

DE LA AUTOAREA SERIEI DE SUCCES
SÂNGE ȘI CENUȘĂ

RĂZBOIUL CELOR DOUĂ REGINE

JENNIFER L.
ARMENTROUT

LITERA

CAPITOLUL 1

Casteel

Sunetul ascuțit al ghearelor târșăite se apropia pe măsură ce flacăra slabă din vârful singurei lumânări începu să pâlpeie, după care se stinse, iar celula fu cufundată în beznă.

O adunătură densă de umbre apăru sub arcada deschisă – o arătare diformă ce stătea în patru labe. Se opri, adulmecând zgomotos ca un guzgan nenorocit, simțind sânge.

Sângele meu.

Fâșiile netede din piatră de umbre începură să-mi strângă și mai tare gâtul și gleznele pe când îmi schimbam poziția, pregătindu-mă să mă apăr. Nenorocita de piatră nu putea fi distrusă, însă era utilă.

Creatura scoase un geamăt profund.

– Blestematule!

Creatura se năpusti de sub arcadă, gonind spre mine, iar geamătul său sfâșietor deveni un țipăt ascuțit și pătrunzător.

Am așteptat până când duhoarea putreziciunii emanată de creatură îmi ajunse în nări, după care mi-am lipit spatele de zid, ridicându-mi picioarele. Lanțul cătușelor de la glezne era lung de numai două palme, iar cătușele erau fixe, însă era suficient. Mi-am proptit tălpile goale în umerii creaturii și am reușit să-i deslușesc trăsăturile îngrozitoare, în timp ce duhoarea gurii sale mă lovea drept în față.

Mamă, Temutul nu era deloc proaspăt.

Petice de carne gri îi acopereau craniul fără păr, iar jumătate din nas îi lipsea. Osul unuia din pomeți îi era cu totul expus, iar ochii îi licăreau asemenea tăciunilor. Avea buzele zdrențuite și mutilate...

Temutul își răsuci capul și își înfipse colții în gamba mea. Dinții trecură prin materialul pantalonilor, adâncindu-se în carne și în mușchi. Aerul ieși sâsâit printre dinții mei încheștați, în timp ce piciorul îmi era cuprins de o durere fierbinte, ce urca, răspândindu-se asemenea focului.

„Merită.“

Merita să îndur un asemenea chin.

Mi-aș fi petrecut o eternitate lăsându-mă mușcat dacă asta însemna că *ea* se afla în siguranță. Că nu *ea* era cea către trebuia să zacă în celulă. Că nu era *ea* cea care suferea.

M-am descotorosit de colții Temutului și am tras lanțul scurt peste gâtul creaturii, încrucișându-mi picioarele. M-am răsucit din talie și am înfășurat lanțul din os în jurul gâtului Temutului, amuțindu-i țipetele. Zgarda din jurul gâtului meu începu să mă strângă și mai tare în timp ce mă răsuceam, lăsându-mă fără aer, în vreme ce lanțul se afunda în grumazul Temutului. Brațele începură să i se zbată pe podea, iar eu mi-am smucit picioarele în direcția opusă, frângând coloana vertebrală a creaturii. Spasmele ei se transformară în convulsii pe măsură ce o apropiam de mâinile mele. Lanțul care-mi lega încheieturile, prins de zgarda din jurul gâtului, era și mai scurt – însă era de ajuns.

Am apucat fălcile reci și umede ale Temutului și i-am tras capul în jos, cu putere, izbindu-l de podeaua de piatră, chiar lângă genunchii mei. Carnea cedă, improșcându-mi stomacul și pieptul cu sânge putrezit. Craniul crăpă cu un trosnet umed. Temutul se lăsă

moale. Știam că nu avea să rămână așa, dar măcar câștigasem timp.

Plămânii îmi ardeau, iar eu am desfășurat lanțul din jurul gâtului creaturii și am împins-o departe de mine. Ateriză lângă arcadă, într-o încălceală dezlânată de membre, în vreme ce îmi lasam mușchii să se relaxeze. Legătura din jurul gâtului meu slăbi cu greu, permițând până la urmă aerului să pătrundă în plămânii care-mi ardeau de durere.

Priveam trupul Temutului. Oricând altcândva l-aș fi proiectat până pe coridor, ca de obicei, dar puterea îmi slăbise.

Pierdusem prea mult sânge.

Deja.

Semn rău.

Respirând cu greutate, am privit în jos. Chiar sub fâșiile de piatră de umbre, tăieturi superficiale se întindeau pe interiorul brațelor, depășindu-mi coatele și răspândindu-se peste vene. Le-am numărat. Din nou. Ca să fiu sigur.

Treisprezece.

Trecuseră treisprezece zile din clipa în care slujnicele roiseră prin celulă, îmbrăcate în negru și tăcute asemenea unor morminte. Veneau o dată pe zi ca să-mi taie carnea, luându-mi sânge, de parcă aș fi fost un butoi nenorocit cu vin de viță nobilă.

Gura mi se schimonosi într-un zâmbet reținut și sălbatic. Reușisem să elimin trei dintre ele la început. Le sfâșiasem gâtul când se apropiaseră prea tare de mine, motiv pentru care după aceea îmi fusese scurtat lanțul dintre încheieturile mâinilor. Însă doar una dintre ele rămăsese moartă. Gâturile sfâșiate ale celorlalte două se lipiseră la loc de la sine în câteva minute – lucru impresionant și în același timp enervant de privit.

Învățasem totuși ceva valoros cu acea ocazie.

Nu toate slujnicele Reginei de Sânge erau Revenanți.

Încă nu știam cum aș fi putut folosi informația, dar bănuiam că se foloseau de sângele meu pentru a crea Revenanți noi-nouți. Sau îl foloseau drept desert destinat celor norocoși.

Mi-am lăsat capul pe spate, proptindu-l de zid, și am încercat să nu trag prea adânc aer în piept. Dacă duhoarea Temutului doborât nu avea să mă sufoc, piatra de umbre ce era înfășurată în jurul gâtului meu urma s-o facă.

Am închis ochii. Trecuseră mai multe zile până când slujnicele își făcuseră apariția. Oare câte? Nu știam cu siguranță. Două zile? O săptămână? Sau...

M-am oprit. „Termină cu porcăriile, nu mai gândi așa”, mi-am spus.

Nu puteam continua în felul acela. Nu aveam s-o fac. Așa făcusem și ultima oară, când încercasem să calculez trecerea zilelor și a săptămânilor, până când ajunsesem într-un punct în care timpul pur și simplu se oprise. Orele se transformaseră în zile. Săptămânile deveniseră ani. Iar mintea îmi putrezise precum sângele ce se scurgea din capul zdrobit al Temutului.

Dar lucrurile stăteau altfel în prezent.

Celula era mai mare, iar intrarea nu era închisă. Nici nu era nevoie de așa ceva, dată fiind prezența pietrei de umbre și a lanțurilor. Lanțurile erau făcute dintr-o combinație de fier și os de zeităte, legate de un cârlig din zid și de un sistem de scripeți care permitea ca acestea să fie alungite sau scurtate. Puteam să mă ridic în picioare și să mă mișc un pic, dar cam atât. Celula nu avea ferestre, la fel ca aceea de dinainte, iar aerul rece și reavăn, împreună cu mirosul de mucegai îmi spuneau că mă întemnițaseră din nou undeva în subteran. Temuții care băntuiau liberi reprezentau, de asemenea, un detaliu nou.

Am mijit ochii. Nenorocitul de lângă arcadă trebuia să fi fost al șaselea sau al șaptelea care găsisese celula, atras de mirosul sângelui. Apariția lor mă făcea să cred că la suprafață se confruntau cu o infestare cu Temuți.

Auzisem și înainte despre atacuri ale Temuților în interiorul Meterezelor ce înconjurau Carsodonia. Atacuri pe care Coroana de Sânge le puna pe seama Atlantiei și a zeilor mânioși. Eu bănuisem întotdeauna că se datorau unui Ascendent care se lăcomise și lăsase muritorii din care se hrănise să se transforme. Acum, începeam să cred că Temuții erau ținuti aici, jos. Oriunde s-ar fi aflat acest *aici*. Și, dacă era așa, iar ei puteau să iasă și să ajungă la suprafață, însemna că puteam s-o fac și eu.

Doar de așa fi putut să-mi slăbesc afurisitele de lanțuri. Petrecusem foarte multă vreme trăgând de cârlig. În toate acele încercări, poate că se urnise cu vreun centimetru – poate.

Dar asta nu era singurul lucru diferit. În afară de Temuți, nu văzusem decât slujnice. Nu știam ce să cred despre asta. M-am gândit că avea să fie ca data trecută. Vizite prea dese din partea Coroanei de Sânge și a trepădușilor săi, vizite în care m-ar fi tachinat și m-ar fi torturat, s-ar fi hrănit din mine și ar fi făcut tot ce și-ar fi dorit.

Desigur, ultima oară când fusesem încarcerat, lucrurile nu începuseră așa. Regina de Sânge încercase *să-mi deschidă ochii*, să mă convingă să trec de partea ei. Să mă întoarcă împotriva familiei și a regatului meu. Atunci când planul ei nu funcționase, începuse cu adevărat distracția.

Oare asta pățise și Malik? Oare refuzase să le facă jocul, așa că reușiseră să-l facă să cedeze, așa cum aproape că reușiseră cu mine? Am înghițit în sec. Nu știam. Nu-l văzusem pe fratele meu, dar mai mult ca sigur îi făcuseră

ceva. Îl țineau prizonier de mult mai mult timp, iar eu știam ce erau în stare să-i facă. Știam ce înseamnă să te simți disperat și neajutorat. Senzația dată de perceperea situației și de a simți faptul că ești lipsit de control. Să nu mai ai simțul propriei persoane. Chiar dacă nici măcar nu îl atinseseră până atunci, faptul că ar fi fost ținut așa, captiv și în mare parte izolat, nu avea cum să nu lase urme asupra minții sale, după o vreme. Și o vreme putea să însemne o durată mult mai scurtă decât ar putea crede cineva că înseamnă. Pentru că te făcea să-ți închipui lucruri. *Să crezi lucruri.*

Mi-am tras mai aproape piciorul rănit, cât de mult am putut, și mi-am privit mâinile care îmi zăceau în poală. În beznă, aproape că nu mai puteam vedea licărul însemnului ce se întindea peste palma mea stângă.

„Poppy.“

Mi-am închis degetele peste însemn, încheștându-mi mâna, de parcă aș fi putut să-mi aduc aminte altceva în afară de țipetele ei. Să-mi șterg din memorie fața ei frumoasă, contorsionată de durere. Nu doream să văd așa ceva. Voiam să îmi aduc aminte de ea așa cum fusese pe corabie, cu fața îmbujorată și cu acei ochi verzi năucitori, cu licărul lor argintiu și subtil din spatele pupilelor, înflăcărați și plini de dorință. Îmi doream amintiri cu obraji ei rozalii când își dorea ceva cu tărie sau când se enerva. Enervare care apărea de obicei în timp ce delibera în tăcere – sau foarte zgomotos – dacă ar fi fost considerat deplasat faptul că voia să mă înjunghie. Îmi doream să-i văd buzele pline despărțindu-se, pielea ei strălucind pe când îmi atingea carnea și mă vindeca în feluri pe care ea nu le-ar fi cunoscut sau înțeles vreodată. Ochii mi se închiseră din nou. La naiba! Tot ce puteam să văd era cum sângele i se scurgea din urechi și din nas în timp ce corpul ei se zvârcolea la mine în brațe.

O, zei, aveam să o fac bucăți pe cățeaua aceea de regină odată ce mă eliberam.

Și aveam să o fac.

Într-un fel sau altul, aveam să mă eliberez și să mă asigur că avea să simtă toate caznele la care o supusese pe Poppy *vreodată*. Înzecit.

Ochii mi s-au deschis brusc atunci când am auzit sunetul slab al unor pași. Mușchii gâtului mi s-au tensionat în timp ce mi-am întins lent piciorul. Ceva era în neregulă. Se scurseseră doar câteva ore de când slujnicele trecuseră prin ritualul lor de sângerare. Sau poate că deja începusem să pierd noțiunea timpului.

Neliniștea mi se ridică în piept în timp ce mă concentram la sunetul pașilor. Veneau mai multe persoane, iar un set de pași răsuna mai apăsător. Cizme. Mi-am încleștat maxilarul în vreme ce îmi ridicam privirea spre intrarea celei.

Mai întâi, pătrunse în încăperea o slujnică, aproape una cu întunericul. Nu spuse nimic în timp ce fustele ei alunecară pe lângă Temutul căzut. Cu o lovitură de oțel peste cremene, o flacăra înflori pe fitilul lumânării de pe perete, în locul celei care se consumase. Alte patru slujnice intrară în timp ce prima aprinse alte lumânări, trăsăturile femeilor fiind ascunse de vopselurile negre de pe chipul lor.

Mă întrebam același lucru, ca de fiecare dată când le vedeam. Care naiba era faza cu machiajul?

Le întrebam de multe ori. Niciodată nu primisem răspuns.

Se aliniară de o parte și de alta a arcadei, iar prima li se alătură. Știam acum cine urma să apară. Mi-am fixat privirea asupra intrării. Mirosul parfumului de trandafiri și vanilie ajunse la mine. O furie fierbinte și nesfârșită mi se revărsă în coșul pieptului.

După care intră ea, o apariție total opusă slujnicilor ei.

Albă. Ticăloasa purta o rochie mulată pe corp, care-i puneă în evidență formele. Rochia era de un alb imaculat, aproape transparent. Am strâmbat din buze, dezgustat. În afară de părul roșcat-marونی care-i ajungea până în dreptul taliei înguste strânse într-o curea, nu semăna deloc cu Poppy.

Cel puțin, asta îmi spuneam.

Nu era urmă de asemănare în trăsăturile ei – în forma ochilor, în linia dreaptă a nasului ei, cu un cerceș de rubin într-una din nări, sau în gura expresivă cu buze pline.

Nu conta absolut deloc.

Poppy nu era *deloc* așa.

Regina de Sânge. Ileana. *Isbeth*. O cățea ce în curând avea să fie moartă.

Se apropie, și încă nu puteam pricepe cum de nu conștientizasem că era una dintre Ascendenți. Ochii îi erau întunecați și fără fund, dar nu erau la fel de opaci ca ai unui vampir. Atingerea ei... drăcie, se îmbinase cu ale altora odată cu trecerea anilor. Și, chiar dacă fusese rece, atingerea nu-i fusese înghețată și secată de sânge. Cu toate acestea, de ce ar fi trebuit ca eu – sau oricine altcineva – să iau în calcul posibilitatea ca ea să fi fost altceva decât susținea că era?

Oricine altcineva în afară de părinții mei.

Ei mai mult ca sigur ștuseră adevărul despre Regina de Sânge – despre cine era cu adevărat. Și nu ne spusese. Nu ne avertizaseră.

Eram cuprins și ros de o mânie înțepătoare și arzătoare. Poate că nu s-ar fi schimbat cu nimic cele întâmplare dacă am fi știut cine era cu adevărat, dar ar fi afectat fiecare aspect al felului în care am fi ales să o înfruntăm. Zei, am fi fost mai bine pregătiți dacă am fi știut că nebunia cu totul specială a Reginei de Sânge era motivată de o dorință de răzbunare veche de secole. Ne-ar fi făcut să ne gândim mai bine.

Ne-am fi dat seama că era cu adevărat capabilă de orice.

Dar nu se mai putea face nimic acum, nu când mă legaseră cu lanțuri de un zid, iar Poppy era undeva în lume, trebuind să se confrunte cu faptul că acea femeie era mama ei.

„Îl are pe Kieran alături“, mi-am reamintit. „Nu e complet singură.“

Falsa regină nu era nici ea singură. Un mascul înalt intra după ea, semănând cu o lumânare aprinsă. Era un ticălos aurit, de la păr la machiajul arcuit de pe față. Ochii îi erau de un albastru atât de pal, încât păreau să fie aproape lipsiți de culoare. Semănau cu ochii unora dintre slujnice. Un alt Revenant, mai mult ca sigur. Însă una dintre slujnice, cea al cărei gât se refăcuse după ce îl sfâșiasem, avusese ochi căprui. Nu toți Revenanții aveau irisurile deschise la culoare.

Rămase lângă intrare, iar armele nu îi erau ascunse, ca ale slujnicilor. Am văzut un pumnal negru ținut într-o teacă peste pieptul său și două săbii prinse pe spate, mânerle lor curbate fiind vizibile deasupra soldurilor sale. „Ducă-se dracului!“ Mi-am mutat privirea spre Regina de Sânge.

Lumina lumânărilor licărea pe vârfurile de diamant ale coroanei de rubine, pe când Isbeth privi corpul Temutului.

– Habar n-am dacă știi asta sau nu, am spus eu relaxat, dar ai o problemă cu dăunătorii.

Ridică dintr-o sprânceană întunecată și pocni de două ori din degetele ei cu unghii vopsite în roșu. Două slujnice se urniră la unison, ridicând de pe jos rămășițele Temutului. Scoaseră creatura din încăperea în timp ce privirea lui Isbeth se concentra asupra mea.

– Arăți mizerabil.

– Da, însă eu mă pot curăța. Tu? Am zâmbit, observând cum pielea din jurul gurii ei se

strânge. N-ai cum să speli duhoarea sau s-o faci să dispară. *Mizeria* se află în interiorul tău.

Râsetul lui Isbeth răsună precum clinchetul sticlei, zgâriindu-mi fiecare nerv.

– Vai, dragul meu Casteel, uitasem cât de șarmant poți fi. Nu e de mirare că fiica mea s-a îndrăgostit de tine într-un asemenea hal.

– Nu-i spune așa, am mârâit.

Își ridică ambele sprâncene în vreme ce se juca cu un inel de pe arătătorul ei. Era un inel de aur cu diamant roz. Aurul era lustruit, strălucind chiar și în lumina slabă – licărind așa cum doar aurul atlantian o putea face.

– Te rog să nu-mi spui că te îndoiești de faptul că eu aș fi mama ei. Știu că nu sunt simbolul onestității, dar în privința ei am spus doar adevărul.

– Mă doare undeva că ai purtat-o nouă luni în pânțece sau că ai născut-o de una singură. Mi-am încleștat pumnii. Nu însemni nimic pentru ea.

Isbeth deveni dintr-odată ciudat de tăcută, rămânând nemișcată. Trecură secunde, după care spuse:

– I-am fost mamă. Ea nu are cum să-și aducă aminte, pentru că era doar un bebeluș atunci, perfectă și minunată. M-am culcat și m-am trezit cu ea alături în fiecare zi, până când am știut că nu mai puteam să-mi asum un asemenea risc. Marginile rochiei sale trecură prin balta formată de sângele Temutului în timp ce ea făcu un pas în față. Și i-am fost mamă când credea că îi eram doar regină, oblojindu-i rănilor atunci când a fost rănită atât de grav. Aș fi dat orice să fi putut împiedica în vreun fel ce i s-a întâmplat. Vocea i se subție, și aproape că o credeam. Aș fi dat orice să nu sufere nici măcar pentru o secundă. Să nu trebuiască să-și aducă aminte de coșmarul acela de fiecare dată când își privește corpul.

– Atunci când se privește, nu vede nimic altceva în afară de frumusețe și curaj, am izbucnit eu.

– Chiar crezi asta? întrebă ea, ridicându-și bărbia.

– Știu asta.

– Atunci când era copil, plângea adeseori când se privea în oglindă, spuse ea, iar eu am simțit cum mi se oprește respirația. Adeseori m-a implorat să o vindec.

– Nu are nevoie de vindecare.

Fierbeam de mânie, urând – absolut *detestând* – faptul că Poppy se simțise așa, chiar și pe când era copil.

Isbeth tăcu pentru o clipă.

– Chiar și așa, aș fi dat orice dacă aș fi putut să previn ceea ce i s-a întâmplat.

– Și crezi că n-ai avut nimic de-a face cu asta? am contrat-o eu.

– Nu eu am fost cea care a părăsit siguranța capitalei și a castelului Wayfair. Nu eu am dus-o departe. Maxilarul i se încleștă și îi ieși în afară într-un fel care-mi era prea cunoscut. Dacă nu m-ar fi trădat Coralena – așa cum a trădat-o și pe *ea* –, Penellaphe n-ar fi suferit niciodată o asemenea durere.

Eram deopotrivă siderat și dezgustat.

– Cu toate acestea, ai trădat-o, trimițând-o în Masadonia, nu? Ducelui Teerman, care...

– Încetează!

Deveni din nou bătoasă.

Nu-și dorea să audă toate astea? Ce păcat!

– Teerman a chinuit-o aproape zilnic. I-a lăsat și pe alții să o facă. Devenise o distracție pentru el.

Isbeth se înfioră.

Chiar se înfioră.

Mi-am tras buzele peste colți.

– Tu ești vinovată pentru ce i s-a întâmplat. Nu ai dreptul să dai vina pe altcineva ca să îți ușurezi conștiința. De fiecare dată când a atins-

o, a rănit-o. Și numai tu ești responsabilă pentru asta.

Ea trase adânc aer în piept și se îndreptă.

– N-am știut. Dacă aș fi știut, i-aș fi spintecat burta și l-aș fi forțat să-și mănânce propriile măruntaie până când s-ar fi sufocat cu ele.

De așa ceva nu mă îndoiam.

Pentru că o mai văzusem făcând asta unui muritor.

Buzele ei strânse tremurau în timp ce mă privea.

– Tu ai fost cel care l-a ucis?

Am fost cuprins de o satisfacție sălbatică.

– Da, eu am fost acela.

– L-ai făcut să sufere înainte?

– Tu ce crezi?

– Ai făcut-o. Se întoarse, îndreptându-se spre perete, iar cele două slujnice își reluară locul în dreptul ușii. Foarte bine.

Am râs sec.

– Aș face la fel și în cazul tău.

Îmi zâmbi scurt, peste umăr.

– Întotdeauna m-a impresionat rezistența ta, Casteel. Îmi imaginez că e ceva moștenit de la mama ta.

În gură parcă mi se strânsese acid.

– Aici, tu ești experta.

– Dacă te interesează... începu ea, ridicând din umeri. Trecu o clipă înainte să continue: N-am urât-o pe mama ta la început. Era îndrăgostită de Malec, însă el mă iubea pe mine. Nu o invidiam. Îmi era milă de ea.

– Sunt sigur că s-ar bucura să audă asta.

– Mă îndoiesc, murmură ea, îndreptând o lumânare care se înclinase. Își trecu degetele prin flacăra, făcând-o să tremure frenetic. Acum însă, o urăsc.

Nu-mi păsa absolut deloc.

– Cu toată ființa mea o urăsc. Fumul răsări din flacăra pe care o atinsese, întunecându-se,

devenind de un negru consistent ce păta piatra umedă.

Nu era deloc normal ce se întâmplase.

– Ce dracu' ești?

– Nimic mai mult decât un mit. O poveste moralizatoare care a fost odată spusă copiilor din Atlantia, pentru ca aceștia să nu fure ceea ce nu meritau, răspunse ea, privindu-mă peste umăr.

– Ești o *lamaea*?

Isbeth izbucni în râs.

– Drăguț răspuns, însă te credeam mai isteț de atât. Merse încet spre o altă lumânare, pe care o îndreptă. Poate că după standardele și credințele tale nu sunt o zeitate, dar sunt la fel de puternică. Așadar, cum de nu sunt o zeitate?

Ceva îmi ațâța amintirile – ceva ce eram sigur că tatăl lui Kieran îmi spusese cândva, pe când eram mici. Atunci când femeia vârcolac pe care Kieran o iubea era pe moarte, se rugase la toți zeii pe care îi știa adormiți, să o salveze. Se rugase la oricine l-ar fi putut asculta. Jasper îl avertizase că i-ar putea răspunde... ceva ce nu era zeu.

Că i-ar putea răspunde un zeu fals.

– Semizeu, am șoptit eu răgușit, cu ochii holbați. Ești un semizeu. Un zeu fals.

O parte a buzelor lui Isbeth se arcuiră în sus, însă Revenantul aurit fu cel care vorbi:

– Ca să vezi, chiar *e* isteț.

– Câteodată, zise ea, ridicând din umeri.

Ei drăcie! Crezusem că semizeii erau un mit, cum erau și *lamaea*.

– Asta ai fost dintotdeauna? O imitație jalnică a originalului, hotărâtă să distrugă viața celor aflați în pragul disperării?

– O presupunere destul de jignitoare. Dar nu. Un semizeu nu se naște, ci este zămislit atunci când o zeitate comite un act interzis de Ascensiune asupra unui muritor care nu a fost Ales.

Nu înțelegeam ce voia să spună printr-un muritor care ar fi Ales și n-am mai apucat să o întreb, pentru că ea continuă:

– Ce știi despre Malec?

Cu coada ochiului am văzut că Revenantul aurit își lăsase capul într-o parte.

– Unde e fratele meu? am întrebat-o.

– Prin preajmă.

Isbeth se întoarse cu fața spre mine, împreunându-și mâinile. Erau lipsite de bijuterii, în afară de inelul atlantian.

– Vreau să-l văd.

Ea rânji slab.

– Nu cred că ar fi înțelept.

– De ce?

Se apropie de mine.

– Încă n-o meriți, Casteel.

Acidul din gură mi se prelinse în vene.

– Îmi pare rău că te dezamăgesc, dar nu mai jucăm jocul ăla.

Isbeth se îmbufnă.

– Dar iubeam acel joc. Malik la fel. Trebuie să recunosc însă că el se descurca mult mai bine decât tine.

Furia mi se revărsă prin tot corpul. Am tășnit de pe podea în timp ce furia mea prindea glas. N-am ajuns prea departe. Legăturile din jurul gâtului îmi smuciră capul înapoi, iar cătușele din jurul mâinilor și al gleznelor mele se tensionară și mai mult, trăgându-mă și lipindu-mă de perete. Slujnicele făcură un pas în față.

Isbeth ridică mâna, făcându-le semn să se întoarcă la loc.

– Te simți mai bine acum?

– Ce-ar fi să te apropii? am mârâit în timp ce găfâiam, iar legătura din jurul gâtului slăbi încetișor. M-aș simți mai bine dacă ai face asta.

– Cu siguranță, însă, vezi tu, planurile mele presupun să-mi mențin gâtul intact și capul atașat de corp, răspunse ea, trecându-și lent mâna peste decolteul rochiei.

– Planurile se mai și schimbă.

Isbeth rânji.

– Așa este, însă planul la care mă gândesc necesită ca tu să rămâi în viață. Mă privea. Nu prea crezi, așa-i? Ai fi deja mort dacă mi-aș fi dorit asta.

Ochii mi se îngustară în timp ce îmi fixam privirea asupra ei, iar Isbeth își plecă bărbia, încuviințând scurt din cap. Revenantul aurit ieși din încăpere, revenind cu un sac. Duhoarea morții și a descompunerii mă izbi instantaneu. Fiecare părticică a ființei mele se concentra asupra sacului adus de Revenant. Nu știam ce se afla înăuntru, în afară de faptul că acel ceva fusese cândva în viață. Inima începu să-mi bubuie în piept.

– Se pare că fiica mea, cândva atât de amiabilă și fermecătoare, și-a dezvoltat o latură foarte... violentă, cu o predispoziție spre dramatism, remarcă Isbeth în timp ce Revenantul îngenunchea, dezlegând gura sacului. Penellaphe mi-a trimis un mesaj.

Buzele mi se depărtară pe când Revenantul aurit răsturnă sacul, iar o... căpățână nenorocită se rostogoli pe podea. Am recunoscut imediat părul blond și maxilarul pătrășos.

Regele Jalara.

Pe toți zeii!

– După cum vezi, un mesaj deosebit de interesant, zise sec Isbeth.

Nu-mi venea să cred că mă holbam la capul tăiat al Regelui de Sânge. Un zâmbet larg îmi cuprinse încet fața. Am început să râd – profund și puternic. O, zei! Poppy era... La naiba, dăduse o dovadă de ferocitate în cel mai *splendid* mod posibil, și *abia așteptam* să-i împărtășesc că eram complet de acord cu felul în care acționase.

– Pe toți zeii! Asta-i Regina mea, am spus.

Ochii Revenantului aurit se măriră de mirare, însă am continuat să râd până când

stomacul meu gol a fost cuprins de crampe. Până când mi-au dat lacrimile și au început să mă usture ochii.

– Sunt bucuroasă că situația te amuză, remarcă rece Isbeth.

Mi-am proptit capul de perete, în timp ce umerii încă îmi erau scuturați de râs.

– Sincer, n-am văzut de multă vreme ceva care să mă facă să mă simt atât de bine.

– Ți-aș recomanda să mai ieși în lume, însă... Gesticulă nepăsător înspre lanțuri. Asta e doar o parte a mesajului pe care l-a transmis.

– Mai era și altceva?

Isbeth încuviință din cap.

– O grămadă de amenințări care au venit la pachet.

– Cu siguranță.

Am chicotit, dorindu-mi să fi fost acolo când se întâmplase. Eram convins că viața lui Jalara fusese curmată chiar de Poppy.

Regina de Sânge pufni.

– Una dintre amenințări mi-a atras atenția în mod special. Îngenunche cu o mișcare înceată și lină, care îmi aduse aminte de șerpii ce trăiau între dealurile de la poalele Munților lui Nyktos. Acei șerpi colorați în oranj și roșu, cu două capete, erau la fel de veninoși ca vipera ce-mi stătea în față.

– Prin comparație cu fiica mea și cu tine, eu și Malec n-am primit niciodată privilegiul însemnului căsătoriei – modul prin care celălalt ar putea afla că cel de care s-a legat trăiește sau a murit. Cunoști probabil că nici măcar legătura împărtășită de două suflete-pereche nu îl poate alerta pe unul din ele de moartea celuilalt. Mi-am petrecut ultimele câteva sute de ani crezând că Malec era mort.

Orice urmă de amuzament dispăru.

– Se pare însă că m-am înșelat. Penellaphe susține că Malec trăiește și că știe unde s-ar afla.

Capul Revenantului se îndreptă în timp ce o privea. Isbeth păru că nu bagă de seamă.

– Penellaphe m-a amenințat că îl va ucide, iar, în momentul în care va începe să creadă cu adevărat în puterea ei, ar putea să o facă foarte ușor. Ochii ei întunecați se ațintiră în ai mei. E adevărat? Trăiește?

La naiba! Poppy chiar nu mai avea chef de glume.

– Da, am spus încet. Trăiește. Pentru moment.

Corpul ei suplu mai că începu să vibreze.

– Unde se află, Casteel?

– Serios acum, *Idiotbeth*, am șoptit în timp ce m-am aplecat în față cât de mult am putut. Nimic din ce-ai fi în stare să-mi faci nu mă va convinge să-ți spun. Nici chiar dacă l-ai aduce aici pe fratele meu și ai începe să tai bucățele din el.

Isbeth mă privi îndelung.

– Vorbești serios.

Am zâmbit larg. Chiar spuneam adevărul. Isbeth crezuse că o putea controla pe Poppy prin mine, dar soția mea fioroasă și superbă îi dăduse șah-mat, iar eu nu aveam de gând să-i stric jocul. Nici măcar pentru Malik.

– Țin minte că era o vreme când ai fi fost dispus să faci orice pentru familia ta, zise Isbeth.

– Asta a fost demult.

– Acum, ai face orice pentru Penellaphe?

– Orice, am jurat eu.

– Datorită oportunității pe care o reprezintă? replică Isbeth. Oare asta te motivează? Până la urmă, datorită fiicei mele, ți-ai uzurpat fratele și părinții. Acum, ești rege. Și, datorită descendenței ei, ea e *regina*. Ceea ce face ca tu să fii *regele*.

Am dat dezaprobat din cap, deloc surprins. Desigur, doar ea s-ar fi gândit că sentimentele mele ar fi avut vreo legătură cu puterea.

– Câtă vreme ai petrecut complotând ca s-o faci a ta? continuă Isbeth. Poate că nici n-ai plănuit vreodată să o folosești ca să-l eliberezi pe Malik. Poate că, de fapt, nici măcar nu o iubești.

I-am înfruntat privirea.

– Chiar dacă ar fi domnit peste toate întinderile de pământ și apă sau ar fi fost regina a nimic mai mult decât o grămadă de oase și cenușă, ar fi fost – *va fi* – întotdeauna Regina mea. Dragostea e o emoție prea slabă pentru a descrie felul în care m-a făcut să fiu al ei și modul în care mă face să mă simt. Ea e totul pentru mine.

Isbeth rămase tăcută pentru câteva clipe prelungi.

– Fiica mea merită să fie cu cineva care să țină la ea la fel de aprig cum ține ea la acea persoană. O strălucire de un argintiu estompat licări în pupilele lui Isbeth, însă nu era la fel de vie ca aceea pe care o observasem la Poppy. Privirea îi coborî spre legătura din jurul gâtului meu. Niciodată nu mi-am dorit una ca asta – acest război contra fiicei mele.

– Chiar așa? am întrebat-o, răsând sec. La ce te așteptai? Ca ea să fie de acord cu planurile tale?

– Și să se căsătorească cu fratele tău? Lumina din ochii ei crescuse în timp ce eu mârâiam. Măi să fie, până și simplul gând că așa ceva s-ar fi putut întâmpla te afectează, nu-i așa? Dacă te-aș fi ucis ultima dată când mi-ai fost prizonier, el ar fi ajutat-o să facă Ascensiunea.

M-am chinuit din răspuseri să nu reacționez – să mă abțin din a-i smulge inima din piept.

– Tot nu ai fi obținut ce ți-ai fi dorit. Poppy ar fi aflat până la urmă adevărul despre voi – despre Ascendenți. Înțelesese deja, chiar înainte să mă întâlnească. Nu ți-ar fi permis niciodată să cucerești Atlantia.

Zâmbetul lui Isbeth reveni, chiar dacă își ținea buzele strânse.

– Ai impresia că îmi doresc doar Atlantia? De parcă destinul fiicei mele s-ar reduce doar la atât? Scopul ei e mult mai măreț. Așa cum a fost și al lui Malik. Așa cum e și al tău, acum. Facem cu toții parte din planul extins, și noi toți, împreună, vom aduce regatul la măreția la care ar fi trebui să ajungă. Procesul a început deja.

M-am liniștit.

– Despre ce dracu' vorbești?

– Vei vedea, cu timpul. Isbeth se ridică. Dacă fiica mea te iubește cu adevărat, ceea ce urmează să se întâmple mă va răni în moduri în care mă îndoiesc că ești în stare să crezi. Întoarse încet capul. Callum?

Revenantul aurit ocoli căpățâna lui Jalara, fiind atent să n-o atingă.

Mi-am întors fulgerător privirea spre el.

– Nu te cunosc, dar am să te ucid, într-un fel sau altul. Voiam doar să te înștiințez.

Revenantul ezită, lăsându-și capul într-o parte.

– Nici nu știi de câte ori mi s-a mai spus una ca asta, zise el zâmbind slab în timp ce scotea o lamă subțire din piatră de umbre din teaca de la piept. Dar s-ar putea să fii primul care are șanse de reușită.

Revenantul tășni spre mine, iar lumea mea explodă, inundată de durere.

CAPITOLUL 2

Poppy

Prin labirintul de pini din afara zidurilor orașului Massene, am văzut un vârcolac cu blană alb-argintie pășind în fața mea.

Arden se furișa tăcut printre tufișurile dese care acopereau solul pădurii în timp ce se apropia de marginea Ținutului Pinilor. Regiunea întinsă de păduri mlăștinoase se învecina atât cu Massene, cât și cu Oak Ambler, ajungând până pe coasta Regatului lui Solis.

Ținutul era infestat de insecte ce miroseau a putreziciune și se hrăneau cu orice bucată de piele lăsată expusă. Insectele erau la fel de hămesite ca Temuții. Tot felul de *creaturi* șerpuiau peste pământul acoperit de mușchi, și le puteai vedea dacă te uital cu atenție după ele. În copaci stăteau atârinate cercuri rudimentare făcute din bețe sau oase, semănând vag cu Emblema Regală a Coroanei de Sânge, însă linia ce străpungea mijlocul cercului o făcea pe diagonală.

Massene se învecina cu ceea ce era cunoscut ca fiind teritoriul Clanului Oaselor Moarte.

Nu văzusem până acum nici o urmă a acelui grup misterios de indivizi care trăiseră odată unde acum se întindea Pădurea Sângerie. Se zvonea că respectivul clan prefera să se înfrupte din carnea oricărei ființe vii – inclusiv muritori și vârcolaci. Și faptul că nu găsisem vreo urmă nu însemna că nu puteau fi prin preajmă. Din clipa în care pătrunseserăm în Ținutul Pinilor,

mă simțisem de parcă sute de ochi ne urmăreau.

Din toate aceste motive, nu-mi plăcea prea mult Ținutul Pinilor. Deși nu puteam să mă decid dacă îmi displăceau mai mult șerpii sau canibalii.

Însă, dacă era să ocupăm Oak Ambler, cel mai mare oraș portuar situat atât de departe în est, trebuia mai întâi să cucerim Massene. Și trebuia să o facem doar cu vârcolacii și cu un mic batalion. Ajunseserăm înaintea armatelor mai mari conduse de... tatăl *lui*, fostul rege al Atlantiei, Valyn Da'Neer. Toți dragoninii, mai puțin unul, călătoreau împreună cu acele armate. Dar eu nu invocasem dragoninii, trezindu-i din somnul lor adânc, doar ca să transforme oameni și orașe în scrum.

Generalul Aylard, cel care conducea batalionul proaspăt sosit, fusese extrem de nemulțumit când aflase una ca asta, cât și despre ceea ce plănuiam să facem cu Massene. Însă eu eram regina, iar două lucruri erau vitale pentru toți.

Să ne eliberăm regele.

Și să nu purtăm războiul ca până atunci, întorcând vieți cu susul în jos și lăsând în urmă orașe care nu aveau să fie nimic mai mult decât gropi comune. *El* nu și-ar fi dorit așa ceva. Nici eu nu-mi doream una ca asta.

Massene era mai mare decât New Haven și Podul Alb laolaltă, dar mai mic decât Oak Ambler – și nu era la fel de bine apărat ca orașul portuar. Asta nu însemna însă că era neajutorat.

Cu toate acestea, nu mai puteam aștepta până când avea să ajungă Valyn împreună cu ceilalți generali. Ascendenții care trăiau după acele ziduri conduseseră muritorii în pădure, se hrăniseră din ei, după care îi abandonaseră acolo, lăsându-i să se transforme în Temuți. Atacurile acestora deveniseră din ce în ce mai

dese, iar gloatele formate de aceștia erau tot mai mari. Mai rău de atât, conform iscoadelor noastre, orașul era liniștit în timpul zilei. Noaptea însă...

Se auzeau urlete.

Apoi, uciseseră trei dintre vârcolacii noștri care patrulau prin pădure, cu o zi în urmă, înfigându-le căpățânile în țepe la granița cu Pompay. Cunoșteam numele celor căzuți și nu aveam să le uit vreodată.

Roald. Krieg. Kyley.

Și nu mai puteam să aștept.

Trecuseră douăzeci și trei de zile de când *el* se predase monstrului care-l făcuse să se simtă ca un *obiect*. Nu-l mai văzusem de atunci. Nu-i mai văzusem ochii auriți aprinzându-se. Nu mai văzusem cum i se forma gropița în obrazul drept și mai apoi în cel stâng. Nu-i mai simțisem atingerea și nu-i mai auzisem vocea. *Douăzeci și trei de zile.*

Plăcile armurii ce-mi cuprindeau pieptul și umerii se strânseseră când m-am aplecat înainte pe Setti, atrăgând atenția lui Naill. Atlantianul călărea în stânga mea. Mi-am menținut strânsoarea pe frâul armăsarului de război, exact cum... mă învățase *el*. Mi-am deschis simțurile, conectându-mă cu Arden.

Un gust picant, aproape amar, îmi umplu gura. *Neliniște. Și ceva acid – mânie.*

– Ce s-a întâmplat?

– Nu sunt sigură. Am privit în dreapta. Chipul bej-marونیu al lui Kieran Contou, vârcolacul odată legat de Casteel și acum sfetnic al Coroanei, era umbrit acum. Însă ceva îl supăra.

Arden își încetă patrularea agitată când ne-am apropiat, ochii lui albaștri și animați întorcându-se spre mine. Scânci slab, iar sunetul îmi străpunse inima. Însemnul unic al lui Arden îmi amintea de marea sărată, dar nu am încercat să îi vorbesc prin *notam*-ul

primitiv, deoarece vârcolacul încă nu se simțea destul de confortabil să comunice în acest fel.

– Ce s-a întâmplat?

Își îndreptă capul acoperit cu dungi alb-argintii spre meterezele orașului Massene, după care se întoarse, dând târcoale printre copaci.

Kieran își ridică pumnul strâns, oprindu-i pe cei care veneau în urma noastră, în vreme ce el și Naill avansară, strecurându-se printre pinii deși. Îi așteptam, scotocind în punga de piele ce îmi atârna, strâns legată de coapsă. Căluțul de lemn pe care Malik îl cioplise, un cadou... pentru cea de-a șasea zi de naștere a *lui*, îmi atinse însemnul căsătoriei din palmă.

Malik.

Cel care fusese cândva moștenitorul tronului atlantian. Fusese luat prizonier când încercase să își elibereze fratele. Și ambii fuseseră trădați de vârcolacul pe care *el* îl iubise cândva.

Tristețea pe care o simțisem atunci când am aflat că Shea făcuse una ca asta era acum eclipsată de jalea și furia că Malik procedase la fel. Am încercat să nu-mi las furia să crească. Malik fusese ținut prizonier timp de un secol. Doar zeii puteau ști la ce cazne fusese supus sau ce trebuise să facă pentru a supraviețui. Toate acestea nu-i scuzau, însă, trădarea. Nu făceau ca lovitura cauzată de aceasta să fie mai puțin dureroasă. Dar era în același timp și victimă.

„Fă în așa fel încât moartea lui să fie cât mai rapidă și mai nedureroasă cu putință.”

Asta îmi ceruse Valyn Da'Neer înainte să părăsesc Atlantia – și îmi apăsa sufletul. Era o greutate pe care aveam s-o port cu mine. Un tată nu ar trebui să fie nevoit să-și ucidă fiul. Speram să nu se ajungă la așa ceva, dar în același timp mi se părea inevitabil.

Kieran se opri, emoțiile lui fiind neașteptate și intense. Mă loviră în valuri amare de... *groază*.

Neliniștit de reacția lui, stomacul mi se strânse ghem.

– Ce se întâmplă? am întrebat, observând că Arden se opri din nou.

– Pe toți zeii! murmură Naill, întorcându-se brusc în șa, ca să-și ferească privirea, pielea lui de un cafeniu-închis căpătând o paloare cenușie.

Groaza lui era atât de intensă, încât îmi zgâria simțurile asemenea unor gheare chinuitoare.

Cum nu am primit răspuns, groaza creșu în mine, cuprinzându-mi întreaga ființă. L-am condus încet pe Setti până când am ajuns între Kieran și Naill, putând să văd porțile orașului Massene printre pini.

La început, n-am înțeles prea bine ce priveam – forme, ceva ca niște cruci atârinate pe porțile masive.

Cu zecile.

Respirația începu să-mi devină sacadată. *Eather*-ul începu să-mi bată puternic în pieptul tot mai încordat. Simțeam cum fierea îmi urca în gură. M-am smucit. Înainte să-mi pierd echilibrul și să cad din șa, brațul lui Naill țâșni și-mi prinse umărul.

Acele forme erau...

Cadavre.

Bărbați și femei în pielea goală, străpunși prin încheieturile mâinilor și prin picioare, atârnați de porțile din fier și calcar ale orașului Massene, trupurile lor afișate pentru ca oricine să le poată vedea...

Fetele lor...

Am fost cuprinsă de amețală. Fetele lor erau acoperite. Acoperite cu același văl pe care și eu fusesem forțată să-l port, legat cu lanțuri de aur ce străluceau palid în soare.

O furtună de furie se stârni în mine, înlocuind stupoarea, în vreme ce frâul lui Setti îmi scăpă dintre degete. *Eather*-ul, acea esență

primitivă a zeilor ce curgea prin toate spițele diferite, îmi bătea violent în piept. O făcea cu mult mai multă putere în mine, pentru că provenea de la Nyktos, Regele Zeilor. Esența se contopea cu o furie incandescentă în timp ce priveam cadavrele, pieptul fiindu-mi cuprins de o respirație mult prea grăbită și sacadată. Interiorul gurii îmi era cuprins de un gust metalic în vreme ce priveam dincolo de ororile porților, spre vârfurile turnurilor spiralate aflate în depărtare, de culoarea fildeşului murdar, reliefate pe fundalul cerului care se întuneca din ce în ce mai repede.

Deasupra noastră, pinii începură să tremure, acoperindu-ne cu ace subțiri. Iar acea furie, *groaza* a ceea ce văzusem, crescuse și crescuse, până când ochii începură să îmi capete o nuanță argintie înspre margini.

Mi-am îndreptat privirea spre cei care patrulau meterezele de-o parte și de alta a porților de care erau ținuiți muritori ca ei, atârnați cu atâta cruzime, și ceea ce-mi umplea gura și îmi bloca gâtul venea din interiorul meu. Era ceva tenebros, cu gust afumat și dulceag, și provenea dintr-un loc aflat undeva în adâncul ființei mele. Dintr-un gol rece și dureros care crescuse în mine în ultimele douăzeci și trei de zile.

Se simțea precum promisiunea răzbunării.

A mâniei.

Și a morții.

Simțeam pe limbă gustul *morții*, în timp ce priveam gardienii de pe metereze oprindu-se la câțiva pași de cadavre, vorbindu-și unii altora și izbucnind în râs. Mi-am concentrat privirea asupra gardienilor, în timp ce esența îmi pulsa în piept, voința crescându-mi. O pală tăioasă de vânt, mai rece decât o dimineață de iarnă, trecu peste metereze, ridicând marginile vălurilor. Curentul de aer se înfășură în jurul gardienilor, aproape dărâmându-i pe câțiva de pe metereze.

Se opriră din râs, și știam că zâmbetele pe care nu le puteam vedea se stinseseră.

– *Poppy*. Kieran se aplecă din șa și îmi cuprinse gâtul pe sub coada mea împletită. Fii calmă! Încearcă să te liniștești! Dacă faci ceva acum, înainte să știm câți sunt pe metereze, riscăm să ne dăm de gol. Trebuie să așteptăm.

Nu eram sigură că voiam să mă liniștesc, însă Kieran avea dreptate. Dacă ne doream să cucerim Massene cu pierderi minime – și să-i cruțăm pe acei nevinovați care trăiau în interiorul zidurilor și erau în mod curent transformați în Temuți sau atârnați de porți –, trebuia să-mi controlez emoțiile și abilitățile.

Și eram în stare s-o fac.

Dacă îmi doream.

În ultimele săptămâni, petrecusem mult timp concentrându-mă asupra *notam*-ului primitiv, lucrând împreună cu vârcolacii pentru a afla cât de departe mă puteam afla față de ei, fiind încă în stare să comunic cu aceștia. Pe lângă Kieran, reușisem să fac asta cel mai bine împreună cu Delano, cu care putusem comunica pe când se afla în miezul Ținuturilor Pustii, prin intermediul *notam*-ului. Dar mă concentrasem și să controlez puterea *eather*-ului, în așa fel încât ceea ce-mi imaginam să fie înfăptuit instantaneu prin intermediul energiei.

Așa că puteam să lupt asemenea unui zeu.

Strângându-mi pumnii, am ordonat *eather*-ului să se împrăștie. A trebuit să-mi controlez întreaga ființă pentru a mă opri din a permite promisiunii morții să curgă din mine.

– Ești bine? mă întrebă Kieran.

– Nu. Am înghițit în sec. Dar dețin controlul. L-am privit pe Naill. Tu ești bine?

Atlantianul clătină din cap.

– Nu înțeleg cum poate fi în stare cineva să facă așa ceva.

– Nici eu nu pot înțelege. Kieran îl privi pe Naill, în vreme ce Arden se îndepărta de liziera

pădurii. Și cred că e bine că nici unul din noi nu e în stare s-o facă.

Mi-am concentrat privirea spre metereze. Nu puteam să privesc cadavrele timp îndelungat. Nu-mi permiteam să mă gândesc cu adevărat la ele. Așa cum nu-mi permiteam să-mi imaginez prin ce trecea el – la ce chinuri era supus.

Am simțit o atingere ușoară ca o pană trecându-mi peste gânduri, urmată de însemnul alert și revigorant al minții lui Delano. Vârcolacul iscodea întreaga întindere a meterezelor pentru a afla câți gardieni le păzeau.

„*Meyaah Liessa?*“

Am înghițit în sec, auzind vechea expresie atlantiană care putea fi tradusă aproximativ ca însemnând „Regina mea“. Vârcolacii știau că nu era cazul să mi se adreseze în acest fel, însă mulți încă o făceau. Dacă Delano o făcea pentru a-mi arăta că mă respectă, Kieran mă numea adesea așa doar ca să mă supere.

Am urmat semnalul, răspunzându-i lui Delano:

„*Da?*“

„*Sunt douăzeci la porțile de la miazănoapte.*“
Urmă o clipă de tăcere. „*Și...*“

Durerea lui bruie legătura. Am închis ochii pentru o clipă.

„*Muritorii atârnați de poartă...*“

„*Da.*“

Esența începu să pulseze.

„*Câți gardieni?*“

„*Două duzini*“, răspunse Delano, o energie violentă apăsându-mi pielea. „*Emil e sigur că-i poate elimina cu repeziciune*“, spuse el, referindu-se la atlantianul care era adeseori impertinent.

Am deschis ochii. Massene avea doar două porți – cea dinspre miazănoapte și cea în fața căreia mă aflam, care dădea spre răsărit.

– Delano spune că douăzeci de gardieni păzesc poarta nordică, le-am zis celorlalți. Emil crede că îi poate elimina.

– Așa este, confirmă Kieran. E la fel de priceput cu arbaleta ca tine.

L-am privit în ochi.

– Atunci, a sosit clipa.

Mă privi și încuviință din cap. Cu toții ne-am coborât glugile pelerinelor. Pelerinele acopereau armurile pe care eu și Naill le purtam.

– Mi-aș fi dorit să porți și tu armură, i-am spus lui Kieran.

– Armura mi-ar fi împiedicat mișcările, ripostă el. Și, până la urmă, nici o armură nu e complet eficientă. Toate au puncte slabe, iar soldații de pe metereze știu să le exploateze.

– Țin să-ți mulțumesc că mi-ai reamintit, murmură Naill în timp ce călărea spre marginea pădurii.

– Tocmai de asta mă aflu aici, spuse Kieran rânjind.

Am clătinat din cap în vreme ce căutam însemnul lui Delano, interzicându-mi să mă gândesc la viețile ce aveau să fie în curând curmate de ordinul meu.

„Eliminați-i!”

Delano răspunse fulgerător:

„Cu mare drag, meyaah Liessa. Ne vom alătura vouă în curând la poarta estică.”

– Pregătiți-vă, le-am spus celorlalți, concentrându-mă asupra soldaților aflați pe meterezele din fața noastră.

Mi-am ridicat privirea spre zidul luminat de lună. Peste treizeci de indivizi, care probabil nu avuseseră de ales și deveniseră gardieni, stăteau pe metereze. Majoritatea locuitorilor din Solis nu aveau prea multe oportunități, mai ales dacă nu fuseseră născuți în familii care primiseră putere și privilegii din partea Ascendenților. Asta era soarta celor care trăiau atât de departe

de capitală. Asemenea majorității așezărilor de la răsărit, excepție făcând Oak Ambler, Massene nu era un oraș bogat și strălucitor, fiind în mare parte locuit de fermieri care aveau grijă de recoltele ce hrăneau majoritatea celor din Solis.

Cum rămânea însă cu cei care râdeau și pălăvrăgeau, aparent deloc afectați de cei care fuseseră priponiți de porți? Păreau cuprinși de o apatie aparte, fiind la fel de lipsiți de suflet și de goi ca Ascendenții.

Asemenea lui Delano, nu m-am gândit la viețile ce aveau să fie curmate ca urmare a voinței mele.

Nu-mi permiteam.

Vikter mă învățase asta cu multă vreme în urmă. Că nu mai trebuia să te gândești la viața celui care și-a îndreptat tăișul sabiei spre grumazul tău.

Nu-mi ținea nimeni acum o sabie la gât, dar se găseau lucruri mult mai rele ținute la gâturile celor care trăiau în spatele zidurilor.

Am invocat *eather*-ul, și acesta răspunse instantaneu, grăbindu-se să ajungă la suprafața pielii mele. Privirea îmi deveni argintie în timp ce Kieran și Naill își ridicau arbaletetele, fiecare armată cu trei săgeți.

– Îi iau pe cei aflați în depărtare, zise Kieran.

– Atunci, cei din stânga sunt ai mei, confirmă Naill.

Mai rămăneau cei din preajma porților. *Eather*-ul începu să se învâртеjească în interiorul meu, revărsându-mi-se în sânge, fiind deopotrivă fierbinte și rece ca gheața. Inundă acel gol din interiorul meu, în timp ce întreaga mea ființă se concentra asupra celor care stăteau deasupra porților.

Cei aflați lângă acei muritori cu fețele acoperite de văluri.

Voința îmi părăsi ființa exact în momentul în care imaginea a ceea ce doream să se întâmple

îmi umplu mintea. Trosnetele gâturilor lor rupte, frânte unul după altul cu repeziciune, se alăturară pocnetelor săgeților aflate în zbor. Nici unul dintre gardieni nu avu timp să țipe și să-i alerteze pe cei care s-ar fi putut afla în apropiere. Kieran și Naill reîncărcară cu repeziciune arbaletele, eliminând gardienii rămași, înainte ca aceia ale căror gâturi le frânseserăm să înceapă să se prăbușească.

Aceștia se alăturară celor loviți de săgeți, căzând cu capul înainte în gol. Am tresărit când trupurile lor s-au izbit de pământ.

Am pornit pe cai, traversând câmpul, în vreme ce o altă siluetă călare, purtând o pelerină, ni se alătură, venind din stânga zidului. Un vârcolac cu blana albă ca neaua îl urma pe Emil, lipit de zid, în timp ce eu descălecam.

– Nemernicii, mârâi Emil, lăsându-și capul pe spate pe când privea porțile. Ce lipsă totală de respect!

– Știu.

Kieran mă urmă în vreme ce mă îndreptam spre lanțul ce fereca porțile.

Emil era cuprins de furie în timp ce eu apucam între mâini lanțul rece.

Arden se foia neliniștit pe lângă copitele cailor, iar Emil descăleacă iute, ajungând lângă mine. Delano se frecă de picioarele mele. Am strâns mai bine lanțul între mâini. Descoperisem că *eather*-ul putea fi folosit asemenea focului dragoninilor. Chiar dacă nu îi putea ucide pe Revenanți – și chiar dacă nu avea nici un alt efect asupra acestora –, *putea* să topească fierul. Nu în cantități mari, dar o putea face.

– Trebuie să ne grăbim, spuse Kieran. Răsăritul se apropie.

Am încuviințat din cap în vreme ce o aură argintie izbucni în jurul mâinilor mele, unduindu-se peste lanț. Emil trăgea cu ochiul

prin poartă, să vadă dacă apăreau alți gardieni. M-am încruntat în timp ce aura pulsa, iar bucățile de metal începuseră să se întunece – aproape îngroșându-se, de parcă erau lujeri de umbră. Am clipit, și rotocoalele de fum dispărură, de parcă nici nu fuseseră acolo. Lumina nu era grozavă, și, chiar dacă eram o zeiță, privirea și auzul meu rămăseseră enervant de asemănătoare cu ale unui muritor.

Lanțul se destrămă.

– Grozav talent, remarcă Naill.

I-am zâmbit scurt, în timp ce el și Emil deschiseră tăcut porțile.

Ținutul Pinilor se însufleți când porțile se dădură laoparte, crenguțe pocniră, iar vârcolacii înaintară elegant, conduși de sora lui Kieran, într-un val compus din câteva duzini.

Vonetta avea blana de aceeași culoare cafenie ca a lui Kieran, însă nu era la fel de masivă ca el atunci când era transformată în vârcolac. Dar era la fel de feroce. Privirile ni se întâlniră în timp ce-i simțeam însemnul – lemn de stejar alb și vanilie.

„*Ai grijă de tine*“, i-am transmis.

„*Întotdeauna*“, veni cu repeziciune răspunsul în timp ce închise cineva porțile în urma noastră.

Întorcându-mi privirea de la ea, mi-am fixat-o pe cazarma din piatră, situată la câțiva pași de ziduri. După aceasta și după câmpurile cultivate, se vedeau contururile unor clădiri mici și joase dominate de silueta conacului Cauldra și de orizontul atotcuprinzător care începuse să se lumineze, devenind deja de un albastru-deschis.

Alegând să folosesc sabia scurtă în locul pumnalului, am scos-o din teaca de pe spate, în timp ce ne grăbeam de-a lungul drumului pietruit și lat, străjuit de pini. Ne-am oprit în fața cazărmii, vârcolacii ghemuindu-se, aproape lipindu-se de pământ.

M-am lăsat pe scoarța aspră a unui pin în timp ce priveam printr-un geam în interiorul cazarmii luminate de lămpi cu gaz. Câțiva oameni se plimbau prin cazarmă. Era doar o chestiune de timp până când aveau să observe că nu se mai găsea nimeni pe metereze.

Kieran mi se alătură, proptindu-și mâna de trunchiul copacului, deasupra mâinii mele.

– Avem în jur de douăzeci de minute până când răsare soarele, spuse el. Ascendenții ar trebui să se fi dus deja la culcare.

Am încuviințat din cap. Nu existau temple în Massene sau o Stradă Radiantă ca în Masadonia, acolo unde muritorii trăiau împreună cu Ascendenții. În Massene, toți vampirii trăiau în interiorul conacului Cauldra.

– Țineți minte, am zis, strângând mânerul sabiei. Nu vom răni nici un muritor care alege să-și arunce armele. Nu vom face rău nici unui Ascendent care se predă.

Urmară murmure și mârâituri slabe drept confirmare. Kieran se întoarse spre Naill și încuviință din cap. Atlantianul înaintă, mișcându-se fulgerător, ajungând pe o latură a cazarmii. Târî tăișul sabiei de-a lungul clădirii, un sunet scrâșnit și asurzitor răsunând din piatră.

– Ei bine, rosti Emil târăgănat. Este și asta o metodă de a le atrage atenția.

O ușă fu izbită de zid și un gardian ieși din cazarmă, cu sabia în mână. Își întoarse cu repeziciune capul în toate părțile, însă Naill dispăruse deja între pini.

– Cine-i acolo? întrebă gardianul în timp ce alții apărură din cazarmă. Bărbatul miji ochii, încercând să vadă în beznă. Cine-i acolo?

M-am îndepărtat de trunchiul pinului.

– Chiar trebuie să te expui? mă întrebă Kieran în șoaptă.

– Da.

– Răspunsul ar trebui să fie „nu“.

– Ba nu, am spus, trecând ușor pe lângă el.

Kieran suspină, însă nu încercă să mă oprească.

– Mai devreme sau mai târziu, va trebui să-ți dai seama că ești totuși regină, sâsâi el.

– Nu prea cred, remarcă Emil.

Am ieșit dintre pini, cu simțurile deschise. Gardienii se întoarseră spre mine, părând să nu-și fi dat încă seama că nu se mai afla nimeni pe metereze.

– Nu contează cine sunt, le-am spus, simțind tremurul surprinderii ce-i cuprinsese odată ce constataseră că în fața lor se afla o femeie. Important e că orașul vostru a fost invadat, iar voi sunteți înconjurați. Nu am venit să vă jefuim. Am venit să punem capăt domniei Coroanei de Sânge. Lăsați armele și nu veți fi răniți!

– Și dacă refuzăm să ne predăm săbiile unei cățele atlantiene? întrebă bărbatul, iar o neliniște aspră și plină de neliniște radie din câțiva bărbați aflați în spatele lui. Atunci, ce-o să se întâmple?

Am ridicat din sprâncene. Gardienii aflaseră că o mică parte a armatelor atlantiene își făcuseră tabăra în apropiere de Pompay. Nu știau, însă, că alături de noi se afla un dragonin.

Sau că Regina atlantiană se afla alături de acea forță și că era chiar *cățeaua* căreia i se adresau.

Mă durea să rostesc acele cuvinte, însă am făcut-o:

– Atunci, veți muri.

– Chiar așa? Bărbatul izbucni în râs, iar eu mi-am curmat dezamăgirea ce începuse să crească aducându-mi aminte că majoritatea muritorilor habar nu aveau cui slujeau. Și cine le era adevăratul inamic.

– Ar trebui ca eu și oamenii mei să ne temem de o armată demnă de milă, care trimite la luptă căței neobișnuit de mari și târfe?! Bărbatul privi peste umăr. Se pare că o să mai avem o căpățână de înfipt în țeapă. Apoi se întoarse spre mine. Dar mai întâi o să ne folosim așa cum trebuie de gura ta și de trupul acoperit de pelerină, nu-i așa, băieți?

Câțiva dintre bărbați râseră grosolan, dar neliniștea celorlalți creșu.

Mi-am lăsat capul într-o parte.

– Vă mai dau o ultimă șansă. Lăsați săbiile din mâini și predați-vă!

Muritorul prostuț făcu încrezător câțiva pași în față.

– Ce-ai zice să te-ntinzi pe spate și să desfaci cracii?

Am simțit o furie incandescentă apăsându-mi spatele în timp ce mi-am întors privirea spre el.

– Nu, mulțumesc.

– Nu era chiar o rugămintă.

Bărbatul mai făcu un pas în față. Și nu ajunse mai departe de atât.

Vonetta țâșni din întuneric, aterizând pe gardian. Țipătul lui fu curmat atunci când fălcile ei se încheștară în jurul grumazului lui, doborându-l.

Un alt gardian țâșni din grup, ridicând sabia asupra Vonettei, în vreme ce ea îl târa pe bărbatul vulgar pe jos. Am sărit, prinzând brațul atacatorului în timp ce îmi înfigeam lama sabiei adânc în burta lui. Ochii albaștri de pe chipul prea tânăr al bărbatului se lărgiră în timp ce-mi smulgeam sabia din trupul său.

– Iartă-mă, am murmurat, împingându-l de lângă mine.

Câțiva gardieni se aruncară asupra mea și asupra Vonettei, dându-și seama prea târziu că nu noi eram pericolul principal.

Vârcolacii ieșiră dintre pini, năvălind asupra lor în câteva clipe. Scrâșnetul oaselor și țipetele scurte și ascuțite răsunară cu ecou în urechile mele în timp ce Kieran își trecea lama peste gâtul unuia dintre gardieni.

– Oare când o să înceteze muritorii să ne considere căței neobișnuit de mari? întrebă el, dând laoparte hoitul gardianului. Chiar nu știi diferența dintre un câine și un lup?

– Cred că nu, zise Emil trecând pe lângă gardianul care o atacase pe Vonetta, scuișând mortul. Mă privi. Ce-i? Avea de gând să o înjunghie pe Netta în spate. Nu aveam cum să fiu de acord cu așa ceva.

Nu puteam să mă împotrivesc spuselor sale. M-am întors spre soldații aflați mai în spate, cei pe care-i simțisem că erau neliniștiți. Rămăseseră cinci. Își depuseseră săbiile la picioare. Amărăciunea bolnăvicioasă a fricii îmi cuprinsese pielea, pe când Delano înaintă spre ei, arătându-și colții mânjiți de sânge. Aerul fu umplut de mirosul urinei.

– Nn...ne predăm, clănțani unul dintre soldați printre dinți, tremurând.

– Delano, am zis eu moale, iar vârcolacul se opri, mârâind la soldați. Câți Ascendenți se află aici?

– Sunt z-zece, răspunse bărbatul, pielea fiindu-i la fel de palidă ca lumina tot mai slabă a lunii.

– Sunt cumva în drum spre conacul Cauldra? întrebă Kieran, care ajunsese în dreptul meu.

– Ar trebui să fie deja acolo, zise un altul. Vor fi sub pază. Se află sub pază de când ducele a aflat că ați campat în apropierea orașului.

M-am uitat pentru o clipă la Naill, care îi aducea pe Setti și pe ceilalți cai.

– Au participat cu toții la chinurile la care au fost supuși cei atârnați de porți?

Un al treilea soldat – un bărbat mai în vârstă decât majoritatea celor de pe metereze, aflat în

a treia sau a patra decadă a vieții, răspunse:

– Nici unul dintre ei nu s-a opus în clipa în care ducele Silvan a dat ordinul.

– Cine erau cei pe care au ales să-i ucidă? întrebă Kieran.

Am fost cuprinsă de un alt val de dezamăgire, ce mă apăsa puternic în piept. Voiam – nu, *aveam nevoie* – să cred că mai existau și alți Ascendenți asemenea... asemenea lui Ian, care-mi fusese ca un frate, chiar dacă între noi nu era nici o legătură de sânge. Trebuia să mai fie și alții.

– I-au ales la întâmplare, interveni primul gardian, cel care declarase că se predau. Părea gata-gata să vomite. Pur și simplu, au ales oameni din mulțime. Tineri. Bătrâni. Nu dintre cei care să fi făcut probleme. Aici, nimeni nu face probleme.

– La fel s-a întâmplat și cu ceilalți, spuse un gardian mai tânăr. Cei pe care i-au scos în afara zidurilor.

Kieran îl privi pe muritor, încleștându-și maxilarul.

– Știi ce le-au făcut?

– Știu eu, spuse cel mai în vârstă dintre ei. I-au scos în afara zidurilor. S-au hrănit din ei. I-au lăsat să se transforme. Nimeni nu m-a crezut atunci când am povestit. Își întoarse brusc bărbia spre cei de lângă el. Au spus că sunt nebun, dar știu foarte bine ce-am văzut. Doar că n-am crezut... Își întoarse privirea spre porți. Am crezut că eu *eram* cel care înnebunise.

Pur și simplu, nu se gândise la ceea ce erau în stare să facă Ascendenții.

– Ai avut dreptate, îi răspunse Kieran. Poate faptul că știi asta îți va aduce ușurare.

Simțeam că una ca asta nu însemna mare lucru pentru bărbat. M-am întors spre Naill, punându-mi sabia în teacă.

– Asigură-te că rămân în cazarmă. Fără să fie răniți. I-am făcut semn lui Arden. Rămâi cu

Naill!

Naill încuviință, întinzându-mi frâul lui Setti. Am apucat de chingile șei și am încălecat. Ceilalți făcură la fel.

– Ai grăit adevărul? mă întrebă cel mai bătrân dintre soldați, oprindu-ne când ne îndepărtam călare de cazarmă. Nu sunteți aici ca să ne jefuiți?

– Da, așa este. Am apucat mai bine frâiele lui Setti. Nu suntem aici să vă luăm nimic. Am venit ca să curmăm domnia Coroanei de Sânge.

Am plonjat pe sub brațul întins al unui gardian, iar marginile pelerinei flutură în jurul picioarelor mele în timp ce mă roteam, înfigându-mi sabia adânc în spatele bărbatului. M-am răsucit brusc, ferindu-mă de un cuțit pe care cineva îl aruncase înspre mine. Delano săltă deasupra mea, înfigându-și ghearele și colții în gardian, iar eu am sărit în picioare.

Nici unul dintre gardienii din afara conacului Cauldra nu alese să se predea.

Razele rozalii ale răsăritului împânzeau cerul, în vreme ce eu mă roteam, icnind și lovind cu piciorul, îndepărtând un gardian de lângă mine. Acesta ajunsese în calea Vonettei. Apropiindu-mă de porțile ferecate, am coborât tăișul sabiei, care zăngăni, parând lovitura unui inamic. Emil îl atacă din spate, trecându-și sabia peste gâtul bărbatului. Sânge fierbinte țâșni prin aer. Kieran înfipse un pumnal sub bărbia altui dușman, deschizându-mi calea.

Eram înconjurată de atât de multă moarte. Cadavre zăceau împrăștiate peste tot în curtea pustie, în timp ce sângele băltea pe scările de culoarea fildeșului spălăcit, stropind zidurile exterioare ale conacului. Am invocat esența primitivă, ridicându-mi mâna, iar o lumină argintie și strălucitoare îmi trecu de-a lungul brațului, pe când degetele mele începeau să emită scântei. *Eather*-ul se arcui prin aer,

izbindu-se de uși. Lemnul acestora se făcu
țândări și cedă, explodând în așchii subțiri.

Sala de întâmpinare era pustie, împodobită
cu stindardele purpurii ce purtau blazonul
Coroanei de Sânge în loc de stindardele albe cu
auriu ale Masadoniei.

– În subteran, zise Kieran, luând-o spre
dreapta. Avea obrajii acoperiți cu stropi de
sânge. S-au retras în subteran.

– Știi cum să ajungi acolo?

Am mers în dreptul lui, extinzându-mi
simțurile ca să mă asigur că nu era rănit.

– Cauldra pare să fie ca New Haven. Își trecu
mâna peste față, ștergându-se de sângele care
nu era al lui. Încăperile lor se află în subteran,
lângă celule.

Îmi era aproape imposibil să nu mă gândesc
la celulele de sub New Haven, în care fusesem
ținută captivă. Kieran avea dreptate. Găsi
intrarea de-a lungul peretelui din dreapta a
sălii.

Dărămă ușa. După aceasta se aflau scări ce
coborau, luminate de torțe. Rânji sălbatic spre
mine, iar respirația mi se opri pentru o clipă,
căci îmi reamintea de... de *el*.

– Ce ți-am spus?!

Delano și Vonetta se strecurară pe lângă noi,
urmați de un vârcolac cu blana gri cu negru, pe
nume Sage. Coborâră scările înaintea noastră.

– De ce se comportă așa?

– Pentru că tu ești Regina, zise Kieran,
urmându-i.

– Îi tot repeți, zise Emil, ajungând în spatele
meu. Și îi tot reamintești...

Mi-am dat ochii peste cap în timp ce ne
grăbeam să coborâm scările. Mirosul de
mucegai îmi reamintea de ceva, însă nu
reușeam să-mi dau seama de ce anume.

– Oi fi eu Regina, dar sunt și zeități, ceea ce
înseamnă că sunt mult mai greu de ucis decât

oricare dintre voi. Eu ar trebui să fiu prima, i-am spus lui Kieran.

Sinceră să fiu, nici unul dintre noi nu avea o idee clară despre ce anume *ar fi putut* să mă omoare. Tot ce știam cu toții era că, din anumite puncte de vedere, eram, mai mult sau mai puțin, nemuritoare.

Inima îmi tresăltă în piept. Aveam să trăiesc mai mult decât toți cei din acel conac, iar unii dintre aceștia deveniseră între timp persoane la care ajunsesem să țin. Pe unii îi consideram prieteni. Aveam să trăiesc mai mult ca Tawny – care avea până la urmă să se trezească din starea cauzată de rana produsă de lama din piatră de umbre. Nu-mi permiteam să cred altceva, chiar dacă știam, în adâncurile ființei mele, că un somn atât de îndelungat nu avea cum să priască nimănui.

Aveam să trăiesc mai mult decât Kieran și... și chiar mai mult decât *el*.

O, zeil! De ce mă gândeam la așa ceva chiar acum? „Nu împrumuta din problemele zilei de mâine.” Asta-mi spusese *el* odată.

Trebuia să învăț să-i urmez sfatul.

– Faptul că ești mai greu de ucis nu înseamnă că ești *imposibil* de ucis, îmi răspunse Kieran peste umăr.

– Vorbește cel care nu poartă armură, i-am răspuns răstit.

Începu să râdă grosolan, dar sunetul hohotelor sale fu înghițit de un țipăt brusc și ascuțit, care-mi făcu pielea de găină.

– Temuți, am șoptit pe când treceam de curbura scării.

Kieran ajunse într-un coridor slab luminat. Se opri chiar în fața mea, iar eu m-am lovit de spatele lui.

Kieran se holba.

Eu făceam la fel.

– Pe toți zeli! murmură Emil.

Celulele erau umplute cu Temuți. Se împingeau în zăbrele, întinzându-și brațele, cu buzele trase peste gingii, dezvăluindu-și cu toții cei patru colți zimțați. Unii dintre ei erau proaspeți, pielea lor fiind abia atinsă de nuanța lividă a morții. Ceilalți erau de mult trecuți. Aveau obraji trași și buzele zdrențuite, iar pielea le era lăsată.

– De ce dracu' ar ține Temuți aici? întrebă Emil, ridicându-și vocea peste zbieretele prelungi și înfometate.

– Probabil le dau drumul din când în când ca să terorizeze locuitorii, am spus eu amorțită. Ascendenții dau vina pe atlantieni. Susținând că ei au fost de vină pentru transformarea Temuților. Dar probabil dau vina și pe cetățeni, spunând că i-au supărat pe zei în vreun fel, urmând să fie pedepsiți ca atare. Spunând că zeii le-au permis atlantienilor să facă una ca asta. Apoi, Ascendenții vor susține că au interveni pe lângă zei, potolindu-le mânia și luând apărarea cetățenilor.

– Și oamenii ar crede una ca asta?

Emil trecu pe lângă mâinile întinse și mânjite de sânge.

– Doar atât li s-a permis să creadă, i-am răspuns, ferindu-mi privirea de Temuți.

Am lăsat în urmă zgomotul celulelor, știind că trebuia să ne ocupăm și de acei blestemați mai târziu. Înaintam acum pe un alt coridor, strecurându-ne printre lăzi pline cu sticle de vin și de bere. I-am ajuns pe vârcolaci din urmă chiar în clipa în care aceștia distruseseră ușile duble din lemn aflate la capătul culoarului.

O femeie vampir țâșni din încăpere, cu părul vâlvoi și colții la vedere.

Delano o doborî, apucând-o cu colții de gâtlee, și își înfipse labele din față în pieptul ei, sfâșiindu-i hainele și carnea.

Am încercat să-mi feresc privirea, dar nu aveam încotro s-o îndrept. Am văzut două

femei vârcolac sfâșiind alți doi vampiri care atacară. Atacatorii ajunseseră în scurt timp *bucăți*.

– S-ar putea să se strice la stomac, am zis.

– Încerc să nu mă gândesc la așa ceva, murmură Emil, fixându-și privirea pe Ascendenții din încăpere, care înghețaseră locului, aproape uitând de armele pe care le mânuiau. Probabil și ei se chinuiesc să nu se gândească la una ca asta.

– E careva dintre voi dornic să împărtășească aceeași soartă? îi întrebă Kieran, îndreptându-și sabia spre hălcile împrăștiate peste podea.

Din interiorul încăperii nu veni nici un răspuns, însă, în timp ce alți și alți vârcolaci umpleau coridorul din spatele nostru, Ascendenții își aruncară armele.

– Ne predăm, rosti apăsător un bărbat, ultimul care aruncă sabia din mână.

– Drăguț din partea voastră, spuse Kieran trăgănat și îndepărtă săbiile de Ascendenți.

Chiar era. Drăguț din partea lor! Însă era prea târziu. Nici unul dintre Ascendenții care participaseră la ceea ce pățiseră cei care fuseseră ținuiți de porți și la tot ce se întâmplase în acel oraș nu avea să primească o nouă șansă.

M-am chinuit să nu calc peste resturile Ascendenților împrăștiate pe podea în timp ce pătrundeam în încăpere, urmată îndeaproape de Vonetta și Delano. Mi-am pus sabia în teacă și mi-am dat jos gluga.

– Felicitări! spuse același bărbat care vorbise înainte. Ai cucerit Massene. Dar nu ai să cucerești Solisul.

Din clipa în care deschisese gura, înțelesesem că cel care vorbea era ducele Silvan. Emană un aer de superioritate încrezătoare. Era blond și glacial, înalt și bine făcut. Purta o cămașă din satin și pantaloni bufanți. Era atrăgător. Până la urmă, nimic nu era mai de preț în întregul Solis

decât frumusețea. Atunci când mă privi, observă cicatricile, iar eu știam că asta era *tot* ce vedea.

Și tot ce vedeam eu era sângele ce le mânjea hainele scumpe. Se afla pe fiecare cămașă și pe fiecare corset croit cu măiestrie.

M-am oprit în fața ducelui, privindu-l adânc în ochii lui negri ca smoala, ce-mi aminteau de ea. Regina de Sânge. *Mama* mea. Ochii ei nu erau la fel de întunecați, nemiloși, goi și reci. Însă conțineau aceeași licărire sinistă – cu toate că a ei era mult mai profundă. Până în acel moment, nu-mi dădusem seama că acel rest de lumină din ochii Ascendenților era o strălucire a *eather*-ului.

Era logic ca ei să conțină urme de *eather*. Sângele unui atlantian era folosit pentru a face Ascensiunea, iar toți atlantienii aveau *eather* în sânge. Datorită acestuia căpătau Ascendenții ceva asemănător nemuririi, dar și putere.

– Mai sunt și alți Ascendenți în conac?

– Du-te dracului! zise ducele Silvan, rânjind măiestrit.

Kieran suspină atât de puternic, încât am avut impresia că făcuse pereții să se cutremure.

– Te mai întreb o dată, am zis, numărându-i cu repeziciune. Erau zece, împreună cu cei care zăceau în bucăți pe podea. Însă voiam să mă asigur că-i capturaseram pe toți. Mai sunt și alții?

Trecu un moment de tăcere prelungă, apoi ducele zise:

– Ai să ne ucizi oricum, orice răspuns ți-aș da.

– V-aș fi dat o șansă.

– Să ce? întrebă ducele, mijind ochii.

– Să trăiți fără a vă mai hrăni din muritori, i-am zis. Să trăiți printre atlantieni.

Mă privi îndelung pentru o clipă, apoi izbucni în râs.

- Chiar crezi că așa ceva ar fi posibil? Râse din nou, despărțindu-și buzele palide. Știu cine ești. Ți-aș recunoaște oricând chipul.

Kieran făcu un pas în față.

Mi-am ridicat o mână, oprindu-l.

Ducele rânji.

- N-ai fost plecată de atâta vreme încât să uiți cum sunt muritorii, *Fecioară*. Cât sunt de creduli. De temători. De ce sunt în stare pentru a-și proteja familiile. De ce ar fi în stare pentru a se proteja. Chiar crezi că îi vor accepta pur și simplu pe atlantieni?

Nu i-am răspuns.

Ducele prinse curaj și se apropie.

- Și ai impresia că Ascendenții o să... Ce o să facă? Se vor încrede că ne vei lăsa în viață dacă facem ceea ce vrei?

- În Regina de Sânge v-ați încrezut, i-am răspuns. Iar numele ei nu este nici măcar Ileana. Și nici nu e unul dintre Ascendenți.

Mai mulți Ascendenți răsuflară, mirați, însă ducele nu părea să fie deloc surprins de vorbele mele.

- Așadar, am continuat, îmi imaginez că orice e posibil. Dar, după cum spuneam, ți-aș fi oferit altă șansă. Ți-ai pecetluit soarta în clipa în care ai dat ordine ca oamenii aceia să fie ținuiți de porți.

- Vălurile au fost un detaliu excelent, nu crezi? zise el, pufnind.

- Sublim, i-am răspuns în timp ce Delano mârâia încet.

- Noi nu... începu să spună un alt Ascendent, un bărbat cu părul castaniu-închis.

- Gura! sâsâi ducele la el. Ai să mori. Eu am să mor. Cu toții vom muri.

- Așa este.

Își întoarse brusc privirea spre mine.

- Contează *felul* în care veți muri, am continuat eu. Nu știu dacă piatra de umbre asigură o moarte dureroasă. Am văzut-o

acționând de aproape, și pare să fie destul de dureroasă. Dar mă gândesc că, dacă ți-aș secționa spinarea, ai simți durerea doar pentru o clipă.

Ducele înghiți în sec, în vreme ce rânjetul îi dispărea.

– Cred însă că cei sfâșiați în bucăți au avut parte de o moarte mult mai dureroasă. M-am oprit, observând cum colțurile gurii i se încordează. Răspunde-mi la întrebare, și îți promit că vei avea parte de o moarte rapidă. Dacă refuzi, am să mă asigur că vei suferi timp îndelungat. Totul depinde de tine.

Se holba la mine, și puteam să văd limpede cum își storcea creierii, încercând să găsească o cale de scăpare.

– Trebuie să fie groaznic, mă gândesc, i-am spus în timp ce mă apropiam și simțeam esența pulsându-mi în piept. Să știi că moartea vine în sfârșit să te ia. Să o vezi în fața ochilor. Să te afli în aceeași încăpere cu ea preț de secunde, minute, chiar mai mult, și să știi că n-ai ce să faci ca s-o îndupleci. Vocea îmi coborî, devenind mai moale, mai rece și... *fumegândă*. Pur și simplu, n-ai ce să faci. Probabil e terifiant să te confrunți cu ceva atât de inevitabil. Să conștientizezi că, dacă mai ai suflet, acesta se va îndrepta înspre un singur loc. Cred că undeva, în adâncul ființei tale, trebuie să fii complet înfricoșat.

Ducele se înfioră vizibil.

– La fel ca acei muritori pe care i-ați scos în afara zidurilor, pe care i-ați sfâșiat, din care v-ați hrănit și pe care i-ați lăsat să se transforme. Asemenea celor aflați în celule și celor pironiți de porți. Îi cercetam trăsăturile palide. Trebuie să fi fost atât de înspăimântați știind că moartea venise după ei, condusă de cei în care-și puseseră speranța că aveau să-i protejeze.

Ducele înghiți din nou în sec.

– Nu mai sunt alți Ascendenți aici. Niciodată nu au fost mai mulți. Nimeni nu vrea să domnească la marginea regatului. Pieptul i se ridică ușor când trase adânc aer în piept. Știu cine ești. Știu ce ești. E singurul motiv pentru care încă ești în viață. Nu datorită faptului că ești o zeitățe, spuse el, curbându-și buzele. Ci datorită sângelui ce-ți curge prin vene.

Spinarea îmi înțepeni.

– Dacă vrei să spui că se datorează mamei, *am* să mă asigur că vei suferi îndelung înainte să mori.

Ducele izbucni în râs, însă sunetul răsună la fel de rece și de aspru ca golul din mine.

– Te consideri o mare eliberatoare, nu-i așa? Ai venit aici să-i eliberezi pe muritori de Coroana de Sânge. Ai venit să-ți eliberezi prețiosul soț.

Totul în mine se liniște.

– Ai s-o ucizi pe regină – pe *mama* ta – și ai să cucerești țărâmurile acestea în numele Atlantiei? *Eather*-ul străluci în ochii lui. Colțurile buzelor sale se curbară într-un rânjet. N-ai să faci nimic din toate astea. N-ai să câștigi nici un război. Tot ce vei reuși să faci este să răspândești teroare. Ai să reușești doar să verși atâta sânge, încât acesta va inunda străzile, iar regatele vor fi înecate în fluvii însângerate. N-ai să faci decât să eliberezi moartea. Și tot ce veți găsi aici tu și ai tăi va fi moartea. Iar dacă iubitul tău e destul de norocos, va fi mort înainte să vadă ce a mai rămas din...

Mi-am scos pumnalul de piatră de umbre din teacă și i l-am înfipt în piept, străpungându-i inima și curmându-i cuvintele veninoase înainte să mă rănească mai tare. Ducele simți lovitura – felul în care ființa i se destrămă împreună cu oasele și pielea. Iar eu, una, eram recunoscătoare.

Ochii lui fără suflet se holbară, surprinși, în timp ce linii fine începeau să apară peste pielea palidă a obrazilor săi. Crăpăturile se adânciră, formând o pânză de fisuri ce coborâra de-a lungul gâtului, ajungând sub gulerul cămășii lui de satin. I-am susținut privirea pe când strălucirea minusculă, ca de tăciune, a *eather*-ului se stinse în ochii lui întunecați.

Și, doar atunci, pentru prima oară în douăzeci și trei de zile, n-am mai simțit nimic.

CAPITOLUL 3

Douăzeci și opt de zile.

Trecuse aproape o lună, iar dorul constant pe care-l simțeam pulsa atât de tare în mine, încât îmi provoca durere. Mi-am încleștat maxilarul ca să-mi reprim țipătul ce se năștea în golul unde odată îmi zăcuse inima. Era un țipăt de frustrare și neputință acută și de vină. Dacă aș fi reușit să mă controlez, dacă n-aș fi reacționat așa...

Erau prea mulți de *dacă*. Aș fi putut să acționez în multe alte feluri. Dar nu o făcusem, și asta era unul dintre motivele pentru care el nu se afla lângă mine.

Movilița pufoasă și unsuroasă de ouă și fâșii de carne prăjită care-mi stătea în față își pierdu orice atracție în vreme ce țipătul îmi urca în gât, apăsându-mi buzele ferecate. Simțul unei disperări ce-mi pătrundea până în măduva oaselor se ridică în mine, transformându-se într-o furie puternică. Centrul pieptului îmi zumzăia, puterea străveche pulsând alături de o mânie abia ținută în frâu.

Furculița pe care o țineam între degete începu să tremure. Simțeam presiune în piept, blocându-mi gâtul în vreme ce *eather*-ul începu să pulseze și să crească, năpădindu-mi pielea. Dacă aș fi țipat, dacă aș fi cedat sub povara durerii și a furiei, sunetul disperării și al suferinței s-ar fi transformat în mânie și dorință de răzbunare. Țipătul care mă sufoca, puterea ce creștea în mine, toate purtau gustul *morții*.

O mică parte din mine își dorea să dezlănțui
tipătul.

Degetele unei mâini cu pielea mult mai
întunecată ca a mea îmi acoperiră mâna,
liniștindu-i tremurul. Atingerea, ce odată
fusesse interzisă, mă smuci din calea întunecată
pe care o apucasem, declanșând încărcătura
slabă de energie ce trecu prin noi. Încetîșor,
mâna mea stângă se întoarse, dezvăluind
vârtejul aurit al însemnului căsătoriei.

Dovada că *el* îmi era alături, chiar dacă ne
aflam departe unul de celălalt.

Dovada că *el* trăia.

Mi-am ridicat privirea, întâlnind ochii de un
albastru înghețat ai unui vârcolac.

Îngrijorarea era vizibilă pe trăsăturile ascuțite
ale feței chipeșe a lui Kieran, iar gura îi trăda
tensiunea. Părea obosit, și mai mult ca sigur
era. Nu dormise deloc bine în ultima vreme
deoarece *eu* nu dormisem aproape deloc.

Furculița începu din nou să tremure – însă
nu doar ea și brațul meu începuseră să tremure.
Vesela tremura și ea, împreună cu masa. De-a
lungul sălii, stindardele cu alb și auriu ale
Atlantiei, ce le înlocuiseră pe cele ale Coroanei
de Sânge, tremurau și ele.

Privirea lui Kieran trecu peste scaunele goale
ale sălii de banchet a conacului Cauldra, înspre
locul în care generalul Aylard, un atlantian cu
părul deschis la culoare, stătea de pază la
intrarea flancată de coloane.

Am simțit același lucru ca atunci când mi se
prezentase prima oară. Neîncredere ce stătea să
dea în clocot, chiar pe sub trăsăturile lui
imposibile. Nu mă surprindea emoția.
Majoritatea atlantienilor mai în vârstă erau
prevăzători față de mine, fie pentru că fusesem
crescută de către inamicii lor, Ascendenții, fie
pentru că eram cineva la care nu se așteptaseră.

O Fecioară plină de cicatrici.

O ostatică.

O prințesă nedorită ce le devenise Regină.

O zeitate.

Nu aveam cum să-i învinovățesc pentru că erau circumspecți, mai ales atunci când făceam ca întregul conac să tremure.

– Ai început să strălucești, mă avertiză șoptit Kieran, retrăgându-și mâna.

Mi-am privit palma. O poleială slabă îmi emana din piele.

Era evident motivul pentru care generalul se holba acum la mine.

Am lăsat furculița în farfurie și mi-am controlat respirația. Mi-am forțat mintea să treacă peste explozia sufocantă de durere ce urma atunci când mă gândeam la el, în timp ce îmi strecuram mâna sub masă, spre punguța de piele ce-mi atârna de coapsă. Cu cealaltă mână am ridicat spre gură paharul de vin cu mirodenii. Am alungat gustul amar cu ajutorul vinului, în timp ce Aylard se întorcea încet, ținându-și mâna înmănușată pe mânerul sabiei. Mișcarea mantiei albe ce-i acoperea umerii se liniști, și am zărit blazonul atlantian, aurit și imprimat în relief peste material. Același blazon împodobește acum și zidurile conacului Cauldra – un soare cu razele sale, având o sabie și o săgeată în centru, încrucișate pe diagonală. Am închis pentru o clipă ochii și am băut restul vinului din pahar.

– Doar atât ai de gând să mănânci? mă întrebă Kieran după câteva clipe.

Am lăsat paharul gol pe masă, uitându-mă pe geam. Priveam spre bucățile sfărâmate ale unei fundații, răsărind printre tufe de flori de câmp de culoare galbenă. Massene nu era deloc un oraș bine întreținut.

– Am mâncat, i-am răspuns.

– Trebuie să mănânci mai mult.

Își propti coatele pe masă.

Ochii mei se îngustară, în timp ce îl priveam.

– Nu-i nevoie să-ți faci griji pentru cât mănânc.

– Nu m-aș îngrijora dacă nu te-aș vedea lăsând jambonul neatins în farfurie. N-am crezut niciodată c-ai să faci una ca asta.

Mi-am ridicat sprâncenele.

– Mi se pare mie sau încerci să sugerezi că mâncam prea mult jambon înainte?

– Degeaba încerci să schimbi subiectul. N-ai să reușești, răspunse Kieran. Fac exact ceea ce tu și Cas mi-ați cerut să fac. Îți dau sfaturi.

Numele lui.

Dintr-odată, mă durea să respir. Numele lui mă ardea. Nu-mi plăcea s-o recunosc, darămite s-o spun.

– Sunt mai mult ca sigură că alimentația mea zilnică nu era cel mai important aspect la care ne gândeam atunci când ți-am cerut să ne fii sfetnic.

– Și eu. Dar uite că s-a ajuns la asta. Kieran se aplecă, apropiindu-se la mai puțin de o palmă de mine. Mănânci prea puțin. Dormi și mai puțin. Vrei să ne amintim ce tocmai s-a întâmplat? Faptul că ai început să strălucești? Că ai făcut întreaga clădire să se cutremure? Și părea că nici măcar nu ești conștientă că ai cauzat asta. Genul ăsta de lucru a început să se întâmple din ce în ce mai des, Poppy.

Tonul nu îi era deloc dezaprobat, doar plin de îngrijorare. Cu toate acestea, am început să mă foiesc, știind că avea dreptate. Esența zeilor începuse să iasă la suprafață chiar și atunci când nu o foloseam ca să îndepărtez durerea sau să vindec. Se întâmpla când eram cuprinsă de emoții prea puternice – atunci când tristețea și furia mă făceau să-mi simt pielea întinzându-mi-se până la refuz, apăsând asupra îmbinărilor ființei mele.

Trebuia să-mi păstrez cumpătul. Aveam nevoie de control. Nu-mi permiteam să-l pierd.

Nu atunci când Atlantia și Solisul depindeau de mine. Nu atunci când *el* avea nevoie de mine.

– Am să mă străduiesc să controlez esența, i-am promis.

– Nu e vorba despre capacitatea ta de a-ți controla abilitățile, zise Kieran, încruntându-se. Trebuie să înțelegi că e în regulă să-ți permiți să nu te simți bine. Tu ești puternică, Poppy. Noi...

– Știu. L-am oprit, amintindu-mi cuvintele șoptite trecând prin mine, atât de asemănătoare, rostite de alte buze ce-și croiseră mai demult o cărare fierbinte peste fiecare porțiune a pielii mele.

„Atunci când ești împreună cu mine, nu trebuie să fii tot timpul puternică.“

M-am aplecat brusc în față, am luat o felie de jambon cu furculița și mi-am îndesat jumătate în gură, fiind cât pe ce să mă înec.

– Ești mulțumit? l-am întrebat, pe când cealaltă jumătate mușcată a feliei de jambon căzu înapoi în farfurie.

Kieran rămase blocat.

– Nu chiar.

– Păi, atunci, asta-i problema ta.

Mestecam, abia simțind gustul cărnii crocante.

O pufnitură ce semăna cu un râset îmi atrase atenția înspre dragoninul masiv, negru-violet, care se odihnea lângă intrarea flancată de coloane a sălii de banchet. Coarne netede și negre porneau de la mijlocul botului său turtit, urcând peste centrul capului său triumphiular. Primele coarne erau mici, ca să nu-i îngreiească vederea, dar, pe măsură ce urcau de-a lungul capului, se alungeau în vârfuri ascuțite ce ieșeau în afară din zorzoanele dese.

De fiecare dată când îl priveam pe Reaver, eram șocată. Nu credeam că aveam să mă obișnuiesc vreodată să văd o creatură atât de nemaipomenită, înfricoșătoare și frumoasă.

Douăzeci și trei de dragonini se treziseră. Decizia dragoninilor fusese ca aceia mai tineri dintre ei, trei la număr, să rămână de pază la Capul Spessa. Dintre cei douăzeci care se alăturară armatelor, nici unul nu era atât de masiv ca Reaver. Ceilalți erau cam de mărimea lui Setti, iar solzii nu le erau nici pe departe la fel de groși ca ai lui Reaver, fiind mult mai vulnerabili în fața vârfurilor de săgeată. Cu toate acestea, ar fi putut nimici cu ușurință orice armată.

Dragoninul ne privea, și mă întrebam ce anume simțea sau gândea. De fiecare dată când încercam să-i iscodesc pe el sau pe unul dintre semenii săi, atunci când mă aflam în preajma lor, nu simțeam nimic. Nu emanau golul rece al Ascendenților. Fie Reaver și ceilalți dragonini își fereau emoțiile de mine, fie eu nu eram în stare să le citesc.

– Vrei să mănânci? l-am întrebat, ridicând farfuria.

Nu-l văzusem niciodată mâncând, ceea ce mă făcuse să mă îngrijorez un pic în legătură cu *ce anume* alegea ca hrană atunci când își lua zborul și se făcea nevăzut.

Speram din tot sufletul să nu fie vorba despre oameni... sau despre animăluțe drăguțe.

Nu aveam de unde să știu. Doar Aurelia, una din cele două femele dragonin care se treziseră, rămăsese în forma ei muritoare destul timp cât să-mi poată spune jumătate dintre numele celor două duzini de dragonini care plecaseră din Câmpiile Elizee. Înainte să ne despărțim, pe când păraseam Atlantia, îmi declarase că dragoninii aveau să-mi asculte porunca.

Nu pricepeam prea bine cum anume aveau dragoninii să-mi asculte porunca, dar înțelesesem până la urmă că asemenea *notam*-ului primitiv. Reaver părea să știe în mod inerent ce-mi doream. Ca atunci când am pornit ca să cucerim Massene, iar el se pusese

deja la somn pe timpul nopții. Presupuneam că felul în care îmi ascultau porunca se aseamăna felului în care esența primitivă răspundea voinței mele.

Reaver își scutură capul ȝepos, refuzând jambonul pe care i-l oferisem.

– Oare cum a intrat aici fără să dărâme întreaga clădire? întrebă Kieran, încruntându-se.

– Cu grijă, i-am răspuns, pe când atenția dragoninului se îndreptă spre vârcolac.

Pupilele verticale ale vârcolacului se strânsesă în timp ce ochii săi albaștri se îngustau. Bănuiam că dragoninul ar fi încercat să-l atace din nou pe Kieran, cu prima ocazie care s-ar fi ivit.

– N-ar fi trebuit ca Vonetta și ceilalți să se întoarcă astăzi? l-am întrebat, făcându-l pe Kieran să-și abată atenția de la dragonin.

– Ar trebui să ajungă în curând. După cum bine știi, zise el sec, ridicând paharul.

Știam chiar prea bine, dar cel puțin acum nu mai era angajat într-un concurs de clipit cu Reaver, care mai mult ca sigur ar fi degenerat cu repeziciune. Cu toate acestea, am fost cuprinsă dintr-odată de o neliniște care își luă zborul în ființa mea asemenea unui șoim argintiu, neavând nimic de-a face cu posibilitatea ca Reaver și Kieran să încerce să se mutileze sau să se omoare reciproc.

Neliniștea avea de-a face cu planurile legate de Oak Ambler și Solis. Aspecte cu care generalii atlantieni trebuiau să fie de acord. Generali pe care trebuia să-i conving, chiar dacă nu mă ocupasem personal de cele mai complicate părți ale acelor planuri.

– Am bănuiala, începu Kieran, că încă ești supărată pe mine pentru că te-am sfătuit să nu mergi împreună cu Vonetta.

M-am încruntat.

– Câteodată, mă întreb dacă nu cumva ești în stare să citești gânduri.

Gura lui cu buze pline se curbă într-un rânjel, pe când își atingea încet tâmpla cu unul dintre degete.

– Pur și simplu, am talentul de a citi gânduri.

– Desigur.

Jasper, tatăl lui Kieran, fusese la fel. Însă Kieran părea că știe și unde anume mă purtau acele gânduri. Ceea ce, trebuia să recunosc, mă enerva în aceeași măsură în care îl enerva și pe el faptul că îi citeam emoțiile.

– Nu eram supărată *în mod activ* fiindcă m-ai sfătuit să nu merg în Oak Ambler, însă acum sunt.

– Super, murmură el.

L-am săgetat cu privirea.

– De ce nu e nici o problemă atunci când un prinț sau un rege se decide să se pună în pericol sau să conducă armate în bătălie? Dar, atunci când o regină își dorește să procedeze la fel, dintr-odată devine o *problemă*, și primește sfaturi care o împiedică să facă ce vrea? Mi se pare un pic... sexist.

Kieran așeză paharul pe masă.

– Nu e nici o *problemă*. L-am împiedicat pe Cas din a face o mulțime de lucruri idioate și incredibil de periculoase de atâtea ori, că practic devenise o responsabilitate ce-mi ocupa tot timpul.

Un junghi ascuțit de durere îmi străpunse pieptul. M-am concentrat asupra sticlelor nedeschise de vin pe care lordul atlantian le trimisese cu corabia. Era vorba despre căpitanul vasului pe care îl trimiseseam spre Oak Ambler. Perry adusese cu acea corabie *multe* dintre proviziile de care aveam atâta nevoie. Printre acele provizii se afla și soiul de vin despre care Kieran știa că era preferatul lui Valyn.

Ce metodă mai bună să convingi pe cineva să fie de acord cu ceea ce vrei dacă nu prin încercarea de a-l îmbăta?

– Și anume, pe tine, continuă Kieran, pătrunzându-mi în gânduri. Am încercat să îl împiedic să te ia.

– Poftim?!

Mi-am întors brusc privirea spre el.

Kieran încuviință.

– Atunci când a născocit planul de a se da drept gardian ca să te ia ostatică, i-am spus, de nenumărate ori, că ceea ce-și propunea era absolut nebunesc. Că era mult prea riscant.

– Și unul dintre riscuri era cumva reprezentat de faptul că era complet greșit să răpească o persoană nevinovată și să-i dea întreaga viață peste cap? l-am întrebat eu.

Își țuguie buzele.

– Trebuie să recunosc că asta nu mi-a trecut prin cap.

– Ce drăguț!

– Se întâmpla înainte să te cunosc.

– Asta nu e o scuză.

– Probabil că nu, dar am impresia că nu-ți pare rău pentru modul în care ți-a dat viața peste cap.

– Păi... Mi-am dres vocea. Presupun că, într-un fel foarte alambicat și ciudat, mă bucur că nu ți-a dat ascultare.

– N-am nici o îndoială, zise Kieran rânjind.

Mi-am dat ochii peste cap.

– *Oricum*, după cum spuneam, nu mi se pare normal să cer cuiva să facă ceva ce eu însămi n-aș fi dispusă să fac.

– Foarte admirabil. În felul acesta, vei câștiga respectul soldaților tăi. Dar se prea poate ca tot la fel de bine să ajungi prizonieră. Sau să mori. Astfel că, în acest context, tot ce simți și crezi devine irelevant.

– Cam dramatic, nu crezi? l-am întrebat. Vonetta și ceilalți își riscă viața în timp ce eu

stau aici, ascultându-te cum te plângi despre cât mănânc.

– Mai degrabă, stai acolo și mă auzi cum mă plâng despre cât *de puțin* mănânci, mă corectă Kieran. Să știi că acum tu ești cea care devine dramatică.

– Cred că m-am răzgândit despre rolul tău ca sfetnic al Coroanei, am murmurat eu.

Mă ignoră.

– Nu e ca și cum stai *degeaba*, zise Kieran.

Nu trecuse un moment fără ca eu să nu fi făcut *ceva*, mai ales de când cuceriserăm Massene. Temuții din celule fuseseră distruși, dar puteam să jur că le simțeam mirosul de fiecare dată când începea să plouă. Conacul era dărăpănat, etajele superioare fiind de nelocuit. Instalația electrică rămasă funcțională deservea o mână de încăperi și bucătăriile. Casele oamenilor se prezentau asemănător. Ne străduiserăm să reparăm acoperișurile și drumurile în ultimele cinci zile, dar lucrările aveau să dureze câteva luni, dacă nu mai bine de atât. Recoltele nu o duceau nici ele mai bine. Mai ales că foarte mulți dintre cei care ar fi trebuit să se ocupe de ele fuseseră scoși dincolo de ziduri.

– Da, numai că...

Mi-am trecut degetul mare peste buza paharului și m-am lăsat pe spătarul scaunului. Trebuia să mă mențin ocupată. Dacă n-aș fi făcut-o, mintea mi-ar fi hoinărit în locuri în care nu avea voie să hălăduiască. Locuri ce deveniseră găunoase după întâlnirea ratată cu Regina de Sânge. Locuri reci și pline de furie, asemenea unei furtuni de iarnă. Goluri din interiorul ființei mele pe care nu le mai simțeam ca fiind *ale mele*.

Care nu se simțeau deloc ca ale unei muritoare.

Care îmi reaminteau de Isbeth.

Mânia îmi clocotea în vintre. Am întâmpinat sentimentul, pentru că îmi era mai ușor să mă confrunt cu mânia decât cu jalea și neajutorarea. Nu aveam nici o problemă să mă gândesc la Isbeth. Deloc. Doar la *ea* mă mai puteam gândi câteodată, mai ales în acele clipe întunecate ale nopții când nu puteam să adorm.

Nu-mi mai era greu să împac bunătatea și blândețea pe care mi le arătase cu felul în care se comportase cu *el* și cu mulți alții. Un monstru. Mă împăcasem cu ceea ce era. Poate că Isbeth mă concepuse prin metode care erau mai mult ca sigur inadmisibile, dar nu-mi mai era mamă. Coralena era. Isbeth nu era acum nimic mai mult decât Regina de Sânge. Dușmanul.

Simțind privirea atotcunoscătoare a lui Kieran asupra mea, am înghițit cu greu în sec.

– Sunt bine, i-am zis înainte să mă poată întreba.

Kieran tăcea, privindu-mă. Știa cum să se comporte. Așa cum știuse și mai devreme, atunci când manifestasem acea furie glacială, ce făcuse masa să se cutremure. De data aceasta însă, nu insistă. Schimbă subiectul.

– Valyn și ceilalți generali ar trebui să sosească zilele acestea. Va fi foarte mulțumit de felul în care am cucerit Massene.

Am încuviințat. Valyn nu-și dorise războiul cu orice preț. Dar înțelesese că acesta devenise inevitabil. El și ceilalți atlantieni mai în vârstă nu mai erau dispuși să ofere alte șanse Ascendenților. După ce ar fi aflat ce săvârșiseră Ascendenții în Massene, nu aveau să-și mai schimbe părerea în legătură cu dorința vampirilor de a-și modifica apucăturile sau de a-și controla setea de sânge. Cauza vampirilor nu ar fi fost deloc ajutată dacă ducele sau ducesa Ravarel, conducătorii orașului Oak Ambler, ne-ar fi refuzat cerințele.

Mi-am atîntit privirea asupra paharului cu vin închis la culoare, simțind cum umerii mi se tensionează. *Cerințele noastre* aveau de-a face cu modul diferit în care ne doream să purtăm războiul. Tocmai de aceea cuceriserăm Massene în felul în care o făcuserăm. Credeam cu tărie că existau metode prin care se putea preveni vărsarea inutilă de sânge, pentru ambele părți, mai ales că muritorii care luptau pentru Solis nu aveau de ales – în comparație cu cei care aleseseră să-și ridice săbiile și scuturile în apărarea Atlantiei.

Unii dintre cetățenii orașelor, ca Massene și Oak Ambler, aveau până la urmă să plătească prețul acestui război violent, sacrificându-și modul de trai sau chiar viețile. Și mai erau Ascendenții, care...

Am tras cu greu aer în piept, închizând ochii înainte să-mi amintesc de Ian – de felul în care arătase ultima oară când îl văzusem. Îi vedeam moartea de nenumărate ori cu ochii minții, în fiecare noapte. Nu-mi doream s-o revăd și acum.

Credeam însă că erau și Ascendenți care nu erau malefici până în măduva oaselor. Ascendenți cu care puteam ajunge la o înțelegere.

Așadar, ne ticluiserăm planurile luând aspectul acesta în considerație. Știam însă cu toții că Oak Ambler nu era Massene.

Cu câteva zile în urmă, le trimiseserăm un ultimatum ducelui și ducesei Ravarel. Aveau să se supună cerințele noastre, și, de nu, urma să le asediem orașul. Cerințele noastre erau simple, dar nu ne bazam pe faptul că Ascendenții aveau să fie înțelegători și să-și accepte soarta.

Aici, intervenea Vonetta, împreună cu Naill și Wren, gardianul mai în vârstă de pe metereze, care fusese martor la faptele Ascendenților din Massene. Familia extinsă a

lui Wren trăia în Oak Ambler. Unele dintre rudele sale, bănuia Wren, erau Descendenți. Așadar, Naill, Vonetta și Wren urmau să întreprindă ceva deosebit de riscant, însă esențial planurilor noastre.

Cu toate acestea, asediul iminent al orașului Oak Ambler și toate căile prin care acesta ar fi putut eșua în cel mai spectaculos mod posibil nu reprezentau unicul nostru motiv de îngrijorare.

Gândurile mele se îndreptară spre un alt risc pe care ni-l asumaserăm. Era vorba de planurile anterioare, atunci când încercaserăm să pătrundem în Oak Ambler, înainte să trebuiască să ne întâlnim cu Regina de Sânge. Cu acea ocazie, Isbeth ne descoperise planurile, fie pentru că pur și simplu prevăzuse că urma să o tragem pe sfoară, fie pentru că cineva ne trădase. Atunci, în afară de cei în care avuseserăm încredere, doar Consiliul Înțelepților mai fusese înștiințat de planurile noastre. Aveam, oare, un trădător printre noi? Cineva în care avuseserăm încredere sau poate cineva care ajunsese în eşaloanele superioare ale puterii din Atlantia? Sau poate că explicația cea mai simplă era cea adevărată? Poate că pur și simplu Coroana de Sânge ne dejucase planurile, iar noi îi subestimaserăm abilitățile.

Nu aveam de unde să știu. Mai rămânea și problema cu Nevăzuții – organizația secretă, formată doar din bărbați, care slujise odată zeitățile. Crezând că eu eram Vestitoarea de Moarte și Distrugere despre care avertiza profeția, reapăruseră de cum intrasem în Atlantia. Ei fuseseră în spatele atacului de la Odăile lui Nyktos, precum și în spatele altor atacuri. Iar amenințarea reprezentată de Nevăzuți nu dispăruse odată cu moartea lui Alastir și a lui Jansen.

L-am privit pe Aylard stând între coloane. Nevăzuții continuau să acționeze, și nu puteam

ști cine anume aparținea grupării sau alesese s-o ajute.

– Ar merita să aflu la ce anume te gândești? mă întrebă Kieran. Pentru că arăți de parcă ți-ai dori să înjunghii pe cineva.

– Deloc, i-am răspuns, aruncându-i o privire. Sprâncenele i se ridicară.

– Deși, m-am corectat, mă gândesc dacă ar trebui să te înjunghii sau nu.

– Mă flatezi. Kieran își ridică paharul, privindu-l pe Reaver. Dragoninul își bătu încet vârful ghearelor de podea. Se pare că dorești să-i înjunghii destul de des pe cei la care ții.

– Faci să sune de parcă sunt... țicnită sau pe-aproape.

– Păi..., începu Kieran, lăsând paharul pe masă și mijind ochii la dragonin. Hei! Ar trebui să pozez? Ai de gând să-mi faci portretul?! În felul ăsta, ai putea să te holbezi la mine chiar și atunci când nu sunt prin preajmă.

Sprâncenele mi se ridicară brusc.

– N-ai vrea, te rog, să te abții?

– El a început, murmură Kieran.

– În ce fel?

– Se holbează la mine. Tăcu pentru o clipă.

Din nou.

– Așa, și?

– Nu-mi place. Kieran se încruntă. Deloc.

– Te comporti ca un copil mic, i-am spus, iar Reaver pufni din nou în răs. M-am întors spre dragonin. Să știi că te comporti exact la fel!

Reaver își dădu capul pe spate și suflă un fuor de fum. Părea *jignit*.

– Amândoi sunteți ridicoli, am zis, scuturând din cap.

– Mă rog, zise Kieran, întorcându-și privirea spre intrare în același moment ca Reaver. În sfârșit!

Am privit și eu în aceeași direcție, dându-mi seama că ambii auziseră pașii cuiva. Nu

pricepeam de ce eu, ca zeitate, nu fusesem binecuvântată cu un auz atât de ascuțit ca al lor.

Vonetta trecu pe lângă Aylard, picioarele ei lungi fiind acoperite de pantaloni prăfuiți. Cozile împletite de păr ce-i ajungeau până la brâu fuseseră legate într-un coc ce-i scotea în evidență pomeții înalți și ascuțiți. Cu excepția tenului mai întunecat ce-mi reamintea de trandafiri luxurianți care înfloreau doar noaptea, în întruparea ei de muritoare avea trăsături similare cu ale fratelui său. Semăna foarte mult cu mama lor, Kirha. Kieran, în schimb, semăna mai mult cu tatăl lor, Jasper.

În timp ce Vonetta se apropia, mă întrebam cu cine avea să semene surioara lor. Bebelușul se născuse cu doar câteva săptămâni înainte, și mi-aș fi dorit ca frații să poată fi alături de familie, sărbătorind nașterea unui nou membru. În schimb, se aflau alături de mine, aproape de tărâmurile pustiite cu sute de ani în urmă, în ajunul unui alt război.

Vonetta nu era singură. Emil o însoțea peste tot, de ceva vreme.

Mi-am mușcat buza de jos, ca să nu rânjesc. La început, nu fusesem sigură de faptul că Emil o urmărea peste tot asemenea unei umbre. Asta până când am observat-o ieșind din odaia lui în primele ore ale dimineții, chiar în ziua în care trebuia să plece spre Oak Ambler. Zâmbetul relaxat și mulțumit imprimat pe față făcea ca orice încercare de a-i iscodi în profunzime sentimentele să fie inutilă.

Pașii Vonettei se poticniră atunci când intră în sala de banchet și îl observă pe Reaver. Ridică din sprâncene.

– Cum de ai reușit să pătrunzi aici?

– Vezi? zise Kieran, ridicându-și o mână. O întrebare justificată.

Dragoninul izbi cu coada sa grea podeaua și pufni greoi. Nu știam ce ar fi trebuit să însemne

gestul, însă nu încercă să se apropie de Vonetta sau de Emil.

Înainte să pot spune ceva, Emil se lăsă într-un genunchi și gesticulă larg cu brațul, făcând o plecăciune complicată.

– Înălțimea Voastră!

Am suspinat. Mulți începuseră să folosească titulatura aceasta, în loc de „Maiestate“, deoarece fusese folosită în vremurile când zeii fuseseră treji.

Vonetta se opri, privind în urmă.

– Ai de gând să te ploconești de fiecare dată?

– Probabil, zise Emil, ridicându-se.

– Însemnând *da* în limbajul lui Emil, comentă Vonetta.

O mișcare de dincolo de coloanele de la intrare îmi atrase atenția.

Aylard nu se mai afla acolo, acum că Emil și Vonetta erau în prezența mea. În locul lui apăruse o siluetă cocoșată, cu care mă obișnuisem în ultimele cinci zile. Emil începuse s-o numească „văduva“, chiar dacă nimeni nu știa dacă fusese vreodată căsătorită. Nu știam prea bine ce rol îndeplinise în conac, deoarece o observasem plimbându-se de colo-colo, câteodată văzând-o printre ruinele aflate între pinii din spatele clădirii. Kieran era convins că era o stafie, nu o arătare în carne și oase. Auzisem de la Aylard că o întrebase ce făcea în conac, chiar în prima zi în care ajunseserăm acolo. Îi răspunsese că aștepta.

Ciudat! Și deloc important în acel moment.

M-am întors spre Vonetta.

– V-ați întors cu toții? Wren? Naill...?

– Eu sunt bine, mă întrerupse Vonetta, apropiindu-se și atingându-mi pentru o clipă mâna. Un impuls blând de energie trecu între noi. Toți sunt teferi și se află în tabără.

Am răsuflat încetișor, încuviințând din cap.

– A fost îngrijorată în tot timpul ăsta, nu-i așa? îl întreabă Vonetta pe fratele ei.

– Tu ce crezi? îi răspunse el.

Eram gata-gata să-l lovesc pe Kieran cu piciorul pe sub masă.

– Bineînțeles că m-am îngrijorat.

– E de înțeles. Și eu m-aș fi îngrijorat dacă tu ai fi fost cea care a bătut pe străzile din Oak Ambler, în căutare de Descendenți, avertizându-i pe ceilalți cetățeni de asediul iminent, în cazul în care familia Ravarel ne-ar fi refuzat cerințele. Vonetta privi farfuriile cu mâncare. Ai terminat de mâncat? Mor de foame.

– Da. Te rog, servește-te! L-am săgetat pe Kieran cu privirea în clipa în care se pregătea să vorbească. Își strânse buzele într-o linie fină în timp ce sora lui înșfăcă o felie de jambon. L-am privit o clipă pe Emil, după care m-am întors spre Vonetta. Cum v-ați descurcat? am întrebat-o.

– Bine. Cred. Vonetta se prăbuși în scaunul din fața lui Kieran, ciugulind felia de jambon. Am vorbit cu... pe toți zeii! Să fi fost sute? Poate chiar mai mulți. Majoritatea lor au fost... Se încruntă puțin. Părea că erau *pregătiți* să audă că cineva a luat atitudine împotriva Ascendenților. Nu semănau deloc cu cei care nu se îndoiesc de Ritual. Nu-l consideră deloc o onoare sau ceva asemănător. Am vorbit cu oameni care nu doresc să-și supună copiii la Ritual.

Atunci când mă gândeam la Ritual, nu puteam să nu-mi aduc aminte de familia Tulis implorându-i pe cei din familia Teerman să vorbească în numele lor cu zeii încă adormiți, rugându-se de ei ca să-și poată păstra cel din urmă copil.

Orice se făcuse în numele lor, membrii acelei familii muriseră.

– Apropo, să știi că ai avut dreptate. A ajutat că le-am povestit despre tine, continuă Vonetta printre îmbucături.

– Aș fi plătit oricât să le fi văzut reacțiile când au aflat asemenea vești, zise meditativ Emil. Nu doar că Fecioara lor s-a căsătorit cu temutul prinț atlantian, dar a devenit Regina Atlantiei – și zeitățe pe deasupra. Zâmbi slab. Fac pariu că mulți au căzut în genunchi și au început să se roage.

– Unii chiar așa au reacționat, declară ironic Vonetta.

– Chiar așa? am întrebat, tresărind un pic.

Vonetta încuviință din cap.

– Și, din moment ce cred că zeii sunt încă treji, veștile că te-ai aliat cu Atlantia i-au pus pe gânduri pe mulți dintre ei. Unii chiar au spus că zeii nu-i mai susțin pe Ascendenți.

Buzele mele se arcuiră într-un zâmbet asemănător cu al ei.

– Presupun că ar trebui să fim recunoscători că au mințit în legătură cu faptul că zeii susțin Solisul, în loc să spună adevărul – că zeii n-au nimic de-a face cu adevărul și că dorm, observă Kieran. Minciunile lor i-au făcut pe oameni să creadă că zeii își vor schimba alianțele.

M-am jucat cu inelul de pe degetul arătător.

– Ideea nu-mi aparține. A fost... asta a fost ideea *lui*. A înțeles că minciunile Ascendenților aveau până la urmă să le aducă ruina.

– Cas era conștient de asta, confirmă Emil. Dar asta se întâmpla înainte ca el, sau oricare dintre noi, să știe că tu ești o zeitățe. Ideea de a răspândi vestea îți aparține. E meritul tău.

Am simțit cum gâtul mi se încălzește. Mi-am dres vocea.

– Crezi că au să ne asculte? Că au să spună și altora? am întrebat.

– Cred că mulți o vor face, zise Vonetta, privindu-și fratele și mai apoi întorcându-se spre mine. Suntem cu toții conștienți că ne-am asumat un risc atunci când am ales să le dezvăluim muritorilor planurile noastre – un

risc ce merita asumat, chiar dacă familia Ravarel ar ajunge să afle ce punem la cale.

Am încuviințat.

– Genul ăsta de manevră periculoasă merită dacă înseamnă că putem să le oferim o șansă muritorilor să părăsească orașul înainte să-l cucerim, am zis eu.

– Sunt de acord, confirmă Vonetta. Bine, unii dintre ei nu au crezut că ești cu adevărat zeitate. Au impresia că atlantienii malefici te-au manipulat într-un fel, zise ea, întinzându-se după altă felie de jambon în același timp cu Emil – care fu mai rapid. Hei! Era felia mea. Îl săgetă cu privirea. Până la urmă, ce cauți aici?

– De fapt, jambonul e al... începu Kieran să zică, moment în care *l-am lovit* în picior, pe sub masă.

Își întoarse brusc capul spre mine.

– Putem să împărțim, zise Emil, rupând felia în două și întinzându-i o jumătate Vonettei, care nu era deloc recunoscătoare. Mă aflu aici pentru că mi-a fost foarte dor de tine.

– Mă rog, murmură Vonetta. Dar serios acum. De ce ești aici?

Emil rânji. O privi călduros cu ochii lui chihlimbarii, în timp ce termina de mâncat jumătatea lui de felie.

– Sunt aici pentru că cineva a adus o misivă la metereze, anunță el, ștergându-se cu un șervet. Este din partea ducelui și a ducesei Ravarel.

M-am încordat toată.

– Și-mi aduci la cunoștință o asemenea veste abia acum?

– Din moment ce aveai întrebări despre cele întâmplate în Oak Ambler, am considerat că e mai bine să aștept să aflu răspunsurile, îi explică el. Mai ales că Vonettei îi era foame, și știu prea bine că nu e indicat să te bagi între un vârcolac și o farfurie cu mâncare.

Vonetta se întoarce brusc spre Emil, fiind gata să țâșnească din scaun.

– Chiar ai de gând să dai vina pe mine pentru că tu nu ești în stare să-ți organizezi cum trebuie prioritățile?

– N-aș face niciodată una ca asta, zise Emil și scoase o bucată împăturită de pergament din buzunarul de la piept al tunicii, în timp ce rânjea la Vonetta. Și nimic din toate astea n-o să schimbe faptul că mi-a fost dor de tine.

Kieran își dădu ochii peste cap.

Vonetta deschise gura și apoi o închise la loc, așezându-se pe scaun, iar eu am făcut ceea ce probabil n-ar fi trebuit să fac. Mi-am deschis simțurile. Simțeam pe limbă un gust iute și afumat venind dinspre Vonetta. *Atracție*. Sub care se afla ceva mult mai dulceag.

– Vreau vin, zise Vonetta și se aplecă să-și toarne un pahar, însă Emil fu, din nou, mult mai rapid.

În timp ce-mi înmâna misiva, apucă iute sticla de vin și îi turnă Vonettei în pahar.

– Îți mulțumesc, spuse Vonetta, luând paharul. Bău o cantitate impresionantă de vin. După care mă privi. Așadar, ce spune scrisoarea?

Bucata subțire de pergament împăturit părea să cântărească la fel de mult ca o sabie. L-am privit scurt pe Kieran, și, atunci când acesta încuviință din cap, am despăturit pergamentul. Conținea o singură propoziție scrisă cu cerneală roșie – un răspuns care, deși previzibil, veni ca o lovitură.

„Nu suntem de acord cu nici una dintre cerințele voastre.“

CAPITOLUL 4

– Fugi, Poppy, icni mami. Fugi!

Voia să o părăsesc, însă nu eram în stare. Am luat-o la goană. Am țâșnit spre ea, cu lacrimile scurgându-mi-se peste obraji.

– Mami...

Gheare mi se încâlciseră în păr, îmi zgâriară pielea, arzându-mă, ca atunci când apucasem ibricul fierbinte. Am țipat, chinuindu-mă să o văd pe mami, dar era înconjurată de monștri.

Erau peste tot, acoperiți cu piele mată, gri și crăpată. Și mai era acolo bărbatul înalt, îmbrăcat în negru. Cel care nu avea față. M-am răsucit, urlând...

Prietenul tatei se afla în ușă. M-am îndreptat spre el. Ar fi trebuit să ne ajute – să o ajute pe mami. Dar nu făcea altceva decât să se holbeze la bărbatul înalt, îmbrăcat în negru, pe când acesta se ridica dintre creaturile hămesite care se înfruptau. Prietenul tatei tresări, împiedicându-se în timp ce se îndepărta. Groaza lui amară îmi umplu gura, sufocându-mă. Continua să se îndepărteze, mergând cu spatele, tremurând din tot corpul și scuturând din cap. Ne părăsea...

Am simțit dinții afundându-mi-se în carne. O durere incandescentă îmi sfâșie brațul și îmi cuprinse fața. Am căzut, încercând să mă eliberez. Sângele mi se scurse în ochi.

– Nu, nu, nu, nu! țipam în timp ce mă zbăteam, ca să scap. Mami! Tati!

Stomacul îmi fu cuprins de flăcări, acaparându-mi plămânii și tot trupul.

Monștrii începeau să cadă, iar eu nu mai puteam respira. Durerea. Greutatea. Voiam la mama. Nimicul îmi trecu peste ochi, și pentru o vreme m-am pierdut.

O mână îmi atinse obrazul, gâtul. Am clipit printre picături de sânge și lacrimi.

Cel Întunecat stătea deasupra mea, fața lui fiind acoperită de umbre pe sub pelerina cu glugă. La gâtul meu nu se afla mâna lui, ci ceva rece și ascuțit.

Nu se mișcă. Mâna îi tremură. El se cutremura în timp ce vorbea, însă cuvintele lui erau estompate.

Am auzit-o pe mami. Vocea îi era ciudată:

– Înțelegi ce înseamnă una ca asta? Te rog! Ea trebuie să...

– Zei! zise răgușit bărbatul, după care am simțit că plutesc în derivă, înconjurată de mireasma florilor pe care regina le ținea tot timpul în iatacul său.

Ce floricică frumoasă!

Ce mac drăguț!

Culege-l și privește-l sângerând!

Nu mai...

Am tresărit, trezindu-mă din vis. Am deschis larg ochii în timp ce priveam cu atenție încăperea scăldată în lumina lunii. Nu mai eram acolo. Nu mă aflam la han. Eram în Massene.

Inima mi se liniști cu greu. Nu mai avusesem un asemenea coșmar de câteva nopți bune. Avusesem însă altele – unele în care unghii vopsite în culoarea sângelui se înfingeau în carnea lui. Rănindu-l.

Prietenul meu cel mai apropiat și iubitul meu.

Soțul și regele meu.

Sufletul meu pereche.

Coșmarurile acelea se alăturaseră celorlalte, găsindu-mă atunci când reușeam să adorm preț de câteva ore – lucru care nu se întâmpla des.

De obicei, nu reușeam să dorm mai mult de trei ore pe noapte.

Gâtul mi se uscaseră. Priveam tavanul, având grijă să nu mișc păturile groase care stăteau grămadă peste așternuturile late. Totul era cufundat în tăcere.

Uram asemenea momente.

Liniștea aceea.

Neantul nopții.

Așteptarea în care nimic nu-mi ocupa gândurile, atunci când nu puteam împiedica să-mi treacă prin minte să pronunț numele *lui*. Când nu mă puteam opri din a mă gândi la ce i se întâmpla în acea clipă. Imaginându-mi că-l aud cum se milogește și imploră, oferindu-i acelei femei orice, până și regatul, ca să scape.

Douăzeci și nouă de zile.

Un fior îmi străbătu ființa în timp ce mă luptam cu panica și cu furia ce se stârneau în mine...

O mișcare simțită în dreptul șoldului meu mă scoase brusc din gândurile ce o luaseră razna. Un cap mare și blănos se ridică, profilat în lumina lunii. Vârcolacul căscă în vreme ce își întindea labele anterioare, lungi și puternice.

Kieran se obișnuise să adoarmă lângă mine în forma de vârcolac, motiv pentru care dormea foarte puțin. Îi spusese de nenumărate ori că nu era nevoie, însă, ultima oară când îi vorbisem despre asta, spusese:

– *Aleg să fiu aici.*

Sinceră să fiu... aproape îmi dăduseră lacrimile. Alesese să-mi fie alături pentru că îmi era prieten. Nu pentru că se simțea obligat. Nu aveam să comit aceeași greșeală pe care o făcusem cu Tawny, atunci când mă îndoisem de sinceritatea relației noastre din cauza felului în care ne cunoscuserăm.

Credeam că alegea să-mi fie alături, având nevoie de acea apropiere, pentru că și el suferea. Kieran îl știuse pe *el* de-o viață.

Prietenia lor era mult peste legătura pe care o împărtășeam eu cu vârcolacul. Cei doi se iubeau. Și, chiar dacă îmi îngrădeam simțurile atunci când nu era necesar să citesc emoțiile cuiva, faptul că vârcolacul zăcea câteodată în tăcere mă făcea să-i simt tristețea crescând și atingându-mă, depășindu-mi barierele.

Jalea pe care o simțea provenea din pierderea Lyrei. O plăcuse foarte mult pe femela vârcolac, chiar dacă nu se implicaseră într-o relație serioasă. Ținuse la ea, și acum ea nu mai era – la fel ca Elashya, cea pe care o iubise și care căzuse victima unei boli rare și teribile.

Kieran își întoarse capul spre mine, iar ochii lui de un albastru glacial clipiră somnoros.

– Iartă-mă, i-am șoptit.

Am simțit ceva atingându-mi mintea, o atingere ușoară de piele trecând peste altă piele. Însemnul lui îmi amintea de mirosul de cedru, bogat și silvestru.

„*Ar trebui să dormi*“, îmi zise, vorbele lui nefiind altceva decât o șoaptă ce-mi străbătu gândurile.

– Știu, i-am răspuns, întorcându-mă pe o parte, ca să-l privesc.

Își lăsă capul pe așternuturi.

„*Alt coșmar?*“

Am încuviințat din cap.

Rămase tăcut pentru o clipă, apoi continuă:

„*Să știi că sunt anumite ierburi care te-ar putea ajuta să dormi. Să te afunde într-un somn în care coșmarurile pe care le ai nu te-ar mai putea ajunge.*“

– Nu, mulțumesc!

Nu-mi plăcuse niciodată ideea să iau ceva care m-ar fi doborât, lăsându-mă neajutorată. Mai ales că luam deja o plantă asemănătoare cu cea pe care o folosea el pentru contracepție. Consideram că ar fi fost înțelept din partea mea să procedez astfel și să caut ceva care era la îndemână. Din fericire, Vonetta venise cu

soluția – era vorba despre o plantă similară cu cea pe care o luase Casteel, ce se pisa într-o pudră fină și putea fi adăugată oricărei băuturi. Avea un gust oribil, dar era mai bine să-i suport gustul decât să risc să rămân însărcinată.

Era ultimul lucru de care aveam nevoie.

Cu toate că imaginea cu Kieran tricotând pulovărașe mă făcu să rânjesc.

„La ce te gândești?” mă întrebă el.

Curiozitatea lui avea un gust proaspăt, de lămâie.

Nu aveam de gând să-i împărtășesc imaginea.

– La nimic.

Mă privi de parcă nu mă credea.

„Ai nevoie de odihnă, Poppy. Chiar dacă ești zeităte, ai să ajungi la epuizare.”

Mi-am frecat bărbia cu pătura moale în timp ce mi-am reținut un suspin.

– Crezi că pătura asta e din blană de vârcolac?

Urechile lui Kieran se turtiră.

„Nu te prea pricepi să schimbi subiectul.”

– Mi se pare o întrebare justificată, i-am răspuns, imitându-i spusele de mai devreme.

„Tu crezi că orice întrebare e justificată.” Pufni asemenea unui muritor.

– Păi, nu-i așa?

M-am întors pe spate, am încetat să-mi mai scarpin bărbia și am dat drumul păturii.

Kieran îmi atinse mâna cu botul. Era felul lui de a-mi spune că îl puteam atinge în acea formă – felul tăcut în care vârcolacii își comunicau nevoia de afecțiune. Mi-am lăsat mâna pe capul lui și am fost din nou surprinsă de moliciunea blănii sale. Mi-am trecut degetele prin blana pufoasă dintre urechile sale, fiind sigură că lui Kieran îi făcea mai multă plăcere decât mie. Atingerea mi se părea un cadou. Unul pe care adeseori îl

desconsiderasem și îl luasem ca pe ceva de la sine înțeles.

Trecură între noi mai multe clipe tăcute.

– Tu... îl visezi vreodată?

„Nu.” Kieran își sprijini capul pe șoldul meu. Închise ochii. *„Și nu știu dacă e sau nu o binecuvântare.”*

Nu mai reușisem să adorm la loc, așa cum făcuse Kieran. Am așteptat până când primele raze slabe de soare se iviră prin fereastră și se întinseră peste tavan înainte să mă ridic din pat. Kieran dormea întotdeauna cel mai adânc la răsărit. Nu știam de ce, însă eram sigură că în următoarele două ore nu avea să simtă că plecasem de lângă el.

M-am mișcat tiptil peste podeaua de piatră și mi-am pus în teaca de pe coapsă pumnalul din os de vârcolac. Am ridicat de pe jos halatul albastru mototolit pe care Kieran îl găsisese într-una dintre celelalte încăperi. L-am îmbrăcat, acoperindu-mi furoul și colanții în care dormisem. Halatul mirosea a naftalină, dar era curat și incredibil de moale, făcut dintr-un soi de cașmir. Mi-am legat cordonul halatului în jurul taliei și am părăsit încăperea fără să mă mai încălț. Șosetele groase pe care le purtam aveau să fie suficiente, pentru că oricum nu plănuiam să părăsesc conacul *atât* de devreme.

Locuitorii din Massene își începeau deja ziua, întâlnindu-se la unul din cele două magazine care se găseau chiar după zidul interior al conacului, cumpărând produse proaspete de patiserie și cafea înainte să plece la câmp. Nu voiam să le răpesc puținul timp pe care îl petreceau împreună, încercând să-și repare comunitatea distrusă. Locuitorii începuseră să se obișnuiască încetul cu încetul cu prezența noastră. Stindardele cu blazonul Atlantiei acopereau sălile prin care pășeam acum, cât și zidurile exterioare ale orașului.

Oamenii încă erau agitați în preajma soldaților atlantieni și deseori se holbau la vârcolaci, cuprinși în egală măsură de teroare și de curiozitate. Iar atunci când Reaver își lua zborul...

Totul părea cuprins de haos.

Cel puțin acum nu mai țipau și nici nu mai fugeau de colo-colo, temându-se pentru viața lor. Atunci când mă vedeau însă, înlemneau înainte să facă plecăriuni grăbite sau să îngenuncheze. Se holbau la mine, cuprinși de aceleași sentimente contradictorii ca atunci când vreun vârcolac se apropia de ei.

Bănuiam că Wren le adusese la cunoștință locuitorilor din Massene că eram o zeitățe, pentru că nu vedeam cum ar fi fost posibil ca oamenii din Oak Ambler să-i fi anunțat despre ceea ce se șoptea prin orașul lor. Nu eram supărată pe el că procedase astfel, însă mi-aș fi dorit să nu o fi făcut.

Felul în care se holbau la mine mă făcea să mă simt ciudat.

Modul în care se ploconeau cu repeziciune, de parcă i-ar fi așteptat o pedeapsă cruntă dacă n-ar fi făcut-o, mă umplea de tristețe.

Traversând încăperile goale și întortocheate ale etajului principal, am trecut pe lângă sala de banchet, de unde venea murmurul vocilor soldaților și ale vârcolacilor. Am trecut mai departe, pe lângă încăperea de primire, goală la acea oră, și m-am îndreptat spre ușile închise situate în aripa de la răsărit a conacului – care părea să fie partea cea mai veche a clădirii.

Am deschis un pic ușile și am pătruns într-o încăpere rece și cavernoasă. M-a întâmpinat un miros rânced, de praf și cărți vechi. Era atât de mult praf în aer, încât nici Kieran, nici Vonetta n-ar fi putut sta prea mult acolo fără să izbucnească într-o criză de strănuturi. M-am oprit, aprinzând o lampă cu gaz ce zăcea pe o

măsuță pentru servit ceai, aflată lângă un divan de culoarea ciocolatei negre.

Conacul Cauldra era la fel de străvechi ca Massene și probabil fusese construit pe când orașul era un district al Pompay-ului – asemănător cu cartierele ce încă existau în Carsodonia. Presimțeam că tomurile de pe rafturi erau la fel de vechi. Presupuneam asta și pentru că trei sau patru dintre ele aproape se dezintegrează atunci când le-am deschis.

Trebuia să recunosc că era o încăpere sinistră, împodobită cu draperii grele ce blocau orice sursă de lumină naturală, cu portrete decolorate a ceea ce bănuiam că fuseseră odată Ascendenți din trecut (sau poate muritori care locuiseră pe vremuri la Cauldra) și o multitudine de lumânări pe jumătate topite, de diferite forme și culori.

Începusem însă să mă gândesc că motivul pentru care atlantienii și vârcolacii se fereau de încăpere era *senzația* pe care o emana. Sentimentul că nu erai niciodată singur, nici măcar atunci când erai.

Am simțit degete invizibile apăsându-mi ceafa în timp ce rătăceam printre rândurile de tomuri și cotoarele lor prăfuite. Mi-am reprimat un fior, scoțând altă carte veche din raft în timp ce mi-am trecut cu repeziciune privirea prin încăperea goală. Senzația nu dispăruse, dar am ales s-o ignor. Am luat cartea și m-am așezat pe divan.

Preferam posibilitatea de a fi pândită de fantome în loc să fiu bântuită în pat de gândurile mele rătăcitoare, făcându-mi griji pentru *el* sau pentru Tawny ori îngrijorându-mă că avea să se trezească în mine dorința de a bea sânge; sau gândindu-mă dacă puteam cu adevărat să câștigăm războiul fără să aducem regatul într-o stare mai proastă decât era acum.

Am deschis cu grijă tomul. Nu conținea informații despre nici un atlantian, din câte

puteam vedea. În mare parte, cerneala se estompase. Paragrafele pe care le putusem citi despre viața celor care locuiseră în conac fuseseră fascinante. Nașterile și decesele erau trecute pe două coloane, grupate după numele de familie. Între aceste consemnări își făceau loc anunțuri de căsătorie, certuri derizorii despre delimitările unor proprietăți, acuzații de furturi de vite, precum și delikte mai odioase, cum ar fi agresiuni fizice sau crime. Execuțiile fuseseră, de asemenea, consemnate. Morțile de pe urma acestora fuseseră majoritatea brutale. Execuțiile fuseseră publice și avuseseră loc în ceea ce fusese odată piața centrală a orașului.

O parte din ființa mea conștientiză că ceea ce mă atrăsese să răsfoiesc arhivele acelea, de mult uitate pe rafturile inferioare ale bibliotecii, era faptul că îmi aduceau aminte de timpul pe care-l petrecusem în New Haven. Atunci când tot ce învățasem fusese foarte bulversant pentru mine. Dar... dar *el* fusese acolo, vioi și seducător, în timp ce eu afluam despre diversele spițe atlantiene.

Simțind cum mi se strânge pieptul, am continuat să răsfoiesc paginile îngălbenite și țepene care conțineau cronică unui tărâm ce existase cu mult înainte de apariția Ascendenților. Cu mult înainte...

Ochii mi se fixară pe cuvintele proaspăt citite. Ce nai... Am ridicat volumul din poală și am inhalat mult prea mult praf în timp ce citeam paragraful din nou și din nou.

Prințesa Kayleigh, prima fiică a regelui Saegar și a reginei Geneva din Irelone, s-a alăturat reginei Ezmeria din Lasania și consoartei sale, Marisol, pentru a sărbători ritualul și Ascensiunea celor Aleși, marcând astfel...

După care cerneala era prea ștearsă pentru a putea citi mai departe, însă cele trei cuvinte

aproape că începuseră să vibreze pe pagina roasă de vreme.

Ritual. Ascensiune. Aleși.

Trei aspecte ce nu existaseră înainte ca Ascendenții să conducă Solisul.

Era imposibil. *El* îmi explicase faptul că Ascendenții creaseră Ritualul ca pe un mijloc de a crește în număr și de a transforma muritorii în nimic mai mult decât vite. Singura excepție era că nu se hrăneau din cel de-al treilea copil născut al muritorilor, fată sau băiat. Unii dintre copii purtau o trăsătură necunoscută, care, descoperise Isbeth, îi făcea să se transforme în acele creaturi – Revenanții. Cu toate acestea, menționarea unui Ritual într-un timp atât de îndepărtat, în care numele regatelor fuseseră trecute în uitare, nu avea nici un sens. Într-un timp în care nu existau Ascendenți.

Mi-am ridicat privirea spre unul dintre portretele decolorate de pe perete. Provenea, oare, dintr-o perioadă de dinainte ca primul atlantian să fi fost creat prin încercările pentru sufletele-pereche? Am pus cartea deoparte, iar tivul halatului se târî pe podea în timp ce mă grăbeam spre rafturi, căutând arhive și mai vechi – tomurile ce păreau că mai aveau un pic și se dezintegrau. Luând unul dintre tomuri între mâini, l-am deschis cu și mai mare grijă, răsfoind în căutarea vreunei mențiuni legate de Ritual, dar și date.

Până la urmă, am găsit un pasaj a cărui cerneală era destul de vizibilă pentru a mă lăsa să disting o referință la cei Aleși, însă descoperirea nu făcu decât să mă zăpăcească și mai mult. Deoarece, atunci când am comparat nașterile din același catastif, doar al treilea băiat și a treia fată care se născuse în aceeași familie nu aveau trecute în dreptul numelui data decesului. Și eram mai mult ca sigură că nu se

datora faptului că în dreptul acelor cerneala se estompase.

– Atunci, oare cum de a fost posibil ca Ritualul să fi existat pe atunci? am întrebat încăperea pustie.

Singurul răspuns posibil era că Ritualul existase pentru o vreme, după care nu mai fusese înfăptuit, căzând cumva în uitare pe când se năştea primul atlantian. Era singura explicaţie validă, deoarece ştiam că *el* nu ar fi avut cum să mintă despre aşa ceva. Toţi atlantienii şi vârcolacii pe care îi cunoscusem credeau că Ritualul începuse odată cu Ascendenţii.

Privind catastiful, mă izbi gândul că acele arhive ar fi putut să fie mult mai vechi decât crezusem iniţial. Era posibil să fi fost scrise pe când zeii erau încă treji.

Buzele mi se despărţiră.

– Catastifele acestea trebuie să fie...

– Mai vechi decât păcatul şi decât majoritatea neamurilor.

M-am răsucit brusc în direcţia din care venise vocea răguşită care tocmai vorbise, privirea oprindu-mi-se asupra uşilor pe jumătate deschise. Un fior îmi trecu peste spinare văzând silueta cocoşată şi înveşmântată în negru.

Ea era. Bătrâna. Văduva... care se putea să nici nu fi fost văduvă.

– Dar nu la fel de vechi ca primul muritor, născut din carnea unui Primitiv şi din focul unui dragonin.

Am tresărit din nou. Oare chiar aşa fusese creat primul muritor?

Capul femeii, acoperit cu un văl, se lăsă într-o parte.

– Văd că te-am speriat.

Am înghiţit în sec.

– Un pic. Nu te-am auzit când ai intrat.

– Sunt la fel de tăcută ca un purice, așa că majoritatea nu mă aud, zise femeia, apropiindu-se în timp ce-și târșâia picioarele.

Mânele lungi ale robei îi acopereau mâinile, iar, pe măsură ce venea mai aproape, am reușit să-i disting pielea palidă și acoperită cu riduri, pe sub vălul ei dantelat.

– Ciudată carte ți-ai mai ales să citești, când majoritatea oamenilor dorm la ora asta.

Am clipit și m-am uitat la catastif.

– Presupun că ai dreptate. M-am uitat la ea, surprinsă că se apropiase atât de repede de mine. Știi cumva cât de vechi sunt însemnările acestea?

– Mai vechi decât regatul și mai toată înțelepciunea lumii, răspunse bătrâna cu o voce șubredă ce-mi amintea de crengile unui copac uscat.

Bătrâna se clătină un pic, iar eu mi-am adus aminte de bunele maniere. Majoritatea nu și-ar fi permis să ia loc în fața unei regine fără să li se dea voie. Presupuneam că muritorii s-ar fi comportat la fel în prezența unei zeități.

– N-ai dori să iei loc? am întrebat-o.

– Trebuie să recunosc că mi-e teamă că n-am să mă mai pot ridica, odată așezată.

Văzând că roba abia se mișca pe ea atunci când respira, nu puteam să nu fiu de acord.

– Nu știi cum te numești, am continuat.

– Însă eu știu prea bine cine ești tu, cu sclipirea aceea în ochi, la fel de luminoasă precum cea a unei stele, răspunse bătrâna în timp ce eu mă chinuiam din răputeri să nu schițez vreun gest. M-am numit odată Vessa.

Odată? M-am opus pornirii de a întinde mâna ca să o ating, să fiu sigură că era făcută din carne și oase. Am ales să-mi deschis simțurile către ea, și ceea ce simțeam era... ciudat. Obscur. De parcă era cumva ascuns. Am simțit totuși urmele vagi ale unui amuzament zaharat, ceea ce era la fel de ciudat.

Mă întrebam dacă nu cumva vârsta pe care o avea mă împiedica să îi citesc sentimentele mai limpede.

Aveam impresia că exista posibilitatea ca ea să fie cel mai vârstnic muritor pe care-l cunoscusem – poate chiar cel mai bătrân din câți existaseră vreodată. Asta însemna că fusese martoră la multe dintre întâmplările ce avuseseră loc în Massene. Că văzuse multe dintre faptele săvârșite de către Ascendenți.

– Cu ce te ocupai aici, Vessa?

Vălul dantelat ce-i acoperea fața se mișcă lin, iar eu am simțit un miros ce-mi era vag cunoscut. Un miros rânced pe care nu știam de unde să-l iau.

– Am slujit, zise ea. Încă slujesc.

Mi-am dat seama că se referea la Ascendenți, așa că mi-am reprimat puseul de furie pe care-l simțeam crescând în mine. Muritorii îi cunoscuseră doar pe curtenii regali. Pentru că trăise atât de mult timp sub domnia acestora, i-ar fi fost greu să-și alunge frica de a părea lipsită de loialitate – asemenea unui Descendent.

Am zâmbit forțat.

– Nu mai ești nevoită să-i slujești pe Ascendenți.

Vessa rămase ca o stană de piatră.

– Nu pe aceștia îi slujesc, în timp ce aștept.

– Atunci, pe cine slujești? am întrebat-o.

– Slujesc Adevărata Coroană a Tărâmurilor, fetiță prostuță.

– Nu sunt nici fetiță, nici prostuță, i-am răspuns calm, așezând catastiful pe măsuta pentru servit ceai, presupunând că se referea la Coroana de Sânge.

Vessa făcu o plecăciune precară, și m-am speriat pentru o clipă că avea să se prăbușească.

– Iertare, Înălțimea Voastră. Mi-am pierdut orice simț al sfiei, odată cu vârsta.

N-am zis nimic preț de o clipă îndelungată, lăsând insulta să treacă peste mine fără să mă afecteze. Fusesem numită și mai rău și încasasem insulte mult mai dure.

– Și cum anume slujești Adevărata Coroană, Vessa?

– Așteptând.

Începusem să-mi pierd răbdarea.

– Și pe cine aștepți?

Se îndreptă de spate cu mișcări scurte și sacadate.

– Pe cea Binecuvântată.

Înlemnisem.

– Cea născută dintr-o fărădelege gravă, dintr-o putere primitivă teribilă și măreață, al cărei sânge e plin de cenușă și de gheață. Vocea îi făcea întregul trup să tremure. Mi se ridică părul pe spate. Aleasa care va aduce sfârșitul, refăcând astfel tărâmurile. Vestitoarea de Moarte și Distrugere.

Am tresărit brusc auzind cuvintele mult prea cunoscute ale profeției. Probabil le auzise de la duce. Era singura explicație plauzibilă.

– Tu. Tivul vălului dantelat se mișcă. Te aștept pe tine. Aștept moartea.

Am simțit degete înghețate apăsându-mi ceafa din nou, de parcă mă atinsese o stafie.

Bătrâna înaintă, robele ei negre fluturând asemenea aripilor unei ciori în timp ce o mână ieși dintre faldurile ample. Ceva argintiu străluci pentru o clipă în lumina lămpii cu gaz. M-am blocat pentru o fracțiune de secundă, cuprinsă de un șoc puternic.

Mi-am revenit cu repeziciune, halatul fâlfâindu-mi în jurul picioarelor în timp ce săream în picioare. Degetele mi se afundară în materialul gros al robelor bătrânei, încleștându-se în jurului încheieturii mâinii ei subțiri și osoase.

– Cred că glumești! am exclamat, destul de șocată, în timp ce o împingeam.

Vessa făcu câțiva pași în spate, lovindu-se de măsută. Căzu și se izbi cu putere de podea, iar capul i se zdruncină. Vălul căzu pe podea, descoperind un scalp acoperit cu riduri și mănunchiuri pestrițe de păr cărunt și subțire.

– Nu-mi vine să cred că ai încercat să mă înjunghii! Eram deasupra ei și o priveam șocată, în timp ce inima îmi bubuia în piept. Nu știi ce sunt?

– Ba da.

Își propti o mână palidă și scheletică în podea, ridicându-și capul spre mine.

Zeilor, era cu adevărat *bătrână*.

Fața nu-i era nimic mai mult decât piele și craniu. Avea ochii afundați în orbite și obraji trași. Pielea îi era aproape gri, zbârcită și plină de riduri. Buzele îi deveniseră linii subțiri și decolorate, trase peste dinți pătați, iar ochii... Ochii ei erau lăptoși. Am făcut fără să vreau un pas în spate. Oare cum de reușise să mă vadă?

Cu toate acestea, ținea în continuare, încheștat în palmă, mânerul pumnalului subțire, ceea ce era destul de impresionant pentru vârsta extraordinar de înaintată pe care o avea.

– Vestitoareo, murmură ea slab.

– Rămâi la podea, am avertizat-o, sperând că avea să-mi dea ascultare. Ceva era în mod evident în neregulă cu ea – poate din cauza faptului că ascultase acea profecție blestemată și se lăsase măcinată de teama ce o cuprinsese. Sau poate se comporta așa din cauza vârstei. Mai mult ca sigur era o combinație de factori. Oricum ar fi fost, nu-mi doream să o rănesc.

Vessa se ridică greoi în picioare.

– Sper că glumești, am murmurat.

Mă atacă, fiind mai rapidă decât mă așteptam. Zei, era impresionant și simplul fapt că reușise să se ridice în picioare din nou.

I-am evitat atacul cu ușurință, fandând în lateral. De data asta, am apucat-o de ambele brațe, cu grijă. Încercând să nu mă gândesc la

cât de fragile îi simțeam oasele în palme, am împins-o pe divan.

– Lasă pumnalul, i-am cerut.

– *Vestitoareo!*

– Acum!

– *Vestitoareo!* urlă Vessa.

– Pe toți zeii!

Am aplicat puțină presiune pe oasele încheieturii mâinii ei, tresărind odată cu strigătul ei. Își depărtă degetele, iar pumnalul căzu pe podea cu un sunet înfundat. Încercă să se ridice.

– Nici să nu te gândești! i-am zis.

– Ce naiba se petrece aici?! bubui vocea lui Kieran din apropierea ușilor.

– Nimic. L-am privit. Abia se trezise din somn. Era doar în pantaloni. În afară de faptul că a încercat să mă înjunghie.

Trupul lui Kieran se încordă.

– Așa ceva nu-mi pare a fi nimic, zise Kieran.

– *Vestitoareo!* țipă Vessa, iar Kieran clipi. *Vestitoareo!*

– Și, în cazul în care nu ți-ai dat seama până acum, femeia asta mă crede *Vestitoarea*. Am privit-o, fiindu-mi oarecum teamă să-i dau drumul. Orice ai auzit sau ți s-a spus, nu sunt așa ceva.

– Ai fost născută învăluită în giulgiul Primitivilor, țipă femeia *cu putere*. Ai fost binecuvântată cu un sânge plin de cenușă și gheață. Aleasă.

– Nu cred că te-a auzit prea bine, comentă sec Kieran.

L-am săgetat cu privirea.

– Ai de gând să mă ajuți sau preferi să te uiți cum țipă o bătrână la mine?

– Nu există și o a treia opțiune?

Ochii mei se îngustară.

– *Vestitoarea!* urlă Vessa. *Vestitoarea de Moarte și Distrugere.*

Kieran se întoarse.

– Naill! Avem nevoie de ajutorul tău.

– Ar trebui să vii aici s-o ții, i-am zis. Nu trebuia să-l chemi.

– Nici nu mă gândesc. N-am de gând să mă apropiu de ea. Este o *laurea*.

– O *ce*?

– O fantomă.

– Cred că glumești! am murmurat în timp ce Vessa continua să se zbată. Seamănă cu o fantomă fără trup?

Naill pătrunse în încăpere, încetinindu-și pașii și ridicând din sprâncene în timp ce Vessa continua să urle. Emil îl urma, ridicându-și capul peste umărul lui Naill, ca să vadă ce se întâmpla.

– Ei, ce să vezi?! zise Emil. E văduva.

– Numele ei e Vessa, și tocmai a încercat să mă înjunghie, m-am răstit la el. De două ori.

– La asta nu mă așteptam, murmură Naill.

– Nu vreau s-o rănesc, le-am zis. Așa că ar fi minunat dacă ați putea să o duceți într-un loc în care să fie în siguranță.

– Un loc în care să fie în siguranță? întrebă Emil, în timp ce el și Naill se apropiau, vorbind tare, ca să se poată auzi peste țipetele bătrânei. Ziceai că tocmai a încercat să te înjunghie.

– Nu vedeți cât e de bătrână? am întrebat, lăsându-mă pe spate ca să evit saliva ce țâșnea din gura femeii în timp ce continua să țipe. Trebuie dusă într-un loc în care nu se poate răni și nici nu-i poate răni pe alții.

– Poate o celulă? sugeră Kieran în timp ce doi atlantieni reușiră să o prindă pe bătrână. Sau poate un mormânt?

L-am ignorat în vreme ce mă aplecam ca să ridic pumnalul de pe jos.

– Duceți-o într-un dormitor care se poate încuia din afară, până când îmi dau seama care dintre încăperi e a ei.

– Așa facem, zise Naill, scoțând-o din bibliotecă pe bătrână, care începuse să

bocească.

– Oare crezi că găsim vreo botniță pe aici, pe undeva? Întrebă Emil în timp ce Kieran se feri de ei, făcându-le loc.

M-am întors.

– Să nu care cumva să îndrăzniți să-i puneți botniță. Cei doi nu-mi răspunseră, așa că m-am întors spre Kieran. N-ar face una ca asta, așa-i? l-am întrebat.

Veni spre mine, cuprinzându-mă cu privirea.

– Ar trebui pusă într-o celulă.

– E prea bătrână.

– Iar tu, evident, n-ar trebui să rătăcești singură prin conac.

Am aruncat pumnalul pe mäsută.

– Sunt în stare să-mi port singură de grijă, Kieran. Mi-am trecut mâna peste umăr, aranjându-mi coada. Probabil l-a auzit pe duce vorbind despre profeție. Asta a făcut-o să-și piardă mințile.

– Nimeni nu-ți pune la îndoială abilitatea de a te proteja singură, dar nu avem de unde să știm câți alții au mai auzit despre profeție.

Poate că ăsta era unul dintre motivele pentru care locuitorii orașului se temeau de mine.

– E motivul pentru care ar trebui să fii tot timpul însoțită de Garda Coroanei.

– V-am spus atât ție, cât și Hisei și celorlalți care mi-au sugerat să procedez așa că nu vreau să merg cu gardieni după mine. Îmi reamintește... Am tăcut pentru o clipă, încordându-mă. Îmi reamintea prea mult de Vikter. De Rylan. De *el*. Îmi reamintește de perioada în care am fost Fecioara, am continuat eu, mințind.

– Pot să înțeleg una ca asta, zise Kieran, venind atât de aproape, încât era cât pe ce să îmi atingă brațul cu pieptul în clipa când își plecă ușor capul spre mine. Dar cum s-o trimiți pe bătrâna asta într-un dormitor? Ești Regina,

iar ea tocmai a încercat să te înjunghie. Știi ce ar face majoritatea reginelor?

– Sper că ar proceda ca mine. Și-ar da seama că femeia e mai degrabă un pericol pentru ea însăși decât pentru altcineva, l-am contrat eu.

Privirea îi deveni dură.

– Ar trebui, în cel mai bun caz, s-o exilezi.

– Dacă aş proceda așa, ar însemna o condamnare la moarte. M-am trântit cu putere pe divan și am rămas surprinsă că nu s-a dărâmat sub mine. Vezi și tu, doar, cât e de bătrână. Mă îndoiesc sincer că are să mai reziste mult timp, ca să trebuiască să ne mai batem capul cu ea. Las-o în pace, Kieran! N-ai fi reacționat la fel dacă ar fi atacat pe altcineva.

Nu admise că aveam dreptate, lucru ce mă supăra.

– Îmi ordoni să procedez așa? mă întrebă el.

Mi-am dat ochii peste cap.

– Da.

– Ca sfetnic...

– Ai să spui: „Vai, ce Regină milostivă!”

– Așa și ești. Prea milostivă.

Am clătinat din cap și m-am uitat la catastifele de pe măsuță, alungând gândurile despre bătrână.

– Știi cum a fost creat primul muritor? l-am întrebat.

– Ce întrebare neașteptată! Își încrucișă brațele, însă rămase în picioare. Primul muritor a fost creat din carnea...

– Unui Primitiv și din focul unul dragonin? Am încheiat propoziția în locul lui, surprinsă că văduva nu mințise.^f

Kieran se încruntă.

– Dacă știai răspunsul, de ce m-ai întrebat?

– N-am știut până acum. Nu uitasem că fusesem numită Regina din Carne și Foc, însă creierul îmi era deja doldora de informații derutante, așa că nu mă gândisem până atunci cum erau corelate cele două însușiri sau dacă

erau în vreun fel legate între ele. Știai că Ritualul a existat înainte să apară Ascendenții? I-am întrebat.

– Nu știam.

– Chiar așa, i-am spus, arătându-i catastifele.

Kieran tresări, surprins, de parcă cineva îl stropise cu apă rece. Își trecu o mână prin păr.

– Presupun că e posibil ca zeii să fi avut propriul Ritual, iar Ascendenții să-l fi copiat.

M-am gândit la ce spusese.

– Poate că Malec a știut despre una ca asta. Poate i-a împărtășit acest lucru lui Isbeth. Dar, oare, Ritualul a încetat pentru că zeii au căzut în adormire?

– Ar fi un motiv plauzibil, zise Kieran. Își încrucișă brațele, trecându-și privirea prin încăpere, fără să fie deloc discret.

– Trebuie să aibă legătură – motivul pentru care zeii au luat al treilea fiu și a treia fiică ce s-au născut în fiecare familie, i-am zis, privind catastifele. Probabil din acest motiv se pot transforma în Revenanți.

CAPITOLUL 5

La o oră după răsărit, în dimineața următoare, am traversat rămășițele năpădite de iederă ale uneia dintre clădirile aflate între pinii ce împrejmuiau conacul Cauldra. O pală răcoroasă de vânt trecu printre coloanele sfărâmate, ciufulind blana de un alb curat a vârcolacului ce patrula de-a lungul zidului dărâmat al clădirii.

Delano venise după mine, de cum părăsisem conacul, rămânând la câțiva pași în urma mea, în timp ce privea constant înspre clădirile ruinate, ce ajunseseră așa ca urmare a trecerii timpului sau deoarece fuseseră distruse în ultimul război.

Treizeci de zile.

Fiorul care mă străbătu nu avea nimic de-a face cu temperatura scăzută. Valul de durere care mi se ridică în piept îmi îngreună respirația și se îmbină cu nevoia aproape copleșitoare de a părăsi acel loc bântuit pentru a pleca spre Carsodonia. Acolo se afla *el*. Asta îmi spusese slujnica, și nu credeam că femeia Revenant mă mințise. Cum puteam să-l eliberez, când eu încă mă aflam blocată între osemintele unui oraș odată falnic? Ținută captivă de responsabilitățile unei Coroane pe care nu mi-o dorisem.

Degetele mele înmănușate trecură peste nasturii hainei de lână până unde se terminau, în dreptul taliei. Mi-am strecurat degetele prin deschizătura materialului evazat și am apucat

punguța de piele ce-mi atârna la șold, strângând în palmă căluțul de jucărie.

Gândurile mi se liniștiră.

M-am așezat pe marginea fundației, lângă tufișurile de flori de câmp de culoare galbenă, lăsându-mi picioarele să se bălângănească, în vreme ce priveam peisajul. Buruieni ce ajungeau la înălțimea taliei acaparaseră mare parte a drumului care trecuse odată prin acea parte a orașului, lăsând să se vadă din loc în loc piatra cubică a străzilor. Rădăcini noduroase apăruseră printre clădirile ruinate, iar crengile grele ale pinilor ieșeau prin geamuri sparte, în locurile în care câteva ziduri rămăseseră în picioare. Fire de lavandă se iviseră printre roți de calească abandonate, mirosul lor dulce urmând calea vântului.

Nu știam câți ani avusese ducele Silvan, dar cu siguranță avusese destul timp la dispoziție să curețe partea ruinată a orașului Massene. Ar fi putut să facă ceva cu pământul, ca să nu mai semene cu cimitirul de acum.

„Aleasa care va aduce sfârșitul, refăcând astfel tărâmurile.“

Amintirea vorbelor Vessei îmi provocă fiori. Din câte știam, Emil și Naill nu reușiseră să găsească odaia în care locuise, dar se afla acum sub cheie, hrănită și în siguranță, într-o cameră aflată la două uși de sala cea mare a conacului.

– N-ar trebui să stai aici, am auzit o voce aspră venind de undeva de deasupra.

Am tresărit.

Nu doar Delano mă urmase. Reaver făcuse la fel, luându-și zborul și urmărindu-ne pe când treceam printre pini. Plutise atât de silențios deasupra noastră, încât uitasem de el.

Vocea nu putea să fie decât a lui.

Mi-am lăsat capul pe spate și am privit în sus. Se afla în vârful unei coloane înalte de trei metri și jumătate, cocoțat pe suprafața plată a acesteia. Obrajii mi se încălziră.

Să îl văd pe Reaver în întruparea lui de muritor era o experiență total neașteptată. Situația de acum era și mai bizară, deoarece stătea pe vine în vârful coloanei, complet gol.

Reaver era... *blond*.

Din cauza comportamentului său mai degrabă morocănos, mi-l imaginasem ca având părul mult mai închis la culoare.

Am încercat să nu mă holbez, dar era aproape imposibil. Din fericire, zonele care ar fi fost considerate de majoritatea drept necuviincioase rămâneau ascunse datorită poziției sale. Cu toate acestea, o mare parte a corpului său musculos, cu pielea de culoarea nisipului, era expus. Am mijit ochii. Peste piele se putea distinge forma solzilor.

– Ești în înfățișarea de muritor, am remarcat stupid.

O perdea de păr ce-i ajungea până la umeri îi acoperea trăsăturile, cu excepția maxilarului pronunțat.

– Ești atât de perspicace!

Sprâncenele mi se ridicară, simțind că Delano îmi percepea gândurile, legătura cu el fiind sprintenă și ușoară ca o pană. Urmând acea senzație unică, am deschis legătura cu el, răspunsul venind instantaneu.

„*E un ciudat.*”

Nu prea puteam să-l contrazic în acel moment.

„*Probabil și el ne consideră ciudați.*”

„*Mai mult ca sigur că vrea să ne mănânce*”, continuă Delano pe când se strecură pe lângă o coloană.

Eram aproape să izbucnesc în râs atunci când Reaver spuse:

– Ești îngrijorată. Cu toții simțim asta. Chiar și cei care sunt în drum spre oraș.

Mi-am concentrat atenția asupra lui. Se referea la ceilalți dragonini. Vârcolacii îmi simțeau emoțiile doar atunci când acestea erau

extrem de intense, datorită *notam*-ului primitiv.

– Dragoninii sunt legați de mine? l-am întrebat.

Nektas nu-mi vorbise despre una ca asta. Îmi spusese doar că erau *ai mei*.

– Tu ești *Liessa*. Tu ne-ai invocat. Prin venele tale curge sângele lui Nyktos și al Consoartei lui. Tu ești... Se opri pentru o clipă. Da, suntem legați de tine. Mă miră faptul că abia acum îți dai seama.

Colțurile buzelor îmi căzură.

– Nu e ca și cum abia acum am conștientizat asta, doar că nu m-am gândit... prea intens la așa ceva, am încheiat, slab. Pot să comunic cu voi la fel cum o fac cu vârcolacii?

– Nu, însă, după cum știi, continuă el pe când eu clipeam încet, noi vom ști intențiile tale și ne vom supune *voinței* tale. Așa a fost întotdeauna între dragonini și Primitivi.

– Dar eu nu sunt Primitivă.

– Mai degrabă, nu ești înțeleaptă, zise el, iar eu m-am încruntat cu adevărat. Nu ar trebui să te îndepărtezi atât de mult de conac.

– Nu sunt prea departe. În nări îmi intra mirosul de vatră fumegândă, amestecat cu cel al lavandei.

– Muritorii din oraș se tem de tine, după cum bine știi, continuă Reaver, iar stomacul mi se înnodă. Frica ar putea să-i împingă la decizii greșite.

– N-am să permit nimănui să se apropie într-atât încât să mă rănească, i-am zis. Nici Delano n-are să permită una ca asta.

– Nu trebuie neapărat să se apropie de tine ca să te rănească, remarcă dragoninul. După cum ți s-a mai zis, ești greu de ucis, dar nu ești nemuritoare. Poate că bătrâna nu a reușit să te rănească, însă alții ar putea.

Am încetat să mă mai joc cu nasturii hainei. Vântul dădu laoparte părul lui Reaver,

dezvăluindu-i fața. În sfârșit, am avut ocazia să mă uit bine la el.

Chipul său era asimetric, de parcă trăsăturile fuseseră combinate în mod aleatoriu. Ochiul îi erau depărtați, iar colțurile lor din interior erau îndreptate în jos, fapt ce-i dădea un aer oarecum obraznic, ce contrasta cu pupilele de un safir aprins. Nici buzele pline și arcuite nu păreau să se potrivească alături de maxilarul puternic, aproape sculptat, care intra într-un contrast ciudat cu sprâncenele de un castaniu-deschis, ce-i dădeau un aer sardonice, aproape zeflemitor. Cu toate acestea, amestecătura ciudată de trăsături funcționa. Nu era chipeș în sensul clasic, însă fața îi era atât de interesantă, încât te impresiona. Fața îi părea un pic trasă, ceea ce mă făcea să mă întreb dacă nu cumva încă își revenea fizic după un somn atât de îndelungat.

Am scuturat din cap, renunțând la acele gânduri.

– Ce *poate* ucide o zeitate? l-am întrebat.

– O altă zeitate, zise Reaver. Sau piatra de umbre.

Același material din care fuseseră construite multe Temple, precum și palatul din Evaemon. Nu mă gândisem niciodată că se puteau face arme din piatră de umbre până când nu îi văzusem pe gardienii schelet din Câmpiile Elizee înarmați cu ele.

O astfel de armă pătrunsese prin pielea lui Tawny în haosul ce urmase, atunci când planurile noastre se dăduseră peste cap.

– Piatra de umbre poate ucide o zeitate dacă îi străpunge capul sau inima, mă lămurii el.

Mi-am adus aminte de săgeata cu care mă amenințase femeia Revenant, însă ea îmi vorbise de parcă nu crezuse că piatra de umbre m-ar putea ucide. Mă gândeam că avusesem noroc atunci, pentru că femeia Revenant se înșelase.

– Ce i se poate întâmpla unui muritor dacă e străpuns de o armă din piatră de umbre?

– Ar muri, zise Reaver.

Am suspinat.

– Nu te îngrijora, prietena ta trăiește. Trebuie să existe un motiv pentru asta.

Reaver fusese atent, ca de fiecare dată când vorbisem despre Tawny.

– De ce crezi că a supraviețuit?

– N-aș avea de unde să știu, zise el.

Eu încercam să-mi controlez frustrarea.

– Însă tu ești primul urmaș de sex feminin al zeului primitiv al vieții, iar acesta e cea mai puternică ființă din câte există. Cu timpul, vei deveni chiar mai puternică decât tatăl tău, zise Reaver.

Nu prea știam cum anume aveam să devin mai puternică decât tatăl meu. Așa cum nu știam de ce era important faptul că eram femeie. Dar m-am agățat de acele două cuvinte.

Tatăl tău.

Ires.

Cele două cuvinte mă nelinișteau. Am înghițit în sec, îndepărtându-mi privirea de dragonin. Ușurarea pe care o simțisem atunci când aflasem că Malec nu era cu adevărat tatăl meu nu dură mult. Tatăl meu era pisica sălbatică pe care o văzusem în copilărie și pe care o zărisem din nou în Oak Ambler, la castelul Redrock. Singurul tată de care îmi aminteam însă era Leopold. Cu toate acestea, furia îmi pulsa în sânge, amestecată cu *eather*-ul, încălzind acele locuri pustii și reci împrăștiate prin interiorul meu. Aveam să-l eliberez.

– De cât timp e prizonier Ires?

– A părăsit Câmpiile Elizee pe când noi încă dormeam, atunci când l-a trezit pe unul dintre noi, ca să meargă cu el. Reaver își încordă maxilarul, privind drept înainte. Nu știu când anume sau de ce a plecat. Am devenit conștient

de asta acum optsprezece ani, când Primitivul s-a trezit.

M-am încruntat în timp ce Delano se tolăni lângă mine.

– De ce s-a deșteptat Nyktos?

Reaver își întoarse capul în direcția mea. Ochii lui extraordinar de strălucitori mă nelinișteau, chiar și de la o asemenea distanță.

– Cred că s-a petrecut atunci când te-ai născut. S-a *simțit*, zise el.

Nu știusem.

Reaver privi cerul.

– Atunci am aflat că Malec și Ires dispăruseră. La fel ca... Jade, zise dragoninul.

Mi-a luat o clipă să-mi dau seama că se referea la Jadis, fiica lui Nektas.

Mușchii umerilor săi se încordară.

– Nu știu de ce a luat-o Ires. Era tânără când noi am adormit. Atunci când a deșteptat-o, era departe de a fi pregătită. Mai mult ca sigur că a expus-o pericolului.

Simțeam o nevoie ciudată să apăr un bărbat despre care nu știam mai nimic.

– Poate nu s-a gândit că avea să fie periculos, am zis.

Reaver pufni, și puteam să jur că văzusem fuioare de fum ieșindu-i din gură.

– Cred... cred că știa că ceva se întâmplase cu fratele lui, așa că s-a dus să-l caute. I-am pierdut urma lui Malec cu mult înainte să ne dăm seama, zise, vorbele lui semănând cu ceea ce îmi împărtășise Nektas. Dar Malec era geamănul lui Ires, continuă Reaver. Semănau atât de mult pe când erau copii, încât nu-i puteai distinge. Pe măsură ce au înaintat în vârstă, diferențele au devenit clare. Vocea lui aspră, atât de rar întrebuițată, deveni distantă. Ires era precaut și serios în tot ce făcea, pe când Malec era nechibzuit și impulsiv. Ires fusese mulțumit în Câmpiile Elizée, însă Malec nu mai putea sta locului, vizitând lumea

muritorilor în timp ce zeitățile construiau Atlantia. Pentru că ambii se născuseră pe acest tărâm, putea să meargă acolo, însă existau și limitări. Cu cât stătea mai mult în Atlantia, cu atât puterea i se diminua. Cu toate acestea, a ales să rămână, știind ce avea de făcut pentru a nu-și pierde puterea.

Diminuarea puterii explica de ce nu exista nici un *notam* primitiv între Malec și toți vârcolacii, pe când eu puteam păstra legătura.

– Cum și-a păstrat puterea? l-am întrebat.

– A trebuit să se hrănească, *Liessa*. Reaver ridică dintr-una din sprâncene în timp ce mă privea. Și trebuia să se hrănească *des*. Pentru un zeu sau un primitiv, orice sânge ar fi fost potrivit, indiferent că provenea de la un muritor, un atlantian sau de la un alt zeu. Făcu o pauză. Sânge de vârcolac. Dar nu cel de dragonin, zise el. Nu te poți hrăni dintr-un dragonin.

Eu și Delano rămăseserăm surprinși. Atlantienii se puteau hrăni din muritori, dar nu avea nici un efect asupra lor. Se pare însă că, atunci când venea vorba despre primitivi sau zei, lumea întreagă era un bufet enorm. Însă asta însemna că...

Trebuia să mă hrănesc.

– Știi cumva... Am înghițit puternic în sec. Știi cumva cât de des?

– Probabil nu la fel de des ca Malec, odată ce-ți vei căpăta toată puterea. Asta dacă nu cumva ești rănită. Până atunci, trebuie să te asiguri că nu te vei subrezi.

– Stai o clipă! Am trecut prin Ascensiune...

– Da, știu. Mulțumesc că ai menționat acest aspect, mă întrerupse el, iar eu am mijit ochii. Însă nu ți-ai încheiat Sacrificiul.

Capul lui Delano zvâcni, iar eu am avut senzația că și creierul meu făcu același lucru.

Abilitățile începuseră să mi se schimbe în decursul ultimului an, căci atinsesem vârsta la

care puteam să particip la Sacrificiu. Înainte de Sacrificiu, puteam doar să simt – *să gust* – durerea celorlalți. Însă abilitatea evoluase cu timpul, și acum puteam să citesc toate emoțiile celorlalți. Abilitatea mea de a ușura durerea se modificase și ea, iar acum prin intermediul ei puteam să vindec răni. Dar după ce... *el* îmi salvase viața dându-mi să-i beau sângele – completând astfel Ascensiunea –, reușisem să o aduc înapoi la viață pe fata aceea. Așadar, crezusem că încheiasem Sacrificiul.

– De unde știi? l-am întrebat.

– Dacă ți-ai fi încheiat Sacrificiul, aș fi simțit, zise Reaver, de parcă răspunsul lui explica totul.

Dar nu explica mai nimic, nici măcar nu mă făcea să înțeleg de ce eram diferită de Malec. Următoarele întrebări se pierdură, înghițite de conștientizarea faptului că trebuia să mă hrănesc. Încă nu simțisem nevoia. Nici nu știam ce să cred că avea să se întâmple dacă aș fi fost nevoită să o fac înainte să pot să-l eliberez. Încă un aspect despre care nu doream să mă îngrijorez.

Delano îmi atinse mâna cu partea laterală a capului său. Mi-am întins-o și l-am mângâiat pe ceafă. Mi-aș fi dorit să nu fi purtat mănuși, ca să-i pot simți blana. Știam că era mai moale și mai deasă chiar și decât a lui Kieran.

– De ce nu mă pot hrăni dintr-un dragonin? l-am întrebat, după care mi-am dat seama că întrebarea ar fi putut să-l ofenseze.

– Pentru că ar arde măruntaiele oricui. Chiar și pe cele ale Primitivilor.

Păi.

Foarte bine, atunci.

Mi-am îndepărtat imaginea deranjantă din minte.

– Ce anume ar putea să slăbească puterea unui zeu? În afară de cazul în care s-ar răni.

Reaver își plecă din nou capul într-o parte.

– Nu știi prea multe despre tine, așa-i?

Mi-am ținut buzele.

– Păi, chestia asta cu zeitatea e destul de nouă pentru mine, și, după cum știi, nu se află prin preajmă zei care să-mi facă educație. Și nici nu există cărți pe care să le pot citi, i-am răspuns.

Pufăi indignat, de parcă motivele pe care i le enunțasem nu erau suficiente.

– Majoritatea rănilor te vor slăbi în mică măsură. Dacă ești rănită serios, îți vei pierde mult mai repede din putere. Dacă folosești esența zeilor, vei fi de asemenea slăbită, cu timpul, dacă nu închei Sacrificiul. Și, după cum ți-am mai spus, nu l-ai încheiat.

Urechile lui Delano se pleoștiră.

„Asta nu-i deloc ideal.”

Într-adevăr. Faptul că foloseam *eather*-ul mă ajuta să lupt asemenea unui zeu, însă dacă ajungea să mă slăbească... Am simțit un gol în stomac.

– Nu știam asta, i-am zis.

– Sunt de-a dreptul șocat!

Până și Kieran ar fi fost impresionat de nivelul sarcasmului din vocea lui Reaver.

– Când voi ști că am încheiat Sacrificiul? l-am întrebat.

– Vei ști.

M-am abținut să azvârl cu pietre după el.

– Atunci, ce rost are să am o astfel de putere dacă până la urmă ajunge să mă slăbească? l-am întrebat.

– E vorba despre echilibru, *meyaah Liessa*, zise Reaver.

Am tresărit.

Nu mă așteptasem să mi se adreseze cu „Regina mea”, asemenea vârcolacilor.

– Până și noi avem slăbiciuni. Focul pe care-l scuipăm e făcut din esența Primitivilor. Ne obosește. Ne face mai înceți. Până și Primitivii aveau anumite limitări. Slăbiciuni. Unul singur este infinit.

Nyktos.

El era cel infinit.

- Din câte-mi amintesc, folosirea esenței afectează în mod diferit fiecare zeitățe, continuă dragoninul. Presupun că vei slăbi mai greu, însă vei ști atunci când slăbiciunea te va afecta. Își întoarse capul în direcția taberei. Vârcolacul tău se apropie.

Am simțit un freamăt de amuzament dulceag venind dinspre Delano în timp ce am privit peste umăr, observând o siluetă îndepărtată apărând printre pietrele sparte, înaintând prin iarba înaltă.

- Dacă te referi la Kieran, să știi că nu îmi aparține, i-am zis dragoninului.

Vântul îndepărtă din nou părul de pe chipul lui Reaver, dezvăluindu-i trăsăturile ce păreau dintr-odată plictisite.

- Așa să fie?

- Întocmai. Am ignorat pufnetul scos de Delano atunci când m-am ridicat. Nici unul dintre vârcolaci nu-mi aparține. L-am privit pe Reaver. Vârcolacii nu au stăpâni. Nici tu și nici ceilalți dragonini nu au stăpân.

Reaver rămase tăcut pentru o clipă.

- Vorbești asemenea... ei.

Am observat că tonul i se înmuiase, așa că mi-am deschis simțurile spre el. La fel ca mai devreme, nu simțeam nimic. Esența zeilor îmi vibra în piept, și am rezistat cu greu dorinței de a insista, să văd dacă îi pot străpunge barierele. Reacționasem ca mai înainte, atunci când mă stăpânisem, ca să nu azvârl cu pietre după el.

- Te referi la Consoartă? l-am întrebat.

Zâmbi scurt, și, pe toți zeii, fața îi trecu printr-o transformare uimitoare. Goliciunea glacială ce-i acaparase trăsăturile dispăru, transformându-i fața din una atrăgătoare într-una de o frumusețe năucitoare, aproape supranaturală.

- Așa este. Îmi reamintești foarte mult de... Consoartă.

Pronunțase cuvântul într-un fel ciudat, iar eu mi-am reamintit de ce-mi spusese Nektas. Mi-am adus aminte că ceea ce se întâmpla acum nu era numai despre *el*.

– Și e adevărat că ea se va trezi odată cu întoarcerea lui Ires?

– Da.

– Și ce înseamnă asta pentru ceilalți zei? Aș fi vrut să spun „pentru noi“, dar nu eram sigură că voiam să aflu răspunsul în acea clipă.

– Presupun că până la urmă se vor trezi și ei.

Mă întrebam de ce trezirea Consoartei afecta starea celorlalți zei. Sau dacă totul avea cu adevărat legătură cu Nyktos și cu faptul că alesese să i se alăture în somn, ceea ce cauzase adormirea celorlalți zei. Pe lângă toate acestea, mă săturasem să o numesc Consoarta.

– Care e numele ei? l-am întrebat.

Zâmbetul de pe fața lui dispăru, iar trăsăturile i se ascuțiră în timp ce mă privea din locul în care stătea cocoțat.

– Numele ei e un tăciune întunecat, o lumină în flacără și focul din miezul cărnii. Zeul primitiv al vieții ne-a interzis să-i pronunțăm sau să-i scriem numele, zise Reaver.

Nu-mi venea să cred.

– Mi se pare incredibil de autoritar.

– Nu cred că înțelegi. Dacă-i pronunți numele, vei cauza căderea stelelor de pe cer și prăbușirea munților în mare.

Am ridicat surprinsă din sprâncene.

– Mi se pare destul de dramatic.

Reaver tăcu. În schimb, se ridică atât de repede, încât nu am avut timp să-mi feresc privirea. Din fericire, n-am văzut nimic necuviincios, deoarece întregul său trup erupse în scânteii argintii pe când el sări de pe coloană și se *transformă*. Am rămas cu gura căscată, văzând cum mai întâi îi cresc o coadă lungă și țepoasă, după care trupul îi fu acoperit de solzi negri cu violet. Din strălucire răsăriră aripi

groase din piele care blocau pentru o clipă razele estompate ale soarelui. În câteva clipe, dragoninul vâjâia undeva deasupra noastră.

O senzație vioaie și ușoară ca o pană îmi atinse gândurile în timp ce priveam cerul.

„După cum am mai zis și după cum am să tot spun“, șopti vocea lui Delano, „e un individ ciudat.“

– Mda, i-am răspuns târăgănat. Dar ce părere ai despre ceea ce-a avut de zis? Despre ce s-ar întâmpla dacă am pronunța numele Consoartei?

„Chiar n-aș putea spune“, îmi răspunse în timp ce străbăteam fundația. „E, oare, chiar atât de puternică? Să aibă, oare, la fel de multă putere ca Nyktos? Pentru că așa mi s-a părut, la cum a vorbit Reaver despre ea.“

Chiar așa părea, însă nimeni nu era mai puternic decât Nyktos. Nimeni nu-i era nici măcar egal. Nici măcar Consoarta. Nu-mi plăcea să mă gândesc la asta, dar așa stăteau lucrurile.

Delano mi-a rămas alături în timp ce am străbătut ruinele, trecând cu grijă printre trestiiile subțiri și piatra sfărâmată, apropiindu-ne de grupul mic de persoane ce se îndrepta spre noi. Acesta era compus din Emil, Perry cel cu părul închis la culoare, a cărui piele era de un maroniu-deschis în razele soarelui ce treceau printre pini, și Kieran. Vârcolacul era singurul care nu purta armura din aur și oțel, din anumite... *motive*.

Kieran aducea ceva cu el. O cutie. În timp ce ne apropiam, Reaver ateriză între tufișurile de flori de câmp, făcând pereții pe jumătate dărâmați din apropiere să se cutremure. Capul său cornut se întoarse spre cei care se apropiau. Emil și Perry îl evitău grijulii pe Reaver, în timp ce Kieran pur și simplu ignoră prezența dragoninului.

Mi-am dat seama că ceva se întâmplase în clipa în care am văzut expresia încordată a lui Kieran, însă nu mi-am dat seama despre ce ar putea fi vorba.

Încerca să-și ascundă emoțiile de mine, ceea ce nu era deloc normal.

I-am privit pe ceilalți cu mai mare atenție. Fața lui Emil nu era marcată de obișnuitul rânjet pe jumătate sălbatic, iar ochii săi nu aveau acea strălucire glumeață. Perry părea vizibil jenat. Atunci când Emil nu se opri pentru a îngenunchea în fața mea într-o manieră complicată, neliniștea mea se triplă.

Am privit din nou cutia, iar întreaga mea ființă încetini. Bătăile inimii mele. Respirația. Cutia de lemn era împodobită cu rubine sângerii și nu măsura mai mult decât lungimea pumnalului meu din os de vârcolac ce zăcea în teaca de pe coapsa mea.

– Un gardian regal a adus-o până la zidurile orașului Massene, zise Emil, articulațiile degetelor sale albindu-se în timp ce mâna îi strângea mânerul sabiei. Era singur. A susținut că a călătorit zi și noapte de când a părăsit capitala. Avea asupra sa doar acest cufăraș. A spus că e din partea reginei din Solis, pentru Regina Atlantiei.

Mușchii din zona cefei îmi deveniră încordați.

– Cum de știa că ne aflăm aici? i-am întrebat, privindu-i pe rând. Nu se poate ca vestea să fi ajuns atât de repede în Carsodonia.

– O întrebare foarte bună, zise Kieran. I-ar fi fost imposibil să afle.

Cu toate acestea, aflase.

Mi-am întors pentru o clipă privirea spre cutie.

– Și unde se află acest gardian acum?

– E mort, zise Emil, încă șocat.

Am înghețat.

- De cum a terminat de vorbit, și-a tăiat beregata în fața noastră. N-am mai văzut niciodată așa ceva, continuă Emil.

- Åsta nu-i deloc un semn bun, am zis. M-am înfiorat în vreme ce mă uitam la cutia din lemn. Să fi fost un cadou? Ați deschis-o? i-am întrebat.

Kieran clătină din cap.

- Gardianul ne-a zis că doar sângele tău o poate deschide, zise Kieran.

M-am încruntat în vreme ce Reaver își întindea gâtul său lung, privind cutia pe care Kieran o ținea în mâini.

- Probabil se referea la magie străveche - magie primitivă.

Trăsăturile chipeșe ale lui Perry se tensionară.

- Cine poate mânui magia primitivă poate crea farmece protectoare sau vrăji care devin active doar în prezența unui anumit tip de sânge ori funcționează doar pentru anumite spițe de sânge. Genul acesta de magie poate fi folosit pentru aproape orice.

- E același gen de magie primitivă care a creat și Stârvurile, îmi reaminti Kieran.

Mi-am suprimat un fior, aducându-mi aminte de acele creaturi fără chip făcute din *eather* și țărână. Nevăzuții creaseră Stârvurile, însă acum îmi era limpede că Regina de Sânge accesase cunoașterea ce-i permitea mînuirea acelei magii străvechi - învățase să se conecteze la esențele primitive ce creaseră tărâmurile, care ne înconjurau tot timpul.

Mușchii mi se încordară și mai tare în timp ce priveam cutia. Malec ar fi știut tot ce era legat de străvechea magie primitivă ce acum era interzisă.

- Și ce-ar trebui să fac? Să-mi despic o venă și să sângerez deasupra cutiei? am întrebat.

- Nu cred că e nevoie de așa ceva, zise Kieran.

– Câtiva stropi din sângele tău ar trebui să fie de ajuns, sugeră Perry pe când Delano se punea între noi, frecându-se de picioarele atlantianului.

Perry se aplecă și-l mângâie pe Delano pe spate.

– Cum de știi atât de multe despre magia primitivă? l-am întrebat pe Perry în timp ce am pus mâna pe cutie.

Kieran încă o ținea în mâini, reticent. L-am privit, deschizându-mi simțurile. Am simțit ceva venind din partea lui. Aveam dintr-odată un gust acru în gât. Neliniște. Un mușchi al maxilarului său se încordă pe când lăsa din mână cutia surprinzător de ușoară.

– Tatăl meu m-a învățat despre magia primitivă, îmi răspunse Perry.

Mi-am amintit de Lord Sven în timp ce mă întorceam, căutând o suprafață plată pe care să așez cutia. Am găsit o porțiune de perete ce-mi ajungea până la talie.

– Tata a fost tot timpul fascinat de străvechea magie primitivă, continuă Perry. A colecționat orice scriere legată de acest subiect pe care a reușit s-o găsească. Chicoti grosolan. Dacă petreci chiar și puțin timp în preajma lui, o să înceapă să-ți povestească despre faptul că au existat cândva vrăji care garantau o recoltă bogată sau aduceau ploaia.

– A încercat vreodată să folosească magia primitivă? l-am întrebat, așezând cutia pe cea mai plată porțiune a peretelui.

– Nu, Înălțimea Voastră.

Am suspinat, privindu-l pe Perry.

– Nu trebuie să-mi spui așa. Suntem prieteni, i-am amintit.

– Mulțumesc, Maies... Se opri, zâmbind slab. Îți mulțumesc, Penellaphe!

– Poppy, am șoptit eu nepăsător.

– *Poppy*, repetă Perry încuviințând din cap. Tata n-ar fi îndrăznit să le supere pe *Arae* sau

pe zeii adormiți folosind o asemenea magie.

– *Arae?* l-am întrebat. Îmi luă o clipă să-mi aduc aminte de preoteasa Analia și tomul greoi denumit *Istoria Războiului Celor Doi Regi și a Regatului lui Solis*. Mi-am reamintit. Vorbești despre parce.

– Într-adevăr, confirmă Perry.

Mi-am adus aminte că odinioară eu și Tawny vorbiseram despre ele. Pe atunci, simpla idee că niște ființe ar fi putut vedea sau controla deznodământul vieții tuturor creaturilor vii ni se păruse de necrezut. Dar, până la urmă, nu crezusem nici în clarvăzătoare sau în profeții.

M-am întors spre cutie.

– Cunoștințele lui Lord Sven despre magia primitivă s-ar putea dovedi foarte utile. Va sosi împreună cu Valyn, nu-i așa?

– Da.

Kieran se apropie de mine, iar mirosul de țărână pe care-l emana îmi aduse aminte de pădurile aflate între castelul Teerman și ateneul orașului.

– Ar trebui să ai grijă, Poppy, zise Kieran, atingându-mi brațul. În cutie s-ar putea găsi orice.

– Mă îndoiesc totuși că a lăsat o viperă înăuntru, i-am răspuns în timp ce-mi scoteam mănua de pe mâna stângă, îndesând-o în buzunarul hainei.

– Ar fi putut să lase cine știe ce lucru sau ființă veninoasă ori otrăvitoare înăuntru, mă contră el cu voce scăzută. Nu-mi place deloc situația.

– Nici mie nu-mi place, însă... Mi-am întors mâna, dezvăluind spirala aurie ce-mi acoperea palma. Însemnul căsătoriei. Apoi, am scos pumnalul din os de vârcolac din teacă. Trebuie să aflu, am continuat. Mi-am coborât vocea, privindu-l pe Kieran în ochi. *Trebuie*.

Își lipi strâns buzele, însă încuviință din cap. Umbra lui Reaver ne acoperi în vreme ce

dragoninul se apropia. Lama din piatră de umbre se înroși când am tras cu repeziciune vârful acesteia peste degetul meu mare. Am scrâșnit din dinți, cuprinsă pentru o clipă de o durere ascuțită. Sângele începuse să curgă până să bag pumnalul înapoi în teacă.

– Unde crezi că ar trebui să-mi pun sângele? am întrebat, ținându-mi mâna deasupra cutiei.

– Eu aș încerca încuietoarea din centru, sugeră Perry, venind mai aproape.

N-am ezitat, mângîind încuietoarea de metal. Mi-am retras mâna și am așteptat.

Nu se întâmplă nimic.

Perry se aplecă.

– Poate ar trebui să încerci... începu el.

După care *ceva* se întâmplă.

O *umbră* estompată, neagră-sângerie, se scurse din încuietoare, și cutia începu să se deschidă. Emil înjură... Sau poate începuse să se roage. Nu eram sigură. Se clătină în timp ce Kieran își arunca brațul înspre mine, încercând să mă îndepărteze, însă umbra vâlurită dispăru cu repeziciune. Atlantianul se opri atunci când încuietoarea tăcăni, iar capacul cutiei se ridică un pic.

Simțeam un gol în stomac. Undeva într-un ungher al minții mele, am recunoscut că, dacă aș fi văzut așa ceva cu un an înainte, m-aș fi îndepărtat cu repeziciune, rugându-mă la zei despre care nu știam că erau încă adormiți. Am dat să ating cutia.

– Ai grijă, murmură Kieran, ținându-și acum mâna aproape de a mea.

Aveam impresia că, dacă o viperă *ar fi tășnit* afară din cutie, Kieran ar fi prins-o cu mâinile goale.

Iar eu aveam să urlu.

Cu grijă, am ridicat cu totul capacul cutiei. În interior se găsea o pernă de satin purpuriu, iar așezat în mijlocul acesteia...

M-am tras cu putere, împiedicându-mă. Gâtul îmi era amortit de un șoc glacial. Toți tăceau. Nimeni nu făcu vreun gest. Nici măcar Kieran, care privea interiorul cutiei, mâna lui rămânând blocată peste ea. Nici măcar eu nu mă puteam mișca.

Inima începu să-mi bată. Respirația mi se înțeți. Mâna lui Kieran începu să tremure, apoi se încleștă.

Pe pernă se găsea inelul de cununie din aur strălucitor care fusese lucrat la Capul Spessa, identic cu cel pe care-l purtam eu.

Întotdeauna și pentru vecie.

Același mesaj era inscripționat și pe inelul meu. Nici unul din noi nu își scosese inelul după ceremonie.

Iar inelul din cutie nu fusese scos nici acum, fiind purtat de același deget pe care eu îl puseseam atunci.

CAPITOLUL 6

Era inelul *lui*.

Era degetul *lui*.

O bucată din *el*.

Kieran țâșni și izbi capacul, dar apucasem deja să văd ce se găsea în cutie. Nu aveam cum să-mi mai *șterg* imaginea din minte. Nici dacă ar fi fost să mai trăiesc o mie de ani. Nu aveam să uit.

Din interiorul orașului Massene porniră urlete pătrunzătoare, făcând țandări tăcerea năucită din preajmă, în timp ce eu continuam să privesc cutia împodobită cu rubine. Cineva vorbi, însă cuvintele îmi păreau fără noimă. Șocul și oroarea acră îmi apăsau pielea, care începuse să vibreze. Nu aveam nici o șansă să-mi blochez simțurile. Durerea și surpriza glacială se loviră de suferința celorlalți, însă eram sufocată de ceea ce se afla sub acel chin – un simț al vinovăției, acru, răscolitor și sufocant. Și îmi aparținea în întregime.

Deoarece totul se întâmplase din cauza mea.

Mesajul pe care eu îl trimiseseam o înfuriase pe Regina de Sânge. Eu mânuiisem lama ce-l decapitase pe regele Jalara. Acțiunile mele fortasera mâna Reginei de Sânge. Riscasem, crezând că nu avea să-l rănească pe Casteel. Deoarece fusesem convinsă că avea nevoie de el. Mă înșelasem.

Eu fusesem cea care îi cauzase acea suferință.

Fisura pe care o simțeam în piept deveni o crevasă ce se tot mărea. *Eather*-ul ieși din acel hău asemenea unui potop, umplut până la refuz

cu mânie de necontrolat și o agonie nesfârșită. Energia lovi aerul din jurul meu. Puterea străveche curgea, ridicându-se din nou din străfundurile unei suferințe absolute și finale. O aură alb-argintie începu să se acumuleze la marginile privirii mele, pe când începeam să scânteiez și...

Lujeri de lumină întunecată arcuiră și pulsară, străpungând aura argintie, în timp ce *eather*-ul se manifesta în jurul meu. Lumina străbătută de umbre se adună în jurul pământului de sub mine, mișunând în preajma picioarelor.

Delano îl împinse pe Perry *departe* de mine. Vârcolacul se lipi de pământ, cu urechile plecate, în timp ce Reaver își întindea capul spre cer, scoțând un sunet ciudat și sacadat.

În adâncul minții mele, știam că îi nelinișteam – că suferința pură pe care o simțeam îi chema pe vârcolaci spre mine. Era posibil să-i fi speriat, fără să-mi doresc una ca asta. Dar tot...

Tot ce puteam vedea era inelul lui – degetul *său* în acea cutie.

M-am cutremurat, iar din acea spărtură care-mi apăruse în piept curgeau acum doar mânie glacială și dorință de răzbunare.

Atât ajunsesem.

Nu mai eram Poppy.

Nu mai eram fosta Fecioară și acum Regina Atlantiei.

Nu aveam să mai aștept. Nu aveam să mai fac nici un fel de planuri bine ticluite. Nu aveam să mai ezit sau să stau pe gânduri. Aveam să mă avânt asupra Solisului, trecând peste regat asemenea molimei pe care *ea* o reprezenta. Nu aveam să las nici un oraș în picioare. Aveam să scot Pădurea Sângerie din rădăcini pentru a-l găsi pe prețiosul ei Malec, iar mai apoi aveam să-i trimit iubitul înapoi *pe bucăți*, drept cadou.

Nu ar mai fi avut unde să se ascundă. Nu ar mai fi avut unde să se adăpostească.

Aveam să pustiesc tot tărâmul, iar pe ea aveam s-o distrug.

M-am întors cu mișcări țepene și mi-am deschis degetele pe când începeam să mă îndrept spre conacul Cauldra, trecând cu gândul cu mult după – spre orașul Oak Ambler, aflat în depărtare. Trestiile și lavanda se dădură laoparte, retrăgându-se din calea mea. Pinii începură să tremure.

– Poppy, am auzit o voce strigându-mă, și mi-am întors brusc capul în direcția vocii. Vârcolacul se opri la câțiva pași de mine, fixându-mă cu privirea. Pupilele nu-i mai erau întunecate, ci într-o nuanță alb-argintie. Încotro te îndrepti?

– Spre Carsodonia, am răspuns, iar vocea îmi era cuprinsă de... fum și umbre. Era plină de moarte și foc. Am să tai fiecare deget al Reginei de Sânge, unul câte unul. Apoi, am să-i jupoi pielea. Un fior îmi străbătu carnea, anticipând momentul. După care am să-i smulg limba și am să-i scot ochii.

– Pare un plan al naibii de bun. Vocea lui Kieran se schimbase, înăsprindu-se în timp ce se apropia de mine. Și mi-aș dori să-ți fiu alături când ai s-o faci. Aș fi fericit să te ajut.

– Atunci, ajută-mă, i-am zis.

Vocea începuse să-mi... *șerpuiască* odată cu vântul, ajungând departe, pe când lumina amestecată cu umbre pe care o emanam se unduia peste pământ. Spre noi veneau în fugă siluete zvelte și întunecate, trecând printre buruienile înalte și printre tufișurile de flori. Erau vârcolacii. Aveau să roiască asupra orașelor, o mare de gheare, colți și moarte.

– Cu toții mă puteți ajuta, am continuat eu.

– Nu putem, zise Kieran, tendoanele gâtului său ieșind cu putere în relief. N-ai voie. N-ai voie să te porți așa.

M-am oprit. Totul se opri. Tremurul slab de sub picioarele mele se opri. Vârcolacii se opriră. L-am privit pe Kieran.

– *N-am voie?*

Își întinse gâtul. Respira sacadat.

– Nu, nu ai voie, zise el.

Mi-am lăsat capul într-o parte.

– Ai impresia că m-ai putea opri?

Corpul lui se cutremură, în timp ce el izbucni în râs.

– Pe dracu', nu, zise Kieran. Dar nu înseamnă că n-am să încerc. Pentru că nu te pot lăsa să faci așa ceva. Se apropie de mine, curajos până la prostie. Prostesc de *loial*. Pentru că nu era doar un alt vârcolac. Mi-am încovoiat degetele, forțându-mă să mă concentrez asupra lui Kieran și a ceea ce zicea. La ceea ce însemna pentru mine. Îmi era sfetnic. Prieten. Devenise mult mai mult decât atât în ultimele săptămâni.

– Știu că suferi, zise Kieran. Ești rănită și mânioasă. Ți-e teamă ca nu cumva Cas să fi...

Umbrele cu irizații argintii pulsară în jurul meu. *Cas*. Îi plăcea la nebunie când îi spuneam așa. Îmi spusese că doar acele persoane în care avea încredere îi ziceau așa. Îi reamintea că era și el o persoană ca oricare alta. M-am cutremurat, gâtul arzându-mi cuprins de furie, vinovăție și agonie.

Kieran ajunsese foarte aproape acum, la câteva degete de vârtejul de energie pe care-l emanam. Chipul i se tensionă.

– Știu că vrei ca ea să plătească pentru ce a făcut. Și eu vreau același lucru. Dar, dacă ai să procedezi așa – dacă ai să pleci la luptă *asa* –, foarte mulți oameni vor muri. O grămadă de nevinovați pe care vrei să-i ajuti. Oameni pe care Cas i-ar dori protejați, continuă Kieran.

Pieptul mi se strânse, cuprins de o durere care mă ardea. *Cas*. Dar cine îl proteja pe *el*? Nimeni. Un fior trecu prin mine, lovind pământul. Pini se cutremurară.

– Nu-mi pasă.

– Prostii! Îți pasă. Lui Cas îi pasă, zise Kieran, iar eu am tresărit. Nu pentru că îi auzisem din nou numele, ci pentru că auzisem adevărul. Ambii ați încercat să evitați așa ceva. De aceea am pus planuri la cale. Însă, dacă vei alege să procedezi așa cum o faci acum, cei pe care nu-i vei fi ucis vor fi îngroziți de tine, de noi toți. Dacă te-ar vedea acum, n-ar mai fi în stare să te perceapă ca fiind altceva.

Am privit umbrele învârtite și lumina care-mi juca peste piele. În *interiorul* pielii mele. Am suspinat.

– L-a *rănit*, am reușit să zic.

– Știu. Pe toți zeii, știu, Poppy. Însă, dacă alegi să procedezi în felul ăsta, nu va mai exista pace, zise el răgușit, trăgându-și buzele și dezvăluindu-și dinții. Chiar dacă vei distruge Coroana de Sânge și vei pune capăt Ritualului, vei deveni temută atât de muritori, *cât și* de atlantieni, și nu-ți vei putea ierta una ca asta.

Nu simțeam că s-ar fi temut de mine, în timp ce-și ridica mâinile, trecând fără ezitare prin aura ce mă înconjura. Am simțit un gust delicat și dulce în gât, ușurând senzația de arsură care se acumulase acolo. *Eather*-ul îi trecu peste mâini și îi acoperi antebrațele în vreme ce palmele lui îmi atingeau obrazii. L-am simțit atingându-mi cicatricea ce-mi acoperea obrazul stâng.

Mâinile... îi tremurau.

– Înțeleg durerea pe care o simți, însă ceea ce vrei să faci nu te caracterizează. Aduce mai degrabă a ceva ce ar face *ea*. Doar Regina de Sânge ar proceda așa. Numai ea și-ar dori așa ceva. Însă tu nu ești ea, zise Kieran.

Nu semănam deloc cu ea.

Nu eram crudă sau abuzivă. Nu-mi făcea plăcere să-i văd pe alții suferind. Nu reacționez violent la mânie...

Chiar dacă aveam tendința să folosesc obiecte ascuțite atunci când eram furioasă, nu eram *malicioasă*. N-aș fi făcut niciodată ce făcuse ea atunci când folosisese toată durerea și suferința pe care le simțise când îi pierduse pe Malec și pe fiul lor – toată ura pe care o simțise pentru fosta regină a Atlantiei – ca să se răzbune nu doar pe fiii Eloanei, dar și pe tot regatul, pe întregul *tărâm*.

Eram pe cale să mă comport la fel. Aș fi lăsat în urma mea doar cimitire bântuite. Și nu aș fi devenit asemenea mamei mele.

Aș fi devenit ceva cu mult mai malefic.

Măinile lui Kieran tremurau. Tot corpul îi era cuprins de spasme.

Valul de emoții brutale pe care-l simțeam se retrase pentru o clipă, făcând loc îngrijorării.

– D-de ce tremuri? Te rănesc? l-am întrebat.

– Nu. E... *notam*-ul, reuși el să verbalizeze. Mă face să-mi doresc să mă transform. Încerc să îi opun rezistență.

Îl priveam cu atenție.

– Oare de ce? l-am întrebat.

Kieran chicoti încordat.

– Chiar crezi că asta contează acum?! Scutură rapid din cap. Probabil pentru că te pot apăra mai bine în forma mea de vârcolac. Și, da, știu foarte bine că nu ai nevoie de protecția vârcolacilor acum, însă *notam*-ul interpretează genul de emoție pe care-l simți acum ca pe... ca pe o stare de alertă. Nu... nu cred că am să mă mai pot opune multă vreme.

Atenția îmi fu atrasă de mulți alți vârcolaci care apăruură printre buruieni. Nu se putea ca toți să fi fost în forma lor de vârcolac atunci când auziseră chemarea. Probabil energia îi forțase să se transforme.

Eu îi forțasem, iar gândul acela îmi dădea dureri de stomac.

Fiori de gheață îmi cuprinseră pielea, iar căldura pe care o simțeam se mai domolise.

Am închis ochii. Control. Aveam nevoie de *control*. Nu eram amenințată de nimic. Singurul risc se găsea în Carsodonia. Dacă îmi pierdeam acum controlul, nu l-aș fi ajutat cu nimic. Kieran avea dreptate. Mi-am tot repetat asta în gând. Nu-mi petrecusem ultimele săptămâni gândindu-mă la cum să cruț viața oamenilor doar pentru ca într-o clipită să-mi schimb părerea și să cauzez mii, dacă nu cumva milioane de morți.

Eu nu eram așa.

Nu mi-aș fi dorit niciodată să ajung așa.

M-am zgâlțâit pe când trepidațiile din piept se mai domoleau, iar pielea mea încetă să mai vibreze. Furia era tot acolo, la fel ca vina și suferința, însă mânia și foamea de răzbunare erau acum sub control, întorcându-se în acele goluri reci din străfundul ființei mele în care mă temeam că aveau să dospească.

– Totul e în regulă, zise Kieran, și îmi luă ceva vreme să înțeleg că nu mie mi se adresa. Dați-ne câteva clipe, bine?

Urmă o pauză, apoi se apropie și îmi sprijini capul de pieptul său. Nu am opus rezistență, bucurându-mă de căldura lui și de mirosul pământiu și cunoscut. Vorbi despre cutie și despre ce anume conținea. Își dresе apoi vocea.

– Nu spuneți nimănui despre cutie. Nimeni... nimeni nu trebuie să afle.

Cineva se apropie de noi, iar una din mâinile lui Kieran coborî spre ceafa mea, în timp ce își îndepărtă cealaltă mână de obrazul meu.

– Mulțumesc, zise Kieran.

În tăcerea lăsată, o bătaie de aripi aduse mai aproape mirosul lavandei. Câteva clipe după aceea, ceva îmi atinse picioarele. *Delano*. Continuam să-mi țin ochii închiși. Îmi doream să-i spun că îmi părea rău dacă îi speriasem sau îi îngrijorasem în vreun fel, dar cuvintele nu erau în stare să-mi depășească nodul din gât.

Kieran își coborî bărbia, atingându-mi creștetul capului. Tăcerea continuă pentru o vreme.

După care Kieran șopti:

– M-ai speriat un pic, Poppy.

Simțeam cum mi se strânge pieptul.

– Îmi pare rău! N-am vrut, i-am spus.

– Știu. Respira odată cu mine. Nu m-am speriat de tine. Însă îmi era teamă *pentru* tine, zise el. N...n-am mai văzut așa ceva până acum. Umbrele din *eather*. Și vocea ta. Se schimbasese. Așa cum a făcut-o și atunci când ai vorbit cu ducele Silvan.

– Nu știu de ce am reacționat așa, am zis, înghițind cu greu în sec.

– Abilitățile tale sunt încă în schimbare. Se dezvoltă, zise Kieran, făcându-mă să mă gândesc la ceea ce-mi spusese Reaver.

Se putea ca umbrele din *eather* să fie o nouă manifestare, deoarece încă nu încheiasem Sacrificiul? Nu știam. Și, pe moment, nu mai aveam destulă energie să mă gândesc la așa ceva.

– Știi bine că e în viață, zise Kieran după câteva momente. Gândurile despre abilitățile mele în continuă schimbare dispărură. Însemnul încă se află în palma ta. Înseamnă că trăiește.

Mi-am strâns degetele mâinii stângi și am lipit palma de pieptul lui Kieran.

– Dar ea... am început, neputând să continui.

– E puternic. Știi bine că e așa.

Zeilor, *știam* prea bine. Dar asta nu schimba cu nimic ceea ce pățise.

– Cred că suferă foarte tare, Kieran.

– Știu, dar e în stare să îndure. Știu asta. Așa cum și tu vei putea trece peste. Îmi strânse în palmă coada de păr despletită. Ți aparține. Așa cum și tu îi aparții.

Am început să plâng.

– Veșnic, am șoptit, răgușită. M-am forțat să trag aer în piept. Ți mulțumesc pentru că...

pentru că m-ai oprit.

– Nu e nevoie, zise Kieran.

– Ba da. Mi-am ridicat capul, iar mâna lui ajunsese spre mijlocul cozii mele împletite. Și îmi cer iertare că te-am făcut să te îngrijorezi. Că i-am făcut pe restul să se îngrijoreze. Pur și simplu... mi-am pierdut controlul.

– Oricine și l-ar fi pierdut, Poppy, zise Kieran și îmi cuprinse mâna stângă, lăsându-mi ceva răcoros și tare în palmă. Respirația mi se blocă pentru o clipă când am conștientizat ce anume îmi dăduse. În caz că nu știai, orice i s-ar întâmpla lui Cas, nu va regreta vreodată alegerea făcută.

Am încercat să înghit din nou în sec, pentru a opri cuvintele pe care le simțeam venind, însă nu am fost în stare.

– Știu. Și o regret în fiecare moment în care..., am început eu, fiind cuprinsă din nou de un sentiment al pierderii atât de puternic, încât aveam senzația că mă sufoc. M-am străduit din răputeri să nu mă prăbușesc sub puterea acelui sentiment, ca să nu permit din nou furiei și durerii să mă consume. Aș fi fost în stare să mă răzbun pe oricine mi-ar fi ieșit în cale dacă mi-aș fi pierdut din nou controlul.

Aș fi dezlănțuit întreaga durere, până când n-ar mai fi rămas nimic în urmă, în afară de oase și sânge.

– Oare de ce a ales Cas să procedeze așa, Kieran? De ce? am șoptit, scâncind.

Kieran mă strânse de mână.

– Știi bine de ce. Din același motiv pentru care tu ai fi făcut la fel dacă cineva l-ar fi rănit.

O, zei! Chiar știam. Am început să tremur. Aș fi fost în stare de orice. Pentru că îl iubeam. Pentru că era al meu, iar eu eram a lui. Jumătatea mea. Parte din mine, chiar dacă nu-i pronunțasem numele de săptămâni întregi. Abia dacă-mi permiteam să mă gândesc la numele lui, ca să nu-mi provoc durere.

Dar numele lui însemna iubire.

Însemna putere și forță.

Nu avea cum să-mi facă rău.

Casteel. Am suspinat epuizată. *Casteel*. M-am forțat să-i repet numele din nou și din nou, în gând. *Casteel Hawkethrone Da'Neer*. Îmi simțeam pieptul ca și cum ar fi fost din nou străbătut de un fulger, însă am continuat să-i repet numele în gând, până când nu am mai simțit nevoia de a țipa. Până când am reușit să spun:

– Încă nu l-am pierdut pe *Casteel*.

– Așa e, fu Kieran de acord, retrăgându-și mâna.

Am deschis încet pumnul. Inelul lui *Casteel* îmi zăcea în palmă, puternic și frumos. Nu avea urme de sânge pe el. Emil sau Perry îl curățase atunci când îl scosese din cutie.

– Ce-au făcut cu...? am zis, nefiind în stare să închei întrebarea.

– Depinde de tine, zise răgușit Kieran. Poți alege să le poruncești să ardă sau să îngroape degetul. Nu vei fi forțată să-l mai vezi, Poppy. Pur și simplu, n-ai nici un motiv.

Nici nu-mi doream să-l mai văd. Asta nu ar fi făcut decât să-mi dăuneze. L-am privit pe Kieran și am simțit că-și proteja din nou emoțiile. O făcea ca să nu mă încarce și mai tare.

Kieran era... prea bun la suflet.

– Să fie ars, m-am forțat să zic. Dar nu vreau ca tu s-o faci. Nu vreau nici măcar să te afli prin preajmă.

Kieran trase cu repeziciune aer în piept și încuviință din cap.

Am strâns inelul în palmă. „Întotdeauna și pentru vecie.”

– Mai era ceva în cutie? am întrebat.

– O felicitare.

– Ai văzut ce era scris în ea?

– Pentru o clipă.

– Și ce anume... Stomacul mi se înnodă, cuprins de greață. Ce scria?

– Regina își cerea scuze pentru că te-a făcut să suferi, îmi zise Kieran.

Ceva era foarte, *foarte* în neregulă cu ea. Însă dintr-odată știam ce trebuia să fac. Știam ce trebuia să urmeze.

Pentru că nu mai puteam să aștept.

Am respirat dintr-odată mult mai ușor.

– Avem niște planuri importante pentru Solis și Atlantia. Cuvintele ce urmară fură mai greu de rostit, chiar dacă erau adevărate. Planuri care sunt mai mari decât... Casteel sau decât mine.

Kieran tăcu, însă știam că era de acord. Chiar dacă soțul meu ar fi fost în acea clipă alături de mine, Coroana de Sânge încă nu fusese înfrântă. Ritualul avea să continue. Copiii aveau să fie luați de lângă familiile lor, ca să treacă prin Ascensiune sau să devină nimic mai mult decât vite de sacrificiu pentru Ascendenți. Inocenți aveau să fie în continuare uciși. Atlantia avea să rămână fără pământuri și resurse.

Toate acestea însemnau mult mai mult decât noi.

Coroana de Sânge trebuia distrusă.

Mi-am apropiat inelul de piept și l-am privit pe Kieran.

– Casteel înseamnă mai mult decât toate astea. Știu că e greșit. Știu că n-ar trebui să gândesc așa, dar mite s-o spun cu voce tare, însă e adevărul.

Kieran rămase tăcut, privind-mă.

– Regina nu are să-l elibereze, am continuat. Briza se juca cu firele despletite ale părului meu, aruncându-mi-le peste față. O să-l rănească din nou. Furia se aprinse iar în mine, amenințând să mă cuprindă. Știi prea bine că s-ar putea să-l chinuiască teribil chiar acum. Știi cum l-a afectat data trecută prizonieratul.

- Prea bine, zise Kieran, încordându-și maxilarul.

- Nu vreau să-i permit să-l țină prizonier timp de săptămâni sau luni. Armatei atlantice care trebuie să traverseze Solisul are să le ia poate chiar mai mult. Casteel nu are atâta timp la dispoziție. Noi nu avem acest timp la dispoziție.

Kieran mă privea.

- Știu la ce te gândești. Vrei să mergi în Carsodonia.

- După ce vom cuceri Oak Ambler, i-am zis. Coroana de Sânge trebuie distrusă, cât mai repede. Momentan, trebuie să-i conving pe Valyn și pe ceilalți generali că planul nostru e cel corect. Și trebuie să rămân aici ca să mă asigur că va fi respectat.

- După care?

- După care mă voi îndrepta spre Carsodonia, iar tu vei conduce armatele spre celelalte orașe.

Ochii lui de un albastru spălăcit se înăspriră.

- Și dacă vei cădea prizonieră?

- E un risc pe care sunt dispusă să mi-l asum. O să mă descurc. Isbeth nu vrea să mă omoare, i-am explicat. Dacă și-ar fi dorit-o, ar fi avut ocazia s-o facă. O să aibă nevoie de mine dacă vrea să controleze Atlantia. Trebuie să procedez așa.

Kieran își încrucișă brațele peste piept.

- Sunt de acord.

Am ridicat din sprâncene.

- Chiar ești?

- Da. Cas trebuie eliberat, însă planul tău are o hibă. De fapt, zise el încruntându-se, există mai multe probleme. Începând cu faptul că mă îndoiesc că ai vreun plan, în afară de faptul că vrei să te îndrepti spre zidurile Carsodoniei.

Am deschis gura, după care am închis-o cu repeziciune. Privirea îi deveni complice. Dintr-odată m-am lăsat cuprinsă de frustrare.

- Am să mă gândesc la un plan ce nu va presupune să mă îndrept direct spre zidurile Carsodonei. Nu sunt nebună, Kieran.

- Ba ești dacă ai impresia că o să te îndrepti singură spre Carsodonia! se răsti el. Nu te las să pleci fără mine.

- E prea periculos...

- Ți bați joc de mine?!

- E prea periculos pentru altcineva în afară de mine, i-am zis.

Se holbă la mine.

- Ești conștientă că suntem în plin război, așa-i? Așadar, oricine ar putea muri în orice clipă, inclusiv eu.

M-am încordat în timp ce suspinam.

- Nu vorbi așa...

- Dar e adevărat, Poppy. Cu toții știm riscurile la care ne expunem, și nu ne aflăm aici doar de dragul tău. Până la urmă, Cas e regele nostru. Mă privi drept în ochi. De asemenea, nu cred că, după ce te vei mai gândi câteva clipe, vei mai încerca să ataci Coroana de Sânge de una singură.

Poate că avea dreptate. Pe moment chiar îmi doream s-o fac.

- Bine, i-am zis. N-am să plec singură. O să văd cine mai vrea să mă însoțească. Însă va fi necesar ca tu să rămâi. Am nevoie de tine ca să mă asigur că Valyn și ceilalți vor urma planurile noastre. Pentru că de data asta nu vor exista armistiții. Sau impasuri. Am încredere în tine că vei ști cum să lași loc pentru împăcare, odată ce Coroana de Sânge va fi distrusă. Ca sfetnic al Coroanei, ceilalți vor fi nevoiți să se supună ordinelor tale.

- Ți mulțumesc pentru încredere. Mă simt onorat. Măgulit și așa mai departe, zise Kieran, deși mie nu-mi părea că era deloc onorat. Dar va trebui să te încrezi în alții pentru a te asigura că planurile vor fi duse la îndeplinire.

- Și am încredere și în alții. În sora ta. În Naill. În Delano. În Emil... și lista ar putea continua. Însă nici unul dintre ei nu deține autoritatea pe care o ai tu, ca sfetnic. Tu ești o prelungire a puterii Coroanei. Poți vorbi în numele Regelui și al Reginei. Nici unul dintre ceilalți nu posedă o astfel de autoritate.

- Ar putea, insistă el. Poți numi pe unul dintre ei regent. O poți face, ca Regină. Cineva care să acționeze în numele tău, cât timp lipsești. În mod normal, ar fi vorba despre sfetnicul Coroanei, dar nu există nici o lege care să menționeze că nu poate fi altcineva. Regentul Coroanei ar putea acționa în numele tău pentru o vreme, iar spusele acestuia ar avea aceeași autoritate ca ordinele date de tine însăși.

- Ah, am zis eu, clipind. Nu... nu știam asta. Dar...

- Nu vreau să aud.

- *Dar...* am continuat, intrând un pic în panică. Dacă ți s-ar întâmpla ceva...

- Cas nu ar avea de ce să te ierte, mă întrerupse el. S-ar aștepta din partea mea să-ți fiu mereu alături.

Îl priveam, nevenindu-mi să cred ce spusese.

- Urma să spun că n-aș putea să mă iert dacă ceva ți s-ar întâmpla, i-am zis.

Privirea îi deveni mai blândă.

- Nici eu nu m-aș putea ierta dacă te-ai îndrepta în mijlocul Ascendenților fără mine. Îmi cuprinse ceafa. Așa cum nu mi-am iertat nici faptul că l-am lăsat pe Cas singur cu mulți ani în urmă.

Pe toți zeii!

- *Kieran...* am început eu.

- Ai uitat ce înseamnă pentru mine, Poppy? Îl știu de-o viață, zise Kieran. Am dormit adesea în același pătuț. Am făcut primii pași împreună. Am stat la aceeași masă și am refuzat să mâncăm aceleași legume. Am explorat tuneluri și lacuri împreună și ne-am

închipuit că descopeream noi regate în timp ce cutreieram câmpiile. Eram de nedespărțit. Și așa am rămas și după ce am crescut. Vocea i se înăspri, în timp ce își propti fruntea de a mea. A fost și va rămâne parte din mine.

Am închis ochii, copleșită de imaginile pe care cuvintele lui Kieran le stârniseră în mintea mea. Mi i-am imaginat ca mici copii, Kieran mergând atât în picioare, cât și în patru labe. Ei doi îmbrățișându-se în timp ce dormeau. Sau venind acasă mânjiți de noroi și cine mai știe ce.

– Dacă mergeam undeva, Cas venea cu mine. Când el călătorea, îi eram alături. Singurele dăți în care am fost despărțiți fără să reușim să ne reîntoarcem unul la celălalt a fost pe când l-au ținut prizonier... și acum. Atunci când s-a întors din prizonierat, i-am stat alături, liniștindu-l când se trezea cuprins de panică, speriat că revenise în celulă. Am înțeles atunci ce i se întâmplase. La un moment dat, nu suporta să fie atins. Până și apa din cadă îl făcea să înlemnească.

– Apa? am întrebat, speriată.

– Îl voiau curat, atunci când și-l doreau.

Pe toți zeii!

Mi se făcu greață. Am început să tremur, cuprinsă de furie, disperare și șoc, știind că mama mea fusese unul dintre abuzatorii lui Casteel. Oare cum de putea Casteel să mă mai privească?

Am încetat să mă mai gândesc la asta. Casteel știa cine eram.

– Pentru mine înseamnă mai mult decât o legătură, zise Kieran. Trebuie să vin cu tine, pentru că va avea la fel de multă nevoie de mine ca de tine.

Așa era. Casteel avea nevoie de Kieran.

– Iartă-mă, am zis, tresărind. Uitasem.

– E de înțeles.

– Ba nu. Eram foarte îndurerată. Însă jalea pe care o simțeam nu era cu nimic mai presus decât cea simțită de Kieran sau de oricine altcineva care ținea la Casteel. N-am să mai uit.

– Înseamnă că suntem pe aceeași lungime de undă, zise Kieran.

– Așa e.

Am clipit, cu ochii cuprinși de lacrimi.

– Atunci, cine are să fie regentul Coroanei, *meyaah Liessa*?

Îmi era greu să mă concentrez. Tot ce-mi doream să fac era să-l îmbrățișez pe Kieran și să bocesc. Voiam să mă așez și să plâng până când aș fi rămas fără lacrimi, însă nu aveam timp pentru așa ceva.

M-am retras din îmbrățișarea lui, gândindu-mă la sugestia lui Kieran. Am privit mâna pe care o țineam închisă. Inelul din interior se încălzise datorită contactului cu pielea. Nu știam cum urma să fie Casteel când aveam să îl găsesc. Ar fi putut să fie bine sau nu, însă cu siguranță și-ar fi dorit ca eu și Kieran să-i fim alături când l-am fi găsit. Trebuia să fim amândoi acolo, iar o regină nu putea să traverseze întinderea unui tărâm fără gardieni. Aveam nevoie ca focul zeilor să ne fie alături.

– L-am văzut adineauri pe Reaver în întruparea lui muritoare.

Kieran ridică dintr-o sprânceană.

– Asta a fost... neașteptat.

– E blond, am continuat eu.

– Mulțumesc că mi-ai împărtășit asta, cred?

– Stătea cocoțat în vârful unei coloane, gol-pușcă, am adăugat.

– Nici măcar nu știu ce să spun, zise Kieran.

– Nici eu, am murmurat. Ceea ce încerc să zic e că trebuie să luăm un dragonin cu noi. Ar fi de ajutor. Nu doar cu... Casteel, dar și cu tatăl meu. Nektas și l-ar dori alături.

– De acord, zise Kieran, apoi rămase tăcut pentru o clipă. Am impresia că n-o să-mi placă

deloc ce ai de gând să propui. Anume, să-l luăm pe Reaver cu noi. Ceilalți dragonini ni se vor alătura curând. Aurelia s-a transformat și ea...

– Preț de câteva minute. Știu că Reaver se simte mult mai confortabil să rămână în întruparea muritoare pentru mai multă vreme.

– Minunat! zise Kieran, deși mai degrabă părea că ar fi preferat să înfrunte din nou o armată de soldați schelet.

– O să aibă nevoie de haine, am zis.

– Habar n-am de ce-mi spui mie.

– Păreți să purtați cam aceeași mărime.

Kieran se holbă la mine, după care înjură.

– Mă rog. Am să văd ce haine am de dat, zise el apoi.

Am rânjit, cuprinsă de un melanj de emoții ce mă derutau. Mă simțeam ciudat. Oarecum deplasat. Dar în același timp mă simțeam ușurată știind că încă puteam să văd partea comică, în ciuda obiectului pe care îl țineam în mână.

Apoi mi-am amintit ce-mi spusese Reaver.

– Poate că nu-i cel mai bun moment să vorbim despre asta, însă, după cele discutate cu Reaver, am aflat că până la urmă va trebui să mă hrănesc cu sânge. Și, pentru că sunt zeități, mă pot hrăni din oricine. În afară de dragonini. Mă pot hrăni chiar și din muritori. Cine-ar fi crezut? După care i-am povestit lui Kieran despre cât de des trebuia să mă hrănesc. Mai mult decât atât, am zis, se pare că folosirea *eather*-ului mă slăbește. Reaver nu știe cât de mult îl pot folosi până când voi simți efectul. Nu cred că include lucrurile pe care am fost în stare să le fac înainte...

– Asta înseamnă că te poți hrăni și din vârcolaci? mă întrerupse Kieran.

– Da. Din orice în afară de dragonini.

– Atunci, hrănește-te din mine dacă simți nevoia.

– Kieran, am zis eu, trăgând cu repeziciune aer în piept.

– Știu că vrei să te hrănești doar din Cas, spuse el. Voiam să-i răspund, însă cuvintele mi se opriră în gât. Și mai știu că, în momentul hrănirii, lucrurile pot deveni... intense, însă te asigur că n-ai de ce să te temi din partea mea. Ochii lui îi căutau pe ai mei. Știi foarte bine că lui Cas i-ar plăcea să știe că te-ai hrănit doar din mine.

Am scăpat un râset strangulat. Probabil dacă mă hrăneam din altcineva în afară de Kieran, Casteel ar fi fost în stare să dezmembreze respectiva persoană, lăsând-o în viață doar pentru că știa că aveam nevoie de acel sânge.

– Nu e vorba despre asta, i-am zis, dându-mi părul de pe față. Într-adevăr, hrănirile puteau fi foarte intense, și nu eram sigură că atunci când m-aș fi hrănit nu aș fi simțit aceeași plăcere grozavă care acompania o mușcătură. Dar nu era vorba despre asta – sau cel puțin nu în *totalitate*. Nici măcar nu începusem să mă obișnuiesc cu gândul că aș fi pricinuit plăcere persoanei din care mă hrăneam, chiar dacă nu era vorba despre soțul meu.

Că actul mi-ar fi provocat plăcere.

Nu aveam să mă gândesc la așa ceva în acel moment.

– Nu vreau să te simți obligat să te oferi.

– N-o fac pentru că *trebuie*. Kieran mă strânse încet de ceafă. Mă ofer pentru că *vreau*.

– Într-adevăr? Ești sigur că nu ești împins s-o faci datorită *notam*-ului? Sau datorită prieteniei față de Casteel?

– S-ar putea să se datoreze în parte *notam*-ului. Și vreau s-o fac tocmai datorită prieteniei mele cu Cas. Și datorită prieteniei mele cu *tine*. Toate lucrurile astea nu se exclud reciproc, zise Kieran. Aș face la fel și pentru Cas. Sau pentru oricine la care țin. Știu că ai face la fel dacă aș avea nevoie de așa ceva.

Îmi era greu să respir. M-aș fi oferit dacă ar fi avut nevoie să se hrănească. Conștientizarea faptului că eu și Kieran trecuserăm prin atâtea mă zgudui, însă într-un cu totul alt mod. Eram mai mult ca sigură de faptul că nu mă plăcuse atunci când ne întâlniserăm pentru prima oară. Sau, în cel mai bun caz, mă considerase deosebit de enervantă. Dar acum? Am clipit, alungându-mi lacrimile.

Kieran începuse să se încrunte.

– Ești pe cale să plângi? mă întrebă el.

– Nu.

– Mie așa mi se pare.

– Atunci, nu mă mai privi, și n-am să mai plâng, i-am zis.

– N-are nici o noimă ceea ce zici, Poppy.

Am simțit o explozie de amuzament dulceag strângându-mi-se pe vârful limbii. L-am săgetat cu privirea.

– Nu e deloc amuzant.

– Știu, zise, iar buzele îi zvâcniră. Dar situația mi se pare destul de comică.

– Mai taci, am comentat.

Pentru o clipă, rânji.

– Deci suntem pe aceeași lungime de undă? Atunci când vei simți nevoia să te hrănești, ai să apelezi la mine? Orice urmă de amuzament îi dispăruse din voce. Și n-ai să aștepti până când vei fi prea slăbită, așa-i?

– Ne-am înțeles.

Mă strânse iar de ceafă.

– Și cine va prelua rolul regentului?

M-am gândit pentru câteva clipe.

– Vonetta. O voi desemna pe Vonetta ca regentă a Coroanei, am zis.

Încuviință cu un zumzet în vreme ce își camuflă emoțiile, iar eu am simțit gustul fursecurilor cu unt.

– O alegere potrivită, zise Kieran.

Am încuviințat din cap.

– Știi cum să pătrunzi în Carsodonia, nu-i așa? l-am întrebat. Mă îndoiesc că tu și Casteel ați trecut prin porțile principale.

Kieran pufni.

– Nici pe departe. Am intrat trecând prin munții Elysium.

O senzație nefastă porni din stomac, ajungându-mi până în vârfurile degetelor. Munții erau... întinși. Acopereau orizontul din vestul până în sudul Carsodonie. Se întindeau până când atingeau Câmpurile cu Sălcii. Până și zidul Carsodonie se unea cu...

Am înțeles dintr-odată.

– Ați pătruns în oraș prin mine.

Kieran încuviință din cap.

– Intrările ce dau în galeriile minelor se află chiar în interiorul zidului. Tunelurile sunt și ele păzite, dar nu la fel de riguros ca porțile. Desigur, așa a intrat și Malik în interiorul orașului. Așa au reușit Casteel și..., începu Kieran, după care se opri. Așa a reușit Shea să-l scoată din Carsodonia. A traversat munții și a ajuns pe plajele Mării de Lână.

Shea. Înainte, mă înfuriam când mă gândeam la ea. Acum, simțeam doar tristețe.

– Putem să ieșim pe aceeași rută pe care am intrat, după ce-l vom găsi pe Casteel și pe tatăl meu?

Kieran confirmă.

– E posibil. Însă trebuie să te avertizez, Poppy, că ne va lua ceva vreme să ieșim din minele acelea. Pe lângă faptul că intrările s-ar putea să fie păzite, lui Cas i-a luat ceva încercând să găsească o cale de ieșire din ele. Știu că, atunci când ți-a povestit despre aventură, a făcut să pară ca și cum i-a luat câteva zile, însă n-a fost deloc așa.

– Pe toți zeii! am zis, afectată de evenimente trecute, pe care nu aveam cum să le schimb. N-o fi existând și altă cale?

- Doar dacă încercăm să pătrundem în oraș deghizați. Dacă ne prind în mine, putem să ne croim o cale afară din ele luptând, după care ne putem face nevăzuți în interiorul orașului. Însă, dacă ne prind în încercarea de a trece de porți folosind deghizări, nu vom avea nici o șansă.

Avea dreptate. Carsodonia era un labirint de străduțe înguste și ulițe acoperite de iederă ce străbăteau districtele și cartierele întinse peste dealuri și văi.

- Nu știu cum anume să-ți spun ceea ce urmează, așa că pur și simplu am s-o zic. Nu avem de unde să știm cât de rănit va fi Cas atunci când îl vom găsi, însă putem fi siguri că tatăl tău va fi mult mai rău, zise Kieran.

Nu continuă, dar știam ce voia să spună. Nu am fi putut să-i eliberăm pe amândoi.

- Îl vom elibera pe Cas, zise încet Kieran. Și, chiar dacă îl eliberăm pe Cas, războiul nu se va încheia. Va trebui să ne reîntoarcem în Carsodonia.

Am încuviințat, urând gândul de a fi foarte aproape de tatăl meu fără a-l elibera. Însă Kieran avea, din nou, dreptate.

- Așadar, considerăm că am pus la punct planul? mă întrebă Kieran.

- Da.

Am răsuflat ușurată știind că urma să-l găsim și să-l eliberăm pe Casteel. Trebuia să-l ajut să-și aducă aminte cine era, atunci când aveam să îl revăd.

Eram hotărâtă să-l ajut.

CAPITOLUL 7

Casteel

Durerea atroce din mâna stângă aproape că se risipise, fiind înlocuită de o durere care-mi rodea măruntaiele, în timp ce urca spre piept.

Mi-am lăsat capul pe spate și am reușit cu greu să înghit în sec. Am deschis ochii și am privit celula întunecoasă. Lumânările ce licăreau pe pereți nu aruncau prea multă lumină, însă, cu toate astea, ochii mă dureau dacă încercam să le privesc.

Nu era deloc un semn bun.

Aveam nevoie... Trebuia neapărat să mă hrănesc.

N-ar fi trebuit. Nu atât de repede, după ce mă hrănisem din Poppy. Nu trecuse chiar atât de mult timp de atunci, nu? Se întâmplase pe când eram pe corabia ce ne purta spre Oak Ambler. După ce mă înfruptasem cu licoarea fierbinte ce răsărise între coapsele ei minunate, în timp ce citea din jurnalul domnișoarei Willa.

La naiba! Ce mi-a mai plăcut cartea aia nenorocită!

Buzele mi se arcuiră. Încă mi-o puteam aminti citind cu voce tare jurnalul, vocea ei devenind mai apăsată cu fiecare nouă propoziție, pe măsură ce eu o lingeam din ce în ce mai intens. Mi-am adus aminte de felul în care i se înroșiseră obrazii. Roșea din ce în ce mai tare cu fiecare paragraf citit, cu fiecare sărut al meu. Apoi am început să mă hrănesc din ea, când i-am tras fundul apetisant spre

marginea biroului, iar mădularul meu s-a afundat în carnea ei moale și aromată, odată cu colții mei. Mirosul ei îmi amintea de cel al iasomiei. Iar sângele ei...

O, zei! Nimic nu era atât de gustos ca sângele ei. *Nimic.*

Ar fi trebuit să-mi dau seama de cum îi gustasem sângele că nu era doar din spiță atlantiană. Gustul ei fusese foarte puternic chiar și atunci, mult prea puternic pentru cineva care avea doar rădăcini atlantiene. Însă, după ce puterea din interiorul ei începuse să se dezlănțuie, mai ales după Ascensiune, sângele i se transformase într-un afrodisiac înăbușitor, având un efect mai puternic decât orice drog.

Mi-am fixat privirea pe lumânări, observând felul în care se topea ceara.

Sângele ei era putere pură – știam din instinct că trebuia să am grijă cu așa ceva. Deoarece gustul ei, felul în care mă făcea să mă simt... riscam să ajung să mă cufund în dependență.

Cerul gurii îmi pulsă, pe când interiorul acesteia se uscă și mai tare. Aproape îi simțeam gustul pe limbă – străvechi și pământiu, bogat și decadent.

Am gemut, înjurând în timp ce mi-am schimbat poziția. Trebuia să încetez să mă mai gândesc la sângele lui Poppy. Și, mai mult decât atât, trebuia să încetez să mă gândesc la gustul pe care l-am simțit între coapsele ei. În momentul de față, nu prea aveam ce să fac cu o erecție.

Oare cât timp *trecuse*? Două săptămâni? Mai bine de o lună? Mai mult de atât? În celula întunecată, timpul părea că nu exista sau stagna. Îmi era deopotrivă inamic și salvator. Până în acel moment, nu fusese *prea* rău. Ultima oară când căzusem prizonier, o luasem razna, dar reușisem să scap fără să lipsească bucăți din mine.

Acum, mă înnebuneau umezeala, întunecimea tăcută și grijile pe care mi le făceam. Teama. Însă nu mă temeam pentru mine, ci pentru ea. Ultima oară mă temusem pentru Shea, căci îmi pășase de ea. Îmi făcusem griji și pentru familia mea pe atunci. Însă acum, lucrurile stăteau cu totul altfel. Poppy se afla undeva în lume, implicată într-un război. Nevoia de a fi lângă ea, de a încerca să o protejez, chiar dacă era în stare să-și poarte singură de grijă, îmi zgâria carnea cu niște unghii ascuțite.

Fruntea și tâmpilele îmi fură cuprinse de o durere înfundată în timp ce mișcăm ochii, întorcându-mi capul de la lumina lumânărilor. Aș fi putut rezista luni întregi fără să mă hrănesc. Riscam dacă așteptam atât de mult, dar eram în stare să rezist. Deși în mod normal mă hrăneam doar cât să-mi mențin nivelul optim de energie, fără să iau în calcul faptul că cineva îmi scurgea în mod constant sângele în fiole.

Nici faptul că îmi tăiaseră degetul nu ajutase. Mă îndoiam și de faptul că mușcătura Temutului fusese de bun augur.

Am privit bandajul însângerat care îmi acoperea mâna și m-am întrebat dacă nu cumva Coroana de Sânge renunțase să mai folosească potire de aur. Ultima oară când fusesem luat prizonier, se folosiseră de asemenea potire ca să-mi strângă sângele în ele. Mi-am mișcat cu grijă degetele mâinii. Una dintre slujnice mă bandajase cu mărinimie, în vreme ce Revenantul auriu pe nume Callum se asigura că aveam să-i permit. Nu aș fi încercat oricum s-o opresc. Ciotul degetului tăiat îmi sângerase din abundență. Pieptul și pantalonii îmi erau încă murdari de sânge. Bandajul era destul de des umezit de sânge proaspăt. Materialul mânjit acum, plin cu pete ruginii, îmi amintea că rana încă nu se vindecase.

Nu eram atât de special ca un Revenant, care se părea că avea capacitatea de a-și crește degetul la loc. Cu toate acestea, rana ar fi trebuit să mi se închidă până acum.

O nouă dovadă că trebuia să mă hrănesc.

Mi-am întors privirea spre cada de metal care fusese adusă la un moment dat în cursul zilei de către o mică legiune de slujnice. Blestemăția părea teribil de grea. O umpluseră cu apă fierbinte și aburindă, care se răcise de mult. Revenantul pe nume Callum făcuse ceva ca să-mi alungească lanțurile, permițându-mi să ajung până în cadă ca să mă pot spăla.

Am refuzat.

Știam prea bine că nu trebuia să folosesc acea cadă, chiar dacă eram groaznic de murdar. Prezența căzii nu putea să însemne decât două lucruri: o recompensă sau preludiul unei alte pedepse. Cum nu făcusem absolut nimic ca să merit o baie, presupuneam că numai cea de-a doua opțiune era valabilă. Ultima oară când îmi oferiseră ocazia să mă îmbăiez, prietenii Reginei de Sânge își doriseră să se joace cu cineva proaspăt și curat. Cineva care nu semăna cu un animal murdar și înlănțuit.

Așa că decisesem că aveam să zac în propria mizerie. Cu dragă inimă.

Mi-am odihnit mâna în poală. Pantalonii îmi erau pătați de sânge uscat. Privindu-mi mâna acoperită cu bandajele mânjite, mi-am simțit inima tresăltând. Furia mea prinsese rădăcini adânci și-mi făcea pielea înfrigurată să ardă, de parcă eram cuprins de febră. Mi-am izbit talpa desculță de piatra denivelată a podelei. Gestul nu făcu altceva decât să-mi facă piciorul să zvâcnească dureros în clipa în care cătușa din piatră de umbre mi se strânse și mai tare în jurul gleznei.

Nu-mi păsa deloc de degetul pierdut. La fel de bine aș fi putut să-mi pierd mâna cu totul, și nu mi-ar fi păsat. Ceea ce mă deranja era faptul

că nu mai aveam inelul asupra mea. Mă deranja că știam ce făcuse nenorocita cu degetul și cu inelul.

I le trimisese lui Poppy.

Mi-am strâns degetele mâinii drepte în pumn, în vreme ce buzele îmi dezveleau colții. Aveam s-o eviscerez pe Isbeth și s-o forțez să-și mănânce propriile măruntaie, pentru că nu puteam să...

Proptindu-mi capul de zid, am închis ochii. Nu puteam să-mi alung în nici un fel gândul că Poppy avea să primească *acel* cadou. Urma să afle ce-mi făcuse scorpia, și nu puteam face nimic – absolut *nimic*.

„Măcar îl are pe Kieran alături.“ El avea să-i fie de ajutor. Așa cum și ea îi era alături. Știind asta, am răsuflat ușurat, reușind să scap un pic de tensiunea ce-mi cuprinsese corpul. Orice s-ar fi întâmplat, cei doi aveau să se susțină unul pe celălalt.

Cu grijă, am dat laoparte marginea bandajului, cât să pot vedea vârtejul aurit ce strălucea slab, acoperindu-mi suprafața palmei. Am răsuflat ușurat atunci când l-am văzut, știind ce însemna.

Poppy era în viață.

Eu eram în viață.

Dintr-odată, ecoul unui țcănit de tocuri umplu holul întunecat din exteriorul celulei. Alarmat, am dat drumul bandajului și mi-am întors privirea spre intrarea arcuită. Sunetul era ciudat. Nimeni – nici măcar Temuții care erau lăsați să bântuie liberi prin întuneric – nu scotea un asemenea sunet. Slujnicele erau tăcute ca niște furnicuțe. Pașii scorpiei de Isbeth erau mult mai ușori și răsunau doar în clipa în care era în apropierea celulei. Revenantul auriu era de obicei la fel de tăcut ca o fantomă. Ce auzeam acum părea să fie un guzgan ce purta tocuri – unul care *fredona* foarte prost un cântec.

Ce dra...

După o clipă, ea intră în celulă, țâcănitul pantofilor acoperind cântecul pe care încerca să-l fredoneze. Sau poate că mormăia, pentru că sunetul pe care-l scotea nu era deloc melodic. Ținea în mână un felinar, deși mai degrabă părea că-l *bălăngănea*, jucându-se cu acesta asemenea unui copil. Lumina felinarului dansa pe pereți.

Am recunoscut-o imediat, chiar dacă o văzusem doar o singură dată înainte. Aripile desenate cu vopsea neagră-roșiatică îi acopereau obrajii și fruntea, ca atunci când o văzusem prima oară. O remarcasem pentru că fusese mai scundă decât restul, chiar dacă îl înfruntase cu ușurință pe Delano, un vârcolac care era cu mai bine de două capete mai înalt decât ea – dacă nu mai mult – atunci când se găsea în întruparea de muritor. Mirosul ei era altfel. Nu semăna cu cel de sânge stricat, ci cu ceva mult mai dulce. Îmi părea cunoscut. Așa gândisem și atunci când o văzusem în Oak Ambler.

Era vorba despre femeia Revenant care fusese prezentă la castelul Redrock. Nimeni nu o urma. Nici slujnicele. Nici Vlăjganul Aurit. Nici Regina Scorpie.

– Salut, ciripi femeia, făcându-mi veselă cu mâna, în vreme ce lăsa felinarul pe un pervaz de piatră aflat în perete. O lumină gălbuie îndepărtă încetișor umbrele din celulă, trecând peste claia de cârlionți dezordonati, de culoarea cernelii negre, ce-i cădea peste umeri.

Se întoarse spre mine, împreunându-și mâinile. Avea brațele dezgolate, și puteam să văd că erau acoperite de simboluri ciudate ce-i fuseseră desenate pe piele.

– Nu arăți deloc grozav, comentă ea.

– Iar tu habar n-ai să fredonezi un cântec, i-am răspuns.

Slujnica se îmbufnă.

– Ești nepoliticos...

– Mi-aș cere scuze, însă...

– Nu-ți pasă. Nu-i nimic. Nu-ți face griji! Te iert. Se apropie de mine, pașii pe care-i făcea fiind mult mai silențioși. Am mijit ochii. Nici mie nu mi-ar păsa dacă aș fi legată cu lanțuri de un zid, într-o celulă aflată sub pământ, singură și...

Se lăsă pe vine în fața mea, materialul rochiei ei dându-se laoparte și dezvăluind un pumnal lunguiet atașat de una din coapsele ei și un pumnal cu lamă mai scurtă, ascuns în gheata ei. Lamele pumnalelor erau negre, făcute din piatră de umbre. Slujnica amușină grațios.

– Puți! Miroși a putreziciune. Și nu e vorba despre putreziciunea plăcută pe care o emană Temuții. Se opri pentru o clipă. Miroși ca o noapte plină de alegeri nefericite.

Am fixat-o cu privirea.

Ochii ei se îndreptară spre mâna mea bandajată.

– Cred că ți s-a infectat.

Probabil așa era, însă era vorba despre rana de la mână sau despre cea cauzată de mușcătura Temutului?

– Așa, și?! am întrebat-o.

– Cum adică? Făcu ochii mari, și acum le vedeam cu ușurință albul, contrastând cu machiajul ei. Credeam că voi, atlantienii, nu suferiți de afecțiunile muritorilor, continuă ea.

– Vrei să cred că n-ai mai fost până acum în preajma unor atlantieni răniți? O priveam drept în ochi. Că sunt primul pe care-l vezi aici?

– Nu ești primul, însă, de obicei, eu nu mă apropii de animalele de companie ale reginei.

Mi-am arătat colții.

– Oi fi eu în lanțuri, dar asta nu înseamnă că sunt un animal de companie.

Aripa pictată pe partea stângă a feței sale se ridică odată cu sprânceana.

– Nu dacă scoți sunete atât de morocănoase. Dacă vei continua în ritmul ăsta, o să fii eutanasiat.

– De asta ești aici? am întrebat-o.

Izbucni în râs, iar eu am înlemnit. Râsul ei. Semăna cu...

– Ești prea suspicios. Nu pentru asta mă aflui aici, zise femeia, iar eu am clipit, clătinând din cap. Să fiu sinceră, mă plictisesc. Și am de ținut o promisiune. Slujnica se ridică iute, privind spre cadă. Dacă ai impresia că n-ai nevoie de o baie, te înșeli.

– N-am de gând să mă îmbăiez acolo.

– Fă cum vrei! E viața ta. Putoarea ta.

– Ce fel de promisiune? am întrebat-o.

– Una enervantă. Slujnica se duse de cealaltă parte a căzii și se lăsă în genunchi. Atinse ușor suprafața apei cu vârfurile degetelor, creând valuri mici. S-ar putea ca o baie să te ajute cu rana.

Cum nu i-am răspuns, se mai jucă o vreme cu apa în timp ce mă privea cu ochii ei pali, aproape albaștri.

– Trebuie să te hrănești? mă întrebă.

M-aș fi putut, oare, hrăni dintr-un Revenant? Nu știam dacă era asemănător cu ce s-ar fi întâmplat dacă m-aș fi hrănit dintr-un muritor. La naiba! Nici măcar nu știam sigur dacă Revenanții erau vii sau morți. Sau mai exact ce naiba erau.

Își lăsă capul într-o parte, iar claia de păr îi acoperi brațul.

– Mai mult ca sigur că despre asta-i vorba, zise ea. Fratele tău devine morocănos atunci când vine vremea să se hrănească.

Mi-am concentrat toată atenția asupra ei.

– Unde e fratele meu?

– Aici, poate. Sau acolo, pe undeva? Oricum, nu se află acolo unde ar trebui să fie.

Maxilarul mi se încordă, pentru că recunoșteam comportamentul lui Malik.

Începeam însă să cred că procesul de transformare în Revenant zăpăcea creierul, motiv pentru care celelalte slujnice erau tăcute. Ce ieșea din gura acestei slujnice acum îmi suna ca o grămadă de aiureli.

– Înseamnă că ești deseori în preajma lui, dacă știi când simte nevoia să se hrănească.

Capul ei se îndreptă.

– Nu prea, zise ea.

– Atunci, mi se pare ciudat că ai observat așa ceva, am zis.

– Am spirit de observație.

Ochii ei... Erau atât de terni, aproape lipsiți de viață. Privindu-i îndelung, îmi dădeau o senzație ciudată.

– Și nici nu încerc să-i cauzez moartea, ceea ce s-ar întâmpla dacă m-aș afla des în preajma lui.

– Slujnicele n-au voie să petreacă timp alături de cei de sex opus? am întrebat.

Scoase un pufnet lipsit de delicatețe.

– Slujnicele au voie să fraternizeze cu membrii oricărui sex vor ele, zise ea.

– Înseamnă că regina voastră dorește să-l păstreze pe Malik doar pentru ea.

Simțeam cum mi se întoarce stomacul pe dos.

– Nu o interesează deloc. Expresia nu i se schimbase, dar observasem că apucase marginile căzii cu degetele. Interesant aspect! N-o mai interesează de multă vreme, continuă ea.

Nu puteam să cred așa ceva nici pentru o clipă.

Slujnica își adânci brațul în apă și începu să-și frece pielea. Simbolurile ciudate începură să dispară cu repeziciune. Începu să-și spele și celălalt braț.

– Știai că tunelurile și încăperile astea există de sute și sute de ani? mă întrebă ea. Sunt de pe vremurile când zeii trăiau printre oameni.

Desigur, cu timpul, au fost extinse, au căpătat adăugiri și acum se întind pe sub tot orașul, însă zidurile acestea... Slujnica atinse piatra reavănă cu palma. Zidurile acestea sunt străvechi, și foarte puțini au primit permisiunea de a pătrunde în interiorul lor.

Știam despre încăperile ce se găseau în subteranele locuințelor Ascendenților, însă nu știam nimic despre tunelurile ce se întindeau pe sub oraș.

– Mă doare-n cot de zidurile astea, am zis eu.

– Păcat! Îmi aruncă o privire peste umăr. Zeii au pășit prin aceste tuneluri. La fel au făcut și Primitivii. Au călcat și prin alte tuneluri din alte orașe, conectând *portaluri* și creând farmece protectoare făcute din esență primitivă ce putea să interzică accesul sau să nu permită nimănui să scape.

Am privit-o în timp ce își trecea palma peste piatra neregulată, încercând să-mi dau seama despre ce naiba vorbea.

– S-a profețit că va exista o zeitățe care se va naște muritoare și prin ale cărei vene va curge sângele zeului primitiv al vieții și al zeului primitiv al morții după Ascensiune, șopti slujnica. Cel puțin așa spun unii – și spun fel și fel de lucruri. Oricum, *ea* a distrus acele farmece primitive atunci când și-a încheiat Ascensiunea, devenind zeitățe.

Îmi era limpede acum că se referea la Poppy.

Slujnica își lipi obrazul de perete.

– Și acum, tot ce este păstrat înăuntrul acestor tuneluri poate ieși, zise femeia. Ochi ce dintr-odată nu mai păreau atât de spălăciți mă priviră. Lipsesc răspunsurile la două întrebări. Pe unde? Și când? Nici măcar el nu știe să zică.

Nu știam cum să reacționez la ceea ce auzisem, însă observasem că buza i se arcuise atunci când pronunțase cuvântul „el”.

– Cine anume? am întrebat-o.

– Callum.

– Revenantul auriu?

Râsul ei răsună gutural, mult mai autentic și ciudat de familiar.

– E bătrân. Foarte bătrân. Ferește-te de el!

– Dă-l naibii! am zis. Nerăbdător, m-am aplecat în față, cu mai multă ușurință decât înainte, datorită lanțurilor care fuseseră prelungite. Despre ce dracu' tot boscorodești acolo? Și ce legătură are Ascensiunea lui Poppy cu moșmondelile tale?

– Tind să trăncănesc întruna, nu-i așa? Ian mi-a povestit că Penellaphe face la fel. Se întoarse brusc spre mine în vreme ce se sprijinea de zid. E adevărat?

Ochii mei se îngustară.

– De ce vrei să afli? am întrebat-o.

– Sunt curioasă, îmi răspunse, ridicând din umeri.

– Ciudată curiozitate!

– Așa e? insistă slujnica. E adevărat că și ea are tendința să vorbească întruna?

Mi-am relaxat maxilarul.

– Are tendința de a gândi cu voce tare. În mod frecvent și câteodată complet neașteptat.

Buzele i se curbară în vreme ce se juca cu colțul ieșit al unei pietre din zid, aflat lângă coapsa ei.

– Nu... nu aveam de unde să știu că regina urma să-i facă așa ceva lui Ian. Eu... Femeia își încordă maxilarul. Nu m-am așteptat la așa ceva.

O credeam. Doar pentru că șocul ce cuprinsese atunci fața ei și pe cea a fratelui meu, când blestemata ordonase ca Ian să fie ucis, nu avea cum să fie mimat.

– Ți-aș zice că am s-o ucid pe Isbeth pentru că a făcut asta, însă Regina mea e o *zeitate*. Ea are s-o omoare pe Isbeth.

Degetele slujnicei încetară să se mai joace cu colțul de piatră.

- Mda, mi-am dat seama de asta în Oak Ambler, i-am zis. O s-o omoare mai mult ca sigur pe scorpie.

Un zâmbet slab îi reapăru pe față, surprinzându-mă atunci când credeam că nimic nu m-ar mai fi putut surprinde.

- Am văzut-o după aceea. Pe Penellaphe, zise ea.

Inima mi se opri. Aveam respirația tăiată.

- Am rămas în urmă, gândindu-mă că avea să fie furioasă după ce s-ar fi trezit. A venit la Oak Ambler, și e cu adevărat foarte puternică. Pentru o clipă, am crezut că avea să distrugă zidurile și tot orașul. Slujnica începu din nou să-și treacă degetele peste colțul ascuțit de piatră. Dar s-a stăpânit. Poate că nu seamănă deloc cu mama ei, zise femeia.

- Deloc, am mârâit. E unică.

- Ai dreptate, zise slujnica, privindu-mă pentru o clipă. Dar nu o cunoști cu adevărat. Mă îndoiesc că se cunoaște prea bine pe sine. Își lăsă bărbia în jos, iar privirea ei îmi dădu fiori. Prin vene îi curge sângele zeului primitiv al vieții și al zeului primitiv al morții.

- Știu. Iar ea știe că e descendenta lui Nyktos...

- Dacă ai impresia că bunicuțul ăla e *adevăratul* zeu primitiv al vieții și al morții, habar n-ai despre ce vorbești.

Ochii mi se îngustară. Ce urmărea, oare, slujnica? Nyktos *era* adevăratul zeu primitiv al vieții. Zeii Rhain și Rhahar se ocupau de morți, însă Nyktos era Primitivul. Regele Zeilor. Ceea ce însemna că era și adevăratul zeu primitiv al morții.

- Fă-mă să înțeleg, i-am zis.

- Nu sunt *chiar atât* de plictisită, zise slujnica, împingându-se din perete. Mai ales că am și alte treburi. Trebuie să mă întâlnesc cu alți oameni. Pe care să-i omor. Sau... mă rog. Mi-am ținut promisiunea. Se întoarse și se

îndreptă spre ieșire, acolo unde se opri. Mă privi de sus. Regina are planurile ei.

– Întreaga porcărie cu refacerea tărâmurilor?

– Ca să poți reface ceva, mai întâi trebuie să distrugi acel ceva.

Un fior prelung îmi străbătu coloana.

– Regina de Sânge nu e atât de puternică.

– Poate că așa este! Spatele slujnicei deveni dintr-odată neobișnuit de țeapăn. Însă a știut să reînvie ceva ce e destul de puternic.

Poppy

Vocile din jurul meu deveniseră nimic mai mult decât un zumzet în timp ce stăteam în sala de primire. Ceilalți se adunaseră în jurul Hisei Fa'Mar, unul dintre comandantii Gărzilor Coroanei, privind harta orașului Oak Ambler.

Veștile despre progresul celorlalte armate veniseră la scurt timp după ce ne întorseserăm la conacul Cauldra – aduse de nouăsprezece dragonini care zburaseră peste Ținutul Pinilor.

Localnicii începură din nou să se agite și să fugă de colo-colo. Se calmară doar în momentul în care dragoninii aterizară în preajma conacului și printre pinii înconjurători, privind muritorii care se furișau.

Mă întrebam ce părere aveau dragoninii despre reacția localnicilor. Oare așa se purtasera muritorii pe când dragoninii fuseseră treziți ultima oară? Sau în acele vremuri fuseseră acceptați? Ori poate că pe atunci nu părăsiseră niciodată Câmpiile Elizee? Nu mă gândisem să-l întreb pe Reaver.

Sosirea lor îmi distrase pe moment atenția de la inelul pe care-l purtam cu mine în buzunarul hainei. Prezența dragoninilor însemna că Valyn trebuia să sosească a doua zi împreună cu celelalte armate.

Am răsuflat prelung. Totul decurgea conform planului. Peste două zile urma să cucerim Oak

Ambler, după care aveam să mă îndrept spre Carsodonia.

Ca să-l ajut pe Casteel să evadeze.

Mă întâlnisem cu Vonetta după sosirea haotică a dragoninilor, ca să-i vorbesc despre rolul de regentă a Coroanei. Vonetta fusese de acord, chiar dacă nu era tocmai bucuroasă că nu putea să fie alături de mine și de Kieran. Cu toate acestea, simțeam că abia aștepta să-i comande pe atlantieni, mai ales pe cel cu părul castaniu, care avea să-i fie alături. Discutasem și cu Reaver despre călătoria spre capitală. Fusese în întruparea de dragonin, așa că tot ce făcuse fusese să dea aprobator din capul său mare și cornut.

Vonetta și Naill nu se aflau alături de noi pe moment. Cei doi, împreună cu Emil, plecaseră printre pini pentru a se ocupa de ceea ce rămăsese în cutia de lemn. Dar, înainte să plece, petrecuserăm ore bune plănuiind ce urma să se întâmple după ce cuceream Oak Ambler.

Ajunseserăm la concluzia că, dacă ne-am fi deplasat într-un grup compact, am fi atras atenția asupra noastră. Conversația deveni... tensionată în clipa în care i-am anunțat că doar Kieran și Reaver aveau să plece împreună cu mine. Ceilalți nu se entuziasmară, fiecare în parte cerând să ni se alăture. Însă planul pe care-l pusesem la cale era prea riscant pentru ei.

Isbeth voia să mă captureze vie.

Viața celorlalți n-o interesa, iar eu eram deja destul de nemulțumită că urma să-i pun în pericol pe Reaver și pe Kieran ca să mai accept și alți membri în grup. Am rămas de neclintit.

Și, pentru că eram Regina, nu a trebuit să insist prea tare.

Mai ales că-mi doream ca Vonetta să aibă la dispoziție tot sprijinul de care avea nevoie în cazul în care generalii s-ar fi opus autorității ei. Faptul că Aylard nu fusese inclus în acele

conversații făcea ca o asemenea probabilitate să fie ridicată. Vonetta putea astfel să se bazeze pe Naill, Delano, Emil și Perry, împreună cu Hisa și ceilalți vârcolaci. Ceea ce trebuia să facă era la fel de important ca misiunea la care urma să mă înham.

Fuseserăm cu toții *de acord* că mai mult ca sigur regina îl ținea pe Casteel prizonier într-o cu totul altă locație decât ultima oară. Isbeth era prea șireată ca să nu procedeze astfel.

Partea cea mai dificilă a planului avea să fie găsirea lui. Castelul Wayfair era foarte vast, cu încăperi subterane similare celor de sub castelul Redrock. Acolo îl văzusem... pe tatăl meu atunci când eram mică. Nu-mi puteam imagina că Isbeth îl ținea prizonier acolo și pe Casteel. I-ar fi fost mai ușor să-i explice unui nobil răătăcit sau unei fete (cum eram eu pe atunci) că tatăl meu nu era nimic mai mult decât o pisică sălbatică. Nu la fel de ușor ar fi putut ascunde faptul că ținea un rege atlantian captiv.

Mai trebuiau luate în seamă și domeniile castelului Wayfair, grădinile și grotele sale, moșiile întinse și pădurile protejate. Orașul în sine conținea nenumărate locuri în care și-ar fi putut ascunde prizonierul.

Mi se părea că urma să plecăm în căutarea unei stafii.

Am pipăit conturul inelului din buzunar și mi-am ridicat privirea.

„Tu și cei care te urmează veți găsi aici doar moartea.“

Degetele îmi înțepeniră, amintindu-mi cuvintele ducelui.

– Vă rog să mă scuzați, am zis, ridicându-mă.

Kieran și Delano se uitară spre mine, însă nici unul nu dădea semne că voia să mă urmeze. Știam că, până la urmă, unul dintre ei avea s-o facă. Am ieșit pe coridorul slab luminat și răcoros, îndreptându-mă spre ușa din celălalt capăt al conacului.

Am pătruns în antreul apartamentului, traversându-l ca să ajung în dormitor, trecând de draperiile grele. M-am apropiat de o măsuță, unde am observat felicitarea pe care o găsisem în cutie. Încă nu o citisem.

Am decis s-o fac.

Iubita mea fiică,

Mă doare știind că acest cadou îți va cauza mâhnire. Iartă-mă, însă nu mi-ai dat de ales. Ce e făcut e bun făcut. Află că e încă în viață. Nu uita că, deși privim înaintea împreună, chiar dacă ne desparte o distanță considerabilă, viitorul regatelor și al adevăratei Coroane a tărâmurilor depinde de noi.

Cu dragoste,

Mama

Cuvintele refuzau să se schimbe, oricât le-aș fi citit și recitit. N-am fost brusc străfulgerată de capacitatea de a înțelege cum de reușise să săvârșească un act de o asemenea cruzime, pentru ca mai apoi să-și ceară scuze. Sau cum de era capabilă de asemenea acte teribile, de parcă nu avea nici un control. Dăduse vina pe mine pentru moartea lui Ian. Iar acum, dădea tot pe mine vina pentru că *ea* îl rănise pe Casteel? O provocasem. Îi forșasem mâna. Cu toate astea, era mâna *ei*.

„Mama.”

Nu-mi venea să cred că așa semnase mesajul.

Auzeam pași care se apropiau. Am ridicat privirea și am zărit-o pe Vonetta dând perdeaua laoparte.

– Kieran mi-a spus că mai mult ca sigur am să te găsesc aici, zise ea, lăsând materialul greu să cadă la loc. Am rezolvat. L-am... ars.

Am simțit o înțepătură pe când trăgeam aer în piept.

– Îți mulțumesc!

- Tare mi-aș fi dorit să-mi fi mulțumit pentru cu totul altceva.

- Și eu, i-am zis.

- Mă gândeam. Vonetta se uită peste umărul meu, citind mesajul. Femeia aceea e deosebit de dereglată.

- La asta mă gândeam și eu mai devreme, i-am răspuns.

- Mă face să mă întreb dacă nu cumva a fost tot timpul așa. Și, dacă-i adevărat, mă întreb ce naiba a văzut Malec la ea.

- Nu știu dacă era așa de la început sau dacă pierderea lui Malec și a fiului lor a schimbat-o. Mi-am amintit vorbele lui Reaver de mai devreme. Mă gândesc că poate Malec se simțea atras de un asemenea comportament.

- Ce om cu totul deosebit, zise ea, iar eu am rânjit ironic. Voiam să te întreb cum faci față cu... tot ce are de-a face cu ea și cu faptul că ți-e mamă. Dar acum mi se pare o întrebare prostească, știi? Pentru că îmi imaginez că *nu te simți în largul tău* atunci când vine vorba despre ea.

- Nu-i deloc o întrebare prostească, i-am zis.

- Nu e?

Se propti cu spatele de zid, mirată.

Am încuviințat din cap.

- Sinceră să fiu, nu știu cu adevărat ce simt atunci când vine vorba despre ea. Știu doar că... nu mă mai gândesc la ea ca la mama mea. Pentru că nu a fost niciodată. Am privit din nou felicitarea. Îmi era greu să asociez comportamentul ei față de mine cu cel monstruos pe care îl avea față de Casteel și de ceilalți. Dar acum nu-mi mai e deloc greu. Nu după ce i-a făcut lui Ian, i-am zis. Am simțit o apăsare în piept și am înghițit în sec. Ai vorbit cu el atunci când a venit la Capul Spessa? am întrebat-o.

- Da. Vonetta își strânse buzele. Trecură câteva clipe. N-am cunoscut prea mulți

Ascendenți. Pot să-i număr pe degetele de la mâini. Dar Ian nu era deloc așa cum m-aș fi așteptat. Era politicos, și nu într-un mod fals. Era... *călduros*, chiar dacă pielea lui nu era așa. Are sens ce-ți spun? mă întrebă.

Am încuviințat, respirând greoi.

– Îi plăcea să flirteze, dar într-o manieră care nu era deloc scârboasă. Vonetta zâmbi pentru o clipă. Atunci când a ajuns la Capul Spessa, căutându-te, gardienii nu au vrut să-l lase să mai plece, crezând că reprezenta o amenințare. Eu l-am păzit. Mi-a povestit despre golful Styx și Templele Eternității. Despre cum multe dintre temple existaseră în Solis din vremurile în care zeii călcau pe acel țărâm. Nu erau doar locuri de rugăciune, ci și locuri ce emanau o putere neasemuită, capabilă să neutralizeze zeii. Mai spunea că existau intrări ce duceau spre Câmpiile Elizee, acolo unde zeii îi duceau pe muritori. Începu să se joace cu una dintre cozile împletite. Bine, nu cred că e adevărat ce spunea. Însă mi se părea interesant. Mă vrăjise complet cu o poveste despre o fată care ieșise să culeagă flori și a fost speriată de un zeu și a murit, căzând de pe o stâncă. Oricum, Ian mi-a spus că obișnuia să-ți spună și ție povești, atunci când te simțeai singură sau erai supărată... sau atunci când se plictisea – și mi-a spus că se întâmpla să fie plictisit destul de des.

Cunoșteam povestea. Sottoria și Stâncile Măhnirii. Ian mi-o trimisese într-o scrisoare pe care o promisem după Ascensiunea lui.

– Era oricând în stare să țeasă o poveste din nimic. Pornea de la o sabie veche și boantă și apoi te convingea că aparținuse primului rege muritor, am zis eu râzând. Avea o imaginație foarte bogată. Am privit mișcarea lină a perdelelor ce acopereau geamurile. Mă întreb dacă Leo și Coralena au fost cu adevărat părinții lui. Dar, din moment ce ea era un Revenant, nu știu dacă putea să *aibă* copii. Nici

nu sunt sigură că... Am dat să continui, dar m-am oprit. Apoi am mai încercat o dată. Ceea ce vreau să spun e că nu știu dacă tatăl meu și-ar fi dorit una ca asta. Dacă l-au băgat în cușca aceea înainte sau după mine.

Am simțit să Vonetta era la fel de dezgustată ca mine.

– O să-l găsim și pe el, zise ea.

– Așa e. Gândurile îmi trecură de la Ian la tatăl meu și apoi... la Casteel. Am invocat *eather*-ul. Doar o scânteie micuță, ce necesita un consum mic de energie, îmi porni din vârfurile degetelor. Lumina argintie ce cuprinse mesajul nu era străbătută de umbre. Hârtia începu să ardă, și am lăsat cenușa să-mi cadă printre degete. O să ne asigurăm ca Isbeth să nu mai poată răni pe nimeni altcineva.

CAPITOLUL 8

Visam.

De data asta, nu era un coșmar dintr-o noapte de demult, nici unul izvorât din furia și suferința de mai devreme.

Știam asta de cum am plutit prin neantul somnului, ajungând altundeva. Părea că nici nu mă afluam într-un vis, deoarece toate simțurile mele erau treze și conștiente.

Simțeam apa caldă atingându-mi talia, bolborosind pe interiorul coapselor. Aerul umed și greu îmi atinse pielea dezgolită a brațelor și a sânilor, și mă simțeam înveșmântată într-un voal de satin.

Apa lăsa o spumă fină în jurul grămezii de pietre ce ieșeau din suprafața bazinului încălzit. Fiuioare de abur jucau în razele de soare, încolăcindu-se în jurul florilor de liliac ce acopereau pereții și se întindeau peste tavanul cavernei lui Casteel, umplând aerul cu parfumul lor.

Nu știam de ce visam despre locul acela și nu despre ceva mult mai îngrozitor sau cum de reușisem să adorm atât de adânc, mai ales în ajunul bătăliei. Poate se datora faptului că știam că în curând aveam să mă aflu în drum spre Carsodonia, înlocuind simțul apăsător al disperării cu un țel. Probabil așa reușisem că mă liniștesc îndeajuns cât să mă pot odihni și să ajung să visez ceva plăcut și frumos.

Mi-am trecut mâna prin apă, zâmbind în timp ce apa îmi gâdila palma. Am închis ochii, lăsându-mi capul pe spate. Apa îmi cuprinse

coada împletită, în timp ce aerul parfumat... *se mișca.*

M-am înfiorat, dându-mi seama că cineva se afla în spatele meu. Ochii mi s-au deschis. Aveam pielea de găină. Am tras brusc aer în piept – iar respirația mi se opri pentru o clipă atunci când în nări îmi ajunse un parfum diferit. Unul care-mi amintea de... de pin și mirodenii decadente.

– Poppy.

Inima îmi tresăltă. Totul se opri. Vocea aceea. Puternică și gravă, un pic târăgănată și melodică. *Vocea lui.* Aș fi recunoscut-o oriunde.

M-am întors cu repeziciune, iar apa începu să sușotească furioasă. Întreaga mea ființă se încordă, apoi m-am cutremurat.

Îl văzusem.

În căldura umedă a cavernei, i-am văzut părul moale și întunecat începând deja să se cârlionțeze deasupra sprâncenelor lui subțiri. Pomeții lui înalți păreau mai ascuțiți decât îmi aminteam. Însă gura lui cu buze pline... Am fost din nou cuprinsă de un tremur profund. Avea buzele un pic despărțite, de parcă tocmai trăsese aer în piept și dintr-odată nu mai putea să respire. Peste obraji și maxilarul lui puternic și mândru apăruseră semnele unui început de barbă, ceea ce-i dădea un aer neobișnuit, dur și sălbatic.

Stătea în fața mea, apa învârtindu-se leneșă peste interiorul fascinant al coapselor lui. Era gol, la fel ca mine. Mușchii abdomenului și ai pieptului său păreau mai definiți, mai ieșiți în relief decât îmi aminteam.

Era el.

Primul meu iubit.

Ultimul.

Totul.

– Cas? Numele lui ieși din adâncurile sufletului meu, înțepându-mă și arzându-mă

până să-mi părăsească buzele.

El înghiți în sec. Niciodată nu-i văzusem ochii atât de strălucitori. Semănau cu heleșteie de aur lustruit.

– *Poppy.*

Nu știu care dintre noi s-a mișcat primul. Poate eu, poate el sau poate ne-am mișcat în același timp, însă totul dură mai puțin de o clipă – și dintr-odată mă aflu în brațele sale. Să îi simt pielea fierbinte și umedă atingând-o pe a mea fu ca un șoc, pentru că-l *simțeam*. De la carnea fermă a pieptului său până la părul aspru de pe picioare. I-am cuprins obraji în palme și m-am minunat de perii aspri ai bărbii lui, pentru că nu mai simțisem până atunci așa ceva la el.

Îl *simțeam*.

Mă ținea strâns în brațe. Tremura la fel de tare ca mine. Mâna lui urcă lin peste spatele meu, lăsând în urmă fiori fierbinți. Își afundă mâna în părul meu.

Știam că era doar un vis, chiar dacă nu simțeam deloc că trăiam într-o închipuire a minții mele singuratice. Toate golurile dureroase și înghețate ale ființei mele se umplură dintr-odată cu senzația lui. *Casteel*.

– Poppy, repetă el, și i-am simțit respirația trecându-mi peste buze. Apoi, gurile ni se uniră.

Buzele lui, o, zei! Aveam senzația că mă înec simțindu-le. Nu credeam că o amintire ar fi putut conține senzația fermității lor de neclintit sau a moliciunii lor. Nu credeam că o amintire ar fi putut reproduce senzația pe care o simțeam atunci când mă săruta.

Deoarece Casteel săruta ca un înfometat, iar eu eram singura hrană după care tânjea. Singura hrană de care ar fi avut vreodată nevoie. De parcă era singurul lucru pe care și-l dorise vreodată cu adevărat și unicul lucru fără de care n-ar mai fi putut continua.

Mi-am trecut mâinile prin părul lui umed, tremurând, în timp ce-i *simțeam* șuvițele trecându-mi printre degete. Marginea ascuțită a unuia dintre colții lui îmi trecu peste buza de jos, făcându-mi sângele să fiarbă așa cum doar el știa. L-am sărutat apăsător, dorința scânteind și aprinzându-se în vreme ce un val de plăcere îmi încordă mușchii inferiori ai abdomenului. Intensitatea senzației mă făcu să mă împing în el – simțindu-i lungimea înfierbântată și tare. O dorință frenetică explodează în mine.

Casteel gemu în timp ce degetele lui îmi treceau prin păr, iar săruturile lui prelungi începură să devină mai scurte și mai dure. Buzele lui trăgeau de ale mele. Dinții noștri se atinseră. Genul acela de săruturi mă copleșeau, aprinzând focuri lăuntrice – flăcări ce aveau să mă mistuie, chiar și în vis. Pentru că știam că era doar atât. Un vis. O recompensă pe care nu credeam că o meritam, dar pe care aveam s-o accept cu lăcomie. Pentru că aveam nevoie de el. Simțeam nevoia să mă simt din nou încălzită pe dinăuntru.

Și, atunci când eram alături de el, deveneam doar carne și foc.

Mi-am trecut brațul peste umerii lui lați și i-am atins fața și gâtul, simțindu-i pulsul galopant. Apoi mi-am lăsat mâna pe umărul lui.

– Te rog! Atinge-mă! Ia-mă!

Vorbeam fără pic de rușine. Fantezia nu lăsa loc de așa ceva. Nu era loc de stângăcii, ezitări sau îndoieli. Între noi era doar dorință. Eram doar noi. Contau doar acele minute furate, chiar dacă nu erau reale.

– Te rog, Cas!

– Știi mai bine de-atât, Poppy. Nu va trebui niciodată să mă implori.

Am fost cuprinsă de un nou tremur, care îmi scutură trupul, atunci când i-am auzit vocea –

datorită cuvintelor ce urmărea printre rugămintile mele răgușite.

– Sunt al tău, îmi jură el, lipindu-și buzele de ale mele. Întotdeauna.

– Și pentru vecie, am șoptit eu.

Se cutremură mai tare ca mine.

– Simțeam nevoia să te aud spunând-o. Nici n-ai idee cât de mult îmi doream să *te* aud. Se apropie iar de mine, prinzându-mi buzele între ale sale. Oare nevoia pe care o simțeam te-a făcut cumva să apari lângă mine? Nu știu. Nu pot să mă gândesc la nimic mai mult decât la *acest* moment. La nimic mai mult decât la felul în care te simt acum. Colții lui ascuțiți se agățară din nou de buzele mele, împrăștiindu-mi gândurile. Acum, că te afli aici, în brațele mele. Sărutul deveni din nou apăsător, limba lui atingând-o pe a mea, trimițând un nou val de senzații înfierbântate care se învâртеbeau în mine. Acum, că te pot gusta. Că te pot simți.

Mâna lui tremurândă îmi trecu peste braț, atingându-mi marginea sânelui și apoi talia. Continuă să-și coboare mâna, iar bătăturile din palma lui se simțeau exact așa cum mi le aminteam. Mâna îi coborî sub apă și se opri pe coapsa mea, degetele lui apăsându-mi pielea. Ridică apoi mâna și-mi cuprinse sânul în timp ce un sunet sălbatic ieși din el. Am suspinat, surprinsă.

– Te simt, îmi zise. Își trecu degetul mare peste sfârcul meu excitat, după care își lăsă palma să-mi treacă peste talie, ajungând din nou sub apă. Când mă prinse iar de șold, mă ridică, proptindu-mă de lungimea lui rigidă. Mă simți? Spune-mi! Mă simți, Poppy? mă întreabă el.

– Da, te simt. Degetele mi se încurcă în şuvițele părului său, în vreme ce mă frecam de el. Voiam să-l simt în mine. Voiam să simt mișcarea aceea delicioasă de du-te-vino. Doar

pe tine te simt, chiar și atunci când nu-mi ești alături. Te iubesc așa mult, i-am zis.

Geamătul lui răgușit îl înghiți pe al meu atunci când mă trase peste grosimea lui.

Am fost străbătută de o undă de șoc. Simțeam cum mă umple și mă întinde, fiind cuprinsă de o plăcere pură. O senzație intensă ce...

Am înțepenit, simțindu-mi pulsul luând-o razna. Faptul că-l simțeam, acea prezență enormă... O, zei! Părea real.

Cu adevărat real.

Mi-am coborât privirea spre sfârcurile întărite ale sânilor mei și spre părul rar de pe pieptul lui. Spre locul unde burtica mea moale se întâlnea cu abdomenul lui tare. Îl priveam cum respira, rapid și apăsător. Îl priveam cum tremura atunci când se afla adânc în mine. Îl simțeam zvâcnind acolo unde eram împreunați, sub apa agitată. Am continuat să mă uit la corpurile noastre. Trupul lui nu fusese atât de slab înainte. Pe piele îi apăruseră niște semne, întinzându-se peste pieptul său, printre cicatrici. Inima mea, care bătea cu putere, începu să bubuie.

– E... Se-ntâmplă aieva? am șoptit.

Casteel înălță capul și mă străpunse cu privirea. Brațul lui mă strânse și mai tare de talie.

– Ochii tăi, zise. Vocea îi era groasă și răgușită. În spatele pupilelor nu se află doar o aură. Ai dăre argintii care trec prin verdele ochilor tăi. Trăsăturile lui tensionate păreau dintr-odată cuprinse de confuzie. Nu ți-am mai văzut niciodată ochii arătând așa.

Felul în care îmi descria ochii îmi amintea de ceva. Îmi amintea de *ea*. De Consoartă. Ceafa mi se răcori brusc. Am tras puternic aer în piept și am simțit și un alt miros în afară de parfumul florilor de liliac și de mirosul bogat de pin și de mirodennii al lui Cas.

Simțeam în nări mirosul reavăn al unui aer rănced, stătut.

Răceala mi se răspândi peste piele. Pielea lui Cas era caldă. Înfierbântată.

– Ai simțit și tu? l-am întrebat, înfiorată, cu pielea de găină. Mi-e... mi-e frig.

– Eu...

Se opri și își întoarse capul când se auzi...

Nu era sunetul apei. Era un sunet mai greoi. Un zăngănit.

Mi se tăie respirația. L-am privit – l-am privit *cu adevărat*. Începutul de barbă. Obrajii supti. Tăieturile de pe piele. Clipa în care confuzia îi părăsi ochii strălucitori și aurii, iar aceștia fură inundați de mirare.

– *Suflete-pereche*, zise el, icnind.

– Ce...?

Casteel mă sărută din nou. Apăsă. Intens. De parcă își dorea să mă tragă în el. Când se opri din sărut, buzele lui rămaseră aproape de ale mele.

– Zei! Poppy, îmi e atât de dor de tine, încât mă doare!

Simțeam o apăsare în piept. Ochii mi se umplură de lacrimi.

– Cas...

Bratele lui mă cuprinseseră din nou, strângându-mă și mai tare, însă mie îmi era tot mai frig. Tremura pe când își lăsa capul pe umărul meu. Respira sacadat.

– Poppy, zise el, sărutându-mi obrazul, pielea de sub lobul urechii și apoi umărul. Își lipi gura de gâtul meu. Regina mea frumoasă și curajoasă. Aș putea să stau așa, îmbrățișându-te, pentru totdeauna.

Zei! Știam că totul avea să se sfârșească în scurt timp. Am intrat în panică. Nu eram pregătită. Chiar nu eram.

– Nu mă părăsi! Nu ne părăsi! Te iubesc! *Te rog!* Te iubesc...

- Găsește-mă din nou, zise el. Își ridică privirea... Ochii lui își pierduseră strălucirea, trăsăturile lui nu mai erau limpezi. Totul devenise neclar, iar eu - o, zei - nu-l mai puteam simți. Găsește-mă! Am să te aștept aici. Întotdeauna. Eu...

M-am trezit brusc, cu ochii măriți, în timp ce mă chinuiam să respir, simțind cum inima parcă voia să-mi sară din piept.

Au trecut câteva clipe până când am reușit să-mi domolesc gândurile, ca să observ că pereții încăperii erau învăluiți în lumina lunii. Eram acoperită de sudoare și puteam să jur... că încă auzeam apa din grotă.

„Am să te aștept aici. Întotdeauna.“

M-am cutremurat, închizând ochii și încercând să mă întorc acolo. La el. Dar nu am reușit. Nu puteam nicicum să revin în vis, chiar dacă încă îl simțeam. Căldura din interiorul meu era încă acolo, pălind încet, la fel ca palpitațiile intense. Simțeam furnicături în mâini, în tot corpul. De parcă atingerile lui fuseseră aievea. De parcă faptul că îl simțisem înfierbântat și tare, alături de mine și în mine fusese real.

Dar nu fusese decât un vis.

Încet-încet, am devenit conștientă că trupul lui Kieran era lângă mine. Îi puteam auzi sforăiturile înfundate. Dormea încovrigat, în întruparea de vârcolac, lipit de spatele meu. Slavă zeilor că visul meu nu-l trezise! Am întors capul, privind inelul lui Casteel lăsat pe noptiera scăldată în lumina difuză a lunii. M-am întins spre...

O mireasmă îmi ajunse în nări.

O mireasmă care nu avea ce căuta acolo.

Mi-am apucat coada împletită și am mirosit-o. Parfumul era inconfundabil.

Pin și mirodenii.

Și mirosul dulce al florilor de liliac.

Am rămas șocată. M-am ridicat brusc în capul oaselor, deranjându-l pe Kieran. El își înălță încet capul și mă privi peste umăr.

Gândurile lui le atinseră pe ale mele, emanând un miros bogat de pădure.

„*Poppy?*”

Nu eram în stare să-i răspund. Nu atunci când inima îmi bubuia în piept. Mi-am privit coada împletită ce mirosea a liliac. Cum era posibil? Nu se găseau tufe de liliac în împrejurimi. Și, chiar dacă s-ar fi găsit, nu explica de ce miroseam a... Casteel. Pentru că miroseam ca el. Era imposibil să-mi imaginez așa ceva.

Am simțit îngrijorarea vârcolacului, iar salteaua se mișcă dintr-odată. Kieran îmi cuprinse mâna cu a lui. Simțindu-i pielea de muritor atingând-o pe a mea, mi-am revenit brusc. L-am privit. Era gol-pușcă.

– S-a întâmplat ceva, Poppy? Ce e? Spune-mi!

– Eu... am început, înghițind în sec.

– Ai avut alt coșmar?

– Nu, i-am zis, iar Kieran se relaxă. Am avut un vis. Despre... despre Casteel. Nu un vis urât, doar că n-am mai visat așa ceva până acum.

– Un vis umed?

– *Poftim?!*

Am lăsat coada împletită din mână.

– Ai avut un vis umed.

I-am privit trăsăturile acoperite de umbre, rămânând blocată pentru o clipă.

– Ce te face să spui una ca asta? l-am întrebat.

– Nu cred că vrei să-ți răspund. Ai să te rușinezi.

– Cum? Apoi mi-am dat seama. Vârcolacii aveau un simț olfactiv foarte dezvoltat. Mi-am ridicat bărbia, *refuzând* să fiu stânjenită. Cum poți să crezi că n-am mai avut un vis umed până acum?

Kieran ridică din umeri.

– Credeam doar că nu ai prea des asemenea vise.

Am clipit.

– De ce? l-am întrebat.

– Așadar, chiar *asta* a fost?

– Pe toți zeii! De ce vorbim despre așa ceva atunci când te afli gol lângă mine?

– Te deranjează goliciunea mea, *meyaah Liessa*?

Nu mă deranja.

Nu chiar.

Mă cam obișnuisem să văd atâta piele goală după ce petrecusem atâta vreme în preajma vârcolacilor – și, mai nou, a dragoninilor. În acel moment, când încă îl simțeam pe Casteel în mine, goliciunea lui Kieran mă făcea să mă simt... *altfel*. Nu simțeam că era cumva greșit sau rău ceea ce se întâmpla. Se simțea doar altfel, într-un mod pe care nu-l puteam explica. Însă mă făcea să mă gândesc la ceea ce văzuse Kieran atunci când mă treziseam, după Ascensiune. Se aflate în acea încăpere, oprindu-mă din a bea prea mult sânge, ținându-mă de talie în timp ce eu îl călăream pe Casteel...

Respirația și corpul mi se *blocară*, și... pe toți zeii! Trebuia să mă opresc pentru o clipă din gândit.

Un colț al gurii lui Kieran se arcui ca urmare a tăcerii mele. I-am văzut fața cuprinsă de un rânet jucăuș, atinsă de dansul delicat al razelor de lună care intrau prin geam.

– Mă tachinezi, i-am zis, mijind ochii la el.

Se întinse și trase încet de mâneca bluzei mele – mai bine zis, a *lui*, pentru că mă îmbrăcasem cu ea pentru că bluza mea fusese spălată și încă nu se uscaser.

– Nu m-aș gândi în veci să fac una ca asta, zise el.

Mi-am încrucișat brațele.

– Vorbesc serios. Visul pe care l-am avut a fost mult prea real.

– Așa sunt visele câteodată.

– Asta a fost diferit. Uite! Mi-am împins coada împletită spre el. Miroase-mi părul și spune-mi ce crezi!

– Nu mi-a mai cerut nimeni așa ceva, dar mă gândesc că există o primă ocazie pentru orice până la urmă. Nu?! Kieran luă coada împletită în mână, se aplecă și o miroși. Am simțit pe loc o schimbare în el. Miroa... Se îndepărtă, ținând încă de coadă. Miroase a *Cas*.

Am răsuflat puternic.

– Și a flori de liliac, așa-i? Am visat caverna din capul Spessa, iar el era acolo.

– Am mirosit asta... și altceva...

Kieran se încruntă.

– Ceva rănced? Și eu, chiar înainte să mă trezesc. Totul mi s-a părut foarte real până aproape de final, când am început să mă înfrigurez și am observat niște lucruri la el. Părea mai slab. Avea o barbă de câteva săptămâni. A existat un moment în care el... O, zei! Am înghițit în sec. Am impresia că și el credea că nu era nimic mai mult decât un vis, până când și-a dat cumva seama că nu era așa. Mi-a zis că ochii îmi arată altfel. Că au mai mult argintiu în ei. Cum îți par acum?

– Par normali. Mai bine zis, normali în felul *nou* în care-ți arată acum. Aura din spatele pupilelor tale e acolo, zise Kieran, lăsându-mi coada împletită pe umăr.

– Atunci când mi-a văzut ochii, și-a dat seama... că ceea ce se întâmpla era aieva. Am scuturat din cap. Știu că n-are nici o noimă, dar dintr-odată și-a dat seama că ceea ce se întâmpla era pe cale să se încheie.

– A spus ceva?

– Nu. Doar că... „Mi-e atât de dor de tine, încât doare.” Am oftat. Nu eram în stare s-o spun cu voce tare. A spus „suflete-pereche”,

însă nu mi-a explicat de ce. Mi-a cerut să-l găsesc din nou, pentru că avea să mă aștepte acolo.

– Suflate-pereche, murmură Kieran, încruntându-se. Bănuisem dintotdeauna că eu și Casteel aveam o asemenea legătură – unirea rară a sufletelor și a inimilor, despre care se zvonea că era mai puternică decât orice spiță de sânge.

La început, nu-l crezusem pe Kieran, dar, în clipa în care eu și Casteel încetasem să ne mai prefacem, orice îndoială pe care o avusesem dispăruse.

– Pe toți zeii! exclamă Kieran, iar ochii lui se lărgiră dintr-odată.

Am tresărit.

– Ce-i?

– L-am auzit pe tata spunând odată ceva despre sufletele-pereche. Uitasem complet. Kieran îmi apucă din nou coada împletită și trase adânc aer în piept. Când începu să vorbească, vocea îi suna răgușit. Spusese că cei care sunt suflete-pereche pot intra unul în visele celuilalt.

M-am cutremurat, șocată. Nu știam ce să cred. Dacă avea dreptate? O, zeil!

Dar de ce se întâmplase așa ceva pentru prima oară în noaptea aceea? Poate pentru că dormisem destul de adânc și nu fusesem asaltată de coșmaruri? Sau era pentru prima oară când Casteel reușise să mă găsească în vis?

Am fi putut repeta experiența? N-aș fi irosit o asemenea oportunitate. Puteam să aflu unde era întemnițat – dacă știa. M-aș fi asigurat că îi era bine – atât cât se putea. Aș fi folosit acel timp pentru orice altceva în afară de...

Cuvintele înfierbântate pe care le rostisem atât de aproape de buzele lui îmi umplură mintea, făcându-mă să mă împleticesc. Felul în care-i vorbisem, cum îl implorasem... Am roșit dintr-odată.

- Ce se...? începu Kieran, înlemnind în clipa în care simți cum i se face pielea de găină.

Un fior puternic îmi trecu peste șira spinării. Esența primitivă se stârni, pulsând, pe când o senzație bruscă, întunecată și uleioasă mă cuprindea, îmbibându-mi pielea și tăindu-mi respirația.

Capul lui Kieran se întoarse brusc spre mine.

- Simți? mă întrebă el.

- Da. Nu... Inima mi s-a strâns în piept. Mi-am întors mâna stângă, tremurând ușurată. Vârtejul aurit din palmă lucea slab. Nu e...

Cerul fu străbătut de un fulger, atât de strălucitor și de intens, încât lumină interiorul încăperii, transformând pentru o clipă noaptea în zi. Un tunet îi urmă, zguduindu-mi pieptul și urechile.

Kieran se ridică, în timp ce eu îmi scoteam picioarele de sub pătură și coboram din pat. Cămașa împrumutată îmi alunecă pe coapse, în vreme ce apucam halatul de pe marginea patului, îmbrăcându-mă.

Sunetul tunetelor se potoli, lăsând să se audă nechezatul speriat al cailor venind dinspre grajdurile aflate în apropiere. M-am dus la fereastră și am dat laoparte draperiile. Umbre dense pluteau pe cer, acoperind luna și aruncând dormitorul într-o beznă aproape totală.

- Ce ciudat, zise Kieran pe când mă întorceam. Se îndreptă spre draperiile care despărțeau dormitorul de antreu. Nu e destul de cald ca să înceapă o astfel de furtună.

Se auzi un urlat de afară - vuietul curenților de aer involburat. Vântul izbi conacul, ridicând perdelele ferestrei. Aerul intra pe sub ele, înghețat, precum cele mai întunecate ore ale unei nopți de iarnă, străbătând camera. Rafala îmi despleti șuvițe de păr din coada împletită, aruncându-mi-le peste față. Un alt fulger

străbătu înaltul cerului, iar vântul... mirosea a flori ofilite de liliac.

Așa mirosise Vessa.

Materialul greu al draperiilor se umflă, dându-se laoparte, iar prin deschizătură am văzut hărțile orașului Oak Ambler, ce fuseseră aduse mai devreme în dormitor, zburând prin aer asemenea unor păsări de pergament.

– Fir-ar! am exclamat, icnind, grăbindu-mă să le prind, pe când un alt tunet bubuia.

Șosetele îmi alunecară pe podelele de piatră, în timp ce am țâșnit pe lângă scaune. Am reușit să prind o hartă, apoi încă una, pe când bucăți de pergament zburau de colo-colo.

Reușind să trântesc hărțile pe masa joasă, am pus mâna pe un sfeșnic greu, din fier, și l-am așezat peste hărți, ca să fiu sigură că nu aveau să mai zboare. Vântul se învârtejea prin cameră, izbind uși și deschizându-le, în vreme ce alte fulgere străbăteau cerul, unul după altul, încărcând aerul. *Eather*-ul din pieptul și din sângele meu... începu să *vibreze*...

Mi-am coborât privirea, observând că masa pe care o atingeam începuse să tremure. De cealaltă parte a camerei, masa pe care o foloseam ca să mănânc tremura și ea, făcând carafele și paharele goale să se zguduie. Scaunele începură să se miște, zgâriind podeaua, răsturnându-se în spatele meu, în vreme ce bubuiturile tunetelor veneau de deasupra și de dedesubt.

O siluetă se profilă în ușa de la intrare, în vreme ce fulgerele iluminau cerul. Am văzut pentru o clipă fața cunoscută a lui Naill.

– Ești bine? mă întrebă.

– Cred că da! am țipat eu peste tunetele asurzitoare. Tu?

– O să fiu... Conacul se cutremură, făcându-l pe Naill să-și arunce brațele în lateral, ca să nu-și piardă echilibrul. O să fiu de îndată ce pământul nu se mai cutremură.

Privind spre fereastră, am văzut pentru o clipă o umbră întunecată și înaripată plutind prin fața acesteia. Un dragonin ateriză lângă conac, impactul aterizării fiind abia simțit.

– N-ar trebui să mai stăm aici, zise Kieran, ieșind din dormitor.

M-am întors, împleticindu-mă. Un nou fulger ilumina încăperea. Kieran tocmai își încheia ultimii nasturi ai pantalonilor.

– Crezi că suntem mai în siguranță afară? l-am întrebat.

– Conacul s-ar putea prăbuși, zise el. Ultimul lucru pe care mi-l doresc e să ajung îngropat sub tone de piatră.

– Cred că e mai bine decât să fii trăsnet, am replicat.

Kieran tăcu și trecu pe lângă mine, apucându-mă de mână. Continuă să pășească, urmându-l pe Naill. Ne-am grăbit de-a lungul coridorului aparent interminabil și am ieșit în furtună, intersectându-ne cu un dragonin masiv. Naill se opri brusc, iar Reaver își dădu aripile în spate, aducându-le apoi cât mai aproape de corp.

M-am întors, văzând rândurile de corturi ce adăposteau divizia lui Aylard scuturându-se violent. Dragoninul își întoarse capul spre cer. l-am urmărit privirea, iar inima mi se opri când lumina fulgerelor dezvălui forme înaripate.

– Ce fac acolo sus? Au să fie loviți de fulgere. M-am smuls de lângă Kieran și am luat-o la goană, prin vântul puternic, spre Reaver. Pământul tremura violent, și m-am speriat în clipa în care o bucată din acesta începu să se arcuiască asemenea unui val. M-am împleticit de-a lungul bucății instabile, în timp ce praful și țărâna explodau în jurul meu. Naill mă prinse de umăr în vreme ce *voința* din mine se intensifică – voiam ca dragoninii să aterizeze.

Reaver își întinse gâtul, emițând un sunet ascuțit și șovăitor, ce răsună cu ecou. Repetă chemarea, și, slavă zeilor, ceilalți dragonini îi ascultară ordinul. Începură să aterizeze în apropierea conacului, mai întâi doi, apoi încă unul...

O explozie de lumină erupse – de data aceasta, *din interiorul* conacului.

– Ce dracu’?! icni Naill.

Bubuitura izvorâtă din explozia de lumină ce se întindea acum spre cer era asurzitoare și năucitoare. Lumina se arcui și apoi *erupse*, împărțindu-se în mai multe șuvoaie de lumină alb-argintie care se întinseră peste cer, ajungând până la nori și la...

Dragoninii!

Cineva urla. Nu știam dacă eu fusesem cea care urla, în vreme ce fulgerele loveau dragoninii care încă se aflau în aer. Pământul se cutremură, aruncându-mă în Naill. O lumină orbitoare acoperi formele ce se zbăteau și se zvârcoleau.

Gâtul îmi fu cuprins de durere. Urlam, dar nu eram singura. Eram cuprinsă de groază în vreme ce dragoninii cădeau, cu aripile moi și corpurile răsucindu-se în vânt, izbindu-se de pini, corturi, unul de celălalt, din nou și *din nou...*

După care totul încetă.

Complet.

Pământul nu se mai cutremura. Fulgerele dispăruseră, iar norii se împrăștiară. Vântul se opri brusc. Totul... se oprise, de parcă cineva pocnise din degete. Nici măcar vântul nu adia.

Nu mai era nici un dragonin pe cer.

*

Reaver strigă din nou, însă, de data aceasta, sunetul era gutural și plin de jale. Se auzi un răspuns ezitant și îndurerat.

– Nu, nu, nu! șopteam pe când mă îndepărtam de Naill, luând-o la goană spre cel

mai apropiat cort dărâmat.

Un corp gol stătea întins peste mijlocul cortului. N-aș fi știut că era un dragonin dacă n-aș fi observat peticele de carne arsă care îi acopereau gleznela, genunchii și restul încheieturilor.

Am dat laoparte pânza cortului și am căzut în genunchi lângă bărbatul cu părul închis la culoare. Mi-am canalizat *eather*-ul ce-mi pulsa în piept, în vreme ce îmi lăsam mâinile pe brațul bărbatului. N-am ezitat. Nu aveam timp să mă gândesc la ceea ce făceam atunci când văzusem că doar trei dragonini aterizaseră, în timp ce restul se prăbușiseră din cer. Căldura îmi coborî de-a lungul umerilor, cuprinzându-mi degetele, în timp ce-i apăsam bicepsul, simțind ridicăturile în formă de solzi ale pielii lui. O strălucire argintie trecu peste corpul dragoninului, cuprinzându-l într-o plasă de lumină... care se disipă însă peste cort.

Inima îmi tresăltă în timp ce mai încercam o dată, extrăgând și mai multă esență primitivă, împingând-o cu și mai multă forță în dragonin.

Se întâmplă același lucru ca mai înainte.

Kieran se apropie de mine, atingând gâtul dragoninului.

– S-a dus, îmi zise, privindu-mă.

Am icnit.

– Îl pot reînvia. Așa cum am făcut și cu fata aceea. Trebuie doar să mă străduiesc.

– N-ai cum. Vocea răgușită mă făcu să mă cutremur. Ochii lui Kieran priveau în spatele meu, acolo unde probabil stătea Reaver, în întruparea lui de muritor. Ai capacitatea să vindec, însă, odată ce sufletul s-a despărțit de trup, n-ai cum să readuci pe nimeni la viață.

Kieran se dădu înapoi, clipind cu repeziciune, înainte să-și întoarcă privirea spre un alt cort dărâmat. Acolo, mai mulți soldați și vârcolaci se adunaseră în jurul a...

Trilul plin de jale se auzi din nou.

- Nu! M-am întors spre Reaver, ridicându-mă iute. Aș putea să încerc să salvez un altul.

- N-ai cum, zise Reaver, îngenunchind lângă dragoninul căzut, cu capul plecat.

- De ce?! am țipat spre el, cuprinsă de furie și dezamăgire.

Respiram cu greutate, iar inima îmi bubuia în piept.

- Doar zeul primitiv al vieții poate readuce la viață o ființă care face parte din două lumi.

Am încasat semnificația cuvintelor lui ca pe un pumn în stomac.

- S-au dus cu toții!

„S-au dus cu toții!”

Îl priveam pe Reaver în timp ce cuvintele mi se învăteau prin minte. Doar trei dintre dragonini aterizaseră, împreună cu Reaver. Asta însemna...

M-am cutremurat. Șaisprezece dragonini se aflaseră în aer. Dragonini care abia se treziseră din adormire, doar ca să moară?

Îmi încleștam și descleștam mâinile în timp ce mă plimbam încet în cerc.

- Îmi pare rău! Îmi pare atât de rău!

- Nu e vina ta, zise Kieran, ridicându-se.

Cu toate acestea, eu trezisem dragoninii din adormire. Eu îi adusesem în acel loc. Mă urmaseră...

„Tu și cei care te urmează veți găsi aici doar moarte.”

Îmi tremurau picioarele. Ochii și gâtul mă usturau. Am văzut crăpăturile din pământ, unele subțiri și altele destul de late, încât cineva s-ar fi putut împiedica de ele. Fisurile se răspândeau peste pământ asemenea unei pânze fragile de păianjen și continuau de-a lungul pereților conacului. Acoperișul, luminat de razele lunii, nu părea să fi fost avariat, din cătemi puteam da seama. De parcă nu fusese străpuns de explozie.

M-am întors încet spre locul în care se afla Naill, împreună cu câțiva soldați, privind undeva dincolo de corturile prăbușite. Pielea îmi fu cuprinsă de fiori în timp ce le urmam privirile. După tabără, pinii parcă dispăruseră. Trunchiurile lor stăteau aplecate în față, atingând pământul. Părea ca și cum o mână enormă coborâse din cer și îi apăsase, forțându-i să se încovoie. L-am privit pe Kieran.

– Nu știu ce anume a cauzat toate astea, zise el. Își trecu o mână peste față. N-am mai văzut așa ceva în viața mea.

– Dar am mai simțit-o, grăi Naill, ochii lui chihlimbarii strălucind. După ce acel Nevăzut ticălos a încercat să te omoare, iar Cas s-a culcat cu tine în acea cabană. Același lucru s-a întâmplat și atunci, când te-ai trezit.

Mi-am amintit felul în care arătaseră copacii de lângă acea cabană. Și ei se încovoiaseră în același fel.

– O furtună asemănătoare a izbucnit atunci când ți-ai făcut Ascensiunea, mai zise Naill.

– Asta n-a fost o furtună, comentă Reaver, iar eu m-am întors spre el. Asta a fost... deșteptarea.

– A ce? l-am întrebat.

Își ridică privirea, iar ochii lui... nu mai erau ca înainte. Erau la fel de albaștri, însă pupilele îi deveniseră două fante subțiri și verticale.

– A morții, zise el.

M-am cutremurat, amintindu-mi cuvintele Vessei. „Pe tine“, zisese ea atunci. „Te aștept pe tine. Aștept moartea.“

Șocată, m-am împleticit înspre conac, apoi m-am îndreptat. Grăbeam pasul. Halatul pe care-l purtam începu să fluture în spatele meu atunci când am luat-o la goană.

– Poppy! țipă Kieran după mine.

Am izbit ușa de perete și am pătruns în interiorul conacului, trecând prin sala mare,

grăbindu-mă spre încăperea aflată la două uși distanță.

– Ce faci? mă întrebă Kieran, ajungându-mă din urmă.

– Ea. Pașii mei încetiniră când m-am apropiat de camera întunecată. Știam că Naill și ceilalți ne urmează. Vessa.

Am ajuns la ușă și am apucat mânerul. Am topit încuietoarea, așa cum făcusem și cu lanțurile de pe porțile orașului Massene. Mânerul se răsuci, iar ușa se deschise, și eu am fost izbită de mirosul florilor ofilite de liliac.

M-am oprit brusc, inhalând cu putere mirosul.

Încăperea era umplută de un fum negru-roșiatic, ce se învârtejea în jurul siluetei înveșmântate a Vessei – același gen de fum întunecat ce ieșise din cutia împodobită cu rubine pe care mi-o trimisese Isbeth.

– Ce drăcie?!

Kieran își strecură brațul în fața mea, blocându-mă.

Ochii albi ca laptele ai Vessei se holbau la o arsură aflată pe tavan, în timp ce brațele îi erau întinse. Stătea în mijlocul unui cerc desenat nu cu cenușă, ci cu sânge – sângele ei. Acesta îi picura din încheieturile sfâșiate ale mâinilor. Printre fuioarele groase și involburate de fum am observat o bucată ascuțită de piatră zăcând la picioarele ei.

O senzație densă și uleioasă îmi trecu prin piele, iar *eather*-ul îmi pulsă în piept. Pe coridor am auzit mârâiturile alarmate ale vârcolacilor.

– Tu, am zis, esența primitivă izbindu-se de furia ce-mi colcăia în piept. Energia îmi inundă venele. Tu ai făcut asta.

Râsetul ei se alătură ciclonului de fum.

Marginea ochilor mei deveni alb-argintie în timp ce dădeam laoparte brațul lui Kieran, pătrunzând în încăpere.

- Ai grijă, mă avertiză Kieran, mâna lui apucându-mi spatele halatului, pe când fumul îmi trecea peste față și îmi ciufulea şuvițele de păr. E ceva malefic în preajmă.

- Magie, mormăi Perry în spatele nostru. Magie primitivă.

- *Vestitoareo*, murmură Vessa, corpul ei fragil tremurând în timp ce fumul negru-roșiatic se învoldura. Ți s-a spus, atunci când ai pătruns în acest conac, Regină cu coroană de aur, că tu și toți cei care te urmează veți găsi aici doar moarte. Fumul se învoldura din ce în ce mai tare, răspândindu-se. Nu vei reuși să controlezi focul zeilor. Vei pierde acest război.

Gâtul și plămânii mă înțepau în timp ce înțelegeam ce se întâmpla.

- Isbeth, am sâsâit, coborându-mi bărbia, în vreme ce esența trimitea scânteii din degetele mele răsfirate. Nu știam cum reușea să facă ceea ce făcea, dar știam motivul. Ai făcut-o pentru ea.

- Slujesc Adevărata Coroană a Tărâmurilor, urlă Vessa.

Podeaua începu să se cutremure, în timp ce fumul se ridica spre tavan. Mirosul de flori ofilite de liliac se răspândi, aproape sufocându-mă. Nu Vessa făcea podeaua să se cutremure.

Eu o făceam.

- Slujesc așteptând...

- Ai *slujit*, am întrerupt-o, în vreme ce marginile halatului meu se unduiau.

Voința mi se cristaliză în minte, pe când ridicam mâna. O putere pură și străveche se revărsă din mine, cuprinzându-mi brațul. Strălucirea stelelor, purtând urma unor umbre vagi, mi se arcui din palmă, izbindu-se de fum. *Eather*-ul acoperi fumul, croindu-și drum prin acesta, lovind-o pe Vessa în piept. Femeia se învârti, dându-se înapoi, în timp ce strălucirea *eather*-ului pulsă prin întreaga încăpere, însă doar veșmintele bătrânei căzură pe podea.

– Iar acum, moartea a venit să te ia!

CAPITOLUL 9

M-am îndreptat spre încăperea de primire. Purtam pantaloni și un jersey. Era încă noapte deplină. Trecuseră câteva ore după ce trupurile celor șaisprezece dragonini fuseseră ridicate pe rugurile făcute în grabă, pentru ca Nithe, unul dintre dragoninii rămași în viață, să le poată incinera. Am stat lângă ruguri până când din ele a mai rămas doar cenușă. Pe de o parte, mă simțeam ca și cum încă nu părăsisem rugurile.

Pătrunzând în încăpere, m-am îndreptat spre Reaver, care zăcea pe podea, în întruparea lui de muritor, fără a avea nimic pe el în afara unei pături ce-i acoperea mijlocul. Înainte să-i pot vorbi, acesta spuse:

– Femeia aceea mirosea a Moarte.

– Pentru că era moartă, zise Kieran.

– Nu. N-ai înțeles. Mirosea a *însăși* Moartea, zise Reaver. Mi s-a părut că am simțit mirosul, din când în când, atunci când am ajuns aici, însă niciodată nu l-am perceput atât de pregnant ca în noaptea asta.

Pupilele îi reveniseră la normal, în timp ce mă privea cum mă așezam pe podea în fața lui, coada împletită căzându-mi peste umăr. Nu eram doar noi patru în încăpere. Ceilalți în care aveam încredere ne erau alături, așezați pe scaune sau aflați în picioare, bând sau rămânând nemișcați, cuprinși încă de șoc. Am înghițit în sec, nodul de durere adunându-se în mine. Simțeam un amestec de vinovăție și conștientizarea faptului că ar fi trebuit să-l ascult pe Kieran.

- Ce înseamnă asta? l-am întrebat.

- Că am simțit esența zeului primitiv al morții. Duhoarea lui. Uleioasă. Întunecată. Sufocantă, zise Reaver, iar eu l-am privit pe Kieran. Aceeași senzație o avuseserăm și noi. Nu are nici un sens.

- Vorbești despre Rhain? îl întreabă Vonetta, așezată pe un scaun, cu genunchii la piept.

- Poftim? o întreabă Reaver, clipind.

- Rhain, începu Emil să-i explice, ținându-și mâinile pe spătarul scaunului Vonettei. Zeul oamenilor de rând și al...

- Știu cine e Rhain. L-am cunoscut înainte să devină zeul pe care-l recunoașteți voi azi, zise Reaver.

Hisa, aflată la intrarea în încăpere, era la fel de surprinsă ca mine.

- Cine a fost zeul morții înaintea lui? îl întreabă ea.

- Nu a existat unul înaintea lui. A existat doar zeul primitiv al morții.

Mi-am amintit ce-mi zisese Nyktos.

- L-a înlocuit Rhain pe unul dintre Primitivii despre care Nyktos spusese că deveniseră corupți și contaminați? am întrebat.

- Oarecum, zise Reaver. Avea capul lăsat într-o parte și privea tavanul. Apoi închise ochii. A existat un singur, adevărat zeu primitiv al morții, iar furtuna și bătrâna au emanat ceva asemănător aceluia.

- Nyktos e în același timp zeul primitiv al vieții și al morții, zise Kieran.

- Greșești, ripostă Reaver.

- Ba nu, replică Kieran, lăsându-se în genunchi.

- Ba da, insistă Reaver, coborându-și bărbia și deschizând ochii. Nyktos nu a fost niciodată *adevăratul* zeu primitiv al morții. A existat unul înaintea sa. Numele lui era Kolis.

- Kolis? repetă Naill, evitându-l pe Emil. N-am mai auzit numele ăsta până acum.

– N-ai fi avut de unde.

– Istorie ștearsă, am murmurat, privind peste umăr la ceilalți. Vă mai amintiți când v-am povestit ce mi-a spus Nyktos? Despre Primitivi și războiul ce a izbucnit între ei și zei? L-am privit pe Reaver. Probabil de asta nu-i cunoaștem numele, așa-i?

Reaver încuviință.

– Nu cred că sunt singura persoană care a remarcat faptul că numele *Kolis* sună foarte asemănător cu *Solis*, nu-i așa? întrebă Vonetta.

Chiar nu era. Remarcasem exact același lucru.

– Și ce s-a întâmplat cu acest *Kolis*? întrebă Perry. Atlantianul tăcuse până atunci, stând lângă Delano. Sau cu ceilalți Primitivi?

– Unii au trecut în Arcadia, un tărâm asemănător Vâlceleii, însă unul în care nu poți pătrunde dacă nu ești mort, zise Reaver, iar confuzia pe care ceilalți o simțeau îmi dădea de înțeles că nici ei nu știau nimic despre Arcadia.

– Unii? întrebă Perry.

– Unii, repetă Reaver. Alții au fost sfârșiți. Adică, au murit. Au dispărut. Nimic mai mult decât rămășițele unui trecut uitat. Răposați. Care nu mai...

– Am înțeles, l-am oprit. Cred că am înțeles cu toții.

– Mă bucur, răspunse dragoninul. *Kolis* e ca și cum ar fi mort.

Nu m-am lăsat afectată de tonul lui. Tocmai pierduse șaisprezece dragonini – iar unii dintre ei probabil fuseseră prietenii lui. Poate îi fuseseră rude. Știam foarte puține lucruri despre Reaver și despre ceilalți dragonini. Iar acum, majoritatea muriseră. Un fior îmi șerpui peste șira spinării.

– Ca și cum ar fi mort nu înseamnă mort de-a binelea, Reaver, am zis eu.

– Au scăpat de el. L-au închis acum multă vreme într-un mormânt. Nici unul dintre noi

nu s-ar fi aflat aici dacă n-ar fi fost închis, insistă el. Și doar zeul primitiv al vieții l-ar fi putut elibera. Așa ceva nu e posibil. Erau genul de inamici a căror dușmănie depășește orice granițe.

Inima mi se mai liniște puțin. Tot ce ne mai trebuia era să avem de-a face și cu zeul primitiv al morții, dintr-odată eliberat.

– Stați o clipă, zise Reaver încruntându-se. Apoi, dintr-odată, fruntea i se netezi. Pe toți zeii! Ar fi trebuit să-mi dau mai devreme seama. Drept e că nu sunt tot timpul atent la ceea ce spuneți. Aveți tendința să vorbiți mult și să spuneți aceleași lucruri.

Am început să mă încrunt atunci când am auzit-o pe Hisa străduindu-se să nu râdă.

– Ați vorbit despre acele... creaturi pe care le are inamicul. Cele care pot supraviețui oricărei răni? întrebă Reaver.

– Da, zise Kieran, proptindu-și mâna în podea.

– Se pot întoarce la viață?

– Ce crezi că înseamnă faptul că *pot supraviețui oricărei răni*? îl întrebă Kieran, lăsându-și capul pe spate.

– Nu înseamnă același lucru cu reînvierea, îi răspunse Reaver.

– Da, pot reînvia, am intervenit.

– Se numesc Revenanți?

– Așa e, am zis, privind în jur. Cred că am mai zis-o când erai prin preajmă. De mai multe ori.

– După cum spuneam, nu vă bag tot timpul în seamă, recunosc Reaver. Lasă-mă să ghicesc. Toți Revenanții sunt al treilea fiu și a treia fiică dintr-o familie?

– Da, zise Emil. Ai dreptate. Știi cumva ce sunt aceste creaturi?

– Revenanții au fost proiectul de suflet al lui Kolis. Cea mai mare realizare a sa, zise Reaver.

A folosit magie pentru a-i crea, genul de magie care funcționa doar pe ei.

Vonetta se îndreptă, în timp ce eu îmi aminteam de catastife.

– De ce funcționa doar pe ei?

– Pentru că doar acei copii poartă în ei tăciuni de *eather*.

– Nu înțeleg, zise Kieran. Și nu cred că sunt singurul.

– Orice, din fiecare țărâm, își trage descendența dintr-un Primitiv – mai puțin dragoninii. Noi venim din nimic. Noi, pur și simplu, suntem și am fost dintotdeauna, zise Reaver, iar eu nu știam ce să cred despre ceea ce spunea.

– Iar muritorii sunt descendenții unui Primitiv și ai unui dragonin, am încheiat eu pentru el.

– Provin din Eythos, întâiul zeu primitiv al vieții – cunoscut ca stră-străbunicul nostru, zise Reaver, apoi își îndreptă un deget spre mine, iar ochii mei se lărgiră. Ce? Credeai că Nyktos a ieșit dintr-un ou? Deloc.

Nu crezusem *asta*. Doar că, pur și simplu, nu-mi trecuse prin minte că existase cineva înaintea lui.

– Oricum, Eythos avea obiceiul să creeze tot felul de lucruri. Unii ar putea zice că o făcea dintr-un soi de curiozitate sau din sete de cunoaștere, dar eu mai degrabă cred că o făcea din plictiseală. Cine poate ști... E mort de foarte mult timp. Era foarte apropiat de Nektas, înainte ca noi să primim întrupări de muritori. Într-o zi, din cine știe ce motiv – continui să susțin că din plictiseală –, cei doi au decis să creeze o nouă specie. Eythos a dat din carnea sa, iar Nektas – din focul său. Rezultatul a fost primul muritor. Desigur, au creat și alții după aceea, iar aceia și cei născuți din ei au fost în mare parte obișnuiți. Însă ceea ce au săvârșit Eythos și Nektas a lăsat urme de *eather* în toți

muritorii. În mare parte, esența e adormită în muritori. Reaver se aplecă în față. Excepție făcând al treilea fiu și a treia fiică din fiecare familie. În aceștia *eather*-ul poate fi activ. De ce? Nu știu. Poate că, pur și simplu, după atât de multe nașteri, esența a devenit mai puternică. Cine știe? Nu contează.

Pentru Perry părea să conteze foarte mult.

– De obicei, muritorii în care esența e activă posedă talente unice, asemănătoare capacității tale de a simți emoțiile altora, Poppy. Însă acea capacitate nu ar fi atât de pronunțată. Majoritatea nu și-ar putea da seama că sunt altfel. Nu sunt nemuritori. Nu simt nevoia de a se hrăni cu sânge. Trăiesc și mor ca simpli muritori.

Așadar, presupunerea pe care o făcusem pe baza celor descoperite în acele catastrofe fusese corectă.

– Prin urmare, Ascendenții au copiat Ritualul, am zis.

Reaver încuviință din cap, iar ceilalți fură surprinși.

– La un moment dat, a fost o tradiție foarte respectată. Fiii și fiicele care se nășteau ca al treilea copil aveau să pătrundă în Câmpiile Elizee, pentru a sluji zeilor. Iar pentru că esența era puternică în ei, puteau alege să devină Ascendenți, câștigând nemurirea, zise Reaver.

– Aveau de ales? îl întreabă Naill.

– Eythos lăsa întotdeauna dreptul la alegere, răspunse Reaver. Însă Kolis a luat fiicele și fiii născuți ca al treilea copil și i-a transformat în ceva aflat între viață și moarte – ceva cu totul diferit. Esența lui – *magia* lui, după cum s-a exprimat prietenul tău – îi transforma. Făcu un semn cu capul spre Perry. Eram tânăr când s-a întâmplat. Atunci când faptele lui Kolis au fost descoperite și războiul s-a răspândit, mă ascundeam alături de alți dragonini tineri. L-au

învins atunci, însă acum... Acum, cineva a aflat cum să-i folosească esența.

– Isbeth, am zis, furia pompându-mi fierbinte prin vene. Atât ducele, cât și Vessa cunoșteau profeția, iar bătrâna mi-a zis că slujește Adevărata Coroană – Ascendenții. Probabil că Isbeth și-a împărtășit cunoașterea cu ea – cunoaștere pe care ar fi putut s-o primească de la o singură persoană.

– Malec, deduse Kieran, mârâind.

Reaver închise ochii.

– Dacă a împărtășit asemenea secrete cu ea... reprezintă înaltă trădare, zise Reaver. Înseamnă că i-a înmănat Reginei de Sânge puterea să-mi omoare confracții. Trăsăturile feței sale se ascuțiră. Mai mult ca sigur ea a ucis-o pe Jade.

M-am tensionat.

– S-ar putea să fie încă în viață, Reaver, am zis. Mama mea... Am închis ochii, corectându-mă. Coralena a fost cea care a încercat să mă aducă în Atlantia pe când eram copil. Era Revenant, însă Isbeth mi-a zis că a omorât-o. Asta înseamnă că Isbeth avea pe atunci un dragonin – avea acces la focul zeilor. N-a trecut multă vreme de atunci.

– Îmi doresc să cred asta, dar focul zeilor nu se referă doar la focul pe care-l scuipăm, zise Reaver. Unul dintre mușchii maxilarului său zvâcni. Focul reprezintă esența noastră – sângele nostru. Nici măcar un Revenant nu e imun la așa ceva. Regina de Sânge ar avea nevoie doar de un strop de sânge de dragonin, nu de mai mult, pentru a ucide un Revenant.

M-am lăsat pe vine, mâhnită.

Reaver mă privi în ochi.

– Oare a reușit Regina de Sânge să aibă acces la o asemenea magie, la o asemenea putere? Ai văzut ce poate săvârși o asemenea putere. E folosită doar ca să aducă moarte și descompunere, zise Reaver. Pupilele lui se

subțiară, devenind verticale. E un dușman mult mai puternic decât am crezut.

Zăceam întinsă în pat, trecându-mi inelul lui Casteel printre degete. Eram copleșită de gânduri, încercând să pricep ce se întâmpla. Se petrecuseră destule. Visul care părea să fi fost aievea. Vessa. Pierderea atâtor dragonini. Conștientizarea faptului că Regina de Sânge învățase să folosească esența Primitivului pe nume Kolis. Părerea lui Reaver cum că Jadis murise deja.

L-am privit pe Kieran. Stătea în fața mea, ascuțindu-și sabia.

– Eu... am pierdut șaptesprezece dragonini în noaptea asta.

– *Noi* cu toții am pierdut dragoninii, mă corectă el cu blândețe.

– Eu i-am trezit. I-am invocat. Și acum, la o lună după, sunt morți cu toții. Mi s-a pus un nod în gât. Ai avut dreptate.

– Știu ce ai de gând să spui, îmi zise. Nu ești de vină pentru ce s-a întâmplat cu dragoninii.

– Ești prea bun cu mine. Tristețea începea să mă acapareze. Dacă te-aș fi ascultat și m-aș fi descotorosit de Vessa, n-ar mai fi putut să facă ceea ce a făcut.

Kieran tăcu preț de o clipă prelungă.

– N-aveai de unde să știi că era capabilă de așa ceva, zise, oprindu-se din ceea ce făcea și privind-mă. Bunătatea te definește. Datorită ei vei fi o Regină și o zeitățe minunată. Trebuie doar să înveți când să *nu* fii mărinimoasă.

Am încuviințat din cap și am oftat, privind inelul. Mi se părea un mod îngrozitor de a învăța o astfel de lecție. Dragoninii plățiseră un preț teribil pentru ca eu s-o învăț.

Am închis ochii pentru o clipă. Trecură câteva secunde.

– L-ai auzit pe Reaver când a spus că atingerea mea nu funcționează asupra ființelor

care provin din două lumi? l-am întrebat.

Mă privi din nou.

– Da, l-am auzit.

– S-ar putea să însemne că nu pot reînvia vârcolaci, am zis.

Kieran lăsă sabia și piatra de ascuțit deoparte și se apropie de mine.

– Nu-i nimic, îmi zise.

– Cum să nu fie?!

– Crede-mă, insistă Kieran apropiindu-și fața de a mea. Am trăit o viață întreagă fără să știu că poate exista... o a doua șansă. Că ar putea exista cineva ca tine, cu mâini deosebit de fermecate.

– Însă eu îmi doresc ca acea a doua șansă să fie o opțiune. Știu că n-ar trebui să-mi doresc asta. Ce s-a întâmplat cu fata aceea a fost un accident. Nu știam ce fac. Știu că nu sunt zeul primitiv al vieții și n-am genul ăla de autoritate, însă... Degetele mi se împreunară peste inelul lui Casteel. Dacă ar fi să se întâmple ceva...

– Atunci, așa va fi, zise Kieran, privind-mă. Toți cei care sunt acum alături de tine știu că viața li s-ar putea sfârși în orice clipă. Am trăit cu toții fără să ne bazăm pe o a doua șansă, și nici unul dintre noi nu se așteaptă oricum la una.

– Știu...

– Nici tu n-ar trebui să te bazezi pe asta.

Știam, însă cum să accept că puteam să-l pierd pe Casteel? Pe Vonetta? Pe Delano? Măruntaiele îmi înghețară. Se răciră mai tare ca niciodată. Iar golul acela din mine creșcu.

Nu știam ce m-aș fi făcut dacă ar fi fost să-i pierd.

Kieran tăcu și adormi în cele din urmă, după ce termină de ascuțit sabia. Mă gândeam la singurul lucru care ar fi putut preveni să i se întâmple ceva. Singurul lucru care i-ar fi legat viața de a mea, în așa fel încât nici eu, nici

Casteel să nu trebuiască să ne luăm rămas-bun
de la el.

Împreunarea.

CAPITOLUL 10

Eram în dormitor și îmi treceam degetul peste inel. Atârna acum de un lanț de aur pe care-l promisem de la Perry. Îl folosisese pentru un medalion pe care între timp îl cususe pe interiorul armurii. Cadoul lui Perry era mai mult decât generos și îmi permitea să țin inelul lui Casteel aproape și în siguranță.

Eram străbătută de o energie agitată, ce zumzăia în mine. Valyn și ceilalți generali aveau să ajungă în curând, și urma cea mai dificilă etapă, ce trebuia depășită pentru a ne duce planurile la îndeplinire – trebuia să-i conving să fie de acord. Cu totul.

Eram agitată, iar tunica de lână ce mi se mula pe trup mi se părea aspră. Însă nu eram sigură dacă mă deranja îmbrăcămintea sau eram, pur și simplu, neliniștită. Tunica era tivită cu fir de aur. Semăna mult cu cea purtată de Kieran. Așa era mai scurtă, ajungându-i până la coapsă, însă era împodobită cu ornamente aurite în jurul gulerului și al mijlocului.

Îmi amintisem de haina pe care îl rugasem pe Naill să o croiască. Până la urmă, se dovedise a fi foarte îndemânatic cu acul și ața. Însă haina *aceea* ar fi fost foarte inconfortabilă.

Însă urma să-și îndeplinească scopul.

– Poppy, zise Kieran din cealaltă parte a încăperii. M-am uitat peste umăr, observând că și sora sa i se alăturase.

– Au sosit. În jur de 200 000, zise Vonetta în timp ce m-am întors ca să-i privesc pe cei doi, frate și soră. Restul armatelor sunt staționate la

Capul Spessa, în cazul în care Coroana de Sânge ar dori să atace acolo. Sunt acompaniate de gardieni și de dragoninii mai tineri care au rămas în urmă. Am schimbat câteva vorbe cu Valyn și l-am anunțat despre ceea ce s-a întâmplat cu dragoninii de aici.

– Mulțumesc, am murmurat, trecând inelul după gulerul tunicii, lăsându-l să atârne între sânii mei. Am dat să mă îndrept spre sala de întâmpinare, care fusese pregătită pentru sosirea generalilor.

– Așteaptă, zise Vonetta. Își ridică privirea, trecând peste coada împletită de păr ce-mi zăcea pe umăr. Unde-i coroana?

M-am încruntat, făcând un semn în spatele meu.

– În cufăr.

– Ar trebui s-o porți.

– N-am nevoie de o coroană ca să le reamintesc faptul că le sunt Regină.

– S-ar putea să fie totuși de ajutor, zise Kieran. Vor sosi generali cu care nu ai interacționat niciodată. Majoritatea se vor afla în preajma ta pentru prima oară după încoronare.

Cu alte cuvinte, era posibil ca acei generali să semene cu Aylard. Neîncrezători și distanți. Am oftat, mai degrabă enervată decât afectată de faptul că era posibil ca mulți membri ai eșaloanelor superioare ale armatei să nu se încreadă în mine.

– Bănuiesc, atunci, că ar trebui să port coroana.

M-am întors, ajungând repede la cufărul ce zăcea pe masă, lângă o perie de păr care prinsese și zile mai răsărite. Era un cufăr simplu, fără gravuri sau podoabe, folosit înainte de Perry, care ținuse trabucuri în el. Coroana cu rubine și diamante ce îi aparținuse regelui Jalara era ținută într-o ladă aflată în

colțul dormitorului, sub o pereche de cizme acoperite cu noroi – un loc ce i se potrivea.

Am tras zăvorașul cufărului, simțind mirosul bogat de tutun care zăbovea plăcut în interior, în timp ce ridicam încet capacul. Cele două coroane aurite zăceau una lângă cealaltă pe o movilă de stofă. Oasele răsucite, cândva de un alb pal, străluceau acum chiar și în lumina scăzută a încăperii. Cele două coroane erau identice. Una pentru Regină. Cealaltă pentru Rege. Nu credeam că ar fi trebuit despărțite. Poate de aceea nu mai purtasem coroana din noaptea în care curmasem viața regelui Jalara. Nu mi se părea potrivit s-o port, când cea a lui Casteel zăcea în cufăr, în loc să-i stea pe cap.

– Îmi permiți? mă întrebă Vonetta, atingându-mă pe umăr.

Nu-mi dădusem seama că nu mă mișcasem până atunci – că înlemnisem, fără să fiu în stare să ating coroanele. Am încuviințat din cap.

Vonetta atinse coroana din stânga și o ridică. Îmi dădu laoparte o șuviță de păr, iar pieptul mi se încheștă în timp ce îmi aminteam de Tawny. Oare de câte ori îmi prinsese șuvițele ca să nu se vadă pe sub vâl? De sute? De mii de ori? Am înghițit puternic în sec.

O, zei! Nu-mi permiteam să mă gândesc la așa ceva în acele momente. Nu-mi permiteam să mă gândesc la o grămadă de lucruri. Dacă aș fi făcut-o, n-aș fi fost deloc *bine*. Mi-aș fi pierdut tăria. Iar în acele momente trebuia să fiu neînfricăță.

Vonetta îmi puse coroana aurită pe cap, iar aceasta se simțea mai ușoară decât mă așteptam. Zimții auriți și subțiri din partea de jos a coroanei mi se agățară în păr, fixând-o.

– Așa, zise Vonetta, zâmbind. Puteam simți însă gustul picant al tristeții sale, în vreme ce o priveam. Perfect, mai zise ea.

Mi-am dres vocea ca să alung usturimea pe care o simțeam în gât.

– Ți mulțumesc, i-am zis.

Ochii ei strălucitori deveniră călduroși în timp ce îmi cuprindea mâinile cu ale ei, strângându-le.

– Au să sosească din clipă în clipă, zise ea.

– Nu vreau să afle cineva ce cadou mi-a trimis Isbeth, le-am reamintit.

– Știm, mă asigură Kieran.

Desigur, știau prea bine.

– Sunt gata, am zis, trăgând aer în piept.

Zâmbetul Vonettei nu mai era atât de trist. Vioiciunea îi spori pe când își îndepărta mâinile. M-am întors spre cufăr. Am simțit o înțepătură în piept în timp ce am văzut cum coroana singuratică era acoperită de capac.

„În curând“, mi-am promis, trecându-mi palma peste capacul de lemn. În curând, coroana avea să stea din nou pe capul lui Casteel. Iar el avea să-mi fie în curând alături.

Nimic nu ar fi putut să mă oprească. Nici generalii atlantieni, nici Regina de Sânge. Nici magia ei furată.

Emil sosi, plecându-și capul, în timp ce eu pătrundeam în spațiul mai aerisit al încăperii de primire. M-am oprit, văzându-l pe Reaver așteptând în întruparea lui de dragonin.

Habar nu aveam cum reușise să pătrundă în încăpere.

Mi-am împreunat lejer mâinile, iar nervozitatea mea crescuse atunci când am auzit zăngănitul armurilor apropiindu-se. Reaver își înălță capul, iar coarnele lui curbate atinseră ușor tavanul în timp ce nările lui se dilatară.

Valyn Da'Neer intră primul, ținându-și coiful sub brațul stâng. Distras pe moment de prezența lui Reaver, se lăsă repede într-un genunchi, plecând capul. Hisa îl imită, chiar dacă ea fusese cu noi încă de la început, iar coada ei împletită și groasă de păr întunecat îi căzu peste umărul acoperit de armură. Alții se

aflau în spatele lor, însă, atunci când Valyn își ridică privirea, nu am mai putut s-o evit, chiar dacă mi-aș fi dorit s-o fac.

Chiar dacă mă *durea*.

Nu aveam cum să mă pregătesc pentru acel moment. Avea părul mai deschis la culoare decât fiul lui cel mai mic, care la păr și la nuanța pielii semăna cu mama (păr brunet și piele arămie), însă linia maxilarului, nasul drept și pomeții înalți îmi păreau deosebit de familiari.

Atunci când îl priveam pe Valyn, mi se părea că văd părți din Casteel. Am oftat, încercând să-mi ascund durerea, și m-am forțat să-i privesc pe ceilalți. Trei bărbați și două femei intrară împreună cu Aylard. L-am recunoscut pe Lord Sven, tatăl lui Perry. Lăsase să-i crească o barbă deasă, ceea ce dădea o anumită duritate trăsăturilor sale călduroase. În timp ce îngenuncheau, am observat că Naill și Delano ni se alăturaseră. Zâmbetul ce-i lumina de obicei fața lui Naill lipsea, în vreme ce îi supraveghea îndeaproape pe generali – la fel ca vârcolacii de un alb imaculat care se plimbau atent pe laturile încăperii. Delano și Naill aveau de ce să fie paranoici. Nevăzuții încă reprezentau o amenințare.

Umărul lui Kieran îl atinse pe al meu, iar eu mi-am adus aminte cum mă povătuise Casteel să mă comport în astfel de situații.

– Vă puteți ridica, am zis.

Valyn se conformă, iar eu mi-am deschis simțurile, încercând să-l cuprind cu ele pe socrul meu. Mă opri un scut mental ce părea făcut din fier și piatră, la fel de puternic precum zidul unui oraș. Zumzetul străvechi al puterii ce-mi vibra în piept îmi spunea că aș fi putut să răzlesc prin acel scut dacă mi-aș fi dorit, spulberându-l. Dar nu aveam nici un motiv s-o fac.

Nici măcar nu aveam vreun motiv să mă gândesc la așa ceva.

Reamintindu-mi sfaturile primite de la Kieran în trecut, mi-am folosit simțurile spre propriul avantaj. Ceva călduros, acompaniat de curiozitate, mă înconjură în timp ce priveam o femeie cu tenul deschis la culoare, părul blond, aproape alb, ce-i ajungea până în dreptul bărbiei, și ochi de un albastru iernatic. Am simțit pe limbă gustul sărat al hotărârii ei.

Printre generali se găsea un vârcolac.

Bucuroasă să descopăr asta, mi-am întors atenția spre ceilalți. O incertitudine cu aromă de lămâie se îmbina cu aceeași statornicie pe care o simțisem și la generalul vârcolac. Era de așteptat. Însă percepeam și nuanțe de neliniște, acide și pregnante, venind dinspre un bărbat cu părul închis la culoare și dinspre o femeie cu părul castaniu și ochi strălucitori, de culoarea chihlimbarului. Nesiguranța lor semăna cu a lui Aylard, devenind aproape neîncredere. Iar senzația era profundă, încălcându-se cu vibrația pe care o simțeam în coșul pieptului. Simțeam că îndoielile celor doi erau provocate atât de mine, cât și de vârcolacii din preajma mea și de cei care se aflau acum în spatele lor – de ceea ce reprezentam acum. Coroana. Puterea.

Trebuia să-i ținem sub supraveghere atentă pe cei doi.

Din colțul în care se afla, Reaver îl privea pe fostul rege, în timp ce acesta se apropia de mine. Valyn îmi cuprinse o mână într-a sa, strângând-o cu blândețe. Nu zise nimic, însă gestul însemna mult pentru mine, chiar dacă încă eram furioasă pe Eloana și tot nu știam dacă Valyn fusese vreodată conștient sau nu de cine era Regina de Sânge.

– Am aflat ce s-a întâmplat cu dragoninii, zise Valyn, întorcându-se să-l privească pe Reaver. Îți oferim condoleanțele noastre profunde.

Reaver își mișcă puțin capul, în semn de mulțumire.

– În cazul în care Coroana de Sânge e cea responsabilă, vom face tot ce ne stă în putere să o facem să plătească înzecit, jură el, dând drumul mâinii mele și făcând un pas în spate.

Abia atunci Reaver își coborî capul.

– Sper că ați avut o călătorie fără probleme, am zis.

– Așa este, Înălțimea Voastră, răspunse Valyn.

Am fost la un pas de a-i cere lui Valyn să nu mi se adreseze în acea manieră, însă folosirea titlului formal în fața celorlalți sau atunci când erau discutate aspecte ce aveau legătură cu Atlantia era dovada respectului pe care mi-l acorda.

– Vreți ceva de băut? am întrebat, arătând înspre masă. Avem vin cu condimente și apă.

Un zâmbet scurt străbătu fața lui Valyn, lăsând să se vadă pentru o clipă gropițele adânci din obraji, pe care fiul său le moștenise.

– Desigur. Privi peste umăr. Cred că și Sven s-ar bucura să bea un pahar.

– Întotdeauna, răspunse lordul atlantian.

Nu știam câți ani avea tatăl lui Perry, mai ales că tenul său maroniu nu dădea semne de îmbătrânire. Părea să aibă undeva pe la 30 sau 40 de ani, însă asta însemna că ar fi putut să aibă 700 sau 800 de ani. Mi-am reamintit să-l întreb mai târziu despre cunoștințele sale legate de magia străveche.

– Mai vrea cineva să bea un pahar? întrebă Emil, îndreptându-se spre masă.

Ceilalți încuviințară din cap, mai puțin Aylard și femeia atlantiană. În timp ce Emil le turna în pahare, Kieran se aplecă să-mi șoptească la ureche:

– Pe femeia vârcolac o cheamă Lizeth Damron. Generalul care stă între ea și Sven e Odell Cyr, îmi zise el, referindu-se la

atlantianul cu păr întunecat și tenul ce-mi reamintea de culoarea pietrelor frumoase de cuarț fumuriu ale inelelor pe care ducesa Teerman le purta cu atâta plăcere.

– Cel aflat lângă Aylard e Lord Murin – un metamorf.

Era bărbatul din partea căruia simțisem venind neîncredere.

– Iar femeia de lângă Murin? am întrebat, în timp ce Emil îi înmâna lui Valyn un pahar cu vin.

– E Gayla La'Sere.

M-am întors spre el, în timp ce am observat-o pe Vonetta privindu-mă, și i-am zis pe un ton scăzut:

– La'Sere și Murin nu au încredere în noi.

– Am reținut, murmură Vonetta, fixându-și atenția asupra celor doi.

Am făcut un pas în față și am afișat ceea ce speram să pară un zâmbet primitiv, chiar dacă eu îl simțeam ca fiind fals.

– Bănuiesc că sunteți cu toții obosiți după călătorie, însă avem multe de discutat. Mai ales despre planurile noastre legate de Oak Ambler.

– Planurile noastre? întrebă Murin. Culoarea ochilor săi era fascinantă, asemănătoare cu a unei bucăți de sticlă șlefuită de apele mării. Nu mi s-a adus la cunoștință că astfel de planuri ar fi fost întocmite, Înălțimea Voastră. Dar, până una-alta, nici măcar nu am fost informați despre faptul că ați cucerit Massene.

– Tocmai de aceea sper că nu sunteți prea obosiți, ca să putem discuta, i-am răspuns, simțind pe piele enervarea lui înțepătoare. L-am privit în ochi. Știu că te supără acest aspect, i-am zis lui Murin, simțind pe limbă surprinderea lui înghețată. Ori uitase de abilitățile mele, ori pur și simplu nu se așteptase să le folosesc. Nu mai puteam să așteptăm, așa că am decis să cucerim Massene. Transformau muritori nevinovați și au omorât

trei vârcolaci. Mai mult decât atât, regele vostru e prizonierul Coroanei de Sânge. Timpul nu e de partea noastră.

– Așa este, zise Valyn, lăsând paharul pe masă, în vreme ce Murin își încleșta maxilarul. Așadar, vorbește-ne despre planurile acestea!

– Știm cu toții că Oak Ambler e un oraș portuar vital pentru Solis. Bunurile care ajung acolo sunt mai apoi transportate înspre majoritatea orașelor din nord-vest, deoarece asemenea transporturi mari de mărfuri pot ajunge mai lesne și în mai mare siguranță pe mare decât dacă ar trebui trecute prin Pădurea Sângerie. Îmi țineam mâinile împreunate ca să nu înceapă să tremure, în timp ce o priveam pe Hisa, care înclină scurt din cap, în semn de încurajare. E, de asemenea, cel mai mare oraș din nord-vest, alături de Masadonia și Trei Râuri.

– Așa e, zise Valyn. Oak Ambler e un punct vital pentru regiunile estice ale Solisului.

– Trebuie să ne asigurăm că nu-și pot folosi porturile pentru a-și aproviziona armatele. Dacă reușim să cucerim Oak Ambler și coasta ce se întinde de-a lungul Ținuturilor Pustii, dușmanul va fi nevoit să folosească rute mai anevoioase pentru a-și apăra orașele, am început eu. Recunosc că nu prea am cunoștințe de strategie militară, însă presupun că inamicul va încerca să-și miște trupele din Eastfall, am zis, referindu-mă la districtul din Carsodonia în care erau instruiți soldații și gardienii. Vor încerca, de asemenea, să miște trupe dinspre Câmpurile cu Sălci, acolo unde se află staționată majoritatea armatei Coroanei de Sânge.

– Mulțumită Reginei de Sânge, am aflat că au câteva mii de cavaleri regali, adăugă Kieran. Vampirii nu pot călători în timpul zilei. Tocmai din acest motiv, mai mult ca sigur vor păstra cavalerii în capitală, alegând să-și treacă forțele

compuse din muritori și Revenanți, poate, prin valea Niel.

Lizeth consimți printr-un murmur, în timp ce Hisa spunea:

– În afară de Pensdurth și Masadonia, care au și ele porturi, vom putea controla aprovizionarea orașelor și vom bloca intrarea flotelor în porturi. Le va fi mult mai greu să ne atace de pe mare.

– Complet de acord, zise Cyr.

– Vorbești despre controlul aprovizionării, zise Gayla, încruntându-se. Înseamnă că ne propunem să tăiem cu totul aprovizionarea orașelor?

– Nu ne ajută să le tăiem aprovizionarea cu mâncare sau alte bunuri necesare. Nu avem cum să-i înfometăm. Ascendenții vor fi în siguranță în spatele zidurilor *alături* de sursa lor de hrană. N-am face decât să-i facem să sufere pe muritorii nevinovați, și cred că nici un atlantian nu-și dorește una ca asta, am zis, privind-o.

– Întocmai, spuse Sven, în timp ce Gayla părea din ce în ce mai cufundată în gânduri.

– Înseamnă că pierdem șansa de a exploata instabilitatea care s-ar instala în acele orașe, nu? replică Aylard, iar metamorful Murin fu de acord. I-am forța pe muritori să se apere și să se întoarcă împotriva Ascendenților.

– Câți muritori care au trăit marea parte a vieții lor sub domnia Ascendenților ai cunoscut? l-am întrebat.

Aylard se încruntă.

– Nu prea mulți, însă nu înțeleg ce are asta de-a face cu faptul că îmi doresc să lupte pentru libertatea lor cu aceeași ferocitate cu care o vom face noi pentru ei, zise generalul.

– Poate ai impresia că muritorii nu vor lupta pentru Regina de Sânge, spuse Murin, trecându-și privirea peste trăsăturile mele, lăsând-o pentru o clipă să se fixeze pe partea

stângă a feței mele, acolo unde se aflau cicatricile; obișnuia să mă deranjeze atunci când cineva le vedea pentru prima oară, dar asta se întâmpla înainte să înțeleg că ele reprezentau vigoare și dorință de supraviețuire – două lucruri mai importante decât o piele netedă. Bănuiesc că ai avea de unde să știi, mai ales că ți-ai petrecut mare parte a vieții ca unul dintre ei.

Am simțit o explozie de iritare acidă emanând dinspre Vonetta, pe când formulam cu grijă răspunsul. Îmi doream să-i spun lui Murin să tacă odată din gură, însă mi-am dat seama că era mai bine să fiu sinceră.

– A existat o vreme când nu m-am îndoit de ce-mi povesteau Ascendenții. N-am luat în seamă neconcordanțele din spusele lor și nici nu le-am pus sub semnul întrebării afirmațiile. Nici măcar nu mi-am dat seama că vâlul pe care îl purtam și odăile în care mă țineau reprezentau o formă de detenție, am zis, conștientă că Valyn mă privea atent, uitând de paharul pe care-l ținea în mână. Însă, cu timpul, am început să-mi pun tot felul de întrebări, chiar înainte să-l fi cunoscut pe regele vostru. A început cu o grămadă de detalii mici care nu aveau sens. Felul în care se comportau cu slujitorii lor, dar și ei între ei. Felul în care trăiau. Atunci când am început să mă îndoiesc de aceste aspecte, totul a început să se destrame. Realitatea a devenit copleșitoare și terifiantă în momentul în care am început să-mi dau seama că lucrurile în care crezusem fuseseră o minciună. Nu mă scuz pentru că nu mi-am dat seama mai repede care-i adevărul sau că nu am fost destul de curajoasă ori de puternică s-o fac. E pur și simplu ce s-a întâmplat.

Delano trecu pe lângă Emil și se apropiu de Vonetta, în timp ce eu îi priveam pe generali.

– Aceeași realitate o trăiesc milioane de muritori care s-au născut și au fost crescuți sub puterea Ascendenților și care n-au avut parte de privilegiile mele, am zis. Toate generațiile sunt învățate să se teamă de întoarcerea atlantienilor și să creadă că orice pierdere sau moarte ciudată a unei persoane iubite petrecută noaptea e vina lor sau a vecinilor. Cauzată de faptul că au adus asupra lor mânia unui zeu.

Gayla tăcu incomodată, schimbându-și postura, în timp ce Cyr bău tot vinul din pahar pe nerăsuflete, vizibil afectat.

– Pentru muritori, Ascendenții *reprezintă* o prelungire a zeilor. Actul de a se îndoi de aceștia sau de a li se împotrivi în vreun fel reprezintă un atac împotriva zeilor în care cred și care se vor răzbuna pe ei în moduri groaznice. Mai mult decât atât, au văzut ce se întâmplă cu cei care sunt doar suspectați de a fi Descendenți sau cu cei care pun la îndoială Ritualul ori vreo taxă nedreaptă. Nu există procese corecte. Nu e nevoie de nici un fel de dovadă. Pedeapsa e rapidă și finală. Oare cum să ne așteptăm că ar putea să îi atace pe cei care îi țin prizonieri și care se vor răzbuna în moduri brutale pe ei, așa cum au mai făcut-o? am întrebat.

– N-ar avea rost să ne așteptăm la așa ceva, zise Cyr, mijind ochii aurii pe când își trecea mâna de-a lungul maxilarului.

– Însă am putea să-i asigurăm că ar avea ajutor, zise Kieran moale. Să le dăm de știre că n-ar lupta singuri pentru libertatea lor. Dacă am reuși să-i convingem că noi nu le suntem dușmani – și că am venit să-i ajutăm să dea jos Coroana de Sânge de la putere și să oprim Ritualul –, îmi imaginez că ar găsi destulă tărie încât să îi atace pe Ascendenți.

– Și cum anume am reuși una ca asta, când noi suntem pe cale să le cucerim orașele? întreabă Murin.

I-am zâmbit, chiar dacă ochii lui turcoaz păreau înghețați.

– Una dintre modalități ar fi să nu-i lăsăm să moară de foame, am zis.

Buzele lui Murin se strânseseră într-o linie subțire.

– Mai putem să încercăm să nu-i rănim în vreun fel în timpul asediului, am adăugat. Să nu le producem pierderi.

Aylard râse scurt și grosolan.

– Cu tot respectul, Înălțimea Voastră, însă, din câte îmi amintesc, spuneți că nu știți prea multe despre strategia militară. Lucru complet de înțeles, mai ales că sunteți atât de *tânără*, zise generalul, ridicând dintr-o sprânceană. Muritorii vor suferi pierderi. Am avut noroc în Massene, însă mai mult ca sigur vor exista pierderi de vieți nevinovate când vom cuceri Oak Ambler. E de așteptat. Imposibil de evitat.

– Chiar așa? am întrebat.

– Da, confirmă Aylard.

– Poate că tocmai datorită *tinereții* îmi permit să fiu optimistă, am zis, lăsându-mi capul într-o parte. Sau, pur și simplu, îmi permit să gândesc altfel. Oricum ar fi, nimeni din Consiliul Înțelepților nu-și dorește un război. Nici eu nu mi-l doresc. Nici regele vostru. Ne-am fi dorit să-l evităm, însă a fost imposibil. Nu se poate negocia cu Coroana de Sânge. Cu unii Ascendenți însă, negocierea este posibilă. Asta nu înseamnă că trebuie să existe pierderi umane enorme și distrugerii extinse. Acestea se vor întâmpla dacă alegem să purtăm războiul ca înainte, năvălind în orașe și călcându-i în picioare pe muritorii care încearcă să se pună la adăpost.

– Nimeni nu vrea așa ceva, zise Gayla. Dar până acum nu am auzit cum plănuiți să evităm toate acestea, în așa fel încât să reușim să câștigăm războiul. Metodele noastre de dinainte au fost brutale, însă și foarte eficiente.

– Chiar așa? am întrebat-o.

Mulți dintre generali fură cuprinși de uimire, însă Valyn ridică din sprâncene.

– Având în vedere poziția în care suntem azi, trebuie să admit că metodele nu au funcționat. Ne-am retras. Nu am reușit să câștigăm, zise el, privindu-i pe ceilalți generali. Trebuie să nu uităm asta.

Îmi venea să zâmbesc, însă m-am controlat, știind că nu așa aș fi reușit să-i câștig pe generali de partea mea.

– Vreau să vă aduc la cunoștință că am încercat să abordăm o altă tactică, oferindu-le ducelui și ducesei din castelul Redrock ocazia să evite un asediu, dacă aleg să accepte condițiile noastre.

– Și care au fost acestea? întrebă Murin, încordându-și maxilarul.

– Au fost destul de simple. Cinci la număr, am zis. Denunțarea Coroanei de Sânge și tot ce are de-a face cu Ritualul. Trebuiau să fie de acord să nu se mai hrănească din cei care nu își doresc asta și să le poruncească tuturor Ascendenților și gardienilor care îi slujesc – vampiri și muritori – să se predea. În final, trebuiau să fie de acord să renunțe la pozițiile de autoritate prin intermediul cărora domneau asupra muritorilor, cedându-le conducerii atlantiene, am zis.

Nu i-am mai menționat că acea conducere atlantiană urma să fie *temporară*. Nu credeam că trebuia să domnim asupra muritorilor, însă mai întâi trebuia să discut despre asta cu Casteel.

– Și cum au răspuns acestor cerințe? întrebă Murin.

L-am privit pe Kieran, care scoase misiva din buzunarul de la piept al tunicii sale. Mi-o înmână. Am despăturit pergamentul, lăsând să se vadă singura propoziție ce stătea scrisă pe el.

Nu suntem de acord cu nici una dintre cerințele voastre.

– Desigur, mârâi Murin.

– Răspunsul lor a fost dezamăgitor, însă nu m-a surprins, am zis.

Am privit scrisoarea, invocând esența primitivă. Scânteii de energie îmi emanară din vârfurile degetelor și cuprinseseră pergamentul. Într-o clipă, scrisoarea se făcu cenușă. Știam că mă laudam cu abilitățile mele. Mi-am ridicat privirea ca să observ reacția generalilor. Majoritatea priveau firele de cenușă, făcând ochii mari.

– Nu-i așa, Kieran?

– Întocmai, confirmă el. Tocmai de aceea am lăsat soldați de-ai noștri în urmă, după ce Emil le-a transmis conducătorilor cerințele. Soldații noștri au vorbit cu muritori care dețineau afaceri în oraș, precum și cu cei care păreau să fie Descendenți. Au vorbit cu cât mai mulți muritori, avertizându-i că, dacă familia Ravarel nu avea să ne accepte cerințele, urma să cucerim orașul a doua zi.

Un val de consternare trecu peste generali.

– N-am consimțit o asemenea acțiune, murmură Aylard.

Îl displaceam cu adevărat pe acel om.

– Nu sunt sigur că a fost o mișcare înțeleaptă, zise Valyn, încruntat. O privi pe Hisa. Ai fost de acord să se procedeze așa? o întrebă.

– Da, zise Hisa. Așa le-am oferit oamenilor ocazia să părăsească orașul înainte să fie prinși în mijlocul conflictului.

– Însă, zise Gayla, acum știu că venim.

– O știu de ceva vreme, am replicat.

Sven se scărpină în barbă, în timp ce se îndepărtă de generali, apropiindu-se de masa pe care era întinsă o hartă a orașului.

– Curtenii regali au început să se pregătească pentru o invazie din clipa în care Regina noastră le-a ucis regele, zise Sven.

– Numai că acum știu cu exactitate ziua în care vom ataca, spuse Murin.

– E un risc, am zis. Însă ne-am decis că merită asumat.

– Tu ai desenat harta, Hisa? întrebă Lizeth, care i se alăturase lui Sven.

– Da, zise Hisa rânjind scurt.

– Știam eu, murmură generalul vârcolac.

– Să zicem că planul nostru funcționează. Muritorii vor fugi din oraș, lăsându-l oarecum vulnerabil, zise Valyn, venind și el la masa pe care era întinsă harta. Unde anume s-ar afla Ascendenții?

– Atunci când Ascendenții se simțeau în pericol în Masadonia sau în capitală, se retrăgeau la Scaunul Regal, unde erau protejați de zidul interior, am zis. M-am alăturat lor, acompaniată de Delano, Kieran și Vonetta. Așadar, mă gândesc că majoritatea, dacă nu chiar toți, se vor refugia în interiorul castelului Redrock, când vom cucerii orașul în timpul zilei.

– Adică atunci când vor fi slăbiți, zise Murin încuviințând din cap, apropiindu-se și el.

– Orice Ascendent care ne atacă trebuie ucis, zise Hisa, vorbind despre un nou aspect al planului care mai mult ca sigur nu avea să fie ușor de digerat. Cei care se predau și nu luptă vor fi capturați și nu vor fi răniți.

– Vor trebui interogați, pentru a ne da seama dacă putem avea încredere în ei că ne vor respecta cerințele, am zis. Nu toți Ascendenții sunt monștri însetați de sânge. Știu asta. Fratele meu n-a fost așa.

– Și regele nostru? Oare ar fi de acord cu un asemenea plan? mă întrebă Murin.

Mi-am strâns degetele, apăsându-le în palme.

– Înseamnă că nu-ți cunoști deloc regele dacă pui o asemenea întrebare, am zis, privindu-l în ochi până când își întoarse privirea. Am tăcut pentru o clipă, ca să mă

asigur că nu urma să reacționez într-un fel nechibzuit și deplasat pentru o regină.

Adică să mă abțin, să nu-i înfig pumnalul în față.

– Și ar trebui să ne mai așteptăm și la alte directive neobișnuite? Întrebă Murin.

– Da, i-am zis, zâmbind, bucurându-mă să simt înțepătura de mânie acidă venită din partea lordului. Pe cât posibil, vom evita să distrugem locuințe sau clădiri. Locuitorii care vor fugi trebuie să aibă unde să se întoarcă. Cât despre zidul exterior? Trebuie lăsat intact. Îi protejează pe locuitori de Temuți. Am simțit vina șerpuindu-mi prin vene. Mă simțeam ca o ipocrită vorbind despre importanța zidului când aproape dă râmasem o porțiune a zidurilor din Massene într-un acces de furie. Am expirat încet. Vor avea nevoie de protecție după ce ne vom fi încheiat atacul. O să dă râmăm porțile orașului. Ar trebui să fie de ajuns.

– Cred că nu e înțelept să ne concentrăm trupele într-o singură breșă, mă contră Murin. Drace! Mai degrabă trimitem dragoninii rămași, să se ocupe ei de atac.

Ochii lui Reaver se îngustară. Nu era deloc impresionat de spusele lui Murin. Nici eu nu eram.

– N-avem să câștigăm cu ușurință încrederea muritorilor dacă le dă râmăm zidul orașului, am zis, surprinsă că trebuia să spun așa ceva cu voce tare. Ce-i drept, ne-ar ușura munca, însă, dacă am proceda astfel, o parte mai însemnată a armatei noastre ar trebui să rămână în urmă ca să protejeze Oak Ambler de Temuți sau de cei care și-ar dori să profite. Acele trupe ar putea fi folosite ca să blocheze orice atac venit din vest.

Unii murmurau, consimțind, însă din partea lui Aylard simțeam doar o furie acidă care-mi umplea gâtul.

– Nu cred că ar trebui să ne intereseze momentan încrederea sau bunăstarea muritorilor, ripostă Aylard. Avem nevoie de Oak Ambler. Avem nevoie...

– O să avem *nevoie* de pace după ce totul se va sfârși, i-am zis. Am lăsat un pic din energia ce vibra să se ridice la suprafață în timp ce-l fixam pe Aylard cu privirea. În clipa în care marginile ochilor mei se colorară în argintiu, acesta făcu un pas în spate. Avem nevoie de foarte multe lucruri, însă nu suntem niște cuceritori. Nu suntem din cei care *iau*. Ne vom folosi de puterea și influența ce ne stau la dispoziție ca să distrugem Coroana de Sânge și ca să ne eliberăm regele. După ce războiul se va sfârși, trebuie să trăim în pace alături de locuitorii Solisului. Așa ceva nu va fi posibil dacă îi lăsăm pe locuitori fără apărare, dându-le foc la case, demonstrându-le astfel că ceea ce le-au spus Ascendenții despre noi e adevărat.

Obrajii palizi ai lui Aylard se înroșiră.

– Cu tot respectul, Înălțimea Voastră, mă tem că vă amintiți prea mult ce înseamnă să fii muritor. Am impresia că sunteți mai preocupată de soarta lor decât de asigurarea viitorului și a siguranței poporului *vostru*.

Delano își trase buzele, dezvelindu-și colții, și mârâi, pe când *eather*-ul din pieptul meu zumzăia, iar eu m-am lăsat cuprinsă de esență. Am permis puterii să iasă la suprafață în timp ce înaintam. Cei din jurul meu icniră surprinși, fiind mai apoi șocați, când o lumină argintie îmi cuprinse marginile privirii. Mi-am dat seama că majoritatea generalilor mă vedeau așa pentru prima oară.

Vedeau cu adevărat cine eram.

O știau, însă faptul că o puteau vedea... Ei bine, îmi imaginam că momentul avea un cu totul alt impact asupra lor acum.

– Faptul că arăt empatie și îngrijorare pentru muritori nu înseamnă că nu-mi pasă de

poporul meu. Gândindu-mă la viitorul muritorilor mă gândesc și la viitorul *nostru*, căci cele două vor fi întrepătrunse, fie că ne dorim, fie că nu. E singura cale, deoarece nu ne vom retrage după munții Skotos. Acesta va fi ultimul război pe care-l vom purta.

Energia încarcă aerul din încăpere. Aylard înțepeni, ochii lui aurii holbându-se în timp ce Lizeth se lăsa într-un genunchi. Își puse o mână în dreptul inimii, iar pe cealaltă o lipi de podea.

– *Meyaaah Liessa*, șopti ea, iar fața îi fu încet cuprinsă de un zâmbet.

Ceilalți o urmară, îngenunchind în fața mea – generalii, Hisa, socrul meu, Naill, Emil și frații Contou. Esența primitivă se scurgea în jurul meu. Reaver își întinse aripile aspre, trecându-le peste capetele generalilor.

Îi priveam de sus pe Aylard și pe ceilalți.

– Am fost născută cu carnea și focul zeului primitiv în sânge. Nu vă îndoiiți de faptul că pe zi ce trece mă simt din ce în ce mai puțin ca un muritor.

Adevărul cuvintelor rostite îmi intră în oase. Pătrunse în acele cotloane goale pe care le simțeam în interiorul ființei mele. Și, de fiecare dată când acele cotloane păreau să se mărească, mă simțeam... mai rece și mai detașată, mai puțin muritoare. Nu știam dacă senzația avea să se schimbe sau să se intensifice. Dacă se datora absenței lui Casteel sau era cauzată de altceva. Pe moment însă, nu-mi păsa.

– Nu sunt nici muritoare, nici atlantiană. Sunt o zeităte, le-am reamintit. Nu voi alege între muritori și atlantieni, când pot să aleg ambele.

Am tras *eather*-ul înapoi, cu greu. Părea că își dorea să atace. Să demonstreze tuturor că nu mai eram deloc muritoare.

Dar nu era întru totul adevărat.

Esența primitivă putea fi controlată. Era o prelungire a ființei mele. Dorințele sale erau ale

mele. Făcea ceea ce *eu* doream.

Devenind oarecum neliniștită de acea conștientizare, am oprit puterea și mi-am închis simțurile. Strălucirea argintie dispăru, iar aerul din încăpere se liniști. Reaver își trase aripile pe lângă corp.

– Mă gândesc că așa ar alege să procedeze un zeu, nu? am întrebat.

– Cred că da, zise Lizeth încuviințând din cap.

– Prea bine, am zis, trecându-mi o mână peste tunică, atingând calul de jucărie care zăcea în punguța de piele prinsă de coapsă. M-am concentrat asupra inelului ce-mi atârna între sâni. Doresc să susțineți acest plan, pentru că felul în care vom proceda la Oak Ambler va da tonul evenimentelor ce vor urma. Vestea despre felul în care ne vom purta cu muritorii și cu Ascendenții care se vor supune cerințelor noastre se va răspândi în alte orașe. Ne va fi de folos multă vreme după ce războiul se va fi încheiat. Va demonstra că intențiile noastre sunt bune, în cazul în care...

I-am privit pe cei adunați acolo, dându-mi seama că trebuia să procedez după cum mă învățase Cas.

– Vă puteți ridica, am zis.

– În cazul în care...? întrebă încet Valyn, primul care se conformă îndemnului meu.

L-am privit, simțind o presiune apăsându-mi umerii.

– În cazul în care trebuie să ne schimbăm intențiile, am zis.

Privirea Gaylei se concentrează asupra mea, și părea că înțelege ce vreau să spun. Era ca și cum știa că tocmai le descriesem scenariul ideal.

Părea conștientă de faptul că știam că totul ar fi putut degenera cu repeziciune, iar ambele tabere ar fi putut suferi nenumărate pierderi.

Însă eu, cu ajutorul lor, aveam să mă asigur că făcusem totul ca să prevenim așa ceva.

Tensiunea din încăperea se disipă încetul cu încetul, în timp ce discutam despre felul în care urma să cucerim Oak Ambler. Apoi am vorbit despre faptul că descoperisem că Regina de Sânge reușise să controleze energia primitivă.

Când Valyn se întoarse spre mine însă, știam că răgazul se terminase.

– Ce se va întâmpla după ce vom cuceri Oak Ambler? întrebă el.

– Cred că mai bine îngenunchem de pe-acum, zise Emil, oftând. Pentru că n-o să vă placă ce urmează, și ea are să se transforme cu totul într-o zeitate.

Vonetta se uită urât la el.

– Vreau să se țină cont... începu Hisa, iar eu m-am uitat la ea la fel de urât pe cât se uitase Vonetta la Emil. Cutezătoare, Hisa își ridică bărbia. Cu această parte mai nouă a planului nu sunt deloc de acord.

– Va trebui să ne confruntăm cu Coroana de Sânge pe multe fronturi diferite, am zis. Atlantia va trebui să ocupe Oak Ambler, în timp ce o forță însemnată va călători spre vest, cucerind orașele aflate între Massene și Carsodonia.

– Sună bine, zise Valyn fără să-și ia ochii de la mine. Însă *tu* ce planuri ai?

Nu eram sigură că ar fi trebuit să le spun ce plănuiam, pentru că nu știam dacă nu cumva aveam printre noi un trădător. Însă, conform spuselor lui Kieran și Hisei, dacă voiam ca restul să o accepte pe Vonetta ca regentă a Coroanei, trebuia ca eu să fac anunțul oficial, iar asta avea mai mult ca sigur să nască întrebări.

Trebuia să le împărtășesc știrea.

– După ce Oak Ambler va fi cucerit, eu mă voi îndrepta spre Carsodonia împreună cu un grup restrâns. Nu mă duc acolo ca să o înfrunt

pe Regina de Sânge sau ca să cuceresc capitala. Merg să-l eliberez pe regele nostru. Am de gând să-l aduc înapoi.

– Nu știam nimic despre așa ceva, zise Aylard bățos.

– Cred că nimeni nu e nici pe departe surprins să audă una ca asta! se răsti Murin la el.

– N-am cum să fiu de acord, zise Valyn. Tu ești Regina, însă...

– Nu veți rămâne fără conducător. Vonetta va fi regenta Coroanei pe perioada absenței mele și va acționa în numele meu, am zis, spre surprinderea și chiar nemulțumirea unor generali. Cuvântul ei va fi ascultat ca și cum ar fi al meu.

– Nu dau doi bani pe conducere acum. Pentru tine îmi fac griji, zise Valyn, iar eu mi-am întors brusc privirea spre el. Ești Regina noastră, însă ești și nora mea.

Vorbele lui mă surprinseră, lăsându-mă pe moment fără replică.

– Așa e, am zis. Însă *fiul tău* e ținut prizonier în Carsodonia.

– N-am uitat, zise Valyn, apropiindu-se. Mă gândesc la asta în fiecare clipă, pentru că *ambii* mei fii se află întemnițați acolo.

Inima îmi zvâcni.

– Atunci, tu ar trebui să fii ultimul care să-mi stea în cale. Pe măsură ce vom cuceri tot mai multe orașe, pericolul la care e supus Casteel va crește, i-am zis. „Mai mult decât l-am expus deja pericolului“, m-am gândit. Nu vreau să risc așa ceva.

– Înțeleg mai bine ca oricine de ce simți nevoia să faci asta. Numai zeii știu cât de mult mi-aș dori ca fiii mei să-mi fie acum alături. Îi vreau pe amândoi sănătoși și în siguranță. Însă nici un membru al familiei noastre nu a părăsit Carsodonia întreg – asta în cazul în care a

reușit să se întoarcă. Valyn mă privi drept în ochi. Nu-mi doresc să ți se întâmple și ție ceva.

„Familia mea.“

Valyn mă considera ca făcând parte din familia lui. Gâtul mi se încordă în timp ce eram cuprinsă de o emoție ce risca să iasă la suprafață dacă nu o controlam. Am reușit până la urmă să-mi domolesc reacția. Trebuia s-o fac.

– N-o să fie singură, zise Kieran. Nici eu, nici ceilalți care vor merge împreună cu ea nu vom permite să i se întâmple ceva.

Ochii chihlimbarii ai lui Valyn străluciră în timp ce-l privea pe Kieran.

– Nu doar că o susții, dar ai de gând să i te alături?! Ca sfetnic? M-aș fi așteptat la altceva din partea ta, zise Valyn.

– Faptul că o susțin nu are nimic de-a face cu faptul că sunt sfetnicul Coroanei, zise Kieran. Spre deosebire de data trecută când Cas a fost luat prizonier, de data asta n-am să stau cu mâinile în sân. Și n-am de gând să încerc s-o opresc și să dau greș, doar ca să plece de una singură. Nici pe departe. Poate că asta mă face să fiu o alegere proastă pentru rolul de sfetnic. Nu știu. Și nici nu-mi pasă.

Am clipit, încercând să alung usturimea ce-mi cuprinsese ochii, și mi-am dres vocea.

– Cunosc foarte bine riscul și sunt pregătită să mi-l asum. Nu pot aștepta până traversăm întregul Solis. Mi-am lipit mâna de piept, simțind inelul pe sub tunică. *El* nu are atât de mult timp la dispoziție.

Valyn clătină din cap încet, pe când ceilalți îl priveau.

– Penellaphe, zise el moale. Știu că ții foarte mult la fiul meu. Că ai face orice pentru el. Și mai știu că ești puternică – mult mai puternică decât toate armatele noastre. Dar riscul e prea mare. Fiul meu nu și-ar dori să-ți asumi un asemenea risc.

- Ai dreptate. Casteel nu și-ar dori să-mi asum un asemenea risc, nici măcar de dragul lui. Deși el ar fi făcut-o pentru mine, dacă eu aș fi fost cea capturată. Însă, în același timp, n-ar încerca să mă oprească.

Valyn închise ochii pentru o clipă.

- Atunci, voi veni cu tine, zise el.

- În nici un caz, am ripostat, inima sărindu-mi în piept. Ochii lui se deschiseră brusc. Știi prea bine ce ai păți dacă ai ajunge în ghearele ei. Eloana știe cum ar proceda Regina de Sânge.

Tăcerea se lăsă în jurul nostru, pe când Valyn mă privea. Știa că spun adevărul. Nu doar că Isbeth îi învinovățea pe ambii pentru moartea fiului ei și pentru întemnițarea lui Malec într-un mormânt, însă l-ar fi schingiuit pe Valyn dacă îl captura, doar ca să se răzbune pe Eloana. Nu-mi doream să am sângele lui pe mâini.

- Ți-o interzic, ca Regină, i-am zis, iar el își întoarse capul, un mușchi zvâcnindu-i sub tâmplă atunci când i-am dat porunca - folosindu-mă de autoritatea pe care o aveam. Măine la prânz vom ataca Oak Ambler și îl vom cuceri, apoi, eu mă voi îndrepta spre Carsodonia, iar armatele atlantiene vor proceda conform planului stabilit, am zis, privindu-i pe toți. Nu mă voi răzgândi.

CAPITOLUL 11

Casteel

„Încă o dată.“

Extenuarea mă sâcăia în timp ce îmi propteam o mână de zid și loveam cu piciorul cât de tare puteam.

Osul crăpă și apoi cedă.

– Era și timpul, la naiba! am murmurat, gâfâind.

Temutul care ajunsese de data aceasta în celula mea nu fusese decât piele și oase – oase deosebit de fragile.

M-am lăsat pe podea. Sau, pur și simplu, picioarele îmi cedară. Nu eram sigur. Cuprins de amețeală, am pipăit cadavrul Temutului, apucându-i osul rupt al tibiei și scoțându-l din carne. Unul din capete era mai ascuțit decât celălalt. Ceea ce era perfect. Puteam să ascut acel capăt de marginea lanțurilor, acolo unde se aflau niște pintenii întăriți.

Arma improvizată nu urma să aibă prea mare efect asupra Revenanților sau asupra lui Isbeth. O zeităte falsă era tot o zeităte până la urmă, însă arma era în stare să provoace daune. Daune sângeroase.

Am îndepărtat rămășițele Temutului cu piciorul, știind că o slujnică avea să își facă la un moment dat apariția și să îndepărteze stârvul înainte să reînvie, fără să-l verifice cu atenție.

Proptindu-mi spatele de zid, am încercat să-mi trag sufletul. Măcar preț de câteva minute.

Trebuia să rămân treaz, chiar dacă îmi doream mai mult decât orice să adorm. Să o visez pe Poppy.

Ceea ce se întâmplase înainte nu se putea să fi fost un vis. Cel puțin, nu un vis obișnuit. Ar fi trebuit să-mi dau seama că fusese cu totul altceva. Poppy mi se păruse mult prea reală. O *simțisem* ca fiind mult prea reală – prea moale și caldă. N-am conștientizat că intrasem unul în visul celuilalt până în clipa în care i-am văzut ochii.

Atunci am văzut că arătau altfel.

În acel moment însă, începuserăm să ne îndepărtăm unul de celălalt în vis, iar eu am ratat oportunitatea să-i spun...

Ce ar fi urmat să-i spun? Unde eram ținut prizonier? Știam doar că eram undeva... *în subteran*. Informația n-ar fi ajutat-o prea mult, însă aș fi putut să-i spun ce devenise Isbeth. Poate că cineva ar fi știut dacă un semizeu avea aceleași slăbiciuni ca un zeu sau o zeiță. Aș fi putut...

Corpul îmi fu străbătut de un spasm, iar mușchii mi se încordară, cuprinși de durere.

Trebuia să mă hrănesc.

Durerea ascuțită a foamei mă rodea, iar ochii mei se închiseră încetul cu încetul, în vreme ce în urechi auzeam doar picurul slab al apei. Probabil ațipisem. Sau leșinasem. Orice era posibil, însă un sunet de pași mă trase înapoi din nimicul în care mă adâncisem. Ochii mi se deschiseră brusc și se obișnuiră mult mai greu ca de obicei cu întunecimea celulei, în timp ce ascundeam la spate osul Temutului. Sunetele pașilor nu semănau cu țacăniturile târșăite scoase de un Temut și nici nu erau atât de răsunătoare ca acelea scoase de slujnica de dinainte. Sunau ca și cum cineva *se plimba*, leneș și ritmat. Mi-am concentrat privirea asupra intrării. La început, n-am văzut nimic în afară de umbre, însă, pe măsură ce priveam, am

început să constat că umbrele deveniseră dintr-odată prea dense. Prea solide.

Corpul îmi fu cuprins de fiori, în timp ce începeam să disting arătarea ce se afla în întuneric. Era înaltă, însă nu părea să aibă o formă definită. Umbra pluti până ajunse în lumina slabă a lumânărilor – era îmbrăcată într-o *mantie*.

Mă holbam la arătare, iar inima îmi bubuia. Mantia arătării era neagră și lungă, asemănătoare unui giulgiu, iar gluga îi acoperea fața ce părea înghițită de beznă. Semăna cu mantia pe care o purtasem în Solis, atunci când doream să rămân nevăzut. Cea datorită căreia primisem porecla de Cel Întunecat.

În fața mea nu se afla o slujnică. Iar arătarea înveșmântată în mantie era prea înaltă ca să fie Callum.

Umbra rămase nemișcată.

Înlemnisem, simțind arsuri în vintre.

Arătarea înveșmântată își ridică mâinile spre glugă, pe care o dădu laoparte.

Întreaga mea ființă se încordă.

Am văzut de-a lungul timpului lumina vieții stingându-se în ochii celor pe care i-am ucis. Am zăcut în bălți de sânge care fuseseră rezultatul acțiunilor mele, mâinile și fața fiindu-mi mânjite, privind în jos la trupuri mutilate. Am văzut tot felul de grozăvii care i-ar fi bântuit pe majoritatea și niciodată nu mi-am ferit privirea. Asta până în noaptea în care Poppy a aflat cine eram cu adevărat. Conștientizarea faptului că fusese înșelată și oroarea pe care am văzut-o cuprinzând ochii ei verzi și frumoși, precum și felul în care încrederea ei fragilă se spulberase mă făcuseră atunci să-mi fie greață.

Așa mă simțeam și acum. Îngrețosat. Dornic să-mi feresc privirea. Dar, la fel ca în acea noapte de demult, alături de Poppy, m-am

forțat să ridic privirea. În fața mea se afla cineva care devenise de nerecunoscut.

Fratele meu.

Nu mă simțeam ca în acea noapte cu Poppy, când avusesem senzația că urma să mă sufoc de rușine. Pentru o scurtă clipă, m-am simțit ușurat că fratele meu trăiește, dar sentimentul dispăru repede. În urmă rămăsese doar furie, nelăsând loc pentru ca altceva să prindă rădăcini.

– Nemernicule, am mârâit.

Malik zâmbi. Felul în care zâmbea îmi era străin. Nu părea real.

– Mda... zise Malik, lăsând brațele pe lângă corp.

Trecură câteva clipe prelungi. Tot ce făceam era să ne privim. Nu aveam idee ce naiba vedea. Nici nu-mi păsa.

– N-arăți rău pentru cineva care a fost ținut *prizonier* timp de un secol, am zis pe un ton zeflemitor.

Malik chiar arăta bine. Părul lui castaniu-deschis, care de obicei îi ajungea până la umeri, era mai lung decât îmi aduceam aminte, însă era curat. Părea că strălucea în lumina lumânărilor. Pielea lui arămie nu părea trasă sau palidă. Ochii lui de culoarea chihlimbarului străluceau. Mantia îi era frumos croită, dintr-un material de culoare neagră ce-i cuprindea foarte bine umerii. Se apropie, și am observat că slăbise, însă Malik era mai înalt decât mine cu câteva degete, în timp ce eu eram mai lat în umeri.

– Mi-aș dori să pot spune că și tu arăți grozav, zise el.

– Presupun că nu-i cazul.

Malik tăcu din nou. Stătea acolo, cu o expresie indescifrabilă pe față. Îmi doream să mă pot folosi de abilitatea lui Poppy de a citi emoțiile oamenilor. Asta în cazul în care nu cumva își ridicase scuturile emoționale. Oare

așa procedase atunci când ne întâlniserăm în Oak Ambler? Pe atunci, n-am avut timp să aflu dacă Poppy reușise să simtă *ceva* când vorbise cu el. Mi-aș fi dorit să aflu dacă era la fel de golit de emoții pe cât părea.

– Doar atât ai să-mi spui? întrebă într-un final Malik.

Umerii mi se cutremurară, în timp ce am izbucnit într-un râs sec și istovitor.

– Am destul de multe să-ți zic, i-am răspuns.

– Ascult, zise Malik, apropiindu-se și dând laoparte mantia în timp ce îngenunchea. Cizmele lui de piele erau neobișnuit de curate. Înainte, nu fuseseră niciodată imaculate, ci mai tot timpul mânjite cu noroi sau acoperite cu fân din grajduri, lăsând urme după el prin tot palatul. Se uită la mâna mea bandajată. N-am de gând să te opresc, mai zise.

– N-am *meritat* vizita asta, am replicat, strâmbându-mă. Ce-ai făcut *tu* ca s-o meriți, *frățioare*?

– Absolut nimic, *Cas*.

– Minți!

Își ridică privirea. Zâmbetul lui fals îi reveni pe buze, dând la iveală gropița din obrazul lui stâng.

– N-ar trebui să mă aflu aici, zise Malik.

Pentru o clipă, am început să sper. După cum spusese și slujnica, Malik nu se afla niciodată unde ar fi trebuit să fie. Pe când eram copii, trebuia să-l vânăm ca să-l aducem să își facă lecțiile, iar activitatea devenise un soi de joc pentru mine și Kieran. Puneam pariu ca să vedem care din noi avea să-l găsească primul. Tot timpul întârzia la cină, de multe ori pentru că pusese ceva în mâncare sau în băutură. Alte dăți, pur și simplu *curvășărea* pe undeva. De mai multe ori o auzisem pe mama spunându-i Kirhei că avea impresia că urma să ajungă bunică pe când încă era regină. Se înșelase, spre surprinderea multora. A mea inclusiv.

Speranța, însă, nu dură mult. Incapacitatea lui de a se afla acolo unde ar fi trebuit să fie nu era dovada faptului că fratele meu, cel pe care-l cunoscusem și iubisem, se mai afla în interiorul celui din fața mea. Era dovada a cu totul altceva.

– Tu și nenorocita aia ați ajuns să fiți chiar atât de apropiați? l-am întrebat. Legătura din jurul gâtului meu se strânse. M-am chinuit să-mi proptesc spatele de zid și să mă relaxez. Altfel nu văd de ce nu te-ai îngrijora că ar urma să te pedepsească.

Gropița din obraz îi dispăru.

– Asta nu schimbă cu nimic faptul că suntem frați, zise Malik.

Își coborî privirea, tăcând din nou. Un alt moment prelung se întinse între noi, și, pe toți zeii, cel din fața mea părea cu adevărat fratele meu. Vocea era cea a fratelui meu. Petrecusem decenii temându-mă că nu mai aveam să-l mai văd vreodată. Și acum, se afla în fața mea, însă, în același timp, părea că nu era deloc acolo.

– Ce ți-a făcut? l-am întrebat.

Pielea din jurul gurii sale se tensionă.

– Arată-mi mâna, mi-a cerut.

– Du-te dracu'!

– Începi să-mi rănești sentimentele.

– Ai impresia că asta mă preocupă pe mine momentan?!

Malik chicoti într-un mod atât de familiar.

– Chiar te-ai schimbat, zise el. Îmi apucă încheietura mâinii stângi, și eu am încercat să mă trag, ceea ce era total inutil, având în vedere halul în care eram. Ochii lui se îngustară. Hai, nu mai face pe copilul răsfățat!

– Nu mai sunt de mult unul, i-am zis.

– Discutabil, murmură, începând să-mi desfacă bandajul.

Degetele îi erau calde și pline de bătăături. Mă întrebam dacă se mai antrena cu sabia, dacă Isbeth îi permitea s-o facă. Malik desfășură cu

totul bandajul de pe rană, lăsându-l să cadă pe podeaua de piatră.

– La dracu'! exclamă el.

– Nu-i așa că arată minunat? Am izbucnit într-un râs glacial. Mi-am amintit de dățile în care îmi cerceta câte o zgârietură neînsemnată pe când eram copii. Când chiar fusesem un răsfățat. Spune-mi, ea a fost cea care ți-a deschis ochii spre asemenea *adevăruri*? l-am întrebat.

– Habar n-ai despre ce vorbești, îmi zise, privindu-mă cu ochi strălucitori.

M-am lăsat în față, ignorând legătura care începuse să-mi strângă din nou gâtul. Mi-am apropiat fața de a lui.

– Zi-mi, ce ți-a făcut ca să te înfrângă? am întrebat.

– Ce te face să crezi că sunt înfrânt?

– Faptul că nu pari întreg. Dacă ai fi, n-ai sta alături de monstrul ăla. Nemernica aia care a...

– Știu foarte bine ce a făcut. Mă privea drept în ochi. Dă-mi voie să te întreb ceva, Cas! Cum te-ai simțit când ți-ai dat seama că mama noastră – foarte posibil și tatăl nostru – ne-a mințit despre cine e regina Ileana cu adevărat?

– Cum crezi că m-am simțit? l-am întrebat, cuprins de mânie.

– Furios. Dezamăgit, zise el după o clipă. Mânios. Eu așa m-am simțit.

Avea dreptate.

– De aceea ai ales să i te alături lui Isbeth? Să-ți trădezi regatul și apropiatii? l-am întrebat. Pentru că mama și tata ne-au mințit?

Buzele lui se strâmbară, iar pe față îi răsări un zâmbet slab.

– Motivul pentru care mă aflu aici n-are nimic de-a face cu părinții noștri. Cu toate că, dacă ar fi fost cinstiți și ne-ar fi spus adevărul, cred că nici unul din noi nu ne-am fi aflat aici.

Totul s-ar fi schimbat dacă am fi știu cine era Regina de Sânge cu adevărat.

- Așa e, am zis.
- Asta nu schimbă cu nimic faptul că rana ta s-a infectat.
- Nu-mi pasă deloc de rană.
- Ar trebui, zise el. Un mușchi al maxilarului îi zvâcni, în același loc ca pe fața tatălui nostru, chiar sub tâmplă. Rana ar fi trebuit să se fi vindecat până acum.
- Crezi?! m-am răstit eu la el, în timp ce banda din piatră de umbre mi se afunda în trahee.
- Trebuie să te hrănești.
- Ții neapărat să mă repet?
- Și tu chiar ții neapărat să te sufoci? mă întrebă el, zâmbind.
- Lua-te-ar naiba! i-am zis, rezemându-mă de perete, pe când banda din jurul gâtului meu își slăbea încetul cu încetul strânsoarea.
- Înainte, nu înjurai atât de des, observă el, privindu-mi din nou mâna.
- Ce!? Îți deranjez cumva recent descoperita sensibilitate?
- Nimic nu mă mai deranjează, zise el râzând.
- Asta chiar pot să cred, am zis.
- Malik ridică dintr-o sprânceană.
- Dacă-ți dau din sângele meu, vor afla că am venit să te vizitez, zise el.
- Așadar, te temi să nu fii pedepsit.
- Nu eu voi fi cel pedepsit, îmi zise, privindu-mă cu ochii lui reci.
- Stomacul îmi era ros de dezgust.
- Vrei să mă faci să cred că-ți pasă de ceea ce-ar putea să-mi facă Isbeth? Asta în timp ce-ții partea?! l-am întrebat.
- Ești liber să crezi ce vrei, îmi zise. Își duse mâna spre faldurile mantiei și trase de o curea. Scoase la vedere un sac îngust de piele, asemănător cu cel folosit de tămăduitori. Mă gândeam că ai nevoie de ajutor medical.

Nu i-am răspuns, privindu-l cum scoate o sticlută din sac. Mi-am adus aminte ce-mi spusese slujnica. Susținuse că venise să mă vadă pentru că avea de ținut o promisiune. Și pentru că se plictisea. Aflase însă că mâna îmi era infectată.

Se părea că Malik venise pregătit pentru că primise de veste.

Oare o rugase pe slujnică să vadă cum mă simt? Sau, pur și simplu, slujnica se dusese la el ca să-i spună?

– Dacă nu te hrănești cu sânge, corpul tău va fi la fel de nefolositor ca al unui muritor, observă el. Infecția se va răspândi și îți va ajunge în sânge. Nu te va omori, însă starea ta se va înrăutăți considerabil, și vei ajunge într-un hal în care nu cred că ți-ai dori să ajungi.

Știam *exact* ce însemna una ca asta. Mă mai aflasem pe marginea prăpastiei alături de Poppy, în New Haven, dar reușisem să depășesc momentul.

Malik desfăcu dopul sticlei, și un miros astringent umplu camera.

– Are să usture ca focurile Abisului, zise Malik. Sper că n-ai de gând să ții și să izbucnești în plâns, ca odinioară. Îmi strânse cu putere încheietura. N-are să-ți fie bine dacă cineva te aude zbierând.

– Dacă n-am urlat atunci când nenorocitul ăla mi-a tăiat degetul, ce te face să crezi că am de gând să scot un sunet acum?

Mușchiul de sub tâmplă i se încordă din nou.

– Atunci, trage adânc aer în piept, zise el.

L-am ascultat, pentru că știam ce avea să urmeze. Malik turnă lichidul peste nervul și osul parțial expus, privindu-mă drept în ochi. Și, pe toți dracii, îmi venea să urlu din toți rărunchii. Faptul că trăsesem adânc aer în piept nu domolea cu nimic arsura pe care o simțeam. Am scrâșnit atât de tare din dinți, încât m-am mirat că nu mi i-am crăpat. Durerea îmi tăia

respirația, și nu reușeam să pricep ce-mi spunea Malik, însă puteam să-i văd buzele mișcându-se, așa că m-am forțat să depășesc chinul și să mă concentrez.

- Ustură ca dracu', așa-i? Însă merită să suporti durerea. Substanța e miraculoasă. Nu sunt sigur cum a creat-o Isbeth. Și nici n-am vrut s-o întreb, zise Malik. Rânji ironic. Cu toate că eram cuprins de acea agonie dogoritoare, am recunoscut rânjetul asimetric ce-i dezvelea unul dintre colți. Rânjetul acela era *real*. Substanța o să elimine infecția și o să ajute la vindecarea pielii. Se opri pentru o clipă. Da, uite că începe să funcționeze.

Cu maxilarul cuprins de durere, am privit felul în care lichidul mi se întinse peste mână, clipocind, acoperindu-mi cu spumă încheietura degetului retezat. Durerea se domoli într-atât, încât nu-mi mai doream să-mi izbesc capul de perete. Din miezul spumei se scurse un puroi dens și alb-gălbui, putoarea acestuia fiind aproape la fel de intensă ca a Temutului pe care-l aruncasem într-un colț al celulei.

- Nici măcar n-ai tresărit, zise Malik, surprins. Presupun că ai trecut prin dureri mai mari de atât. Urmă o altă clipă de tăcere. Și mă gândesc că i-ai făcut pe alții să sufere și mai tare.

- Ai auzit? l-am întrebat răgușit.

- Da. Însă nu mă refeream la ceea ce le-ai făcut Ascendenților. Sau Temutului de colo. L-ai aranjat bine de tot, așa-i? Își întoarse privirea spre mâna mea. Puroiul se scurgea mai încet acum, nemaifiind un șuvoi constant și dezgustător. Știi la ce mă gândeam în ultima vreme?

- La cât de distrus ai ajuns? i-am sugerat.

Izbucni într-un râs ascuțit, asemănător cu o lătrătură.

– Cred că ar trebui să mă exprim mai limpede, zise Malik. Voiam să zic – știi la *cine* mă gândeam în ultima vreme?

– Variantele sunt nelimitate.

– La Shea.

Faptul că-i pronunță numele mă surprinse. Era mai rău ca un blestem. O amintire dragă ce devenise nimic mai mult decât o irosire.

– Știu ce a făcut. Mi-au spus. N-am vrut să cred la început, dar apoi mi-am amintit cât de mult te iubea. Cred că te-a iubit mai mult decât ți-ai dat seama sau decât meritai, zise Malik.

Răsturnă sticla peste ciotul degetului meu.

Am icnit pe când lichidul îmi atingea carnea, spumegând din nou, însă nu la fel de intens ca înainte.

– Așa mi-am dat seama că nu mă mințiseră. Ea a fost cea care mi-a înscenat totul, mai zise, râzând scurt. Ai omorât-o?

– Da, i-am răspuns, descleștându-mi maxilarul și forțându-mă să vorbesc.

– Îmi pare rău!

Mi-aș fi dorit să cred că era sincer. Însă nu era.

Puse sticla deoparte.

– La cum te știi, probabil le-ai ascuns celorlalți faptele ei. Fac pariu că doar Kieran mai știe.

Putoarea care emana din rană nu mai era atât de puternică. Durerea se mai potolise.

– Contează? l-am întrebat.

– Nu. Îmi lăsă mâna. Mă gândesc că noi, cu toții, am făcut niște lucruri destul de groaznice, nu?

– Dacă ar fi să țină cineva scorul, cred că tu ai câștiga, i-am zis.

– Pare-mi-se că tu ești câștigătorul, frățioare, replică Malik. Scoase o bucată de material din sac. Ți-ai găsit sufletul-pereche. Îmi întoarse mâna, dezvăluind însemnul. Ai devenit rege. Își trecu degetul mare peste însemn. Ai parte de

viața de care cândva credeam că eu voi avea parte.

Furia se întoarse, la fel de intensă ca durerea pe care o simțisem cu câteva clipe în urmă.

– Poppy n-ar fi fost niciodată a ta, i-am zis.

– Ar fi putut să fie, murmură el. Îmi strânse din nou cu putere încheietura mâinii. Arăți de parcă ai vrea să-mi tragi un pumn. Cât de tare poți.

– Cam așa ceva, am mârâit la el.

Se strâmbă în timp ce-mi tampona rana cu bucata de material.

– Ce ciudat, zise Malik.

– Ce-i ciudat?

– Ești furios pe mine, chiar dacă ți-ai petrecut ultimul secol trăindu-ți viața – *cea mai bună* parte a ei, după câte se pare.

– Trăindu-mi viața? l-am întrebat, clocotind de mânie. Mi-am petrecut toți anii ăia încercând să găsesc o cale să te eliberez. Și nu doar eu am făcut asta. Kieran, Delano, Naill și o grămadă de alți oameni au încercat să facă același lucru. Mulți dintre ei și-au sacrificat viața pentru ca tu să ajungi acasă – bărbați și femei de nădejde pe care nici măcar nu i-ai cunoscut, care au dat totul pentru ca tu să fii eliberat. Și, în tot acest timp, n-ai fost nimic altceva decât un animal de companie *docil*. Am fost cuprins de o furie diavolească, în timp ce el aruncă bucata de material și scoase niște tifon, deloc afectat de ceea ce-i spusese. Faptul că se comporta în felul acela mă făcu să continui: Te-ai întrebat vreodată ce s-a întâmplat cu Preela?

Malik deveni rigid, iar pupilele i se dilată.

– Eu m-am întrebat. Legătura o slăbise, și cu toate astea a încercat să te salveze. Nimeni n-a reușit s-o oprească. A plecat pe furiș într-o noapte, și n-am mai văzut-o vreodată. Însă știam. A murit, nu-i așa? l-am privit fața, căutând să văd o urmă de vinovăție sau de durere. Orice. Preela fusese vârcolacul care se

legase de el, și fuseseră la fel de apropiați ca eu și Kieran, motiv pentru care îi interzisese să i se alăture atunci când el plecase să mă caute. Probabil ai știut și clipa în care a murit, am zis.

Și atunci, i-am văzut reacția, pe toți zeii! Dacă aș fi clipit, aș fi ratat momentul. O tresărire.

– A murit. Mușchiul de sub tâmpla lui zvâcnea și mai repede acum. Dar nu înainte să reușească să ajungă în Carsodonia. Nu știu cum a reușit. Păcat că a bătut atâta drum doar ca să fie capturată. Se aplecă spre mine. Bestia de Jalara, cel care acum nu mai are cap datorită nevestei tale, a fost cel care a ucis-o. Însă a făcut-o lent. S-a distrat cu ea înainte s-o omoare. Așa cum au făcut și mulți, *mulți* alții.

La naiba!

– Știu toate astea pentru că le-am văzut cu ochii mei. Am văzut ce i-a făcut după aceea, când a mutilat-o, i-a sfărâmat oasele, care mai apoi au fost întărite și îmbinate cu piatră de umbră. Ochii i se îngustară, și mai puteam să văd doar o fâșie chihlimbarie privindu-mă. A făcut șapte pumnale din os de vârcolac folosindu-se de rămășițele ei. Am găsit șase, și știu cu exactitate unde se află al șaptelea. Încuviință încet din cap. Da, știu foarte bine unde se află.

Nici măcar nu puteam crede că era posibil ca pumnalul lui Poppy să fi fost făcut din oasele Preelei. Întrebarea își găsise răspuns.

Aflasem în sfârșit ce-l făcuse să cedeze.

Moartea Preelei fusese cheia. Și se întâmplase cu mult înainte ca eu să-mi fi putut imagina.

Nu puteam să-l învinovățesc.

Atunci, mi-am dat seama că Malik nu fusese cu totul indiferent la cele ce se întâmplaseră la castelul Redrock. Acolo Malik *arătase* urme de emoție. De două ori. Atunci când Isbeth o chemase la ea pe acea slujnică și dăduse poruncă unuia dintre cavalerii săi să o

înjunghie, Malik păruse a încerca să intervină. Își încordase maxilarul, așa cum făcea atunci când tatăl nostru și Alastir vorbeau despre pornirea unui război împotriva Solisului – idee față de care fusese total împotrivă. Apoi, rămăsese șocat atunci când Isbeth îl ucisese pe Ian. Nu se așteptase la așa ceva.

Acum, era pentru a treia oară când îl vedeam afectat.

– Slujnica ți-a spus că mâna mi-e infectată? l-am întrebat.

Pupilele i se dilată din nou.

– A vorbit tot felul de chestii ciudate cât timp a fost aici, am continuat.

Malik mă privea fără să clipească.

– Cum ar fi? întrebă el.

– Tot felul de bazaconii fără sens despre lucruri ce se vor trezi la viață și despre faptul că Isbeth va crea ceva destul de puternic ce poate reface tărmurile.

Rămăsese complet nemișcat, în afară de mușchiul de sub tâmplă.

Fiori de neliniște îmi trecură peste ceafă.

– Despre ce vorbea, *frate*? l-am întrebat.

Un alt moment prelung de tăcere.

– Cine știe despre ce vorbea? E o...

– Ciudată?

Îl priveam cu atenție.

Malik izbucni în râs, și mă simțeam de parcă mă lovise cu pumnul în stomac, pentru că râsetul lui părea prea real. Culoarea ochilor lui deveni mai pronunțată.

– Da, zise, trecându-și dinții peste buza de jos. Știu că mă urăști. O merit. Mai mult decât îți dai seama. Dar pe ea n-ai motiv s-o urăști.

– Nu dau doi bani pe ea.

– Nici n-am susținut c-ai da, însă nu ți-a făcut nimic și a riscat foarte mult căutându-te, ca să vadă în ce hal ai ajuns. Știu că nu ai motive s-o protejezi, însă, dacă cineva află că a

fost aici în celulă și a stat de vorbă cu tine, n-are să aibă parte de un sfârșit prea fericit.

– Și ar trebui să-mi pese pentru că...? l-am întrebat, dorind să aflu de ce îi păsa *lui*.

– Pentru că, asemenea iubitei tale, zise el, vorbind încet, în timp ce mă privea drept în ochi, n-a avut puterea să decidă asupra propriei vieți. Așa că n-ai de ce să te răzbuni pe ea. Atât te rog, și știi că până acum nu ți-am cerut niciodată nimic.

Așa era.

Întotdeauna eu îl rugasem să facă anumite lucruri pentru mine. Însă toate se întâmplaseră într-o altă viață.

Îi cercetam ochii impenetrabili. Dacă nu aș fi fost atât de slăbit, aș fi putut să folosesc forța de constrângere – lucru la care Malik nu se pricepuse niciodată.

– Îți pasă de ea, am spus.

– Sunt incapabil să mai țin la cineva, zise el. Însă îi sunt dator.

Tonul impasibil pe care-l folosisese mă făcu să mă înfior. M-am lăsat moale, proptindu-mă de zid.

– N-am renunțat niciodată la tine, Malik, i-am zis istovit. Și nu mi-am trăit viața.

– Până acum. Începu să-mi bandajeze mâna. Când ai cunoscut-o pe Penellaphe.

– Ce se întâmplă acum n-are legătură cu ea.

– Totul are legătură cu ea, murmură el.

– Prostii! am zis, clătinând din cap. De ce crezi că am luat în calcul ideea de a avea o întrevedere cu Regina de Sânge după tot ce mi-a făcut – după ce ți-a făcut ție? Nu avea legătură doar cu Atlantia. Nici cu ceea ce le făcea Coroana de Sânge muritorilor. Toate acelea erau în plan secundar. Tu erai cel mai important pentru mine. Am venit în Oak Ambler pregătit să negociez eliberarea ta. Poppy a venit în Oak Ambler pregătită să facă același lucru, chiar dacă nu te cunoștea.

Fața lui căpătă o expresie ciudată, în timp ce se încrunta.

– Așa e, nu mă cunoștea, zise în timp ce împătura tifonul, acoperind rana. Sau cel puțin asta își amintește.

Mi-am lăsat capul într-o parte.

– Ce vrei să spui? l-am întrebat.

– Vei înțelege curând, zise Malik, legând bandajul. Am o presimțire că vei fi din nou împreună cu regina ta mult mai devreme decât te aștepți.

CAPITOLUL 12

Poppy

Trecându-mi degetele peste mânerul răcoros făurit din os de vârcolac, un zâmbet slab îmi răsări pe buze, în timp ce mă gândeam la bărbatul care-mi făcuse pumnalul cadou în ziua în care împlinisem 16 ani.

Nici eu, nici Vikter nu știam cu siguranță *când* anume era ziua mea. Îmi spusese același lucru precum Casteel: „Alege o zi“. Alesesem ziua de 20 aprilie.

Nu știam de unde făcuse rost de un asemenea pumnal. Nu văzusem nici unul care să-i semene. Mi-l dăruî, își lăsă mâna peste a mea și îmi zise: „Arma aceasta e la fel de neasemuită ca tine. Poartă-i de grijă, și-ți va răscumpăra eforturile“.

Zâmbetul crescui, iar eu mă simțeam ușurată că mă puteam gândi la Vikter fără să mă înec în tristețe. Regretul nu dispăruse. Nu avea să dispară niciodată. Dar cu timpul devenise mai ușor să mă gândesc la el.

– Sper că ești mândru de mine, am șoptit.

Speram că era mândru de faptul că alesesem să conduc armatele atlantiene, să-mi asum aceleași riscuri ca soldații și să îndur *urmările* războiului. Până la urmă, *el* mă învățase importanța acelor aspecte.

Ca atunci când descoperiserăm din greșeală însemnătatea acelor batiste albe bătute în cuie în ușile acelor case din Masadonia, iar Vikter ajutase familiile care locuiau în acele case, cei

care nu reușiseră să ducă la capăt ceea ce trebuia făcut. Le oferise acelor blestemați – cei infectați de mușcăturile Temuților – o moarte rapidă și onorabilă, înainte să se transforme în monștri care aveau să-și atace propria familie și pe oricine altcineva s-ar fi aflat în apropiere. O moarte pașnică, în locul execuțiilor publice pe care Ascendenții le puneau la cale pentru cei atinși de blestem.

Îl întrebasem la un moment dat cum de reușea să nu fie afectat de toată moartea ce-l înconjură. Pentru foarte mult timp, nu i-am înțeles răspunsul. „Mă afectează. Moartea e moarte. Omorul e omor, Poppy, oricât de justificat ar părea. Fiecare moarte lasă urme, însă nu mă aștept să-și asume cineva un risc pe care eu însumi n-aș fi dispus să mi-l asum. Așa cum n-aș cere cuiva să ducă o povară pe care eu aș refuza să o car sau să simtă ceva ce eu însumi n-am simțit.”

Am înțeles până la urmă ce voia să spună, atunci când am văzut cu adevărat cât de mulți – tineri și bătrâni – fuseseră cu adevărat infectați. În fiecare an aveau loc câteva zeci de execuții, însă, de fapt, sute de muritori erau infectați. Atinși de blestem, făcând ceea ce Ascendenții n-ar fi făcut niciodată pentru ei înșiși, chiar dacă erau mai puternici, mai rapizi și mult mai greu de rănit decât un muritor.

Crezusem că înțelesesem. Dar acum? Am pus pumnalul la loc în teaca prinsă de coapsă. Acum, înțelegeam că Vikter nu vorbise doar despre ajutorarea celor blestemați. Nu fusese un Descendent, dar acum, aducându-mi din nou aminte, suspectam că vorbise despre Ascendenți. Despre Coroana de Sânge, care cerea atât de mult de la cei care trebuiau să-i slujească, fără să ofere mare lucru în schimb.

Fie că eram Fecioară sau regină, muritoare sau zeitate, nu aveam să-mi permit niciodată să devin cineva care să nu-și asume aceleași

riscuri ca restul. Și aveam să port cu mine *urmările* despre care vorbise Vikter, în timp ce mă așteptam de la ceilalți să ducă aceeași povară.

Am strâns cureaua subțire ce-mi străbătea pieptul în diagonală, luând în mână o sabie scurtă făcută din fier și piatră de umbre. Era mai ușoară decât armele aurite ale atlantienilor. Am introdus lama sabiei în teaca prinsă la spate, mânerul fiind îndreptat în jos, aproape de șold.

Celelalte arme erau întinse peste hartă, atinse de razele soarelui de dimineață ce intrau prin fereastră. Mi-am proptit cizma de scaun și am apucat o lamă de oțel. Degetele îmi trecură peste curelușele apărătorii pentru tibie. Am împins pumnalul în interiorul cizmei, după care am schimbat piciorul și am împins un pumnal asemănător în interiorul celeilalte cizme. Apoi am ridicat o țepușă subțire din piatră de umbre cu un mâner un pic mai îngust ca brațul meu. Am introdus țepușa în teaca de pe antebraț. Era arma preferată a Vonettei. De obicei, purta câte o țepușă pe fiecare braț atunci când era în întruparea ei de muritoare. Am introdus o a doua sabie scurtă în teacă, legându-mi-o de spate, încrucișând-o peste prima, butonul mânerului fiind proptit în șoldul meu stâng. Apoi am apucat și ultima sabie, curbată și letală, și m-am oprit, întrebându-mă unde anume aș fi putut să o port.

– Crezi că mai ai nevoie de alte arme?

Mi-am ridicat privirea și l-am observat pe Valyn stând în cadrul ușii. Nu-l mai văzusem din momentul în care plecase, cu o zi înainte.

Gâtul mi se încălzi, dar am continuat să mă gândesc unde anume aș fi putut să prind ultima sabie.

– Sunt de părere că nu strică să ai asupra ta cât mai multe arme, i-am răspuns.

– În mod normal, aş fi de acord, zise el, ținându-și mâna pe garda uneia dintre cele trei săbii pe care vedeam că le avea asupra lui. Eram convinsă că armura din aur și oțel ascundea și altele. Însă tu vei fi cea mai periculoasă armă de pe câmpul de luptă.

Stomacul îmi zvâcni puțin în timp ce coboram lama în formă de seceră.

– Sper că nu va trebui să-mi folosesc puterile, am zis.

Capul lui Valyn se lăsă într-o parte într-un fel dureros de familiar, ce-mi schingiua inima. Socrul meu mă privi în ochi.

– Vorbești serios, zise el.

– Da. Nu știam de ce, însă observația lui Valyn mă săcăia. De ce alesesem să port atâtea arme? Mă încruntasem în timp ce încercam să-mi înțeleg alegerile aparent inconștiente. Eu doar... Abilitățile pe care le am pot fi folosite pentru vindecare. Aș prefera să le întrebuițez doar pentru asta. L-am privit în timp ce mi-am agățat lama în formă de seceră de șold. Asta dacă nu va trebui să mă folosesc de ele în luptă, lucru pe care nu voi ezita să îl fac.

– Nici nu m-aș fi așteptat la altceva, zise el. Continua să mă privească, deși evita să se uite la cicatricile mele. Semenii cu...

Știam cu cine semănam.

Buzele mi se arcuiră în timp ce mă uitam la mâneca rochiei mele. Rochia mea *albă*. În acea noapte în New Haven, când mă decisesem că nu mai aveam să fiu Fecioara, îmi promisesem câteva lucruri. Printre ele se afla și decizia de a nu mai purta niciodată veșminte albe.

Încălcasem acea promisiune în ziua ce tocmai începea, ajutată de Naill și de femeia vârcolac pe nume Sage. Rochia de pânză era una din cele două ce fuseseră croite dintr-o tunică a lui Kieran, tivul acesteia ajungându-mi până la genunchi, laturile sale fiind deschise ca să pot ajunge cu ușurință la pumnalul din os de

vârcolac ce-mi era legat de coapsă. Mai purtam și niște colanți pe care-i împrumutasem de la Sage. Cusăturile colanților fuseseră mai întâi lărgite – deoarece Sage era cu unul sau două numere mai mică decât mine – și apoi întărite. Colanții și rochia erau de un alb *pur*, la fel ca plăcile de armură pe care le purtam pe umeri și cuirasa ce-mi acoperea pieptul. Naill reușise să coasă stofă albă peste armura subțire. Făcuse o treabă extraordinară, oferindu-mi exact ceea ce-i cerusem, după care își dublase munca. Mai croise o rochie și încă o pereche de colanți.

Uram îmbrăcăminte din tot sufletul.

Însă o purtam cu un scop. Nu eram o regină pe care muritorii ar fi recunoscut-o. Coroana aurită nu însemna nimic pentru ei.

Albul purtat de Fecioară însă avea însemnătate pentru ei.

– Ți-ai imaginat că așa ar trebui să arate Fecioara? l-am întrebat. Ai dreptate, însă, de obicei, purtam un vâl în loc de armură și... Am simțit că obrazii mi se încălzesc din nou. Și nu purtam nici pe departe atâtea arme.

Scutură scurt din cap, iar o șuviță de păr îi scăpă din coada pe care o avea legată la spate. Șuvița îi căzu peste obraz.

– Urma să spun că semeni cu cineva dintr-unul dintre tablourile mele preferate, zise el.

– Chiar așa?! am zis, mușcându-mi încurcată buza.

– Un tablou al zeiței Lailah, mai exact. Nu semeni cu ea într-un totu ca înfățișare, însă armura și spatele tău drept... Puterea pe care o emani. Există un tablou în palat. Nu știu dacă ai apucat să-l vezi, însă o reprezintă pe Zeița Păcii și a Răzbnării. Și ea purta o armură albă.

– N-am apucat să văd tabloul, am zis.

– Cred că ți-ar plăcea.

M-am gândit fără să vreau la Casteel și la ce părere ar fi avut el dacă m-ar fi văzut îmbrăcată

în felul în care eram. Ar fi fost de acord cu armele. Mai mult decât de acord. Însă rochia?

Probabil ar fi sfâșiat-o și i-ar fi dat foc.

Gândul la Casteel m-a făcut să îmi amintesc de vis și să mă întreb iar ce ar fi putut însemna.

– Voiam să te întreb ceva, i-am zis.

– Chiar te rog!

– Kieran mi-a spus că poate știi dacă e posibil ca sufletele-pereche să intre unul în visul celuilalt.

– Îmi aduc aminte că am citit ceva despre asta. Autorul denumise fenomenul... Fruntea lui Valyn se încreți. Deplasarea sufletelor. Nu are nimic de-a face cu a fi somnambul. Autorul susținea că sufletele se pot găsi astfel, chiar și în vis. Fruntea i se netezi. Ți s-a întâmplat ceva asemănător?

M-am chinuit să nu-mi amintesc în detaliu visul.

– Am avut un vis extraordinar de viu. Nu părea ca un vis normal, și cred că și Casteel și-a dat seama de acest lucru, chiar înainte să mă trezesc. Desigur, există posibilitatea să mă fi înșelat și să fi fost doar un vis, am spus.

– Aș zice că e exact ceea ce crezi. O deplasare a sufletelor între două suflete-pereche, zise el. Fiul meu mi-a zis că ești sufletul lui pereche – știam fără să mi-o fi spus. Am văzut-o cu ochii mei după atacul asupra Odăilor lui Nyktos, când s-a trezit și a aflat că ai fost luată. Am văzut-o în ochii tăi și am simțit-o în vocea ta când ne-ai vorbit despre planurile tale de a merge în Carsodonia. Voi doi aveți parte de ceva ce puțini vor avea vreodată ocazia să simtă.

– Așa e, am șoptit, simțind cum gâtul mi se înțepenește.

Valyn zâmbi, însă ridurile de pe fața sa păreau dintr-odată mai adânci în timp ce ofta.

– M-am întâlnit cu Kieran în drum spre tine, zise Valyn, spre ușurarea mea. Era evident că se

îngrijora din pricina motivului pentru care voiam să-ți vorbesc. În afară de familia lui, singura persoană căreia îi e loial e Casteel. Și cred că e genul de loialitate care depășește orice soi de legătură – chiar și pe cea a *notam*-ului primitiv. Își întoarse capul spre mine, cu ochii săi aurii mijiti. Îți face bine. Amândurora vă face bine.

– Știu, i-am zis. Mi-am deschis simțurile spre Valyn și am simțit că mă apropii de zidurile unui oraș. Am simțit din nou nevoia să caut crăpături în scuturile lui mentale. Am atins punguța de piele de la șold, strângând în mână căluțul de jucărie, depășind acea nevoie. Dacă ai venit ca să încerci să mă convingi să nu mă duc în Carsodonia, eu... Îți apreciez îngrijorarea – mai mult decât probabil îți poți da seama. Însă trebuie s-o fac.

– Mi-aș dori să pot spune ceva care să te facă să te răzgândești, dar știu cât ești de încăpățânată. Asemenea fiului meu. Asemenea ambilor mei fii. Atinse spătarul unui scaun. Te deranjează dacă mă așez?

– Deloc, i-am zis.

M-am așezat și eu pe un scaun tapițat.

– Îți mulțumesc. Armura scârțâi în timp ce se așeza. Își întinse piciorul drept. Știu că n-am cum să te fac să te răzgândești, dar sunt îngrijorat. Se pot întâmpla atâtea. O grămadă de lucruri ar putea merge prost. Dacă te pierdem și pe tine, după ce i-am pierdut pe ei doi...

– Nu sunt pierduți. Știm unde sunt. Iar eu am să ajung la ei, i-am zis. Și poate că Malik... Am tras adânc aer în piept, strângând din nou în mână căluțul de jucărie. Poate că Malik e o cauză pierdută. Însă Casteel nu e. Am să-l aduc înapoi și am să fac ceea ce mi-ai cerut înainte, dacă va fi cazul.

Valyn oftă, și păru să-i ia câteva clipe până când să-și revină.

Mi-am întins încet mâna stângă și i-am arătat palma pe care se afla însemnul căsătoriei.

– Trăiește. Câteodată, și eu trebuie să-mi reamintesc asta, am șoptit. Însă e în viață.

Valyn îmi privi mâna preț de ceea ce-mi păru a fi o mică eternitate, apoi închise ochii pentru o clipă. Îmi păstrasem simțurile deschise, iar, pentru un moment, am simțit ceva venind din partea lui – ceva ce-mi aducea aminte de fructele de mango verzi și acrișoare pe care Tawny le mânca adesea la micul-dejun. Să fi fost vorba despre vină? Rușine? Clipa fu prea scurtă ca să-mi pot da seama.

– Cu toate căte s-au întâmplat, n-am avut prea mult timp la dispoziție, însă trebuie să vorbim despre ceva. Am rătăcit destulă vreme prin acest tărâm ca să știu că unele lucruri nu trebuie amânate, zise el, iar pieptul meu se strânse. Știam că orice se putea întâmpla, dar nu voiam să cred că i s-ar fi putut întâmpla lui. Știu ce ai discutat cu soția mea când te-ai întors din Evaemon, îmi zise.

Toți mușchii corpului mi se încordară, dar strânsoarea asupra căluțului de jucărie slăbi.

Se lăsă pe spate în scaun, masându-și un genunchi.

– Știu că ai fost supărată pe ea.

– Încă sunt, am zis. Mi-am luat mâna de pe punguța de piele înainte să fac ceva prostesc, cum ar fi fost să-i dau foc. N-am depășit deloc momentul.

– Ai tot dreptul să te simți așa. Casteel la fel. Și Malik, dacă... Răsuflă greoi. Nu sunt aici să vorbesc în numele Eloanei, ci doar în numele meu. Bănuiesc că te-ai întrebat dacă știam adevărul despre Regina de Sânge.

Mi-am lipit palmele de coapse.

– Așa e. E unul dintre lucrurile la care mă gândesc atunci când nu pot adormi, am recunoscut. Știai? Fac pariu că Alastir știa.

– Într-adevăr, confirmă Valyn. Dacă Alastir n-ar fi fost rupt în bucăți și devorat de vârcolaci, i-aș fi dezgropat cadavrul doar ca să-l pot înjunghia din nou. În mod repetat. A aflat înaintea mea.

Răspunsul lui mă surprinse, însă nu aveam încredere în reacția mea.

– Chiar așa? l-am întrebat.

– Presupusesem că ea murise chiar înaintea războiului sau în timpul acestuia. Am crezut asta timp de mulți ani, îmi zise Valyn, în timp ce eu tăceam, rămânând nemișcată. Eloana n-a vorbit niciodată despre ea sau despre Malec, iar eu n-am insistat, pentru că știam că nu-i era ușor să vorbească despre asta. Știam că o parte a ființei ei îl iubea, chiar dacă nu merita un asemenea cadou. Știam că o parte a ființei ei avea să-l iubească întotdeauna, chiar dacă mă iubea și pe mine.

Eram cu adevărat surprinsă. Valyn știuse ce recunoscuse Eloana, și nu credeam că faptul că știa acest lucru îl făcea să o iubească mai puțin decât înainte. Dintr-odată îl respectam și mai mult pe bărbatul din fața mea. Dacă însă Casteel ar fi simțit același lucru pentru Shea, probabil aș fi fost cuprinsă de o gelozie irațională.

– Abia când l-a capturat prima oară pe Casteel, Eloana mi-a spus ce știa despre regina Solisului, continuă Valyn, mușchiul de sub tâmplă începând din nou să-i zvâcnească. Am fost... Izbucni într-un râset sec. Furios nici măcar nu începe să descrie felul în care m-am simțit când am aflat. Dacă aș fi știut atunci adevărul, n-aș fi ales niciodată să mă retrag. Aș fi știut că nu am fi putut să încheiem într-un asemenea fel războiul. Că exista prea multă istorie personală care n-ar fi permis încheierea acestuia, și poate tocmai de aceea a tăinuit totul atât de multă vreme. Sau poate că, odată cu trecerea timpului, minciuna devenise un fel de

adevăr indestructibil care ținea totul încheiat. Nu știi. Ceea ce *știi* e că acum trebuie să spun adevărul. N-am știut de la început, însă știu de ceva timp adevărul despre ea. Situația e... grea și complicată.

– Asta nu-i o scuză.

– Ai dreptate, zise el încet. Pur și simplu, așa e.

Mânia îmi mocnea în sânge și în coșul pieptului, pătrunzând cu încetul în acele părți reci și goale ale ființei mele.

– Ai fi putut să-l avertizezi pe Malik. Să împărtășești ceea ce știai cu mine și cu Casteel. Dacă am fi cunoscut din timp adevărul, am fi fost mai bine pregătiți. Am fi înțeles că nu avea nici un rost să încercăm să negociem cu Isbeth, i-am zis, iar colțurile gurii sale se tensionară în clipa în care am rostit numele ei. Dacă am fi știut, l-am fi putut găsi pe Malec și am fi avut un avantaj asupra ei. Desigur, dacă ai fi făcut asta, ai fi fisurat fundația de minciuni a Atlantiei. Așadar, să știi că nu mă interesează cât de complicată și de grea ți s-a părut atunci situația. Nici unul din voi n-a spus adevărul, pentru că vă temeți că avea să vă afecteze. Ar fi afectat felul în care vă priveau ceilalți. Vă temeți că poporul nu v-ar mai fi susținut dacă ar fi aflat că regina *lor* încercase să o omoare pe regina Solisului. Ar fi aflat că Isbeth nu a fost niciodată vampir. Că nu a fost primul Ascendent. Ar fi aflat că Atlantia era construită pe minciuni, la fel ca Solisul.

– Eu... nu pot nega nimic din tot ce ai spus, zise el, continuând să mă privească drept în ochi. Dacă ne-am puteam întoarce în timp, ca să facem ceea ce trebuie, am face-o. Trebuia să fi spus adevărul în legătură cu ea.

– Numele ei e Isbeth. Mi-am înfipt degetele în carnea picioarelor. Faptul că nu-i pronunți numele nu schimbă cu nimic faptele.

Valyn își coborî bărbia, încuviințând din cap.

- Cu toate acestea, nu-mi e ușor să îi pronunț numele, zise el. Și nici nu pot uita că e mama ta. Trebuie să mă crezi că bănuiam că ai putea fi o zeităte, unul dintre copiii vreunei muritoare cu care Malec a avut o aventură. N-am aflat adevărul până când nu ne-ai spus. Se opri pentru o clipă. Însă mă bucur să știu că nu este tatăl tău. *Gemeni*. Malec și Ires. Asta explică de ce ai trăsături asemănătoare cu ale sale.

Șocul pe care-l resimțise Eloana atunci când îi zisesem că Malec era o zeităte fusese prea visceral ca să fi fost simplă prefăcătorie. Mi-aș fi dorit să întreb dacă acea informație ar fi schimbat cu ceva felul în care s-ar fi folosit de adevărul legat de Isbeth, însă n-am făcut-o. Mai avea rost? Răspunsul lui n-ar fi putut schimba cu nimic situația.

- Ți-a spus Eloana despre fiul lui Isbeth și al lui Malec? l-am întrebat, aducându-mi aminte ce-mi zisese Eloana.

- Da. Își trecu mâna peste bărbie. Și am crezut-o atunci când mi-a zis că nu știuse nimic despre acel copil până în clipa în care Alastir îi vorbise despre el.

Nu știam dacă să-l cred sau nu. Deoarece știuseră că Alastir găsisese ceea ce ei credeau că era unul dintre descendenții lui Malec, iar sfetnicul lor - *prietenul* lor - lăsase copilul, adică pe mine, să fie ucis de Temuți. Se împăcaseră cu ideea săvârșirii unui asemenea act oribil, deoarece crezuseră că acțiunile lui Alastir serveau intereselor Atlantiei.

Nu-i învinovățisem pentru ceea ce făcuse Alastir. Nici acum nu o făceam. Îi consideram însă responsabili pentru ceea ce știuseră și pentru felul în care aleseseră să procedeze - sau să *nu* procedeze.

- Sunt măcinat de regrete, zise Valyn răgușit. Soția mea, la fel. Nu vreau să fiu iertat. Nici Eloana n-ar cere așa ceva.

Mă bucuram să aflu asta, pentru că nu eram sigură de felul în care ar fi trebuit să mă simt în legătură cu ei. Însă nu era o problemă să-i iert. Îmi venea ușor să iert. Poate prea ușor. Mai greu îmi era să înțeleg și să accept motivul pentru care procedaseră în felul în care o făcuseră, și nu trecuse destul timp ca să mă împac cu faptele lor.

– Atunci, ce-mi ceri? l-am întrebat.

– Nimic. Mă privi din nou în ochi. Voiam doar să aflu adevărul. Ca să nu mai rămână nimic nespus între noi.

Bănuiam că ar fi putut să aibă și un alt motiv, în afară de dorința ca lucrurile între noi să fie limpezi. Își dorea ca eu să știu toate acestea în caz că nu avea să mai apuce să-și vadă fiii. Urma ca eu să le spun acestora ce împărtășise el cu mine, dacă el nu avea să o mai poată face.

Tăcerea se prelungi, și nu știam ce să spun sau să fac. Valyn fu cel care o rupse.

– Aproape că e timpul, nu-i așa?

– Da, i-am zis. Mă aștept să ne revedem după ce toate se vor sfârși.

Zâmbetul îi reveni, iar unele riduri mai adânci îi dispărură.

– Așa să fie! zise el.

Am părăsit conacul, flancată de Emil și de o mică hoardă de gardieni ai Coroanei care parcă apăruseră de nicăieri. Valyn îmi atinse umărul pentru o clipă, în timp ce ne apropiam de armatele ce așteptau la marginea proprietății, apoi o luă înainte.

Când soldații conștientizară că sosisem, își puseră mâinile cu care mânuiau săbiile în dreptul inimii și făcură o plecăciune. Încrederea pe care și-o puneau în mine, împreună cu privirile pe care le simțeam asupra mea îmi îngreunară pașii. Corpul îmi vibra, însă aroma sărată, cu gust de nucă, a hotărârii lor îmi calmă nervii. Nu era timp pentru discursuri înălțătoare, pompă sau afișarea

autorității. Toți știau ce aveau de făcut în acea zi.

M-am alăturat lui Kieran, care aștepta în fața coloanei de soldați, alături de Setti și de un alt cal. Doar Emil mă mai urma acum. Gardienii Coroanei se alăturară diviziilor.

Vârcolacul privi peste umăr. Un val de surprindere răcoroasă ajunsese la mine, în timp ce el se întorcea, privindu-mă cum mă apropiam de el.

– Ce-i?! l-am întrebat.

– Nimic, îmi răspunse, dregându-și vocea. Nu-mi place deloc felul în care ești îmbrăcată.

– Bine ai venit în club!

– Nu vreau să am nimic de-a face cu genul ăsta de club, zise el, întorcându-și privirea spre fostul rege, care li se alătura lui Sven și lui Cyr. E totul în regulă? Am văzut că Valyn a intrat în încăperea ta.

– Da, i-am zis.

Am luat frâiele lui Setti din mâna lui Kieran și apoi m-am prins de șa, suind pe cal. În timp ce mă așezam, atenția îmi fu atrasă de generalul vârcolac. Lizeth trecu printre rândurile de soldați, îndreptându-se spre comandantul Gărzii Coroanei. Hisa avea să rămână alături de Valyn și de ceilalți generali, ca să se asigure că planurile noastre aveau să fie îndeplinite întocmai.

Hisa se întoarse spre Lizeth, punându-și o mână pe ceafa ei. Degetele ei se încâlciră în suvițele blonde. Radia îngrijorare.

– Fii prudentă!

Femeia vârcolac își lipi fruntea de a Hisei.

– Fii curajoasă, răspunse ea, sărutând-o.

– Întotdeauna, replică Hisa.

– Fii curajoasă, am șoptit, întorcându-mi privirea.

Îmi plăcea ideea. Prudentă, dar curajoasă.

Cu toții trebuia să ne comportăm cu prudență și curaj în acea zi.

CAPITOLUL 13

Am pătruns repede și tăcut în Ținuturile Pinilor ce înconjurau Oak Ambler. Ținuturile începeau după primele rânduri de copaci îndoiți. Singurele sunete erau cele scoase de acele de pin și de crengile ce acopereau drumul. Razele de soare ce treceau printre pini dădeau împrejurimilor un aer liniștit, opusul a ceea ce urma să se întâmple.

Stăteam țepănă în șa, ținând frâiele lui Setti, așa cum mă învățase Casteel. Armura pe care o purtam era subțire și mi se mula pe corp, mai ales cuirasa ce-mi proteja pieptul și spatele, chiar dacă nu era cea mai confortabilă îmbrăcăminte pe care o purtasem vreodată. Era însă o necesitate. Puteam să supraviețuiesc majorității rănilor, însă nu voiam să fiu slăbită degeaba, mai ales dacă avea să fie nevoie să recurg la folosirea *eather*-ului.

Emil călărea în stânga mea și nu păruse niciodată atât de serios, cercetând constant cu privirea copacii deși. Kieran se afla în dreapta mea. Doar noi trei ne îndreptam spre Oak Ambler.

Sau cel puțin așa părea.

Voiam să le dau celor care apărau zidurile șansa să ia decizia corectă. Dacă am fi apărut cu întreaga armată în fața lor, i-am fi pus în defensivă. Șansele ca ei să deschidă porțile, pentru a le da ocazia să scape celor care nu-și doreau să lupte, ar fi scăzut considerabil.

Nu eram deloc singuri.

Vârcolacii se răspândiseră în pădurea din împrejurimi, înaintând în tăcere în timp ce căutau soldați ai Solisului care s-ar fi putut ascunde printre pini.

Simțeam o apăsare în piept, iar *eather*-ul îmi pulsa în miezul ființei. Setti trecu un pârau îngust ce traversa drumul, improșcând apă și pământ cu copitele. Fusesem aproape de declanșarea războiului atunci când Regina de Sânge îl ucisese pe Ian și-l luase prizonier pe Casteel. Războiul izbucnise când îl ucisese pe regele Jalara. Dar acum... *acum*, urma să aibă loc prima bătălie adevărată a aceluia război. Am strâns mai tare frâiele în mâini, în timp ce inima îmi bubuia cu putere în piept.

Chiar nu-mi venea să cred că se-ntâmplă.

Din nu știu ce motiv nu-mi dădusem seama până în acea clipă că mă simțeam complet diferit de cum mă simțisem înainte să cucerim Massene. Acum, mergeam cu adevărat la *război*. După atâta așteptare și atât timp petrecut plănuiind, *dintr-odată* totul îmi părea ireal.

Ce s-ar fi întâmplat dacă nici unul dintre muritorii din Oak Ambler nu ar fi riscat să se încreadă în noi? Dacă rămâneau cu toții în oraș, chiar și Descendenții? Inima începu să-mi bată cu putere, în timp ce-mi dădeam seama că măcelul pe care încercasem să-l previn devenea din ce în ce mai posibil cu fiecare minut care trecea.

Nu mă puteam opri din a mă gândi că, dacă l-aș fi avut pe Casteel alături, el ar fi știut să spună ceva care să mă relaxeze. M-ar fi făcut să zâmbesc, orice ar fi urmat să se întâmple. Și probabil ar fi spus și ceva ce m-ar fi enervat... chiar dacă, în secret, m-ar fi emoționat.

Și, mai mult ca sigur, *mai mult ca sigur*, i-ar fi plăcut armura și armele.

– Acolo, zise încet Kieran. În fața noastră, spre stânga.

Prea speriată ca să-i permit minții să speculeze legat de ce anume văzuse Kieran, am privit prin razele de soare ce treceau printre ramurile copacilor.

– Îi văd, confirmă Emil în aceeași clipă în care i-am văzut și eu.

Muritori.

Mergeau de-o parte și de alta a drumului, mai multe zeci – poate o sută cu totul. Își încetiniră pașii atunci când ne văzură și se îndepărtară și mai mult de drum, făcându-ne loc. Am încercat să simt o urmă de ușurare, însă grupul din fața noastră nu era deloc numeros, în comparație cu zecile de mii de muritori care trăiau în Oak Ambler.

Am tras adânc aer în piept, încercând să trec peste dezamăgirea pe care o simțeam cuprinzându-mi oasele. Însă o sută de muritori erau mai buni decât nici unul.

Emil își conduse calul mai aproape de Setti, în timp ce ne apropiam de grupul de muritori. Mulți dintre ei duceau în spate sau în brațe saci. Cu coada ochiului am observat că Emil își coborî mâna pe mânerul sabiei. Trupul lui Kieran se încordă. Știam că și el își dusesese mâna mai aproape de armă.

Mi-am deschis simțurile spre muritori și aproape că mi-am dorit să n-o fi făcut-o. Simțeam doar un gust aproape copleșitor de îngrijorare combinată cu frică și teroare. Fețele lor trase descriau foarte bine ceea ce simțeau. Nu păreau să fi avut mai mult de 20 sau 30 de ani. Trăiseră atât de mulți ani sub domnia Ascendenților.

Grupul încetini și mai apoi se opri, oamenii privind-ne tăcuți în timp ce treceam pe lângă ei. Privirile lor mă apăsau, iar câțiva erau atât de îngrijorați, încât își proiectau emoțiile, îngroșând aerul din jurul nostru. Am reușit să-mi închid simțurile.

După ce petrecusem atâția ani ferită de priviri, acoperită de acel vâl, nu eram deloc obișnuită cu situația. Nu mă obișnuisem să fiu *privită*. Îmi simțeam toți mușchii din corp gata să zvâcnească din cauza atâtor priviri, și m-am străduit să nu încep să mă zvârcolesc.

Nu le-am zâmbit în timp ce-mi treceam privirea peste ei. Nu pentru că mă temeam că aveam să arăt prostește – detaliu ce m-ar fi preocupat în alte împrejurări –, ci pentru că nu părea adecvat, mai ales că nici unul dintre ei nu mă privea drept în ochi, pentru că se simțeau nesiguri sau speriați.

Singurul care mă privea în ochi era un copil aflat la marginea grupului.

Fetița mă privea ținută, lăsându-și obrazul pe umărul celui despre care presupuneam că era tatăl ei. Mă întrebam ce vedea. O străină? O regină plină de cicatrici? O față ce avea să-i bântuie visele? Sau mă vedea ca pe cineva care venise să o elibereze? Ca pe o posibilă prietenă? Vedea, oare, speranță? I-am privit mama, care se apropie de copilă și de tatăl acesteia, punând mâna pe spatele fiicei sale. Mă întrebam dacă nu cumva riscaseră să părăsească orașul de dragul copilului. Pentru că doreau să-i ofere un altfel de viitor.

– Poppy, zise Emil, atrăgându-mi cu blândețe atenția.

Am tras de frâiele lui Setti și am încetinit.

Mai în față, un bărbat se îndepărtase de o femeie cu fața palidă care îmbrățișa un băiat ce abia ajungea la talia hainei sale de culoare crem, din lână.

– Vă rog, începu bărbatul a cărui voce groasă tremura în timp ce vorbele îi curgeau șuvoi printre buze. M-mă numesc Ramon. Tocmai am trecut printr-un Ritual, acum o săptămână, zise el.

Stomacul mi se strânse în timp ce-i priveam pe Kieran și pe Emil.

– Ni l-au luat pe cel de-al doilea fiu. Numele lui e Abel.

Stomacul mi se strânse și mai tare. Ritualurile se petreceau în mod concomitent peste tot în Solis – atunci când aveau loc. Câteodată, treceau ani sau decenii între Ritualuri. Tocmai de aceea fiicele și fiii născuți ca al doilea copil erau dați curții la diferite vârste. Așa se întâmpla și cu cei născuți ca al treilea copil, care ajungeau pe mâna preoților și a preoteselor. Nu auzisem până acum ca în același an să aibă loc două Ritualuri.

– Abel... ar trebui să fie alături de ceilalți. În Templul lui Theon, continuă bărbatul. N-am reușit să ajungem la ei înainte să plecăm.

Dintr-odată, am înțeles ce voia. Se temea de ceea ce se temeau probabil și ceilalți membri ai grupului. Am reușit să vorbesc:

– Nu vom asedia templul.

Ușurarea bărbatului fu atât de puternică, încât îmi trecu prin scuturile emoționale. Am simțit gustul ploii de primăvară. Bărbatul se cutremură, iar inima mea făcu la fel.

– Dacă... dacă îl vedeți... e încă bebeluș, însă are părul de aceeași culoare ca al meu și ochi căprui ca mămica lui. Privirea bărbatului trecea de la mine la Emil și Kieran, în timp ce desfăcea gura unui sac.

Am ridicat mâna, oprindu-l pe Emil din a-și trage sabia din teacă. Fără să-și dea seama, Ramon căuta în interiorul sacului.

– M-mă numesc Ramon, repetă el. Pe mămica lui Abel o cheamă Nelly. Ne știe numele. Știu că pare prostesc, însă e adevărat, o jur pe zei! Puteți să-i dați asta? Scoase o jucărie pufoasă și maronie din sac. Un ursuleț de pluș micuț și moale. Lăsă sacul pe jos și se apropie, privind speriat spre Kieran și Emil, care-i cercetau fiecare mișcare. Puteți să-i dați asta? Ca să-i țină de urât până când ne putem

întoarce după el? Așa o să știe că nu l-am părăsit.

Cerința bărbatului îmi făcea ochii să ardă și îmi tăia respirația. Am luat ursulețul.

– Desigur, i-am șoptit.

– M-mulțumesc! Își împreună mâinile și făcu o plecăciune, îndepărtându-se. Mulțumesc, Înălțimea Voastră.

„Înălțimea Voastră...”

Suna cu totul altfel venind din partea unui muritor. Era aproape o binecuvântare. Am privit ursulețul. Blana îi era peticită, dar moale. Ochii făcuți din doi nasturi erau cusuți aproape unul de celălalt. Jucăria mirosea a lavandă.

Nu eram regina lor.

Nu eram răspunsul rugăciunilor lor, pentru că ar fi trebuit ca acele rugăciuni să primească răspuns cu multă vreme în urmă.

– Diana, țipă cineva aflat în spatele lui Ramon, iar eu mi-am ridicat brusc privirea. Pe a doua noastră fiică o cheamă Diana. Au luat-o în timpul Ritualului, acum câteva luni. Are zece ani. Puteți să-i spuneți că nu am părăsit-o? Că o vom aștepta?

– Murphy și Peter, țipă altcineva. Fiii noștri. I-au luat în timpul ultimelor două Ritualuri.

Se auzi un alt nume. O fiică născută ca al treilea copil. Un fiu născut ca al doilea copil. Frați. Numele răsunau, iar ecourile lor făceau ca expresia lui Emil și cea a lui Kieran să devină din ce în ce mai severe. Fură rostite atâtea nume, încât se uniră într-un cor al durerii și al speranței, iar, până când ultimul nume fu rostit, inima mi se ofilise.

– Îi vom găsi, am zis. Și apoi, am repetat-o, în timp ce o parte profundă a ființei mele, aflată chiar lângă acel loc găunos și rece, se zbârci. Îi vom găsi.

Am strâns cu putere ursulețul în mână, în timp ce țipete de recunoștință răsunau, înlocuind numele – nume pe care dintr-odată

mi le închipuisem cioplite pe un perete rece de piatră, slab luminat.

– Mai sunt și alții, zise o femeie aflată mai în spate, în timp ce treceam pe lângă ea. Mai sunt la porțile orașului și alții care încearcă să plece.

Însă numele atârnavă acum mai greu decât ușurarea pe care o simțisem aflând vestea. Umerii mei se încordară. Simțeam un nod în gât în timp ce îl îndemnam pe Setti să o ia din loc. Nu voiam să mă gândesc la motivul pentru care Coroana de Sânge hotărâse să țină două Ritualuri atât de aproape unul de celălalt.

Care anume era însemnătatea aceluia fapt.

Trecu o vreme până când Emil zise:

– Nu știu ce părere să am despre ceea ce tocmai s-a petrecut. Ochii lui chihlimbarii erau sticloși. Își dresă vocea. Două Ritualuri, unul după celălalt?! Nu e normal una ca asta, nu-i așa?!

– Deloc, i-am confirmat, punând ursulețul în sacul de piele legat de șaua lui Setti.

– Nu-i un semn bun, zise Emil, încordându-și maxilarul.

Deloc. N-avea cum să fie.

– Nu trebuia să le promiți nimic, zise încet Kieran.

– Le-am promis că le vom găsi copiii. Vocea mi se îngroșase în timp ce am apucat săculețul de piele ce-mi atârna de coapsă, strângând până când am simțit în palmă forma căluțului de jucărie. E tot ce le-am promis.

– O să încercăm să salvăm cât mai mulți oameni, zise Kieran privindu-mă drept în ochi, însă nu avem cum să-i salvăm pe toți.

Am încuviințat din cap. Dacă ultimul Ritual avusese loc cu doar o săptămână în urmă, mai era o speranță. Era posibil ca acei copii să fie încă în viață.

Cel puțin, asta-mi tot repetam.

Mici ferme și căsuțe zăceau într-o tăcere ciudată, cu ușile și ferestrele acoperite de

scânduri, printre copacii ce începeau să se rărească. Nu se vedea nici un animal de curte în preajmă. Nici un semn de viață. Oare stăpânii rămăseseră înăuntru? Sau fuseseră omorâți într-un atac al Temuților, pentru că aleseseră să trăiască în afara zidurilor orașului, riscându-și viața în fiecare noapte pentru a asigura necesitățile cetățenilor care trăiau în interiorul orașului?

După câteva clipe, am văzut zidurile orașului. Erau construite din piatră de calcar și fier scos din piscurile Elysium și înconjurau cu totul orașul portuar. Am văzut porțiunea zidurilor pe care o distrusesem înainte să fiu oprită de slujnică. Văzând că distrugerea nu fusese ireparabilă, am fost cuprinsă de ușurare. O porțiune lungă de zece pași rămăsese în picioare, iar partea superioară ce fusese distrusă era acoperită de schele. Cu toate acestea, simțeam cum vina îmi opărea măruntaiele. Am îndepărtat sentimentul. Nu-mi permiteam pe moment să mă scufund în remușcări.

Căutând însemnul unic, sprinten și ușor ca o pană, ce-i aparținea lui Delano, am închis ochii. L-am găsit și am deschis legătura mentală. Răspunsul lui Delano fu imediat, atingându-mi mintea.

„Meyaah Liessa?”

„Ne apropiem de porți acum”, i-am transmis.

„Suntem alături de voi.”

Am deschis ochii.

– Delano și ceilalți știu unde ne aflăm, am spus.

Emil și Kieran își ridicară scuturile care atârnavă de coapsele cailor. Pe ziduri se vedeau câțiva gardieni care patrulau, însă știam că erau mai mulți, probabil aflați de cealaltă parte a zidurilor, prin împrejurimi. Cei care stăteau pe metereze aveau soarele în față. Încă nu își dăduseră seama că ne apropiam.

Însă situația avea să se schimbe curând.

– Ați auzit? Întrebă Kieran înclinându-și capul și încruntându-se.

La început, n-am putut auzi nimic în afară de cântecul păsărilor și de bătăile aripilor acestora. Apoi am auzit urlete în depărtare, urmate de țipete de *durere*.

Inima începu să-mi bată puternic.

– Sunt cei care încearcă să plece.

– Pare că s-a adunat o mulțime considerabilă, ceea ce explică de ce sunt atât de puțini gardieni pe metereze, zise Emil, ridicându-și coiful și trăgându-și-l pe cap. Momentan, cel puțin.

Kieran mă privi.

– Încă vrei să le acorzi o șansă? mă întrebă.

Nu.

Chiar nu-mi mai doream așa ceva.

Același gust mi se adună în gură. Cel care izvora din acel loc întunecat și rece aflat în străfundul ființei mele. Gustul morții. Îmi acoperea gâtul în timp ce priveam gardienii de pe ziduri. Mai mult ca sigur că știau cauza acelor țipete îndurerate. Voiam să atac.

Însă planul era altul.

– Da, i-am răspuns lui Kieran. Setti înaintă, iar ceilalți mă urmară cu scuturile ridicate, pe când ieșeam dintre copaci, ajungând pe terenul curățat de sub zidurile orașului.

Un gardian aflat lângă un turn de apărare ne zări rapid. Se întoarse, pregătindu-și o săgeată în arc.

– Opriți-vă! urlă gardianul în timp ce alții se întoarseră, îndreptându-și arcurile spre noi. Nu vă mai apropiați nici măcar un pas!

Setti se zbătea nerăbdător, în timp ce îl oprisem în loc. Adrenalina trecea prin mine, iar inima mi se izbea în piept. Pielea îmi vibra, pe când *eather*-ul începea să pulseze, trimițându-mi fiori peste ceafă și peste spate. Am reușit cumva să-mi controlez vocea, chiar

dacă eram cuprinsă de frică, teroare și nerăbdare.

– Vreau să vorbesc cu comandantul zidului, am zis.

– Cine dracu' ești de ai tupeul să ceri așa ceva? urlă un alt gardian, în timp ce îmi deschideam simțurile, lăsându-le să se întindă spre camarazii săi.

– Poate că nu văd blazoanele de pe scuturile noastre, murmură Kieran, iar pufnetul lui Emil fu estompat de scutul său. Sau poate ar fi trebuit să-ți porți coroana. Se opri pentru o clipă. Așa cum ți-am sugerat.

Coroana se afla la locul său, alături de cea menită pentru rege.

Mâna mi se strânse în jurul frâielor.

– Transmiteți-i comandantului vostru că Regina Atlantiei dorește să-i vorbească.

Am resimțit șocul gardienilor ca pe niște stropi înghețați ce-mi loviră cerul gurii.

– Căcat! exclamă unul dintre gardieni, dar am simțit în același timp și o foarte mare neîncredere din partea sa. Văzuseră hainele mele albe, știau ce simbolizau. Mai ales că probabil știau că ne apropiam. Nici o regină n-ar fi atât de proastă încât să vină până în fața porților.

Kieran mă privi, ridicând din sprâncene.

– Poate că nimeni în afară de mine n-ar îndrăzni una ca asta, am răspuns.

– Nu te cred. Nu ești regina. Doar o cățea atlantiană alături de doi bastarzi atlantieni, zise gardianul cu părul deschis la culoare.

– La un moment dat, zise Emil în șoaptă, sper să-l omorâm pe ăla.

Coarda unui arc zbârnâi asurzitor, amuțindu-mă.

Kieran se mișcă iute, reflexele sale fiind mult mai bune decât ale unui muritor. Ridică scutul într-o clipită. Săgeata se izbi de suprafața scutului.

- Au tras în tine! am exclamat.

- Da. M-am prins și eu, zise Kieran, coborându-și scutul.

Mi-am îndreptat privirea spre metereze, simțind cum încep să mă înfurii.

- Dacă mai trageți o dată, *n-o* să vă placă deloc ce-o să urmeze.

- Câtea tâmpită! Gardianul izbucni în râs, apucând altă săgeată. Ce-o să ne faci?

- Opriți-vă! Un gardian traversă în fugă meterezele, apucând brațul arcașului. Îi smulse săgeata din mână. Idiotule, zise gardianul în timp ce arcașul își eliberă mâna. Dacă femeia aia chiar e regina, o să-ți ajungă capul într-o țeapă.

Dacă ar mai fi tras o săgeată, n-am mai fi trăit destul ca să ajungă să fie tras în țeapă.

- Vreau să-i vorbesc comandantului, am repetat.

- La dispoziția dumneavoastră, răsună o voce înainte ca silueta unui bărbat să apară pe metereze, mantia albă ce-i acoperea umerii fiind un simbol al funcției sale. Sunt comandantul Forsyth.

- Ce să vezi! zise Kieran. Și-a adus prietenii cu el.

Își adusesese o grămadă de prieteni. Zeci și zeci de arcași urcară pe metereze, cu arcurile pregătite.

- Sunteți Regina Atlantiei? mă întrebă Forsyth proptindu-și cizma pe marginea meterezelor și aplecându-se peste margine, rezemându-și brațul pe genunchi. Am auzit zvonuri conform cărora v-ați afla în Massene. Nu prea știu ce să cred.

Pe când purtam vâlul Fecioarei, nimeni nu știa că aveam cicatrici pe față. Însă, după ce dispărusem, veștile legate de înfățișarea mea călătoriseră până departe, ca să pot fi recunoscută cu ușurință. De la înălțimea meterezelor le era aproape imposibil să-mi

vadă cicatricile, mai ales că se estompaseră după Ascensiunea mea.

– Ea e, zise unul dintre nou-veniți, un arcaș aflat mai în spate. Am fost pe zid în noaptea în care l-a avariat. Îi recunosc vocea. N-aș uita-o niciodată.

– Se pare că ai făcut impresie, comentă Kieran.

Presimțeam că aveam să fac din nou impresie în timp ce vântul vuia peste pajiște, aducând cu sine putoarea orașului.

– Înseamnă că știi foarte bine de ce sunt în stare, am zis.

Forsyth renunță la maniera sa relaxată, îndreptându-se.

– Știu cine sunteți. I-ați făcut să creadă pe oamenii din oraș că ați venit fie să-i eliberați, fie să-i terorizați. S-au cam agitat spiritele odată cu aflarea veștilor cum că le-ați fi cerut să renunțe la protecția Ascendenților. Din cauza minciunilor răspândite de dumneata, mulți își vor găsi moartea pe străzile orașului natal, zise comandantul.

Esența crescuse din nou în mine. M-am concentrat asupra comandantului, atingându-l cu simțurile mele. Simțeam același gust pe care-l simțisem venind și dinspre soldații noștri atunci când plecaserăm spre Oak Ambler. O hotărâre sărată.

– M-aș fi gândit că ducele vostru s-ar afla și el la post, pe metereze, apărându-și cetățenii, îl contră Kieran.

– Ascendenții onorează zeii, refuzând lumina soarelui, se răsti Forsyth la el. Dar, pentru că provii dintr-un regat păgân, n-ai avea cum să înțelegi una ca asta.

– Ironia, șopti Emil, e cât se poate de dureroasă.

– Știi prea bine de ce nu pășesc în lumina soarelui, am zis, îndoindu-mă că cei care erau comandanții zidurilor nu știau pe cine anume

protejau. Forsyth își lăsa capul pe spate, iar eu am simțit un gust amarui. Să fi fost vorba despre vină? M-am gândit să insist. Dumneata ești cel expus. La fel ca gardienii dumitale. Vreți să protejați populația. Dar se pare că aceasta e pregătită să părăsească orașul. N-ar trebui să conteze motivul pentru care își dorește s-o facă, nu-i așa? Cetățenilor ar trebui să le fie permisă plecarea, am zis.

– Știi la fel de bine ca mine că nu-i cazul, *Vestitoareo*, răspunse comandantul, iar eu am tras aer în piept, în timp ce privirea lui Emil se fixă asupra mea. După cum spuneam, știu foarte bine cine ești. *Vestitoarea*, *Aducătoarea de Moarte și Distrugere*. Poate că ai reușit să-i convingi pe unii dintre cetățenii noștri de altceva, însă știu eu mai bine de-atât. Mulți dintre noi știu mult mai bine de-atât.

Pe toți zeii! Dacă populația din Oak Ambler – și cea din Solis – aflase despre profeție... Nu-mi permiteam să mă gândesc pe moment la urmările acelui fapt.

– Crezi în profeții? l-am întrebat.

– Cred în ceea ce știu. Ne-ai mai atacat o dată orașul, zise Forsyth. Nu ești o salvatoare.

Știam că nu aveam cum să-l conving. Așa cum probabil nu aș fi reușit să-i conving pe cei care mă credeau *Vestitoarea*. Cu toate acestea, trebuia să încerc.

– Cei care doresc să părăsească orașul nu vor fi răniți. Abandonați meterezele, le-am ordonat, implorându-i în gând să mă asculte. Deschideți porțile și dați voie oamenilor să aleagă singuri ce vor...

– Sau ce?! Dacă ai fi fost în stare să dărâmi porțile, ai fi făcut-o deja, lătră comandantul. Nimic n-are să ne dărâme porțile.

Îmi întoarse spatele.

Simțind că Emil și Kieran mă privesc, m-am uitat la arcași, văzând că mulți schimbaseră priviri neliniștite între ei, însă nici unul dintre

aceștia nu se mișcă. Puteam deja să simt *urmările* creștându-mi pielea. Inima avea să mă doară din cauza a ceea ce avea să se întâmple curând.

– Așa să fie, am zis, lăsându-mi *voința* să crească în mine.

O bubuitură îndepărtată răspunse, reverberând odată cu vântul.

CAPITOLUL 14

Comandantul Forsyth se opri în vreme ce un stol de păsări se risipea dintr-odată pe cer. Se întoarse încet. De-a lungul meterezelor, gardienii se liniștiră, privind în sus în timp ce o umbră pluti peste vârfurile pinilor. Țipete răsunară, dând alarma, în vreme ce dragoninii ieșiră din lizieră, devenind vizibili.

Cu solzii de culoarea cenușii, Nithe era aproape la fel de mare ca Setti. Își întinse aripile de culoarea beznei de la miezul nopții, încetinindu-și coborârea. Lăsa să-i scape un răget profund, ce semăna cu un tunet, făcându-i pe gardieni și pe comandantul lor să se retragă cu repeziciune.

– E prea târziu pentru asta, murmură Emil.

Nu mi-am întors privirea.

Aș fi dorit s-o fac.

Dar m-am forțat să privesc până la capăt urmările *voinței* mele.

O pâlnie de foc și energie ilumina lumea, lovind aerul de deasupra meterezelor, în timp ce Nithe pluti peste ele. Pentru o clipă, comandantul și gardienii deveniră doar niște umbre ce se zvârcoleau. Apoi, după ce flăcările dispărură, nu mai rămăsese nimic în urma lor.

Nithe luă altitudine, trasând cu repeziciune un arc pe cer, în timp ce o umbră mult mai mare trecu pe deasupra noastră. Reaver zbura jos, urmat de un al treilea dragonin. Corpul verde-marونیu al acestuia era aproape la fel de mare ca al lui Reaver. Aurelia zbură de-a lungul zidului, dând drumul unui șuvoi de foc ce

acoperi meterezele, mistuind gardienii care nici măcar nu apucară să ajungă la scări. Se auziră țipete. *Urlete*. Nu mi-am ferit privirea.

Reaver ateriză în fața noastră, impactul lui cu pământul făcând caii să se dea cu câțiva pași în spate. Își întinse gâtul, scuipând un jet de foc ce izbi porțile. Căldura ne lovi în timp ce un zid de flăcări argintii trecea peste fierul și calcarul porților. Reaver înaintă, întinzându-și aripile în vreme ce continua să scuipe foc.

Apoi flăcările se domoliră. Reaver își trase aripile înapoi și se ridică din nou în aer, dezvăluind un petic de pământ pârjolit în locul în care cândva stătuseră porțile orașului.

Privirea mi se fixă pe deschizătura umplută cu fum, pe când dragoninii aterizau pe zid, ghearele lor groase înfigându-se în piatră. De acolo de sus, priveau orașul. Dintr-odată se lăsă liniștea. Nu se mai auzeau nici urlete, nici țipete.

Apoi se auziră goarne răsunând dinspre citadela orașului, sunetul fiind șocant în tăcerea lăsată. Reaver întoarse capul în direcția goarnelor, însă așteptă. La fel făcură Nithe și Aurelia. Pentru că *noi* așteptam.

– Trebuie să trecem prin fum, zise Kieran. Pregătiți-vă!

Cu inima bătându-mi în piept, am apucat sabia ce-mi atârna de șold, în timp ce mai multe siluete se profilă în perdeaua de fum. Aurelia scoase un tril moale. M-am oprit. Sunetul pe care îl auzeam era plin de blândețe. Nu era un tril de avertisment.

– Stați! am zis, fixându-mi privirea pe perdeaua de fum ce începea să se ridice, dezvăluind... O, zei! am exclamat. Simțeam că abia mai puteam să respir, când am văzut mulțimea ce stătea ascunsă după perdeaua de fum. Sunt cu miile, am șoptit, simțind că ochii mi se umpleau de lacrimi. Știam că nu trebuia

să mă las copleșită de emoții. Nu era momentul. Însă nu reușeam să mă controlez.

Kieran se aplecă spre mine și îmi atinse mâna. Mi-o strânse.

– *Mii*, confirmă el. *Mii* vor fi salvați.

Am fost cuprinsă de un sentiment puternic de ușurare atunci când mulțimea începu să înainteze. Unii duceau în brațe sau în spate tot ce aveau mai scump, așa cum făceau cei pe care îi întâlнисerăm mai devreme. Alții își țineau doar copiii în brațe. Alții ajutau bătrâni sau bolnavi. Erau printre ei și cei care aveau răni proaspete, acoperiți de sânge sau vânătăi. Cu toții se mișcau cu grijă, trecând pe sub privirile atente ale dragoninilor. Frica plutea în aer, iar eu îi simțeam gustul amar acumulându-se în străfundul gâtului. Era urmată de o nesiguranță aspră și cu aromă de lămâie. Mulți începură să tremure atunci când văzură dragoninii care încă erau parțial ascunși de perdeaua de fum. Simțeam însă și ceva mai... ușor. Mai proaspăt. *Admirație*. Apoi am auzit șoaptele.

„Fecioara.”

„Aleasa.”

– Nu trebuie să vă temeți, i-am asigurat. Vocea îmi răgușise. Mergeți înspre Massene. Veți fi în siguranță acolo.

Aș fi vrut să spun mai mult, să *fac* mai mult, dar nu puteam să le alung frica, deși era atât de asemănătoare cu durerea. Însă nu toți se temeau.

– Mămico, uite! zise un băiat, arătând spre dragonini. Ochii copilului erau cuprinși de uimire în timp ce se întindea și trăgea de mâna mamei sale, încercând să îi vadă mai bine pe când treceau în grabă pe lângă noi. Privește!

Parcă se scurse o eternitate până când ultimii muritori trecură de ziduri și începură să traverseze pajiștea pentru a intra în liziera pădurii. Apoi am simțit acea atingere sprintenă cuprinzându-mi gândurile. Adânc în pădure, se

auziră murmurele neliniștite ale celor care fugiseră din oraș. Am privit peste umăr. Un urlet pătrunzător despică liniștea, urmat de altele, făcând crengile copacilor să tremure. Se auziră strigăte și chelălăieli, în timp ce vârcolacii fugeau printre copaci, trecând pe lângă muritorii speriați, mulți dintre ei rămânând țintuiți locului, aruncându-se la pământ.

– Cred că au trecut toți, Înălțimea Voastră, zise Emil, mișcându-și scutul.

Auzeam sunet de copite – armatele noastre se apropiau de zidurile orașului, iar inima mea bătea cu aceeași cadență ca pașii soldaților. Mi-am îndreptat privirea spre locul în care castelul Redrock se înălța în depărtare. Era ridicat lângă stânci, strălucind ca sângele, pârjolit de lumina soarelui.

Vârcolacii ieșiră din liziera pădurii, o armată de gheare și colți. Sage trecu printre mine și Emil, blana ei strălucind ca piatra poleită de onix. Arden o urma. Vonetta și Delano li se alăturară, conducându-i pe ceilalți vârcolaci înspre oraș.

Abia puteam respira în timp ce strângeam mai tare în mâini frâiele lui Setti. Lângă mine, Kieran se aplecă înainte, scoțându-și una din săbii din teacă. Mă privi. Ochii noștri se întâlniră, eu înclinându-mi capul. Mi-am scos arbaleta.

– E timpul, am zis.

L-am îmboldit pe Setti cu genunchii, iar copitele lui puternice se împinseră în pământ.

Am înaintat cu avânt, trecând prin porțile distruse și pătrunzând în Oak Ambler, un alt oraș care trebuia cucerit înainte să pot ajunge la Regina de Sânge.

Umbre mari trecură pe deasupra noastră de cum ne îndepărtarăm de ziduri. Privind spre cer, se vedea Reaver plutind pe deasupra noastră, flancat de Nithe și de Aurelia. Zburau

la înălțimea clădirilor, aripile lor aproape atingându-le acoperișurile.

Apoi, se auzi un *sunet*.

Goarne răsunară în depărtare. Mii de cai porniră în galop spre oraș, în timp ce armatele atlantiene pătrundeau prin porțile distruse. Copitele cailor răsunau pe piatra cubică a străzilor, iar caii gâfâiau din greu. Palele de vânt stârnite de aripile dragoninilor șuierau deasupra noastră. În depărtare se auzeau țipete. Nu mai auzisem niciodată ceva asemănător.

Inima începu să-mi bată înnebunitor, în timp ce cu o mână țineam frâiele lui Setti, iar cu cealaltă mânuiam arbaleta. Avântul calului mă ciufuli, șuvițe mai scurte de păr îmi acoperiră fața în timp ce galopam pe străzile înguste și întortocheate, trecând pe lângă magazine și locuințe dărăpănate. Vedeam clădirile prin ceață din pricina vitezei, însă am reușit să observ câțiva oameni ascunzându-se pe ulițele laterale. Cei care rămăseseră să-și apere magazinele erau înarmați cu săbii de lemn, bâte și scuturi jalnice, pregătiți să moară ca să-și apere proprietățile, în timp ce noi treceam în galop pe lângă ei, vârcolacii sărind peste căruțe sau roabe uitate în cale. Am roit prin districtul inferior al orașului Oak Ambler, îndreptându-ne spre țintă – castelul Redrock.

Dintr-odată străzile întortocheate începură să devină mai late, iar aglomerația dispăru. Vârcolacii se desfășurară cu repeziciune, ghearele lor înfigându-se în pământ și în piatră. În apropierea zonei interioare a orașului, casele erau mai mari și mai aerisite, iar magazinele se aflau în clădiri mai noi. Lampadare stăteau aliniate de-a lungul străzilor. Piatra cubică era înlocuită de peluze luxuriante și de pâraie înguste, aflate la poalele dealurilor peste care se ridicau Templul lui Theon și stâncile roșietice ale castelului Redrock.

Iar goarneau – acele goarne blestemate – continuau să răsune.

În fața noastră, un pod de piatră strălucea ca fildeșul lustruit în soare, iar, de cealaltă parte a unui râuleț lat și puțin adânc, razele soarelui se reflectau din... *rânduri* de scuturi și săbii. Un puhoi de gardieni și soldați. Ne așteptau. Erau pregătiți să protejeze casele Ascendenților și pe ale bogătașilor din Oak Ambler.

Restul cetățenilor trebuiau să se descurce.

Gura mi se uscă, iar stomacul mi se întoarse pe dos în timp ce teroarea se izbea de adrenalină, ricoșând și învârtjindu-se până când acțiunile mele ajunseră să fie conduse doar de instinct.

– Ridicați scuturile! urla Hisa în spatele meu. Scuturile sus!

Un torent de săgeți se înalță în aer, reamintindu-mi în mod ciudat de păsările pe care le văzusem luându-și zborul din vârfurile pinilor. Totul încetini – inima, corpul meu și lumea din exterior. Sau poate că totul se accelerează atât de mult, încât mi se *părea* că, de fapt, încetinește. Dragoninii se înalțară, ieșind din bătaia săgeților, în timp ce noi galopam spre locul în care soldații și gardienii din Solis ne așteptau în poziții de apărare, de cealaltă parte a podului. Se aflau în afara bătaii săgeților care începuseră să coboare, lovind pietre, scuturi și...

Mi-am închis simțurile în vreme ce vârcolacii ajunseră la pârâu. I-am urmat, aruncând stropi de apă în toate părțile.

– Căcat, zise Kieran, lăsându-se pe spate în timp ce soldații aflați de cealaltă parte a pârâului intrară în formație, unindu-și scuturile de un roșu sângerieu, implântându-le în pământ și formând un zid din care ieșeau doar lamele săbiilor ce aveau să străpungă carnea cailor și a vârcolacilor.

I-am văzut pe Vonetta și mai apoi pe Delano între ceilalți vârcolaci, acoperiți cu o perdea de stropi de apă, undeva pe la mijlocul pârâului. Nu încetiniră. Vârcolacii înaintau neînfricați spre formația de soldați, riscând să fie răniți sau chiar omorâți.

Nu puteam permite una ca asta.

M-am uitat spre dragonini, însă toți au răspuns *voinței* mele înainte să-mi închei gândul.

Nithe se îndepărtă de ceilalți, virând strâns. Coborî, trecând prin fața vârcolacilor. O văpaie intensă de lumină argintie izbucni, urmată de un șuvoi de foc ce trecu peste linia de soldați.

Urletele. Imaginea soldaților care își aruncară scuturile și săbiile, împleticindu-se și zvârcolindu-se în timp ce energia incandescentă le topea armura, hainele, pielea și oasele, era oribilă. Nithe se ridică pe când o altă pâlnie de foc cădea peste pământ, trecând prin a doua și a treia linie de gardieni, eliberând calea, lăsând în urmă doar cenușă și tăciuni, în timp ce trupele noastre traversau pârâul. Refuzam să mă gândesc de unde provenea stratul fin de cenușă ce-mi acoperea mâinile și obrajii, precum și blana fină a vârcolacilor. Aveam destul timp să mă gândesc la asta după ce totul avea să ia sfârșit.

Un alt nor de săgeți se ridică, la o înălțime mai mică. Reaver îl evită, virând brusc, lovind aerul cu coada sa ghimpată. Săgețile vâjâiau, spintecând aerul, în timp ce armăsarul lui Kieran gonea înspre Setti. Kieran se aplecă în fața mea și ridică scutul. Pentru o clipă, lumea dispăru, iar inima îmi tresăltă auzind săgețile înfigându-se în scutul lui Kieran.

– Mulțumesc, i-am strigat.

Kieran rânji sălbatic pe când se îndrepta, întinzându-se apoi ca să culeagă o sulită pârjolită de focul dragoninilor.

– Situația e pe cale să devină urâtă, *meeyah Liessa*, zise Kieran.

Avea dreptate.

Zona din preajma Templului lui Theon, cea a citadelei și împrejurimile aflate între acestea și zidul interior ce înconjura castelul Redrock deveniră un câmp de luptă.

Vârcolacii săreau pe soldați și pe gardieni, dându-le laoparte scuturile și săbiile, aruncându-i la pământ, amuțindu-le țișetele ascuțite. Soldații atlantieni mișunau peste tot, mantiile lor de un alb-auriu contrastând puternic cu piatra de umbră a templului. Săbiile lor aurite se izbeau de cele din fier ale inamicilor, în timp ce roiau prin curtea templului.

Mi-am dat seama că vedeam un cu totul alt fel de măcel. Forțele orașului Oak Ambler se aflau într-un uriaș dezavantaj numeric.

Familia Ravarel avea iscoade, probabil ei își făcuseră o idee în ceea ce privește mărimea armatelor noastre. Mai mult ca sigur știau că era inutil să opună rezistență. Cu toate acestea, o făcuseră, în loc să se predea.

Emil și Kieran loveau cu săbiile în stânga și în dreapta, în timp ce înaintam, urmați de dragonini. În curând, Vonetta și Delano se alăturară, la fel ca Sage și alți câțiva vârcolaci. Am traversat drumul și am început să urcăm, ajungând în vârful dealului acoperit de copaci pe care stătea castelul Redrock. Soldați și gardieni ieșiră pe porțile zidului interior.

– Arcași! țipă Emil, ridicându-și scutul, în timp ce o ploaie de săgeți veni dinspre meterezele zidului interior, lovind drumul și înfigându-se în scuturi și în trupuri. Am icnit auzind chelălăielile, știind că unele dintre săgeți își găsiseră ținta.

– Adăpostiți-vă! am urlat spre vârcolaci, în timp ce Reaver înainta, umbra lui căzând peste

gardienii care încercau cu disperare să închidă porțile zidului interior.

Nithe și Aurelia îl urmară, în vreme ce mai mulți arcași inamici își ridicară privirile spre cer.

Unii dintre vârcolaci se adăpostiră sub copaci, ferindu-se de săgeți, pe când alții se ghemuiau lângă cei căzuți. Acțiunile mele erau alimentate de instinct. Am accesat *eather*-ul care mi se învârteja în piept. Esența răspunse instantaneu, inundându-mi venele și disipând infuzia aproape îngreșătoare de adrenalină, pe când mai mulți arcași ținteau vârcolacii răniți și pe cei care îi protejau.

Nu îmi păsa deloc că folosirea esenței avea să mă slăbească, așa cum nici nu mi-am permis să mă gândesc la cine ar fi putut fi arcașii de pe zid. Eram la război. Îmi tot reaminteam asta. Eram la război.

În minte mi se formă o încrengătură argintie de *eather*, acoperind arcașii de pe zid și mișcându-se spre ei. Nu știam prea bine ce făcea – ce *făceam* – în vreme ce în gură simțeam un gust metalic. Știam doar că voiam ca totul să se încheie cât mai repede și să nu producă prea multă suferință. Reușisem, după câte se părea. Arcașii nu scoaseră nici un sunet, în vreme ce se prăbușeau, căzând în față sau pe spate, murind înainte să atingă pământul.

O asemenea putere...

Mă șocă un pic, în timp ce trăgeam *eather*-ul înapoi, însă nu aveam vreme să mă gândesc la așa ceva. Porțile se închiseră, în timp ce un grup de gardieni și soldați atacară vârcolacii.

De patru ori mai mulți gardieni și soldați protejau castelul Redrock și pe Ascendenți. Ascendenților părea că nu le păsa de nimeni rămas în afara castelului. Voiau să încerce să reziste, protejați de ziduri la fel de groase ca zidul exterior al orașului – piatră care îi protejase de invazii și de muritorii asupra

cărora domneau, săvârșind cine știe ce grozăvii în interiorul castelului.

Mi-am adus aminte de palatul din Evaemon, acolo unde nu exista un zid care să separe Coroana de supușii săi. Atunci, fusesem uluită văzând cât de accesibilă era Coroana.

Mișcarea unui gardian îmi atrase atenția. Mi-am ridicat arbaleta, ținând așa cum mă învățase Casteel pe când călătoream spre Capul Spessa. Am tras.

Săgeata arbaletei își atinse ținta, dărâmând un gardian înainte ca acesta să ajungă lângă Vonetta. Ea trecu pe lângă el, în vreme ce inamicul căzu pe spate. Vonetta plonjă, doborând un alt gardian. M-am uitat pe cer, după Reaver.

– Dărâmă-l, am murmurat către Reaver, ținând cu arbaleta un soldat care se îndrepta în fugă spre Delano. Dărâmă zidul interior!

Soldatul fu lovit de săgeata pe care o trăsesem. Picioarele îi cedară în timp ce vârcolacul de culoare albă mușcă brațul unui alt gardian, care încerca să lovească un vârcolac rănit. Delano îl trase înapoi pe bărbatul care începuse să urle, mușcând cu putere din capul acestuia. Blana lui Delano fu împrăștiată cu sânge.

– Retrageți-vă! țipă Kieran.

Am încercat să ajung la cât mai mulți vârcolaci, folosind *notam*-ul.

„Retrageți-vă!”

Vârcolacii se îndepărtară, în timp ce Reaver, cu soarele în spate, intră în picaș, îndreptându-se spre zidul interior. O pâlnie de foc se revărsă din gura lui, lovindu-se de zid. Bucăți de piatră săriră în toate părțile ca urmare a impactului. Urmă un alt șuvoi de foc venit din cer, apoi un al treilea, în vreme ce dragoninii zburau de-a lungul zidului după care se ascundeau Ascendenții. Nu mai rămăsese nimic între

castelul Redrock și restul lumii – așa cum și trebuia să fie.

Pe când fumul și praful dărâmăturilor se disipau, l-am îmboldit pe Setti să înainteze. Vârcolacii au ieșit de sub copaci, iar eu mi-am ținut respirația până când am ajuns în curtea castelului. Am tras cu greu aer în piept, trecându-mi privirea peste soldații și gardienii inamici care traversau curtea în fugă, îndreptându-se spre porțile principale ale castelului.

Kieran își opri calul și se aplecă, trăgând de frâiele lui Setti. Mi-am întors capul spre el chiar în clipa în care un dragonin verde-marونیu a aterizat în fața noastră, coada acestuia trecând la câteva degete distanță de boturile cailor noștri.

– Pe toți zeii! zise el răgușit. Nu-și dau deloc seama de mărimea lor.

Chiar nu-și dădeau seama.

Aurelia își trase aripile masive în spate pe când își întindea capul, dând drumul unui șuvoi de foc argintiu care elimină o mare parte dintre gardieni. Probabil dragoninul începuse să obosească, iar eu nu știam cum anume se recuperau ei.

Probabil ar fi trebuit să întreb.

Zeci de gardieni veniră dintr-o parte a castelului, roind prin curte.

– Am să retrag dragoninii, i-am spus lui Kieran, care nu puse nici un fel de întrebări, în timp ce Aurelia își întorcea capul spre mine.

– Pleacă! am rugat-o. Arcașii nu mai păreau să reprezinte un pericol, iar turnurile castelului Redrock nu păreau să aibă locașuri de tragere. Cât despre arcașii care se aflaseră pe zidul interior... ei bine, aceia chiar nu mai reprezentau un pericol. Găsește un loc sigur în care să te odihnești.

Dragoninul bolborosi grosolan, dar se ridică de la sol. Reaver și Nithe o urmară, însă nu se

îndepărtară prea mult. Nithe și Aurelia se retraseră spre stejarii masivi și stâncile ce se ridicau de-a lungul curții și dădeau spre mare. Însă Reaver...

Acesta se ridică spre unul dintre turnurile înalte ale castelului și își înfipse ghearele în piatră, stârnind nori de praf pe când se încolăcea în jurul structurii. Își întinse gâtul, privind în jos spre curte, scoțând un răget asurzitor. Majoritatea soldaților se împrăștiară în toate direcțiile, în timp ce alții rămăseră blocați, acoperindu-și capetele cu scuturile.

– Le-ai spus să-și caute un loc în care să se odihnească, iar el a ales s-o facă *acolo?! comentă Emil, cu ochii lui aurii cuprinși de uluire.*

– Nu la asta mă refeream, însă așa e Reaver, am zis.

Kieran a pufnit, în timp ce mi-am ridicat privirea spre soldații care se poziționaseră în fața treptelor late ce urcau spre porțile castelului Redrock. Erau în jur de o sută, își țineau scuturile lipite, iar sulitele erau în poziție de atac. Rămăseseră nemișcați în timp ce vârcolacii trecuseră peste rămășițele zidurilor.

În spatele nostru, armatele ajunseră în vârful dealului și se revărsau în curte. L-am văzut pe Valyn. Armura lui era mânjită de sânge. Hisa călărea alături de el, respirând cu greutate. Văzându-i, am răsuflat ușurată.

Kieran se apropie călare de soldați, cu sabia scoasă.

– Nu vrem să ne războim cu voi, ci cu cei aflați după acele porți. Predați-vă și nu veți păți nimic. Așa cum și cei care au părăsit orașul au rămas nevătămați, zise Kieran.

M-am întors spre soldații inamici, ținându-mi arbaleta ațintită asupra lor.

– V-o jurăm, am zis.

Gardienii și soldații rămăseseră nemișcați, însă am văzut că unii își coborâseră sulitele.

„Vă rog“, mă gândeam. „Vă rog, ascultați-ne!“

Din vârful turnului în jurul căruia se încolăcise, Reaver scoase un mârâit asurzitor învăluit în fum. Vârcolacii mârâiră și ei la unison, arătându-și colții mânjiți de sânge, în timp ce se apropiau de soldații care păreau prea tineri ca să fie acolo. Nu era necesar ca ei să moară.

Așa cum moartea multora în acea zi fusese inutilă.

Mi-am deschis simțurile spre ei și am simțit gustul sărat al neîncrederii, urmat de gustul amar al fricii pe care o simțeau în timp ce mă priveau, crezând că au în față un zeu fals.

– Am fost odată Fecioara, Aleasa, însă nici un zeu nu m-a ales, le-am spus, atârând arbaleta de harnașamentul lui Setti. Ascendenții m-au ales, pentru că știau ce sunt.

Alesesem să mă îmbrac în alb ca să le reamintesc oamenilor cine fusesem.

Acum, era timpul să le arăt cine devenisem.

Senzația care mă cuprindea în timp ce permiteam ca esența zeului primitiv să iasă la suprafață se asemena cu aceea pe care o simțisem când lanțurile aurite fuseseră îndepărtate, iar vălul mi se ridicase de pe față. Pe măsură ce permiteam tot mai des esenței să iasă la suprafață, senzația devenea din ce în ce mai... naturală. Nu credeam că avea să mă slăbească, deoarece simțeam că nu mă mai ascundeam. Se simțea aproape ca o ușurare.

Vibrația din piept începu să pulseze și să-mi bubuie prin vene. Tremurul îmi trecu prin piele, unde aura alb-argintie începu să își facă simțită prezența.

Soldații din fața mea emanară un val de surpriză, care căzu ca o ploaie înghețată.

– Nu sunt Vestitoarea. Prin venele mele curge sângele Regelui Zeilor, iar cei care trăiesc între zidurile acestui castel nu vorbesc cu nici un zeu – așa cum nu vorbesc în numele nici unui

zeu. Ei sunt adevăratul vostru inamic. Nu noi, am zis.

Soldații nu se mișcară.

După care...

Scuturile și sulițele lor zăngăniră pe treptele de piatră, în timp ce se *predau*.

Valul de ușurare ce mă cuprinse fu atât de puternic, încât mă ameți. Retrăgând *eather*-ul, am mângâiat gâtul lui Setti și am descălecat. Emil și Kieran mi se alăturară în timp ce înaintam. Coapsele mă dureau de la cât de încordată stătusem în tot acel timp.

Soldații mă priveau în timp ce mă apropiam, vegheați îndeaproape de Reaver și de vârcolaci. Câțiva dintre soldați îngenuncheară, ținându-și mâinile tremurânde în dreptul inimii și lipite de pământ. Alții rămăseseră în picioare, anesteziați.

– Tot ce vreau să știu acum e unde anume se află familia Ravarel și restul Ascendenților din castel, am zis.

– În încăperile... începu ezitant un tânăr îmbrăcat în uniformă neagră a gardienilor. Tremura în vreme ce vorbea. Probabil s-au retras în încăperile subterane.

Pe când Vonetta împreună cu alții se duseră să cucerească Templul lui Theon – și, speram eu, să-i găsească pe copii –, eu am coborât în încăperile de sub castelul Redrock împreună cu Kieran, Emil și câțiva vârcolaci. În acel timp, Valyn urma să cerceteze restul castelului împreună cu Hisa și cu mai mulți soldați.

Nu m-am uitat după stindardele purpurii ce purtau Emblema Regală și nici spre coridorul ce ducea spre sala principală. Nu puteam. Ultimul lucru de care aveam nevoie era să-mi aduc aminte că mă aflam în locul în care murise Ian.

Locul în care îl văzusem ultima oară pe Casteel.

Așa că ne-am îndreptat spre sala în care ne condusesese slujnica ultima oară când fuseserăm acolo. Gardianul care îmi vorbise ne conducea, în timp ce eu mă gândeam la ceea ce văzusem într-una dintre încăperile subterane ale castelului.

Cușca.

Tatăl meu.

Știam că era puțin probabil să se mai afle acolo. Nici măcar nu înțelegeam de ce Isbeth îl luase cu ea, dar mă îndoiam că-l lăsase în urmă.

– Continuă să mergi, îi spuse calm Emil lui Tasos, gardianul care se predase.

Acesta încetini în timp ce coboram treptele înguste.

– S-scuze, zise Tasos, grăbind pasul, în timp ce Arden, în întruparea de vârcolac, îl îmboldea de la spate. Doar că aici ar fi trebuit să se afle gardieni, zise tânărul, înghițind în sec. Vreo zece.

L-am privit pe Kieran. Ceva era ciudat.

– Oare s-au alăturat luptei care s-a dat afară? am întrebat.

– Nu. Primiseră ordine să blocheze scările, zise Tasos. E singura cale de acces spre încăperile subterane.

„E, oare, posibil să se fi mutat în zona prin care ne-am strecurat noi?” l-am auzit pe Delano șoptindu-mi în gând, în timp ce am continuat să coborâm.

Apoi, ne-a lovit putoarea.

Mirosul dulceag al morții.

– Ce e...?

Vocea lui Tasos amuți în timp ce pătrundeam pe coridorul îngust, luminat cu torțe.

– Iadul, murmură Kieran, în vreme ce prindeam din reflex mânerul pumnalului din os de vârcolac, în loc să scot săbiile.

Sânge. Prea mult sânge. Era întins peste podeaua de piatră, împrăștiat pe pereți. Băltea

sub cadavre.

– Ei bine, zise Emil trăgănat în timp ce privea o sabie din piatră de umbre lăsată pe jos. Altele se aflau în preajmă. Presupun că ăștia sunt gardienii.

– Da, croncăni Tasos în timp ce rămase locului, cu brațele atârându-i pe lângă corp.

– Oare Ascendenții să le fi făcut asta? întrebă Emil, privindu-mă.

Tasos își întoarse deodată capul spre Emil, iar uluirea lui îmi trimise o senzație înghețată în gâtleej. Era limpede că nu avea habar ce anume erau Ascendenții.

– Nu văd de ce să fi făcut așa ceva, am zis, înaintând, fără să încerc să evit bălțile de sânge.

Mi-ar fi fost imposibil. Emil, ca întotdeauna, mă urma îndeaproape.

Kieran îngenunche lângă unul dintre cadavre.

– Nu cred că vampirii au săvârșit asta, zise el.

– Vampirii? șopti Tasos.

Nu aveam destul timp la dispoziție ca să-i explicăm ce anume erau Ascendenții. Așa că nici n-am încercat s-o facem.

– Priviți aici, zise Kieran, ridicând brațul flasc al cadavrului, în timp ce Delano se apropie.

Uniforma neagră fusese sfâșiată, iar pielea de dedesubt nu se afla într-o stare mai bună.

Am înțepenit. Chiar și în lumina torțelor, puteam să recunosc rănilor. Mușcături lăuate în urmă de patru colți. M-am întors, cercetând alt cadavru. Stomacul mi s-a întors pe dos, și am înghițit puternic în sec. Pieptul cadavrului fusese despica de gheare, iar țesuturile și mușchii se aflau la vedere.

Mi se ridică părul pe spate în vreme ce scoteam pumnalul din os de vârcolac din teacă.

Urechile lui Arden stăteau lipite de cap, iar el începu să mârâie. Făcu doi pași în față. În aceeași clipă, Kieran își întoarse capul spre

locul în care coridorul se bifurca. Delano își dezveli colții în timp ce scotea un mârâit gutural.

Vârcolacii o simțiră înainte să o poată vedea – fuioare subțiri ce veneau dinspre coridorul din față și umpleau sala.

Ceața.

În acea ceață se aflau cei care cauzaseră acele răni.

Temuții.

CAPITOLUL 15

Vikter îmi zisese mai demult că ceața era mai mult decât un scut care-i ascundea pe Temuți. Plămânii lor erau umpluți cu ceața aceea, pentru că nu mai aveau suflu. Le ieșea prin pori, în locul transpirației.

Înainte, vorbele sale nu avuseseră nici o noimă, dar acum, după ce văzusem ceața primitivă în munții Skotos și din nou în Câmpiile Elizee, mă întrebam dacă nu cumva Vikter avusese dreptate. Poate că ceața primitivă era cumva legată de ceea ce-i înconjura pe Temuți.

Trebuia să mă gândesc la toate acestea cu altă ocazie, nu când ceața acoperise deja capătul culoarului, ridicându-se până la jumătatea înălțimii zidurilor. În interiorul ceții, forme întunecate începuseră să se miște. Multe forme întunecate...

Arden se avântă înspre ceață.

– Nu! am strigat.

Era însă prea târziu. Ceața îl înghiți, mârâiturile lui fiind acoperite de țipete înfiorătoare.

– La naiba! zise Kieran, luând în mână o sabie din piatră de umbre de pe jos, în timp ce împingea alta cu piciorul spre Emil.

Kieran se ridică iute.

L-am apucat pe Tasos de guler, împingându-l înapoi, deoarece era neînarmat. Emil puse mâna pe o sulită cu vârful din piatră de umbre.

– Rămâi în spate, i-am ordonat gardianului, nefiind sigură că nu avea să folosească una

dintre săbiile căzute împotriva noastră, nu împotriva Temuților.

Unul dintre Temuți înaintă – se mișca foarte rapid și părea incredibil de *proaspăt*. Sub petele de sânge, pielea gri a bărbatului prinsese deja paloarea morții. Bărbatul avea deja cearcăne întunecate sub ochii roșietici. Tunica sa neagră și pantalonii nu-i erau însă zdrențuiți. Alt Temut ieși din ceață, dând drumul unui urlet ascuțit. Era o femeie, îmbrăcată la fel ca bărbatul. Alții îi urmară. Nici unul dintre ei nu avea smocuri de păr lipsă sau bucăți de piele care să le lipsească ori să atârne.

Cu toți însă aveau răni deschise la gât.

– Nenorocitul! zise Emil, schimbându-și priza și aruncând sulița, lovind primul Temut în piept.

Creatura se învârti ca o morișcă și căzu pe spate. Alta îi luă locul, eu înaintând și înfigându-mi brațul sub bărbia acesteia. Dinții mânjiți de sânge clănțăniră spre mine. Femeia pe care tocmai o lovisem... zei... avea aproape aceeași vârstă ca mine sau poate era chiar mai tânără. Ar fi fost frumoasă dacă venele întunecate nu i s-ar fi întins din zona *mușcăturii* de la gât, acoperindu-i tot obrazul.

Ar fi fost frumoasă dacă n-ar fi fost moartă.

Mi-am împlântat pumnalul în pieptul ei, în timp ce am simțit o durere incandescentă *izbindu-mă*. Durerea nu-mi aparținea. *Arden*. Retrăgând pumnalul, am făcut un salt înapoi în timp ce Emil a dat laoparte un Temut decapitat.

Delano sări peste Emil și ateriză pe pieptul altui Temut, în timp ce atlantianul se apleca pentru a lua de jos o sabie din piatră de umbră. Vârcolacul îl sfâșie cu ghearele pe Temut, pe când eu îl căutam cu disperare pe Arden prin ceață. Nu reușeam să-l aud din cauza țipetelor ascuțite ale celorlalte creaturi.

Inima îmi bătea cu putere când înfingeam pumnalul în pieptul unui alt Temut, în vreme

ce-mi întindeam simțurile, căutând însemnul unic al lui Arden. Era sărat ca marea și îmi aducea aminte de Golful lui Saion. Nu reușeam să-l găsesc. Nu-l simțeam. Eram cuprinsă încetul cu încetul de panică.

Kieran începu să înjure în timp ce își trecu sabia printr-un Temut. Altul se împinse în zid și îl atacă. Avântându-mă spre acesta, am lovit cu piciorul, nimerindu-l pe Temut în burtă. Am încercat să nu mă gândesc la faptul că burta nu-i ceda sub forța loviturii, așa cum ar fi făcut în cazul unui Temut care putrezise de mult. Nu m-am gândit la faptul că bărbatul mai în vârstă, cu ridurile mânjite de sânge, fusese probabil încă viu cu o zi în urmă. Temutul se izbi de zid. Urlă în vreme ce îl atacam. Amuți în clipa loviturii directe în cap pe care i-o articulasem. M-am întors, împrăștiind ceața ce-mi atingeă șoldurile.

- Mulțumesc, mormăi Kieran.

- Trebuie să-l găsim pe Arden, i-am zis, trecând în grabă pe lângă el, icnind în clipa în care un alt Temut încercă să mă prindă.

Am trecut pe sub brațul său și m-am întors, înfigând pumnalul prin baza gâtului creaturii, secționându-i coloana vertebrală. Continuam să caut prin ceață.

Trei Temuți se adunaseră, stând în genunchi, deasupra a ceva care cândva avusese blană albă cu argintiu, iar acum era mânjită cu... roșu.

Inima mi se opri. Nu. Nu. Nu.

Împinsă de la spate de groază, am apucat părul celui mai apropiat Temut și mi-am înfipt lama pumnalului în gâtul său. Gura femeii, năclăită de sânge, atârna acum flasc. M-am străduit să nu urlu în timp ce am apucat un alt Temut, dându-l laoparte. Kieran îi străpunse capul cu sabia. Emil se apropie, tăind gâtul celui de-al treilea Temut, în vreme ce eu îngenuncheam lângă Arden.

– O, zei! Am oftat, scăpând pumnalul din mână.

Arden găfâia, iar rănilor sale, mușcăturile...

– Păziți-o! zise Kieran în vreme ce îngenunche pe podeaua mânjită de sânge, în apropierea mea.

Delano își lipi spatele de al meu, în vreme ce Emil se plimba în jurul nostru. Mi-am afundat mâinile în blana deasă a lui Arden, simțind că respirația i se opri. Inima îmi tresălta privind-i capul, în vreme ce ceața din jurul nostru începea să se disipeze încetul cu încetul. Ochii lui Arden rămăseseră deschiși. Erau de un albastru palid și deveniseră sticloși. Nemișcați.

– Nu, am șoptit. Nu. *Nu.*

– La dracu'! urlă Kieran în timp ce se apleca, punându-și mâna pe gâtul lui Arden. *La dracu'!*

Eram conștientă de ce spusese Reaver, însă trebuia să încerc. Pentru că nu se putea să fie prea târziu. Furnicături călduțe îmi cuprinseseră brațele, întinzându-se peste degetele mele în vreme ce invocam esența primitivă. O strălucire alb-argintie trecu prin blana vârcolacului...

Temuții rămași începuseră să bocească mai tare și mai ascuțit decât înainte. Emil grohăi, împiedicându-se și mai apoi recăpătându-și echilibrul. Un trup se izbi de podea, urmat de un cap. Canalizând *eather*-ul ca să treacă prin corpul lui Arden, mi-am concentrat toată voința asupra sa. „*Respiră! Trăiește! Respiră!*” Repetam cuvintele din nou și din nou, așa cum făcusem și în cazul fetei care fusese lovită de caleașcă. Aura se răspândi peste trupul vârcolacului, acoperindu-l cu o membrană strălucitoare de *eather*, care apoi se afundă prin blana încâlcită și prin rănilor sale. Nu era prea târziu. Nu se putea. „*Respiră! Respiră!*” Mi-am canalizat toate amintirile minunate și fericite pentru a-mi susține eforturile. Amintiri cu

mine și Ian pe plajă alături de cei care aveau să fie întotdeauna părinții noștri. Amintirea momentului în care îngenuncheam pe pământul argilos, în vreme ce cineva îmi puneă un inel pe deget, privindu-mă cu ochii auri. Întreaga lume ce se perinda pe sub pleoapele mele închise devenise albă cu argintiu, în vreme ce *eather*-ul pulsa și străfulgera în adâncul meu...

– Poppy, șopti Kieran.

Nu se întâmplase nimic.

Țipetele ascuțite încetaseră.

Cu inima frântă, am privit ochii lui Arden. Erau goi și lipsiți de viață. Nu respira. Am încercat din nou. Măinile începuseră să-mi tremure. Ceața se retrase și apoi dispăru. Sânge. Atât de mult sânge.

Kieran își retrase mâna de pe Arden și o lăsă peste mâna mea.

– Poppy...

– Voiam să funcționeze. Voiam...

Am început să urlu.

– *Oprește-te!* îmi ceru Kieran, ridicându-mi mâinile mânjite de sânge. Își lipi buzele de încheieturile degetelor mele. S-a dus. Știi bine că s-a dus.

Mă cutremuram când Delano se întoarce, scâncind și atingând laba lui Arden. Suferința mi se acumula în gât, și-i simțeam gustul caustic și iute. Venea de la ceilalți. Venea și de la mine, în timp ce priveam cum blana vârcolacului începea să dispară, dezvăluind pielea palidă și mânjită de sânge. Cadavrul lui Arden revenea la întruparea de muritor.

Mi-am tras mâinile și m-am îndepărtat, închizând ochii. Lacrimile îmi ardeau gâtul. Nu-l cunoscusem pe Arden la fel de bine ca pe ceilalți, însă în Evaemon mă urmăse peste tot. Începusem să-l cunosc. Îl plăceam. Nu merita ceea ce i se întâmplase.

Ceilalți, în afară de Kieran și Delano, se îndepărtară de mine. Cei doi rămăseseră lângă Arden în timp ce eu îngenuncheasem, ținându-mi ochii închiși. Simțeam jalea ca pe ceva înghețat, iar acel loc găunos din străfundul ființei mele, răcoros și întunecat, începu să se încingă.

– Temuții ăștia erau servitori, așa-i? întrebă Emil.

– Da, zise Tasos. Ăla e cadavrul Jaciellei. Acolo zace Rubens. Amândoi erau în viață ieri. La fel și...

Gardianul începu să pronunțe numele celorlalți ce-i slujiseră pe Ascendenți.

– Ascendenții au făcut asta, zise Kieran.

Îi simțeam furia incandescentă, izbindu-se de furia care creștea în mine.

Mi-am trecut mâna peste brațul lui Arden și am deschis ochii. Erau uscați. Îmi rețineam cu greu lacrimile.

Aura din spatele pupilelor lui Kieran strălucea puternic, iar eu am simțit același gust acumulându-mi-se în gură. Îmi pulsa în piept, în inimă și în miezul ființei.

– Găsiți-i, am zis, apucând pumnalul. Găsiți-i și aduceți-i înaintea mea!

*

Alți servitori fuseseră transformați, însă ieșiseră din încăperile subterane, evitând cumva lumina soarelui. Valyn și Hisa uciseseră câțiva la etajele superioare ale castelului.

Îi evitaserăm din noroc atunci când coborâserăm scările.

Apoi, norocul ne părăsise.

Am privit locul în care zăcea Arden, acoperit de un giulgiu alb, alături de gardieni și de Temuții uciși. I-am numărat. Erau optsprezece. Ascendenții transformaseră optsprezece muritori. Se părea că unii dintre ei se împotriviseră. Aveau vânătăi pe mâini și unghii

rupte. Muritorii transformați aveau să primească aceleași onoruri ca restul morților.

Încăperea s-a umplut de ecoul unor pași, iar eu mi-am luat privirea de la cadavre, văzându-i pe Emil și pe Valyn.

– I-ați găsit pe Ascendenți? am întrebat.

Valyn a clătinat din cap.

– Cred că au părăsit orașul.

Kieran începu să înjure, în vreme ce Emil încuviința din cap.

– Nemernicii au transformat servitorii, ne-au întins capcana și au dispărut.

– Cum putem fi siguri? am întrebat.

– Am inspectat toate încăperile din subteran, iar locuințele din apropierea zidului interior sunt verificate acum, ca să vedem dacă au pivnițe, zise Valyn. Trăsăturile sale deveniră rigide. Însă cred că au plecat cu toții.

M-am concentrat asupra lui și am încercat să-l cuprind cu simțurile mele, însă scutul său emoțional părea și mai puternic decât de obicei.

– Ați găsit ceva? i-am întrebat.

Nici unul nu răspunse, iar tăcerea se prelungi. Apoi, Valyn zise:

– Cred că am găsit ceva ce pare să fie un mesaj.

– Unde?

– În încăperea aflată la capătul coridorului din stânga, zise Valyn.

Am început să mă îndrept spre acea încăpere, urmată de Delano. Valyn îmi prinse brațul în timp ce treceam pe lângă el.

– Nu cred că vrei să vezi ce-i acolo, zise Valyn.

– Trebuie s-o fac, am replicat, simțind că teama începea să mă cuprindă.

Valyn mă privi drept în ochi, apoi îmi lăsă brațul. Îi șopti lui Kieran:

– N-ar trebui să vadă ce-i acolo.

Kieran nu încercă să mă oprească, deoarece știa că era inutil.

Coridorul era tăcut, când mă îndreptam spre camera luminată de câteva lumânări ce fuseseră așezate pe podea. Mi-am încetinit pașii în apropierea intrării, oprindu-mă când am văzut ce se afla în interior.

Mai întâi, am văzut picioare.

Zeci de picioare, legănându-se lin printre lăzi cu sticle de vin. Mi-am ridicat încet privirea. Am văzut gambe subțiri. Urme de mușcături deasupra genunchilor, pe interiorul coapselor. M-am cutremurat. Vedeam încheieturile mâinilor sfâșiate. Sâni mutilați. Apoi, materialul vălurilor. Lanțuri de aur care țineau vălurile – lanțuri prinse în tavan, ținând *trupurile* suspendate deasupra podelei.

Kieran înlemni lângă mine în vreme ce Delano se lipi de picioarele mele. Nu mă mai puteam gândi la nimic. Simțeam *eather*-ul începând să pulseze, odată cu furia ce stătea să dea în clocot. *Fetele* acelea...

Mi-am lipit mâna tremurândă de abdomen în clipa în care am văzut cuvintele ce stăteau scrise pe zidul din spate, luminat de un rând de lumânări. Cuvinte scrise cu sânge ce acum se uscase, prinzând culoarea ruginii.

„Vei elibera doar moartea.”

Mâna uneia dintre fete zvâcni.

Tresărind, m-am dat un pas înapoi, iar Kieran îmi cuprinse umerii cu brațul. Nu-mi dădu de ales, scoțându-mă din încăpere. Nu-mi doream să mă împotrivesc, deoarece...

M-am tras din îmbrățișarea lui și m-am rezemat de zid, închizând ochii. Cu toate acestea, încă le vedeam *trupurile* secate de sânge.

– Poppy, zise Kieran cu blândețe. Ele se vor...

– Știu, am zis, simțindu-mi stomacul cuprins de greață.

Acele fete aveau să se transforme în Temuți. Probabil se aflau foarte aproape de momentul transformării.

– O să ne ocupăm noi de ele, zise Emil, răgușit. O să le acoperim corpurile și le vom oferi o moarte rapidă. În curând, își vor găsi liniștea.

– Mulțumesc, am zis.

Gura îmi era mult prea umedă.

Tăceam în vreme ce mă concentram să controlez esența și furia. Esența se împingea în pielea mea. Pentru o clipă, mi-am imaginat cum ar fi erupt, dărâmând castelul. Am înghițit puternic în sec, închizându-mi simțurile. Nu-mi era deloc ușor. M-am cutremurat.

Delano se sprijini de picioarele mele, și îi simțeam îngrijorarea cuprinzându-mă.

„*Poppy?*”

– Sunt bine, i-am șoptit, atingându-i creștetul. Am tras adânc aer în piept și am deschis ochii doar atunci când...

Când nu mai simțeam nimic.

– De ce l-ai mințit pe Delano când am fost acolo? mă întrebă Kieran.

M-am oprit la baza treptelor ce urcau spre Templul lui Theon și mi-am ridicat privirea spre el. *Acolo*. În acele încăperi subterane, unde Arden își dăduse ultima suflare. *Acolo*, unde Ascendenții se hrăniseră din servitori, lăsându-i să se transforme în Temuți. *Acolo*, unde acele fete fuseseră lăsate în urmă, alături de acel mesaj.

Acel loc lăsase *urme* adânci în mine.

Și simțeam că aveau să urmeze alte întâmplări care să mă marcheze până la sfârșitul zilei.

– Ce vrei să spui? l-am întrebat, observând că Valyn urcase deja treptele, intrând în vorbă cu unul dintre soldați.

Nu știam unde dispăruse Delano.

– Poppy, zise Kieran, încrucișându-și brațele la piept.

Am oftat, privind intrarea templului. Valyn se îndepărtase, vorbind cu Cyr acum. Structura mare și circulară avea doar câteva ferestre lungi și înguste.

– Eu...

Îmi era rău. Însă nu fizic. Eram obosită. Din nou, nu fizic. Simțeam nevoia să... să mă îmbăiez – ba nu, simțeam nevoia să *fac un duș*. Să spăl secunde, minutele și orele acelei zile de pe mine. Eram cuprinsă de griji, în vreme ce priveam suprafața netedă a ușilor negre. Mă temeam de ce mă aștepta după ele. De ce găsiseră Vonetta și ceilalți.

Mai mult decât orice, îmi... îmi doream să fiu alături de Casteel în acele clipe, ca să-i pot spune cum mă simțeam. Să mă ajute, să preia o parte din povară. Să suporte și el o parte dintre urmări. Să mă facă să zâmbesc sau chiar să râd, în ciuda ororilor acelei zile. Să-mi distragă atenția și să-mi aline durerea glacială ce mă cuprinsese.

– O să-mi treacă, am zis eu, răgușită.

Kieran îmi cerceta trăsăturile.

– Încearcă să se joace cu mintea ta. De aia au lăsat mesajul acela. Tocmai de aia le-au chinuit pe fetele acelea. N-ai voie să te lași afectată, zise Kieran.

– Știu.

Numai că eram afectată. Părea să nu conteze faptul că nu eu îi ucisesem pe acei muritori din Massene, pe vârcolaci și pe dragonini, pe servitori și pe acele fete. Cu toții muriseră din cauza mea.

Soarele după-amiezii târzii strălucea pe suprafața pietrei de umbre, determinându-mă să mijesc ochii. După templu am observat armurile aurite a mai multor soldați atlantieni, stând în fața unui conac măreț. Toate clădirile importante păreau a fi golite de vampiri.

– Chiar crezi că toți Ascendenții au părăsit orașul? l-am întrebat pe Kieran.

– Nu știu, spuse el, atingându-mi brațul. Înșă trebuie să fim pregătiți, în cazul în care vom descoperi că unii stau ascunși pe undeva prin oraș.

– De acord, am șoptit. Ar trebui să intrăm în templu.

– Da, zise Kieran urmându-mi privirea și oftând. Ar trebui.

Deschizându-mi simțurile, le-am lăsat să se desfășoare. Simțeam pe limbă gustul iute al tristeții și ceva mai greu, asemănător îngrijorării. Simțeam gustul terorii. Kieran nu era deloc nerăbdător să afle ce ne aștepta în interiorul templului.

– Ești bine? l-am întrebat.

– O să fiu, mi-a răspuns.

L-am privit cu atenție.

Un rânjel slab îi apăru pe buze, aproape jucăuș, înainte să dispară. Nu ne-am mai spus nimic alăturându-ne lui Valyn, care ne aștepta în capătul scărilor templului.

– Sub templu se află tuneluri, ne anunță Valyn, făcând un semn cu capul înspre unul dintre soldații pe care l-am recunoscut ca făcând parte din regimentul lui Aylard. Lin tocmai mi-a adus asta la cunoștință.

Lin înghiți în sec.

– Am descoperit o intrare secretă în odaia de după altar, zise Lin. Intrarea dă într-un sistem subteran de tuneluri – pare destul de extins. Am găsit încăperi.

Aveam o presimțire sumbră că acele tuneluri erau conectate cu cele de sub castel și duceau spre stânci. În timpul primei noastre vizite în Oak Ambler, bănuisem că Ascendenții foloseau tunelurile ca să-și transporte victimele fără ca restul muritorilor să știe. Însemna că Ascendenții, în cazul în care unii rămăseseră

totuși în urmă, puteau folosi tunelurile ca să se deplaseze fără să fie văzuți.

– Am găsit... încăperi, Înălțimea Voastră. Însă... începui Lin, apoi amuți.

– Ce? îl întrebă Kieran, în vreme ce eu îmi deschideam simțurile, simțind un gust acru.

Neliniște.

– Ce-ai văzut? l-am întrebat pe Lin. Toți mușchii corpului mi se încordară. Dacă găsiseră ceva asemănător cu fetele din castel, nu știam dacă aș fi putut să îndur să mai văd asemenea orori. Ați găsit cumva niște copii?

– Încă nu, însă am dat peste bărbați și femei îmbrăcați în robe albe, zise Lin.

Mai mult ca sigur erau preoții și preotesele templului.

– Unde se află? am întrebat.

– Sunt în lăcașul sfânt, zise Lin, trecându-și o mână peste chip. Cercetăm în continuare tunelurile și încăperile subterane.

Mi-am strâns pumnii, în timp ce doi soldați au deschis ușile. Am intrat în sala de primire a templului, trecând pe lângă un alt soldat care stătea la post undeva în lateral, cu o expresie dură pe chip, în vreme ce privea zidul.

Fascicule subțiri de lumină treceau prin ferestrele înguste, atingând podeaua din piatră de umbră. Zeci de sfeșnice aurite atârnavă, iar flăcările lor se unduiau lin în vreme ce noi pătrundeam în lăcașul sfânt. Înăuntru nu erau băncuțe. Doar o platformă înconjurată de coloane groase și negre.

Se aflau în fața platformei. Erau șase, îmbrăcați în robele albe purtate de preoții și preotesele Solisului. Aveau capetele plecate. Două femei și patru bărbați. Cei care aveau păr îl purtau tuns scurt sau acoperit cu o bonetă dantelată de culoare albă. Robele le acopereau în întregime corpul, lăsând la vedere doar fața, mâinile și picioarele.

Un bărbat chel își ridică privirea. Făcu ochii mari în vreme ce mă privea cum mă apropiam.

– Știu cine ești, zise bărbatul.

M-am oprit în fața lui. Tăceam, în timp ce restul își ridicau privirea. Chipul unei persoane la care nu mă mai gândisem de mult îmi apărui în minte. *Analia*. Preoteasa din Masadonia, cea care fusese responsabilă pentru *învățătura* mea, însă preferase să folosească loviturile ca formă de educație. Acea femeie fusese de o cruzime unică, și nu știam dacă nu cumva cei pe care îi priveam acum aveau aceleași înclinații. Nu mă îndoiam însă că Analia și cei care slujeau în temple știau adevărul despre Ascendenți și Ritual.

– Cum te numești? l-am întrebat pe preot.

– Framont, răspunse acesta. Iar dumneata... dumneata ești cea pe care unii o numesc Regina din Carne și Foc. Așteptăm venirea ta dinainte să te naști.

– Ce naiba vrea să însemne asta?! întrebă Valyn, care se afla în spatele nostru.

Preotul nu-l privi. Își concentra privirea asupra mea, în vreme ce îmi simțeam spatele încordându-se. Știam la ce făcea aluzie.

– Profetia, am zis.

Framont încuviință din cap, în vreme ce Kieran se apropia de mine.

– A venit timpul să-ți îndeplinești scopul, zise Framont.

– *Scopul?* am repetat. Scopul meu e să distrug Coroana de Sânge...

– Și să unești tărâmurile, zise preotul, iar vorbele sale îmi provocară fiori.

Vessa spusese că aveam să refac tărâmurile.

Fața rotundă a preotului fu străbătută de un zâmbet aproape copilăresc.

– Da, asta e scopul tău. Tu ești Aleasa despre care se profetea, cu mult înainte să te naști. Venirea ta a fost prezisă. A fost promisă.

– Despre ce dracu' vorbește?! murmură Cyr, aflat în spatele meu.

Kieran aruncă o privire spre Valyn.

– Tunelurile de sub Redrock sunt mai mult ca sigur legate de cele de sub acest templu. Ar trebui puse imediat sub pază, zise Kieran, aluzia fiind evidentă. Tunelurile duc spre stâncile ce dau în mare.

Valyn înțelese numaidecât. Fostul rege se răsuci pe călcâie.

– Asigurați-vă că Redrock este cu totul sub controlul nostru. Verificați fiecare tunel și închideți trecerile, porunci Valyn.

În câteva clipe, la ordinele lui Valyn, generalii și soldații părăsiră templul. Rămase doar Hisa, ceea ce fu o mișcare înțeleaptă. Chiar dacă Valyn și Hisa îi eliminaseră pe toți membrii Nevăzuților din armata lor, metodele lor nu erau infailibile. Știam asta pentru că fuseserăm atacați de Nevăzuți în vreme ce ne aflam pe drumul spre Evaemon. Însă, în afară de Nevăzuți, oricine altcineva care ar fi auzit profeția avea să presupună că se referea la mine.

– Vorbești despre profeții, i-am zis preotului, concentrându-mă din nou pe deasupra lui. Despre marea uneltitoare...

– „Născută din focul și carnea Primitivilor“, continuă Framont. „Care se va trezi ca Vestitoarea și Aducătoarea de Moarte și Distrugere...“

– Nu așa m-am născut, l-am întrerupt.

Zâmbetul crescă, iar chipul lui Framont se înroși.

– Nu într-o formă fizică, cel puțin.

– Cum? Cum se poate ca un preot din Solis să fi auzit despre o profeție glăsuțată de un zeu cu mii de ani în urmă? insistă Valyn, chiar dacă știa răspunsul. Isbeth. O profeție pe care doar o mână de atlantieni o cunosc.

– Pentru că noi am slujit întotdeauna Adevăratul Rege al Tărâmurilor, zise Framont, privindu-l pe Valyn pentru prima oară. Zâmbetul lui deveni un rânjel arogant. Pe când atlantienii s-au aflat tot timpul în slujba unei minciuni.

Valyn se încordă și dădu să facă un pas în față. Mi-am ridicat mâna, oprindu-l.

– Adevăratul Rege? am întrebat.

Se putea ca preoții și preotesele să fi crezut că slujeau zeii, însă se supuneau Coroanei de Sânge – ceea ce știam că ei numeau Adevărata Coroană. Toate credințele lor legate de zei veneau de la Ascendenți. Ceea ce însemna că singura persoană, care în mintea lui Framont ar fi putut să fie Adevăratul Rege, era persoana pe care o indica Isbeth.

Însemna că o singură persoană putea fi Adevăratul Rege, în mintea lor.

M-am strâmbat, în timp ce furia a început să pulseze prin mine.

– Regina de Sânge a vorbit despre Adevărata Coroană în mesajele ei, i-am explicat lui Valyn. Cine crezi că e Adevăratul Rege în mintea ei?

– Malec, zise Valyn, clocotind de furie.

Era logic, mai ales că Isbeth aflase că Malec trăia. M-am înfiorat. Oare nu cumva Isbeth aflase unde era ținut prizonier Malec?

Zei nu puteau fi uciși în același fel ca zeitățile care erau ținute sub Odăile lui Nyktos, însă nici nu aveau posibilitatea să se hrănească. Conform spuselor lui Reaver, Malec trebuia să se hrănească mai des decât ceilalți zei. Probabil puterile îi slăbiseră până în punctul în care nu mai semăna deloc cu cel care fusese odată. Îmi imaginam că la un moment dat își pierduse cunoștința.

Se putea, oare, ca furtuna de peste Massene să nu fi fost provocată de faptul că Isbeth folosisese esența lui Kolis? Oare fusese Malec cel care provocase furtuna? Părea imposibil, însă...

– Ține-i sub supraveghere, i-am spus Hisei și apoi i-am făcut semn lui Valyn să se îndepărteze de preoți și de preotese, ca să-i pot vorbi.

Kieran ne urmă, ascultând atent, în timp ce eu șopteam:

– Nu știu dacă Framont spune adevărul. Ce știi despre felul în care Eloana l-a întemnițat pe Malec? l-am întrebat pe Valyn.

– A folosit o magie străveche – n-aș putea spune de ce soi. A mai folosit oase și lanțuri, zise Valyn.

Am încercat să nu mă cutremur, amintindu-mi de lanțuri făcute din oase ascuțite și rădăcini străvechi. Nyktos crease o metodă prin care orice ființă ce purta în interior *eather* putea fi neutralizată, impregnând oasele zeităților moarte cu o asemenea putere. Nu-mi trebui mult să-mi aduc aminte senzația acelor lanțuri fermecate afundându-se în carnea mea.

– Malec nu s-ar fi putut elibera fără ajutorul cuiva, am zis.

Era posibil ca Isbeth să fi aflat unde fusese întemnițat Malec. Trebuia să aflu. Malec era asul din mâneca mea. Singurul motiv pentru care Casteel era încă în viață.

– Trebuie să aflăm cu exactitate locul în care e întemnițat Malec și toate măsurile de siguranță pe care le-a folosit Eloana ca să-l țină acolo, am zis.

Kieran se încruntă.

– Chiar dacă Regina de Sânge l-a găsit, ar fi trebuit să treacă de Temuți. Lucru greu de făcut, chiar și pentru ea, orice ar fi, zise Kieran.

– După atâta vreme? Sute de ani? adăugă Valyn. Malec probabil nu mai e conștient. Mă îndoiesc că și-ar mai aminti cine e, cu atât mai puțin îmi imaginez că vrea să se răzbune pe Atlantia.

– E posibil, însă... e *totuși* un zeu. Fiul Regelui Zeilor și al Consoartei sale. Nu ne

putem închipui de ce ar putea fi în stare dacă s-ar trezi și ar avea timp să se recupereze, am zis. Și ar fi avut nevoie de mult, foarte mult sânge. I-am privit pe cei îmbrăcați în robele albe. Framont continua să zâmbească, de parcă o sute de dorințe i se îndepliniseră dintr-odată. Nu știam ce le spusese Regina de Sânge preoților și preoteselor de reușise să-i facă atât de credincioși.

– S-ar putea ca Framont să încerce să se joace cu mintea noastră, am zis. Însă...

– Trebuie să fim siguri, încuviință Valyn. Am să trimit un mesaj în Evaemon de cum terminăm treburile aici.

Am încuviințat din cap și m-am concentrat la ce era de făcut, asaltată de tot felul de gânduri. Posibilitatea ca Malec să fie marele conspirator despre care vorbea profeția. Avea logică și, în același timp, nu. Din mai multe motive. Anume, ce legătură aș fi putut avea eu cu trezirea lui Malec? Când l-am întrebat pe Framont, nu a făcut decât să-mi zâmbească. Pentru că nu se afla nimeni în preajmă care putea să folosească forța de constrângere, știam că nu aveam cum să extrag alte informații de la el.

Pe lângă toate acestea, simțeam că trebuia să mă ocup de ceva mai important. Pe moment, am ales să dau totul laoparte.

– Spune-mi unde se află copiii, i-am cerut lui Framont.

– Slujesc...

– Nu face asta! l-am întrerupt. Nu mă minți! Cunoscut adevărul Ritualului. Știu că cei luați nu slujesc zeii, sau pe Adevăratul Rege, sau Adevărata Coroană. Unii sunt transformați în niște creaturi numite Revenanți. Alții sunt folosiți drept hrană. Nici unul dintre aceste acte nu se cheamă că slujesc...

– Cum să nu!? șopti Framont, ochii strălucindu-i cu înflăcărare. Așa slujesc. Așa

cum și tu o faci. Așa cum și tu...

– Dacă aș fi în locul tău, mi-aș măsura cu grijă următoarele cuvinte, îl avertiză Kieran.

Framont îl privi.

– Ai să mă rănești? Ai să mă ameninți cu moartea? Nu mi-e frică de așa ceva, zise preotul.

– Sunt lucruri mai rele ca moartea. De exemplu, atunci când o superi, zise Kieran, mișcându-și bărbia în direcția mea. Atunci când o superi, are tendința să te-njunghie. Însă atunci când se înfurie? Atunci, ai să afli de ce e în stare un zeu.

Preotul își mută brusc privirea spre mine. Zâmbeam ușor.

– Adevărul e că am tendința să injunghii oameni. Și deja mă deranjează o grămadă de lucruri. Unde se află cei trecuți prin Ritual?

Nu apucă să răspundă.

– Am mai găsit doi dintre ei, zise Naill în timp ce intra printr-o ușă laterală. Și nu sunt muritori, ci Ascendenți.

Maxilarul îmi zvâcni.

– Ați ținut ascunși Ascendenți? l-am întrebat pe Framont.

– Slujesc în Temple, îl slujesc pe Adevăratul Rege, zise Framont. Dintotdeauna au făcut-o.

– Nu știi? mă întrebă Valyn.

Am clătinat din cap.

– N-am petrecut prea multă vreme printre ei, i-am zis. Cine mai știe că se află Ascendenți printre voi? l-am întrebat pe preot.

– Doar cei care sunt de încredere, îmi răspunse Framont, privindu-mă cu o admirație ce începea să devină înfiorătoare. Doar Coroana.

Înseamnă că ducii știau. Făceau parte din Coroană.

Kieran își lăsă capul într-o parte în timp ce Vonetta intra în încăpere, aducând cu ea altă preoteasă.

– Unde e celălalt?

– Nu e prea vesel că a fost găsit, zise Vonetta, rânjind.

Preoteasa pe care o ținea Vonetta se împletici în față și ajunse în soare. Femeia urlă, trăgându-se înapoi. Fumul începu să se ridice prin robele ei, iar aerul se umplu de mirosul cărnii arse. M-am întors spre Vonetta.

– Ce vrei?! zise Vonetta. M-am împiedicat.

M-am uitat urât la ea.

– A încercat să mă muște, zise Vonetta. O apucă bine de braț și o împinse pe femeia vampir spre ceilalți. De mai multe ori!

– Ați găsit vreun... am început.

Ea scutură din cap.

– Mai sunt și alții în subteran. Îi caută pe copii, zise Vonetta.

– Vă arăt eu, zise o preoteasă, iar eu mi-am întors brusc capul spre ea. O să vă duc eu la copii.

CAPITOLUL 16

– Dacă ne întinzi vreo capcană, o avertiză Kieran, n-o să-ți placă ce-o să pățești.

– Nu e o capcană, zise preteasa.

Își ridică în cele din urmă capul, fiind evident tânără. Zeilor! Era cam de aceeași vârstă cu mine. Ochii îi erau de culoarea cicorii. Erau mari și înflăcărați, ca ai lui Framont.

Mi-am deschis simțurile și am cuprins-o cu ele. N-am simțit teamă. Nu știam ce simțeam. Un gol, asemănător cu cel pe care îl simțisem atunci când încercasem să citesc emoțiile Ascendenților.

– De ce vrei să ne arăți unde sunt copiii? am întrebat-o.

– Pentru că a sosit clipa, a spus ea moale.

Inima îmi zvâcni în piept în vreme ce o priveam, neliniștită de răspunsul ei și de *tot* ce se întâmpla.

– Arată-mi! i-am cerut.

Preteasa se ridică și trecu pe lângă ceilalți, care se așezaseră pe podea. Își ținea în continuare capul plecat. Vonetta și Naill îi lăsară pe Ascendenți în paza lui Valyn și a soldaților. Ni se alăturară, împreună cu Hisa și Emil, care sosiseră deja în clipa în care părăseam altarul. Cu toții își scosese războiul când pătrundeam într-o încăpere goală și treceam printr-o deschizătură îngustă din perete.

Torțe atârnav de pe perete, aruncând o lumină oranj peste scările abrupte de pământ

ce coborau spre o încăpere mare. În față se vedeau deschizăturile a nouă tuneluri, luminate de torțe.

– Seamănă cu un stup, murmură Hisa în timp ce cerceta cu privirea încăperea circulară și intrările tunelurilor.

Singurul sunet care se auzea era scos de robele preotesei ce atingeau podeaua din pământ bătătorit ce făcuse loc pietrei în clipa în care pătrunsesem în tunelul din dreapta noastră. Coridorul se bifurca mai apoi. La un moment dat, ne-am întâlnit cu niște soldați, care păreau că se pierduseră. Temperatura începuse să scadă simțitor în timp ce coboram tot mai mult în subteran. Devenise atât de frig, încât părea imposibil ca un muritor să fi supraviețuit prea mult timp acolo. Aerul era uscat, însă îngheța pielea și pătrundea în oase. Degetele începuseră să mă doară, cuprinse de frig.

Preoteasa luă o torță de pe zid. Naill se apropie de ea, ținându-și sabia pregătită, în cazul în care femeia ar fi ales să facă vreun gest prostesc.

Tot ce făcu preoteasa fu să apropie torța de o alta. Flăcările unite luminară mai bine peretele. M-am oprit. Kieran făcu la fel. Stânca avea semne cioplite pe suprafața ei. Stânca era de o nuanță roșiatică-rozalie.

Kieran își trecu degetele peste unul dintre semne, urmându-i forma...

Preoteasa atinse o altă torță cu cea pe care o ținea în mână, declanșând o reacție în lanț. Un rând întreg de torțe se aprinse, umplând aerul cu mirosul pătrunzător al cremenii. Dintr-odată, tunelul subteran era scăldat în lumina flăcărilor.

– Pe toți zeii! murmură Kieran, privind înainte.

Am trecut pe lângă Vonetta, pătrunzând printr-o intrare lată și circulară. Probabil că

apa, sau ceva asemănător, cursese prin acea cavernă odată, lăsând în urmă formațiuni zimțate ce atârnav de tavan, depozitând un soi de mineral roșiatic de-a lungul formelor lor bizare și spiralate.

– Stalactite, zise Naill, iar mai mulți își întoarseră privirea spre el. Naill arătă cu capul spre tavan. Așa se numesc.

– Sună ca un cuvânt inventat, zise Emil.

– Nu e, replică Naill, ridicând dintr-o sprânceană.

– Sigur? îl necăji Emil.

– Da, răspunse Naill sec. Dacă ar fi să inventez pe loc un cuvânt, aş alege ceva mai... interesant.

– Mai interesant decât *stalactitele*? întrebă Emil, chicotind.

– Aveți grijă, ne avertiză Vonetta pe când înaintam, iar ceea ce păreau a fi crenguțe pocniră sub pașii mei. Nu cred că pe jos se află pietre sau crengi.

M-am uitat în jos. Vedeam bucăți de culoarea fildeşului, cioburi ici și colo, alături de ceva mai lunguiet, și într-o culoare mai întunecată – oase. Cu siguranță erau oase.

O, zei!

Kieran scoase un sunet îngrețosat, dând laoparte cu vârful cizmei o bucată de cârpă, dezvelind o parte dintr-un maxilar.

– Nu sunt oase de animale, zise Kieran.

– Animalele nu-l pot sluji pe Adevăratul Rege, spuse preoteasa, înaintând.

Stomacul îmi zvâcnea din pricina furiei, și voiam să-i răspund, când preoteasa trecu pe lângă ceva ce-mi atrase atenția.

Se părea că în acel loc pământul erupsese și rădăcini șerpuitoare se împrăștiaseră peste podeaua cavernei, venind dintr-o gaură adâncă și întunecată. Rădăcinile viermuiseră printre oasele aruncate – oase care mi se păreau prea mici. Am înaintat cu grijă, evitând pe cât

posibil rămășițele împrăștiate pe jos. Ceva se afla pe rădăcini și sub ele. Ceva uscat și de culoare ruginie. Se găsea peste tot, împrăștiat pe podea, închegat și îngroșat în bălți de mult uscate. Aceeași substanță care păta pereții și formațiunile bizare de stâncă, dându-le acea nuanță roșiatică-rozalie.

Brațul lui Kieran îl atinse pe al meu în vreme ce se lăsa pe vine, trecându-și degetul prin acea substanță.

– Sânge, zise Kieran, încleștându-și maxilarul.

Preoteasa ajunsese în cealaltă parte a cavernei și atinse peretele cu făclia. Din nou, mai multe torțe se aprinseră. Lumina străbătu o deschizătură îngustă din perete ce ducea spre o altă încăpere subterană.

Atunci, am văzut...

– Pe toți zeii! murmură Hisa îngrozită, aplecându-se și lăsându-și mâinile pe genunchi.

Am rămas cu gura căscată, nereușind să-mi găsesc cuvintele. Crezusem că muritorii înfipti în porțile orașului Massene și fetele ucise din castel fuseseră cele mai oribile lucruri pe care le văzusem.

Greșisem.

Nu puteam să-mi iau ochii de la membrele palide și secate de sânge – unele mai lungi și altele foarte, foarte *micuțe*. Am văzut mormane de haine, unele albe și altele roșii, ce abia mai țineau legate cadavre de mult uscate care mai aveau smocuri de păr în cap, zăcând acolo cu mâinile și picioarele încovrigate. Ofilite. Unele cadavre erau așezate unele lângă altele, îmbrăcate în hainele ceremoniale de culoare roșie ale Ritualului. Hainele păreau aproape noi, cadavrele abia începând să se descompună. Mă întrebam cum de nu simțeam nici un miros – poate că din pricina frigului din încăpere.

Inima începu să-mi bubuie în piept în vreme ce priveam acel *cavou* subteran. Asta era. Un cavou folosit de cine știe când, plin cu rămășițe omenești aruncate anapoda.

Preoteasa puse în tăcere torța într-un suport fixat în perete și își împreună mâinile în dreptul taliei.

– Cu toții au slujit un scop mai înalt, zise ea.

M-am întors cu greu spre ea. *Eather*-ul îmi pulsa în piept și se involbură, ieșind din mine și trecând peste suprafața pereților. Aerul se îngroșă, de parcă se umplu de fum înecăcios. Un foc începu să ardă în mine.

– Așa cum noi, cu toții, vom sluji, continuă preoteasa vorbind moale, *fericită*, iar fața ei se luminează de parcă povestea despre un vis glorios. Așa cum vei sluji și tu, cea al cărei sânge e plin de gheață și cenușă.

M-am îndreptat spre ea, pielea strălucindu-mi acoperită de esența primitivă, însă un braț mi se puse în cale.

– N-are rost, zise Kieran indignat. Nu-ți irosi energia pe ea. Nu merită.

Preoteasa zâmbea cu ochii închiși, iar eu mi-am încleștat pumnii. Pace. Simțeam venind dinspre ea gustul păcii. Moale și aerat, ca un pandișpan. *Pace*.

Respirația îmi zgâria gâtul, de parcă era atins de sute de pumnale.

– Oferiți-i ce așteaptă cu atât de multă smerenie, am zis.

M-am răsucit pe călcâie cu repeziciune și am început să mă îndepărtez. În spate am auzit sunetul unei săbii ce străpungea carne.

– I-am găsit pe toți? am întrebat.

– Templul e gol, răspunse stoic Valyn, privind cadavrele care fuseseră așezate cu grijă pe podea – trupuri mici înfășurate în cârpe, cu stomacuri supte și piele palidă și zbârcită.

Corpurile fuseseră tratate mai rău decât cele ale unor vite bolnave.

– Șaptezeci și unu, zise Kieran. Șaptezeci și unu de cadavre...

Proaspete.

Probabil șaptezeci și unu fuseseră supuși ultimelor două ritualuri, dintre care unul fusese neașteptat. Numărul probabil includea copiii de sex masculin și feminin născuți ca al doilea și al treilea copil al unei familii. Însemna că nici unul dintre cei născuți ca al doilea copil nu fusese dat curții, așa cum era normal. Mai însemna că cei care purtau o urmă de tăciune fuseseră măcelăriți.

Mai rău era faptul că soldații scosesea afară din templu ceea ce trebuiau să fie... sute de cadavre mult mai vechi.

Nu văzusem *nimic* asemănător până atunci.

Încăperea subterană din New Haven pe ai cărei pereți fuseseră înscrise numele celor care muriseră de mână Ascendenților nu se compara cu ce găsisem acum.

Asta pentru că majoritatea morților erau *copii*. Doar câțiva păreau să fie mai în vârstă, cum ar fi cei din încăperea de sub Redrock. Dar cadavrele din templu erau cele ale unor copii nevinovați. În majoritate, *bebeluși*. Mi-am reamintit fără să vreau de ursulețul de pluș ce mirosea a lavandă.

Gâtul începu să îmi ardă în vreme ce aveam impresia că mă înec, simțind gustul incandescent al furiei și cel amar al agoniei, ce nu venea doar de la mine. Am căutat sursa, dându-mi seama că venea dinspre tatăl lui Casteel. Trăsăturile nu lăsau să se vadă nimic, însă emoțiile îi străpunseră scuturile și trecură cu putere prin ale mele.

– Deschizătura din podea, zise Naill, dregându-și vocea și făcând un pas înapoi, de parcă spera că îndepărtându-se reușea să-și șteargă din minte tot ce văzuse. Seamănă cu un

soi de fântână. Pare adâncă. *Foarte* adâncă. Am aruncat niște pietre înăuntru și nu le-am auzit lovind fundul.

Însemna că acolo s-ar fi putut afla alte cadavre. Trupuri aruncate sau care căzuseră în fântână. Zeilor!

Deschizând ochii, m-am uitat în spate la soldații atlantieni care așteptau în tăcere. Știam ce urma să simt dacă îmi întindeam simțurile spre ei. Oroare. O groază atât de mare, încât n-aș fi scăpat niciodată de senzația dată de ea. Soldații știau ce făcuseră Ascendenții, de ce erau capabili, însă pentru mulți era prima oară când vedeau cu ochii lor rezultatele.

– Ce-o să facem cu locul ăsta? întrebă Vonetta, întorcând spatele templului.

– Singura opțiune rămasă, am zis, ridicându-mi bărbia și privind cerul.

După câteva clipe, un dragonin negru-violet ieși dintre nori. Țipetele surprinse ale muritorilor care rămăseseră în oraș reverberară în toată valea, în timp ce Reaver își întindea aripile sale mari, plutind deasupra lor.

– Îi vom da foc, am zis, știind că Reaver avea s-o facă în curând, chiar dacă nu mă putuse auzi. Va rămâne din el doar cenușa.

Reaver urcă, împins de o mișcare puternică a aripilor, în timp ce Valyn mă întreba:

– Cu ei cum rămâne?

Mi-am întors privirea spre preotesele și preoții înveșmântați în alb. Cei doi Ascendenți fuseseră deja rezolvați. Am ales să-mi deschid larg simțurile. Nici unul nu simțea rușine sau regret, două lucruri foarte diferite. Regretul apărea atunci când trebuiau înfruntate consecințele acțiunilor săvârșite. Rușinea era ceea ce rămânea în urmă, fie că păcatele erau ispășite, fie că nu. Nu eram sigură că s-ar fi schimbat cu ceva situația dacă preoții și preotesele ar fi simțit cu adevărat rușine sau

regret. Pentru că simțeam cu totul altceva venind dinspre ei.

Pace.

Asemenea preotesei de mai devreme. Cei rămași erau împăcați cu acțiunile lor.

Nu era ca și cum nu participaseră. Nu erau doar niște rotițe ale unui mecanism asupra căruia nu aveau nici un control. Luaseră parte la tot ce se întâmplase, și nu mai conta dacă fuseseră manipulați sau nu. Luaseră copii, nu ca să-i pună în slujba unui zeu sau a Adevăratului Rege, ci ca să-i ofere drept hrană Ascendenților.

– Puneți-i în genunchi, am zis, făcând un pas în față. Am scos din teacă pumnalul din os de vârcolac pe care îl aveam prins de coapsă. Să stea cu fața la cadavre.

Soldatii îmi urmară ordinul, în timp ce Valyn veni lângă mine.

– Nu trebuie să...

– Nu ți-aș cere niciodată să faci ceva ce eu însămi n-aș fi în stare să fac, i-am zis. M-am oprit în fața lui Framont, care ingenunchease. Își ținea ochii închiși. Deschideți ochii! Priviți-i! Voi toți! Nu vă uitați la mine! Uitați-vă la *ei*!

Framont se conformă.

O văpaie de foc argintiu luminează cerul ce începea să se întunece, în timp ce Reaver înconjură în zbor templul, dezlănțuindu-și furia.

– Vreau să vă priviți victimele înainte să părăsiți acest țărâm și să intrați în Abis, pentru că, mai mult ca sigur, cu toții veți ajunge acolo. Vreau să țineți minte cum le arată trupurile, așa cum și familiile lor îi vor ține minte pe vecie în clipa în care le vor recupera. Uitați-vă!

Ochii lui Framont trecură peste cadavre. De data aceasta, nu mai erau plini de uimire. Erau complet *goi*. Privi victimele zâmbind.

Zâmbind.

Mi-am dezlănțuit brațul. Armura mea albă fu improșcată de sânge în timp ce treceam lama

din piatră de umbre peste gâtul lui.

Camera de primire și sala de banchet ale castelului fuseseră transformate în infirmerii până la lăsarea serii. Soldații și vârcolacii răniți fuseseră întinși pe paturi de campanie. Stindardele ce purtau Emblema Regală a Coroanei de Sânge fuseseră date jos în acele camere și din toate celelalte locuri în care fuseseră atârinate în interiorul castelului.

Gardienii din Oak Ambler și soldații Solisului care fuseseră răniți suferiseră răni prea grave și nu supraviețuiseră. Cei care se predaseră se aflau în închisoarea citadelei, sub gardă. Încercam să nu mă gândesc la numărul de vieți irosite în timp ce treceam printre paturile care în mare parte se goliseră. Încercam să nu mă gândesc nici la ce găsisem sub Templul lui Theon – la soarta groaznică a acelor copii.

Pur și simplu, nu puteam să mă mai gândesc la așa ceva.

Trecusem de la un rănit la altul, vindecându-le rănille. Am făcut-o pentru că mă gândeam că, de vreme ce avusesem abilitatea înainte să trec prin Ascensiune, folosirea ei nu avea cum să mă slăbească prea tare.

Era posibil să fi făcut o presupunere periculoasă, dar măcar simțeam că-mi ocup timpul cu ceva util. În vreme ce eu vindecam răniții, trimișii noștri i-au înștiințat pe muritori că puteau să se întoarcă a doua zi la casele lor.

Plănuiam să le vorbesc a doua zi dimineață. Tuturor. Să discut cu familiile. Cu Ramon și Nelly.

Pașii mi se îngreunară.

– Ai obosit, *meeyah Liessa*, observă Sage în vreme ce mă apropiam de ea. Era ultima dintre cei răniți care avea nevoie de îngrijiri. Zăcea întinsă pe pat, iar părul ei întunecat și tuns scurt era răvășit. Ținea sub brațe un cearșaf

subțire ce-i acoperea în întregime corpul, în afară de piciorul în care zăcea înfiptă o săgeată. Nu fusese scoasă din rană ca să împiedice sângerarea abundentă. Știam că rana o durea îngrozitor. Încercasem să ajung mai repede la ea, însă îmi tot făcuse semn să nu o bag în seamă, până când și cei cu răni mult mai ușoare ca a ei fuseseră tratați.

M-am așezat pe podea, aproape de ea, recunoscătoare că nu mai trebuia să port armură.

– A fost o zi lungă, i-am zis.

– Mie-mi spui! Se sprijini în coate. Fruntea îi era acoperită cu un strat subțire de sudoare. O să ne aștepte multe alte zile ca asta. Își întoarse privirea în altă parte. Nu-i așa?

Știam înspre cine privea. Spre un vârcolac pe nume Effie. Ajunsese în infirmerie într-o stare foarte proastă, având o suliță înfiptă în piept. Știam că era mort atunci când ingenuncheasem lângă el, însă un soi de speranță copilărească mă îmboldise să încerc să-l salvez. Reușisem să-l salvez pe soldatul atlantian care murise. Un tânăr pe care eu și Naill îl văzuserăm dându-și duhul. Revenise la viață instantaneu, un pic amețit și dezorientat. Dar ce funcționase cu muritorul nu funcționa cu vârcolacii. Nici cu *Arden*.

Nu înțelesesem deloc greșit ceea ce spusese Reaver. Doar zeul primitiv al vieții putea să reînvie acele ființe care făceau parte din două lumi.

Pierduserăm cinci vârcolaci și aproape o sută de soldați atlantieni. Am fi pierdut mai mulți dacă cei răniți nu ar fi fost vindecați. Cu toate acestea, mi se părea că până și o singură moarte era prea mult.

– Îmi pare rău, i-am zis, inima tresăltându-mi în vreme ce mă gândeam la ce-mi zisese Casteel odată. Aproape jumătate dintre toți vârcolacii muriseră în Războiul Celor Doi Regi.

Vârcolacii tocmai începuseră să-și revină după acele pierderi. Nu voiam să le cauzez la fel de multe pierderi ca acelea suferite în războiul precedent.

– Și mie îmi pare rău, zise Sage.

Se uită la mine.

Respirând greoi, mi-am tras în sus mânecile bluzei albe pe care o purtam. Îmi alunecau încontinuu.

– Naill? L-am căutat cu privirea, întorcându-mă. Am nevoie de ajutorul tău.

– Desigur.

Îngenunche, mișcându-se mult mai grațios decât mine, chiar dacă încă purta armură. I-am simțit oboseala atingându-mi sufletul. I se așezase în ridurile din jurul gurii. Atinse cu grijă săgeata. Se obișnuise deja cu procedeul.

– Spune-mi când, zise Naill.

– Are să doară, i-am zis lui Sage.

– Știu. Nu e prima oară când am fost lovită de o săgeată.

Am ridicat din sprâncene, surprinsă.

Sage rânji.

– A avut de-a face cu un pariu care a degenerat. Poveste lungă. Ce-ai zice să-ți vorbesc despre asta mai încolo? mă întrebă Sage.

– Mi-ar face plăcere. Eram tare curioasă să aflu genul de pariu care necesita folosirea unei săgeți. Am să îndepărtiez durerea cât de repede pot, însă...

– Știu că am să simt durere atunci când îmi va scoate săgeata din rană, zise Sage trăgând adânc aer în piept. Sunt pregătită.

Mi-am așezat mâinile în stânga și în dreapta săgeții și am invocat *eather*-ul, începând procesul.

– Acum!

Naill smulse săgeata din rană cu o repeziciune dobândită prin experiență. Corpul lui Sage se încordă, însă ea nu scoase nici un

sunet. Scoase într-un final un oftat plin de ușurare în clipa în care rana se închise de la sine, lăsând în urmă un semn de un rozaliu intens pe piele.

– Destul de... intens, zise Sage, clipind.

– E mai bine acum?

– Cu mult mai bine, admise ea. Își îndoi cu grijă piciorul abia vindecat și apoi îl îndreptă. Te-am văzut vindecându-i pe alții de multe, multe ori. Și, cu toate astea, mi s-a părut intens.

Am zâmbit slab, dându-mă cu un pas înapoi.

– Nu sunt o tămăduitoare, așa că nu știu cât din rană se vindecă instantaneu. Dacă aș fi în locul tău, aș încerca să nu fac eforturi prea mari în următoarele zile.

– O să încerc să nu fug de colo-colo sau să dansez... Sage se opri, iar ochii i se măriră în timp ce privea la ceva aflat după umărul meu. Ce nai...

Eu și Naill i-am urmat privirea. Gura mi se căscă în vreme ce atlantianul scotea un sunet găuit.

Traversând sala, spre noi se îndrepta un bărbat blond, înalt, care părea să aibă un cearceaf înnodat în jurul coapselor – cearceaful părea că *abia* era ținut locului. Cu fiecare nou pas pe care bărbatul cu picioare lungi îl făcea, cearceaful părea tot mai aproape de a i se desface de pe coapse.

– Reaver, am șoptit, oarecum tulburată să-l văd.

Naill scoase din nou un sunet găuit.

– Acela e dragoninul? întrebă Sage, iar eu mi-am dat seama că ea probabil nu-l văzuse până atunci în întruparea lui de muritor.

– Mda.

– Chiar el e? zise ea, privindu-l insistent. Delicios.

Naill o privi, relaxându-și maxilarul.

– Scuipă foc.

– Și ce?! E cumva un punct în minus? Întrebă Sage.

Din fericire, Naill nu mai avu timp să răspundă, pentru că Reaver ajunse lângă noi. Îi salută din cap pe cei doi, apoi făcu o plecăciune scurtă în direcția mea, iar cearceaful pe care îl purta peste mijloc îi mai alunecă un pic.

– E cazul să-ți găsim niște haine, i-am zis, amintindu-mi ce-l rugasem pe Kieran. Mă îndoiam că lui Reaver i s-ar fi potrivit hainele ducelui. Cât mai repede cu putință, am adăugat, apoi m-am gândit la ceilalți dragonini. Trebuie să facem rost de o grămadă de haine.

– E destul de obositor modul în care vă tot faceți griji pentru goliciunea unora, zise Reaver.

– Eu, personal, n-am nici o problemă cu goliciunea unora, replică Sage. Mă gândeam să-ți aduc asta la cunoștință.

Reaver rânji.

Inima îmi tresăltă din nou, deoarece nu mă înșelasem deloc în privința felului în care arcuirea buzelor lui îi făcea trăsăturile interesante să devină de-a dreptul uluitoare.

Am scuturat din cap.

– E totul în regulă? l-am întrebat.

– Da, zise Reaver, privindu-mă. Voiam doar să-ți spun că Aurelia și Nithe s-au întors la Thad. Se referea la dragoninul care rămăsese în tabără. Se vor întoarce în noaptea asta la Redrock, când e mai puțin probabil să fie văzuți de către muritori.

– Bună idee, am zis, dându-mi seama că nu m-aș fi gândit la așa ceva. Ai vrea să... Am dat să mă ridic și am fost străbătută de un *vâjâit*. Podeaua părea a se mișca. Sau poate că eu mă împiedicasem. Vai!

Naill ajunse imediat lângă mine și își puse mâna pe brațul meu.

– Ești bine?

– Da. Puțin amețită, am zis, clipind. Luminițe puternice îmi licăreau înaintea

ochilor, apoi dispărură. Sage se ridică și ea din pat. Rămâi întinsă, i-am spus. Sunt bine.

Mă privea și nu părea că avea de gând să se așeze.

– A fost o zi lungă, i-am reamintit.

Eram obosită. Cu toții eram.

– Ai mâncat ceva? mă întrebă Reaver, atrăgându-mi atenția.

M-am încruntat.

– Nu de azi-dimineață. Am fost destul de ocupată.

– Ar fi cazul să mănânci, mă sfătui el. Chiar acum.

Având în vedere că lumea aproape se întorsese pe dos pentru o clipă, nu prea aveam cum să-l contrazic, așa că m-am trezit la bucătărie alături de un dragonin care avea un cearceaf în jurul coapselor, împărțind cu el o farfurie de felii de jambon care probabil zăceau acolo din ziua precedentă.

Măcar așa aflasem că dragoninii se puteau hrăni și cu mâncarea muritorilor. Le-am mulțumit zeilor.

Naill era increzător că eu și Reaver puteam să ne purtăm singuri de grijă, așa că se duse să vadă ce făcea Hisa. Totul se liniștise. Probabil pentru că începusem să mă îndop cu mâncare.

Oare unde se afla Kieran? Probabil ar fi comentat că mâncam prea mult.

Nu-mi mai fusese atât de foame de când vizitasem castelul Redrock pentru prima dată.

Însă, atunci când mi-am adus aminte de toate lucrurile ce mai trebuiau făcute, pofta mea de mâncare se mai temperă. Trebuia să le vorbesc cetățenilor. Familiilor acelor sărmani copii. Soldaților încarcerați. Lista era nesfârșită. Erau... foarte multe de făcut.

O grămadă de *responsabilități* cu care nu eram obișnuită.

Am privit bucătăria, încercând să-mi imaginez cum ar fi arătat locul plin cu bucătari

lucrând pe blat, aburul emanat de cuptoare, ajutoarele grăbindu-se încolo și încoace. Asta mă făcu să mă întreb dacă servitorii avuseseră habar despre Ascendenți. Fuseseră, oare, înșelați cu totul? Sau îi ajutaseră pe Ascendenți, aducând muritori în castel și servindu-i la cină, în loc de jambon?

Zeilor, ce gând sumbru!

– Nu ți se pare ciudat să te afli aici, mâncându-le mâncarea? Le-am cucerit orașul și acum ne bucurăm de mâncarea lor.

– Nici măcar nu m-am gândit la asta, zise Reaver, care stătea lângă mine.

– Aha, am murmurat, privind o bucată de jambon. Poate n-ar fi trebuit să mă gândesc la așa ceva. Dar știam de ce anume mă gândeam la una ca asta. Încercam să nu-mi las gândurile să se îndrepte spre locul în care își doreau să ajungă. Apoi, am încetat să mă mai împotrivesc. Nu pot să nu mă gândesc la fetele și la copiii uciși, i-am zis lui Reaver. Încerc să-mi șterg imaginile din minte și nu pot. Nu înțeleg cum de cei care au slujit în templu erau atât de liniștiți – cum de cineva, muritor sau Ascendent, a fost în stare să comită asemenea grozăvii.

– Poate că nici nu trebuie să înțelegem, zise Reaver în timp ce îl priveam. Poate că tocmai asta ne face să fim altfel decât ei.

– Poate, am murmurat. Framont – preotul – vorbea despre Adevăratul Rege al Tărâmurilor, de parcă acei copii au fost omorâți în slujba sa.

– Adevăratul Rege al Tărâmurilor e Nyktos, iar el nu ar fi de acord cu asemenea grozăvii, zise Reaver.

– Îmi imaginam. Am terminat de mâncat bucata de jambon și am luat un ștergar. Însă nu cred că Framont vorbea despre Nyktos. Poate se referea la... Malec?

Reaver ridică surprins din sprâncene.

– Ar fi tragic dacă chiar credea așa ceva.

Am rânjit, însă rânjetul îmi dispăru repede. Pentru o clipă, am stat în tăcere, iar eu i-am văzut cu ochii minții pe Arden și pe Effie. Pe soldații și pe muritorii ale căror nume nu le cunoșteam.

– Au murit mulți oameni azi, am șoptit.

– Oamenii mor tot timpul, zise el, luând un măr dintr-un coș. Mai ales în vreme de război.

– Nu mă ajută să știu așa ceva.

– E ceea ce se întâmplă.

– Da, am zis, ștergându-mi mâinile. Arden a murit azi.

– Știu, zise Reaver.

– Am încercat să-l reînviez.

– Ți-am spus că nu funcționează pentru ființele care aparțin celor două lumi.

– A trebuit să încerc...

– Știu, zise Reaver și mușcă din măr. Să știi că nici ei nu-i plăcea să fie limitată.

– Cui?

– Consoartei, spuse dragoninul, întorcând mărul și mușcând din partea încă neatinsă.

– Nu mă deranjează limitările.

Reaver mă privi îndelung.

– Nu te cunosc de multă vreme, însă știu că nu-ți plac limitările. Dacă ți-ar fi plăcut, n-ai mai fi încercat să reînviezi un alt vârcolac.

Avea dreptate.

Am apucat o cană și am băut.

– Probabil că zeul primitiv al vieții nu e prea bucuros că pot să aduc morții înapoi la viață, nu?

Reaver izbucni într-un râset răgușit și prea puțin exersat.

– Ce-i atât de haios? l-am întrebat.

– Nimic, zise. Nyktos n-ar ști ce să creadă despre faptele tale. Pe de-o parte, s-ar bucura că le poți reda viața celor morți. Pe de altă parte, s-ar îngrijora pentru că asta poate afecta orânduirea lucrurilor. Cursul vieții și al morții, felul în care fiecare intervenție de-a ta poate

schimba echilibrul – *corectitudinea*. Colțurile gurii i se ridicară, atenuându-i trăsăturile ascuțite. Atunci când vine vorba despre Consoartă și alegerea de a acționa sau nu, ea s-ar gândi la ce dificultăți ar fi de înfruntat, după care le-ar ignora, sperând să nu fie nimeni prea atent la ce face, după care ar trece la fapte. Genele lui întunecate se ridicară în vreme ce mă privea cu coada ochiului. Ți sună cunoscut acest comportament?

– Deloc, am murmurat, iar Reaver chicoti, sunetul pe care-l scoase fiind la fel de grosolan ca râsetul său de mai înainte. Oare de ce doarme Consoarta atât de adânc, în comparație cu Nyktos?

Reaver privi măru, tăcând pentru câteva clipe.

– Numai așa poate fi oprită, zise el.

CAPITOLUL 17

Am ridicat surprinsă din sprâncene.

– De la ce să fie oprită? am întrebat.

– De la a face ceva ce ar regreta mai apoi, zise Reaver, iar eu am simțit un gol în stomac. A rămas fără cei doi fii ai săi. Nu știm dacă au murit sau nu, nu-i așa?

Era adevărat.

– E furioasă. Atât de furioasă, încât e în stare să uite de sine. Capabilă să producă un rău care nu mai poate fi remediat.

Nu știam ce înseamnă să fii mamă și să ți se ia copilul, însă știam ce făcusem atunci când murise Ian. Știam cum procedasem atunci când aflasem că îl luaseră prizonier pe Casteel. Așadar, într-o mică măsură, reușeam să-i înțeleg mânia.

Reaver își mută privirea spre arcada de deasupra intrării în bucătărie.

– Când plecăm spre capitală? întreabă el.

– Le voi vorbi mâine oamenilor, i-am răspuns, simțindu-mi gâtul uscat. Voi vorbi și cu familiile.

– N-are să-ți fie ușor.

– Deloc. Am lăsat cana pe blat. Vom pleca poimâine.

– Bine. Nu trebuie să uităm de Ires.

– Așa e.

– Trebuie să se întoarcă acasă. Reaver continua să privească spre intrarea în bucătărie. Se apropie vârcolacul tău.

– După cum am spus și mai devreme, nu e vârcolacul *meu*, m-am răstit la Reaver în timp

ce Kieran apăru în ușa de la intrare.

Se opri, iar ochii i se lărgiră puțin.

– Ești surprins să mă vezi așa? îl întrebă Reaver.

Expresia lui Kieran se transformă într-una plictisită.

– Adevărul e că m-am obișnuit să te privesc folosindu-ți ghearele pe post de scobitori, zise Kieran.

– Dacă vrei, pot s-o fac chiar acum, ca să te înveselesc, replică Reaver, mușcând iar din măr.

– Nu e nevoie, ripostă Kieran mai privindu-l o dată, apoi ridicând dintr-o sprânceană în vreme ce se uita la mine. E învelit într-un cearceaf.

– Tocmai de aceea îți spusesem mai demult că are nevoie de haine.

Reaver continua să muște din măr, încruntându-se.

– Sper că nu te aștepti să port hainele *lui!*

– Ce e în neregulă cu hainele mele? îl întrebă Kieran.

Reaver îl imită pe Kieran, ridicând dintr-o sprânceană blondă.

– Nu cred că au să-mi vină. Am umerii mai lați ca ai tăi, zise Reaver.

– Nu cred, îi răspunse Kieran.

– Am și pieptul mai lat, continuă Reaver.

Kieran își încrucișă brațele la piept.

– Complet neadevărat, zise el.

– Iar picioarele mele nu sunt niște bețigașe ce s-ar frânge la prima briză, continuă Reaver.

– Sper că glumești! zise Kieran privindu-și picioarele.

Nu semănau deloc cu niște... bețigașe.

– Reaver, am zis, oftând.

El ridică din umeri.

– Ziceam și eu.

– Vorbiți prostii, amândoi. Sunteți la fel de înalți și de bine făcuți.

- Eu zic să te uiți mai bine, comentă dragoninul, iar eu mi-am dat ochii peste cap.

- Iar ție ți-ar prinde bine o schimbare de atitudine, îi răspunse Kieran.

- Să știi că am mâncat foarte mult jambon, i-am spus lui Kieran înainte ca Reaver să poată continua cu o altă remarcă usturătoare. Amândoi mă priveau. Foarte mult jambon. Ai fi mândru de mine.

- Mă bucur să aud asta, zise Kieran. Deși n-are nici o legătură cu ce vorbeam, Poppy.

- Ei bine, simțeam nevoia să schimb subiectul, am recunoscut, coborând de pe blat. Mă căutai?

- Ce altceva crezi că făcea? întrebă Reaver.

Kieran se uită urât la dragonin.

- Mai bine decât să stau degeaba învelit într-un cearceaf și să mănânc un măr.

- Așadar, nu mare lucru? remarcă acid Reaver.

- Reaver, am zis, privindu-l urât. Încetează să-l mai superi pe Kieran!

- Departe de mine gândul, zise dragoninul. E prea sensibil... pentru un vârcolac.

Kieran își depărtă mâinile și făcu un pas înainte.

- Nu începe, am intervenit, ridicând mâna.

- Să încep?! zise Kieran, întorcându-se spre mine. Ce anume am făcut?! Abia am intrat aici.

- Vezi?! zise Reaver, aruncând cotorul mărului într-un coș de gunoi. E prea sensibil.

- Încetează, i-am cerut, punându-mi mâinile în șolduri. Am înțeles. Kieran aproape te-a călcat pe coadă. M-am întors apoi spre vârcolac. Reaver aproape te-a mușcat de mână. Încetați cu toate astea și treceți peste!

- Era să-mi calce peste tot piciorul, mă corectă Reaver. Nu doar pe coadă.

- Iar el era să-mi înghită tot brațul, zise Kieran, cu ochii mijiți. Nu doar mâna.

I-am privit pe amândoi.

– Sunteți... nici nu mai știu ce să zic! L-am privit urât pe Kieran în clipa în care voia să-mi răspundă. Alese cu înțelepciune să-și țină gura. Așadar, mă căutai?

– Da, zise Kieran, iar Reaver alese și el să-și țină cu înțelepciune gura. Am nevoie de mâinile tale speciale.

Adică cineva trebuia vindecat. Nu el. Nu simțeam din partea lui semne de durere. Doar o enervare acidă.

– Cine e rănit?

– Perry.

– Perry? S-a întâmplat ceva în Massene? Am tras adânc aer în piept. Măcar aflasem de ce dispăruse Delano. N-a rămas în Massene, așa-i?

– Nu.

– Zeilor! Cât de grav e rănit?

– A încasat o săgeată în umăr. Săgeata i-a străpuns carnea, iar vârful a ieșit pe partea cealaltă, zise Kieran. Perry susține că e o rană ușoară, dar, după cum arată, nu e tocmai așa. S-ar vindeca într-o zi sau două, însă Delano e îngrijorat.

Am vrut să întreb de ce Perry nu alesese să se hrănească pentru a se vindeca, însă mi-am amintit de reticența lui Casteel de a o face, chiar și atunci când avea nevoie. Sentimentele lui pentru mine, pe care le avusese înainte chiar de a fi dispus să recunoască, îl împiedicaseră să se hrănească din mine până la Ascensiunea mea, când fusese nevoit, odată ce se trezise. Probabil pentru Perry era aceeași situație.

– Să mergem! am zis.

– A avut amețeli mai înainte, zise Reaver.

Mi-am întors brusc capul spre el. Nu-i părea deloc rău pentru ce spusese.

– După ce i-a vindecat pe toți răniții.

– Poftim?!

Kieran mă privi cu atenție.

– Sunt bine. Amețisem pentru că eram nemâncată. Tocmai am devorat aproape o

jumătate de porc.

Kieran nu era deloc liniștit de ceea ce spusese.

– Poate ar fi mai bine să nu-l vindeci de data asta. Rana are să i se închidă până la urmă...

– Nu vreau să sufere și nici nu vreau ca Delano să-și facă griji pentru el. Sunt bine. Ți-aș spune dacă nu m-aș simți bine.

Un mușchi îi zvâcni de-a lungul maxilarului.

– Am impresia că mă minți, zise Kieran.

– Perfect de acord, comentă Reaver.

– Nu ți-a cerut nimeni părerea! m-am răstit la el.

– Așa, și?!

Am răsuflat încet.

– Cred că-mi placi mai mult când ești în întruparea de dragonin.

– Cred că majoritatea mă preferă așa, zise Reaver, luând alt măr din coș și trecând pe lângă noi. Cred că mă duc să trag un pui de somn. Se opri sub arcadă. Știu că nu ești la fel de grațios ca alți vârcolaci, așadar încearcă să nu mă calci în timp ce dorm, îi zise dragoninul lui Kieran înainte să părăsească bucătăria.

– Nu-mi place absolut deloc, murmură Kieran.

– Ce surpriză! M-am întors spre el. Unde e Perry?

Kieran rămase cu privirea fixată asupra intrării. Bănuiam că folosește acel timp ca să se convingă să nu-l urmărească pe dragonin.

– E adevărat că ți-a fost rău?

– Un pic. M-am ridicat prea repede de jos. În plus, a fost o zi lungă, n-am dormit deloc și nici nu mâncasem. Se mai întâmplă, am zis.

– Chiar și zeilor?

– Se pare că da.

Kieran mă privi cu atenție, cu aproape aceeași intensitate precum Casteel. De parcă încerca să afle lucrurile pe care nu le spuneam.

– Mai ți-e foame, acum, că ai mâncat aproape un porc întreg?

Știam că nu ar fi trebuit să-i spun așa ceva, însă înțelegeam unde bătea.

– Nu simt nevoia să mă hrănesc, i-am zis. Acum, du-mă la Perry!

Kieran se înduplecă până la urmă și mă conduse spre niște scări.

– Perry știe să lupte, zise Kieran după ce l-am întrebat de ce atlantianul nu rămăsese în Massene. Știe să folosească sabia și arcul. Majoritatea atlantienilor sunt instruiți în folosirea acestor arme după Sacrificiu.

Nu știusem asta.

Nu știam foarte multe lucruri despre poporul pe care-l conduceam acum și pentru care eram responsabilă. Și, pe toți zeei, asta îmi făcea inima să bată mai tare!

– Se aplică și metamorfilor, și celor născuți din muritori? l-am întrebat. E obligatoriu?

– Pentru cei care sunt capabili. Kieran urca încet scările. Nu sunt obligați să se alăture armatelor. Un asemenea gest rămâne la alegerea lor. Sunt antrenați în folosirea acelor arme ca să se poată apăra. Perry e la fel de iscusit ca orice soldat. Poate că e un pic neantrenat, însă tatăl său și-a dorit ca el să se concentreze mai mult asupra administrării pământurilor pe care le aveau și a transportului maritim.

– Iar Perry își dorea asta?

– Cred că da. Kieran deschise o ușă ce dădea spre un coridor spațios, luminat cu lămpi de gaz. Dar nu cred că vrea să stea deoparte, acum, când toată lumea e la război.

Dar nu toți se aflau la război. Atlantienii mai tineri slujeau drept curieri sau administratori. Ajutau la pregătirea mâncării și îndeplineau o grămadă de alte îndatoriri.

Kieran mă conduse de-a lungul coridorului, oprindu-se în fața unei uși întredeschise. Bătu

încet în ușa.

– Intră, se auzi răspunsul înfundat, iar eu am recunoscut vocea lui Delano.

Kieran împinse ușa și pătrunse înăuntru. L-am urmat, cercetând cu repeziciune încăperea. Era mică și mobilată cu strictul necesar, însă avea o fereastră mare ce dădea spre stânci. Noaptea care se apropia cu repeziciune începuse să pătrundă în încăpere. Alături se afla ușa ce ducea spre camera de baie, o binecuvântare după o lună petrecută în tabăra armatei și apoi în conacul din Massene, care fusese la fel de confortabil ca un cort.

Perry zăcea țepăn în pat, sprijinit de un morman de perne. Rana de la umăr era acoperită cu tifon care începuse să prindă o culoare rozalie. Privindu-i maxilarul încordat și stratul subțire de sudoare de pe frunte, am înțeles că suferea. I-am simțit durerea zgâriindu-mi pielea cu fierbințeală. Delano se întoarse și mă privi. Era așezat pe un scaun, lângă pat. I-am simțit ușurarea, cu o aromă bogată de țărână.

– Nu era nevoie să-i spui, zise Perry în vreme ce își trecea privirea chihlimbarie de la Kieran la mine. O să mă refac. I-am spus. Îl privi pe Delano. Doar ți-am zis.

– Știu, însă am venit. Nu are rost să suferi dacă te pot ajuta, i-am zis.

– Nu e nevoie să-ți pierzi timpul cu mine, când ai atâtea de făcut, replică atlantianul.

– Îmi voi face mereu timp ca să-mi ajut prietenii, i-am zis. M-am apropiat de pat și am observat că Delano avea o carte în poală. Ce citești?

Delano roși.

– E o carte pe care Perry a găsit-o în cabina corabiei în care ați stat tu și Cas.

Ochii mi se lărgiră în vreme ce am privit din nou cartea din poala sa. Pe acea navă fusese o singură carte.

Acel jurnal afurisit.

– Willa a avut o viață foarte interesantă, zise Perry, rânjind slab din pat. Nu știam însă cât de interesantă.

– Ai luat cartea aia deocheată cu tine pe corabie? mă întrebă Kieran, care ajunsese lângă fereastră.

– Nu eu, ci Casteel.

– Mă îndoiesc, murmură Kieran, iar ochii îi licăriră de amuzament.

– Mă rog, am zis, ducându-mă de cealaltă parte a patului, așezându-mă și încercând din răputeri să nu-mi amintesc felul în care Casteel mă pusese să citesc din jurnal în vreme ce el se bucura de *cina* sa.

– Am o întrebare, spuse Perry în timp ce îi verificam rana. Ai citit jurnalul înainte să o cunoști pe Wilhelmina?

– Da. Jurnalul se afla în orașul Atheneum din Masadonia, iar doamnele de onoare sușoteau tot timpul despre el, i-am zis, încercând să nu mă las afectată de tristețea pe care o simțeam pentru Dafina și Loren. Nici măcar nu știam că era atlantiană, cu atât mai puțin metamorf și clarvăzătoare. Nici Casteel nu știa. Așa că îți poți imagina cât de șocată am fost când am întâlnit-o în Evaemon.

– Îmi pot imagina, chicoti el încet și mai apoi tresărind, cuprins de durere. Fac pariu că pe Cas l-a distrat de minune.

I-am zâmbit slab în timp ce mi-am așezat mâinile sub bandajul său. Esența începu să pulseze intens, curgând spre *mâinile mele speciale*. Am privit lumina plecând dinspre degetele mele și dispărând. Strălucirea argintie îi luminează pielea maronie. Mușchii încordați ai brațului i se relaxară în câteva clipe. L-am privit și am văzut cum buzele i se depărtară, iar el începu să respire profund și prelung.

Delano se mișcă, ridicându-i cu grijă bandajul. Apoi respiră și el prelung, privindu-

mă în ochi și mișcându-și buzele, fără să scoată un sunet.

„Îți mulțumesc.“

Am dat din cap, luându-mi mâinile de pe Perry, în timp ce Delano îi atinse obrazul. Își lipi fruntea de cea a atlantianului și mai apoi îl sărută. Având simțurile încă deschise, am simțit gustul dulce și ușor pe care nu-l recunoscusem din prima.

Ciocolată și fructe de pădure.

Iubire.

Nu reușeam să dorm, trezindu-mă din oră în oră, amintindu-mi de gardienii sfâșiați pe acel coridor de către Temuți care cu câteva ore înainte fuseseră muritori. Îl revedeam pe Arden aruncându-se în atac și mai apoi găsimdu-l cu blana lui albă cu argintiu acoperită de sânge. Îmi aminteam și de picioarele ce se legănau ușor, și de fețele acoperite de văluri ale acelor fete spânzurate. Toate acele corpuri... Acele corpuri îndepărtate de soldați. Le vedeam cu ochii minții din nou și din nou.

Îmi reaminteam și țipetele ascuțite ale Temuților. Stăteam întinsă pe o parte în pat și priveam în gol. Pielea îmi era rece. Măruntaiele îmi erau la fel de reci ca acel mormânt subteran pe care-l găsisem. Încercam să mă concentrez asupra căldurii ce-mi cuprindea dosul picioarelor, acolo unde Kieran își proptea spatele de ele în întruparea lui de vârcolac, dormind dus. Încercam să mă concentrez, însă mintea mea alegea să se fixeze pe cu totul altceva.

Cine fuseseră acele fete? Bănuiam că nu fuseseră luate în Ritual. Dacă era adevărat, atunci de ce se aflaseră în templu? Oare copiii servitorilor fuseseră măcelăriți acolo? Fuseseră furați din casele lor?

Oare sufletele copiilor morți pe care-i găsisem în subteranele templului rămăseseră

blocate acolo? Se credea că sufletul poate intra în Vâlcea doar dacă se despărțea de trup prin ardere. Nu știam dacă era adevărat sau dacă nu cumva ceremonia de incinerare era mai degrabă destinată celor care jeleau mortul. Mă gândeam doar la acei copii sărmani, pierduți în subterane, singuri, speriați și foarte înfrigurați...

Am tras cu greu aer în piept și am atins inelul lui Casteel. Cum putea cineva să participe la o asemenea grozăvie? În ce anume puteau acei oameni să creadă cu atâta tărie încât să-și justifice faptele? Cum de reușeau să trăiască așa, zi de zi? Cum de puteau să mai respire, să mănânce și să doarmă? Cum de putea *ea* să facă așa ceva? Pentru că era părtașă. Ea era cauza celor întâmplute. Ea îi făcuse pe acei preoți și pe acele preotese să-i asculte porunca. Ea se asigura că Ascendenții erau creați și apoi transformați în ceva la fel de oribil ca Temuții.

Dar eu cum de eram carne din carnea lui Isbeth? Pur și simplu. Îi împărtășeam spița, chiar dacă îmi doream cu disperare să nu fie adevărat. Cum se putea ca *o asemenea ființă* să fie mama mea? Fusese așa dintotdeauna? Chiar și atunci când fusese muritoare? Sau poate că pierderea fiului și a sufletului ei pereche îi cauzase transformarea? Oare durerea suferită în urma acelor pierderi o transformase într-un monstru incapabil să se mai gândească la altceva în afară de răzbunare?

Gâtul mi se uscă în timp ce strângeam și mai tare inelul lui Casteel în palmă. Era încă viu. Oare datorită faptului că eram fiica lui Isbeth? Însemna că era foarte posibil să devin exact ca ea? Sau se datora legăturii dintre sufletele-pereche? Oare asta se întâmpla cu cei care își pierdeau jumătatea, dacă nu cedau și nu mureau, ca aceia de care-mi povestise Casteel?

În minutele tăcute și întunecate ale nopții, eram în stare să recunosc că așa ceva era posibil. Erau șanse să devin exact ca ea. Dar ce mă îngrozea era faptul că știam că aș fi putut deveni ceva cu mult mai rău.

Poate că asta își dorea Isbeth. Poate că asta plănuia, iar eu eram cu adevărat Vestitoarea. Aducătoarea de Moarte și Distrugere.

Și poate că nu era vorba doar despre spița lui Isbeth. Poate că avea legătură și cu a Consoartei. Se afla în adormire până când unul din fiii ei avea să îi fie înapoiat, ca nu cumva să se dezlănțuie dacă ar fi fost trează. În acele clipe scurte și ciudate în care o văzusem, îi simțisem mânia. Durerea. Era genul de durere care putea să... *distrugă* totul.

Iar atunci când simțisem mânie, simțisem și gustul morții.

Am închis ochii și mi-am dus mâna ce ținea inelul spre buze. Inelul îmi intra în carne în vreme ce deschideam gura într-un țipăt mut. Am urlat în tăcere până când au început să mă doară colțurile gurii, gâtul îmi ardea, iar întregul corp începu să tremure ca urmare a intensității aceluiași urlet mut. Am continuat până când Kieran simți prin *notam* ceea ce mi se întâmpla, trezindu-se și revenind la întruparea de muritor. Un braț greu și cald îl acoperi pe al meu.

Kieran nu scoase o vorbă în vreme ce își trecu celălalt braț pe sub umerii mei încordați și apoi își lăsă trunchiul peste al meu. Continuă să tacă în vreme ce mi-am acoperit fața cu mâinile, iar el îmi lăsă capul să se odihnească pe pieptul lui. Am încetat acel țipăt mut, însă nu am plâns. Dar îmi doream s-o fac. Mă dureau ochii și gâtul. Însă nu puteam să încep să plâng. Nu credeam că m-aș mai fi putut opri. O groază profundă mă cuprinsese. Simțeam aceeași teroare rău prevestitoare ca atunci când

îl auzisem pe ducele Silvan spunându-mi că aveam să umplu străzile cu sânge.

Nu știu câtă vreme am stat așa, până când mă izbi soluția – chiar înainte să-mi dau seama de ceea ce trebuia să fac. Dintr-odată, am încetat să mai tremur. Focul pe care îl simțeam în gât se mai ostoie.

Mi-am coborât mâinile, continuând să țin inelul în palmă.

– Trebuie să-mi promiți ceva, am zis.

Kieran nu scoase o vorbă, însă mă strânse și mai tare în brațe, iar eu îi simțeam inima bătând.

– N-are să-ți placă și s-ar putea chiar să mă urăști un pic, am început să zic.

– Poppy, șopti el.

– Însă ești singura persoană în care mă pot încrede să facă asta pentru mine, am continuat. Singura persoană care poate. Am tras adânc aer în piept. Dacă eu... dacă noi îl pierdem pe Casteel, dacă are să i se întâmple ceva...

– N-o să-l pierdem. N-are să se întâmple una ca asta.

– Chiar dacă ar fi să nu se întâmple, s-ar putea să... mă pierd. Dacă devin altceva, capabilă de genul de devastare pe care am văzut-o ieri...

– Nu se va întâmpla. Nu vei fi așa.

– Nu poți ști. *Eu* n-am de unde să știu.

– Poppy.

– Mai ții minte că ți-am spus că mă simt, pe zi ce trece, din ce în ce mai puțin ca o muritoare? Nu era o minciună, Kieran. Simt că se află în mine o... o limită, care, atunci când o depășesc, mă face să mă transform în altceva. Mi s-a mai întâmplat. În Odăile lui Nyktos. Atunci aș fi putut să distrug Golful lui Saion, i-am reamintit. Aș fi putut să distrug și Oak Ambler atunci când m-am trezit și am aflat că îl luaseră prizonier pe Casteel. Îmi doream s-o fac.

– Te voi împiedica. Sau o va face Cas, încercă el să mă convingă.

– Nu voi avea tot timpul pe cineva alături. Strânsoarea palmei în care țineam inelul lui Casteel mai slăbise. S-ar putea să vină o clipă în care nimeni să nu mă poată opri. Dacă e să se întâmple una ca asta, vreau să te rog să...

– Draci!

– Vreau să te rog să mă îngropi. Casteel n-ar fi în stare s-o facă. Știi bine. Nu va vrea s-o facă, am continuat. Trebuie să mă oprești. Știi bine cum. Sunt lanțuri din os sub...

– Știu foarte bine unde se află lanțurile.

Îi simțeam furia arzându-mi gâtul, însă durerea lui era mai amară de atât. M-am urât pentru o clipă.

Mă uram, însă nu aveam de ales.

– Și, dacă nu am descoperit totul legat de metoda prin care Eloana l-a întemnițat pe Malec, atunci trebuie să afli. Îngroapă-mă și fă tot ce a făcut și ea! Te rog! Casteel va fi mânios pe tine, însă va înțelege. Până la urmă.

– Pe dracu'! mârâi Kieran.

– Nu te va ucide. Nu ar face niciodată așa ceva. Am înghițit în sec, simțindu-mi gâtul încordat. Îmi pare rău! Nu mi-aș fi dorit să-ți cer una ca asta. Să arunc în cârca ta o asemenea responsabilitate.

– Cu toate astea, o faci. Vocea îi sună răgușit. Fix asta faci.

– Deoarece nu-mi doresc să ajung să distrug orașe întregi. N-aș fi în stare să mă mai suport după așa ceva. Știi prea bine. Nici tu nu te-ai mai suporta dacă mi-ai permite să ajung așa. Nici Casteel n-ar permite una ca asta. I-am atins un braț. Poate că n-are să se ajungă niciodată la așa ceva. Am să fac tot ce-mi stă în putere să nu se ajungă la una ca asta. Dar dacă e să se întâmple? Atunci, ai face ceea ce trebuie. Știi prea bine. Ai face ceea ce ar trebui făcut.

Kieran mă strânse și mai tare în brațe. Nu zise nimic. Tăcu vreme îndelungată.

– Cred că te subestimezi, Poppy. Eu cred că *tu* vei fi cea care nu va permite ca așa ceva să se întâmple, îmi spuse Kieran, mișcându-și brațul și luându-mă de mână. Degetele sale se întrepătrunseră cu ale mele. Însă, dacă mă înșel...

Mi-am ținut respirația.

– Am s-o fac, îmi jură Kieran, tremurând. Am să te opresc.

CAPITOLUL 18

– Locuitorii din Oak Ambler aşteaptă, ne zise Valyn în vreme ce urcam treptele turnului castelului Redrock în după-amiaza următoare. Par destul de calmi, ceea ce e un semn bun.

Voiam să-l cred, însă bocetele îndurerate ale părinţilor pe care-i întâlnisem în drum spre Oak Ambler îmi blocau gâtul. Fuseseră aduşi în oraş înaintea celorlalţi şi duşi la templu, unde rămăşiţele copiilor lor fuseseră învelite cu grijă în giulgiuri. Văzusem cum speranţa lor se transformase în disperare. Cum lumile lor se făcuseră ţandări. Sunetele pe care le scoteau de fiecare dată când o altă familie îşi găsea copilul mort urcat pe rug – acele urlete sălbatice şi umplute cu durere ieşite din străfundurile unor fiinţe distruse – nu păreau să fie scoase de muritori.

Nu reuşeam să mă opresc din a vedea, a auzi şi a gusta, din nou şi din nou, tot ce se petrecuse.

Le înapoiasem ursuleţul lui Ramon şi lui Nelly. Le spuseseam că-mi părea rău. O zisesem de vreo sută de ori, dar nu însemnase mare lucru. Nu schimbase cu nimic situaţia. Promisesem că aşa ceva nu urma să se mai întâmple şi aveam să mă ţin de promisiune. Însă nu reuşisem să le alin durerea.

– E toată lumea aici? întrebă Vonetta în timp ce intram în încăperea mică din vârful turnului.

Naill rămăsese în intrarea îngustă, blocând-o, de parcă se aştepta să ne atace careva dinspre

scări.

– Din câte știm, zise Lord Sven în vreme ce mă îndreptam spre una dintre ferestrele mici și pătrate ce dădeau spre stejarii ce creșteau de-a lungul falezei. Printre copaci am văzut dragoninii.

– Mi-am pus unul dintre oameni să cerceteze arhivele citadelei, ca să putem estima mai bine câți oameni trăiesc în oraș.

– Un grup mic de muritori s-a adunat lângă zid mai de dimineață – dintre cei care n-au fugit din oraș, zise generalul Cyr. Și-au exprimat cu toții dorința de a părăsi orașul.

– Atunci, ar trebui lăsați să plece, zise Vonetta.

– De acord, spuse Emil.

În tăcerea lăsată, Kieran mă atinse pe umăr. Nu scosese o vorbă toată dimineața. Nu se supăraser pe mine pentru ce-i cerusem să facă cu o noapte înainte. Nu simțeam asta din partea lui. Și nici nu crezusem că mințise atunci când îi mai cerusem de cinci sute de ori același lucru de când ne treziserăm. Era obosit și *îngrijorat*.

Mi-am dres vocea în vreme ce mă îndepărtam de fereastră. Sven și Valyn mă priveau, așteptând.

– Ar trebui lăsați să plece, dacă asta îmi doresc, am zis.

Valyn și Cyr nu păreau deloc încântați de decizie.

Am înghițit din nou în sec, încercând să scap de nodul din gât.

– Înainte, dacă cineva dorea să părăsească orașul pentru a fi mai aproape de familie sau pentru a căuta oportunități mai bune, trebuia să primească permisiunea curtenilor regali, le-am zis, aducându-mi aminte de cererile ce erau aduse în fața lui Teerman în timpul întâlnirilor consiliului orășenesc ce erau ținute săptămânal. Acele cereri erau rareori aprobate. Cetățenii ar

trebui să aibă această libertate fundamentală în Solis, așa cum se întâmplă și în Atlantia.

– De acord, însă chiar și în vreme de război? Și cum rămâne cu Temuții? întrebă Lord Sven. Nu cred că e vremea potrivită să le dăm cetățenilor o asemenea libertate.

– Vă înțeleg ezitarea. Și eu mi-aș dori ca nimeni să nu vrea să părăsească orașul, din cauza pericolului la care s-ar expune. Dar, dacă nu le permitem oamenilor această libertate, s-ar putea să creadă că nu ne dorim nici pe departe să fie ceva temporar și că vom continua să le încălcăm drepturile, am zis.

L-am privit pe generalul cu păr întunecat. Cyr urma să rămână în Oak Ambler pentru a proteja portul și teritoriile din preajmă alături de regimentul său. Restul forțelor sale aveau să treacă sub comanda lui Valyn.

– Ar trebui să le reamintim riscurile la care se expun, însă, dacă cetățenii insistă, trebuie să fie lăsați să plece.

– Desigur, încuviință Cyr.

– Veștile despre faptele noastre de aici se vor răspândi în celelalte orașe, le-am reamintit lui și celorlalți. Mi-am reamintit și mie. Doar așa putem câștiga încrederea cetățenilor din Solis.

Tot grupul încuviință din cap, în vreme ce eu priveam ușa ce dădea spre balcon. Puteam auzi murmurul mulțimii care se adunase în curtea de dedesubt și pe pajiștea castelului. Inima îmi tresăltă.

– A venit timpul să le vorbesc, am spus.

– Te vom aștepta afară, zise Sven înclinându-se și ieși pe balcon.

Cyr și Emil îl urmară.

– Ești sigură că vrei să faci asta acum? mă întrebă Valyn, care rămăsese în urmă.

– Crezi că n-ar trebui s-o fac?

– Cred că ar trebui să faci ceea ce crezi că ești în stare să faci, se exprimă el foarte diplomatic.

Însă mai cred că ceea ce ai făcut până acum astăzi e mai mult decât suficient.

Se referea la întâlnirea pe care o avusesem cu familiile copiilor morți. Am atins cu podul palmei punga de piele în care se afla căluțul de jucărie. Valyn fusese acolo atunci când vorbisem cu familiile. Kieran și Vonetta, la fel. Fuseseră martorii acelei disperări dureroase.

– Astea sunt îndatoririle unei regine, nu-i așa?

– N-ar trebui să fie. Nici o regulă nu vorbește despre așa ceva, zise Valyn cu blândețe, privindu-mă la fel de blând. Nici o prevedere nu dictează că trebuie să-ți asumi întreaga responsabilitate. Tocmai de aceea ai un sfetnic. Arată spre Vonetta. Pentru asta o ai pe regentă.

Kieran ridică din umeri în timp ce mă privea.

– Are dreptate. Oricare dintre noi putem să le vorbim cetățenilor.

Oricine ar fi putut s-o facă, și probabil s-ar fi descurcat mult mai bine ca mine... L-am privit din nou pe socrul meu.

– Dacă încă ai fi fost rege, ai fi permis altcuiva să le vorbească acelor familii? Sau să li se adreseze cetățenilor? l-am întrebat.

Valyn deschise gura.

– Oare? am insistat.

Suspină, trecându-și o mână prin păr, îndepărtându-l de pe față.

– Nu. Aș fi ales s-o fac eu. N-aș fi dorit ca altcineva să...

– Suporte consecințele? am murmurat, iar el își înclină capul asemenea lui Casteel. Am zâmbit slab. Îți mulțumesc pentru ofertă! Îi eram recunoscătoare, pentru că știam că-i păsa. Însă eu sunt cea care trebuie să fac asta.

Mă privi cu mândrie.

– Așa să fie, zise.

Am tras cu greu aer în piept. Eram cuprinsă de emoții.

- N-am... n-am mai vorbit niciodată unei mulțimi atât de mari, am zis.

Palmele îmi asudaseră, și mă gândeam că, dacă aș fi fost alături de Casteel, el ar fi preluat inițiativa până când eu m-aș fi simțit mai confortabil. Nu pentru că s-ar fi îndoit de mine sau pentru că ar fi crezut că s-ar fi priceput mai bine, ci pentru că știa că nu prea aveam experiență în asemenea situații. Îl priveam pe Valyn, care rămase în urmă.

- Nici nu prea știu ce să le spun, am zis.

- Adevărul, răspunse Valyn. Le spui exact ce ne-ai spus și nouă atunci când am sosit. Că nu ești o cuceritoare. Că nu te afli în orașul lor ca să le iei ceva.

Pieptul mi se relaxă un pic, iar eu am încuviințat din cap, privind ieșirea spre balcon.

- Penellaphe, mă strigă Valyn, oprindu-mă din drum. Fiul meu e cu adevărat norocos pentru că te-a găsit.

Nodul din gât îmi reveni, însă dintr-un cu totul alt motiv. Am reușit de această dată să trag adânc aer în piept, umplându-mi plămânii.

- Amândoi suntem norocoși, i-am zis, și puteam să jur că dintr-odată inelul ce-mi atinge pielea se încălzise.

- O să te descurci, îmi zise Vonetta în timp ce mă îndreptam spre balcon, ridicând din umeri.

- Îți mulțumesc, i-am răspuns, strângându-i mâna.

Vonetta mi-o strânse și ea, apoi am ieșit în soarele luminos al după-amiezii, mângâiată de aerul răcoros. Inima îmi bătea cu putere în timp ce mă apropiam de balustrada din piatră, urmată de ceilalți. Mulțimea se liniști. Ocupase curtea, pajiștea și străzile din împrejurimi. Mâinile îmi tremurau un pic după ce le-am așezat pe balustradă, fiecare fibră a corpului meu fiind conștientă că mii și mii de priviri se ridicară spre mine, văzându-mă îmbrăcată în

hainele albe ale Fecioarei, acoperită de mantia aurită a atlantienilor. Nu purtam coroana, deoarece nu eram regina lor.

Apoi, am început să le vorbesc cetățenilor, spunându-le aceleași lucruri pe care li le spuseseam și generalilor. Vocea îmi tremura, însă era puternică. Vocea mea se făcu auzită.

– Nu suntem niște cotropitori. Nu am venit aici să luăm de la voi. Am venit pentru a sfârși domnia Coroanei de Sânge și Ritualul.

Mult mai târziu, după ce le vorbisem locuitorilor din Oak Ambler și după ce mă întâlnisem cu generalii ca să punem la punct planurile pentru viitor, mă plimbam prin încăperea de primire aflată lângă dormitorul în care dormisem cu o noapte înainte. Valyn ni se alăturase, bând whisky alături de Kieran. Paharul meu rămăsese pe masă, neatins. Capul îmi era cuprins de prea multe gânduri, iar stomacul îmi zvâcnea, chiar dacă era plin.

– N-ai de gând să ieși loc? mă întrebă Kieran din scaunul în care se așezase.

– Nu.

– Ziua de mâine n-are să vină mai repede, oricât te-ai plimba de colo-colo, zise Kieran.

Faptul că urma să plecăm a doua zi nu era motivul pentru care nu mă puteam opri din a mă plimba, riscând să uzez podeaua de piatră. Eram cuprinsă de jalea din acea dimineață, al cărei gust încă îl simțeam. Mă gândeam și la speranța pe care o simțisem venind din partea locuitorilor orașului. Simțeam și acum gustul furiei lor trezite, ce îmi rămăsese în gâtlee.

– Încep să mă neliniștesc, zise Kieran.

M-am oprit, privind-i.

– Chiar așa?

– Nu, zise Kieran ridicându-și paharul și întinzându-și piciorul încălțat pe otomanul din fața lui. Doar că îmi distragi atenția și simt că,

dacă voi continua să mai beau, foiala ta de colo-colo are să-mi facă greață.

– Atunci, de ce nu te oprești din băut? l-am întrebat, pe un ton acid.

Un amuzament zaharat radie dinspre Hisa, care stătea de pază sub arcada de la intrare.

Valyn ridică din sprâncene, acoperindu-și rânjetul cu paharul, în timp ce mă lăsam zgomotos pe scaunul din fața lui Kieran.

– Ești mulțumit acum? l-am întrebat.

– Sper că nu te-ai lovit, la cât de tare te-ai trântit pe scaun, zise el sec.

– Vezi să nu te lovesc pe tine, i-am zis.

Kieran rânji.

– Poate că, de fapt, vrei să mă mângâi?

M-am uitat urât la el.

– M-am gândit la vorbele preotului. Și la ce mi-ați spus despre acea femeie din Massene, zise Valyn, schimbând cu dibăcie subiectul. Dacă ambii se refereau cu adevărat la Malec, credeți că Isbeth ar putea fi uneltitoarea?

– Nu știu. Nu știu dacă e vorba despre ea ori despre Malec sau dacă totul e doar o prostie, am zis, răsuflând enervată. Nu știu ce legătură ar fi putut avea asta cu faptul că au mai ținut un Ritual. Sau de ce a creat Revenanții, sau de ce au crezut că eu am vreun rol de jucat în toate astea. Nu cred că se puteau gândi serios la faptul că aş participa în vreun fel la planurile ei.

– Refacerea târmurilor ar putea să însemne cucerirea Atlantiei, presupuse Valyn după câteva clipe de tăcere. Până la urmă, noi asta facem – încercăm să unim cele două regate. Poate că despre asta vorbea Framont.

Se putea, dar simțeam că ceva ne scăpa.

– Am trimis un mesaj în Evaemon. Sper să primesc un răspuns până când ne vom revedea, zise Valyn, iar eu am încuviințat din cap. Plănuțiți în continuare să străbateți Pădurea Sângerie?

- Ne vom apropia de ea, zise Kieran. E cea mai sigură cale. Ne dorim să ne apropiem cât mai mult de Carsodonia înainte de a fi văzuți. Avem nevoie de un astfel de avantaj.

Dacă era să călătorim prin New Haven și Podul Alb, riscam să fim descoperiți. Așa că plănuiserăm să călătorim de-a lungul coastei, trecând pe lângă marginea Pădurii Sângerii și apoi printre Trei Râuri și Podul Alb, îndreptându-ne spre Câmpurile cu Sălci, traversând o parte a văii Niel, pătrunzând apoi în piscurile Elysium. Armatele aveau să ne urmeze, cucerind acele orașe sub comanda Vonettei.

- Calea pe care ați ales-o nu va fi fără pericol, observă Valyn. Veștile faptului că am cucerit Oak Ambler vor ajunge în curând în capitală. Coroana de Sânge își va pune armatele în mișcare. Vor fi patrule pe drum.

- Știm, zise Kieran. Nimic din ce ne propunem nu e fără pericol.

Valyn își schimbă poziția în scaun, îndoindu-și un picior.

- Dacă ai estimat bine, ar trebui să ajungeți în Carsodonia în două săptămâni.

- Cam așa, zise Kieran. Asta dacă reușim să susținem un marș forțat.

- În două săptămâni, armatele ar trebui să ajungă la Trei Râuri, continuă Valyn. Acolo ne vom revedea cu voi și cu...

- Casteel. Va fi alături de mine, i-am promis.

Răsuflă, plin de speranță.

- Sper. Deoarece cred în tine, zise Valyn privindu-mă. Vreau să-ți promit ceva. Am să mă asigur că dorințele tale vor fi îndeplinite de generali. Regenta nu va avea probleme din partea lor. Nu vom dărâma zidurile orașelor. Nu vom cauza moartea unor nevinovați.

- Îți mulțumesc, am zis, răsuflând plină de speranță.

Valyn își înclină capul.

- Ce plănuți să faceți odată ce reușiți să pătrundeți în Carsodonia? Cum îl veți găsi pe Casteel?

- Încă ne gândim cum să procedăm, zise Kieran, iar eu aproape am izbucnit în râs, deoarece la fel de bine ar fi putut spune că habar nu aveam ce urma să facem.

Dintr-odată am simțit cum în gât se acumula gustul grețos, asemănător unei alifii, iar privirea îmi trecu brusc de la Kieran la Valyn. Explozia de grijă venise din partea lui Valyn, iar eu eram surprinsă, deoarece foarte rar reușisem să simt ceva din partea lui.

- A trecut foarte multă vreme de când am fost în Carsodonia, zise el. Încă de pe atunci era un oraș mare. Aveți o suprafață foarte mare de acoperit. În oraș se află foarte mulți Ascendenți și foarte mulți cavaleri regali.

- Știm, zise Kieran, care uitase complet de paharul pe care-l ținea în mână.

- Și mai trebuie să vă feriți și de Regina de Sânge, continuă Valyn, cutezător. Nu vă veți putea mișca liber prin oraș.

- Știm și asta, repetă vârcolacul. Plănuim să capturăm un Ascendent de rang înalt și poate niște slujnice și să-i facem să vorbească. Cineva trebuie să știe unde anume e ținut Casteel.

Mai vorbiserăm și despre faptul că slujnicele se îndepărtau rareori de Regina de Sânge. Și mai discutaserăm și despre faptul că mai mult ca sigur, dacă reușeam să capturăm un Ascendent de rang înalt, acela avea să fie mai înspăimântat de faptul că urma să-și trădeze regina decât de perspectiva morții.

Aveam idei despre cum ar fi urmat să procedăm, dar nimic nu reprezenta o soluție magică ce ne-ar fi permis să-l găsim pe Casteel într-un oraș de milioane de...

Magie.

Am sărit în picioare, făcându-i pe Valyn și pe Kieran să tresară.

– Magie.

– Magie? repetă Valyn, ridicând mirat din sprâncene.

– Magie primitivă. M-am întors spre Hisa. Știi cumva unde se află Sven?

– E alături de fiul său într-una dintre încăperile aflate de-a lungul coridorului.

– La ce te gândești? mă întrebă Kieran, lăsându-și paharul deoparte.

– Mai ții minte că Perry ne-a spus că tatăl lui cunoaște foarte multe despre magia primitivă? l-am întrebat, ușurată atunci când trăsăturile lui lăsară să se vadă că înțelegea la ceea ce mă gândeam. Aproape orice e posibil folosind magie primitivă. Poate că există o vrajă care ne-ar putea ajuta să-l găsim pe Casteel.

Îmi venea să-mi dau palme în vreme ce-l priveam pe Sven stând pe scaun în fața fiului său. Cum de nu mă gândisem până atunci la magia primitivă?

– Îmi amintesc de vrăji străvechi ce puteau ajuta la găsirea obiectelor pierdute, zise Sven după ce intrasem valvârtej în cameră, întrebându-l dacă știa vreo vrajă care ar fi putut ajuta la găsirea unei persoane. Își trecu mâna prin barba ce-i acoperea bărbia. Lasă-mă să mă gândesc! Obiectele pierdute, cum ar fi un inel cu valoare sentimentală, sunt cu totul altceva pe lângă o persoană. Trebuie să mă gândesc un pic. Am citit o grămadă de cărți. O grămadă de jurnale. Unele dintre acele vrăji străvechi erau răspândite între acele pagini.

– Prea bine, am zis, începând din nou să mă plimb de colo-colo. De data asta, o făceam între Valyn și Kieran, care mă urmaseră în încăperea spre care ne condusesse Hisa. Ia-ți tot timpul de care ai nevoie!

Sven încuviință din cap, continuând să-și mângâie barba. Secundele se transformă în

minute în timp ce lordul atlantian murmură, mijind ochii. Habar n-aveam ce bălmăjea.

Fiul lui se ridică, îndreptându-se spre o servanță și apucând o sticlă plină cu un lichid chihlimbariu. Își turnă un pahar, mișcându-se de parcă nici nu avusese o săgeată înfiptă în umăr cu o zi înainte. Aduse paharul tatălui său.

– Poftim! De obicei, te ajută, zise Perry.

Sven rânji în timp ce luă paharul de cristal cu picior scund. Mă privi, observând că încetasem să mă mai plimb.

– Whisky-ul încălzește stomacul și creierul, zise Sven, luând o gură zdravănă, grimasa dezvelindu-i colții. Da, cu siguranță asta are să mă încălzească.

Perry începu să chicotească în vreme ce se lăsa pe scaunul de lângă Delano.

Nu eram sigură că activarea creierului astfel era o idee bună. Am început din nou să mă plimb, însă Kieran își lăsă mâna pe umărul meu și mă opri. L-am privit și mi-am cuprins talia cu unul din brațe, mișcându-mă înainte și înapoi pe călcâie.

– Mă tot gândesc la vraja aceea de localizare, zise Sven, iar eu m-am oprit din legănat. Mi-am amintit-o pentru că a fost cât pe ce s-o folosesc ca să dau de niște butoni de cămașă pe care-i pierdusem. Dar până la urmă n-am mai folosit-o. Mă privi. Magia primitivă e interzisă. Poate schimba soarta unei persoane. Nu toate vrăjile o pot face, doar unele, însă n-am dorit să am de-a face cu parcele, doar ca să-mi găsesc niște butoni. Pe care, până la urmă, nici nu i-am mai găsit.

Nu aveam nici o problemă să mă pun cu parcele – asta dacă existau cu adevărat. Nevăzuții și Regina de Sânge folosiseră magia primitivă și păreau că nu suportaseră nici o consecință.

– Cum rămâne cu vraja aceea, tată? îl întrebă Perry, făcându-mi cu ochiul. De ce te tot

gândești la ea? Nu se poate să fie doar din cauza acelor butoni.

– Nici vorbă. O parte a gurii sale se arcui în sus. Are de-a face cu cuvintele vrăjii. Sunt în atlantiana străveche, în limba zeilor. Suna cam așa... „Pentru a găsi ceva odată prețuit – ceva de care ai nevoie.” Își privi fiul. Nu se spunea limpede că vraja se referea neapărat la un obiect.

– O persoană poate fi prețuită și necesară, asemenea unor butoni, zise Perry, iar eu mă forțam să-mi țin gura. Se părea că Sven trecea printr-un anume proces în încercarea de a-și aduce aminte, iar fiul său părea să-l cunoască foarte bine. Îți aduci aminte care erau cerințele vrăjii?

Sven rămase tăcut vreme îndelungată.

– Da, nu erau cerințe complicate. Era nevoie de câteva lucruri. O bucată de pergament pe care să scrii. Sângele celui căruia îi aparținea obiectul – sau, în cazul nostru, sângele persoanei – și un alt obiect prețuit care aparținea aceleiași persoane.

– Unele dintre asta sunt destul de greu de procurat, zise Kieran. În primul rând, am avea nevoie de Cas, pentru a-i lua din sânge.

– Nu neapărat, zise Sven. Sângele nu trebuie să vină din venele sale.

– Ar putea să vină din venele unei persoane care s-a hrănit din el, am zis.

Sven încuviință din cap.

– Așa sau de la o rudă – orice rudă. Însă ar funcționa și cu sângele tău, zise Sven.

M-am cutremurat pentru o clipă foarte scurtă, simțindu-mă ușurată.

– Avem însă nevoie și de un obiect prețuit, zise Delano, aplecându-se în față.

– Poppy? mă întrebă Kieran. Nu sugerez că ai fi un obiect sau că îi aparții lui Cas în vreun fel, însă...

– E vorba despre un obiect de sine stătător, interveni Sven. Ceva care i-a aparținut.

– Jurnalul? sugeră Perry.

– Jurnalul?! repetă Valyn.

Fața mi se îmbujoră în timp ce vorbeam cu repeziciune, împiedicându-i să intre în detalii.

– Deși cred că prețuiește jurnalul, nu-i aparține cu adevărat. Aparține... *Stați o clipă!* Mi-am tras brațul de pe talie, apucând punguța de piele de la șold. Am ceva ce-i aparține lui Cas, am zis. Am înghițit în sec în timp ce desfăceam șnurul punguței, scoțând căluțul de lemn. Åsta.

– Zeilor, zise răgușit Valyn. Nu l-am mai văzut de un car de ani.

Kieran privi jucăria. Nu știuse ce se afla în punguță. Nu mă întrebases niciodată.

– Malik i-a făcut jucăria, zise Kieran răgușit. Mi-a... mi-a făcut și mie una la fel.

– Nu știu de ce am luat căluțul cu mine atunci când am părăsit palatul, am zis. Mi-am apropiat jucăria de piept. Pur și simplu, l-am luat cu mine.

– Ar trebui să funcționeze, zise Sven. Va trebui să fii aproape de locul în care crezi că s-ar putea afla Casteel. O clădire. Un cartier. Știm că momentan habar nu avem unde se află, însă, dacă reușim să eliminăm cât mai multe posibilități, vraja ar putea fi de ajutor.

Vraja nu era răspunsul, însă era ceva. Ceva care ne-ar fi fost de ajutor dacă am fi reușit să eliminăm cât mai multe dintre opțiuni.

Dacă aș fi reușit să mă întâlnesc din nou cu Casteel în vis, poate că aș fi reușit să fac rost de acea informație.

Am privit căluțul de jucărie, aproape convinsă că parcele existau, întrebându-mă dacă nu cumva faptul că luasem jucăria cu mine se datora intervenției lor.

Oricum, începusem să sper, și mi se părea că speranța era un sentiment remarcabil și

năucitor.

Fragil.

Contagios.

Ușor de distrus.

Dar, în definitiv, frumos.

Cineva își dresese vocea la intrare, atrăgându-ne atenția. Lin stătea lângă Hisa.

- Îmi cer iertare pentru întrerupere, Înălțimea Voastră, însă niște oameni au sosit la porți și vor să vă vorbească. Susțin că vin din Atlantia, însă eu nu știu cine sunt.

- Au spus cum se numesc? am întrebat, încruntându-mă și privindu-l pe Kieran.

Lin clătină din cap.

- Îmi pare rău! Dacă și-au dat numele, o asemenea informație nu a ajuns la urechile mele.

Devenisem curioasă. Habar nu aveam cine ar fi putut sosi din Evaemon.

- Unde se află?

- Au fost escortați la Redrock și ar trebui să ajungă din clipă în clipă.

M-am întors spre Sven, i-am mulțumit pentru ajutor și apoi am părăsit încăperea. Kieran și Delano mă urmară îndeaproape, alături de Valyn.

- E ciudat, remarcă Kieran.

- De acord, zise Hisa, care se afla în fața noastră, împreună cu Lin, în timp ce intram pe culoarul lat. Nu mă pot gândi la altcineva care ar fi putut pleca din Atlantia și care să nu fi fost deja aici cu noi.

Gărzile deschiseră ușile, și am pătruns în lumina apusului. Mi-am trecut privirea peste corturile ce fuseseră ridicate și peste grămezile de moloz ale zidurilor interioare, observând doi oameni care se mișcau în jurul unei căruțe mici trase de cai. Am recunoscut părul blond, pielea aurită și frumusețea unică a Giannei Davenwell. Am rămas șocată s-o văd acolo pe strănepoata lui Alastir. Fusese unul dintre

puținii vârcolaci lăsați în urmă în Evaemon ca
țină sub pază capitala. Atunci când persoana
care o însoțea își coborî gluga mantiei, am icnit
surprinsă, văzând pielea maronie frumoasă și
cârlionții bogați și albi ca zăpada.

– Nu se poate! murmură Kieran.

Inima îmi tresăltă, și am zbughit-o de lângă
Kieran.

– *Tawny?*

CAPITOLUL 19

Rămăsesem blocată locului, apoi Tawny *îmi zâmbi*.

După aceea, *vorbi*.

– Poppy.

Am sărit spre ea, vag conștientă de faptul că mâna lui Kieran încerca să mă oprească, însă puteam fi foarte rapidă atunci când îmi doream.

Am trecut în grabă printre corturi și nu m-am oprit. Mă simțeam ca prima oară când fusesem alături de ea, și nu m-am mai gândit la nimic. Am cuprins-o cu brațele, iar ea făcu la fel, iar, preț de câteva clipe, m-am concentrat doar la asta. O țineam pe Tawny în brațe. Era în picioare și *vorbea*. Era în viață și se afla lângă mine. Cuprinsă de emoție, i-am trecut o mână prin păr, închizând ochii ca să nu izbucnesc în plâns.

– Mi-a fost dor de tine, am zis, emoționată.

– Și mie mi-a fost dor de tine, zise Tawny și mă strânse mai tare în brațe.

Am tras cu greu aer în piept, devenind conștientă de mai multe lucruri deodată. Kieran se apropiase. L-am simțit pe Delano lăsându-se pe picioarele mele și ale lui Tawny. Eram confuză din cauza precauției lui Delano și a reacției lui Kieran, care încercase să mă oprească, însă felul în care o simțeam pe Tawny mă făcu să mă îngrijorez și mai tare. Era mult mai slabă ca înainte. Umerii și trupul i se subțiaseră – și fusese tot timpul suplă. Nu eram surprinsă că slăbise, având în vedere cât timp

petrecuse dormind, însă pielea ei mă șocă, de fapt, cel mai tare. Răceala acesteia trecea prin tunică cu mâneci lungi pe care o purta.

M-am eliberat din îmbrățișarea ei și i-am privit fața. Voiam să-i spun ceva, însă m-am oprit în clipa în care am observat-o mai îndeaproape.

– Ochii tăi, am șoptit. Erau mai palizi decât cei ai unui Revenant, aproape albi, cu excepția pupilelor.

– Ochii *mei*? Ridică mirată din sprâncene. Ai văzut licărul din spatele pupilelor tale?

– Da. Și ai mei s-au schimbat. Datorită...

– Esenței primitive, zise Tawny, privindu-l pe Kieran, care se afla în spatele meu. Știu ce e.

– Cum... Am privit spre Gianna. Nici ea nu văzuse până atunci schimbarea prin care trecuseră ochii mei. Ți-a povestit cineva despre ochii mei? Despre esență?

– Da și nu, zise Tawny. Mâinile ei ca de gheață le cuprinseseră pe ale mele. Nu știu de ce părul și ochii mei au ajuns așa. Poate datorită pietrei de umbre. Văd însă foarte bine. Mă simt bine. Își lăsă capul într-o parte, iar un cârlionț alb îi căzu pe obrazul maroniu. Mă simt mult mai bine, acum, că sunt aici. Privi în jos, spre Delano, care o măsura cu atenție din priviri. Chiar dacă el arată de parcă are de gând să mă înfulece, iar asta nu e ceva prea distractiv.

Am izbucnit în râs.

– Scuze, am zis, folosind *notam*-ul pentru a-i transmite lui Delano că nu avea de ce să-și facă griji. Vârcolacii sunt foarte protectori.

– Același lucru mi l-a explicat și Gianna, zise Tawny, iar Delano îmi transmise un val scurt de stânjeneală, pe care l-am simțit în oase.

Am privit după umăr spre locul în care stătea Kieran. Nu mă privea. Corpul îi era încordat. Se concentra asupra lui Tawny. Am simțit savoarea unei precauții caustice adunându-se la baza gâtului. Nu era singurul care se afla în

apropiere. Hisa și Valyn stăteau în spatele său. Neliniștea lor atârna ca un nor greoi, iar... M-am întors încet spre Tawny, deschizându-mi simțurile. Încercam să simt...

Și nu simțeam nimic.

Știam că Tawny nu-și ascundea emoțiile de mine. Nu se pricepuse niciodată la așa ceva. Emoțiile ei fuseseră tot timpul foarte aproape de suprafață și câteodată i se puteau citi direct pe chip. Inima îmi tresăltă atunci când am insistat, dar n-am reușit să dau peste nimic, nici măcar de un zid de apărare.

I-am strâns cu putere mâinile în ale mele.

– Nu simt nimic la tine, i-am zis.

Ochii ei lăptoși mă priviră, și am văzut cum fruntea îi fu marcată de îngrijorare.

– Nu știu de ce. Adică, știu, însă... Închise ochii pentru o clipă. Nu mai contează toate astea acum. Dar e ceva ce știu. Trase adânc aer în piept. Trebuie să-ți spun ceva între patru ochi. Are de-a face cu Vikter.

– Vikter? am zis, clipind și îndepărtându-mă.

Tawny încuviință din cap.

– L-am văzut.

Nu eram chiar între patru ochi.

Eu și Tawny ne retrăseserăm într-una dintre încăperile de primire, și nu eram sigură că însuși Nyktos l-ar fi putut împiedica pe Kieran să mă urmeze. Stătea lângă mine pe scaun, în vreme ce Delano se așezase, în întruparea sa de vârcolac, la picioarele mele. Gianna se afla în spatele nostru, vizibil îngrijorată de starea lui Tawny. Tawny nu se opusese la prezența celorlalți, dar era în mod evident agitată. Își lipise genunchii unul de celălalt și își tot înfășura și desfășura un cârlionț în jurul degetului – tic pe care-l avea atunci când era neliniștită.

Probabil postura rigidă a lui Delano și cea a lui Kieran, precum și vigilența celor doi o

afectau. Kieran mă oprise înainte să intru în încăpere, trăgându-mă deoparte. Vorbise pe un ton scăzut, însă încă auzeam ecoul cuvintelor lui, în timp ce o priveam pe Tawny.

– Ceva nu-i în regulă cu ea, îmi spusese Kieran. Cu toții simțim asta.

Avea dreptate.

Ceva clar nu era în regulă cu ea. Părul și ochii i se schimbaseră. Pielea îi era rece, și nu mai reușeam să îi citesc emoțiile, însă în rest părea să fie ea. Chiar dacă simțeam că ceva nu era în regulă, asta nu însemna că era neapărat ceva rău. Însemna doar că Tawny se schimbase.

Înțelegeam asta mult mai bine decât ceilalți.

– De cum m-am trezit, am știut că trebuie să te găsesc, zise Tawny, luând în mână un pahar cu apă. Am impresia că mai toată lumea a crezut că am luat-o un pic razna. Willa, mama lui Casteel, zise ea, privindu-l pe Kieran. N-am cum să le învinuiesc. Am fost un pic...

– Isterică? sugeră Gianna.

Tawny rânji.

– Da, poate un pic. N-au vrut să mă lase să plec, însă știi că pot fi destul de insistentă când îmi propun să fac ceva.

Știam foarte bine..

– Așa că Gianna s-a oferit să călătorească alături de mine, zise Tawny.

– Oricum avea s-o facă, zise Gianna, care se așeză pe brațul canapelei. Era prea periculos pentru ea să întreprindă o asemenea călătorie de una singură, mai ales că nimeni nu știa unde te aflai.

– Ți mulțumesc, i-am zis, părându-mi rău că, la un moment dat, o amenințasem că aveam s-o fac hrană pentru un guzgan.

Gianna încuviință din cap.

– Cum de te-ai trezit? o întrebă Kieran pe Tawny. A reușit Willa sau Eloana să te ajute?

– Nu știu prea bine... Cred că, pur și simplu, trebuia să se întâmple până la urmă – să mă

trezesc, adică. Mâna lui Tawny tremura, făcând lichidul aburind din cană să clipească. Știu că nu are nici o noimă, dar simțeam că mor. *Știam* că mor, până când l-am văzut pe Vikter. Cred că ori el, ori parcele au făcut ceva care m-a salvat.

– Parcele, am murmurat, aproape izbucnind în râs. N-ai crezut niciodată în ele.

– Da, păi, să știi că acum mi-am schimbat părerea, recunosc Tawny, privindu-mă cu ochii mari.

Respirația mi se opri din nou în piept.

– Cum de l-ai văzut pe Vikter?

– L-am văzut într-un vis care nu părea să fie un vis. Nu știu cum să explic mai bine de atât. Tawny bău o gură. Îmi aduc aminte ce am pățit în Oak Ambler – durerea pe care am simțit-o atunci când am fost înjunghiată. Apoi, n-am mai simțit nimic timp de multă vreme. Însă dintr-odată am văzut o lumină argintie. Credeam că pătrund în Vâlcea, până în clipa în care l-am văzut pe Vikter.

Am fost cuprinsă de un tremur subtil.

Delano se sprijini de picioarele mele.

– De unde știi că n-a fost doar un vis? o întrebă Kieran.

– Mi-a confirmat că ești o zeitățe, ceea ce știam. Isbeth a lăsat să-i scape informația, chiar dacă pe atunci n-am crezut-o. Ian însă a crezut-o. Zeilor, Poppy! Îmi pare atât de rău pentru ce i s-a întâmplat.

– Da, am zis, încercând să nu-mi aduc aminte. Și mie.

– Ce anume știi despre Isbeth și planurile ei? o întrebă Kieran, profitând de faptul că Tawny o menționase.

– Nimic în afară de faptul că Isbeth credea că Poppy va fi cea care o să refacă țărâmurile, zise Tawny, iar eu am respirat greoi când am auzit din nou acele cuvinte. N-am înțeles ce voia Isbeth să spună. N-am stat multă vreme în

preajma ei. Nici nu înțelesesem de ce fusesem chemată în Carsodonia. Probabil se temeau să nu fiu și eu răpită, pentru că știau cât de apropiate am fost noi două. Nu avea nici o noimă pentru mine, însă, când am ajuns în Wayfair și am văzut acele... slujnice... și pe acei... Revenanți... , adăugă Tawny, cutremurându-se. Nimic nu mi s-a mai părut în regulă cu acel loc. Iar când Isbeth mi-a spus că ești fiica ei, am crezut că înnebunise, zise Tawny, scuturând din cap. Însă apoi Vikter mi-a spus lucruri pe care nu le mai auzisem. Printre ele, o poveste despre un zeu care se trezise doar cât să te împiedice să fii rănită în munții Skotos. Vikter mi-a spus că ai avut dreptate. Aios a fost cel care te-a oprit. Mi-a mai zis că nu doar Nyktos a fost cel care și-a dat acordul pentru căsătoria ta. Consoarta a fost și ea de acord.

Am rămas cu gura căscată, nefiind în stare să găsesc cuvintele potrivite.

– Și eu sunt de acord. Chiar dacă nu-i ca și cum cineva ar ține cont de părerea mea, zise Tawny, rânjind jucăuș, într-un fel care-mi părea atât de familiar.

Mă simțeam dintr-odată ușurată, dar sentimentul dispăru repede.

– Vikter mi-a mai spus că l-au prins pe Casteel.

Arsura pe care o simțeam în gâtleej se intensifică.

– Așa e, însă am să-l eliberez...

– Ai să călătorești spre Carsodonia ca s-o faci, mă întrerupse Tawny, iar eu am clipit. Știu. Vikter mi-a spus că așa ai să procedezi.

– Foarte bine... am zis, trăgând cu greutate aer în piept. Tawny n-ar fi avut cum să știe așa ceva. Se poate ca Vikter să fi fost o stafie?

– Nu, zise Tawny, clătinând din cap. Ci un *viktor*.

Am tresărit. Felul în care pronunțase cuvântul îmi declanșă o amintire ce rămânea însă prea vagă.

– Ce anume? am întrebat.

– Sper că am să reușesc să-ți explic în așa fel încât să înțelegi. Tawny răsuflă înainte de a începe. Un *viktor* e cineva născut cu un țel anume, să păzească pe cineva căruia parcele i-au destinat un scop însemnat sau pe cineva care va aduce mari schimbări. Am impresia că nu toți *viktorii* conștientizează care le sunt îndatoririle. Cu toate acestea, datorită parcelor, ajung să fie alături de persoana pe care trebuie s-o protejeze. Cred că alți *viktori* sunt conștienți de menirea lor și se implică în viața celor pe care trebuie să-i protejeze. Odată ce mor, fie pentru că și-au îndeplinit scopul, fie din altă cauză, sufletele lor se întorc la muntele Lotho.

– Unde? am întrebat, surprinsă.

– Acolo se află parcele, îmi explică Tawny. Sufletele acestor *viktori* se întorc la muntele Lotho, unde așteaptă să renască.

– Stă scris că locul acesta se află în Câmpiile Elizee, îmi zise Kieran, însă eu nu puteam să-mi iau privirea de la Tawny.

– Iar Vikter a fost un *viktor*? am întrebat-o. Când Tawny încuviință din cap, gândurile mele începură s-o ia la goană. Așadar, a știut dintotdeauna că eram o zeităte? Ce anume s-a întâmplat cu el?

Tawny se aplecă, așezându-și paharul pe măsuță.

– Vikter mi-a explicat că *viktorii* reîncarnați nu-și amintesc fostele lor vieți. Însă unii dintre ei sunt într-un fel predestinați să-și dea seama de ce anume sunt și pe cine anume trebuie să protejeze sau să conducă. Asemenea lui Leopold. Viktor mi-a zis că el și-a dat seama, și că tocmai de aceea a căutat-o pe Coralena înainte să te naști.

Un alt șoc mă străbătu în valuri, provocându-mi un sentiment ciudat într-un ungher al minții. Aveam senzația că știam deja toate acestea. Însă nu era așa.

– Așadar, cei doi n-au fost împreună pentru că se iubeau? am întrebat-o.

– Nu știu, cu toate că Ian s-a născut din relația lor. El mi-a spus că ei doi au fost părinții săi, zise Tawny. Nu înseamnă, evident, că se iubeau, însă ceva a existat între ei, și nu cred că, dacă ești *viktor*, nu poți iubi.

Am încuviințat încet din cap. Știam că Vikter își iubise soția. Felul în care era cuprins de tristețe de fiecare dată când vorbea despre ea fusese mult prea veridic. O asemenea tristețe ar fi putut fi iscată doar de dragoste. În acea clipă, am ales să cred că Leopold și Coralena – părinții mei – se iubiseră cu adevărat.

– Vikter trebuia să știe, zise Kieran, privindu-mă. Devenise membru al Gărzii Regale – garda ta personală – și te-a învățat să te protejezi. Te-a învățat să lupți mai bine ca gardienii. În afară de toate astea, însuși numele lui n-are cum să fi fost o coincidență.

Crezusem dintotdeauna că Vikter mă antrenase pentru că știuse că nu-mi doream să mai fiu la fel de neajutorată ca în acea noapte în Lockswood. În același timp, poate că se asigurasă că antrenamentul cu el avea să îmi înlesnească supraviețuirea îndeajuns încât să trec prin Ascensiune și să închei Ritualul.

– Dacă își cunoștea atât de bine scopul, atunci de ce nu i-a spus lui Poppy? o întrebă Kieran pe Tawny. Totul ar fi fost mult mai ușor.

– Chiar dacă știa, îi era interzis să o facă, deoarece *viktorii* trebuie să-i protejeze pe pupili lor fără să-și dezvăluie motivele. Nici mie n-a putut să-mi spună prea multe, din pricina echilibrului și a parcelor, așa că și-a folosit cu chibzuință vorbele, zise Tawny ridicând din umeri. Tocmai de aceea *viktorii*

nu-și amintesc viețile lor de dinainte, și, din câte am înțeles, chiar și unii muritorii care comit lucruri oribile pot fi asemenea ființe. Vikter n-ar fi putut să-mi spună tot adevărul nici dacă ar fi vrut.

Nu știam ce să cred despre faptul că era posibil ca Vikter să fi știut cine sunt cu adevărat ori că Hawke era, de fapt, Casteel. Sau că apăruse în viața mea cu un singur scop – acela de a mă proteja. Mi-am amintit ultimele lui cuvinte, simțind cum inima mi se face țandări. „Îmi pare rău că nu am putut să te protejez.“ Dintr-odată, cuvintele aveau o cu totul altă însemnătate. L-am mângâiat pe Delano între urechi atunci când și-a așezat capul pe genunchiul meu.

– Arăta bine? Părea neschimbat? am întrebat-o pe Tawny.

– Arăta... Tawny își ridică privirea de la Delano. Așa cum îmi aminteam. Nu așa cum l-am văzut ultima oară, ci cum arăta înainte. Tawny zâmbi, însă fața îi fu cuprinsă pentru o clipă de tristețe. Arăta bine, Poppy. Și a vrut să-ți transmit că e mândru de tine.

Am tresărit, cuprinsă de o emoție pură. Gâtul mi se blocă. Am închis ochii, încercând să-mi opresc lacrimile.

– Ți-a mai spus ceva?

– Da și nu, zise Tawny.

– Asta-i destul de vag, comentă Kieran.

Ochii pali ai lui Tawny îl fixară pe Kieran. Privirea ei semăna cu cea pe care le-o aruncase în trecut domnilor de onoare. O privire care cerceta, nelăsând să se înțeleagă dacă era impresionată sau nu.

– Așa e, zise Tawny.

– Așadar, Vikter a reușit să-ți spună despre acești *viktori* și să te pună la curent cu cele petrecute în viața lui Poppy, însă n-a fost în stare să-ți spună nimic relevant despre planurile Coroanei de Sânge? o întrebă Kieran.

- Nu sunt sigură dacă nu ai ascultat cu atenție sau poate că, pur și simplu, nu ai înțeles că nu a putut să îmi spună unele lucruri din cauza echilibrului și a parcelor, zise Tawny pe un ton pe care l-am recunoscut de asemenea.

Gianna își strânse buzele ca să-și ascundă zâmbetul, în timp ce eu nici măcar n-am încercat să fac asta.

- În mod evident, n-a putut să-mi spună toate secretele.

- Evident, zise Kieran, mijind ochii.

Tawny ridică din sprâncene, surprinsă.

- Ce anume a avut voie să-ți spună? am întrebat-o, oprind cearta ce era pe cale să izbucnească.

- Mi-a spus despre profeție.

Am fost cuprinsă de frustrare și de groază. Eram atât de sătulă de acea profeție nenorocită.

- Cunossc profeția, am zis.

- Dar o știi în întregime? mă întrebă Tawny. Nu cred. Cel puțin, asta credea Vikter.

Eram șocată să aud din nou numele lui Vikter și să fiu confruntată cu dovada că Tawny vorbise cu el sau cu cineva care știa foarte multe lucruri.

- Ce ți-a spus?

- Îmi amintesc totul. Deși câteodată nu-mi aduc aminte ce am mâncat la cină, zise Tawny.

Știam că memoria ei era incredibil de subiectivă.

- „Iscată din... din disperarea coroanelor aurite și născută din carne de muritor, o mare putere primitivă se ridică, moștenitoarea pământurilor și a mărilor, a cerurilor și a tuturor tărmurilor. Un tăciune întunecat, o lumină în flacără, întruparea focului în carne. Atunci când stelele vor cădea în noapte, munții măreți se vor dărâma în mări, iar osemintele străvechi își vor ridica săbiile alături de zei, persoana prefăcută își va pierde gloria când două fete se vor naște datorită acelorași

nelegiuiri, născute din aceleași mărețe puteri primitive, în tărâmul muritorilor. Tawny trase adânc aer în piept. Prima fiică, cu sângele plin de foc, va fi menită pentru regele cândva promis. Iar a doua fiică, cea cu sângele plin de gheață și cenușă, va fi cealaltă jumătate a viitorului rege. Împreună, cele două vor reface tărâmurile și vor pregăti venirea sfârșitului. Odată vărsat cel din urmă sânge ales, marea uneltitoare născută din carnea și focul Primitivilor se va trezi ca Vestitoarea și Aducătoarea de Moarte și Distrugere în tărâmurile dăruite de zei. Feriți-vă, căci sfârșitul va veni dinspre apus, pentru a distruge răsăritul și pentru a nimici tot ce se află între ele". Tawny se opri, începând să se joace cu una dintre șuvițele ei de un alb pur. Asta-i toată profeția.

– Mda, murmură Kieran, dregându-și vocea. Mă privi. Varianta asta e mult mai lungă.

Într-adevăr.

– O primă și o a doua fiică? Mi s-a mai spus că eu sunt cea de-a doua fiică, însă cine e prima? Și în ce context?

– Îmi pare rău, însă nu știu, zise Tawny, încruntându-se. Vikter nu avea voie să-mi spună ce înseamnă. Mi-a zis doar că trebuia să o aud. A mai spus că tu trebuie să-i găsești noima.

Am râs sec.

– Are prea multă încredere în mine, pentru că... M-am oprit, concentrându-mă asupra unei anumite părți a profeției. Stai așa. Regele odată promis?

– Să fie vorba despre Malik? întrebă Kieran.

– L-ai întâlnit pe Malik cât timp ai fost în Carsodonia? am întrebat-o pe Tawny.

– Nu, zise ea clătinând din cap. Nu cunosc pe nimeni numit Malik.

– El trebuie să fie, dacă eu sunt cea de-a doua fiică, am zis. Iar Casteel e regele.

Kieran încuviință din cap.

- Da, dar ce e cu sângele plin cu cenușă și gheață? Întrebă el.

M-am gândit la răceala pe care o simțeam în piept, amestecându-se cu *eather*-ul.

- Nu știu ce înseamnă sau cum anume ar trebui să refac tărmurile și să aduc sfârșitul, de una singură sau alături de altcineva. N-am de gând să aduc nimic.

- Nici eu nu știu, zise Tawny. Și nu știu nici cine e persoana prefăcută.

Am înțepenit, conștientizând ceva.

- Spuneai că *viktorii* îi vor păzi chiar și pe cei care sunt destinați să înfăptuiască ceva...

- Știu ce vrei să zici, interveni Kieran, iar eu știam că se gândea la ceea ce îl rugasem cu o noapte înainte. Nu ești destinată să înfăptuiești ceva oribil.

- Are dreptate, zise cu repeziciune Tawny. Vikter nu mi-a dat impresia că tu ești destinată să faci ceva malefic.

Am încuviințat din cap, simțind privirea lui Kieran. Mi-am dres vocea.

- A mai spus Vikter ceva? am întrebat.

- Da. Însă mi-a zis că e doar pentru urechile tale. Tawny îi privi pe Kieran și Delano. Îmi pare rău!

Un mușchi zvâcni de-a lungul maxilarului lui Kieran.

- Nu-mi place să te las singură cu ea, zise el, privind-o pentru o clipă pe Tawny. Fără supărare.

- Nici mie nu mi-ar conveni. Sunt mult prea băgăcioasă, zise Tawny, ridicând din umeri.

Un rânjel obosit îmi cuprinse buzele.

- Trebuie să aflu despre ce-i vorba, am zis. Nu cred că Vikter i-a spus ceva care să mă rănească.

– Și, chiar dacă ar fi făcut-o – deși nu-i cazul –, nu aș fi repetat în fața ta, adăugă Tawny, după care își țuguie buzele. Trebuie să-i spun ce-am auzit de la Vikter. Așa cum i-am zis și mai demult să se întoarcă la Perla Roșie. Altfel, nu l-ar mai fi găsit acolo pe Hawke – adică, pe Casteel. Mă rog. Oricum, eu am îndemnat-o să se întoarcă acolo.

– Pe toți zii, Tawny! m-am răstit la ea.

– Nu-mi spune că te-ai întors ca să... încep Kieran, ridicându-și bărbia.

– Nu, i-am zis, împingându-l ușor.

Gianna rânji spre mine în timp ce se ridica de pe scaun.

– N-am de gând să vorbesc acum despre asta. Hai, toată lumea afară din cameră!

– Ne ordoni? mă întrebă Kieran, ridicând dintr-o sprânceană.

– Da, am zis. Știi prea bine că e un ordin.

– Mă rog, murmură în vreme ce se ridica de pe scaun. Am să aștept afară.

– Bine.

– Așadar... zise Tawny, trăgănând cuvântul. De ce se comportă de parcă ar fi soțul tău?

Obrajii mei se încălziră.

– E sfetnicul Coroanei.

Tawny se holba la mine.

– Și mi-e prieten. Un prieten apropiat... dar nimic mai mult, am adăugat cu repeziciune, văzând că Tawny devenise dintr-odată intrigată. Sincer, nu știu prea bine care-i relația noastră. E complicat.

– Așa mi se pare și mie, murmură Tawny. Abia aștept să-mi povestești în detaliu cât de complicat e.

Am izbucnit în râs, dându-mi seama că eram gata să izbucnesc în plâns, căci aceasta era cu adevărat Tawny. Tawny a mea.

– Am să-ți spun totul, i-am zis.

Tawny încuviință din cap.

– Mai încolo, nu-i așa?

– Da, am zis. Măine plec. Uram faptul că aveam să petrecem așa puțin timp împreună. Mi se părea nedrept, însă mă bucuram că se afla alături de mine. Trebuie să-l eliberez pe Casteel.

– Înțeleg, zise ea, privindu-mă. Sunt bucuroasă că am reușit să ajungem la tine înainte să pleci.

– Și eu mă bucur, i-am șoptit. M-am poticnit încercând să-i spun ceva și am luat-o de la capăt. Ai aflat despre Ascensiune? Despre ce se întâmplă de fapt cu cei care se nasc ca al treilea copil al familiei?

– Da, îmi șopti Tawny. Ian mi-a spus după ce am ajuns în Wayfair. La început, am refuzat să-l cred. N-am vrut să recunosc faptul că am crezut o asemenea minciună oribilă și că am participat la ea.

– N-aveai de unde să știi. Nici unul dintre noi n-a știut.

– Asta nu îmbunătățește situația, nu-i așa?

– Deloc, am zis, privind-o.

Tawny se apropie de mine, iar genunchii ei atingeau acum măsuta.

– Cred că știu de ce nu simți nici o emoție din partea mea. Pentru că eram pe moarte, Poppy. Intervenția parcelor sau cea a lui Vikter n-a făcut decât să oprească procesul. Uită-te cum arăt! Cum îmi arată părul și ochii. Pielea îmi e atât de rece. Cred că sunt pe jumătate moartă...

– Nu ești moartă, Tawny, am zis, bâlbâindu-mă. Poți să respiri, să mănânci, să gândești, să simți, nu-i așa? Atunci când încuviință din cap, am tras adânc aer în piept. Înseamnă că ești în viață.

– Așa e, murmură ea, însă asta se întâmplă și cu Ascendenții.

– Dar tu nu ești un Ascendent. I-am privit trăsăturile frumoase și fine. O să ne dăm seama

de ceea ce ți s-a întâmplat. Cineva trebuie să știe.

– Da, zise ea, răsuflând apăsător și privindu-mă în ochi. Vikter mi-a zis de ce nimeni nu avea voie să știe numele Consoartei și de ce aceia care-l cunoșteau nu aveau voie să-l repete pe tărâmul muritorilor.

Buzele mi se despărțiră.

– Nu mă așteptam la asta, i-am zis.

Tawny izbucni în râs.

– Nici eu, însă Vikter mi-a spus că numele Consoartei înseamnă putere și că pronunția sa poate doborî stelele de pe cer și poate prăbuși munții în mare.

Am tăcut, surprinsă că tocmai repetase ceea ce-mi spusese Reaver.

– Însă asta se întâmplă doar dacă numele Consoartei e rostit de cineva născut ca ea, care posedă o putere primitivă însemnată.

– Dar... eu nu sunt una dintre Primitivi, i-am zis, neînțelegând de ce sau cum anume putea Consoarta să fie atât de puternică, încât nimeni din tărâmul muritorilor nu îndrăznea să-i pronunțe numele.

– Nu știu. Mi-aș fi dorit ca Vikter să-mi spună mai multe, însă asta-i tot ce mi-a dezvăluit. Tawny se aplecă spre mine, peste masă. Mi-a spus că tu cunoști deja numele Consoartei.

Când am ieșit din castelul Redrock a doua zi dimineață, cerul era înnoțat. Căluțul de jucărie se afla în punguța sa de piele, iar eu luasem cu mine un creion și o bucată de pergament. Memorasem cuvintele ce trebuiau pronunțate, după cum mă învățase Sven, ca să pot arunca vraja primitivă. Purtam o pălărie cu boruri largi ce-mi acoperea părul împletit în coadă. Cu toții aveam pe noi hainele de culoare maronie purtate de obicei de hăițașii din Solis, pelerinele noastre, având pe ele blazonul

purpuriu al Coroanei de Sânge – un cerc străpuns în centru de o săgeată –, fiind luate de la gardienii de pe ziduri. Blazonul trebuia să reprezinte infinitatea și puterea, însă era mai mult un simbol al fricii și al opresiunii.

Uram să port blazonul la fel de mult ca hainele albe ale Fecioarei, însă hăitașii erau singurii care aveau dreptul să se miște liber de-a lungul Solisului, ducând mesaje dintr-un oraș în altul sau transportând mărfuri.

Vârcolacii se mișcau neliniștiți, iar eu le simțeam agitația cauzată de faptul că nu puteau să ne însoțească. Am simțit acel gust acid, cu iz de lămâie. Uram faptul că planurile noastre le cauzau îngrijorare, însă, chiar dacă s-ar fi aflat în întruparea lor de muritori, prezența lor ar fi fost prea riscantă și ar fi atras atenția.

Isbeth i-ar fi măcelărit.

M-am întors spre Tawny, care îmi era alături. Petrecuserăm restul zilei trecute împreună, timp în care o pusesem la curent cu tot ce nu aflate până atunci, în vreme ce ea îmi vorbise despre cum se simțise atunci când îl văzuse pe Vikter. Povestea ei îmi amintea de felul în care mă simțisem când stătusem la poarta Vâlceleii, visând-o pe Consoartă. Încă nu aveam idee de ce Vikter credea că eu cunosc numele acesteia.

– Sper că vei încerca să fii cât mai precaută, îmi zise Tawny, zâmbind.

– Desigur.

Îmi cuprinse mâinile cu ale ei. Răceala pielii ei îmi trecea prin mânuși.

– La fel de precaută ca atunci când ne-am furișat afară din castelul Teerman și ne-am dus să facem baie goale-pușcă?

– *Chiar mai precaută* ca atunci, i-am zis, rânjind. Tu ce-ai să faci? Mi-aș dori să nu te îndepărtezi prea mult de Vonetta și de Gianna.

Tawny privi spre locul în care Vonetta o aștepta.

– Mai mult ca sigur că am s-o calc pe nervi, spuse Tawny.

– Ba nu, i-am zis, strângându-i mâinile. Vonetta e foarte plăcută. O să îți placă de ea.

Tawny mă opri, coborându-și vocea.

– Te-ai obișnuit cu vârcolacii? Nu vreau să sune aiurea. Am văzut-o pe Gianna schimbându-și întruparea de vreo zece ori, însă, în afară de faptul că dintr-odată era goală, n-am înțeles niciodată prea bine cum funcționează toată treaba asta la vârcolaci.

Am început să râd.

– L-ai văzut pe Vikter – cel care a murit în fața noastră – și nu poți să înțelegi cum funcționează transformarea la vârcolaci?!

Mă fixă cu o privire știutoare.

– Ai dreptate, i-am zis. Nu m-am obișnuit întru totul cu transformările lor. Dar să te ții atunci când îl vezi pe un dragonin schimbându-și întruparea.

– Abia aștept, zise Tawny, făcând ochii mari.

Încă nu apucase să vadă vreun dragonin, căci aceștia nu se arătaseră, iar Reaver era încă în întruparea sa de muritor. Lucru care avea să se schimbe curând.

– Ar fi cazul să pleci, zise Tawny, în timp ce buza de jos începu să-i tremure.

– Cam așa, i-am șoptit, luând-o în brațe. Despărțirea asta n-are să fie ca anterioara.

– Promiți?

– Da. Începusem să mă eliberez din îmbrățișare, dar chiar atunci am strâns-o și mai tare în brațe. Mi-ai fost întotdeauna o prietenă destoinică, Tawny. Sper că știi. Te iubesc foarte mult!

– Știu, șopti Tawny. Am știut-o dintotdeauna.

Îmi era greu să mă despart de ea, însă trebuia s-o fac. I-am sărutat obrazul rece și i-am promis că aveam să ne revedem în Trei Râuri. Apoi, ne-am alăturat Vonettei, care ne aștepta împreună cu Emil. L-am văzut pe Reaver,

purtând niște pantaloni negri și un pulover asemănător unei tunici pe care îl împrumutase de la Kieran. Legă un cal de căruța ce fusese încărcată cu lăzi de whisky. Lăzile fuseseră stivuite în spatele căruței, acoperite cu o copertină sub care se mai găsea și un mic arsenal. Lăzile cu băutură fuseseră ideea lui Emil. Whisky-ul putea fi folosit pentru a le distra atenția celor care-și băgau prea tare nasul sau puneau prea multe întrebări.

– Urăsc faptul că nu vă pot însoți, îmi zise Vonetta, prinzându-mă de brațe. Sper că știi!

– Nici mie nu-mi place, însă am nevoie să preiei conducerea în absența mea, i-am zis.

– Hei! se răsti Emil, apăsându-și pieptul cu mâna. Mă aflu chiar aici!

– După cum spuneam, am încredere în tine, i-am repetat Vonettei, rânjind slab.

– Câtă lipsă de politețe, oftă Emil.

– E groaznic, zise Vonetta, dându-și ochii peste cap.

– Știi doar că-ți place, îi spuse atlantianul.

– În locul vostru, m-aș feri, să nu audă Kieran, am zis, tachinându-i. Voiam să o îmbrățișez pe Vonetta, și am făcut-o fără să mă mai gândesc. Ai grijă de Tawny, te rog!

– Desigur. Vonetta îmi răspunse la îmbrățișare fără să ezite.

Am închis ochii, simțindu-i îmbrățișarea, așa cum făcusem și cu Tawny.

– Ne vedem în Trei Râuri!

– Te voi aștepta.

M-am retras, întrebându-mă de ce-mi venea să plâng. Emil se înclină într-o manieră sofisticată.

– Chiar așa? l-am întrebat.

– Întocmai, îmi zise ridicându-se și luându-mi mâna în timp ce se apropia. Se aplecă și-mi sărută fruntea. Mergi să-ți salvezi regele, îmi șopti.

Am tresărit, făcând un pas înapoi atunci când se îndepărtă, încuviințând din cap. M-am îndepărtat cu greu, în vreme ce Kieran vorbea cu sora lui. La fel de greu îmi fu să-mi iau bunrămas de la Delano, Naill și Perry. Îmbrățișările lui Delano erau cele mai bune. Orice s-ar fi putut întâmpla până când aveam să ne reîntâlnim în Trei Râuri. *Orice.*

M-am dus spre calul meu și i-am apucat frâiele. Numele său era Winter. Armăsarul era mare și alb. Era frumos, însă nu se compara cu Setti. Considerasem că nu era înțelept din partea mea să-l duc în Carsodonia. Am privit spre intrarea castelului, bucurându-mă să văd că Vonetta discuta cu Tawny și Gianna. Tawny urma să fie bine. Cu toții aveau să fie bine.

Kieran se apropie și îmi atinse un braț.

– Ești gata de drum?

– Da, i-am răspuns, urcând în șa. Mi-am trecut privirea peste cei din grup – peste prietenii mei –, după care am privit spre valea de dedesubt, acolo unde se aflau conacele impunătoare. În timp ce ieșeam din Oak Ambler și lăsam în urmă zidul împodobit acum cu stindarde atlantiene, o parte din mine își dorea să nu trebuiască să mă întorc. Poate că însemna că eram lașă, însă nu-mi doream să mai calc în acel oraș, cu toate că știam că în unele moduri nu aveam să-l părăsesc vreodată.

O parte din mine avea să rămână în cenușa încă fumegândă a Templului lui Theon, pârjolit și ajuns ruină.

CAPITOLUL 20

Casteel

Am deschis ochii, trezit de susurul apei și de mirosul greu și dulce al florilor de liliac. Pereții erau acoperiți de flori mov ce se întindeau și peste tavan. Aburul se ridica printre razele de soare. Apa se învolbura constant, agitată, printre bolovani.

Nu-mi aminteam să fi adormit. Ascuțisem acea bucată de os până când obosisem. Orice s-ar fi întâmplat, nu mă mai aflam în celulă. Cel puțin, nu la nivel mental. Eram în grotă. Poppy spusese că era grotă mea. Însă acum era *a noastră*. Un paradis.

Inima începu să-mi bată cu putere, șocându-mă. Nu se mai întâmplase una ca asta de zile bune. Poate că ar fi trebuit să mă îngrijorez. Știam că trebuia să fiu mai atent, însă nu-mi permiteam. Nu în acea clipă.

M-am întors, cercetând suprafața învolburată a apei și fuioarele de abur.

– Poppy? am strigat răgușit, chinuindu-mă să înghit în sec.

Nici un răspuns.

Stomacul începuse să-mi zvâcnească în ritm cu inima. Oare unde era? M-am întors, mișcându-mă prin apa caldă și prin aerul umed. De ce mă aflam în acel loc fără ea? Mi se părea o cruzime să mă trezesc acolo fără ea. Oare eram supus unei noi forme de pedeapsă?

Eram pedepsit pentru păcatele comise? Pentru toate minciunile pe care le țesusem?

Pentru viețile luate? Pentru viețile pe care le *curmasem* cu mâinile mele? Știusese dintotdeauna că, la un moment dat, aveam să culeg ceea ce semănasem, oricare ar fi fost intențiile mele. Oricât de mult mi-aș fi dorit să fiu *mai bun*.

Nu meritam pe cineva ca Poppy – o persoană atât de puternică, de curioasă și de inteligentă. O persoană incredibil de *mărinimoasă*. Cineva care merita să fie cu o persoană la fel de bună ca ea. Nu cu cineva ca mine. Eram conștient de asta. O știusese de la început. Din momentul în care conștientizasem cu cine mă aflam la Perla Roșie.

Știam că nu aveam nici un drept să mă aflu în locul în care mă aflam.

Cineva ca mine – capabil să o ucidă pe femeia pe care o iubea – nu merita să fie cu o *zeiță*. Nu mai conta faptul că Shea mă trădase pe mine și că își trădase regatul. Decenii mai târziu, fără să mai conteze motivele, eram încă măcinat de acele evenimente și de regrete. Bărbia îmi căzu în piept. Am deschis ochii, privindu-mi mâinile – care în acel colț de paradis erau încă întregi, chiar dacă pline de tăieturi și de cicatrici. Două mâini care luaseră viața lui Shea și a multor alora. Mă miram că nu rămăseseră pe veci pătate de sânge.

Aveam să-i aparțin pe veci lui Poppy.

Ea fusese cea care mă găsisese la Perla Roșie, deși eu fusesem cel care o căuta. Plănuisese să o răpesc, însă ea fusese cea care mă capturase pe zidurile ce înconjurau Masadonia. Eram gata să o folosesc, însă, sub acea salcie, reușise să aibă putere completă asupra mea fără să se străduiască. Fusesem pregătit să fac orice, însă ea devenise totul pentru mine atunci când mă rugase să petrecem noaptea împreună, pe când ne aflam în New Haven.

Mă cucerise.

Și mă păstrase, chiar și după ce aflase ce sunt, cine sunt și ce făcusem. *Mă iubea.*

Cineva mai bun decât mine, cineva care nu se mânjise cu sângele de care mă mânjisem eu, ar fi refuzat-o. Ar fi lăsat-o să găsească pe cineva care să fie *bun*. Care să o merite.

Eu nu eram genul acela de bărbat.

– Cas?

Întregul corp mi se cutremură atunci când i-am auzit vocea. Respirația mi se opri în piept. Pe moment nu am fost în stare să mă mișc. Eram blocat. Din cauza vocii ei. „Vocea ei.”

Am reușit să-mi controlez corpul și m-am întors. Văzând-o, am fost cuprins de...

Apa i se învârteja în jurul coapselor moi, atingând jucăuș liniile abdomenului ei. Buzele mele își amintiră felul în care sărutaseră cicatricile de deasupra buricului ei. Nevoia de a îngenunchea ca să pot săruta din nou acele cicatrici lăsate în urmă de gheare aproape că mă împinse să mă cufund în apă.

Am privit urmele rozalii ce-i străbăteau tâmpla stângă și sprânceana arcuită – răni vindecate ce îmi păreau la fel de frumoase ca pistruii ce-i acopereau nasul. Cicatricile îi puneau în evidență linia delicată a pomeților și fruntea mândră. Cât despre ochii ei...

Erau depărtați și mari, cu gene lungi. Îmi aminteam că mi se păruseră uimitori, aducându-mi aminte de strălucirea ierbii de primăvară. Acum, strălucirea argintie din spatele pupilelor și liniile subțiri ce-i străbăteau pupilele îi făceau să pară năucitori. Ochii ei... Îmi păreau ca niște ferestre ce se deschideau asupra sufletului meu.

Am savurat imaginea, ținându-mi respirația. Părul ei de culoarea vinului roșu îi cădea în valuri peste umeri, atingând apa cu vârfurile. Se mișcă, iar cârlionții îi jucară peste sâni plini, lăsând să se întrevadă pentru o clipă înnebunitoare areole rozalii. Inima mi se

poticni – aproape că mi se opri pentru o clipă – în timp ce îi priveam bărbia mândră și un pic ascuțită și buzele care mă scoteau din minți, zemoase și coapte asemenea unor fructe dulci. Mădularul mi se întări atât de repede, încât aerul îmi fu aruncat din plămâni. Buzele acelea...

Erau cea mai dulce tortură.

Niciodată în viața mea nu-mi fusese atât de greu să-mi găsesc cuvintele.

– Te-am așteptat.

Gura aceea... zâmbetul ei... mă cucerise cu totul.

Veșnic.

Și pentru totdeauna.

Poppy veni spre mine, iar eu am început să mă mișc prin apă, spre ea. Apa se involburase frenetic în timp ce am ajuns unul lângă celălalt.

Am cuprins-o în brațe, iar senzația pielii ei moi și calde aproape că-mi opri inima în loc. Se poate chiar să se fi întâmplat. Nu mai știam.

I-am trecut o mână prin păr, strângând-o în brațe, în timp ce mâinile ei se încolăciră în jurul taliei mele.

– Regina mea, i-am șoptit, sărutându-i creștetul.

Am tras adânc aer în piept, simțind un iz de iasomie, mirosul ei, acoperind mirosul liliacului.

– Regele meu, zise Poppy, tremurând, iar eu am reușit s-o strâng și mai tare în brațe.

Am închis ochii.

– Nu-mi spune așa, i-am zis, sărutându-i din nou creștetul. Ai să mă faci să mă consider mai important decât sunt cu adevărat.

Izbucni în râs. Zeilor, râsetul ei mă făcu să mă simt important. Puternic. Pentru că reușisem să o fac să râdă.

– Atunci, nu-mi mai spune că sunt „Regina ta”, zise ea.

– Însă ești importantă, i-am zis. Continuum să-mi trec mâna prin părul ei, mirându-mă de cât de reală era senzația. O zeiță. Lucru pe care, țin să spun... îl știam oricum. Poate că ar trebui să-ți spun...

Ea se trase înapoi, mirată, lăsându-și capul într-o parte și privindu-mă.

– Știi?

Zeilor, ochii aceia... Acel verde străbătut de firișoare argintii mă fascina.

– Casteel?

Își lăsă palma – un pic bătătorită din pricina mănuirii sabiei și a pumnalului – pe pieptul meu.

– Ochii tăi... am început să-i zic, mângâindu-i obrazul, mă vrăjesc. La fel de mult precum...

– *Casteel*, zise ea, înroșindu-se.

Am chicotit, privindu-i buzele pronunțându-mi numele.

– Da, știu că ești o zeiță.

– Cum? Dintr-odată, trăsăturile ei deveniră dure. Maxilarul i se încordase. Ochii îi erau serioși. Semănau cu niște smaralde crăpate. Transformarea ei mă șocă și în același timp... mă *excită*. Regina de Sânge, conchise ea.

– Am știut-o din momentul în care mi-a spus că Malec e zeu. Asta înseamnă că și tu ești.

– Nu Malec e tatăl meu, ci Ires, îmi spuse Poppy. Fratele lui geamăn. El e acea felină sălbatică – cea pe care am văzut-o în cușcă.

Am rămas surprins, însă ce zicea Poppy avea sens. Isbeth nu știa unde se afla întemnițat Malec. Nici nu avusese habar că încă era în viață. Ar fi trebuit să-mi fi dat seama în clipa în care Isbeth mă întrebase despre el.

– V-a luat pe tatăl meu și pe tine, zise Poppy, chinuită. A luat...

– Ea nu înseamnă nimic pentru noi, am zis, regretând că ochii îi erau îndurerați. *Nimic*.

Mă privi cu atenție în timp ce-mi mângâia pieptul.

– Ce se întâmplă acum între noi e aieva, șopti Poppy.

Am încuviințat din cap, trecându-mi degetul mare peste cicatricea zimțată ce-i acoperea obrazul.

– Suntem suflete-pereche.

Buzele începură să-i tremure.

– Am atât de multe să-ți spun. Vreau să te întreb atâtea lucruri. Nici nu știu de unde să încep, zise ea, închizând ochii pentru o clipă. Ba da! Știu cu ce să încep. Ești bine?

– Da.

– Nu mă minți!

– N-o fac.

Dar asta făceam.

Îmi apucă încheietura mâinii, și eu știam de ce o făcea. Știam ce voia să vadă, însă ce urma să vadă nu era real.

– N-o face, i-am cerut, și ea se opri. Ochii i se umeziră. Ești bine?

– Cum poți să mă întrebi una ca asta? Nu-i venea să creadă. Nu eu sunt ținută captivă.

– Nu, însă tu ești cea care poartă acum un război.

– Nu e același lucru.

– Va trebui să ne punem de acord că nu putem fi de acord, i-am spus.

Ea miji ochii.

– Sunt bine, Casteel, dar să știi că am primit mesajul lui Isbeth...

M-am lăsat cuprins de furie, gândindu-mă la reacția pe care i-o provocase cadoul lui Isbeth.

– Sunt aici. Tu ești alături de mine. Sunt bine, Poppy.

Vedeam că se chinuia. Își controlează emoțiile, pentru că putea. Era într-atât de puternică.

Își ridică bărbia.

– Vin să te eliberez, îmi zise.

Dintr-odată, am fost cuprins de un val de emoții contradictorii. Speranță. Groază. Nevoia de a o cuprinde în brațe și de a-i auzi vocea în

afara visului. S-o văd zâmbind și să-i răspund la întrebări, să o aud împărtășindu-mi credințele și *tot* ce avea de-a face cu ea. Toate astea contrastau cu teama pe care o simțeam, cauzată de faptul că nu știam ce anume plănuia Regina de Sânge. Și ce aveau planurile ei de-a face cu Poppy.

– Suntem în apropiere de Trei Râuri, îmi zise. Zeilor! Era foarte aproape.

– Kieran e alături de mine, adăugă, iar inima mea începu iar să bată puternic. Am luat și un dragonin cu mine. Fața i se tensionă și deveni palidă. Pe Reaver. Însă mai am și o vrajă primitivă care...

– Stai puțin, am zis, atingându-i bărbia. Ai spus dragonin?

– Da. Am reușit să-i invoc.

– Pe toți zeii! am bălmăjit.

– Știu, zise ea trăgănat. Cred că are să-ți placă de Reaver. Nasul i se încreți într-un mod adorabil. Sau poate că n-are să-ți placă. A încercat să-l muște pe Kieran.

Am ridicat din sprâncene.

– Un dragonin a încercat să-l muște pe Kieran?

Ea încuviință din cap.

– Pe Kieran al meu?

– Da, însă, dacă Reaver încearcă vreodată s-o facă din nou, Kieran o merită, să știi. E o poveste lungă, adăugă Poppy grăbită. Am... am pierdut atâți... Se poticni, iar pieptul îmi fu cuprins de durere văzându-i suferința din ochi. Dragonini. Vârcolaci. Soldați. L-am pierdut pe Arden.

La naiba!

Mi-am lipit buzele de fruntea ei. Arden fusese un soldat destoinic. Drace! Însă faptul că pierduserăm și dragonini... Zeilor!

Poppy se retrase.

– Îmi poți spune ceva despre locul în care ești ținut prizonier? Orice?

– Eu...

– Ce e? Își mușcă buza de jos, atrăgându-mi atenția. Vrei să mă părăsești din nou?

– Nu te-am părăsit niciodată, i-am zis dintr-o suflare.

Privirea i se îndulci în timp ce se lăsa pe mine. I-am cuprins mijlocul.

– Îmi poți spune ceva? Chiar și cel mai mic detaliu contează, Casteel.

Nu știam ce să-i zic.

– Nu vreau să...

– Ce?

– Nu vreau să te apropii de Carsodonia, am recunoscut. Nu vreau să fii în preajma...

– Nu mi-e frică de ea, mă întrerupse Poppy.

– Știu. I-am mângâiat fruntea. Știu că nu ți-e teamă de nimeni și de nimic.

– Nu-i chiar așa. Șerpilor mă sperie.

Buzele îmi zvâcniră.

– Și guzganii.

– Și ei. Însă Isbeth? De ea nu mi-e deloc frică. Vin să te eliberez, așa că să nu îndrăznești să-mi ascunzi vreun detaliu dintr-o nevoie prostească de a mă proteja.

– Prostească? am întrebat, rânjind. Eu aveam impresia că încerc să te protejez din dragoste.

– Casteel, mă admonestă ea.

– Am impresia că vrei să mă înjunghii.

– Aș face-o, însă, având în vedere că-ți face plăcere, n-ar avea efectul scontat.

Am început să râd, iar respirația mi se opri în piept când îmi pronunță din nou numele. Se înmuie pronunțându-l. Vocea îi era plină de *dorință*. O simțeam, o vedeam în ochii ei și în linia gurii.

Pe toți dracii!

– Sunt ținut undeva în subteran. Nu știu prea bine unde, însă cred că... Mi-am amintit dintr-odată de slujnică. Cred că locul în care mă aflu face parte dintr-o rețea de tuneluri.

Nasul i se încreți din nou.

– Îți mai amintești pasajele subterane care plecau de sub Redrock și dădeau spre stânci? Am descoperit și tuneluri sub Templul lui Theon din Oak Ambler. O rețea destul de amplă, conectată cu castelul Redrock și cu unele dintre conace, îmi spuse Poppy, explicându-mi după aceea cum anume descoperise toate astea. E posibil ca rețeaua de tuneluri în care te afli tu să fie asemănătoare?

– E posibil, am zis, încordându-mi maxilarul atunci când am simțit degetele ei înghețate atingându-mi gâtul.

Am fost dintr-odată cuprins de panică. Mi-am plecat capul, ca să o sărut. Atingerea și gustul buzelor ei erau asemenea unui drog.

– *Cas*, murmură Poppy atingându-mi buzele. N-ar trebui. Mai bine am continua să vorbim.

– Știu, știu. Aveam multe de discutat. Lucruri importante.

Voiam să aflu cum își petrecuse timpul. Ce mai făcuse Kieran. Voiam să aflu mai multe despre asediul orașului Oak Ambler. Să aflu pe cine mai înjunghiase – pentru că mai mult ca sigur înjunghiase pe cineva. Poate pe mai mulți. Voiam să aflu dacă era bine. Voiam să știu că nu se temea. Că nu se pedepsea. Însă se afla acolo, în fața mea, și puteam să simt cum răceala îmi intra în piele. Unul dintre noi începea să se trezească, și știam că visul se putea încheia fulgerător.

Am sărutat-o din nou.

N-am făcut-o cu blândețe. Îmi doream să o simt. Să-i arăt cât de tare mă cucerise. Și atunci, când i-am atins buzele cu vârful limbii, ea și le deschise pentru mine. Mă primi ca întotdeauna, iar sărutul se simți aproape la fel de bine ca în realitate. *Aproape*. Am sărutat-o până când am simțit acea atingere înghețată pe gâtul meu, moment în care mi-am ridicat capul.

Ochii ei se limpeziră, și am văzut momentul în care și-a dat seama că visul avea să se termine.

– Nu, șopti Poppy.

– Îmi pare rău, am zis, lipindu-mi fruntea de a sa.

– Nu e vina ta.

M-am cutremurat, știind că nu mai aveam mult timp la dispoziție. Trebuia neapărat să-i spun ceva.

– Știu ce anume e Isbeth. E semi....

– Ce anume?

– Un zeu fals. Întreabă-l pe Kieran! Sau pe Reaver. Dragoninul trebuie să fie foarte bătrân. S-ar putea să știe care e slăbiciunea lui Isbeth. Un *semizeu* e asemănător unui zeu... însă nu în totalitate.

– Bine, zise ea încuviințând din cap. Să știi că a învățat cum să controleze energia primitivă – nu știu dacă datorită faptului că e ceea ce e sau pentru că Malec a îndrumat-o. Însă fii cu băgare de seamă! Cu genul ăsta de magie a ucis dragoninii.

– Tot timpul am grijă, i-am zis, sărutându-i vârful nasului, în timp ce-mi simțeam șira spinării cuprinsă de răceală. Un junghi de foame mă străpunse. Suntem două inimi, am adăugat, trecându-mi buzele peste fruntea ei și închizând ochii. Două inimi care împart același suflet. Ne vom găsi din nou. O vom face întotdeauna...

Visul începu să devină fragmentat, oricât încercam să-l mențin – ca s-o pot păstra pe Poppy în brațele mele. M-am trezit singur în celula rece, tremurând și *înfoimetat*.

Poppy

– Semizeu, am zis. Cuvântul rostit fu urmat de aburul ce-mi ieșea pe gură. Nu era la fel de frig ca pe coastă. În curând, după ce aveam să trecem printre Podul Alb și Trei Râuri, avea să

fie mai cald, însă nu puteam risca să facem focul.

Ne aflam prea aproape de Pădurea Sângerie.

Era a doua noapte când ridicaserăm tabăra în apropierea acelei zone blestemată. Până în acel moment, nu văzuserăm urmă de ceață sau de Temuți, însă știam că norocul ni se putea schimba în orice clipă. Tocmai de aceea, ne odihneam cu rândul, și nici unul dintre noi nu dormea prea adânc.

Cu toate acestea, reușisem să adorm după ce petrecusem șase zile pe drum. După ce nu reușisem să-l gădesc pe Casteel în vis vreme de nouă nopți, până la urmă am ațipit. Fusesem obosită. *Foarte* obosită. Nu credeam că avea de-a face cu ritmul rapid în care călătoriserăm. Mă îngrijora faptul că devenisem foarte înfometată în ultimele două zile. Gâtul îmi era uscat oricât de multă apă aş fi băut. Nu voiam să mă gândesc la toate acele lucruri pe moment, în timp ce vorbeam, întoarsă înspre o latură a căruței.

N-am primit răspuns.

Mi-am reținut frustrarea și am bătut în lemnul căruței.

– Ce e? veni răspunsul grav.

– Tocmai m-am trezit, am zis, coborând lângă căruță.

– Bine, veni răspunsul lui Reaver, estompat de prelată. Vrei ceva de la mine?

– A avut un vis, îi zise Kieran, care mă urma. Coborî mult mai grațios decât mine din căruță, pe pământul bătătorit și rece. L-a visat pe Cas.

– Așa, și?

Kieran îmi aruncă o privire ce-mi dădea de înțeles că mai avea un pic și urma să răstoarne căruța.

– E ținut undeva în subteran și crede că locul e legat de un sistem de tuneluri – probabil ceva asemănător cu cel din Oak Ambler. Mi-a spus ce anume e Isbeth. E semizeu. Un zeu fals. M-a

rugat să-l întreb pe Kieran dacă știe ceva despre asta, însă tot ce și-a putut aminti e o legendă veche, bună pentru o șezătoare sau la adormit copiii, i-am zis lui Reaver.

Urmă un moment de tăcere, și mă temeam că Reaver adormise la loc.

– Ce legendă? întrebă Reaver.

– Doar n-ai de gând să mă pui s-o repet, zise Kieran. Cu atât mai puțin să stau aici să vorbesc la *căruță*!? Până la urmă, de ce ai ales să dormi acolo? Puteai să ridici un cort.

– Corturile mi se par... sufocante, zise Reaver.

– Și faptul că dormi sub o prelată nu ți se pare sufocant?!

– Deloc.

Răspunsul lui Reaver nu avea nici un sens.

– *Kieran*, am zis.

Kieran oftă.

– Bine. Am auzit povestea de la mama, care obișnuia să ne-o povestească mie și Vonettei. E despre o fată care era îndrăgostită de cineva care era cu cineva. Fata se considera mult mai demnă de dragostea acelei persoane, așa că se ruga zilnic. Până la urmă, un zeu care susținea că era Aios veni la ea și îi promise că avea să-i îndeplinească dorința, doar că fata trebuia să dea ceva la schimb – primul născut al familiei. Pe fratele ei mai mare. Astfel că fata trebuia să-l omoare. Ceea ce a și făcut. Desigur, nu Aios îi vorbise. Fusese înșelată de un semizeu, ucidându-și astfel fratele, zise Kieran.

– Chiar dacă aud povestea pentru a doua oară, nu prea are logică, am zis. Adică, pricep mesajul. Vorbește despre faptul că nu poți forța pe cineva să te iubească, nu-i așa? Nici măcar un zeu n-ar putea face așa ceva. Dar de ce ar încerca un semizeu să facă așa ceva? Să o convingă pe fată să-și ucidă fratele?

– Pentru că asemenea ființe sunt în stare de una ca asta?! zise Kieran ridicând din umeri. Habar n-am. Mama nu ne-a explicat niciodată,

dar, din nou, nu cred că povestea are vreo sămânță de adevăr.

Am atins inelul, atașat de lanțul ce se găsea sub gulerul hainei.

– Fabula asta ar merita explicată în amănunțime, am zis.

– Păi, sunt sigur că cel care a scris-o ține chiar foarte mult la opinia ta, veni răspunsul grosolan al lui Reaver din interiorul căruței. Deși probabil că nu i-ar fi de mare ajutor. Există aceste făpturi semizeu, însă sunt foarte rare, continuă dragoninul. Atât de rare, încât eu n-am văzut nici una până acum.

– Dar ce sunt, mai exact? am întrebat.

– O ființă care nu s-a născut ca zeu, însă a fost transformată ca să ajungă așa. Un muritor care a primit Ascensiunea din partea unui zeu, fără să fie al treilea copil născut într-o familie. Persoana nu era considerată ca fiind un Ales. Puținele persoane de acest fel care au existat au fost considerate zei falși, îmi explică Reaver.

Kieran îmi aruncă o privire.

– Știi care ar putea să fie slăbiciunile unor asemenea zei falși? îl întrebă el.

– După cum spuneam, n-am cunoscut personal nici un zeu fals. Era interzis să treci prin Ascensiune un muritor care nu era Ales, iar puțini au fost cei care au îndrăznit să încalce legea, zise Reaver. Se opri din nou. Majoritatea nu supraviețuiau Ascensiunii, însă cei care o făceau deveneau, din toate punctele de vedere, zei. Presupun că au exact aceleași slăbiciuni ca un zeu adevărat.

– Adică pot fi uciși doar de către un alt zeu, de către un zeu primitiv sau de o lamă din piatră de umbre care să le străpungă inima ori capul, am zis. Vești bune!

– Chiar așa, zise Kieran, privindu-mă. Acum, știm cum o putem ucide pe Isbeth.

Erau într-adevăr vești foarte bune, însă faptul că Isbeth era mai mult sau mai puțin un zeu

însemna că avusese ani buni în care experimentase folosirea *eather*-ului – și tot restul.

– Perfect. Acum, mergeți să pălăvrăgiți în altă parte, ca să pot adormi la loc, zise Reaver.

Kieran se uită urât la el.

– De ce nu-ți găsești alt loc să dormi?!

– De ce nu te duci în...

– Gata! Am zis în timp ce Kieran începea să mârâie. O durere înfundată îmi cuprinse fruntea. De câteva zile tot avusesem dureri de cap, însă nu știam dacă asta care se declanșase acum era din pricina discuției cu Reaver sau avea o altă cauză. Nu mai am întrebări, i-am zis lui Reaver.

– Slavă zeilor! zise Reaver.

Măinile sale apărură brusc deasupra căruței. Le scutura de parcă se afla în miezul unei rugăciuni frenetice.

M-am ridicat, trăgând adânc aer în piept. Kieran mă urmă în timp ce ne îndreptam spre cortul pe care-l împărțeam, aflat aproape de căruță. Am început să mă gândesc. Informația primită de la Casteel, care credea că era ținut în subteranele Carsodonei, nu în mine sau într-un alt loc, era ceva nou. La fel și faptul că Isbeth era semizeu, un zeu fals ce putea fi ucis ca orice alt zeu.

M-am oprit înainte de a ajunge la cort. Kieran era cel care trebuia să stea de pază, însă știam deja că nu puteam să adorm la loc. M-am întors spre el.

– Lasă-mă pe mine să stau pe pază, i-am zis.

Încuviință absent din cap, privind cerul înstelat.

– Cum se simțea Casteel? mă întrebă, prinzând ocazia. Cum arăta?

– Arăta bine. Perfect, am șoptit, simțind că mă strânge pieptul.

Nu mai văzusem acele tăieturi care-i străbăteau pielea, așa cum se întâmplase prima oară când îl întâlnisem în vis. De data aceasta, nu mai păruse atât de slab. Nu mai avea acel început de barbă. Arăta exact cum mi-l aminteam, ca ultima oară când îl văzusem, cu treizeci și nouă de zile în urmă. Știam însă că totul era o iluzie. Nu mai arăta deloc așa, și bănuiam că în ultimul vis își transformase înfățișarea pentru că fusese conștient că sufletele noastre se întâlniseră din nou în timpul somnului.

– M-a rugat să-ți spun că se simte bine, i-am mai zis lui Kieran.

Acesta zâmbi, însă nu simțeam deloc ușurare venind din partea lui. Era la fel de conștient ca mine că starea lui Casteel nu avea cum să fie bună.

Am atins inelul, închizând ochii.

– La naiba! murmură Kieran. Uite!

Am deschis ochii, urmându-i privirea spre pământul golaș aflat între noi și Pădurea Sângerie, acoperit dintr-odată de fuioare groase de ceață.

– Temuți!

Norocul ne părăsise. Mi-am scos pumnalul.

– Pe toți dracii! țipă Reaver, aruncând prelata într-o parte, în timp ce se ridica de sub ea... gol-puşcă. Sări din căruță, aterizând ghemuit. Mă ocup eu.

– Ce-are de gând să facă, așa gol-go...? întrebă Kieran, oprindu-se în clipa în care corpul lui Reaver erupse în scânteii, transformându-se în dragonin. Acum, înțeleg, continuă Kieran.

Gemetele ascuțite ale Temuților străpunseră tăcerea, apoi o pâlnie de foc alb-argintie luminează întunericul, topind bezna și creaturile ce se apropiuau.

Casteel

Apa înghețată îmi udă capul, trimițând un val de șoc prin mine în timp ce zvâcneam, întins pe o parte. Am deschis ochii, icnind, în timp ce plămânii mi se blocau din cauza frigului ce-mi cuprinsese pielea.

– S-a trezit, am auzit o voce declarând sec.

– I-a luat ceva, veni ca răspuns o voce mai moale și mai guturală. M-am încordat, recunoscând vocea *aceea*. Enervarea din tonul său.

Era Regina de Sânge.

Am pipăit osul ascuțit pe care-l ascundeam la spate și am clipit printre stropii de apă, așteptând... așteptând ca privirea să mi se limpezească, pentru a putea desluși formele din fața mea. Așteptam ca acestea să devină clare.

Callum îngenunche lângă mine, lăsând găleata lângă piciorul său. Trăsăturile lui erau încă destul de neclare, însă vedeam că rânjea spre mine, dezgustat.

– Nu arată prea bine, Maiestate, zise Callum.

M-am concentrat la cea care aștepta în spatele său. Regina de Sânge stătea țeapănă, materialul subțire al rochiei sale de seară mulându-se pe șoldurile ei înguste. Am clipit, crezând pentru o clipă că era la bustul gol. Mă înșelasem. Parțial. Corsajul rochiei era făcut din două jumătăți, bucățile mai groase de material fiind unite cu dantelă, acoperindu-i doar părțile cele mai ample ale sânilor ei. Am fost dintr-odată cuprins de dezgust.

– Pute, zise Isbeth.

– Mai du-te dracu'! am murmurat, ridicându-mă în capul oaselor și aducându-mi mâna lângă șold, mai aproape de osul ascuțit.

– Aș face-o cu plăcere, zise Isbeth, lăsându-și capul într-o parte. Părul ei strâns în coc avea o nuanță de roșcat-închis sub lumina torțelor. Aproape la fel ca Poppy. *Aproape*. Se pare însă că e mai mult decât evident că refuzi să te speli sau să mănânci.

Să mănânc? Mi se adusese, oare, de mâncare? Abia atunci am observat farfuria, aflată la câțiva pași de mine. O bucată de brânză și niște pâine alterată. Habar nu aveam când aduseseră acea farfurie.

Mi-am amintit, prin gândurile încețoșate, ce-mi zisese Poppy în vis. Mi-am relaxat maxilarul, tresărind. Maxilarul mă durea. La fel ca fața. Dinții. Colții. Pulsau de durere în vreme ce îmi concentram privirea asupra reginei. Dorința îmi dispăruse câtă vreme fusesem alături de Poppy în acea grotă, în vis. Fusesse singurul moment în care mă simțisem bine.

– M-am tot gândit, am zis, încercând să-mi mențin limpezimea gândurilor. M-am tot gândit la ce am văzut în Oak Ambler.

Isbeth ridică dintr-o sprânceană.

Am reușit cu greu să înghit în sec, cuprins de durere.

– Am văzut acolo o felină sălbatică de mari dimensiuni, ținută într-o cușcă, am zis.

Nările ei se dilată în timp ce tresări, făcând un pas înainte.

– Când ai văzut-o?

– Păi, știi..., am zis, aplecându-mă puțin înainte, în timp ce făceam turul castelului Redrock.

– Și mai era cineva alături de tine, la plimbare?

– Poate, am zis, privind-o. De ce ai ține o felină în cușcă? Să fie, oare, unul dintre... *animalele tale de companie?*

Buzele ei roșii se curbară într-un zâmbet subtil.

– Nu e preferatul meu. Tu ești acela.

– Mă simt onorat, am mârâit, iar Isbeth zâmbea în continuare. Felina aceea nu părea că se simțea prea bine.

– N-are nimic, zise ea.

Vârfurile degetelor mele atingeau osul ascuțit.

– Trebuie să fie foarte bătrână. Poate e aceeași despre care vorbea Poppy – cea pe care a văzut-o pe când era copil.

Isbeth tăcu mălc.

– Mi-a povestit că a văzut-o cândva în castelul Wayfair.

– Penellaphe a fost un copil foarte curios.

– Mai ai acea felină?

Isbeth mă fixă cu privirea.

– Se află în exact același loc în care Penellaphe a văzut-o cu mulți ani în urmă, zise ea, iar eu m-am chinuit din răspuțeri să nu zâmbesc, cuprins de o bucurie sălbatică. Dar s-ar putea să fie foarte înfometată. Poate că ar trebui să-i dau să mănânce următorul deget pe care am să ți-l tai.

– Fă-o chiar acum! Nu-l mai pune la treabă pe băiețelul tău preferat.

– Dar, nu sunt nici pe departe un băiețel! zise Callum, încruntându-se.

– Nu-ți folosi slujnicele, am continuat, privind-o drept în ochi. Ți-e frică? Nu ești destul de puternică?

Isbeth izbucni în râs, lăsându-și capul pe spate.

– Să-mi fie frică? De tine?! Tot ce mă înspăimântă la tine e halul în care puți!

– Fie, am murmurat. Însă eu cunosc adevărul. Toată lumea de aici îl știe. Ești curajoasă doar atunci când îi ții în lanțuri pe cei mai puternici ca tine.

Râsul ei se opri.

– Te crezi mai puternic decât mine?!

– O, da! I-am zâmbit, apucând osul ascuțit în mână. Sunt, totuși, fiul mamei mele.

Isbeth mă țintui cu privirea și țâșni spre mine, așa cum știam că avea să facă, pentru că unele lucruri rămăseseră neschimbate.

Mândria ei fragilă avea să rămână tot timpul ușor de rănit.

Am scos la vedere osul ascuțit, împingându-l cu repeziciune spre ea, în timp ce Isbeth mă apucă de gât, chiar deasupra legăturii din piatră de umbre.

Ochii lui Isbeth se holbară în timp ce întregul ei trup era cuprins de convulsii.

– Asta-i pentru fratele lui Poppy, am zis, strângând din dinți.

Isbeth își coborî încetul cu încetul bărbia, privind spre locul în care osul ascuțit i se înfipsese chiar în mijlocul pieptului. Îi ratasem inima cu mai puțin de un deget.

Mă privi. Ochii ei întunecați străluceau.

– Au, sâsâi ea, împingându-mă cu putere înapoi.

Capul meu se izbi de perete, durerea explodându-mi în spatele ochilor în sute de stele luminoase. Am alunecat într-o parte, reușind să mă opresc înainte de a mă prăbuși.

– Chiar nu era cazul să te porți așa, zise Isbeth, apucând osul ce-i ieșea din piept.

Slujnicele se apropiară, însă ea le opri. Callum rămăsese la locul său, în genunchi, privind-o cu interes.

– N-ai făcut decât să mă enervezi.

– Și să-ți distrug rochia, am adăugat. Durerea ce-mi cuprinsese capul îmi amplifică foamea, precum și nevoia de a mă hrăni ca să-mi pot vindeca rănila pe care le suferisem în ultima vreme.

Își trase buzele, dezvelindu-și dinții plini de sânge.

– Așa-i, zise Isbeth, trăgând osul din rană și aruncându-l într-o parte. Orice ai crede, nu vreau să te ucid, chiar dacă în momentul de față m-aș bucura foarte mult s-o fac. Însă am nevoie de tine viu.

Continuă să vorbească, însă nu mai auzeam decât parțial ce-mi spunea. Bătăile inimii i se

întețiseră. Mirosul sângelui ei era puternic. Puteam auzi și bătăile inimii Revenantului. Simțeam și bătăile constante ale inimilor slujnicilor, care așteptau lângă Isbeth.

– Are nevoie de sânge, observă Callum.

Dum. Dum. Dum.

– Mai degrabă i-ar prinde bine o revizuire a comportamentului, zise Isbeth.

Dum. Vâj. Dum. Vâj.

– Perfect de acord. Însă privește-i ochii! Sunt aproape negri, zise Callum, ridicându-se. Dacă nu bea în curând sânge, o să...

– O să-ți sfâșii beregata, am zis. Și-am să-ți scot măruntaiele prin rană.

Callum își țuguie buzele în timp ce mă privea.

– Minunată imagine! Mulțumesc!

– Du-te dracului! am mârâit.

– Măcar am aflat care ți-e expresia preferată pe ziua de azi, oftă Isbeth, ștergându-și sângele care-i mânjea abdomenul. Nu înțeleg de ce ești atât de dificil. Ți-am oferit mâncare, apă curată și un... Se opri pentru un moment, observând cadavrul Temutului. Un adăpost relativ sigur. Nu ți-am luat decât degetul drept plată. Și, cu toate astea, m-ai înjunghiat.

Nemernicia vorbelor ei îmi alungă pentru o clipă amețeala ce începuse să mă cuprindă din cauza setei de sânge.

– Între timp, fiica mea mi-a cucerit orașul portuar, continuă Isbeth, în timp ce corpul meu se încorda. Aha! Văd că am reușit totuși să-ți captez atenția. Da, așa e! Penellaphe a cucerit Oak Ambler, și am impresia că am dintr-odată mai puțini Ascendenți ca înainte.

Buzele mele se arcuiră încet.

– Zâmbește cât poțtești, zise Isbeth, aplecându-se peste mine, privindu-mă cu ochii ei șireți și puternic machiați. Ți se pare că sunt afectată de o asemenea veste?

Mă chinuiam să mă concentrez. Nu părea deloc afectată.

– Oak Ambler urma să cadă, zise ea, iar pentru o clipă vocea ei deveni o șoaptă abia perceptibilă din cauza bătăilor inimii ei care îmi inunda auzul. Trebuia să fie cucerit.

Un bolborosit umplu celula, iar Isbeth se îndreptă, strângându-și buzele. Buzele mele îmi dezveliră colții. Eu scosesem sunetul.

– Pe toți zeii! zise Isbeth pocnind din degete, făcându-i semn uneia dintre slujnice să se apropie. Ținea ceva în mână. Un pocal. Țineți-l!

Callum se mișcă repede, însă îl văzusem. M-am lăsat într-o parte, ridicându-mă, și l-am izbit pe Revenant cu cotul în bărbie, sperînd-o pe Isbeth. El mormăi în timp ce se împleticea, făcând un pas în spate. Nu aveam timp să savurez clipa. Am atacat-o pe Isbeth. Lanțul se strânse în jurul gâtului meu, trăgându-mi corpul înapoi. Am sărit din nou, fără să-mi mai pese de fâșia din piatră de umbre ce mă sugruma. Nu mai simțeam durerea cătușelor ce se înfîșeau în carnea gleznelor mele. Am tras cu putere de lanțuri, întinzându-mă...

Un braț îmi acoperi pieptul, trăgându-mă înapoi.

– M-a durut, murmură Callum, împlântându-și cizma în gamba mea. Mișcarea, la care ar fi *trebuit* să mă aștept, mă făcu să-mi pierd echilibrul.

Am căzut, lovindu-mi genunchii de podeaua de piatră, în timp ce una dintre slujnice apucă lanțurile ce-mi țineau brațele legate. Îmi forță brațele să mi se încrucișeze peste piept, blocându-le acolo, în timp ce niște degete se înfipseră în maxilarul meu, trăgându-mi capul pe spate.

– Haideți să terminăm odată! ordonă Isbeth.

O altă slujnică trecu pentru un moment prin câmpul meu vizual, în timp ce eu mă

împingeam în Revenant, alunecând pe podeaua de piatră pe când îmi aruncam capul pe spate. Am râs cu sălbăticie, simțind durere în clipa în care am simțit că îl lovisem pe Callum. Mi-am lăsat greutatea pe el, împingându-l cu putere în perete, în timp ce slujnica se poticni.

– Zeilor! icni Callum, apucându-mă cu forță din spate. Nu și-a pierdut vigoarea.

– Desigur, comentă Isbeth. Face parte din spița fundamentală. Toți cu acel sânge sunt puternici. Niște luptători. Nici un membru al unei alte spițe n-ar fi avut curajul – și nici n-ar fi dat dovadă de atâta prostie – să mă înjunghie. Chiar dacă s-ar afla la câteva ore distanță de a se transforma în niște animale însetate de sânge. Presupun că are și sângele fiicei mele în vene.

Dintr-odată, totul deveni neclar, întunecat și dureros. Niște degete îmi descleștară maxilarul. Cineva îmi băgă pocalul în față, chiar sub nas, și un miros bogat îmi lovi nările, înainte să simt gustul sângelui ce-mi umplu gura, curgându-mi în jos pe gâtlej.

M-am înecat cu sânge în timp ce fiecare celulă a corpului meu parcă se deschise, devenind nesățioasă, urlând după mai mult.

– Trebuie să-ți mărturisesc ceva, dragul meu ginere, zise Isbeth cu vocea asemănătoare unei văpăi. Știi ce nu mi-am dorit să fiu niciodată? Una dintre zeii primitivi. Nu mi-am dorit niciodată să am o *asemenea* slăbiciune.

Se apropiase de mine. Era atât de aproape, încât aș fi putut să o atac din nou, însă, în momentul în care sângele îmi ajunsese în stomac, tot corpul îmi fu cuprins de spasme.

– Un zeu poate fi ucis asemenea oricărui atlantian. Trebuie să distrugi inima și mintea. Ca să omori un primitiv însă, trebuie mai întâi să-l slăbești. Știi cum anume? Printr-o metodă destul de crudă. Prin iubire. Iubirea poate fi folosită ca o armă, slăbind un primitiv și

devenind lama care-i poate curma existența. Râsetul ei prinse un ecou slab, ce mă înconjură. Trecu prin mine. Mă întreb cât de mult știi, de fapt, despre zeii primitivi. Trebuie să recunosc, eu, personal, nu știam prea multe la început. Dacă n-ar fi fost Malec al meu, n-aș fi aflat niciodată adevărul. N-aș fi aflat niciodată că un zeu primitiv poate fi *născut* în tărâmul muritorilor, zise Isbeth.

Un zeu primitiv născut în tărâmul muritorilor?

– Atunci când zeii pe care tu îi cunoști și-au făcut Ascensiunea pentru a domni peste Câmpiile Elizee și peste tărâmul muritorilor, forțându-i pe majoritatea zeilor primitivi să apuce calea unei eternități glorioase, evenimentul a cauzat o reacție în lanț care a atras atenția parcelor. Acestea s-au asigurat ca o scânteie să rămână în urmă – o șansă ca puterile nemăsurate din vechime să poată renaște. Un tăciune de viață primitivă care ar putea duce la renașterea liniei feminine a genealogiei zeului primitiv al vieții.

Am tresărit și dintr-odată puteam s-o văd limpede pe Isbeth. Felul în care vorbea, ceea ce *sugera*... Nu dăduse naștere unui zeu. Născuse...

Mușchii mei mă dureau, devenind rigizi în timp ce sângele băut îmi pătrundea în vene. Simțeam că aveam să iau foc, însă efectul îmi ascuți simțurile, aducându-mă înapoi de la marginea prăpastiei...

Pocalul dispăruse, iar eu am gemut îndurerat, în vreme ce gâtul meu încerca să mai înghită, chiar dacă nu mai avea ce. Sângele se terminase.

Dar nu fusese de ajuns.

Nici pe departe.

Isbeth se apropie și mai mult, iar eu îi simțeam privirea asemenea zgârieturilor unor cuie ruginite ce-mi treceau peste piele.

- Îi revine culoarea în obraji deja, remarcă Isbeth. E suficient. Pentru moment.

Am privit-o, dându-mi seama că țineam ochii închiși. Forțându-mă să-i deschid, am ridicat privirea spre ea.

Zâmbea, iar eu mi-am simțit pieptul strângându-mă. Era un zâmbet aproape timid, inocent, asemănător zâmbetului lui Poppy.

Durerea din stomac izbucni din nou, mai intensă decât până atunci. Sângele care-mi curgea prin vene făcu să-mi dispară amorțeala. Dar atât. Nu era decât o amânare.

Isbeth știa asta. Știa ce efect urma să aibă asupra mea faptul că gustasem puțin sânge.

Mâna mă ardea. Picioarele, la fel. Începură să mă doară toate tăieturile pe care le suferisem. Aveam impresia că eram atacat de un roi de viespi. Iar foamea... se amplifică.

Am sărit de pe podea, trăgând de lanțuri, în timp ce mârâitul ce-mi vibra în piept deveni un urlet. Simțeam că mă destrămam, devenind țândări, pierzând complet controlul.

Foame.

Fusesem redus doar la asta.

Foame.

CAPITOLUL 21

Poppy

N-am mai reușit să dorm în noaptea următoare, așa că stăteam pe un bolovan în fața cortului, bălângănindu-mi picioarele în timp ce priveam felul în care crengile copacilor de sânge din depărtare se unduiau în vânt. Păsările de noapte cântau în micul crâng de stejari în care ne ascunseserăm corturile și căruța. În cort, Kieran moțăia în întruparea sa de muritor. Mă bucuram că reușise să adoarmă. Nu avea rost să rămână nedormit doar pentru că eu nu eram în stare să adorm din pricina faptului că mintea îmi era cuprinsă de gânduri.

Eram agitată.

Îmi era foame.

Și eram însetată.

Privirea îmi trecu peste peisaj. Pădurea Sângerie avea o frumusețe ciudată, mai ales la răsăritul și la apusul soarelui, atunci când cerul își schimba nuanța, devenind mai palid, colorat în albastru și roz. Pădurea era vastă. Bănuiam că majoritatea nu își dădeau seama de cât era de întinsă, acoperind distanța dintre Masadonia și periferiile Carsodoniei. Era la fel de întinsă ca valea Niel, iar Malec se afla întemnițat undeva în mijlocul său.

Speram că așa era.

Pădurea începuse însă să se rărească. Printre copaci, începeam să văd bucăți din orizont. După acesta se găsea capitala.

Acolo unde mă aștepta Casteel.

Trecuseră patruzeci de zile de când îl văzusem în carne și oase. Aveam însă impresia că trecuse mult mai multă vreme. Mi se părea că fiecare zi trecuse cu lentoarea unei săptămâni. Eram bucuroasă că menstruația mi se încheiase pe când mă aflu în Oak Ambler și nu trebuia să mă preocup de așa ceva în vreme ce eram în sălbăticie.

Era ultima noapte în care ridicaserăm tabăra lângă Pădurea Sângerie. A doua zi, aveam să ajungem la Trecătoarea Vestică. De acolo mai aveam două zile de mers până în locul în care piscurile Elysium se ridicau din Câmpurile de Sălcii. Conform spuselor lui Kieran, avea să ne ia o zi sau poate două să străbatem piscurile și să ajungem într-o porțiune a minelor care era conectată cu zidurile Carsodonei. Inima îmi tresăltă, cuprinsă brusc de nerăbdare.

Din locul în care ne aflam, am fi putut să ajungem la valea Niel într-o zi, după care am fi atins zidul Carsodonei după o altă zi și jumătate de mers. Am fi putut ajunge în oraș în două zile, nu în patru.

Însă nu puteam să urmărim acea cale. N-am fi putut trece de porțile orașului. Era mai înțelept să alegem ruta ocolitoare.

Aveam să ajungem în Carsodonia și...

Dintr-odată, gâtul îmi fu cuprins de răceală, făcându-mi pielea de găină. Nu se datora doar aerului rece. Ceva anume îmi stârnise *atenția*. Esența primitivă începu să-mi vibreze în piept.

Am coborât încet de pe bolovan. Priveam Pădurea Sângerie, căutând semne ale ceții, în vreme ce am scos din teacă pumnalul din os de vârcolac. Am făcut câțiva pași înainte, continuând să privesc cu atenție liziera Pădurii Sângerii. Nu văzusem urme de ceață. Nu auzeam țipetele ascuțite ale Temuților, însă tot simțeam cum ceva îmi apăsa ceafa.

M-am oprit.

Se lăsase o tăcere profundă. Vântul care mișcase copacii se oprise dintr-odată. Am privit stejarii. Păsările se opriseră din cântat. Totul era învăluit în liniște. Însă acea senzație refuza să dispară. Gâtul îmi fu cuprins din nou de răceală, de parcă fusese atins de niște buze înghețate. Mi-am atins pielea. Mă simțeam privită de sute de ochi.

Întorcându-mă lent, am cercetat umbrele adânci dintre trunchiurile copacilor, însă nu vedeam nimic. Pielea îmi fu cuprinsă de un alt fior, în timp ce mă apropiam de Winter, care tocmai își ridicase capul. Urechile îi erau țepene, iar nările i se dilataseră, de parcă și el simțise ceva.

– E în regulă, băiete, i-am zis, mângâindu-i grumazul.

Se porni o briză, scuturând frunzele de deasupra, alungând acel sentiment *greoi* care mă făcea să mă simt privită și în același timp *singură*. Așa mă simțisem în Massene și în Ținutul Pinilor. Senzația de apăsare îmi părăsi umerii. Atingerea înghețată dispăru. Se auzi dintr-odată trilul sfios al unei păsări, care, după o clipă, primi răspuns. Liniștea fu ruptă.

Viața își anunța din nou prezența.

Neliniștită, m-am apropiat de cort, privind înspre frunzele de un roșu întunecat al copacilor sângerii. Timpul începu să se scurgă din nou, lipsit de întâmplări stranii. Aș fi crezut că-mi închipuisem totul dacă n-aș fi observat reacția calului.

La scurtă vreme după aceea, Reaver se trezi, ridicându-se în capul oaselor în căruță, preluând îndatoririle pazei. Am încercat să-l conving să mai doarmă, însă el nu făcu altceva decât să arate spre cortul meu, după care îmi întoarse spatele.

M-am dus spre cort, însă nu am intrat. Am început să fac pași, chiar dacă ar fi trebuit să încerc să dorm. Mintea îmi era la fel de

preocupată ca până atunci, și îmi era foarte foame.

Știam ce însemna asta.

Trebuia să mă hrănesc.

Zeilor!

Am închis ochii și mi-am lăsat capul pe spate. Corpul îmi dădea semnale clare, chiar dacă nu mă mai simțisem niciodată atât de înfometată. Știam că, dacă amânam clipa, situația avea să se înrăutățească. Urma să fiu din ce în ce mai slăbită. Dar ce se întâmpla dacă depășeam și acea etapă? Mi-am amintit felul în care îl afectase pe Casteel. Și, chiar dacă el nu cedase impulsului, nu aveam să fiu nimănui de ajutor dacă mă lăsam pradă setei de sânge. Știam că nu mai puteam să amân momentul.

Am mormăit, nemulțumită.

Mă simțeam extraordinar de inconfortabil. Desigur, Kieran se oferise, și nu mă deranja faptul că trebuia să mă hrănesc din el. Nu mi se părea nimic greșit în asta. Știam doar că, din experiențele pe care le avusesem cu băutul sângelui – cele pe care mi le reaminteam –, asta presupunea și... altceva...

Și până atunci genul acela de sentimente le simțisem doar pentru Casteel – *împreună* cu el.

Ce s-ar fi întâmplat dacă sângele lui Kieran m-ar fi făcut să am aceeași reacție ca la sângele lui Casteel – dacă ar fi acționat asemenea unui afrodisiac? „Nu“, mi-am zis. Era doar efectul sângelui atlantian. Casteel nu-mi spusese că sângele vârcolacilor ar putea avea un asemenea efect.

Mi-am lăsat brusc bărbia în piept, gândindu-mă la ceva. Oare Casteel avusese aceeași reacție viscerală atunci când se hrănise din alți atlantieni? Cum ar fi Naill sau Emil?

Dintr-odată, eram curioasă... însă doar din motive științifice...

Jucându-mă cu inelul, l-am dus la buze. Hrănirea avea să fie intensă, oricum ar fi fost.

Ce se întâmpla dacă nu-mi plăcea gustul sângelui lui Kieran? Nu-mi doream să-l offensez...

– Ce faci?

Mi-am reprimat un chițait de surprindere în timp ce mă întorceam, auzind vocea lui Kieran, retrăgându-mi inelul de la buze. Licărul estompat al lămpii cu gaz arunca umbre delicate peste fața lui, în timp ce el aștepta în picioarele goale la intrarea în cort. Dăduse laoparte perdeaua.

– Dar *tu* ce faci? l-am întrebat.

– M-am uitat la tine mergând de colo-colo în ultima jumătate de oră.

– N-a trecut atâta, am zis, inelul atingându-mi reverul hainei în clipa în care am dat drumul lanțului de care atârna.

– Mă îngrijorează faptul să nu știi să estimezi cum trebuie trecerea timpului, zise Kieran dându-se laoparte. Ar trebui să te odihnești. *Eu* ar trebui să mă odihnesc.

– Nu te-mpiedică nimeni s-o faci, am murmurat, conștientă că nu putea dormi din cauza mea. Dacă m-aș fi culcat, ar fi făcut-o și el. Dacă eram trează, și el era treaz. Ceea ce însemna că eram de trei ori mai enervantă decât de obicei. Datorită acestui fapt am tropăit – gălăgios și greoi –, m-am aplecat pe sub brațul său și am intrat în cort.

– O să fie o noapte de pomină, murmură Kieran.

„Habar nu are“, m-am gândit în timp ce mi-am dat jos haina, lăsând-o să cadă la întâmplare, aruncându-mă aproape pe saltea.

Kieran mă privi în timp ce lăsă perdeaua de la intrarea cortului să cadă la loc. Se apropie încet de mine, îndoit de spate.

– Ce ai?

– Nimic.

– Hai să mai încercăm o dată, zise Kieran, așezându-se turcește lângă saltea, neafectat de

pământul bătătorit și rece pe care se așezase.
Am să te întreb ce ai...

– Ai făcut-o deja.

– ... Iar tu ai să-mi răspunzi sincer. După o clipă, l-am simțit trăgându-mă de coada împletită. Nu-i așa?

– Cum să nu?! i-am zis, întorcându-mi capul spre el, simțind că mă îmbujorez în timp ce stomacul meu făcea tumburi, iar eu îi priveam gulerul tunicii. Mi-e foame.

– Aș putea să-ți aduc... Începu Kieran, după care își relaxă maxilarul. Ah...

– Da..., am șoptit, privindu-l în ochi. Cred că trebuie să mă hrănesc.

Kieran mă privi.

– De aia te-ai trântit așa la pământ?

– Ba nu, am zis, privindu-l răutăcios. Nu m-am *trântit* la pământ. M-am lăsat pe saltea. Însă, da, am făcut-o pentru că mi-e foame.

Buzele lui se mișcă.

M-am uitat și mai urât la el.

– Să nu îndrăznești să râzi!

– Bine.

– Sau să zâmbești.

Începu să zâmbească.

– Poppy, ești de-a dreptul...

– Ridicolă? l-am întrebat în timp ce m-am ridicat atât de brusc, încât Kieran a tresărit. Știu.

– Voiam să zic că ești drăguță, zise Kieran.

Mi-am dat ochii peste cap.

– Nu-i nimic drăguț că trebuie să beau sângele prietenului meu. Aceeași persoană care se întâmpla să-mi fie sfetnic – și cel mai bun prieten al soțului meu. E ciudat!

Chicoti, iar eu l-am lovit cu pumnul în umăr, așa cum ar fi făcut orice adult responsabil. Îmi prinse mâna.

– Nu e deloc ciudat, în afară de faptul că *te-ai prăbușit* pe saltea.

– Uau! am murmurat, simțind gustul zaharat al amuzamentului său.

Ochii lui iernatici străluciră în timp ce se apropie de mine, coborându-și bărbia.

– Nevoia ta e naturală. Poate că nu se simte așa pentru că treci prin ceva nou, însă știu că e așa, pentru că mi-am petrecut toată viața printre atlantieni. Ochii lui mă cercetau. Sunt mândru de tine.

– De ce?

– Pentru că mi-ai spus că trebuie să te hrănești, zise el. Sincer, nu credeam că aveai s-o faci. Am crezut că aveai să aștepti până când ai fi fost prea slăbită și s-ar fi ajuns la ceva mai grav.

– Mulțumesc, cred.

– E un compliment. Își trecu degetele peste încheietura mâinii mele, atingându-mi mâna. Mi-aș fi dorit să fi avut la fel de multe ezitări înainte să-mi ceri să te îngrop, dacă va fi cazul.

– Nu-mi doream să îți cer una ca asta, însă...

– Știu, zise el, oftând. Te-ai hrănit din Cas, așa-i? Înainte de Ascensiune?

Am încuviințat din cap, privindu-ne mâinile împreunate. Mâna lui era de aceeași mărime ca a lui Casteel, chiar dacă pielea îi era cu câteva nuanțe mai întunecată.

– Când ne aflam pe corabia care călătorea spre Oak Ambler, i-am zis. Dar nu mă simțeam ca acum – înfometată, cu gâtul uscat, copleșită de dureri de cap –, și nici nu știu dacă simptomele astea au ceva de-a face cu foametea.

– Și pe Cas îl apucau câteodată durerile de cap. Chiar înainte să-l ia foamea.

Asta explica totul.

– M-a pus să mă hrănesc din el, ca o măsură de precauție. Sunt norocoasă că mi-a cerut s-o fac, pentru că mai mult ca sigur aș fi devenit înfometată mult mai repede.

– Ai folosit și *eather*-ul destul de des, mai ales când ne-am aflat în Pompay, zise Kieran, strângându-mi mâna. Dacă nu te-ai fi antrenat în folosirea lui, e posibil să fi rezistat mai mult.

– Știu de la Casteel că reușea să se abțină mai bine de o lună înainte să se hrănească, asta dacă nu era rănit și avea o alimentație potrivită, și... Respirația mi se opri pentru o clipă. Crezi că i-au permis să se hrănească?

Kieran mă privi.

– Prima oară când l-au ținut prizonier, i-au dat voie.

– Da, însă l-au lăsat să fie în pragul morții înainte să-i permită să bea sânge. Ajunsese într-un asemenea hal, că ucidea atunci când se hrănea. Amândoi știm asta. Știm cum l-a afectat, am zis, închizând ochii, cuprinsă de durere. Prima dată când l-am visat, părea mult mai slab. Era acoperit de tăieturi. Când l-am visat a doua oară, nu mai arăta la fel, însă cred că... cred că a reușit să-și ascundă înfățișarea în vis, ca să nu mă îngrijorez.

– S-a hrănit pe corabie, așa-i?

Am încuviințat din cap.

– Atunci, în cel mai rău caz, au trecut patruzeci de zile de când a băut ultima oară sânge, zise Kieran.

Mi-am ridicat brusc capul.

– Ai ținut socoteala.

– Tu nu?

– Ba da, am șoptit.

Zâmbea, însă simțeam gustul picant și amar al tristeții sale.

– Știm că e rănit, dar suntem aproape. Mai e un pic și ajungem. Casteel o să fie bine. Ne vom asigura de asta, i-am zis, strângându-i mâna.

– Știu că mai degrabă te-ai hrăni din Cas, și mi-aș dori să fie aici. Din mai multe motive, Poppy. Dar nu e, iar tu trebuie să te hrănești. Își ridică cealaltă mână, atingându-mi obrazul. Mâna îi era caldă. Nu doar de dragul lui Cas.

Desigur, va avea nevoie de tine atunci când îl eliberăm. Însă trebuie să te hrănești și spre binele tău. Așa că hai să trecem la treabă! Își îndepărtă mâna de obrazul meu. Bine?

– Bine. Puteam face asta fără ca situația să devină stânjenitoare. Eram totuși o regină. Mi-am îndreptat spatele. Eram o zeiță. Umerii mei erau drepti. Puteam să mă hrănesc din el fără ca acest lucru să pară ciudat.

Sau mai ciudat decât era.

Kieran continua să mă țină de mână, în timp ce cu cealaltă mână se întinse spre un pumnal care zăcea lângă alte arme. Alese unul cu lama suplă, din oțel. Îl purta de obicei ascuns în cizmă.

– Hrănirile pot deveni intense, îmi aminti el, privindu-mă în ochi. Nu contează ce urmează să simți – sau să nu simți – în timpul hrănirii. Contează să înțelegi că tot ce urmează să se întâmple e firesc. Nu trebuie să te rușinezi. Ce urmează să se întâmple nu trebuie judecat. Eu știu asta. Și Cas o știe. Și tu trebuie să înțelegi asta, Poppy.

Situația era complet nouă pentru mine. Știam doar că nu trebuia să mă rușinez când venea vorba despre Casteel sau Kieran. Tensiunea ce-mi cuprinsese spatele se domoli, iar pieptul, ce nici nu realizasem că fusese tensionat, se relaxă. Am expirat prelung și încet, după care am încuviințat din cap.

– Ești în siguranță aici.

Știam.

Kieran îmi întoarse mâna cu a sa. Stomacul îmi zvâcni un pic în clipa în care puse ascuțișul lamei în dreptul încheieturii mâinii sale. O parte din mine refuza să creadă ce se întâmpla – faptul că ce urma să se întâmple făcea acum parte din viața mea. Mai exista o părțică din mine ce continua să aparțină acelei persoane care fusesem cu șase luni în urmă. O persoană care nici măcar nu se

gândise vreodată să bea sânge și care mai mult ca sigur că ar fi fost îngrețoșată de ideea de a se hrăni astfel.

Însă acea persoană nu mai exista și nu mă putea împiedica să înfăptuiesc ceea ce era necesar.

Nu eram obișnuită să mă hrănesc. Așa cum nu mă obișnuisem nici cu gândul că eram regină sau zeitate. Nu mă obișnuisem nici cu ideea că acum eram capabilă să iau singură decizii ce mă priveau sau care puteau afecta viața altora. Trebuia să mă obișnuiesc cu multe, și nu avusesem prea multă vreme la dispoziție ca să mă împac cu situația.

Pur și simplu, trebuia să trec la fapte.

Kieran nu se clinti în timp ce împingea lama în carnea lui. Sângele începu să se acumuleze în rana ce apărură pe încheietura mâinii sale. Am tresărit. Nu m-am putut abține. Mi-aș fi dorit dintr-odată să am colți. Probabil că durerea pe care ar fi îndurat-o n-ar fi fost atât de mare dacă l-aș fi mușcat. Cu toate că, având în vedere că habar n-aveam ce făceam, probabil ar fi fost mai rău să îl mușc.

Tăietura lată de două degete îmi aminti de cicatricile lui Casteel, și dintr-odată îmi doream să nu mă fi gândit la așa ceva.

Ținându-mă în continuare de mână, Kieran își ridică încheietura. Inima începuse să-mi bată cu putere la un moment dat. Nu eram sigură când anume. Mirosul sângelui său îmi intră în nări, dar nu simțeam acel iz greoi, de fier. Sângele lui mirosea asemenea pădurii, pământos și bogat, ca însemnul său.

Nu știam la ce să mă aștept. Oare aveam să încep să salivez? Avea să-mi chiorăie stomacul? Nu se întâmplă nimic din toate acestea. Ceea ce urmă fu cât de poate de... *normal*. E singurul mod în care pot descrie experiența. În mine se trezi cu blândețe un instinct cu totul nou, care-mi liniști grijile. Am fost cuprinsă de o

cunoaștere străveche, ce îmi conducea mișcările. Mi-am plecat capul.

Cu grijă, i-am gustat sângele cu buzele și vârful limbii și am tresărit – cuprinsă de un impuls aproape la fel de puternic ca atunci când gustasem pentru prima oară sângele lui Casteel. Sângele lui Kieran avea același gust ca însemnul său. Era de parcă respiram aerul pădurii. În clipa în care sângele său îmi atinse gâtul, senzația de deshidratare dispăru, iar pieptul începu să mi se încălzească, ca după prima înghițitură de whisky. Căldura începu să alunge senzația aceea rece pe care o simțeam – o înfrigurare ce mă înfricoșa și care nu avea nimic de-a face cu nevoia de a mă hrăni.

Am închis ochii fără să-mi dau seama. Acea căldură densă coborî, ajungându-mi în burtă, în timp ce mă acapara nevoia de a mă atașa de rana lui, ca să încep să mă hrănesc cum trebuie. M-am smucit în timp ce un vârtej violent de furnicături îmi străbătea venele și îmi acoperea pielea. Era ca și cum pielea mea ieșea dintr-o amorteală de care nici măcar nu fusesem conștientă.

– Trebuie să bei ca lumea, zise Kieran, strângându-mă de mână. Nu e de ajuns să sorbi, așa cum faci acum.

Avea dreptate, ceea ce mă enerva. Am cedat pornirii, i-am acoperit rana cu gura și am început să *beau*, trăgându-i sângele din rană. Urmă o altă tresărire, la fel de puternică. Mă afectase altfel decât atunci când băusem din Casteel, însă era la fel de intensă. Fu urmată de cea mai ciudată varietate de culori ce îmi răsări pe sub pleoape – nuanțe de verde și albastru care se învârtejeau și se involburau. Tensiunea din brațe și din picioare îmi dispăru în timp ce continuam să înghit sânge. Avea un gust proaspăt și pământos. Un gust *sălbatic*. Am început să beau și mai mult. Sângele lui...

Dintr-odată, am început să văd o imagine, formată încetul cu încetul din culorile învolburate ce-mi treceau prin spatele pleoapelor. Doi bărbați tineri. La bustul gol, cu pantalonii suflecați până deasupra genunchilor, pășind printr-o apă tulbure. *Râzând*. Râdeau în timp ce se aplecau, afundându-și mâinile în apă ca să prindă pești. Chiar dacă trupurile lor erau mai suple și pielea lor era fără cicatrici, mi-am dat imediat seama că era vorba despre Casteel și de Kieran. O amintire din tinerețea lor – poate chiar înainte sau imediat după Sacrificiul lui Casteel.

Casteel se îndreptă dintr-odată, ținând între mâini un pește care încă se zbătea.

– Te credeai mare vânător, îl tachină pe Kieran.

Acesta izbucni în râs, împingându-l. Cine știe cum, amândoi căzură în apă, iar peștele scăpă.

Imaginea se destrăcă și dispăru, asemenea fumului. Am văzut preț de câteva clipe și alte imagini, însă se succedau cu prea mare repeziciune ca să pot distinge ceva, oricât de mult aș fi încercat. Apoi am văzut un foc.

Un foc de tabără.

Vedeam cerul nopții, acoperit cu stele strălucitoare. Se auzea o muzică fermecătoare. Vedeam siluete unduindu-se. O plajă – cea din Golful lui Saion. M-am concentrat asupra acestei amintiri. Împinsă de la spate de curiozitate, mi-am deschis simțurile și mai mult, urmând stelele ce păreau să joace peste cer și fumul, până când m-am văzut.

Eram pe plajă, purtând acea rochie fermecătoare de culoarea cobaltului ce mă făcea să mă simt la fel de frumoasă ca atunci când Casteel mă privea într-un fel ce-mi transmitea toată dorința și iubirea lui. Mă sprijineam de pieptul lui, îmbrățișându-l.

Pulsul îmi accelera, și eram conștientă că trebuia să-mi închid simțurile și să găsesc o cale de a părăsi amintirile lui Kieran. Însă nu puteam.

Nici nu-mi doream, în timp ce vedeam cum Casteel se apleca pentru a-mi săruta gâtul. Una din mâinile sale trecu pe sub faldurile subțiri ale rochiei, degetele lui ajungându-mi între coapse. Mi se opri respirația în timp ce mă vedeam reacționând la atingerea sa, începând să-mi rotesc ușor șoldurile. Imaginea era decadentă și scandalosă – delicioasă, și indecentă, și *liberă*.

Pe acea plajă mă simțisem cu adevărat *liberă*.

Cât despre Kieran... era evident că nu doar mă surprinsese privindu-i pe el și pe Lyra. Și el mă *privise* când fusesem împreună cu Casteel. Am simțit gustul condimentat al excitării lui umplându-mi gâtul. Venele. Stomacul mi se strânse, de parcă mă aflam pe marginea unei prăpăstii, pentru că nu doar asta vedeam dintr-odată... sau *simțeam* în mintea lui Kieran. Îl vedeam pe Casteel mușcându-mă încet de gât și ridicându-și privirea în timp ce își lăsa buzele peste același loc, ca să-mi ia durerea. Kieran ne privise atunci. Am simțit zvâcnirea pulsului cuprinzându-mi pieptul, stomacul și...

– Ești atât de băgăcioasă, murmură Kieran.

Imaginea dispăru, și am deschis ochii, privindu-l pe Kieran. Își ținea ochii închiși, iar trăsăturile îi erau relaxate. Buzele sale pline erau depărtate, și părea a rânji.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama că aveai să-ți bagi nasul, continuă el, fără să pară supărat.

Părea amuzat, de parcă abia se trezise din somn.

Mi-am dat seama că nu mă mai ținea de mână. Eu îi cuprinsesem mâna și brațul, puțin mai jos de locul în care gura mea îi atinge pielea.

Genele lui dese se ridicară, iar ochii lui albaștri mă priveau acum.

– Ai atât de multe dăre argintii în ochi, zise Kieran. Îmi mângâie fața cu vârfurile degetelor. Abia dacă se mai vede verdele.

Simțurile mele erau deschise, și puteam simți un gust afumat, pe lângă gustul sângelui său – ceva ce nu eram sigură că era legat de prezent sau de trecut, însă știam că ar fi trebuit să-mi închid simțurile. Am făcut-o, dându-mi seama...

Dându-mi seama că ar fi trebuit să mă opresc. Era destul. Gâtul nu-mi mai era uscat. Durerea din burtă îmi dispăruse. Simțurile mele erau ascuțite și relaxate. Eram sătulă. Mă gândeam că el știa că băusem destul, însă nu mă opri. Încetul cu încetul, mi-am dat seama că nu avea să mă oprească. M-ar fi împiedicat să beau prea mult din Casteel, după cum și făcuse. Acum însă? Asemenea lui Casteel, m-ar fi lăsat să mă hrănesc din el fără oprire.

O mică parte din mine dorea să se hrănească în continuare. Să mă înec cu totul în gustul său pământos. Dar nu puteam să fac una ca asta. Nu îmi doream să-l slăbesc. Mi-am ridicat gura de pe brațul său.

– Îți mulțumesc! i-am șoptit.

Kieran trase adânc aer în piept.

– N-ai de ce, Poppy!

Inima îmi bătea în continuare cu putere. Corpul îmi tremura. Îmi era cald, de parcă puloverul pe care-l purtam era prea gros. Nu eram la fel de înfierbântată ca atunci când mă hrănisem din Casteel, când mă simțisem de parcă luasem foc. Acum, era altfel. Mă simțeam cuprinsă de acea ameteală plăcută ce apare chiar înainte de a adormi.

Continuam să-l țin pe Kieran de braț și nu știu de ce am început să-i povestesc ce văzusem. Poate se datora sângelui sau senzației

că eram dintr-odată mai ușoară, încălzită și mai plină ca înainte.

– Ți-am văzut amintirile. Am uitat că se poate întâmpla. Îi priveam fața cu atenție. V-am văzut pe tine și pe Casteel când erați tineri...

– Încercam să prindem pești cu mâinile goale, termină el propoziția. Malik ne provocase s-o facem. Nici nu știu de ce mi-am amintit asta. Pur și simplu, mi-a venit în minte. Tăcu pentru o clipă. Dar nu doar asta ai văzut, așa-i?

– Așa e.

Nu părea stânjenit sau rușinat.

– Ai să te superi, îmi zise.

Nu credeam că m-aș fi putut supăra în acea clipă.

– De ce?

– Când mi-am dat seama că îmi poți prinde gândurile, am ales să mă gândesc la altceva, îmi zise, și mă gândeam că surprinsesem momentul în care făcuse asta, atunci când îmi trecuseră prin fața ochilor acele imagini asupra cărora nu reușisem să mă concentrez. M-am gândit dinadins la momentul de pe plajă. Credeam că avea să te șocheze.

– Porcule, am murmurat.

– Însă cred că nu te-a șocat deloc, continuă el, de parcă nu mă auzise. Cred că mai degrabă te-a *intrigat*.

Mă înșelasem.

Eram în stare să mă enervez. Am dat să-mi îndepărtiez mâna de pe brațul său, când am observat că rana încă îi sângera.

Mi-am trecut degetele peste tăietură și am simțit trecându-mi peste piele o căldură asemănătoare celei pe care o simțisem când îi băusem sângele. Un licăr moale și argintiu îi cuprinsese antebrațul, pătrunzând în tăietură.

Kieran tresări un pic.

– Se simte... altfel, zise el.

Mi-am dat seama că nu-l mai vindecasem pe Kieran până atunci.

– E inconfortabil?

– Nu.

– Să sperăm că nu va mai trebui să simți niciodată senzația asta. I-am lăsat brațul, iar el își privi încheietura mâinii. În urmă nu mai rămăsese decât o dâră de sânge, pe care el o șterse, dezvăluind un semn rozaliu ce probabil avea să dispară până dimineață.

– N-ai de gând să recunoști că ai fost intrigată?

– Deloc, i-am zis, lăsându-mă pe saltea și întinzându-mă pe o parte.

Rânji.

– Ai de gând să te prefaci că nu știi că vă priveam când ați fost împreună și că, la rândul vostru, tu și Casteel v-ați uitat la noi?

– Mda, am zis, închizând ochii. Bătăile inimii mele se liniștiră. N-ai de ce să-mi mulțumești pentru că ți-am vindecat tăietura, apropo.

Pufni încet în vreme ce se mișcă. Stinse lampa și începu să se dezbrace. După câteva clipe, l-am simțit întinzându-se lângă mine, în întruparea de vârcolac. După care am adormit foarte adânc.

De data asta însă, nu l-am mai regăsit pe Casteel în vis.

CAPITOLUL 22

Cenușiul zorilor dispăruse de mult, făcând loc soarelui. Continuam să ne îndreptăm spre sud-vest. Drumul de pământ cunoscut ca Trecătoarea Vestică străbătea teritoriul acoperit de păduri dese ce mărginea zidurile exterioare ale orașelor Trei Râuri și Podul Alb.

Eu și Kieran înaintam pe cai, alături de căruța condusă de Reaver. Tăcuserăm mare parte a dimineții. Cu toții eram în alertă, iar mușchii ne erau încordați. Trecuserăm deja pe lângă un grup de hăitași. Îmi ținusem capul plecat, pălăria cu boruri late și tunica ascunzându-mi chipul în timp ce-mi mențineam simțurile deschise, cercetând dacă hăitașii erau suspicioși. Aceștia se grăbiseră pe lângă noi fără să pună întrebări, salutându-ne scurt din cap, mult mai concentrați să ajungă acolo unde fuseseră trimiși decât să ne iscodească. Nimeni nu-și dorea să petreacă prea mult timp în afara zidurilor, chiar dacă ziua era departe de a se fi încheiat.

L-am privit pe Kieran. Acesta cerceta cu atenție liziera pădurii. Nici unul dintre noi nu părea stânjenit după noaptea de dinainte. Nu era ca și cum mă prefăceam că nu mă hrănisem din el. Pur și simplu, nu dădeam importanță acestui fapt. Urmându-i privirea, am mijit ochii, privind printre frunzele umede. Plouase în acea dimineață. Nu mult, însă destul de puternic încât să se formeze bălți pe drum. Printre copaci, puteam să văd că pământul de la baza zidurilor fusese defrișat pentru a face

locurilor. Vedeam oameni aplecați, lucrând pământul.

– Sunt cumva copii? întrebă Reaver, observându-ne privind în acea direcție.

Siluețele erau prea îndepărtate ca să ne putem da seama.

– N-ar fi ieșit din comun să fie copii.

– Nu ar trebui să fie într-un loc unde să poată învăța?

– Nu toți copiii se duc la școală, i-am zis, dându-mi seama că Reaver habar nu avea care era viața în Solis. Doar muritorii care-și permit își trimit copiii la școală. Nu mulți pot s-o facă. Așadar, foarte mulți copii trebuie să lucreze, unii chiar de la vârsta de zece ani. Ajung să lucreze câmpurile până când învață o meserie sau sunt recrutați ca gardieni, ca să păzească zidurile.

– E... începu Reaver, după care tăcu.

– Oribil? i-am sugerat.

– Și în Atlantia? E tot așa?

– E cu totul altfel, îi răspunse Kieran. Toți copiii primesc educație.

– Fără să conteze cât de bogate le sunt familiile? întrebă dragoninul.

– În Atlantia nu există aceeași discrepanță ca în Solis. Atlantia are grijă de poporul său, fie că oamenii pot lucra, fie că nu, indiferent de ce abilități au sau de meseriile pe care le cunosc.

– Cum e în Câmpiile Elizee? l-am întrebat pe Reaver în timp ce-l îndemnam pe Winter să evite o groapă adâncă din drum.

– Contează foarte mult unde te afli, răspunse dragoninul. Depinde de ce anume ți se pare frumos și ce anume te înfricoșează.

M-am încruntat, însă, înainte să-l rog să-mi explice mai bine ce anume voia să spună, Reaver continuă:

– Presupun că tărâmul muritorilor nu s-a schimbat prea mult de ultima oară când am fost aici.

Eram surprinsă.

– Ai mai fost aici? l-am întrebat.

Reaver încuviință din cap.

– Da. Pe vremea când zona spre care ne îndreptăm era denumită Lasania.

– Lasagna? Întrebă Kieran în timp ce eu mă încruntam. Mi se pare că am mai auzit numele ăsta pe undeva.

– Nu. N-am zis „*lasagna*“, ci Lasania. La-sa-ni-a! se răsti Reaver la el.

– Mie mi-a sunat ca „*lasagna*“, murmură Kieran. Și cum era pe când te-ai aflat acolo? Mă refer la *Lasania* asta despre care spui.

Trăsăturile ascuțite ale feței lui Reaver erau umbrite de borul pălăriei sale, în timp ce privea spre copaci.

– Nu pătrundeam deseori pe tărâmul muritorilor. Am făcut-o de câteva ori. Doar atunci când era necesar. Dar mi se pare că semăna destul de mult cu Solisul de acum. Aici s-a născut Consoarta. Mai demult, a fost prințesa, adevărata moștenitoare.

Simțeam că maxilarul meu mai avea un pic și atingea pământul.

– Poftim?!

– Consoarta era o muritoare?! îl întreabă Kieran, la fel de surprins ca mine.

– Parțial muritoare, îl corectă Reaver, privirea lui urmând un stol de păsări ce trecea pe deasupra noastră.

– Cum poate cineva să fie parțial muritor? l-am întrebat.

– Așa cum și tu ești, preciză el.

Ei bine, mă încuiase cu răspunsul ăsta.

M-am aplecat în față, privindu-l suit pe capră.

– Și cum de Consoarta era parțial muritoare?

Dragoninul oftă, de parcă ar fi trebuit să știu deja răspunsul.

– Pentru că se născuse pătrunsă de un tăciune de esență ce aparținea zeului primitiv al

vieții.

- Ei bine, am zis târăgănat, nu cred că intenționai să sune atât de porcos.

Reaver pufni.

- Ce vrea să însemna una ca asta?! întrebă Kieran, și m-am gândit că nu i se adresase niciodată atât de politicos lui Reaver.

- Adică s-a născut conținând esența adevăratului zeu primitiv al vieții, răspunse dragoninul. Răspunsul lui însă nu explica mare lucru. Și nu, nu mă refer la genul de esență pe care o au cei născuți ca al treilea copil al unei familii. Tăciunile pe care-l conținea Consoarta era unul format din putere pură.

Am clătinat frustrată din cap.

- De ce sunt mereu mult mai confuză după ce vorbesc cu tine?!

- Mi se pare că problema e la tine, zise Reaver.

Kieran abia se abținea să nu izbucnească în râs. Mi-am întors capul spre el. Expresia îi deveni brusc serioasă.

- Încetiniți, zise Reaver, încordându-se. Un grup se îndreaptă spre noi.

Am privit drumul, nefiind în stare să văd nimic printre razele strălucitoare ale soarelui.

- Să fie vorba despre alți hăițași? am întrebat.

- Nu cred, zise Kieran, lăsându-și capul într-o parte și ciulind urechile. Aud foarte mulți cai.

- Cum de poți auzi ceva?! am întrebat, chinându-mă să văd... absolut nimic.

- E vorba despre un grup mult mai mare ca înainte, zise Reaver, în timp ce alt stol de păsări își lua zborul.

- Să fie vorba despre soldați? am zis, strunindu-l pe Winter. Până atunci, nu văzusem soldați, ceea ce însemna că dușmanul îi transportase pe Marea de Lână sau poate că, pur și simplu, ajunseseră deja și se aflau în spatele zidurilor. Mai exista o altă opțiune,

neverosimilă de altfel – Coroana de Sânge abandonase orașele.

– Lăsați-mă câteva clipe, zise Kieran înmânându-mi frâiele calului său. O să încerc să mă apropiu.

– Ai grijă! i-am zis.

Acesta încuviință, descălecă repede și dispăru printre copaci.

– Sper că știe să fie mult mai tăcut de atât, spuse Reaver sec.

– Va fi, i-am răspuns.

Minutele care se scurseră până când Kieran se întoarse mi se părură o eternitate.

– Sunt soldați, fără nici o îndoială. Aproape treizeci, zise Kieran. Inima îmi tresăltă. Se află acolo unde pădurea începe să se rărească.

Mi-am îndreptat privirea spre drum. Erau destul de mulți.

– Aș putea să-i ard, zise dragoninul.

Mi-am întors capul spre el.

– Nu.

– Dar aș termina repede cu ei.

– În nici un caz!

– Dă-mi voie să mă ocup, zise, în timp ce începea să coboare din căruță.

– Ți interzic s-o faci, Reaver!

– De ce? O să fie haios.

– Nu e nimic haios în așa ceva...

– Pentru mine e.

– Rămâi în căruță! i-am poruncit. Dacă te transformi și îi arzi pe gardieni, dușmanul va afla că am luat un dragonin cu noi. Dacă Isbeth a învățat-o pe Vessa cum să folosească magia primitivă, atunci s-ar putea s-o folosească din nou pentru a ucide dragoninii rămași, i-am reamintit. Din câte știe dușmanul, armatele noastre au rămas fără dragonini.

– Mă rog, murmură el.

– Am eu o idee, zise Kieran. Nu e cine știe ce, însă, dacă se vor apropia prea mult, își vor da seama că nu ești un hăitaș.

Mai mult ca sigur mi-ar fi văzut cicatricile.

Kieran se ghemui, iar eu îl priveam confuză în timp ce își afunda mâinile într-o băltoacă.

– N-are să-ți placă, însă în felul acesta am putea să te camuflăm. Să sperăm că n-au să-ți privească ochii cu prea mare atenție.

Aura din spatele pupilelor mele era dificil de ascuns, însă ideea lui Kieran merita încercată. M-am aplecat, închizând ochii în timp ce Kieran își întindea mâinile spre mine. Nămolul îmi lăsa o senzație neplăcută pe piele, în timp ce Kieran îl întindea peste obraji și bărbia mea. Nu îndrăzneam să respir prea profund, în cazul în care Kieran mă mânjea și cu altceva în afară de noroi.

Kieran se mânji și el de nămol. Nu se oferi să facă la fel și pentru Reaver, și nu eram sigură că era din cauza felului în care dragoninul îl privise sau pentru că ar fi fost ciudat ca toți să fim acoperiți cu noroi.

– Mai au un pic și ajung în dreptul nostru, zise Reaver.

Kieran luă frâiele și urcă înapoi în șa. Se aplecă, apăsând borul pălăriei mele. Ochii ni se întâlniră. Vorbi cu glas scăzut

– Sper că vei încerca să te controlezi, așa cum i-ai cerut și lui Reaver.

Esența primitivă îmi pulsa cu intensitate în piept.

– Sper că nu va trebui să-mi folosesc puterea. Și, chiar dacă va trebui s-o fac, nu va fi la fel de evident ca domnul care-și dorește să dea foc tuturor.

Reaver pufni indignat.

– N-am să le permit să ne ia prizonieri, i-am zis lui Kieran, privindu-l drept în ochi. Dar vreau să ții cont de ce mi-ai promis.

Kieran știa la ce mă refeream. Dacă ajungeam să folosesc esența și începeam să exagerez, devenind prea violentă, scăpând de sub control, avea să mă oprească.

Maxilarul lui Kieran se încordă, însă până la urmă vârcolacul încuviință din cap, îndreptându-se în șa. Îmi țineam bărbia în piept în timp ce îmi ridicam privirea. Reaver își puse calm mâna pe mânerul sabiei pe care știam că o ținea ascunsă lângă el.

– Orice ar fi, nu te transforma, i-am zis lui Reaver. Nu dezvălui că ești dragonin.

Nu părea încântat, însă încuviință.

Sunetul cailor ce se apropiau îmi făcu inima să palpite, iar *eather*-ul începu să vibreze în mine, susurându-mi prin vene. Apoi, niște cai mânjiți cu noroi se iviră după cotul drumului. Am văzut uniforma cu purpuriu și alb a soldaților. Fiecare dintre ei avea un scut pe care era gravată Emblema Regală a Coroanei de Sânge. Esența primitivă îmi apăsa pielea, îndemnându-mă să pun cu repeziciune capăt întâlnirii. Aș fi putut s-o fac în tăcere, frângând gâturile soldaților folosindu-mi doar voința. Apoi, am fi putut să trecem pe lângă ei de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Dar nu era așa, pentru că ceva s-ar fi întâmplat.

Ar fi urmat să ucid niște bărbați care nu dovediseră că erau o amenințare pentru noi. Crima ar fi fost descoperită, iar cei care i-ar fi găsit și-ar fi pus întrebări și i-ar fi alertat pe alții. O faptă ce ar fi răcit și mai tare acel loc găunos aflat undeva în adâncul ființei mele.

– Stați pe loc! strigă un soldat ce purta un coif cu creastă făcută din păr de cal vopsit în roșu.

Cavalerii purtau coifuri asemănătoare. Faptul că un muritor purta un asemenea coif însemna că deținea un rang înalt. Mai mult ca sigur un locotenent.

Am ascultat ordinul, ca niște hăițași oarecare ce erau somați de un soldat de rang superior.

Locotenentul se apropie, flancat de alți trei soldați care nu aveau creste la coifuri. Fața

locotenentului era acoperită de o pânză subțire și neagră, lăsându-i doar ochii la vedere. Aruncă o privire rapidă asupra lui Reaver, după care se fixă asupra noastră.

– De unde veniți și încotro vă îndreptați?

– Din New Haven, domnule. Ne îndreptăm spre Câmpurile cu Sălci, zise Kieran fără să ezite. Ni s-a ordonat să însoțim o încărcătură de whisky.

Mi-am deschis simțurile, concentrându-mă asupra locotenentului. Am simțit un gust sărat în gât, semnul neîncrederii sau al îndoielii. Era de așteptat.

Locotenentul rămase lângă Kieran, în vreme ce un alt soldat îl depăși.

– Trei hăitași acompaniind un transport de whisky?! Mi se pare că doi ar fi fost suficienți.

– Ei bine, domnule, zise Kieran, unii sunt de părere că nici măcar dacă s-ar dubla garda n-ar fi de ajuns pentru a proteja un transport atât de prețios.

Unul dintre soldați chicoti grosolan, în timp ce altul ridică prelata ce acoperea partea din spate a căruței. Făcu un semn din cap spre locotenent.

Mi-am mușcat interiorul buzei în timp ce soldatul se apleca și verifica lăzile. Armele pe care le puseseam în spatele căruței se aflau în apropierea lăzilor, însă, dacă soldatul le-ar fi găsit, n-ar fi ridicat prea multe semne de întrebare.

– Sperăm să ajungem în Câmpurile cu Sălci până la apusul soarelui, adăugă Kieran, iar eu mi-am trecut mâna pe sub unul dintre faldurile pelerinei, în timp ce simțeam că îndoiala locotenentului creștea. Am apucat mânerul pumnalului din os de vârcolac, pregătită pentru orice.

Locotenentul își îmboldi calul să înainteze.

– Cu siguranță, îi răspunse locotenentul lui Kieran.

M-am încordat, simțind că Reaver începuse să mârâie. Nimeni în afară de mine nu părea să fi sesizat. L-am privit, însă Reaver își concentra atenția asupra locotenentului.

Am strâns mai tare frâiele, în timp ce soldatul îl cerceta îndeaproape pe Kieran. Bărbatul era mai în vârstă, având spre 50 de ani, o vârstă destul de înaintată pentru cineva care trăise mare parte a vieții în afara zidului unui oraș.

– Ce-ați pățit?

– Ne-au atacat niște Temuți în timpul nopții, zise Kieran. Lucrurile au luat-o un pic razna.

Soldatul încuviință din cap în timp ce locotenentul se apropia, trecându-și privirea de la Kieran spre mine. Stăteam cât se poate de calmă.

– Ești destul de timidă, nu-i așa? Ți-e teamă să-ți privești în ochi superiorul și, cu toate astea, te afli în afara zidurilor? Locotenentul vorbea printre dinți. Și ești foarte tânără, după câte se pare.

Neliniștea sa crescuse în vreme ce mă cerceta în continuare. Deși aveam capul plecat, îi simțeam privirea.

Își întinse mâna și își pocni degetele în fața mea. Am început dintr-odată să transpir.

– Privește-mă atunci când îți vorbesc!

Gura îmi era cuprinsă de o mânie acidă în timp ce îmi ridicam privirea, confruntându-mă cu ochii săi de un gri asemănător oțelului.

Momentul de tăcere și tensiune se prelungi, în timp ce celălalt soldat își întorcea calul. Locotenentul mă privea în continuare în ochi, iar privirea lui începu încetul cu încetul să fie cuprinsă de surprindere. Mi-am dat seama că vedea strălucirea din ochii mei. Emoțiile lui îmi inunda ră dintr-odată gâtul. Neîncrederea făcu loc unei uimiri efervescente, urmată de gustul amar al fricii.

– Pe toți zeii! murmură locotenentul, și mi-am dat seama că fuseserăm descoperiți. E *Vestitoarea*...

M-am mișcat cu repeziciune, scoțând pumnalul din teacă. Reflexele locotenentului erau exersate, însă era un muritor, pe când eu nu eram. Apucă să-și scoată sabia, dar nu mai mult de atât. I-am străpuns gâtul cu pumnalul, prin materialul ce-i acoperea fața. Tot ce mai putu scoate pe gură fu un gâlgâit jilav.

– Asta-i pentru că ai pocnit din degete în fața mea, i-am zis, scoțând lama pumnalului din rană.

Locotenentul își duse mâinile la gât și căzu de pe cal, aterizând în noroiul drumului.

Un soi de haos controlat izbucni în clipa în care Reaver se întoarse și aruncă un cuțit cu lamă subțire. Arma îl lovi pe soldat înainte ca acesta să poată reacționa la ceea ce i se întâmplase locotenentului. Kieran descălecă într-o fracțiune de secundă și se afla deja lângă celălalt soldat. Îl prinse de braț și-l trase de pe cal.

– Pot să-i ard acum? întrebă Reaver în timp ce ceilalți soldați intrară în acțiune.

Mai mulți se aruncară la atac, călărind spre noi, în timp ce Kieran încălecă pe calul soldatului căzut. O lamă străluci în soare înainte să cadă asupra gâtului soldatului.

– Nu, i-am zis lui Reaver, coborând de pe Winter și aterizând ghemuită în timp ce îmi puneam pumnalul înapoi în teacă. Nu ardem pe nimeni.

– N-ai pic de haz, zise Reaver, scoțând arbaleta pe care nici nu știam că o ascunsese la picioarele sale.

Eu mi-am scos sabia cu lamă scurtă din teacă.

Reaver se ridică pe capră, țintind cu arbaleta. Trase cu repeziciune, eliminând mai mulți soldați cu o precizie demnă de invidiat. Soldații

care nu erau călare ne atacară, evitând caii care o luaseră la goană. Am parat lovitura grea a unui soldat masiv și lat în umeri. Impactul loviturii îmi zgudui brațul. Soldatul izbucni în râs. Am suspinat în timp ce esența primitivă se uni cu voința mea, folosindu-mă de ele ca să-l împing pe acel munte de om. Impulsul nu necesită foarte multă energie, însă soldatul fu împins la câțiva pași depărtare, cu ochii holbați.

Am procedat după cum mă instruisese Vikter în orele de antrenament. Mi-am blocat simțurile. Am alungat teama că Reaver sau Kieran ar fi putut face un pas greșit sau ar fi putut fi doborâți. Că ar fi putut fi răniți sau chiar mai rău, înainte să pot să le sar în ajutor. Mi-am reprimat emoțiile în timp ce soldatul se redresă, evitând să cadă pe spate. Mă comportam exact cum mă învățase Vikter. De data aceasta însă, am decis să lupt de parcă fiecare respirație a prietenilor mei ar fi putut fi ultima. M-am aplecat, proptindu-mi mâna liberă în pământul reavăn, și am lovit cu piciorul, nimerind picioarele soldatului. Acesta se izbi de pământ, gemând.

Kieran se afla dintr-odată lângă el, înfigându-și sabia chiar deasupra cuirasei soldatului, în timp ce eu mă ridicam. Învârti sabia în rană în vreme ce mă privea.

– Trebuie să plecăm de aici.

– De acord, am zis, văzându-l pe Reaver doborând un alt soldat cu o lovitură brutală.

– Mai vin, ne avertiză Kieran în timp ce își scotea sabia din spatele altui soldat.

Mi-am întors capul. În fața mea, la cotul drumului, un grup călare se îndrepta spre noi cu repeziciune. Purtau cu toții mantiile albe ale Gărzii Regale. Prezența lor nu era deloc de bun augur. Mintea mea începu să cântărească posibilitățile. Trebuia să plecăm repede de acolo, ceea ce însemna că trebuia să renunțăm la căruță, fapt ce putea să ne îngreuneze situația

mai încolo, însă momentan nu aveam timp să mă mai gândesc la asta.

Am înaintat, pregătită de atac, învârtindu-mă în timp ce param lovitura unei săbii. M-am ferit în vreme ce o săgeată trecea vâjâind pe lângă capul meu, înfigându-se într-o parte a căruței. Mi-am afundat sabia prin punctul slab al armurii unui soldat. Învârtindu-mă, am prins coiful altuia, tăindu-i gâtul. I-am dat drumul, lăsându-l să cadă în timp ce o altă săgeată se înfigea în fața picioarelor mele.

Gâfâind, m-am oprit, observând vârful strălucitor și negru al săgeții care se înfipse în pământ înaintea mea.

Piatră de umbre.

Privirea mea se concentrează asupra gardienilor regali care veneau spre noi în galop. O altă săgeată vâjâi prin aer, aproape lovindu-l pe Reaver. Furia mea explodează, îmbinându-se cu *eather*-ul. Kieran se îndreaptă înjurându-i pe gardieni, în timp ce eu invocam esența primitivă. Aceasta reacționează instantaneu, pielea fiindu-mi cuprinsă de un impuls puternic. Marginile privirii mele devin argintii în timp ce coboram sabia, îndreptându-mă spre inamic. Am trecut pe lângă Kieran, aruncând sabia pe când *eather*-ul mă părăsea, acoperind pământul cu valuri de lumină ce conțineau și *umbre* involburate. Voința mea se uni cu esența zeului primitiv în vreme ce primul rând de gardieni ne ataca, cu săbiile ridicate.

Capetele tuturor se mișcă brusc într-o parte. Cei cinci își scăpară săbiile, căzând din șa, murind înainte să atingă pământul. Caii lor galopă pe lângă Kieran în timp ce el țipa...

O durere incandescentă mă cuprinse, chiar deasupra claviculei, făcându-mă să mă împleticesc și să fac un pas în spate. Am tras adânc aer în piept, văzând că aveam o săgeată înfiptă în umăr.

Eather-ul pulsă violent, având aceeași intensitate ca valul de durere ce-mi radia din braț. Esența primitivă se revărsă în fiecare celulă a corpului meu, umplându-mi gâtul cu un miros dulceag și afumat. Gustul *morții*.

Și asta am și devenit.

Moartea.

Vestitoarea, după cum îmi spusese locotenentul.

– La naiba, murmură Reaver, aflat în spatele meu.

Am apucat săgeata, scoțând-o din rană fără să simt nimic. Mi-am arcuit buza în timp ce priveam piatra de umbre și sângele ce se scurgea de pe ea – sângele meu. Esența primitivă scoase scânteii ce porniră din vârfurile degetelor mele, arzând săgeata înainte de a-i cuprinde vârful din piatră de umbre, fărâșându-l din interior.

Sub picioarele mele, drumul începu să se cutremure și să se crape. Rădăcini groase ieșiră din deschizături, desfășurându-se și apoi afundându-se în noroi. Mirosul sângelui și al țărânei se intensifică, în vreme ce pământul gemea. Am fost cuprinsă de o umbră în timp ce un copac sângerieu începea să crească, având coaja de un gri strălucitor. Lujeri minusculi apărură pe crengile golașe, desfăcându-se în scurt timp, devenind frunze de un roșu țipător.

Am auzit țipete pe când Kieran ajunse în dreptul meu. Cineva cerea să se tragă, în vreme ce Reaver se confrunta cu gardienii care apăruseră printre copaci. O altă voce se auzi. Îndemna soldații să fie precauți. Le cerea gardienilor să se retragă. Era o voce pe care *aproape* că o recunoșteam.

Mi-am ridicat privirea, trecând-o peste soldați, descoperind arcașul care mă lovise, ghemuit după trunchiul unui copac. Ochii mei se îngustară în timp ce voința mi se învolbură din nou. Gâtul său se frânse în timp ce corpul i

se zvârcolea, oasele pocnindu-i în vreme ce cădea la pământ. Săgeata pe care o pregătise zbură din arc, lovindu-l pe unul dintre membrii Gărzii Regale. Se auzi un țipăt ascuțit de durere. *Eather*-ul continua să se învoluteze în jurul meu, șerpuindu-mi printre picioare, sărind de pe sol, întinzându-se spre stejarii masivi. Acel loc dureros, rece și gol din mine creștea nemăsurat în timp ce îmi îndreptam atenția asupra celor care veneau călare spre noi. Amărăciunea fricii, aciditatea fierbinte a furiei și hotărârea lor sărată se întindeau spre mine, umplând acel loc găunos aflat în străfundul ființei mele. Le-am primit emoțiile. Am absorbit totul în timp ce fuioarele strălucitoare ale esenței se întindeau în mintea mea, răspândindu-se peste drum și conectându-se cu fiecare dintre ei.

Le-am întors emoțiile împotriva lor. Acel cumul de frică și furie. Hotărârea, mânia și... *moartea*.

Dintr-odată, își lasară frâiele și armele din mâini, cuprinzându-și capetele în timp ce erau copleșiți de emoție. Țipetele lor, urletele lor de durere zdruncinară aerul pe când eu înaintam. *Pluteam* printre caii speriați, călăreții acestora începând să cadă din șa. Se ofileau, zăcând la pământ, smulgându-și părul din cap în timp ce masa învolburată de lumină și întuneric pulsa printre ei, trecând în valuri pe lângă caii ce începuseră să salte, căutând și căutând...

– Destul! se auzi un țipăt.

O voce mă opri.

Reușisem să o recunosc.

O găsisem. *Ea* stătea în mijlocul drumului, un coșmar înveșmântat în purpuriu – o haină de culoare purpurie, ca o a doua piele, închisă cu nasturi ce porneau de la talie și se opreau sub bărbie. Părul negru îi cădea peste umeri, încadrându-i fața pe jumătate ascunsă de

machiajul de un roșu-închis, asemănător unor aripi.

Știam că era *ea*.

– Tu, am șoptit, iar sunetul ajunsese la ea într-un val de fum și umbre.

Slujnica zâmbi.

– Iată că ne întâlnim din nou.

Nu era singură.

Nu mă preocupau gardienii regali aflați lângă ea, ci *ceilalți*. Siluetele înveșmântate în pelerine de culoarea sângelui. Erau zece. Fețele le erau ascunse. La fel ca mâinile și restul trupurilor lor. Simțeam însă în oase că erau Revenanți.

Esența primitivă se învârteji și se strânse în jurul meu, întinzându-se și mai apoi retrăgându-se atunci când se apropie de Revenanți. Am simțit trupul lui Kieran atingându-mă și am auzit mârâitul lui Reaver. Atenția însă îmi rămăsese fixată asupra *ei*.

– N-am venit să cuceresc nici unul dintre orașele astea, i-am zis.

Ochii ei pali, de un albastru-argintiu, mă priviră.

– Încă.

– *Încă*, i-am confirmat.

– Știu de ce te afli aici.

Mi-am lăsat mâinile pe lângă corp, răsfirându-mi degetele, ce aruncau scântei argintii și umbre groase.

– Atunci, ar trebui să știi că de data asta nu vei mai reuși să mă oprești.

– Rămâne de văzut.

Furia pulsă prin mine, amuțind vocea care încerca să-mi reamintească deznădejdea și disperarea pe care le simțisem ultima oară când Regina de Sânge o trimisese pe slujnica aceea la luptă. La fel de deznădăjduită și de disperată mă simțisem și de fiecare dată când ducele Teerman mă chema în biroul său.

Nu-mi păsa de ceea ce credea slujnica.

Reaver se apropie, șoptindu-mi:

– *Pe ăia* am voie să-i ard?

Am început să zâmbesc, pregătindu-mă să-i răspund că avea voie.

– *Ea* are să-l omoare, zise slujnica.

Totul se opri. Respirația lui Reaver. *Eather*-ul pulsatil. Întreaga mea ființă se concentrează asupra slujnicei în timp ce simțeam inelul lui Casteel arzându-mă între sâni, de parcă fusese înroșit în foc.

– Dacă vei reuși totuși să treci de noi, *ea* are să afle și îl va ucide, zise calm slujnica. Are să-ți spună că nu și-ar fi dorit să o facă, și parțial va spune adevărul, pentru că știe câtă durere are să-ți cauzeze.

– Nu sunt proastă, am mârâit.

– Am zis, oare, asta? mă întrebă, ridicându-și capul.

– Probabil mă crezi proastă dacă ai impresia că mă poți convinge că îi pasă de durerea pe care o cauzează.

– Ceea ce crezi e irelevant. Tot ce contează e că ea asta crede. De fapt, asta nu-i tot. Mai contează și faptul că ea are să-l omoare, zise slujnica, ridicând plictisită din umeri. Nu-i așa? Și mai mult ca sigur are s-o facă într-un mod dramatic. Ți-l va trimite – în *mai multe* bucăți de data asta. Una câte una...

– Gura! am zis, făcând un pas înainte, esența învolburându-se în jurul meu și izbucnind, ajungând la un deget de fața ei.

Slujnica nici măcar nu tresări.

– Ne așteptam să faci o mișcare. Să vii după regele tău. Știam că erau doar două căi pe care puteai s-o apuci. Regina credea că aveai să te îndrepti direct spre Carsodonia, să te afișezi în fața porților ca să le demonstrezi oamenilor că ești Vestitoarea Morții și a Distrugerii.

Stomacul îmi fu cuprins de teroare. Dacă oamenilor li se spunea că eram Vestitoarea, războiul și urmările sale aveau să fie mult mai complicate decât mă așteptam.

– Eu, însă, n-am crezut că ai să procedezi așa, continuă slujnica. I-am zis că ai să alegi o rută ocolitoare și ai să încerci să pătrunzi în oraș prin galeriile minelor. Zâmbi în timp ce Kieran scoase o înjurătură în spatele meu. Zâmbetul ei, însă, avea ceva. Îmi părea cunoscut. *Eu* așa așa face.

Nu eram deloc șocată să aflu că se așteptau la așa ceva. Știuserăm asta. Ceea ce mă surprindea era faptul că presupunerea acelei slujnice fusese corectă.

Pentru moment însă, nu acest lucru era cel mai important.

– Isbeth știe ce am să fac dacă îl omoară. N-ar îndrăzni.

– Ba da, zise slujnica, făcând un pas înainte. Eu sunt favorita ei... după tine.

Din nou. Felul în care îmi vorbea avea ceva. Reușea să-mi tempereze furia. Nu eram însă sigură de ce.

– Poppy, zise Kieran, aflat în spatele meu. Dacă ceea ce spune e adevărat...

Nu aveam să risc viața lui Casteel.

Nu din nou.

Simțeam pe limbă gustul fumului, al focului și al morții. Am retras *eather*-ul. Tentaculele se disipară, dispărând peste iarbă și peste drum, în vreme ce pulsația din sângele meu se domolea. Furia nu dispăruse, însă era sub control. Strălucirea argintie ce-mi cuprinsese privirea se estompa. Dintr-odată am simțit o durere profundă în umăr, în locul în care mă atinsese săgeata.

Nu aveam acum timp să mă ocup de rană.

– Și acum, ce se va întâmpla? am întrebat.

Slujnica își coborî bărbia.

– Te vom escorta până în Carsodonia, acolo unde te vei întâlni cu regina.

– Nici gând, am zis, izbucnind în râs.

– Am impresia că nu înțelegi...

– Dimpotrivă. Cred că *tu* nu înțelegi. Am străbătut distanța dintre noi, oprindu-mă chiar în fața ei. De aproape, mi-am dat seama că aveam aceeași înălțime. Era mai suplă ca mine, dar nu cu mult. Faptul că nu te ucid nu înseamnă că am de gând să mă supun.

– Ai comite o greșeală, zise slujnica, îngustându-și privirea. De ce ai noroi pe față?

– Dar tu de ce ești machiată? i-am răspuns.

– M-ai prins, murmură ea. Însă, cu toate astea, nu mi-ai răspuns la întrebare.

Vântul se porni, ridicând un miros de putreziciune și de flori de liliac ofilite. Mi-am trecut privirea spre Revenanții care stăteau nemișcați.

– Put, am zis.

– Ce nepoliticos!

– Tu, însă, nu miroși, am subliniat.

– Chiar așa, spuse.

Era ciudat că nu mirosea. Însă nu conta.

– Cred că cel mai bine ar fi să-ți iei gașca de imputiți și să te dai din calea noastră.

Slujnica izbucni într-un râs profund ce nu dură mult. Părea însă că se amuzase copios.

– Doar ca să vă fac loc ție și găstii tale de bărbați arătoși? Își înclină capul spre mine, vorbind atât de încet, că abia o puteam auzi. Nici nu te gândi la una ca asta, *Penellaphe*.

Privind-o, mi-am deschis simțurile și i-am simțit amuzamentul zaharat. Atât. Ceea ce nu mă ajuta prea mult.

– Nu mai ai opțiuni, Regină din Carne și Foc, zise slujnica. Dacă ești atât de isteată pe cât cred, m-aș fi așteptat să-ți dai seama că nu aveai cum să ajungi până în capitală fără să fii descoperită. Indiferent că încerci să treci prin mine sau prin porțile orașului.

M-am concentrat la ceea ce spusese. Nu zisese că n-aș fi avut cum să *scap*. Doar că n-aș fi putut pătrunde în capitală fără să fiu descoperită. Ciudat!

Dar avea dreptate.

Nu aveam cum să atac prin surprindere. Nu puteam să risc viața lui Casteel, doar ca să-l las pe Reaver să facă ceea ce voia. Nu asta era cea mai bună metodă de a ajunge în capitală. Am fi sub pază, însă am putea pătrunde în oraș.

– Dacă-i lași pe oamenii mei liberi, n-am să mă opun.

– Nici vorbă! se răsti Kieran, apărând dintr-odată lângă mine. Nu ne vom despărți.

M-am întors spre Kieran, însă el mă opri înainte să mai pot spune ceva.

– Să nici nu îndrăznești să începi! Nu te vom părăsi. Niciodată! O privi pe slujnică. Așa ceva n-are să se întâmple.

Loialitatea lui era admirabilă, iar eu...

Dragoninul se apropie și el.

– Dacă vrei ca Regina de Sânge și Foc, Aducătoarea de Viață și de Moarte – și trebuia să admit că prefeream varianta lui legată de titlul pe care mi-l acorda profeția –, să vă însoțească până în capitală, atunci ne veți permite mie și sfetnicului său să călătorim alături de ea, ca dovadă a bunelor voastre intenții.

Kieran mă privea, dându-mi de înțeles că nici el, nici Reaver nu aveau să-mi permită să plec de una singură. Mi-am reprimat frustrarea și îngrijorarea cauzate de faptul că aveam să-i expun pericolului. M-am întors spre slujnică.

– E alegerea ta. Pentru că, orice ai crede, am și alte opțiuni la dispoziție.

– Mă rog, zise slujnica. Puțin îmi pasă. Nu-i ca și cum vă luăm prizonieri.

Kieran își întoarse brusc privirea spre ea.

– Ce-i?! întrebă slujnica, ochii ei privind-mă mirați.

– Nu suntem prizonieri? am întrebat-o.

– Nu. Veți fi tratați ca niște *oaspeți*. Slujnica făcu o plecăciune alambicată, asemănătoare celor de care credeam că doar Emil e în stare.

Oaspeți de onoare. Până la urmă, ești fiica unei regine și a unui zeu. Tu și cei care te *însoțesc* veți fi tratați cu tot respectul cuvenit, mai zise, afișând un zâmbet luminos și deosebit de larg. Și, dacă n-ar fi dorit să vină cu tine, puțin mi-ar fi păsat de ce s-ar fi întâmplat cu ei.

Nu credeam nici pentru o clipă că urma să fim tratați cu tot respectul cuvenit.

– Oricum ar fi, sper că putem porni cât mai curând. Regina dorește să-ți vorbească despre viitorul regatelor și despre Adevăratul Rege al Tărâmurilor, adăugă slujnica, privindu-mă în ochi, și...

– N-ai clipit nici măcar o dată, i-am zis. Mi se pare înfricoșător. Am privit spre Revenanți, care stăteau în continuare ca niște stane de piatră. Însă nu chiar ca ei.

Slujnica pufni.

– Crede-mă că n-ai văzut nimic înfricoșător încă.

– Abia aștept, am zis.

– Păi, atunci, replică slujnica, dându-se laoparte și întinzând un braț.

Am fost dintr-odată cuprinsă de teroare și nerăbdare.

– Eu o să...

Un gust floral mi-a umplut gâtul în vreme ce dinspre umerii ce mi se cutremurau am simțit un val de furnicături, coborând spre piept și înspre picioare.

Kieran m-a prins iute de braț, dar nici măcar nu am simțit.

– Poppy?

– Eu...

Am fost învăluită brusc de o senzație de amețeală, urmată de greață. M-am răsucit ferindu-mă de Kieran, fiindu-mi teamă că aveam să vomit pe el. Ochii mei speriați se întâlneau cu cei ai slujnicei.

– *Piatră de umbre*, am murmurat răgușită.

Slujnica mă privi, mișcându-și buzele, însă nu puteam auzi ce-mi spunea. Nu mai puteam auzi nimic. Inima îmi tresăltă, după care picioarele îmi cedară.

Și dintr-odată... nu mai era nimic.

CAPITOLUL 23

– Trebuie să-mi dai drumul, puiule. Trebuie să te ascunzi, Poppy. Mama încremeni, apoi își eliberă brațul și își vârî mâna în cizmă. Scoase un pumnal cu lamă subțire și neagră, după care se întoarse, ridicându-se cu atâta repeziciune, că abia reușeam să-i urmăresc mișcările.

Cineva se afla în apropiere.

– Cum ai putut face una ca asta?! întrebă mama, făcând un pas în lateral, astfel încât bloca în mare parte dulapul, însă tot puteam să văd că un bărbat intrase în bucătărie. Cineva care părea învăluit în noapte.

– Îmi pare rău! zise bărbatul. Nu-i recunoșteam vocea.

– Și mie, zise mămica, atacându-l, însă bărbatul înveșmântat în negru o prinse de braț...

Stăteau acolo, nemișcați. Eu înghețasem, ascunsă în dulap, transpirând și cu inima bubuindu-mi în piept.

– Trebuie s-o facem, zise bărbatul. Știi bine ce are să urmeze.

– E doar un copil...

– Și va fi sfârșitul a tot.

– Sau poate doar sfârșitul lor. Începutul...

– Mami! am țipat în timp ce aerul se umplea de cioburi și urlete.

– Fugi! Fugi... îmi cerea mămica, întorcându-și capul spre mine.

Bucătăria începuse să se zguduie. Bezna pătrunse în încăpere, coborând de-a lungul pereților și acoperind podeaua, în timp ce eu nu

mă puteam urni. Arătări terne și gri umpluseră camera, bălind ceva roșiatic.

– Mami!

Trupuri se îndreptară spre mine. Aveau gurile pline de dinți ascuțiți. Urlete profunde străpunseră aerul. Degetele reci și osoase îmi apucară piciorul. Am țipat, încercând să mă întorc înapoi în dulap...

Ceva cleios și urât mirositor îmi improșcă fața, iar degetele reci îmi dădură drumul. Încercam să mă afund cât mai tare în interiorul dulapului.

Bărbatul întunecat îi acoperi intrarea. Întinse mâna, și nu aveam cum să mă feresc de ea. Mă apucă de braț, trăgându-mă afară cu putere.

– Zeii să m-ajute, zise bărbatul.

Cuprinsă de panică, am început să mă zbat, în timp ce cu cealaltă mână bărbatul lovea creaturile care veneau spre el, îndepărtându-le. Piciorul meu alunecă în umezeala ce cuprinsese podeaua, și m-am întors într-o parte...

Mămica era acolo, cu fața mânjită de sânge. Sângera în timp ce înfigea lama în pieptul bărbatului. Acesta gemu, pronunțând un cuvânt pe care-l auzisem și de la tata. Strânsoarea lui dispăru, în timp ce bărbatul se poticnea și cădea pe spate.

– Fugi, Poppy! țipă mami. Fugi!

Am fugit. Însă mă îndreptam spre ea...

– Mami... Gheare mă prinseră de păr, îmi zgâriară pielea, arzându-mă ca atunci când apucasem ibricul. Țipam, încercând să ajung la mama, dar n-o mai puteam vedea în îngrămădeala de pe podea.

L-am văzut la intrare pe prietenul tatei. Ar fi trebuit să ne ajute – să o ajute pe mămica –, însă tot ce făcea era să-l privească pe bărbatul îmbrăcat în negru care se ridica dintre creaturile ce continuau să se hrănească. Oroarea lui amară îmi umplu gura, sufocându-mă. Se îndepărtă, scuturând din cap, părăsindu-ne. Ne părăsea....

Niște dinți se înfipseră în brațul meu. O durere feroce îmi străpunse carnea și îmi străbătu fața. Am căzut, încercând să mă descotorosesc de creaturile care mă atacaseră.

– Nu. Nu. Nu!!! țipam în timp ce mă zbăteam. Mami! Tăticule!

O durere paralizantă îmi străbătu stomacul, tăindu-mi respirația și făcându-mi întreg trupul să se încordeze.

Și apoi, ei se prăbușeau în jurul meu și pe mine, greoi și fără vlagă, iar eu nu puteam respira. Durerea. Greutatea. Voiam la mami.

Dintr-odată dispăruseră, și o mână îmi mângâia obrazul și mai apoi gâtul.

– Mămico.

Încercam să clipesc printre lacrimi și sânge.

Cel Întunecat se afla deasupra mea, fața lui fiind nimic mai mult decât umbre sub mantia cu glugă. Nu mâna lui o simțeam la gât, ci ceva rece și ascuțit. Nu se mișca. Mâna îi tremura. Tremura din tot trupul.

– Văd acum. Văd cum mă privește.

– Trebuie... el e viktor-ul ei, am auzit-o pe mămica spunând cu voce înfundată. Înțelegi ce înseamnă asta, așa-i? Te rog. Ea trebuie...

– Pe toți zeii!

Lama îmi dispăruse de la gât. Eram luată pe sus, pluteam, pluteam prin întunericul cald, de parcă trupul meu nu mai exista. Începusem să alunec spre abis, înconjurată de mireasma florilor. Flori mov pe care regina le ținea în iatacul său. Flori de liliac.

Mai era cineva cu mine în acel abis. Se apropiară, iar întunericul se schimbă pe când începură să vorbească.

Ce florică puternică ești!

Ce floare de mac plină de putere!

Culege-o și privește-o sângerând!

Și dintr-odată nu mai e la fel de puternică.

M-am trezit cu dificultate.

Știam ce trebuia să fac. Trebuia să mă asigur că oamenii mei erau bine. Mi-am amintit de Casteel. Și coșmarul... Doream să-l uit cât mai repede, însă trupul meu se simțea greoi și inutil, de parcă nici nu-mi mai aparținea. Pluteam într-un alt loc și, pe măsură ce mă îndepărtam, aveam impresia că nu mai simțeam nici un fel de greutate. Dintr-odată, am tras adânc aer în piept, iar plămânii mi se dilatară.

– Poppy?

Am simțit pe obraz o atingere caldă și familiară. Am deschis cu greutate ochii.

Kieran stătea aplecat deasupra mea, precum... Cel Întunecat în coșmar. Privirea îmi era încă încețoșată.

– Salut.

– Salut!? Kieran zâmbi și apoi izbucni în râs. Cum te simți?

Nu știam ce să-i răspund, în timp ce priveam cum trăsăturile feței sale începeau să se limpezească.

– Bine, cred. Ce s-a întâmplat? Am înghițit în sec și m-am încordat, simțind gustul reavăn ce-mi rămăsese în gât, devenind deodată conștientă de faptul că zăceam pe ceva neobișnuit de moale. M-ai hrănit cu sângele tău? Din nou? Nu-l auzeam pe Reaver sau pe altcineva. Unde ne aflăm?

– Hai s-o luăm pe rând, ce zici? Continua să-mi mângâie obrazul în timp ce-l priveam. Vârful din piatră de umbre al săgeții fusese mânjit cu o toxină. Millicent mi-a spus că toxina o să te țină într-o stare de inconștiență timp de câteva zile...

– Cine-i Millicent? am întrebat, încruntându-mă.

– Slujnica, îmi zise Kieran. Pentru că mai degrabă aş avea încredere într-o viperă decât în ea, am decis să-ți dau din sângele meu, ca să fiu sigur.

- N-ar fi trebuit. Ai nevoie de el.

- Vârcolacii sunt asemănători atlantienilor. Sângele nostru se reface rapid. Tocmai de aceea reușim să ne vindecăm atât de repede, zise Kieran, iar eu mi-am reamintit că auzisem ceva asemănător de la Casteel. Te mai doare brațul? Ultima oară când am verificat, rana părea vindecată.

- Nu mă mai doare. Ți mulțumesc. Am încercat să-mi întorc capul, însă degetul său mare îmi trecu peste bărbie, oprindu-mă. Inima mea tresăltă în timp ce conștientizam cu adevărat ce spusese. Cât timp am zăcut inconștientă?

Felul în care mă privi îmi făcu inima să bată cu putere.

- Ai dormit timp de două zile, Poppy.

Continuam să-l privesc, neștiind de unde să încep. Totul mă neliniștea. Briza sărată ce ridica perdelele transparente care acopereau fereastra alăturată. *Patul* moale în care zăceam, ce-mi păruse tot timpul prea mare, indiferent de mărimea mea. Faptul că vârcolacul nu mai purta pelerina hăitașilor, ci o tunică gri, fără mâneci. Sau că versurile alea ciudate pe care le auzisem la sfârșitul coșmarului erau puțin diferite de cum îmi aminteam. Mi-am întors capul. De data asta, Kieran nu mă mai opri. Își lăsă mâna să-i alunece de pe obrazul meu pe salteaua patului. Am observat tavanul înalt, din marmură și gresie, pictat în culori pastel – nuanțe de albastru și alb – susținut de coloanele rotunde ale acelei camere ce părea a se afla în vârful unui *turn*.

Eather-ul începu să-mi vibreze în piept în timp ce îmi mutam privirea spre locul în care știam că se aflau doi pilaștri încadrând o ușă din aur. Ușă ce deseori rămânea descuiată, deși mă îndoiam că acum era așa. Încăperea nu era deosebit de spațioasă, însă era *luxoasă*. Exact cum mi-o aminteam. Perdelele deschise la

culoare erau legate în jurul stâlpilor patului. Într-o parte a încăperii se afla o măsuță elegantă cu margini aurite, alături de niște scaune împodobite cu aur. Un dulap enorm ocupa unul dintre pereți – cândva, avea mai mult păpuși și alte jucării decât haine.

Kieran reuși cu greu să se ferească de mine în timp ce mă ridicam în capul oaselor.

– Ar trebui să o iei mai încet, zise el.

M-am ridicat în picioare, coborând din pat. Mă simțeam amețită, însă asta nu avea nimic de-a face cu piatra de umbre sau cu toxina. Nu-mi venea să cred că mă aflam din nou în acea încăpere circulară.

– Sau nu, murmură Kieran.

M-am dus spre fereastră, simțind că inima îmi ajunsese în gât. Am tras perdeaua moale, chiar dacă știam ce urma să văd.

Acoperișurile pasajelor ce se intersectau în curtea bine întreținută, umbrită de zidul interior ce era mai înalt decât zidurile exterioare ale altor orașe. Vilele impunătoare care erau protejate de un alt zid interior. Mi-am fixat privirea pe rândurile de copaci *jacaranda* cu florile lor de un roz-mov, apoi pe acoperișurile cu olane din teracotă, așezate unul lângă celălalt și acoperite cu plante agățătoare acaparate de roșul florilor de mac. Am văzut Templele. Erau cele mai înalte clădiri din Carsodonia – mai înalte decât castelul Wayfair. Ambele temple se aflau în Districtul Grădinilor. Unul fusese construit din piatră de umbre, iar celălalt din diamant – diamant zdrobit combinat cu calcar. Am urmat cu privirea linia de copaci luxurianți până în locul în care Podul de Aur strălucea în soare.

Ne aflam în Carsodonia.

M-am întors spre Kieran.

– Când am ajuns aici?

– Seara trecută, zise Kieran, ridicându-se. Ne-au adus direct la Wayfair. Un individ aurit ne aștepta în fața porților. Voia să ne separe. Zicea că ar fi necuviincios să rămânem împreună, însă i-am explicat – foarte detaliat chiar – că așa ceva nu avea cum să se întâmple.

Nu aveam idee cine putea fi individul aurit.

– Și Reaver?

– Dragoninul se află în camera de sub aceasta. Suntem...

– În aripa vestică a castelului Wayfair. Știu. Asta era camera mea pe când locuiam aici, l-am întrerupt, iar maxilarul lui se încordă atunci când află acest lucru. Te-ai aflat lângă mine în tot acest timp? De unde știi că Reaver e bine?

– L-au adus și pe el aici atunci când am cerut să-l văd. S-a comportat destul de bine, și poate că asta m-a neliniștit cel mai tare. L-au dat haine curate și mâncare. La fel s-au purtat și cu mine. Se află sub pază. Rânji. Sub cheie, la fel ca noi. Însă habar n-au cu cine au de-a face. Dacă ar ști, mă îndoiesc că l-ar fi lăsat, pur și simplu, încuiat într-o cameră.

– Și a rămas locului?

Kieran încuviință din cap.

– Se pare că înțelege că n-are rost să se dea de gol, acum, că ne aflăm în inima teritoriului inamic.

Esența primitivă îmi împungea pielea, reacționând la tornada de emoții ce se stârnise în mine. Simțeam că eram pe cale s-o iau razna.

– Săculețul de piele...

– E chiar aici. L-am păstrat. Făcu semn cu capul spre un scaun tapițat în alb, aflat de cealaltă parte a patului.

Slavă zeilor!

– Și... ai văzut-o?

Regina de Sânge.

Isbeth.

– Nu. N-am văzut nici un Ascendent în afară de o mică oaste de cavaleri. Sunt peste tot. În afara acestei camere, pe coridor, pe fiecare etaj, îmi zise Kieran. Mă așteptam să-i găsesc și-n dulap. Slujnicele și cretinul ăla auriu au fost singurele persoane care au interacționat cu noi.

Însă ea se afla prin preajmă.

Mai mult ca sigur.

– Și Malik?

Kieran clătină din cap.

Am închis ochii, trăgând puternic aer în piept.

– Cine e tipul ăsta aurit despre care tot pomenești?

– Îl cheamă Callum. E un Revenant. E ceva tare ciudat la el.

– Situația în care ne aflăm e cu totul bizară, am murmurat.

Îmi simțeam capul vraște. Ieșisem din acel coșmar confuz și mă trezisem în Carsodonia. În interiorul castelului Wayfair. Erau o grămadă de lucruri cu care trebuia să mă obișnuiesc – mai ales cu faptul că planul nostru deviasse complet. Pierduserăm cu totul controlul, asta dacă-l avuseserăm vreodată cu adevărat. Un fior de panică mă străbătu, amenințând să mă acapareze. Nu-mi permiteam să se întâmple una ca asta. Miza era prea mare. Trebuia să fiu puternică.

Mâinile îmi tremurau în timp ce mi le apropiam de trup.

– Și slujnica aceea? Millicent?

– N-am mai văzut-o de când am ajuns aici.

Am oftat.

– Ții minte că a spus că nu aveam cum să pătrundem neobservați în Carsodonia dacă nu alegeam să o urmăm? Dar n-a zis că n-am fi putut *evada*. Nu ți s-a părut ciudat?

– Totul la ea mi se pare ciudat.

Nu puteam decât să fiu de acord.

Mi-am poruncit gândurilor să încetinească și să se limpezească, în timp ce mi-am lăsat mâinile pe pervazul cald al ferestrei și am privit împrejurimile. Cerul era străbătut de nuanțe de un roz estompat. Ochii mi se opriră asupra turnurilor din piatră de umbre ale Templului lui Nyktos și asupra domului de diamant al Templului lui Perses. Stăteau unul în fața celuilalt, situate în cartiere diferite, unul privind către Marea de Lână, iar celălalt – către umbrele Stâncilor Măhnirii.

Dacă îl țineau pe Casteel prizonier în subteran, într-un sistem de tuneluri asemănător celui din Oak Ambler, se putea afla sub unul din cele două temple.

Tatăl meu la fel.

Mă aflam acolo unde îmi doream, dar situația nu era deloc cea pe care mi-o imaginasem. M-am concentrat asupra Podului de Aur, care despărțea Districtul Grădinilor de zonele mai puțin înstărite ale Carsodonei. Inima reuși în sfârșit să-mi bată într-un ritm normal. Gândurile se liniștiră odată cu vibrațiile *eather*-ului, care-mi pulsa încetișor în piept.

– Situația nu-i chiar atât de rea.

– Deloc, zise Kieran, venind lângă mine la fereastră. Am ajuns.

– Nu vom putea să ne mișcăm liberi prin castel sau prin oraș, am zis. Vom fi supravegheați cu mare atenție, și nu știm care sunt planurile Reginei de Sânge. Bănuiesc că n-are să ne lase prea mult timp de capul nostru, îmbrăcați în haine noi și hrăniți zi de zi.

– Nu cred că-i stilul ei, zise Kieran, ațintindu-și privirea în aceeași direcție ca mine.

Pescăruși se ridicau și coborau deasupra zidurilor orașului, acolo unde începea să se curbeze, străjuind Orașul Inferior și marea, unde razele soarelui la asfințit se reflectau în apele albastre. Lumina blândă se așeză peste

grădinile aflate pe acoperișuri și peste alte acoperișuri abrupte, până în depărtare, peste locuințe ce erau așezate una peste alta, în care oamenii abia aveau loc să respire. Carsodonia era un oraș frumos, mai ales la apus și la răsărit, asemenea Pădurii Sângerii. Altă dovadă că ceva cu un aspect atât de uluitor putea ascunde ceva foarte urât.

– Unde crezi că se află acum armatele noastre? l-am întrebat.

– Ar trebui să fi ajuns la New Haven sau chiar la Podul Alb, zise Kieran. Se află la trei sau patru zile distanță. Mă privi. Dacă nu ajungem la Trei Râuri atunci când i-am promis lui Valyn, vor veni să ne caute.

Am încuviințat din cap.

– La ce distanță ai reușit să comunici cu Delano folosind *notam*-ul? mă întrebă.

– Destul de departe. A reușit să mă contacteze pe când se afla în Ținuturile Pustii, dar nu cred că aş reuși să-i transmit vreun mesaj. Sunt prea departe de el acum.

– Așa e, zise Kieran, privind pe fereastră. Însă Carsodonia trebuie să fie la fel de întinsă ca distanța dintre Ținuturile Pustii și Pompay, nu-i așa? Ai reuși să-l contactezi dacă ajunge până la zidul orașului?

M-am uitat la zidul masiv care se întindea în depărtare.

– Da, aş reuși să-l contactez.

Ceva mai târziu, stăteam privind fețele strălucitoare de porțelan aliniat de-a lungul rafturilor aflate pe o parte a dulapului de haine.

– Închide, te rog, ușa aceea, zise Kieran, aflat în spatele meu.

– Ți-e frică de niște păpuși?

– Mai degrabă, mi-e frică de faptul că păpușile au să-mi fure sufletul.

Am rânjit, închizând ușa. Îmi băgasem nasul peste tot, căutând un obiect ce ar fi putut servi

drept armă. Încă aveam pumnalul din os de vârcolac, însă Kieran și Reaver nu mai aveau nici o armă. Îi oferisem pumnalul lui Kieran, însă îl refuzase. Nici unul din cei doi nu era lipsit de apărare, însă m-aș fi simțit mai bine dacă ar fi acceptat pumnalul.

– Chiar te-ai jucat cu ele pe când erai mică? mă întrebă Kieran, holbându-se la dulap, de parcă se aștepta ca una dintre păpuși să deschidă ușa și să scoată capul.

– Da, i-am zis întorcându-mă spre el și sprijinindu-mă de dulap.

– Atunci, se explică destul de multe.

Mi-am dat ochii peste cap.

– Ea... Isbeth obișnuia să-mi facă o păpușă cadou în fiecare an, în prima zi de vară, până în anul în care m-a trimis în Masadonia. Înainte, credeam că păpușile erau frumoase.

– Sunt terifiante, zise Kieran, strâmbându-se.

– Așa-i, însă fețele lor erau netede și neîntinate, am zis atingându-mi cicatricea ce-mi străbătea obrazul. A mea nu era deloc astfel, așa că mă prefăceam că arăt ca una dintre ele.

– Poppy... zise Kieran, iar trăsăturile feței sale își pierdură duritatea.

– Da, știu. Simțeam că fața avea să-mi ia foc de rușine. A fost o prostie.

– Nu aveam de gând să spun așa ceva...

O bătaie puternică răsună dinspre ușile aurite cu o clipă înainte ca acestea să se deschidă.

Era ea.

Slujnica.

Millicent înaintă agale în încăpere, îmbrăcată într-o tunică neagră fără ornamente, cu mâneci lungi, ce-i ajungea până la genunchi. Purta cizme înalte cu șiret. Aripile pictate ce-i acopereau fața erau de data aceasta negre. Contrastul pe care machiajul îl făcea cu ochii ei pali era neliniștitor.

– Bună seara, zise *Millicent* bătând din palme, în timp ce trei slujnice intrau în

încăpere, urmând-o. Erau îmbrăcate asemănător, însă fețele le erau acoperite cu voaluri, lăsându-le doar ochii la vedere. Două dintre slujnice aveau ochii de un albastru spălăcit. Cealaltă avea ochi căprui. Dintr-odată am conștientizat ceva. Poate că nu toate slujnicele erau Revenanți, dar era limpede că nu toate aveau acei ochi de un albastru pal. Mama... avusese ochii căprui.

– Mă bucur că te-ai ridicat din pat. Millicent îl salută pe Kieran cu o mișcare a capului. Părul ei îmi atrase atenția. Era negru ca noaptea, însă părea că în unele locuri era neuniform și decolorat. Ți-am zis doar că n-o să mai aibă nimic după două zile, două zile și ceva...

M-am depărtat de dulap, încercând imediat să-i citesc emoțiile. Simțurile mele se lovira de un zid, ceea ce mă enervă. Slujnica mă bloca.

– Ce era toxina aceea în care a fost mânjită săgeata? am întrebat.

– Ceva scobit din intestinele unei creaturi, zise Millicent ridicând din umeri. Ar fi ucis un atlantian. Cu siguranță ar fi ucis un muritor. Doar unul dintre gardieni avea săgeți mânjite cu acea toxină. Ca poliță de asigurare, în caz că voiai să o faci pe Vestitoarea de Distrugere pornită la război.

– Dacă vei continua să-mi spui Vestitoarea, s-ar putea să fie chiar așa.

Millicent izbucni în râs, însă râsul de acum nu semăna deloc cu cel pe care îl auzisem de la ea pe când ne aflam pe drum. Acum, suna fals.

– Nu ți-aș recomanda să încerci. Toată lumea este cu nervii întinși la maximum, mai ales după misiva pe care a primit-o Coroana.

– Ce misivă?

– Coroana a fost înștiințată că New Haven și Podul Alb se află acum sub control atlantian, zise Millicent. Ne așteptăm ca Trei Râuri să fie cucerit cât de curând.

Vonetta și generalii reușiseră. Am zâmbit.

Slujnica zâmbi și ea.

– Regina dorește să te vadă.

Zâmbetul îmi dispăru.

– Chiar acum se aduce apă fierbinte în camera de îmbăiere, zise Millicent, traversând încăperea și așezându-se pe scaunul aflat lângă pat. În clipa în care vei fi prezentabilă, vei fi condusă la ea.

– Noi vom fi conduși la ea, o corectă Kieran.

– Sigur, dacă asta te face fericit, atunci n-ai decât să-ți însoțești mult iubita regină.

Ridică o mână înmănușată. Altă slujnică pătrunse în încăpere. Purta pe braț o rochie albă și se îndrepta spre dulap.

– Poți să te oprești acolo, am zis. N-am de gând să port așa ceva.

Slujnica se opri, privind-o pe Millicent, care își schimbase poziția în scaun. Se așezase cu umerii pe șezut, cu picioarele încrucișate pe spătar. Capul i se bălângănea, dincolo de marginea scaunului. Nu aveam idee cum de ajunsese în acea poziție în doar câteva secunde sau de ce. Se încruntă.

– De ce nu?

– Vrea să mă îmbrac în hainele albe ale Fecioarei, am zis, privind rochia. Nu mă interesează motivele ei, dar n-are să mai decidă niciodată ce haine port.

Ochii ei pali mă urmăreau pe sub machiaj.

– Însă e singura rochie pe care am primit-o.

– Nu-i problema mea.

– Nici a mea.

– Te numești Millicent? am întrebat-o.

– Din câte-mi aduc aminte...

Mi-am îndreptat spatele.

– Trebuie să înțelegi ceva, *Millicent*. Dacă Isbeth vrea să mă duc la ea, ai să-mi faci rost de niște haine ce nu sunt albe. Sau am să mă înfățișez așa cum sunt îmbrăcată acum.

– Ești plină de noroi, sânge și zei mai știu ce, zise slujnica. Poate că ai uitat, însă *mama* ta e

obsedată de curătenie.

– N-o mai numi mama mea. *Eather*-ul începu să-mi vibreze în piept în timp ce mă apropiam de slujnică. Nu e asta pentru mine.

Millicent tăcu.

– Ori îmi găsești alte haine, ori merg așa cum sunt, am repetat. Și, dacă ținuta asta e necorespunzătoare, am să mă duc să o văd goală.

– Chiar așa? mă întrebă ea târăgănat.

– Da!

– Mai că ar merita, doar ca să-i văd reacția. Millicent tăcu preț de câteva clipe și apoi își împinse picioarele dincolo de spătarul scaunului. Mi-am încrucișat brațele, în timp ce ea se arunca din scaun, aterizând în picioare. Se îndreptă spre mine, părul acoperindu-i fața. Atunci, am o problemă.

– Chiar așa.

Millicent oftă.

– Nu mă plătește destul... Luă rochia adusă de cealaltă slujnică. De fapt, nu sunt plătită deloc, ceea ce e și mai rău.

– Ce ciudat! murmură Kieran în timp ce o privea *repezindu-se* afară din încăpere.

Celelalte slujnice rămaseră în încăpere, nemișcate și tăcute, trăsăturile lor fiind ascunse de machiaj. Cum de uitasem de ele? M-am cutremurat, amintindu-mi de felul în care se mișcau tăcut pe coridoare. Și mama, singura femeie care se purtase frumos cu mine, fusese una dintre ele?

– Aveți nume? le întrebă Kieran, privindu-le cu atenție. Nici una nu răspunse. Gânduri? Păreri? Ceva, orice?

Nimic.

Nici măcar nu clipeau, aflate între noi și ușile deschise. Mi-am întins simțurile spre ele. Am simțit ziduri de apărare mentală, la fel ca la Millicent. Încercam să-mi imaginez mici crăpături în acele scuturi. Fisuri minuscule

umplându-se cu o lumină alb-argintie. Am trecut prin acele deschizături, simțind...

Una dintre slujnice tresări, în timp ce simțeam pe limbă gustul aerat al pandișpanului. *Pace*. Surprinsă, m-am redresat, fiind pe cale să fac un pas în spate. Cum de puteau să simtă așa ceva? Nu se potrivea cu ceea ce simțisem din partea lui Millicent.

– Mă și întreb de ce Millicent e atât de vorbăreață, pe când colegele ei tac mâlc, zise Kieran.

– Am impresia că ea nu e la fel ca ele. Nu-i așa? le-am întrebat pe slujnice în timp ce Kieran îmi aruncă o privire scurtă. Millicent e altfel.

– În moduri mai subtile decât cele evidente? întreabă Kieran, târăgănat.

– Nu miroase ca ele.

Kieran se încruntă, întorcându-se spre slujnice.

– Ai dreptate.

Millicent reveni, aducând cu ea haine la fel de negre ca ale ei. Tropăi pe lângă noi și aruncă hainele pe pat.

– Haine mai bune de-atât n-am găsit, îmi zise. Se întoarse spre mine și își propti mâinile în șolduri. Sper că ești mulțumită, pentru că *ea* cu siguranță n-are să fie.

– Crezi că-mi pasă cât de puțin?

– Deloc, zise ea, făcând o mică pauză. Pe moment. Am fost străbătută de un fior în timp ce se așeza pe scaun, picior peste picior. Ar trebui să te pregătești. Am să-i țin companie... omului tău.

– Minunat, murmură Kieran.

– Vreau să-l văd pe Reaver înainte de a mă întâlni cu regina.

– N-are nimic.

– Vreau să-l văd.

Buzele i se subțiară în timp ce mă privea.

– E tot timpul atât de insistentă?

– Am impresia că doar îşi impune autoritatea, zise Kieran.

– Ei bine, e enervant... şi neaşteptat. Mă privea fără să clipească. Nu era deloc aşa mai demult.

– Şi tu de unde ai putea şti una ca asta? am întrebat.

– Pentru că îmi amintesc de tine pe când erai la fel de tăcută ca un şoricel mititel. Nu scoteai nici un sunet. Doar noaptea erai gălăgioasă, atunci când te apucau coşmarurile, zise slujnica.

Fiorul reveni, trecându-mi din nou prin şira spinării.

– Mă aflu aici. Simt că am fost dintotdeauna aici, continuă ea, oftând. Sunt bătrână, Penellaphe. Aproape la fel de bătrână ca regele tău...

Înainte să-mi dau seama că mă mişcasem, mă aflu în faţa ei, împingându-mi mâinile în spătarul scaunului.

– Unde e Casteel? am întrebat, conştientă că vârcolacul se afla chiar în spatele meu, în vreme ce slujnicele făceau un pas înainte.

Millicent tăcu. Esenţa primitivă îmi zvâcnea în vene pe când îmi aplecam capul, privind-o drept în ochi.

– L-ai văzut? am întrebat, iar vocea îmi deveni din nou gravă.

Trecu un moment prelung de tăcere.

– Dacă vrei să-l vezi, zise – iar eu aproape am ratat momentul în care aruncă o privire spre celelalte slujnice –, îţi sugerez să nu te mai bagi aşa în mine şi să te machiezi... şi încă repezior. Timpul e esenţial, Înălţimea Voastră.

I-am susţinut privirea şi m-am retras încet. Am luat hainele şi m-am dus în camera de îmbăiere, unde m-am spălat repede în apa curată şi caldă pe care o aduseseră slujnicele. O puteam auzi pe Millicent întrebându-l pe Kieran dacă era vârcolac, după care am auzit-o

sporovăind despre faptul că nu cunoscuse niciodată unul. Kieran abia îi răspundea.

Hainele păreau să provină din garderoba ei.

Tunica era lungă și nu avea mâneci și îmi atârna peste umăr, în locul în care ar fi trebuit să se afle rana făcută de săgeata din piatră de umbre. Însă rana se vindecase deja și pielea mea părea neatinsă. Corsajul era strâmt, însă curelușele de piele de la talie și șold îmi permiteau să îl ajustez ca să se potrivească pe silueta mea mai plină. Tivul tunicii îmi ajungea până la genunchi și avea câte un șliț pe lateral, astfel că puteam ajunge cu ușurință la pumnalul meu din os de vârcolac. Am legat punguța de piele de una dintre curelușele de pe talie, iar inelul îmi atârna la gât, între sâni. Millicent adusese și o pereche de pantaloni despre care nu credeam că îi aparțineau, însă care îmi veneau, așa că puțin îmi păsa de unde îi luase.

M-am apropiat de măsuța de toaletă, privindu-mi reflexia în oglindă, în timp ce inima îmi bătea cu putere. Strălucirea argintie din spatele pupilelor mele era puternică, și mi se părea că aura crescuse. Am clipit. Nu se schimbă nimic.

Stând acolo, m-am gândit la coșmarul pe care-l avusesem. Mama mea spusese ceva despre Cel Întunecat. El fusese *viktor*-ul ei. Tocmai de aceea Tawny zisese că acel cuvânt îi părea cunoscut. Îl auzisem și eu înainte. În acea noapte, și doar zeii puteau ști de câte ori îl auzisem în coșmarurile pe care nu mi le mai puteam aminti. Leopold. Tatăl meu. El fusese... ca Vikter. Am suspinat.

M-am proptit în măsuța de toaletă din porțelan, privindu-mi cicatricile în oglindă. Se estompaseră un pic după Ascensiune, însă dintr-odată îmi păreau mai pronunțate ca oricând. Nu știam dacă din cauza luminii

puternice aruncate de lămpi sau a oglinzii din acest castel – din acest oraș.

Inima continua să-mi bată nebunește în timp ce am fost cuprinsă de o combinație de frică și nerăbdare. Senzația venise în valuri, încă din clipa în care mă trezisem și aflasem că eram în Wayfair. Eram acolo unde se afla și Casteel. Unde se afla tatăl meu. Unde era și Isbeth.

– Nu mi-e frică de ea, am șoptit către reflexia din oglindă. Sunt o regină. O zeiță. Nu mi-e frică de ea.

Am închis ochii. În tăcerea din încăpere, inima își încetini până la urmă bătăile. Stomacul mi se liniști, iar eu am dat drumul măsuței. Mi-am împletit părut încă umed. Măinile nu-mi tremurau.

Nu îmi permiteam să-mi fie frică de ea. Nu-mi permiteam să-mi fie frică de nimic. Nu în acea clipă.

Cicatricile pe care le aveam pe față și pe brațe erau vizibile pentru toată lumea, în timp ce coboram spre nivelul principal al castelului Wayfair.

Mă simțeam bizar.

Millicent mă dusesese să-l văd pe Reaver și nu se împotrivise prea mult atunci când acesta alesese să ne urmeze. Dragoninul era tăcut, își ținea capul plecat, iar fața îi era ascunsă de părul lung și blond. Cu toate acestea, era foarte atent la tot ce ne înconjura, în vreme ce traversam atriumul, care cândva mi se păruse mult mai mare și deosebit de frumos.

Copil fiind, fusesem atrasă de plantele cățărătoare gravate pe coloane, poleite cu aur. Obişnuiam să-mi trec degetele peste gravurile delicate, încercând să ajung cât mai sus, însă acestea urcau până spre tavanul boltit. Eu și Ian ne furișam deseori în atrium în mijlocul zilei și strigam, ascultând cum vocile noastre prindeau

ecou, reverberând din panourile colorate de sticlă aflate deasupra.

Acum, mi se părea că atriumul era *excesiv*. De parcă poleiala și munca artiștilor încercau să ascundă petele de sânge pe care nimeni nu le putea vedea.

Mi se părea mai mic și din pricina numărului mare de persoane ce ne *escortau*. În afară de Millicent și de cele patru slujnice, eram flancați de șase cavaleri regali și de un contingent de Revenanți, dacă era să mă iau după mirosul lor și după felul ciudat și tăcut în care pășeau. Vampirii purtau văluri asemănătoare cu slujnicele, ce le țineau fețele ascunse, făcând ca doar ochii să le fie vizibili pe sub coifuri. Nu-mi făceam griji din cauza acestora. Dacă încercau să facă ceva, puteam să-i elimin cu ușurință. Revenanții ar fi reprezentat o problemă, însă pentru asta îl aveam pe Reaver alături.

Am intrat pe Coridorul Zeilor, acolo unde statuile acestora erau aliniate de-o parte și de alta a pereților. Știam exact încotro ne îndreptam. Spre Sala Mare.

Vaze pline cu flori de liliac și cu trandafiri ce înfloreau doar noaptea – florile mele preferate – se aflau între statuile masive. Fețele statuiilor nu aveau trăsături. Erau netede și ridicate spre tavanul înalt. Treceam printr-un alt loc în care eu și Ian obișnuiam să ne jucăm pe când eram copii, alergând de colo-colo, printre statui, odihnindu-ne apoi la poalele unora dintre ele, în timp ce Ian inventa tot felul de aventuri minunate în care fuseseră implicați zeii.

Am simțit durere în piept pe când priveam spre atriumul ce se deschidea înaintea noastră, mult mai mic, în care se găseau două statui încrustate cu rubine.

Regele și regina Solisului.

- De prost gust, murmură Kieran atunci când văzu statuile.

Millicent se oprise în fața noastră, undeva mai în dreapta. Am observat doi gardieni regali stând în fața unor uși vopsite în roșu. Cei doi le deschiseră și de după ele pătrunse rumoarea Sălii Mari, străbătând coridorul intrării secundare - murmure și râsete, țipete și strigăte de binecuvântare.

Millicent mă privi peste umăr, punându-și un deget peste buzele rozalii, înainte să pătrundă în Sala Mare. Slujnicele nu o urmară. Se dădură laoparte, făcându-ne loc, în timp ce Millicent pătrundea într-un alcov despre care îmi aminteam că înconjura întreaga Sală Mare.

Mi-am lipit palma de punga de piele și am urmat-o. N-am dat atenție mulțimii aflate sub noi sau Ascendenților care ocupau celelalte zone ale alcovului. Mi-am îndreptat instantaneu atenția spre podiumul înalt, lat și lung, mult mai mare decât majoritatea locuințelor din oraș. Tronurile erau noi, fiind în continuare incrustate cu rubine și diamante, însă spătarele lor nu mai purtau Emblema Regală. Spătarele aveau acum forma unei semiluni. Ambele tronuri erau goale.

Însă nu rămaseră pentru multă vreme așa.

Slujnicele dădură laoparte stindardele purpurii din spatele tronurilor, iar Sala Mare fu cufundată în tăcere. Toată lumea tăcea mîlc. Bărbați în robe aurite apărură, aducând o lectică în care se afla o cușcă. Cușca îmi reamintea de cele folosite pentru păsări, însă era mult mai mare. Observam mirată faptul că zăbrelele cuștii erau îmbrăcate în mătase roșie. Perdele dantelate ascundeau de ochii privitorilor persoana care se afla în cușcă.

- Ce glumă proastă, murmură Kieran în timp ce bărbații în robe lăsau lectica pe podium.

N-am reușit să-i răspund, deoarece în aceeași clipă slujnicele dădură draperiile laoparte, iar Regina de Sânge coborî din lectica aurită. Ovațiile erupseră, urmate de aplauze furtunoase, ecoul acestora reverberând din pereții acoperiți de stindarde, cât și din domul format din panouri de sticlă de deasupra.

Toată ființa mea se concentrează asupra ei în timp ce traversa podiumul, îmbrăcată în alb. Purta o rochie albă ce-i lăsa doar chipul și mâinile la vedere. Coroana ei avea vârfuri de diamant, așezate peste inele din rubin, conectate între ele cu onix lustruit, fiind uluitoare și provocatoare în același timp. Părul ei castaniu strălucea în lumina sfeșnicelor ridicate pe coloanele ce susțineau podeaua alcovului, încadrând podiumul. De unde mă aflam puteam vedea că ochii îi erau machiați puternic cu negru, iar buzele ei aveau culoarea fragilor.

Esența primitivă se zvârcoli în mine în vreme ce strângeam balustrada. Regina se așază pe tron, lăsându-și capul într-o parte și *savurând* modul în care fusese primită. Mă abțineam cu greu să nu accesez puterea ce-mi umplea venele și s-o atac pe loc. Degetele mele strânseseră și mai tare balustrada, înfigându-se în ornamentele aurite ce se învârtejeau de-a lungul acesteia, străbătând coloanele, podeaua și pereții.

– Ei drăcie, mârâi Kieran, aflat lângă mine.

Mi-am îndreptat privirea spre bărbatul îmbrăcat în negru care se opri în stânga Reginei de Sânge. Respirația începu să-mi ardă plămânii. Avea pielea de culoarea bronzului. Părul său castaniu avea șuvițe arse de soare și era pieptănat pe spate. Trăsăturile bărbatului mi se păreau ciudat de familiare. Avea pomeți înalți. Buze pline. Maxilar puternic.

– Malik, am șoptit.

Am fost cuprinsă de gustul amar al furiei ce-mi inundă gâtul, combinat cu cel picant al durerii. Mi-am ridicat o mână, așezând-o pe a lui Kieran. Acesta strânse balustrada la fel cum făcusem și eu. Mi-am reprimat tristețea și furia, încercând să canalizez căldură și... și *fericire*. Kieran se cutremură, iar dintr-odată am simțit în palmă că tendoanele mâinii lui se relaxară.

– *Prințul* Malik, mă corectă Millicent cu voce joasă. Cumnatul tău.

Mi-am întors brusc privirea spre ea. Se uita la Malik. Stând atât de aproape una de alta, am observat pete mici ce-i acopereau obrajii, pe sub machiaj. Pistrui. Am strâns mâna lui Kieran. Millicent îl privea pe prinț așa cum și el o privise în Oak Ambler, cu maxilarul încordat și nemișcat.

Reaver trecu prin spatele ei, încordându-și bicepsul și antebrațul. Nu părea să-l deranjeze prezența celorlalți aflați în alcov – Ascendenți îmbrăcați în haine sofisticate din mătase, purtând bijuterii strălucitoare. Ei însă ne priveau cu ochi întunecați și curioși.

Statuia masivă a zeului primitiv al vieții îi atrăsese atenția dragoninului.

Se afla în mijlocul Sălii Mari, sculptată în marmură imaculată. Asemenea celorlalte statui din Coridorul Zeilor, fața statuii era netedă și fără trăsături, însă în rest detaliile sculpturii nu se erodaseră de când nu o mai văzusem. Sandalele militare cu talpă grea și platoșele ce-i protejau tibiile și pieptul păreau neschimbate. Ținea în continuare sulita și scutul.

Muritorii se țineau departe de statuie și de petalele negre, smulse din trandafirii ce înfloreau doar noaptea, împrăștiate la picioarele acesteia.

– Mă îndoiesc sincer că Nyktos ar fi mulțumit să afle că statuia sa a rămas aici, am murmurat.

– Nu e statuia lui Nyktos, mârâi încet Reaver.

– Are dreptate, interveni Millicent.

Mulțimea se liniști înainte să întreb la ce anume se refereau. Regina vorbi:

– Dragi oameni din popor, îmi faceți o mare onoare!

Vocea ei.

Am simțit gheață în vintre când am auzit tonul călduros și moale, atât de diferit de cruzimea de care era capabilă.

– Nu sunt demnă, zise Isbeth. Degetele mele apucară iar balustrada. Demnă? Îmi venea să izbucnesc în râs. Chiar și în aceste vremuri pline de teamă și nesiguranță, încrederea voastră în mine a rămas de neclintit.

Kieran mă privi.

– Știu, am murmurat.

– Tocmai de aceea, și eu voi fi de neclintit. Zeii, la fel. În fața unui regat eretic și în fața *Vestitoarei*.

CAPITOLUL 24

Șușotelile trecură în valuri peste podeaua Sălii Mari, străbătând alcovul, venind atât din partea muritorilor, cât și a Ascendenților. Mușchii cefei mi se încordară în timp ce Kieran și Reaver înlemniseră.

– *Vestitoarea și Aducătoarea de Moarte și Distrugere asupra pământurilor dăruite de zei s-a deșteptat*, zise Regina de Sânge, iar șușotelile încetară. Cuvintele ei fură întâmpinate de tăcere – tăcere și șocul meu crescând. Zvonurile pe care le-ați auzit despre orașele noastre aflate spre mieznoapte și spre răsărit sunt adevărate. Au căzut în mâinile dușmanului. Zidurile lor au fost dărâmate. Cei nevinovați au fost violați și măcelăriți. Dușmanul s-a hrănit din ei și i-a *blestemat*.

Nu-mi venea să cred ce auzeam. Șocată, mi-am trecut privirea peste mulțime – peste fețele palide, cuprinse de frică. Le simțeam frica zgâriindu-mi scuturile emoționale. Situația de care mă temusem se adeverea. Profeția nu mai era doar o adunătură de vorbe abia știute, ci o armă.

Una mânuită cu măiestrie. Însă nu era nimic mai mult decât o grămadă de minciuni oribile. Minciuni aruncate și înghițite fără ezitare. Minciuni care se transformaseră deja într-un adevăr.

Eather-ul îmi ardea coșul pieptului, în timp ce eu strângeam balustrada. Furia îmi pulsa în vene.

– Cei care au fost lăsați în viață sunt acum prizonierii acelor stăpânitori barbari, care au petrecut secole întregi ticluind planuri împotriva noastră. Zeii plâng din pricina sorții noastre. Isbeth se aplecă înainte, stând pe tron, cu spinarea dreaptă, alte și alte minciuni scurgându-i-se printre buze. Inamicul vrea să pună capăt Ritualului nostru glorios – sacrificiului nostru onorabil adus în cinstea zeilor.

Mulțimea începu să sâsâie. Unii oameni țipară, nevenindu-le să creadă.

– Știu. Știu, zise Regina de Sânge pe un ton blând. Nu vă temeți! Nu vom ceda. Nu ne vom supune ororii pe care au trezit-o, nu-i așa?!

Strigătele deveniră și mai puternice, răsunând ca niște tunete. Kieran clătina din cap, nevenindu-i să creadă, în timp ce pielea începea să-mi vibreze.

– Nu vom accepta să trăim în frică! Nu ne vom teme de Atlantia și nici de Vestitoarea de Moarte și Distrugere. Vocea Reginei de Sânge vibra puternic, la fel ca esența primitivă ce-mi zguduia străfundurile. Zeii nu ne-au abandonat, și, datorită acestui fapt, datorită credinței pe care o aveți în Ascendenți și în mine, zeii nu ne vor părăsi niciodată. Veți fi cruțați. Vă promit! Ne vom răzbuna pentru ce i s-a întâmplat regelui nostru. Zeii o să se ocupe de asta.

Mulțimea izbucni în strigăte aprobatoare, susținând un zeu fals. *Eather*-ul se învolbura și-mi împungea pielea. Am simțit că balustrada pe care o strângeam începuse să tremure.

Millicent privi în jos și apoi făcu un pas înapoi. Se întoarse spre mine și îmi șopti:

– Calmează-te! Doar nu vrei ca oamenii să afle că Vestitoarea se află printre ei.

I-am întâlnit privirea.

– Nu sunt Vestitoarea.

– Așa e, zise, privind balustrada.

Marmura acesteia începuse să se crape.

– Poppy, zise Kieran atingându-mă pe spate în timp ce Reaver se apropie de noi. Urăsc să fiu de acord cu ea, însă nu-i momentul să faci ceva pripit, oricât de îndreptățit ar fi.

– Mie mi se pare că moment mai bun nu există, comentă Reaver.

Eram de acord cu dragoninul, însă încă nu aflasem unde era ținut prizonier Casteel. Nu știam unde se afla tatăl meu. Regina de Sânge stătea chiar înaintea mea, însă asta nu însemna că cei doi erau în siguranță. Dacă o atacam, cineva ar fi putut să le facă rău.

Și asta nu era doar despre ei și despre mine. Îi privea și pe oamenii care umpleau sala și care deja credeau că eram acel monstru – Vestitoarea. Dacă aș fi acționat, aș fi zădărnicit toate eforturile ce se făceau pentru a-i elibera de sub jug.

M-am cutremurat în timp ce i-am poruncit esenței să se retragă. Dură câteva clipe, însă l-am simțit pe Kieran relaxându-se. Millicent își întoarse privirea spre Sala Mare. Încetul cu încetul, am început să-mi dau seama de ceea ce se întâmpla. Regina de Sânge vorbea în continuare.

– Te poți apropia, zise Isbeth.

– Ce naiba vrea să însemne asta?! murmură Kieran.

Desprinzându-mi mâna de a lui, am privit în jos spre o femeie firavă îmbrăcată într-o rochie bej, ce-i atârna pe umerii lăsați. Un cuplu mai în vârstă o ajuta să meargă, iar toți trei erau priviți de cavalerii care păzeau scările curbate ce duceau spre podium. Tânăra femeie ajunsese până pe podium, iar cuplul mai în vârstă o ajută să îngenuncheze. Femeia ridică un braț tremurând...

Regina de Sânge și-l întinse pe-al său, împreunându-și mâinile palide peste mâna mai mică și tremurândă a femeii. Regina purta pe

deget un singur inel, cu un diamant roz ce strălucea în lumină. Îmi închisesem simțurile, însă, în clipa în care capul Reginei de Sânge se plecă ușor, bucuria tinerei femei străpunse scuturile mele emoționale, și am putut simți pe limbă un gust dulce și blând.

Stomacul mi se întoarse pe dos.

– I-a dat Binecuvântarea. Nu știam că a continuat practica.

– Chiar îmi doresc să aflu ce înseamnă asta? mă întrebă Kieran.

– Muritorii cred că atingerea unei regine sau a unui rege are proprietăți vindecătoare, i-am zis.

Femeia izbucni în plâns. Stomacul încă mi se răzvrătea.

– Țin minte că stăteau la coadă zile la rând ca să aibă șansa să primească Binecuvântarea.

– O fac și acum, remarcă Millicent.

– Înainte, credeam în așa ceva. Binecuvântarea părea să funcționeze uneori. Nu știu cum. Poate că, pur și simplu, era puterea pe care mintea o avea asupra corpului sau poate că... Am privit-o pe Regina de Sânge luând un pocal aurit de la o slujnică aflată în apropiere și ridicându-l la buzele femeii. Isbeth zâmbi călduros și, atunci când o făcu, chiar părea o persoană iubitoare și grijulie, în timp ce o ajuta pe femeie să soarbă conținutul pocalului. Ochii mi se îngustară. Sau poate că se datorează licorii din acel pocal.

Kieran își întoarse încet capul spre mine.

– Să fie sânge? Sânge atlantian?

Asta trebuia să fie.

– Zei, mârâi el. N-ar vindeca o persoană bolnavă de o boală terminală, însă pentru o vreme i-ar da speranță. Efectul sângelui ar ține într-atât încât să-i convingă pe muritori că zeii au binecuvântat Coroana de Sânge. Că atingerea regelui sau a reginei are efect

tămăduitor. Că ei, împreună cu ceilalți Ascendenți, sunt Aleși.

Asta se și întâmplase.

După câteva clipe, tenul femeii își reveni la culoare. Chipul nu îi mai părea atât de tras. După care... se ridică în picioare. Mișcările ei erau destul de nesigure, însă reuși să se ridice *singură*.

Ovații erupseră din mulțimea ce umplea Sala Mare. Mulți căzură în genunchi, plângând în timp ce își împreunau mâinile, rugându-se și aducând mulțumiri. Iar Regina de Sânge își ridică bărbia. Ochii ei întunecați priveau spre alcov.

La mine.

Și Isbeth zâmbi.

*

– Nu-mi place deloc felul în care se holbează la tine, zise abia șoptit Reaver, iar vocea lui fu înghițită de discuțiile și de muzica ce urcau spre tavanul înalt al camerei de primire în care fuseserăm conduși după ce Binecuvântarea se încheiase.

– De data asta, sunt într-un tot de acord cu tine, spuse Kieran trăgănat.

Muritorii bogați nu erau singurele persoane prezente, adunați în grupuri sau tolăniți pe divanurile cu tapițerie groasă de culoare purpurie. Degetele și gâturile le erau împodobite cu giuvaiere scumpe, iar burțile lor erau pline de gustările aduse de servitorii tăcuți.

Ascendenții ne înconjurau.

Oamenii de seamă stăteau printre ceilalți ca niște viduri, purtând bijuterii mult mai mari, privirile lor fiind mult mai întunecate, iar stomacurile – pline de un cu totul alt fel de hrană.

Muritorii ne tot aruncau priviri ce se opreau asupra celor doi însoțitori ai mei, din motive ce nu aveau nimic de-a face cu motivul pentru

care mă priveau pe mine. O făceau foarte subtil. Între timp, Ascendenții se holbau fățiș.

– Se uită așa pentru că vă consideră atrăgători. Și la mine se holbează pentru că sunt mutilată, le-am zis. Nu pot pricepe ce anume caut între ei.

– Ce dracu’?! murmură Reaver, încruntându-se.

– Elita muritorilor din Solis copiază întru totul curtenii, iar Ascendenții poftesc tot ce este frumos. Privește-i, l-am îndemnat. Sunt perfecți, într-un fel sau altul. Frumoși.

Am ridicat din umeri, surprinsă de faptul că situația nu mă deranja. Ideea că mi-ar fi privit cicatricile mă oripilase cândva, chiar dacă mă mândrisem mereu cu ele – pentru că erau o amintire a faptului că supraviețuisem. Însă pe atunci eram o cu totul altă persoană – cineva căruia îi păsa de părerea celor bogați și a curtenilor.

Acum, nu-mi mai păsa câtuși de puțin.

Mi-am îndreptat privirea spre locul în care gardienii regali păzeau intrarea. Și aceștia ne țineau sub observație, la fel ca slujnicele. Millicent dispăruse, și doar zeii știau unde se afla. Timpul era esențial, îmi zisese, și așa și era. *Eather*-ul îmi pulsa în piept. Deveneam nerăbdătoare.

Regina de Sânge știa că mă aflu acolo și mă lăsa să aștept. O mișcare jenantă prin care să-și demonstreze puterea. Mă adusese în acea încăpere pentru că se gândise că aveam să mă controlez fiindcă mă aflu printre atâția muritori.

Muritorii habar n-aveau că printre ei se afla o zeiță.

Îmi venea să le-o demonstrez și mă abțineam cu greu să n-o fac. Am atins inelul prin materialul tunicii. Învățasem însă că acțiunile mele puteau să aibă consecințe nedorite. Unele ce nu doar că ar fi dus la rănirea cuiva, dar

totodată ar fi demonstrat și mai abilități că eram Vestitoarea. Așadar, am ales să aștept. Roasă de *nerăbdare*. În timp ce o făceam, am privit spre cavaleri. Jumătate din ei stăteau nefirește de rigizi, asemenea slujnicilor. Piepturile lor abia se mișcau. Nu se clinteau și nici nu-și lăsau greutatea de pe un picior pe altul. Clipeau rar.

– Cred că unii membri ai Gărzii Regale sunt Revenanți, am zis încet.

– Are logică, admise Kieran. Sunt mai greu de observat așa, decât dacă ar fi fost înveșmântați în robe purpurii.

Până la urmă, gărzile se dădură laoparte și deschiseră porțile aurite. Două slujnice pătrunseră în încăpere, acoperămintele lor ascunzându-le părul și făcând ca fețele lor machiate să fie străbătute de umbre. Regina de Sânge le urma, îmbrăcată tot în alb.

Mi-am lăsat mâinile pe lângă corp. Furia pulsa atât de puternic prin ființa mea, încât aveam impresia că meritam să fiu lăudată pentru că reușisem să mă abțin să nu-mi dezlănțui mânia. Pentru că reușisem să rămân nemișcată în timp ce muritorii și Ascendenții se înclinau în fața ei. Noi trei nu am făcut asta, lucru ce nu trecu neobservat. Muritorii se îndreptară, iar șocul lor mă lovi ca o ploaie înghețată. Șoapte începură să umple încăperea, în timp ce mica orchestră continua să cânte într-un colț.

Kieran se încordă lângă mine, iar atenția mea se îndreptă pentru o clipă spre bărbatul care o urma pe Isbeth.

Malik.

Mi-am întins simțurile spre el, dar, cum se întâmplase și înainte, m-am lovit de un scut la fel de impenetrabil ca al tatălui său.

Regina de Sânge aproape pluti prin mulțime, aruncând zâmbete prețioase și îmbrățișări scurte. Coroana ei de diamante și rubine strălucea sub lumina puternică a candelabrului,

în timp ce își întorcea capul spre mine, iar privirile noastre se întâlniră.

Inima nu-mi bătu mai puternic.

Pulsul meu nu o luă razna.

Măinile și corpul nu începură să îmi tremure.

Nu simțeam frică sau neliniște. Nu simțeam nimic. Eram de gheață, strunindu-mi furia care-mi pătrunsese în fiecare celulă a corpului, în timp ce ea traversa camera, tivul rochiei sale prelingându-se în urma ei. Cu alte cuvinte, eram mai degrabă calmă.

I-am susținut privirea în timp ce slujnicele mascate îi urmau pe ea și pe Malik. Gărzile se mișcaseră, astfel încât creau un zid ce se întindea între noi și ceilalți.

Isbeth se opri la un pas de mine, iar zâmbetul acela călduros și *plin de afecțiune* îi apăru din nou pe buzele de culoarea fragilor. Ochii ei întunecați și fără fund trecură peste îmbrăcămintea mea.

– Nu porți rochia pe care ți-am trimis-o.

Simțeam furia ce colcăia în Kieran. Era atât de incandescentă și de intensă, încât mă așteptam să iște un incendiu. Însă eu... nu simțeam nimic în afară de o mânie rece ca gheața.

– Știu.

Pe față îi apăru un zâmbet slab, în vreme ce își ridica ochii spre mine.

– Îmbrăcămintea pe care o porți nu e demnă de o regină.

– Port ce vreau. Cât privește ce anume e demn sau nu de o regină, eu sunt cea care decide.

– Ei bine, acum ai vorbit ca una, zise Isbeth. În comparație cu ultima oară când am stat de vorbă.

– Multe s-au schimbat de-atunci.

– Oare?

– Da. Începând cu faptul că acum domnești peste mai puține orașe ca înainte, i-am zis.

– Chiar așa? Întrebă Regina de Sânge ridicându-și o mână. Diamantul roz licări în timp ce ea pocni din degete. Ceea ce am pierdut ieri poate fi cu ușurință cucerit mâine.

Mi-am curbat buzele într-un zâmbet subțire.

– Nu te-am crezut niciodată proastă.

– Asta și sper, zise, iar privirea i se îngustă.

– Însă trebuie să fii proastă dacă ai impresia că ai să recucerești cu ușurință ceea ce ai pierdut, i-am zis, conștientă de faptul că atât Ascendenții, cât și muritorii erau atenți la vorbele noastre.

Nu se puteau apropia însă prea tare. Gărzile și slujnicele îi împiedicau să o facă.

– Hmm, murmură Isbeth, luând un pahar de șampanie din mâna unui servitor care tocmai ajunsese lângă ea. Vreți ceva de băut?

Am refuzat-o, însă Malik acceptă, atrăgându-i atenția lui Kieran.

– Arăți bine, *prințule* Malik.

Zâmbetul slab ce-i dezvăluia parțial gropița din obrazul stâng îi străbătu fața, în timp ce Malik sorbea din șampanie, fără să răspundă.

Isbeth îl privi pe Kieran.

– Iar tu arăți la fel de delicios ca ultima oară când ne-am văzut.

Kieran se strâmbă.

– Cred că o să-mi vină rău.

– Adorabil, zise Isbeth, deloc afectată. Îl cercetă pe Reaver, iar sprâncenele ei negre și delicate se ridicară. Pe dumneata nu te recunosc.

Reaver o privi fără să se clikească.

– Nici n-ai avea de unde.

– Ce interesant, zise ea, mai privindu-l o dată de sus până jos, în timp ce ducea paharul de șampanie la gură. Ia zi-mi, draga mea fiică, ai reușit să rezisti farmecului evident al acestor bărbați de care alegi să te înconjori?

– N-am de gând să răspund la o asemenea întrebare, i-am zis, iar râșnetul lui Malik se

lărgi.

– Isteață alegere, zise ea făcându-mi cu ochiul, iar stomacul mi se întoarse pe dos. Apropo, să știi că greșești.

– În legătură cu ce?

– În legătură cu faptul că nu-mi va fi ușor să recâștig ceea ce am pierdut, îmi zise, ridicându-și bărbia. Te am pe tine.

Un fior înghețat de furie îmi șerpui peste spinare.

– Mă aflu aici pentru că am permis ca asta să se întâmple, i-am zis.

– Ah, da! *Ai fost de acord* să vii. Iartă-mă, zise și se apropie și mai mult.

Kieran și Reaver se încordară. Eu am rămas relaxată.

– Chiar credeai că ai fi reușit să te furișezi în oraș și să-l eliberezi? Zău așa, Penellaphe! *Ce prostie!*

Măruntaiele îmi ardeau, chiar dacă le simțeam înghețate.

– Cu toate astea, sunt aici, nu?!

– Așa e, și mă bucur. Privirea ei mă cercetă. Avem multe de vorbit.

– Singurul lucru pe care-l avem de discutat este eliberarea lui Casteel.

Isbeth sorbi din nou din pahar.

– Îți amintești ce s-a întâmplat ultima oară când mi-au fost prezentate cerințele tale?

Am ignorat întrebarea.

– Cât și eliberarea tatălui meu.

Regina de Sânge își coborî încet paharul, iar trăsăturile i se tensionară.

– Tatăl tău?!

– Știu cine e. Știu că îl ții prizonier. Îi vreau eliberați pe amândoi.

– Cuiva i-a luat-o gura pe dinainte, murmură Isbeth. Tatăl tău și regele tău sunt bine. Se află în siguranță acolo unde sunt ținuți.

În siguranță? Îmi venea să izbucnesc în râs.

– Vreau să-i văd.

- Nu ți-ai câștigat acest drept, răspunse ea.

Să îmi câștig acest drept? Esența se împungea în pielea mea, amenințând să-mi tulbure calmul glacial.

- Cei prezenți știu cine sunt?

Avea o expresie ciudată pe chip.

- Doar câțiva de la Curte știu că ești fiica mea.

M-am apropiat, iar slujnicele se urniră. Isbeth ridică o mână.

- Nu la asta mă refer. Au aflat că sunt o zeiță și că nu sunt Vestitoarea despre care tot vorbești? am întrebat-o.

Isbeth tăcu.

- Ce crezi că s-ar întâmpla dacă le-aș dezvălui adevărul? am întrebat-o. Ce s-ar fi întâmplat dacă aș fi făcut-o în timpul discursului tău patetic sau în timpul Binecuvântării?

- Dacă aș fi în locul tău, m-aș gândi la consecințe, răspunse Isbeth. Crezi că au să cadă în genunchi și au să te ridice în slăvi? Că au să te primească numaidecât cu brațele deschise? Că nu te vor privi ca pe Vestitoarea despre care zeii i-au avertizat?

- Zeii n-au făcut așa ceva, am zis. Știi prea bine.

- Ce altceva e o profecție spusă de un zeu, draga mea, dacă nu o avertizare grăită de același zeu?

Nările mi se dilatară.

- Nu sunt Vestitoarea.

Isbeth zâmbi, privindu-mă.

- Copil scump, văd că totuși ceva a rămas neschimbat la tine.

- Faptul că te detest?

Isbeth râse încet.

- Tot n-ai reușit să accepți cine și ceea ce ești.

- Știu foarte bine ce și cine sunt, i-am zis, ignorând teroarea și neliniștea pe care o simțeam dintr-odată. Cât de curând, toți cei pe

care i-ai mințit vor afla adevărul. Am să mă asigur de asta.

– Din nou, ce anume aștepti de la oameni, Înălțimea Voastră? Întrebă Malik. Ca ei să întoarcă spatele reginei lor? Atunci când au încredere în ea și o știi de atâta vreme? Ai fost o Fecioară pe care o cred ori moartă, ori *schimbată*. O străină venită dintr-un regat de care se tem.

– Tacă-ți gura! mârâi Kieran la el.

– E adevărul, replică Malik. Oamenii se tem de ea.

– În loc să se teamă de zeul fals care-i conduce? O prefăcută care a furat esența unui Primitiv de mult uitat, folosind-o ca să ucidă gărzile Regelui Zeilor? Cine anume a sacrificat nenumărați copii în așa-zisul onorabil Ritual? am întrebat, ridicând dintr-o sprânceană și privind-o pe Isbeth, care miși ușor ochii. Mă întreb cum o să reacționeze când au să afle că nici măcar numele tău nu e cel real. Am râs reținut. Fals, așa cum și Binecuvântarea e o păcăleală. La fel ca Ritualul și ca tot ce ține de Coroana de Sânge. Nu ești nimic mai mult decât o zeitate falsă.

– Ai grijă! mă avertiză Isbeth.

– Cum rămâne cu ceilalți Ascendenți, am continuat, neluând-o în seamă. Cei pe care nu-i favorizezi? Ce crezi că au să facă atunci când vor descoperi că nu ești una dintre ei? Ce zici, ai vrea să aflăm?

Mă privi, uitând de paharul pe care îl ținea în mână în timp ce Malik se apropia de noi.

– Te-aș îndemna să nu te pripești, Înălțimea Ta, îmi zise Malik, punându-și o mână pe brațul Reginei de Sânge. Se poate să reușești să scapi nevătămată din catastrofa creată, însă mulți din această cameră și din multe alte locuri nu vor fi atât de norocoși. Ți dorești una ca asta?

I-am privit mâna, uluită preț de o clipă. Dezgustul mă cuprinse, alăturându-se furiei înghețate pe care o simțeam.

– Cum de nu ți-e scârbă să o atingi? l-am întrebat.

Malik ridică din umeri.

– Cum să n-o ating?

– Ticălosule! mârâi Kieran, făcând un pas în față.

Am prins brațul lui Kieran, oprindu-l, devenind, fără să-mi dau seama cum, persoana mai rațională.

Prințul îl privi pe Kieran.

– N-am mai fost de mult timp în preajma ta, așa că am să trec cu vederea ce-ai spus. Se pare că ai uitat că te pot învinge fără să mă chinuiesc prea tare, zise Malik.

Ochii glaciali ai lui Kieran străluciră.

– N-am uitat nimic.

– Prea bine, zise Malik, zâmbind. Știi bine că măcar acest aspect a rămas neschimbat.

Privirea mea se concentrează asupra lui Malik, observându-i zâmbetul plictisit și indiferent. Mi-am întins simțurile spre el. Am dat de acele scuturi impenetrabile, însă de data aceasta nu m-am retras. Am permis esenței să-mi urmeze simțurile, învăluind cu grijă scuturile, descoperind crăpăturile din ele.

Malik își întoarse brusc privirea spre mine, iar zâmbetul lui leneș îngheță. Nu m-am oprit. Am lăsat *eather*-ul să pătrundă în acele ziduri mentale, zgrepțănând cu ghearele și înfigându-se în zonele slabe. Paharul îi alunecă dintre degete, în timp ce îi spulberam scuturile mentale.

Îi simțeam emoțiile, venind spre mine, în stare pură, dezlănțuite, în timp ce Malik se împleticea și făcea un pas în lateral. Am fost cuprinsă de un vârtej haotic, care mă cuprinse prea repede ca să pot distinge ceva. Însă până la urmă am reușit. Simțeam gustul zaharat al unui

amuzament ce dispărea, cuprins de o furie acidă ce începea să se acumuleze. Malik se cutremură, aplecându-se, în timp ce își afunda mâinile în păr. Slujnicele interveniră, ascunzându-l de privirile celorlalți, în timp ce eu continuam să *extrag* emoțiile din el. Am gustat urme de amar și de acreală picantă. Măsuri egale de vină și rușine, însă o ranchiună ascuțită ca lama unui cuțit domina totul. O teamă ce se transformă în panică.

Mi-am retras simțurile din breșele pe care le făcusem în scuturile sale mentale. Malik își ridică privirea. Din nas îi curgea sânge. Durerea acută pe care o simțea se mai domoli, devenind o durere surdă, ce pulsa. Continua să mă privească.

– Luați-l de aici! porunci Isbeth cu vocea întretăiată.

Doi gardieni se apropiară și-l apucară de brațe.

Malik se descotorosi de ei.

– N-am nimic, zise el răgușit, însă nu se împotrivi atunci când îl făcură să se răsucească.

Se îndepărtă, iar pașii săi erau nesiguri.

– Curățați cioburile astea! se răsti Isbeth, ochii ei întunecați fiind pentru o clipă străbătuți de urme vagi de *eather*. N-a fost prea drăguț ce-ai făcut, fiică. Până la urmă, e cumnatul tău.

– A căutat-o cu lumânarea, comentă Kieran rânjind.

– Se poate, spuse Isbeth, dându-se laoparte în timp ce un servitor începu să strângă cioburile de pe jos. Trase adânc aer în piept, iar strălucirea subtilă din ochii ei dispăru. Gura i se relaxă. După cum spuneam, avem multe de discutat. Despre acest război. Despre regate. Despre Adevăratul Rege. Tocmai de aceea ți-am permis să vii în capitală.

– Vrei să stăm de vorbă? Nu se va întâmpla așa ceva până nu-i eliberezi pe Casteel și pe

tatăl meu, i-am zis, afectată în continuare de emoțiile lui Malik.

Clinchetul râsetului Reginei de Sânge răsună asemenea unor clopoței de vânt.

– Draga mea, gândește-te pentru o clipă ce anume ceri. Ți-ai dori să renunț la avantajul pe care-l am – singurul lucru care te împiedică să faci ceva nesăbuit și prostesc? Ceva ce după aceea ai regreta? Ar trebui să-mi mulțumești.

– *Să-ți mulțumesc?! Ai înnebu...* am zis, făcând un pas în spate.

– Ești fiica mea, Penellaphe.

Își întinse cu repeziciune mâna și îmi cuprinse bărbia. De data aceasta, i-am oprit pe Kieran și pe Reaver să intervină, ridicând o mână. Strânsoarea lui Isbeth era dureroasă. Atingerea ei nu era deloc caldă, dar nu era la fel de înghețată ca a unui Ascendent.

– Te-am purtat în pântec și am avut grijă de tine, până când a devenit prea periculos ca s-o mai fac. Tocmai de aceea îți tolerez comportamentul pe care altora nu li l-aș permite, mai zise Isbeth. Ochii ei străluciră din nou, pentru o clipă. Tocmai de aceea am să-ți dau ție – *doar ție* – ceea ce nici măcar n-ai început să meriți. Însă trebuie să faci o alegere. Ai voie să-ți vezi regele sau tatăl. Însă nu pe ambii.

– Vreau să-i văd pe amândoi.

– Nu se poate, Penellaphe. Mă privea adânc în ochi. În curând, s-ar putea să nu-l mai poți vedea pe nici unul dintre ei. Așadar, fă alegerea, cât mai repede!

M-am încordat, strângându-mi mâinile în pumni.

– Casteel, am zis cu greu, iar vina pe care o simțeam se apropia mult de rușine.

Tatăl meu era important, însă nu puteam să fac altă alegere.

Isbeth zâmbi. Știuse că aveam să-l aleg pe Casteel. Îmi lăsă bărbia.

– Am să-ți permit să-l vezi pe regele tău drag, după care noi două vom sta de vorbă. Iar tu *mă vei asculta*.

– Înălțimea Voastră!

Bărbatul din fața mea se înclină. Trebuia să fie Revenantul despre care-mi vorbise Kieran. Callum. Totul la el era aurit – părul, pielea, îmbrăcămintea, precum și machiajul în formă de aripi de pe față. Tot în afară de ochi. Erau de aceeași culoare, un albastru lăptos, ca ochii lui Millicent. Ea reapăruse, pe când ne conduceau afară din încăpere, alături de Malik, care își recăpătase culoarea în obraji, însă nu mai era la fel de trufaș ca înainte.

Din câte puteam observa, Revenantul era arătos, linia bărbiei și a pomeților săi fiind aproape delicată. În mod ciudat, îmi aducea aminte de una dintre păpușile de porțelan aflate în dulapul din camera mea din copilărie.

– Este o onoare să vă întâlnesc, în sfârșit, zise Callum, îndreptându-se.

Mă îndoiam că era onorat, așa că am ales să tac.

Cu toate acestea, Callum îmi zâmbi.

– Doriți să vă vedeți regele?

– Da, am zis, deschizându-mi simțurile și lovindu-mă de ziduri impenetrabile și întunecate.

– Atunci, urmați-mă, zise Callum, întorcându-se. Dar singură. Ceilalți nu au voie să vă însoțească.

– Nu o lăsăm singură, zise Kieran.

– Am zis că am să-ți dau voie să-l vezi, zise Regina de Sânge, înconjurată de slujnice și de cavalerii regali tăcuți, o parte dintre ei fiind vampiri și o parte Revenanți. Doar ție. Dacă le-aș permite și celorlalți să te urmeze, ar însemna să-mi insult propria inteligență. Ei vor rămâne în urmă, ca să mă asigur că ai să te porți cum trebuie.

Reaver clătină din cap, aplecându-și bărbia.

– Ne insultă inteligența dacă ai impresia că o să-i permitem să plece de una singură.

Regina de Sânge își îndreptă privirea spre dragonin și o menținu, până când situația deveni inconfortabilă.

– Dacă nu vei fi de acord, nu-l vei vedea deloc.

Kieran se încordă, la fel ca mine. Știa ce aveam să decid înainte să vorbesc.

– De acord, am zis, privindu-l pe Kieran drept în ochi. N-am să pătesc nimic.

– Desigur, confirmă Callum.

L-am ignorat, în timp ce o priveam pe Regina de Sânge. Esența primitivă ardea în pieptul meu, scoțând scânteii. Aerul din jurul meu deveni încărcat.

– Dacă li se întâmplă ceva, am să dărâm castelul peste capetele voastre, piatră cu piatră.

– Am pielea de găină, murmură Callum, ridicându-și brațele. Chiar mi s-a făcut pielea de găină. *Remarcabil*. Își întoarse privirea spre mine. N-am mai simțit o asemenea putere de... Își trecu marginile dinților peste buze. De foarte multă vreme.

Reaver se întoarse spre Callum.

– De câtă vreme?

– De multă, zise Callum.

Am observat că trăsăturile lui Isbeth se tensionară.

– Da. Remarcabil, zise ea, lăsându-și capul într-o parte. Nu vor păți nimic. Malik, mai spuse apoi, pocnind din degete, iar acesta se apropie asemenea unui dulău loial. Condu-i pe domni în camerele lor și asigură-te că fiecare stă separat de celălalt.

Am strâns mâna lui Kieran, în timp ce mai mulți cavaleri li se alăturară lui Malik.

– N-am să pătesc nimic, am zis, întorcându-mă spre Reaver și din nou spre Kieran. Mergeți împreună cu Malik.

Un mușchi zvâcni pe chipul lui Kieran.

– Am să *trag cu urechea*, așteptând să te întorci.

Însemna că avea să mă aștepte în întruparea lui de vârcolac, ceea ce îmi permitea să comunic cu el. Am încuviințat din cap, după care am făcut un pas înainte, oprindu-mă în dreptul lui Malik. Privea drept în față, având corpul rigid. Încă simțeam gustul durerii sale. Jalea aceea ar fi putut proveni din mai multe surse diferite, însă am ales să nu continui pe un drum ce m-ar fi dus doar spre dezamăgire. M-am forțat să trec pe lângă el.

– Gata? mă întrebă Callum pe un ton jovial, de parcă tocmai mă invita la cină.

Îmi era greu să-i las pe Reaver și pe Kieran alături de Malik și de cavaleri, însă bănuiam că Isbeth *încă* nu plănuia ceva mizerabil.

Millicent și Regina de Sânge mă ajunseră din urmă, în timp ce îl urmam pe Callum, trecând prin coridoarele șerpuitoare împodobite cu stindarde purpurii. Îmi țineam mâinile împreunate, așa cum o făcusem în timp ce mă plimbam pe coridoarele castelului Teerman pe când fusesem Fecioara. De data aceasta însă, nu o făceam pentru că așa fusesem instruită. O făceam ca să mă abțin de la ceva *nesăbuit*.

Cum ar fi fost să încerc să-mi sugrum mama.

– Îmi aduc aminte când ai traversat ultima oară coridoarele astea, zise Regina de Sânge. Erai atât de tăcută și de rapidă, alergând de colo-colo...

– Împreună cu Ian, am întrerupt-o, observând că buzele i se îngustară, în timp ce treceam pe lângă bucătării. Îți mai amintești când a pășit el ultima oară prin aceste coridoare?

– Da, răspunse Isbeth, în vreme ce Millicent venea în urma mea, atentă și cu mâinile împreunate, la fel ca mine. Mă gândesc la el în fiecare zi.

Furia mă cuprinsese, arzându-mi gâtul. Doi gardieni regali aflați în fața noastră deschiseră niște uși grele din lemn. Știam că ne îndreptăm spre subteran.

– Sigur că da, am comentat.

– Știu că nu mă crezi, zise Regina de Sânge, iar strălucirea coroanei sale se estompă, în timp ce pătrundeam într-o aripă mai veche a castelului, unde coridoarele erau luminate doar de lămpi de gaz și de lumânări, însă foarte puține lucruri mă dor atât de tare ca pierderea lui.

– Așa-i, nu te cred. Mi-am strâns degetele în palme în timp ce coboram treptele late de piatră. L-ai ucis. Nu era necesar, însă ai făcut-o. A fost alegerea ta, iar el nu a meritat una ca asta. Nu merita să fie trecut prin Ascensiune.

– Nu merita să primească o viață lungă, protejat de boli și de răni? mă întrebă Isbeth.

Am râs cu amărăciune.

– O viață lungă? Te-ai asigurat ca una ca asta să nu se întâmple. Mi-am relaxat degetele, simțind că Millicent mă privea. Nu mai vreau să vorbesc despre Ian.

– Dar tu ai adus vorba despre el.

– Am greșit.

Regina de Sânge tăcu în vreme ce pătrundeam în coridorul subteran. Chiar și acolo, tavanul era înalt, iar intrările ce duceau spre alte coridoare erau bine întreținute și curățate cu meticulozitate. Tăcerea era sinistă – nu se auzea nici măcar o șoaptă. Priveam drept înainte, urmând linia aparent nesfârșită de coloane din gresie ridicându-se spre tavan, acolo unde dispăreau, înghițite de umbre. Mă și vedeam – fiind mult mai tânără, acoperită de vâl, simțindu-mă atât de singură în timp ce înaintam pe coridor.

Callum se opri, întorcându-se spre noi.

– Nu vă putem permite să vedeți pe unde mergem. Vă vom lega la ochi.

Nu-mi plăcea gândul că nu aveam să văd ce făceau în preajma mea, însă am încuviințat din cap.

– Așa să fie!

Millicent se apropie de mine, tăcută ca o fantomă. Într-o clipă, nu mai vedeam nimic.

Înaintarea fu tăcută și mă zăpăci complet. Millicent mă ținuse de braț, conducându-mă timp de o eternitate – sau cel puțin așa mi se păruse. Mi se părea că mergeam drept, după care coteam iar și iar. Trebuia să-i aplaud îndemânarea, pentru că n-aș fi putut să refac drumul.

Aveam vraja însă. Și, având în vedere cât de mult merseserăm, știam că nu puteam folosi vraja în încăperile de sub Wayfair. Trebuia să fim aproape sau chiar sub Districtul Grădinilor atunci când Millicent ne opri, ceea ce însemna că am fi putut pătrunde în tuneluri prin unul dintre temple.

Aerul se răcise și era reavăn, mirosind a mucegai, alarmându-mă, în timp ce Millicent îmi dezlega ochii. Cum era posibil să fie cineva ținut prizonier acolo jos și să se afle într-o stare bună? Bătăile inimii mele accelerară.

Pânza de pe ochi căzu, iar eu l-am văzut pe Callum înălțându-se deasupra mea. Am făcut un pas înapoi, lovindu-mă de Millicent. Mirosul de mucegai era puternic, pentru a ascunde mirosul putreziciunii. Callum era atât de aproape de mine, încât am distins o aluniță sub machiajul său auriu, situată chiar sub un ochi.

Revenantul zâmbi, în timp ce își trecea privirea peste trăsăturile mele – peste cicatrici.

– Probabil te-a durut groaznic.

– Ai vrea să afli? l-am întrebat, iar zâmbetul lui cu buzele strâns lipite se accentuă. Dacă mai stai atât de aproape de mine, ai să afli curând.

– Callum, zise Regina de Sânge, aflată în spatele nostru.

Revenantul se retrase, înclinându-se puțin. Continua să zâmbească, privindu-mă fără să clipească. I-am mai ținut privirea pentru o clipă, după care m-am uitat în jur. Nu vedeam decât pereți umezi de piatră, luminați de torțe.

– Unde e? am întrebat.

– În capătul coridorului, la stânga, zise Callum.

Am început să mă îndrept în acea direcție.

– Penellaphe, mă strigă Isbeth, iar felul în care îmi pronunță numele îmi zgârie nervii, asemenea ghearelor unui Temut. Am promis că oamenii tăi vor rămâne neatinși. Felul în care alegi să te porți în continuare va fi vital pentru siguranța lor.

Cuvintele ei...

Un fior îmi coborî pe șira spinării în vreme ce mă întorceam încet spre ea. Gărzile și slujnicele o înconjurau. Cuvintele ei fuseseră un avertisment, legat nu doar de ceea ce ar fi făcut, ci și de ceea ce urma să găsesc în curând.

Esența primitivă îmi vibra pe sub piele. Îmi venea să-i răspund într-o sută de moduri diferite, iar limba îmi ardea, umplându-mi gura cu fumul unei violențe fulgerătoare. La fel ca înainte însă, am ales să mă comport ca în toți acei ani în care tăcusem – orice se spunea sau se

întâmpla. Am înghițit fumul.

– Casteel n-a fost niciodată un... oaspete plăcut, adăugă Isbeth, ochii ei întunecați strălucind în lumina torțelor. Oaspete? *Oaspete?* Și, în comparație cu fratele său, n-a învățat niciodată cum să-și facă situația mai plăcută.

Un val de furie acidă îmi lovi gâtul, venind dinspre Millicent cu puterea unui pumn. Slujnica nu era furioasă pentru că fusese menționat Casteel. Ci pentru că se adusese

vorba despre Malik. Reacția ei era ciudată, așa cum fusese și a lui Malik pe când ne aflam în Oak Ambler. M-am decis să țin minte acest aspect, întorcându-i spatele Reginei de Sânge. N-am zis nimic în timp ce mă îndepărtam. Dacă aș fi făcut-o, lucrurile nu s-ar fi terminat cu bine.

Fiecare pas pe care îl făceam mi se părea interminabil, și mi-am pierdut cu totul calmul în timp ce mă apropiam, privind deschizătura întunecată a celulei. Îmi închideam și deschidem pumnii în mod repetat, speriată de ceea ce urma să văd și de ceea ce aș fi făcut, în timp ce frica se combina cu nerăbdarea și cu furia din mine. Locul nu era demn nici măcar de un Temut, iar ea alesese să-l țină pe *Casteel* acolo?

Am auzit un sunet venind din străfundul celulei. Era un sunet grosolan și jos, un mârâit ce nu părea scos de un muritor. Am pătruns cu repeziciune în încăperea luminată slab de lumânări.

Și atunci, l-am zărit.

Iar inima mi se frânse sub apăsarea a ceea ce vedeam.

CAPITOLUL 25

Fața lui Casteel era acoperită de umbre. Îi puteam vedea doar gura – avea colții la vedere.

Mârâitul îi făcea să vibreze pieptul mult prea slab. Oasele umerilor mai că îi ieșeau prin piele, semănând cu oasele răsucite ale lanțului care-l ținea legat de perete. Lanțul era făcut din oasele unor zeități moarte de mult. Scopul lor nu era să-l țină legat, ci să împiedice pe cineva ca mine să i le desfacă.

Gleznele, încheieturile mâinilor și gâtul îi erau legate cu cătușe din piatră de umbre. Pielea lui... O, zei! Era toată acoperită de tăieturi subțiri. De la claviculă până la talie. Materialul pantalonilor fusese sfâșiat la gamba dreaptă, unde se vedea o rană zimțată ce semăna cu mușcătura unui Temut. Avea un bandaj murdar la mâna stângă.

Zei!

Crezusem că mă pregătisem pentru orice, însă nu făceam față. Am fost cuprinsă de un șoc oribil.

– Casteel, am șoptit, apropiindu-mă.

El sări în picioare, repezindu-se în față. M-am oprit brusc, evitându-i atacul, în timp ce lanțul ce-i înconjura gâtul îl trăgea cu putere înapoi. Picioarele lui goale și mânjite de sânge coagulat alunecară peste piatra umedă. Reuși totuși să-și mențină echilibrul. În timp ce se lupta cu legăturile, lanțurile zăngăneau, iar el își dădu cu putere capul pe spate.

O, zei! Ochii lui...

Vedeam doar o fantă aurie îngustă.

Puterea din mine prinse viață, ieșind cum n-o mai făcuse de foarte multă vreme. M-am conectat cu el, tresărind când emoțiile lui mă acapărara, curgând într-un șuvoi întunecat de foame dureroasă și răscolitoare.

Sete de sânge.

Căzuse pradă setei de sânge. Am știut-o când am văzut că nu mă recunoaște. Era atras doar de sângele meu. Poate chiar și de esența primitivă din sângele meu. Nu mai eram Regina lui, prietena sau soția lui. Nu mai eram sufletul lui pereche. Nu mai reprezentam pentru el altceva decât *hrană*.

Însă ce mă durea cel mai mult era faptul că știam că uitase complet de sine.

Încercam să-mi domolesc respirația. Îmi venea să urlu. Să plâng.

Cel mai mult, îmi doream să dau foc tărâmului aceluia.

Ochii săi cuprinși aproape în totalitate de întuneric se îndreptară spre intrarea celulei, iar mârâitul lui deveni mai puternic și mai profund.

- Nu m-aș apropia prea tare de el, zise Callum. E asemenea unui animal turbat.

Mi-am întors privirea spre Revenant. Millicent se afla în spatele său.

- Am să mă asigur că vei muri, i-am promis. Și ai să mori în chinuri.

- Să știi, zise Revenantul, vorbind târăgănat în timp ce se proptea de peretele de piatră, încrucișându-și brațele la piept și indicând cu bărbia spre Casteel, că el mi-a promis același lucru.

- Atunci, am să mă asigur că va fi martor la ceea ce-ți voi face.

- Ce mărinimos din partea dumitale, zise Callum, chicotind.

- Nici n-ai idee, i-am zis, întorcându-mi spatele, ca să mă abțin să nu-l decapitez pe loc.

Casteel continua să se holbeze la Revenant, chiar dacă eu eram mai aproape de el. Felul în care-l privea pe Callum mă făcea să sper că nu era pierdut cu totul.

Însemna că era încă acolo, iar eu puteam să-i readuc aminte cine era. Să-l opresc înainte să devină o *arătare*.

M-am apropiat, prinzându-i brațul. Își întoarse capul spre mine, sâsâind. Pielea îi era fierbinte – *prea fierbinte*. Și uscată. Cuprinsă de febră. M-am apropiat de el.

– La naiba! țipă Millicent.

Casteel era asemenea unei vipere. Îmi atacă direct gâtul. Mă așteptasem însă la una ca asta, așa că l-am prins de bărbie, împingându-i capul înapoi. Pierduse o bună parte din masa musculară, iar eu eram puternică, însă foamea îi dădea puterea a zece zei. Brațul meu începu să tremure în timp ce accesam esența, permițându-i să ajungă la suprafață.

Lumina alb-argintie îmi cuprinse privirea, ieșindu-mi din mâini și acoperindu-i pielea, care-i era mult prea ternă și fierbinte. Am canalizat toate amintirile fericite pe care le aveam în acea atingere – cele cu noi doi în acea grotă. Atunci când încetaserăm să ne mai prefacem. Noi doi ingenuncheați în fața lui Jasper, cu inelele pe degete. Felul în care mă privea pe când purtam acea rochie albastră în Golful lui Saion. Felul în care mă posedase în grădină, proptindu-mă de perete. Am canalizat energia spre el, sperând că, dacă aveam să-i vindec rănila fizice, durerea foametei avea să-l mai lase, calmându-l îndeajuns cât să-și aducă aminte cine era. Speram că, măcar pentru moment, avea să-i fie mai bine. Alinându-i nebunia cauzată de foame într-atât încât să se poată hrăni fără să provoace daune. Pentru că acum asta s-ar fi întâmplat dacă i-aș fi permis să se hrănească din mine. Și asta i-ar provoca

mai multă suferință. Ar face ca o parte din el să moară.

Trupul lui Casteel fu străbătut de un spasm. Deveni rigid pentru o clipă, încetând să se mai împingă în mine. Apoi, se trase cu repeziciune și se eliberă din strânsoarea mea. M-am împleticit, aproape căzând, în timp ce el se împingea în perete. Strălucirea argintie dispăru de pe mâinile mele și de pe *el*, și acum doar zăcea acolo, respirând cu greutate, ținându-și capul plecat. Tăieturile ce-i străbăteau brațele, pieptul și stomacul începuseră să dispară, devenind semne rozalii, abia vizibile. Din pricina luminii slabe a lumânărilor, nu reușeam să-i văd partea inferioară a corpului și rana de la gambă, însă bănuiam că și aceea începuse să se vindece. Mâna sa însă... Intervenția mea nu reușise să o vindece.

Clipele trecură în sunetul respirației sale sacadate. Deasupra se auzea un bocănit estompat. Să fi fost roți de caleașcă?

– Cas?

El se cutremură – lanțurile și întregul său corp mișcându-se. Își ridică privirea, și, atunci când i-am văzut fața, am observat că era trasă. Așa cum îmi apăruse în primul vis. Barba îi era mai deasă. Obrajii îi erau supti, și avea cearcăne adânci.

Ochii lui însă... se deschiseră – și aveau din nou acea nuanță năucitoare de auriu.

– *Poppy*.

Casteel

Stătea în fața mea, ca o flacără puternică ce dispase ceața roșiatică a setei de sânge. Era acolo. În carne și oase.

Regina mea.

Sufletul meu.

Salvatoarea mea.

Poppy.

Nu visam. Nu halucinam, ca în ultimele zile. Poppy îmi promisese că avea să vină după mine și acum se afla acolo.

M-am împins din perete. Lanțurile de os zăngăniră, strângându-se. Legătura din jurul gâtului mă strângea, însă Poppy venea deja spre mine. Înainte să pot expira, se afla în brațele mele. Nu știu cum, căzusem în fund, însă ea continua să se afle în brațele mele. Era caldă. Moale. Mă strângea cu putere în brațe. Își lipi obrazul de al meu. Eram dezgustător de murdar. Probabil puteam. Podeaua celulei era oribilă. Însă nimic din toate astea nu o opri să mă sărute pe obraz și pe vârful nasului.

Nu doream ca mizeria s-o atingă, însă nu-mi venea să-i dau drumul. Atingerea ei. Felul în care o simțeam în brațe. Mirosul subtil de iasomie pe care-l simțeam în nări.

Darul ei mă trăsesese de pe marginea prăpastiei ce dădea spre abis, însă ea – doar ea – reușise să mă facă să nu mă îndrept din nou spre nimic. Mi-am înfipt degetele în coada ei împletită, iar carnea mea reveni din nou la viață când i-am simțit firele de păr atingându-mi pielea.

Poppy era... o, zei! Doar ea reușea să mă aducă înapoi, să mă împiedice s-o iau razna. Simpla ei prezență reușea să adune toate cioburile ființei mele, aducându-le din nou împreună.

Tremuram în timp ce își trecea degetele prin părul meu, mângâindu-mi apoi obrații. Își opri mâna, simțindu-mi părul aspru al bărbii și lacrimile.

– Acum, e bine, îmi șopti, ștergându-mi lacrimile cu degetul mare și mai apoi cu buzele. E în regulă. Sunt aici.

„Sunt aici.”

M-am încordat, iar degetele mele îi cuprinseră coada împletită. Era cu adevărat acolo. Acolo, în celulă, cu mine. Dar nu eram

singuri. Am deschis ochii și m-am uitat după Kieran.

Vlăjganul Aurit aștepta la intrare, cu rânjetul acela nenorocit pe față. Slujnica era alături de el. Ea nu rânjea. Stătea cu brațele încrucișate, tăcută și liniștită. După ei, în umbră, ceilalți gardieni ne priveau. Cavaleri cu fețele acoperite.

Corpul meu fu dintr-odată cuprins de fiori. Nu eram deloc salvat.

Mi-am strâns brațul în jurul mijlocului lui Poppy, încercând să mă salt cum puteam mai bine, în ciuda acelor lanțuri blestemate. Am reușit să-i acopăr doar pe jumătate corpul cu al meu.

Mi-am întors capul, apropiindu-mi gura de urechea ei.

– Ce s-a întâmplat? am șoptit, neluându-mi ochii de la intrare, nici măcar pentru o clipă.

– Ne-au capturat în afara orașului Trei Râuri.

Eram la fel de panicat ca atunci când fusese nimerită de acea săgeată în piept, iar inima începu să-mi bată de parcă stătea să-mi sară din piept.

Poppy simți. Știam că simțise.

Mă sărută pe obraz cu buzele ei calde și moi.

– E în regulă, îmi repetă, mângâindu-mi gâtul. Kieran și Reaver sunt alături de mine. Sunt bine.

Reaver... Îmi luă câteva clipe să-mi reamintesc de dragonin, însă nu puteam să mă relaxez știind că era înconjurată de vipere.

– Ți-au făcut ceva?

– Ți se pare cumva că a fost rănită? interveni Callum.

– Ți se pare, cumva, că mă adresez ție? am mârâit.

– Sunt surprins că ești în stare să vorbești, zise Revenantul aurit. Regina ta trebuie să fie făcută doar din magie, având în vedere halul în

care erai ultima oară când ne-am văzut. Aveai spume la gură.

Poppy își întoarse capul spre Revenant.

– M-am răzgândit. Am să-l omor cu prima ocazie.

Revenantul chicoti.

– Nu ești chiar atât de mărinimoasă pe cât mă așteptam.

– Ce-ai zice să ajungem la o înțelegere? i-am propus lui Poppy, descleștându-mi degetele din coada ei împletită. Mi le-am trecut de-a lungul părului ei. Cine ajunge primul la el are onoarea de a-l ucide.

– S-a făcut! îmi zise.

– Amenințările nu sunt necesare, se auzi vocea pe care o disprețuiam cel mai tare.

Slujnica se dădu laoparte pe când Regina de Sânge ieșea din umbră. Am privit-o cu ochii mijiiți, trupul ei fiind înveșmântat în alb. Am tras-o pe Poppy mai aproape. Aș fi încercat s-o îndes cu totul în mine dacă s-ar fi putut.

– De asemenea, amenințările nu-și au rostul, continuă Isbeth. Nici unul dintre voi, nici măcar iubita mea fiică, nu poate să-mi ucidă Revenanții. Dragoninii voștri, cei care au mai rămas, se află alături de armatele voastre.

Poppy tresări, și faptul că am văzut-o atât de afectată de vorbele Reginei de Sânge aproape că mă făcu să întrec limita. Furia începu să se acumuleze în stomacul meu gol.

– Du-te-n mă-ta! m-am răstit la ea.

– Ce șarmant! replică Isbeth.

În timp ce eu și Regina de Sânge ne priveam, mi-am dat seama că probabil nu aflaseră că Poppy adusese un dragonin cu ea în castel. Isbeth îl cunoștea pe Kieran. Dar nu-l mai văzuse până atunci pe Reaver. Probabil nu știa că dragoninii își pot schimba întruparea, altfel ar fi fost mult mai suspicioasă în privința lui. Sau, pur și simplu, o subestima pe Poppy foarte mult.

Mare greșeală din partea ei.

Mi-am lăsat bărbia în piept, ascunzându-mi zâmbetul, folosind obrazul lui Poppy.

Ea probabil că-l simți, pentru că își întoarse capul spre mine, căutându-mi zâmbetul. Gura ei o cuprinse pe a mea într-un sărut ce nu era nici ezitant, nici inocent. Ci puternic. Un sărut plin de iubire. Gustul gurii ei mă cutremură. Nu știusem până atunci că un sărut putea să facă așa ceva.

Poppy își înalță capul.

– Trebuie să se hrănească, zise, cuprinzându-mi obrazii. Are nevoie de mâncare și de apă proaspătă și curată. Făcu o pauză, pe când eu mă încordam. Își trecu privirea peste cadă și oftă. *Apă de băut.*

De băut.

Nu pentru spălat.

Știa. Cumva, reușise să-și dea seama. Sau poate îi spusese Kieran. Mai mult ca sigur că el îi spusese, iar ea își amintise.

– I-au fost oferite toate aceste lucruri, zise Regina de Sânge. După cum poți vedea, nu s-a folosit deloc de toată apa proaspătă ce i-a fost pusă la dispoziție.

Poppy clipi.

– A primit doar cât să supraviețuiască. Are nevoie de mâncare. Mâncare *adevărată*. Și mai are nevoie de...

– Sânge. I-a fost pus și sânge la dispoziție. Dacă n-ar fi primit, n-ai fi putut sta acum la el în poală. Ai fi zăcut pe podea cu gâtul sfâșiat, zise Isbeth.

Vorbise fără menajamente. Cu cruzime. Însă era adevărat. Puținul pe care mi-l dăduseră mă dusesse la limită. Însă, dacă n-aș fi primit nici măcar atât, aș fi fost pierdut.

Poppy își coborî încheietura mâinii spre gura mea. Chiar și în lumina slabă, puteam să văd venele albastre aflate sub pielea ei. Buzele mi se despărțiră. Mușchii mi se încordară dureros...

– Nu ți-am dat voie să sângerezi pentru el.

Vocea Reginei de Sânge se apropiase, însă eu nu-mi puteam lua ochii de la vene.

– N-am nevoie de permisiunea ta! se răsti Poppy la ea.

– Trebuie să nu fiu de acord, zise Isbeth.

Poppy își întoarse capul spre ea.

– Încearcă numai să mă oprești!

Trecu o clipă de tăcere.

– Și ce-ai să faci? Ai să-mi dăruiești castelul în cap, așa cum ai promis? Dacă alegi să faci asta, ai să-l dăruiești peste capetele tuturor.

– Așa să fie! sâsâi Poppy la ea.

– E în stare s-o facă, am zis, cuprinzând-o cu brațul drept, forțându-mă să-mi iau ochii de la încheietura ei. Într-un fel, mi-aș dori s-o văd făcând asta.

Isbeth rânji.

– Normal că ți-ai dori ceva atât de idiot.

Am zâmbit.

– Fă ce vrei, zise Isbeth. Hrănește-l, dar fă-o mai repede! Am început să mă plictisesc de toată scena.

Poppy se întoarse spre mine, îndoindu-și un braț pe după ceafa mea.

– Hrănește-te! îmi zise.

M-am uitat iar la venele ei. Am ezitat, chiar dacă începusem să am crampe la stomac. Sângele ei... era puternic și reușise și altă dată să mă tragă de pe marginea prăpastiei. Însă nu ne permiteam ca ea să fie slăbită. Nu știam dacă aflase că trebuia și ea să se hrănească, însă nu aveam s-o întreb în acel moment, din pricina celor prezenți. Nu voiam să-i risc sănătatea.

Mi-am coborât gura spre încheietura ei, sărutându-i o venă, pregătindu-mă să rezist impulsului nevoii și al foamei. N-am mai blocat durerea. Am încercat s-o amuțesc, știind că Poppy avea să îmi cerceteze emoțiile.

– Nu am nevoie să mă hrănesc.

– Ba da, zise Poppy, plecându-și capul. Ai nevoie de sânge.

– Atingerea ta... m-a ajutat să-mi revin. A fost de ajuns, am zis, lăsându-i încheietura.

Respirația i se poticni.

– Cas...

Am oftat, simțind sunetul numelui meu într-un mod pe care ea probabil l-ar fi considerat nepotrivit dată fiind situația.

– Mai bine să n-o fac, am zis.

Poppy se încruntă, frustrată.

– Atunci ai nevoie de mâncare. Aduceți mâncare! Chiar acum!

– Va primi mâncare, zise Callum, iar eu m-am abținut din răputeri să nu izbucnesc în râs. Pâine veche? Brânză stricată. Da, sigur! Mâncare...

– Atunci, du-te și adu-o! îi ordonă Poppy. Chiar acum!

M-am abținut să nu zâmbesc din nou. Adoram felul în care se lupta pentru mine.

– Regina mea, i-am șoptit, trecându-mi degetele de-a lungul maxilarului ei. Ești atât de exigentă!

– Da, așa e, zise calm Regina de Sânge. Doar că nu te va mai ține în brațe.

– Nu, zise Poppy, cuprinzându-mi umerii. Nu-l părăsesc. Rămân aici cu el.

– Nu asta ne-a fost înțelegerea. Ai promis că vei sta de vorbă cu mine, zise Isbeth.

– Așa e, însă n-am promis s-o fac într-un loc anume, replică Poppy.

– Sper că glumești, murmură Isbeth. Te aștepti să rămân aici în subteran?!

– Puțin îmi pasă de ce ai să faci! se răsti Poppy.

– Ar trebui să-ți pese. Dacă ai impresia că am să-i permit fiicei mele să rămână aici, te înșeli amarnic.

– Ții prizonier un *rege* aici! urlă Poppy, ochii ei strălucind. Bărbatul care e soțul fiicei tale.

- Aha! Așadar, *acum* recunoști că ești fiica mea?! Isbeth râse, iar sunetul râsetului ei era asemenea grindinei. Începi să mă calci pe nervi, Penellaphe.

Știam ce avea să se întâmple. Nu avea s-o atace pe Poppy. Regina de Sânge avea să se răzbune pe altcineva, doar ca să producă răni ce nu aveau niciodată să se vindece cu adevărat. Nu aveam să-i permit să facă așa ceva. Și, chiar dacă nu doream ca Poppy să plece, nu-mi doream să rămână în acel loc groaznic. Nu voiam ca acei pereți, mirosurile și frigul acela nenorocit să se adauge coșmarurilor ce o asaltau deja.

- Te rog să nu rămâi aici, jos, i-am zis, trecându-mi degetul mare peste buza ei. Nu vreau una ca asta.

- Dar eu vreau să rămân.

- Poppy, i-am zis, privind-o, urând faptul că vedeam începutul unor lacrimi. Uram asta mai mult ca orice. Nu pot permite să rămâi aici.

Buza ei de jos începu să tremure în timp ce-mi șoptea:

- Nu vreau să te las aici.

- N-ai s-o faci, i-am zis, sărutându-i fruntea. N-ai făcut-o niciodată. Și n-are să rămână așa.

- După cum vezi, fiica mea încă e deosebit de îngrijorată pentru soarta ta, zise Isbeth, cuvintele ei fiind impregnate cu batjocură. Am asigurat-o că erai în viață și sănătos...

- Sănătos? ripostă Poppy, iar felul în care pronunță cuvântul mă făcu să intru în alertă.

Felul în care îi suna vocea... N-o mai auzisem niciodată vorbind așa. Vocea îi părea dintr-odată compusă din umbre și fum.

Slujnica aceea care de obicei trăncănea întruna își lăsa brațele pe lângă corp, privind-o fix pe Poppy, care își întoarse atenția spre mine.

Mâinile ei îmi mângâiară obrații și umerii. În lumina tot mai slabă a lumânărilor, privirea ei îmi trecu peste față și apoi peste urmele

estompate ale tăieturilor ce-mi acopereau trupul. Mâna ei trecu de-a lungul brațului meu stâng, oprindu-se la marginea bandajului. Respirația i se potoli.

Un val de încărcătură electrică lovi aerul, iar Revenantul aurit începu să sâsâie. Încetișor, Poppy își ridică ochii spre mine, și atunci am observat strălucirea argintie din spatele pupilelor sale. Puterea pulsa, răspândindu-se în fâșii subțiri peste irisurile ei verzi. Arăta fascinant. Uimitor. Maxilarul ei încăpățânat se încordă. Nu clipi, iar eu cunoșteam acea privire. La naiba! Știam ce înseamnă să te privească așa – o făcuse chiar înainte să mă înjunghie în piept.

Mi-aș fi dorit să ne aflăm altundeva. Undeva unde i-aș fi putut demonstra cu buzele, și cu limba, și cu tot corpul cât de fascinantă era acea etalare de putere violentă.

Poppy fu cuprinsă de un fior – o vibrație care produse un alt val de energie, ce străbătu celula în timp ce privea peste umăr.

– L-ai ținut legat în lanțuri și l-ai înfometat, zise Poppy, iar vocea ei...

Vlăjganul Aurit își îndreptă spatele. Isbeth își tuguie buzele. Auziseră și ei energia vibrând.

– L-ai rănit și l-ai ținut într-un loc în care nici măcar Temuții n-ar trebui ținuți. Și, cu toate astea, spui că e bine?

– Ar fi avut condiții mult mai adecvate dacă ar fi știut să se poarte, zise Isbeth. Dacă ar fi arătat măcar un dram de respect.

Remarca mă enervă. Pielea lui Poppy începu să strălucească slab. O strălucire molatică, de parcă pielea îi era luminată din interior. Mai văzusem asta la ea. Însă nu-mi aminteam să fi văzut acel vârtej mișcându-se sub pielea obrazului ei. Umbre. Avea *umbre* în carne.

– De ce să arate respect când a avut de-a face cu cineva care nu-l merită? o întrebă Poppy, iar eu am clipit cu repeziciune, putând să jur că

temperatura din celulă mai scăzuse cu câteva grade.

– Ai grijă, draga mea fiică, o avertiză Isbeth. Ți-am mai spus. Ți voi tolera lipsa de respect până la un punct. Crede-mă, nu-ți dorești să depășești limita mai mult decât ai făcut-o deja.

Poppy tăcu, iar umbrele de sub pielea ei se domoliră. Ea se liniști cu totul, însă puteam simți în mâini și în trup acumularea de energie. Ceea ce se afla sub carnea ei. Putere pură și nemărginită. Începu să mă doară partea superioară a maxilarului. Puteam să-i *simt* esența.

– Ești foarte puternică, draga mea. Simt cum puterea ta îmi apasă pielea. Îi atinge pe toți cei aflați în această încăpere – și nu numai. Regina de Sânge se aplecă un pic, iar fața îi era fără expresie. Ai evoluat foarte mult în puținul timp ce a trecut de când ne-am văzut ultima oară. Însă n-ai învățat încă să-ți strunești firea impulsivă. Dacă aș fi în locul tău, aș învăța cât mai repede să mă controlez. Calmează-ți furia până nu e prea târziu!

Nu-mi doream pe nimeni mort pe întinsul celor două regate atât de mult cum doream moartea Reginei de Sânge. Pe nimeni. Însă Poppy trebuia să țină cont de acea amenințare. Isbeth era o viperă încolțită. Ar fi atacat pe neașteptate, într-un fel care ar fi lăsat în urmă cicatrici adânci și nemiloase. Procedase așa cu Ian.

– Poppy, i-am zis încet, iar privirea ei se îndreptă spre mine. Du-te!

Ea clătină viguros din cap, iar cârlionții îi acoperiră obraji.

– Nu pot...

– Trebuie. Nu suportam să văd cum forța îi era înăbușită în acest fel. La naiba, mă durea. Dar m-ar fi omorât să o văd primind o lovitură din partea Reginei de Sânge dacă stăruia să nu i se supună. Te iubesc, Poppy!

– Te iubesc! îmi zise, tremurând.

Am cuprins-o cu brațul, trăgând-o mai aproape, și am sărutat-o. Limbile noastre se atinseră. Inimile noastre... Am ținut minte gustul ei și felul în care se simțea, ca să mă pot afunda mai târziu în acea amintire. Respira la fel de greu ca mine atunci când buzele noastre se despărțiră.

– Din prima clipă când te-am văzut zâmbind... Când ți-am auzit râsul... *Zeilor!* am zis, răgușit, iar ea se cutremură, închizându-și ochii frumoși. Din prima clipă în care te-am văzut trăgând fără ezitare cu arcul, când te-am văzut mânuind pumnalul sau atunci când te-ai luptat cu *mine*... Am fost uluit. Mă uluiești constant. Sunt fermecat de tine. Și așa voi fi mereu. Întotdeauna și pentru vecie.

Poppy

„Întotdeauna și pentru vecie.”

Auzind acele cuvinte, am reușit să-mi păstrez cumpătul, în timp ce eram condusă prin rețeaua nesfârșită de tuneluri. Abia reușeam să-mi mențin calmul. Tremurul cauzat de furia pe care o simțisem dispăruse, însă eram în continuare mânioasă. Aveam să fiu bântuită de felul în care se purtasera cu Casteel, precum și de faptul că el alesese să nu se hrănească din mine.

Nu credeam nici o clipă că darul meu fusese în măsură să-i potolească foamea. O simțisem. Durerea aceea care mă rodea era mult mai rea decât ce experimentasem până atunci sau decât emoțiile pe care mi le transmisese în New Haven.

Casteel făcuse această alegere pentru că nu dorise să-mi slăbească puterile.

Zeilor, chiar nu-l meritam.

Ne-am oprit, și mi-au dat jos fâșia de material cu care mă legaseră la ochi atunci

când am ajuns în coridorul vast de sub castelul Wayfair.

Regina de Sânge se afla chiar în fața mea. Nu-mi venea să cred că mă lăsase să-l văd pe Casteel în halul acela.

– Ești furioasă pe mine, observă ea, în timp ce Millicent făcu un pas în lateral, iar Callum rămase în dreapta mea, mult prea aproape ca să mă simt în largul meu. Din cauza felului în care m-am purtat cu Casteel.

– Am putut să văd cu ochii mei halul în care l-ați tratat.

– Ar fi putut să-i fie mult mai ușor, zise ea, iar coroana îi străluci în timp ce își lăsă capul într-o parte. El și-a îngreunat situația, mai ales în clipa în care mi-a ucis una dintre slujnice.

Mi-am întors privirea spre locul în care slujnicele așteptau tăcute. Aveau ochii pali și albaștri, ca ai Revenanților, însă nu toate aveau ochii aceia – așa cum nici Coralena nu-i avusese.

– Mama mea avea ochii căprui, însă ai zis că era Revenant.

– Nu era mama ta. Era mama lui Ian, nu și a ta. Gura i se tensionă. Și nu avea ochi căprui. Ai ei erau ca ai celorlalți.

– Îmi amintesc că...

– Își ascundea culoarea lor adevărată, folosind magie. O vrajă pe care eu i-am dat-o. Așa cum își transmisese esența Vessei. Și am făcut-o doar pentru că erai mică, iar ochii ei te speriau.

Am rămas surprinsă. Nu-mi trecuse niciodată prin cap că esența primitivă putea fi folosită pentru așa ceva.

– De ce să mă fi speriat ochii ei?

– N-am un răspuns la întrebarea asta, zise Isbeth.

Îmi reprimasem atât de adânc amintirile legate de slujnice, că fusese nevoie ca Alastir să-mi vorbească despre ele pentru a-mi reaminti.

Oare simțisem de pe atunci ce anume erau și fusesem speriată din cauza asta?

– N-am vrut să-l rănesc pe Casteel, zise Isbeth, smulgându-mă din gânduri. Faptul că am făcut-o a creat o distanță și mai mare între noi două. Însă nu mi-ai dat de ales. L-ai omorât pe rege, Penellaphe. Să nu iau măsuri ar fi însemnat să arăt slăbiciune față de curteni.

Respirația îmi ardea gâtul. Cuvintele ei se lovira de senzația de vină ce mă cuprinsese.

– Se poate ca felul în care am acționat să-ți fi determinat acțiunile, totuși tu ești cea care a făcut asta. Responsabilitatea îți aparține, *Isbeth*. Iar cele întâmplate fiului tău nu-ți justifică faptele de după.

Nările ei se dilatară în timp ce mă privea.

– Dacă l-aș ucide pe Casteel, ai face mult mai mult rău decât mi-aș fi putut imagina vreodată. Și, dacă va fi să vină acea clipă, te rog să mă judeci atunci pentru acțiunile mele.

Valul de furie ce mă străbătu fu domolit doar de faptul că îmi dădeam seama că spunea adevărul. Partea aceea găunoasă și rece a ființei mele începu să se miște. Nu știam ce urma să fac, însă avea să fie ceva teribil.

Tocmai de aceea îl rugasem pe Kieran să-și țină promisiunea.

Mi-am întors privirea de la ea, clătinând din cap.

– Ai să poruncești să i se aducă de mâncare lui Casteel? Mâncare proaspătă? Am tras cu greutate aer în piept. Te rog!

– Crezi că meriți? întrebă Callum. Mai bine zis, crezi că *el* merită?

Când m-am întors, aveam deja mâna pe pumnal, înainte ca Revenantul să observe măcar că mă mișcasem. I-am înfipt lama adânc în inimă.

Ochii lui se măriră de șoc, în timp ce privea mânerul pumnalului.

- Nu vorbeam cu tine, am mârâit, dând drumul pumnalului.

- La naiba! murmură Callum, iar un firicel de sânge începu să i se scurgă din colțul gurii. Căzu la podea ca o grămadă de cărămizi. Capul i se izbi cu putere de podeaua de piatră.

Millicent își reprimă ceva ce suna a râset.

- Mi-ai înjunghiat Revenantul, oftă Isbeth.

- Dar n-are să pățească nimic, așa-i? am întrebat-o. Trimite-i, te rog, lui Casteel mâncare și apă!

- Doar pentru că m-ai rugat atât de frumos, zise Regina de Sânge aruncând o privire spre Callum. Luați-l de aici!

Un cavaler regal făcu un pas în față.

- Nu tu, zise Regina de Sânge, uitându-se urât la Millicent. Dacă tot ți se pare așa amuzant, poți fi tu cea care să curețe aici.

- Da, regina mea, zise Millicent, pășind spre ea și făcând o plecăciune atât de alambicată, încât nu putea fi făcută decât în batjocură.

Regina de Sânge își strânse buzele, privind-o pe slujnică. Interacțiunea dintre cele două era... altfel.

Isbeth își îndreptă atenția către mine, lăsându-și capul într-o parte. Lumina cădea asupra feței ei, dezvăluind pielea de o nuanță mai întunecată la linia părului. Pudră. Folosea o pudră care-i făcea pielea mai deschisă la culoare. Ca să pară asemenea Ascendenților.

- Cum de ai reușit să-ți păstrezi identitatea secretă față de toți Ascendenții? am întrebat-o.

Isbeth ridică dintr-o sprânceană.

- Nu uita că vampirii au fost cândva muritori, Penellaphe. Și, chiar dacă au lăsat în urmă multe dintre apucăturile muritorilor, sunt dispuși să vadă doar ceea ce vor. Căci, uneori, e inconfortabil să privești ceva cu prea mare atenție. Te face să devii nesigur. Nici măcar vampirilor nu le place să trăiască așa. Asemenea muritorilor de sus, zise ea,

ridicându-și bărbia, și asemenea tuturor celor din Solis, ar prefera să ignore chiar ceea ce se află sub nasul lor, în loc să se simtă nesiguri sau speriați.

Era ceva adevăr în vorbele ei. Nici eu nu pusesem prea multe întrebări pe când eram mai tânără. Era terifiant să începi să dai laoparte vălul, însă alții avuseseră curaj.

– Ce li se întâmplă Ascendenților care-și bagă prea tare nasul?

– Sunt eliminați, răspunse ea. La fel ca oricine altcineva.

Cu alte cuvinte, erau omorâți, cum ar fi orice Descendent. Am fost copleșită de dezgust.

– Dar de ce îi minți? Te-ai putea preface că ești o zeităte pentru popor.

Regina de Sânge zâmbi.

– De ce-ar mai trebui să mă chinuiesc, dacă deja mă asemuiesc cu ceva foarte similar?

– Însă nu ești o zeităte. Așadar, de ce o faci? Ți-e teamă că te-ar vedea așa cum ești în realitate? Nimic mai mult decât o zeităte falsă?

Își păstră zâmbetul pe buze.

– Muritorii sunt foarte influențabili. Pot fi convinși de orice aproape de oricine. Tot ce trebuie să faci e să le iei ceva, după care să le dai ceva sau pe cineva pe care să arunce vina. Până și cei mai onorabili cad pradă unei asemenea înșelăciuni. Așa că prefer să-i las să creadă că toți Ascendenții sunt asemenea zeilor. În acest fel, nu vor lua pe nimeni la întrebări. Nu poți domni peste un regat dacă masele nu sunt ținute din scurt, mărturisi ea. Ar trebui să știi asta, Poppy.

– Știu că nu-i nevoie să ții pe nimeni din scurt sau să domnești folosindu-te de minciuni.

Isbeth râse delicat.

– Vezi situația într-o lumină foarte optimistă, copila mea.

Tonul ei condescendent îmi atinse fiecare nerv.

- Domnia ta se bazează doar pe minciună. Le-ai spus oamenilor din Sala Mare că orașele de la miazănoapte și de la răsărit sunt pierdute. Chiar crezi că nu vor afla până la urmă adevărul?

- Adevărul nu contează.

- Cum poți crede una ca asta?! Am clătinat din cap. Adevărul contează, și se va afla. Am cucerit acele orașe fără să omor oameni nevinovați. Le-am lăsat locuințele intacte. Au aflat că nu sunt Vestitoarea sau vor afla foarte curând...

- Crezi că așa se va întâmpla și aici? Sau în Masadonia? În Pensdurth? Ochii ei îi cercetau pe ai mei. Crezi că vei avea succes în această campanie, când până și tu minți?

- Cum anume? am întrebat-o, încleștându-mi pumnii.

- Ești Vestitoarea, zise Isbeth. Doar că nu vrei să crezi.

Furia mă străbătu, urmată îndeaproape de teamă. Am privit coridorul lung și plin de umbre, trăgând adânc aer în piept. Aerul stătut îmi era cunoscut, aducându-mi în minte o amintire veche.

Mă furișam de-a lungul coridoarelor tăcute, acolo pe unde doar curtenii mergeau atunci când răsărea soarele, atrasă de ceea ce văzusem ultima oară când mersesem acolo unde regina îmi spusese că nu am voie să mă duc. Însă îmi plăcea acolo jos. Lui Ian nu-i plăcea, însă acolo jos nimeni nu se uita ciudat la mine.

Clic. Clic. Clic.

O lumină slabă pătrunse prin intrarea încăperii, în timp ce mă lipeam de o coloană rece, privind după colț. O cușcă se afla în mijlocul camerei ce nu arăta deloc precum restul încăperilor din Wayfair. Podeaua, pereții și tavanul erau dintr-un material negru și lucios, ca acela din care fusese construit Templul lui Nyktos. Litere ciudate fuseseră inscripționate în

piatra neagră și nu semănau deloc cu cele pe care le învățasem în timpul lecțiilor. Am întins o mână spre interiorul încăperii, trecându-mi degetele peste inscripțiile aspre, pe când mă aplecam pe după coloană.

N-ar fi trebuit să mă aflu acolo. Regina ar fi fost foarte supărată dacă m-ar fi găsit în acel loc, însă nu puteam să nu mă gândesc la fâptura ce băntuia fără oprire în spatele zăbrelelor albe ca oasele, închisă în cușcă și... neajutorată. Așa simțisem acea felină mare și gri, chiar din prima clipă în care o văzusem împreună cu Ian. Neajutorată. Așa mă simțisem și eu atunci când nu mai reușisem să mă țin de mâna alunecoasă a lui mami. Darul meu nu funcționa însă asupra animalelor. Regina și preoteasa Janeah îmi spusese asta.

Zgomotul ghearelor felinei încetă. Urechile i se mișcă în timp ce își întorcea capul masiv spre locul în care priveam de după colț. Niște ochi strălucitori și verzi mă priviră, străpungând vâlul ce-mi acoperea jumătate din față...

– Ai ochii tatălui tău.

CAPITOLUL 26

Vorbele ei mă smulseră din amintire.

– Poftim?

– Atunci când se înfuria, esența devenea mai vizibilă. Câteodată, *eather*-ul se învolbura în adâncul ochilor săi. În restul timpului, rămâneau verzi. Ochii tăi reacționează la fel, zise Isbeth lăsându-și capul pe spate, înghițind în sec. Slujnicele rămase și cavalerii se dăduseră înapoi, lăsându-ne singure în mijlocul coridorului. Mă gândeam că ar fi bine să știi.

Ochii mei erau...

Pieptul și gâtul mă dureau în timp ce mă împleticeam, oprindu-mă atunci când m-am lovit de o coloană. Mi-am dus mâna spre inelul ascuns sub tunică. Nu știam de ce eram atât de afectată de ceea ce îmi spusese.

Mi-a luat câteva clipe să pot vorbi.

– Cum ai reușit să-l capturezi? am întrebat-o.

Isbeth tăcu vreme îndelungată.

– El a venit la mine, la aproape două sute de ani după ce se încheiase războiul. Își căuta fratele, iar cel care-l însoțea putea simți sângele lui Malec, așa că l-a condus spre mine.

– Dragoninul?

Urmă o tăcere tensionată, iar în acele clipe m-am gândit la ce simțisem venind din partea felinei atunci când o văzusem copil fiind. Neajutorare. Disperare. Oare știuse cine eram?

– E interesant că știi acest detaliu, zise într-un final Regina de Sânge. Puțini știu cine călătorea alături de el.

– Ai fi surprinsă să afli câte știu.

– Mă îndoiesc, zise Isbeth.

Mi-am proptit mâna de coloana din spatele meu.

– Unde se află dragoninul?

– Ne-am ocupat de dragonin.

Mi-am închis ochii pentru o clipă. Știam ce însemna asta. Oare știuse că o ucisese pe fiica primului dragonin? Probabil că nu, și mă îndoiam că i-ar fi păsat.

– Știam că Malec avea un frate geamăn, dar, când l-am văzut pentru prima oară, am crezut că zeii au făcut în așa fel încât Malec să se întoarcă din nou la mine. Respirația i se opri pentru o clipă, iar eu am simțit pe limbă un vag gust de amărăciune. Emoțiile ei străpunseseră preț de o clipă scuturile mele emoționale. Greșeam, desigur. În clipa în care mi-a vorbit, am știut că nu era Malec, însă pentru un timp m-am prefăcut că nu era așa. Mi-am închipuit chiar că aș putea să mă îndrăgostesc de el. Că m-aș putea preface că era Malec al meu.

Fierea îmi urca în gât.

– Și ai ales să te prefaci că-l iubești, închizându-l într-o cușcă și l-ai forțat să fie cu tine?!

– Nu l-am *forțat*. El a ales să rămână.

Zeilor, era atât de mincinoasă!

– Lumea asta a început să-l intrige, adăugă Isbeth. Nu mai interacționase până atunci cu muritori. Ascendenții îl făceau curios. Era interesat să afle ce făcuse fratele lui. Cred că Ires chiar începuse să mă placă.

– Dacă tatăl meu a apărut acum două secole, căutându-l pe fratele său, înseamnă că pe atunci erai căsătorită.

– Așa, și?!

Mi-am trecut privirea peste slujnicele care stăteau nemișcate. Știam că mulți dintre curteni aveau căsătorii deschise, însă, oare, Ires chiar devenise interesat de iubita fratelui său? Mi se

părea destul de... scârbos, însă nu îl consideram cel mai tulburător aspect al poveștii.

– Însă, mai apoi, a vrut să se întoarcă, iar eu nu eram pregătită să mă despart de el. Făcu o mică pauză. Și n-am putut să-l las să plece.

M-am forțat să nu urlu la ea. *Nu putuse?! Vorbea de parcă nu avusese de ales.*

– Era furios. Dar, atunci când ne-am împreunat, ca să te concepem, nu l-am forțat. Nici atunci, nici cu altă ocazie.

M-am cutremurat. Mă străduiam să nu spun nimic. Esența pulsa prea violent în mine.

– Nu mă crezi? mă întrebă Isbeth.

– Deloc.

– N-am cum să te învinovățesc. N-a fost din iubire. Nici unul din noi n-a făcut-o din iubire. Pentru mine a fost ceva necesar. Îmi doream un copil. Unul puternic. Știam că așa vei fi, continuă Isbeth, iar eu am simțit că îmi venea să vărs. El a făcut-o din dorință carnală și din ură. Cele două emoții nu sunt prea diferite atunci când între două persoane se găsește doar piele. Făcu din nou o pauză scurtă. Poate te vei bucura să afli că a încercat să mă omoare după.

Tremuram, îngrețșată.

– Nu, am șoptit. Nu mă bucur să aflu asta.

– Mă surprinzi!

Gâtlejul îmi ardea, și am închis ochii ca să-mi stăvilesc lacrimile. Stomacul mi se întorsese pe dos. Chiar dacă Ires fusese... un participant activ, ea îi furase deja libertatea. El nu încuviințase cu adevărat actul. Iar Isbeth mi se părea dintr-odată groaznică din foarte multe puncte de vedere.

– Întotdeauna m-am întrebat de ce i-a luat lui Ires atât de mult să plece în căutarea fratelui său. Poate că Ires dormise prea adânc. Însă Malec nu fusese mort în toți anii aceia în care eu îl crezusem pierdut, nu-i așa? Căteaua aia l-a închis într-un mormânt. Acum, știu că probabil a fost conștient până în ultima clipă. Două sute

de ani, Penellaphe. După care probabil a adormit, încetul cu încetul, foarte aproape de moarte, până în clipa în care s-a deșteptat Ires.

Am deschis ochii.

– Erați suflete-pereche. Cum de n-ai aflat că încă trăia?

– Pentru că felul în care l-a întemnițat Eloana a tăiat legătura dintre noi. Știi la ce mă refer. Sentimentul acela – capacitatea de a *simți* prezența celuilalt, zise Isbeth.

Știam despre ce vorbea. Era un sentiment intangibil, ce nu putea fi descris.

– Se aseamănă cu însemnul căsătoriei, însă nu se află în carne. Ci în suflet. În inimă. Am simțit că pierdusem acea conexiune, iar o parte din mine a murit. Tocmai de aceea credeam că murise – și îmi dorea să fie așa. I-a luat aproape două sute de ani să piardă orice legătură o fi existat între el și geamănul său. A devenit inconștient. Îți poți imagina?

– Nu.

Mă gândeam la zeitățile aflate în cripte.

– Poate că Eloana nu știa că era un zeu, dar știa cum să pedepsească o zeitățe. Genul acela de pedeapsă e mai rea decât moartea, continuă Isbeth. Soacra ta nu e foarte diferită de mama ta.

– Așa e, i-am zis. Doar că nu e nici pe departe la fel de criminală ca tine.

Regina de Sânge începu să râdă.

– Așa e. Ea doar omoară bebeluși nevinovați.

– Și tu n-ai făcut-o?! i-am răspuns, fără să-mi mai bat capul să-i spun că Eloana îmi mărturisise că nu știuse nimic despre moartea fiului lui Isbeth. Oricum nu m-ar fi crezut. Unde se află?

Gura ei se tensionă.

– Nu se află aici.

Am privit-o, neștiind dacă puteam să cred ce-mi spusese. Dacă-l luase pe Ires după ea,

acolo unde călătorea, atunci trebuia să se afle în apropiere.

– Așadar, dacă alegeam să-l văd pe el în locul lui Casteel, mi-ai fi permis s-o fac?

– N-ai fi ales pe nimeni în afara lui Casteel, zise Isbeth.

Vina mi se învolbura în stomac.

– Și dacă aș fi făcut-o? Probabil nu mi-ai fi permis să-l văd, așa-i? Cum nu-mi răspunse, mi-am dat seama că avusesem dreptate. Furia îmi înlocui senzația de jenă. De ce nu l-ai lăsat să se întoarcă în Câmpiile Elizee?

– Pentru că și-ar fi recăpătat puterile și ar fi revenit aici, și n-ar mai fi fost atât de ușor de oprit. Isbeth se apropie de mine. Am nevoie de el ca să îmi creeze Revenanții.

Dintr-odată, am început să înțeleg.

– Aveai nevoie de un zeu pentru ca fiicele și fiii născuți ca al treilea copil să facă Ascensiunea. Știai despre esența lui Kolis și cum s-o folosești, datorită lui Malec.

Isbeth mă privi îndelung.

– Am greșit mai devreme. Nu mi-am dat seama că știai despre el. Ce... ciudat!

Palma îmi alunecă pe coloană, și m-am întors, simțind un semn în piatră. M-am răsucit ușor și am privit în jos. Erau niște semne acolo – superficiale și aflate la distanță de câțiva metri unul de celălalt. Un cerc străbătut de o linie oblică. Asemenea simbolurilor făcute din oase și funie din pădurea aflată în apropierea Clanului Oaselor Moarte.

– Ce sunt semnele astea? am întrebat.

– O formă de protecție, zise Isbeth.

Am apăsat unul dintre simboluri cu degetul mare.

– Și mai multă magie furată?

– Magie *împrumutată*.

– Și cum anume funcționează?

Isbeth mă privi și zâmbi.

– Se asigură că unele ființe nu pot intra, iar altele nu pot ieși.

Casteel

Poppy era aici.

Am tras mai tare de lanț, înjurând atunci când cârligul refuză să se miște chiar și cu un centimetru. Oare de câte ori încercasem să lărgesc strânsoarea acelor lanțuri blestemate de când ajunseseam aici? De sute de ori. În ultimele zile, foametea îmi făcuse încercările și mai disperate. Acum, eram la fel de disperat, însă din alte motive.

Poppy era aici.

Panica îmi străbătu măruntaiele. Știa să aibă grijă de ea. Era o zeiță, însă nu era infailibilă. Nimeni nu era. Poate doar Primitivul, care își petrecea mare parte din timp dormind. Nu avusesem idee ce anume era Regina de Sânge cu adevărat sau felul în care Poppy privea faptul că Isbeth era mama ei. Erau prea multe necunoscute, iar eu trebuia să scap din acel loc. Trebuia să ajung la ea înainte să fiu din nou cuprins de acea pâclă roșiatică. Pentru că avea să revină. Simțeam deja că oasele începeau din nou să mă doară.

M-am chinuit să ignor durerea. Încercam să mă concentrez la ce aveam de făcut și la ce îmi spusese Isbeth atunci când îmi dăduse să beau sânge. Rămăsesem șocat. Era important. Însă abia îmi aminteam ce zisese. Am înfășurat lanțul în jurul antebrațului și am tras până când picioarele mi-au alunecat pe podeaua de piatră...

Sunetul pașilor ce se apropiau mă făcu să mă opresc. Erau niște pași ușori. Rapizi. I-am auzit. Am lăsat lanțul, m-am întors și m-am așezat pe podea, sprijinindu-mi spatele de perete. Auzeam sângele trecând prin vene înainte să văd umbra pășind în lumina lumânărilor. La

naiba! Efectul darului lui Poppy începea deja să își piardă efectul.

Slujnica.

Lanțurile zăngăniră, în timp ce mă aplecam în față, iar tumultul pe care îl simțisem în piept și în sânge se întoarse, devenind tot mai puternic.

Femeia intră în lumina altei lumânări pe jumătate consumate. Machiajul îi făcea ochii să pară și mai deschiși la culoare. Și mai lipsiți de viață.

Însă viața pulsa prin ea.

Sânge.

Îl *auzeam* cum curge.

Mușchii mei infometăți se tensionară. Maxilarul mi se încordă.

– Unde e Poppy? am întrebat.

– Era cu regina, zise slujnica, îngenunchind lângă cadă, apucându-i marginea, în vreme ce mă privea – știa că nu trebuia să-și ia ochii de la mine.

Am mârâit.

– Nu-ți prea place, așa-i? mă întrebă, suflecându-și mânecile rochiei.

Mi-am întors capul într-o parte, dezvăluindu-mi colții. Teroarea și nerăbdarea mă cuprinseseră odată cu ceața foametei. Pielea mi se întinse, trăgând de rănilor vindecate. Lamele din piatră de umbre se strânseseră în jurul încheieturilor și al gleznelor mele. „Adună-te! Adună-te dracului odată!” mi-am zis.

Am avut nevoie de toată energia, însă am reușit să temperez furtuna ce se iscase în sângele meu, în vreme ce îmi lăsam bărbia în piept.

– Dacă... dacă o răniți, am să vă ucid pe toți. Cuvintele ieșiră din gâtul meu uscat împreună cu un mârâit. Am să vă sfâșii gâturile.

– Regina n-are să atingă un fir de păr din capul prețioasei tale *Poppy*. Se retrase, mergând

în cealaltă parte a căzii. Cel puțin, nu încă.

Am scos un sunet ce promitea doar moarte violentă.

– Îi va răni pe alții ca s-o rănească pe ea, am zis.

– Ai dreptate, admise slujnica după ce stătu nemișcată preț de o clipă.

Mi-am întors privirea spre intrarea în celulă. Nu-mi doream ca acel monstru să se afle în apropierea lui Poppy. Kieran era și el aici, în castel. Dacă unul din ei ar fi fost rănit... Dintr-odată, cătușele păreau să se fi îngreunat. Am auzit apa clipocind și mi-am îndreptat atenția spre cadă. Slujnica își afundase mâinile în apă.

Ceața setei de sânge ce aștepta la marginile ființei mele începu să tremure, în timp ce o priveam pe slujnică apucând marginile căzii și aplecându-se peste apă.

– Ai de gând să te îmbăiezi? am întrebat-o.

– Te deranjează? replică.

– Puțin îmi pasă de ceea ce faci.

– Bine, zise, trăgând de un zulf încâlcit. Am sânge în păr.

Slujnica se aplecă și își afundă capul în apă. Aceasta deveni instantaneu neagră, asemenea cernelii.

Ce naiba? Am privit în timp ce slujnica își trecea degetele prin păr, dizolvând ceea ce părea să fie un fel de vopsea, dezvăluind cârlionți de un blond atât de deschis, încât păreau albi...

Gheare zgâriară piatra. M-am încordat, auzind un Temut țipând ascuțit. Slujnica își dădu părul pe spate, aruncând stropi de apă pe podea, și scoase o lamă din cizmă. Se răsuci pe genunchi și aruncă arma, lovind creatura în față pe când aceasta pătrundea cu repeziciune în celulă. Împleticindu-se, Temutul se rostogoli pe coridor.

– Temuții sunt atât de enervanți, zise slujnica ridicând bărbia. Vopseaua neagră i se scurgea

peste obraji, pătându-i machiajul și dinții, în timp ce zâmbea. Mă simt atât de frumoasă dintr-odată.

– Poftim?! am murmurat, începând să cred că halucinam din cauza setei de sânge.

Slujnica chicoti, întorcându-se iar spre cadă.

– Sper că știi că regina n-are să poruncească să ți se aducă apă sau mâncare.

– Serios?!

Afundându-și mâinile în apă, se spală pe față și începu să șteargă vopseaua ce-i mânjea brațele.

– Trebuie să-ți spun ceva. Ceva foarte important. Și are să-ți rănească inimioara.

Abia îi mai dădeam atenție, pentru că eram fascinat de ceea ce făcea.

Machiajul de pe față îi dispăruse aproape cu totul, dezvăluindu-i trăsăturile. Nu-mi venea să cred ce vedeam.

Părul nu avea culoarea potrivită, iar cărlionții erau mai strânși, însă fața avea aceeași formă ovală. Buzele îi erau pline și late. Fruntea îi era puternică. Am văzut pistrii ce-i acopereau nasul și obrajii. Pistrii păreau acum mult mai proeminenți și numeroși. Felul în care mă privea acum, înclinându-și maxilarul acela încăpățânat...

Pe toți zeii!

Totul îmi părea cunoscut. *Mult prea cunoscut.*

Slujnica începu să zâmbească încet.

– Îți reamintesc, oare, de cineva?

– Zeilor, am zis răgușit.

Se ridică, umerii tunicii sale simple și negre fiind learcă acum. Părul de un argintiu asemănător razelor lunii îi atârna până la cureaua de piele ce-i cuprindea mijlocul, punându-i în evidență șoldurile late. Era mai suplă, dar stătea acolo în felul în care...

– Imposibil, am zis, nevenindu-mi să cred.

Apa îi picura de pe vârfurile degetelor, în timp ce se apropia de mine.

– Ți se pare imposibil ceea ce vezi, Casteel?

– *De ce?* Am zis, râzând răgușit. Nu exista nici un motiv logic, în afară de faptul că mintea mea nu voia să accepte că acea slujnică – un Revenant – semăna extrem de mult cu Poppy. Nu puteam să neg. Trebuia să fie înrudită cu Regina mea.

– Cine ești? am întrebat cu glas sugrumat.

– Eu sunt prima fiică, zise ea, iar eu am fost cuprins de un șoc. Nu ar fi trebuit să exist. Așa cum nici cea de-a doua fiică n-ar fi trebuit să existe. Însă asta nu contează pentru moment. Prefer să mi se spună pe nume – Millicent. Sau Millie. Răspund la amândouă.

– Numele tău înseamnă *tărie curajoasă*, am zis.

– Așa mi s-a spus.

Millicent mă privea de sus, fără să clipească. Era bizar.

– Doar atâta ai de zis?

Ba bine că nu! Aveam destul de multe de zis. La naiba! Mă simțeam asemenea lui Poppy, pentru că aveam foarte multe întrebări.

– Ești... sora ei, așa-i? Sora ei bună.

– Da.

Gândurile mele o luaseră razna.

– Ires e și tatăl tău.

Millicent încuviință din cap.

Ceea ce însemna că...

– Ești o zeiță.

Millicent izbucni într-un râs sumbru.

– Nu sunt o zeiță. Sunt un eșec.

– Cum adică?! Dacă tatăl tău...

– Semenii cu fratele tău, pentru că ai impresia că le știi pe toate, observă ea. Dar, la fel ca el, nu știi ce este și ce nu este posibil. Habar n-ai.

– Spune-mi, atunci!

Millicent zâmbi din nou și scutură din cap, acoperindu-mi pieptul și fața cu stropi reci.

Frustrarea mă ardea, aproape cu aceeași forță ca setea de sânge pe care o simțeam că-mi dă târcoale.

– Ce naiba!? Cum de nu ești o zeităte?

– Nici nu știu de unde să încep. Plus că mai mult ca sigur că n-ai mai înceta cu întrebările. Fiecare răspuns al meu ar duce la altă întrebare, și, înainte să ne dăm seama, ar trebui să-ți povestesc întreaga istorie a tărâmurilor. Millicent clipi și se întoarce, evitându-mi picioarele. Adevărata istorie.

– O cunosc.

– Ba nu. Nici Malik nu o știa.

Am suspinat auzind numele fratelui meu, fiind uluit pentru o clipă. Fratele meu... nu-l mai văzusem de când îmi bandajase mâna. Ceea ce spusese despre slujnică îmi reveni în minte: „Nu a avut de ales“.

– Malik știe, am zis. Nenorocitul știe cine ești cu adevărat.

Millicent se mișcă repede, ghemuindu-se lângă picioarele mele. Era atât de aproape, încât, dacă aș fi lovit cu picioarele, aș fi dărâmat-o. Probabil era conștientă de asta, însă nu se mișcă.

– N-ai idee ce a trebuit să facă fratele tău. N-ai... Însă se opri, întorcându-și deodată capul. Tot ce face regina... are un motiv. Motivul pentru care te-a capturat prima oară. Motivul pentru care l-a ținut prizonier pe Malik. Avea nevoie de cineva cu sânge puternic din spița atlantiană care s-o ajute pe Poppy să încheie Ascensiunea. Să se asigure că nu avea să dea greș. A avut mare noroc când ai reapărut în peisaj, nu-i așa? Intenționa să se folosească de tine încă de la început. După care mama noastră a așteptat că Penellaphe să treacă prin Sacrificiu – și exact asta se întâmplă acum. Așteaptă ca Penellaphe să încheie Sacrificiul.

– Dar Poppy și-a încheiat Ascensiunea și e o zeiță....

– Nu și-a încheiat Sacrificiul, mă întrerupse Millicent. Dar, atunci când are s-o facă, sora mea are să-i ofere mamei noastre ceea ce și-a dorit de la moartea fiului ei.

– Răzbunare?

– Răzbunare împotriva *tuturor*, zise Millicent, aplecându-se spre mine și atingându-mi genunchiul cu mâna. Vocea ei deveni doar o șoaptă: Nu-și dorește să refacă regatele, ci *tărâmurile*. Vrea să le aducă la starea în care erau atunci când a fost creat primul atlantian. Atunci când muritorii erau supuși zeilor și Primitivilor. Iar acest lucru are să distrugă atât tărâmul muritorilor, cât și Câmpiile Elizee.

Am fost străbătut de un val de șoc.

– Chiar crezi că Poppy are s-o ajute să facă așa ceva?

– Nu va avea de ales. Sora mea e destinată să săvârșească asta. E Vestitoarea din profeție.

– Porcării, am mârâit. Ea...

– Adu-ți aminte ce ți-am zis mai devreme! Mama noastră nu e destul de puternică să facă asta. Însă a creat *ceva* ce poate îndeplini profeția. Pe Penellaphe.

– Nu, am ripostat.

– E adevărat, zise ea, iar trăsăturile ei fură cuprinse pentru o clipă de mâhnire. O mâhnire profundă și nesfârșită. Mi-aș fi dorit să nu fi fost, fiindcă știu că, indiferent de ce aș face eu – sau *altcineva* –, regina va reuși. Pentru că și tu vei da greș.

– Să dau greș în ce privință? am întrebat-o, aplecându-mă spre ea atât cât îmi permiteau lanțurile.

– Nu vei reuși să-mi ucizi sora, zise Millicent, privindu-mă în ochi.

M-am retras cu repeziciune, lipindu-mă de perete, abia simțind durerea ce-mi cuprinsese spatele.

– Penellaphe își va încheia curând Sacrificiul, zise Millicent, ridicându-se. După care

dragostea ei pentru tine va rămâne una dintre
puținele ei slăbiciuni. Doar tu o vei mai putea
opri. Dacă n-o vei face, Penellaphe va aduce
sfârșitul tărâmurilor așa cum le știm, cauzând
milioane de morți, în timp ce supraviețuitorii
vor fi supuși unor chinuri inimaginabile.
Oricum ar fi, sora mea nu trebuie să
supraviețuiască. Va muri în brațele tale sau va
îneca tărâmurile în sânge.

CAPITOLUL 27

Poppy

A doua zi după-amiază mă plimbam prin dormitor. Mâncasem ceea ce îmi adusese una dintre slujnicele mai puțin vorbărețe, doar pentru că nu-mi permiteam să fiu slăbită.

O altă rochie albă îmi fusese adusă împreună cu mâncarea. Am ales să port hainele pe care le purtasem cu o zi înainte și am ars rochia folosind o scânteie de *eather*. N-ar fi trebuit să folosesc esența pentru ceva atât de copilăresc, dar nu regretam deloc fericirea de moment provocată de acel gest.

Din când în când, priveam ușile duble. N-o mai văzusem pe Regina de Sânge de când mă întorsesem în cameră, seara trecută. Rămăsesem în acea cameră blestemată doar pentru că nu doream să risc siguranța lui Kieran și a lui Reaver, pe lângă cea a lui Casteel.

Am comunicat cu Kieran prin *notam*, transmițându-i că eu și Casteel eram bine. Kieran se liniști, dar puteam simți datorită *notam*-ului că avea îndoieli în ceea ce-l privea pe Casteel.

Și eu aveam îndoieli.

Atingerea mea probabil îi ameliorase starea preț de câteva ore în cel mai bun caz. Poate că nici măcar pentru atât timp. Puteam acum doar să mă rog să îi fi dus mâncare și să îl fi lăsat să bea sânge. Dacă i se vindecau rănilor, puteam spera că avea să se simtă mai bine.

Încercam cu disperare să adorm, ca să pot intra în contact cu Casteel. Nu reușisem s-o fac. Camera era prea tăcută și prea mare. Prea familiară. Mă simțeam singură. Era prea...

M-am oprit.

Nu mă ajutau astfel de gânduri. Trebuia să mă concentrez la ceea ce urma, lucru pe care îl făceam de câteva ore. Planul nostru fusese acela de a pătrunde în capitală pentru a-i elibera pe Casteel și pe tatăl meu. Planul rămăsese neschimbat. Chiar dacă fuseserăm capturați, iar eu nu știam unde anume era ținut tatăl meu.

Trebuia s-o forțez pe Isbeth să-mi spună unde se afla, atunci când aveam să mă întorc după el.

Uram situația – *detestam* ideea că trebuia să-l las pe Ires în urmă. Însă trebuia să-l eliberez pe Casteel cât mai repede.

Pentru că nu era deloc bine.

Îi vindecasem rănile pe care le puteam vindeca, dar se afla aproape de marginea setei de sânge și risca să se piardă. Nu puteam permite să se întâmple așa ceva.

Căutând însemnul unic al lui Kieran, am găsit acea senzație ce mirosea a cedru.

„*Liessa?*”

Am rânjit.

„*Nu-mi spune așa.*”

„*Regina mea, atunci?*”

Am oftat.

„*Nici așa.*”

Chicotitul său mă gâdila.

„*Ce se întâmplă?*” mă întrebă.

„*Trebuie să evadăm.*”

Kieran tăcu pentru o clipă.

„*Ce ai de gând?*”

„*Trebuie să ajungem la unul din temple. Casteel e ținut în apropierea unuia din ele. În subteran.*” M-am îndreptat spre fereastră. „*Avem vraja. Odată ce găsim intrarea ce duce*

spre tuneluri, o putem folosi. Însă nu știu ce ar trebui făcut pe mai departe.”

Trecură câteva momente de tăcere între noi, iar eu simțeam cum acea senzație adusă de apropierea pădurii mă înconjura.

„Am putea încerca să ajungem acolo așa cum plănuiserăm de la început.”

„Prin mine?!“

„Da. Putem încerca să ajungem la el. Sau...”

Capul începu să mă doară.

„S-ar aștepta la asta. Trebuie să existe o cale mai bună.”

„Să luptăm!” zise Kieran.

M-am oprit la geam, privind întinderea capitalei.

„Nu cred că e o opțiune mult mai bună.”

„Până la urmă, tot acolo vom ajunge”, replică Kieran. „Ori trecem prin una dintre porți, ori încercăm să accesăm tunelurile din interiorul zidurilor sau prin mine.”

Am continuat să discutăm despre posibilități, până când Kieran se decise.

„Cea mai rapidă cale e să ne îndreptăm spre porțile de la răsărit. Îl avem pe Reaver. Pe tine. Putem să ne luptăm cu ei.”

Buza de jos începu să-mi tremure.

„Dacă procedăm așa – riscăm ca populația să mă perceapă ca pe un semizeu. Riscăm ca oamenii să creadă tot ce-i mai rău despre noi și să se teamă de ce are să vină peste ei.”

„Așa e.” Tăcerea se așternu iar între noi. „Dar, în momentul ăsta, nu ne permitem să ne facem griji despre una ca asta. Nu asta ne interesează. Cas e mai important în această clipă. Trebuie să evadăm. Și, dacă asta presupune dărâmarea unei porțiuni a zidului, atunci asta vom face, Poppy.”

Am închis ochii. Esența îmi vibra în piept.

„Nu avem cum să-i salvăm pe toți”, îmi reaminti Kieran. „Dar îi putem salva pe cei pe care-i iubim.”

Am fost străbătută de un fior. Știusese de când vorbisem cu generalii că existau șanse ca planurile noastre să se năruie. Că puteam ajunge să fim nevoiți să dărâmăm zidurile. Că nenumărați oameni aveau să-ți piardă viața. Că am fi devenit întocmai monștrii de care oamenii din Solis se temeau.

Era o posibilitate în momentul de față.

Kieran probabil simți că acceptasem situația, pentru că spuse:

„Acum, nu ne mai trebuie decât ceva care să le distragă atenția.“

Ceva care să le distragă atenția. Ceva consistent, care ne-ar fi dat destul timp ca să scăpăm din Wayfair și să ajungem până la temple.

Am deschis ochii, fixându-mi privirea asupra pietrei negre a zidului care se ridica în depărtare.

„Am o idee.“

Răbdarea mea se afla la limită în timp ce stăteam pe scaunul cu tapițerie groasă ce se afla în alcovul Sălii Mari. O duzină de cavaleri și slujnice se aflau în spatele meu.

Soarele începuse să apună atunci când Regina de Sânge mă chemase. Cu toate acestea, uite-mă aici, așteptând-o, în timp ce ea *socializa*.

Mi-am trecut privirea prin încăperea plină de lume. Fețele muritorilor îmi păreau toate la fel, în timp ce pălăvrăgeau și încercau să răpească preț de câteva clipe atenția reginei. Ea trecea printre ei, flancată de Millicent și de o altă slujnică. Asemenea unei păsări exotice, cu coroana de rubine strălucind, zâmbea grațios în timp ce muritorii făceau plecăciuni. De data asta nu mai era îmbrăcată în alb. Asemenea lui Millicent, Isbeth era înveșmântată în purpuriu.

Nu prea înțelegeam cum de rochia nu-i aluneca de pe trup. Sau dacă nu cumva bustul îi

fusesse doar acoperit cu vopsea de corp. Rochia era strâmtă și fără mâneci – și părea că sfidează legile gravitației. Decolteul îi ajungea până la buric și lăsa să se vadă mult mai mult decât îmi doream, având în vedere că – fie că-mi convenea, fie că nu – era mama mea. Partea inferioară a rochiei era mai largă, dar nu îndrăzneam să privesc cu prea mare atenție materialul transparent. Nu aveam nevoie de astfel de traume.

– Se pare că te simți bine.

Auzind vocea lui Malik, m-am încordat.

– Mă distrez de minune, i-am zis.

Chicoti grosolan pentru o clipă și trecu pe lângă scaunul meu, așezându-se pe unul din cele două scaune aflate de o parte și de cealaltă a mea.

– N-am nici o îndoială.

Am tăcut preț de câteva clipe.

– N-am idee de ce m-a chemat în Sala Mare, am zis.

– Voia să-ți arate cât e de iubită, îmi răspunse Malik. În caz că n-ai înțeles asta de ieri.

L-am privit bând un lichid roșu dintr-un pahar. Nu eram sigură că era vin. Vorbise încet, însă cavalerii și slujnicele se aflau atât de aproape, încât probabil îl auziseră. Nu mai era altcineva în preajmă. Încă mă bântuia ce simțisem venind din partea lui cu o zi în urmă. Mi-am îndreptat atenția spre sală.

– Sigur că o iubesc. Sunt elita Carsodonei. Cei mai bogați. Atât timp cât duc o viață ușoară, vor iubi pe oricine se află pe tron, am zis.

– Nu sunt singurii. Ai văzut-o cu ochii tăi.

Era adevărat.

– Doar ea acordă Binecuvântări folosind sânge atlantian. L-am privit, iar el ridică din umeri. Efectul acestuia nu durează prea mult.

Malik sorbi din pahar.

– Și îi ține speriați...

– Se tem de tine, zise el. De Vestitoare.

Încercam să-mi păstrez calmul.

– I-a mințit ieri pe acei oameni. Cei din Oak Ambler și din celelalte orașe nu au fost abuzați. Iar tu, orice ai crede acum, știi foarte bine că atlantienii – tatăl tău – n-ar face niciodată grozăviile de care îi acuză ea.

Malik rămase tăcut.

– Oamenii de aici vor afla până la urmă adevărul, am continuat, văzând că tăcea. Și nu pot crede că toți muritorii din Carsodonia o consideră o regină binevoitoare. Sau că toți susțin Ritualul.

Malik coborî paharul.

– Ai dreptate, zise.

L-am privit cu atenție, deschizându-mi simțurile, în timp ce el privea sala. Crăpăturile din scuturile sale emoționale nu dispăruseră.

– L-am văzut ieri pe Casteel, am zis.

Fața lui nu trăda nici o emoție, însă dintr-odată am simțit un gust amar. Rușine.

– Nu arăta deloc bine, am zis, coborându-mi vocea în timp ce apucam brațele scaunului. Era aproape acaparat de setea de sânge. Era rănit și...

– Știu, zise, încordându-și maxilarul, și, atunci când vorbi, o făcu în șoaptă. L-am curățat cât de mult am putut, după ce regina ți-a trimis acel cadou minunat.

Așadar, Malik mersese să-l vadă.

Casteel nu-mi spusese asta, dar, în definitiv, nu apucase să-mi zică prea multe. Cineva îi bandajase rana. Trebuia să însemne ceva. Mai ales că din partea lui Malik simțeam o agonie fără limite. Însă nu prea știam ce însemnau toate astea.

M-am aplecat spre el, iar umerii lui se tensionară.

– Știi cum să ajungi la el, i-am șoptit. Spune-mi...

– Ai grijă, Regină din Carne și Foc, murmură Malik, cu un zâmbet fragil. Intri pe un drum extrem de periculos.

– Știu.

Mă privi în ochi.

– Nu știi prea multe dacă ai impresia că am să te ajut.

Încercam să-mi țin mânia sub control.

– Ți-am simțit durerea. Am gustat-o, i-am zis.

Un mușchi al maxilarului începu să-i zvâcnească.

– Foarte necioplit din partea ta, zise el după o clipă. M-a durut.

– Ai supraviețuit.

Pufni în răs.

– Da, așa e, admise, sorbind din nou din pahar. Asta fac.

Tonul sardonice mă făcu să-i studiez trăsăturile.

– De ce? De ce te afli aici? Cu *ea*? Nu-mi spune că ți-a deschis ochii, și acum vezi cu adevărat. Nu e chiar atât de convingătoare.

Malik tăcu și privi drept înainte, însă am văzut că nu se uita la Regina de Sânge, ci la slujnica aceea cu părul negru. O făcu doar pentru o clipă. Aș fi ratat momentul dacă nu l-aș fi privit cu atenție.

– Te afli aici pentru ea, am zis.

Se uită la mine, după care rânji.

– Regina?

– Millicent, am zis eu încet.

Râse din nou scurt și sec.

Mi-am lipit spatele de spătarul scaunului.

– Poate că ar trebui s-o întreb pe Regina de Sânge dacă te afli aici pentru ea sau pentru slujnica ei.

Încetîșor, Malik se aplecă spre mine.

– Dacă ai s-o faci, zise, iar gropița îi apărură în obraz, am să te înfășor în oasele unei zeități și am să te arunc în Marea de Lână.

– O amenințare destul de exagerată, am zis, fiind cuprinsă de mulțumire. Și chiar era exagerată. Știam de ce. Ținea la Millicent. E genul de reacție pe care aș avea-o și eu dacă m-ai amenința că i-ai face ceva lui Casteel.

Malik mă privi.

I-am zâmbit.

– Doar că eu n-aș fi folosit oasele zeităților sau marea. Și nu aș fi făcut amenințări de care să nu mă pot ține.

Malik goli paharul.

– Am să țin mine, zise el, privind sala. Iat-o că vine!

Regina de Sânge se apropie. Malik se ridică. Eu n-am făcut-o. Oamenii începură să murmure în timp ce o priveam. Trăsăturile lui Isbeth deveniră mai ascuțite când trecu pe lângă mine și luă loc pe scaunul de alături. Malik se rează. Zeci de perechi de ochi o priveau pe Millicent, care rămăsese în fața noastră, însoțită de celelalte slujnice. Spinările lor neobișnuit de drepte ne fereau acum de privirile curioșilor.

Cineva îi înmână Reginei de Sânge un pahar de vin spumant. Ea așteaptă până când servitorul dispăru între umbre înainte să vorbească.

– Suntem privite, iar oamenii percep lipsa ta de respect față de regină – tot comportamentul tău – ca fiind dizgrațios.

– Oare cum s-ar simți dacă ar afla adevărul despre tine? Despre lucrurile pe care le-ai făcut? am întrebat-o, privind doi tineri vorbindu-și, în timp ce priveau statuia despre care eu crezusem că îl reprezenta pe Nyktos.

– Mă îndoiesc că oamenii din această încăpere și-ar schimba părerea, zise ea. Știm însă cum ar reacționa dacă ar afla cine ești *tu*.

– O zeiță, nu Vestitoarea.

– Pentru mulți e același lucru, murmură ea.

M-am încordat.

– Poate, dar sunt dispusă să le demonstrez că n-au de ce să se teamă de mine.

– Și cum anume ai să faci asta?

– Păi, aş putea începe prin a nu le mai folosi copiii ca pe niște vite, i-am zis.

– Dar Tawny a fost folosită ca o vită? Făcu un gest spre mulțime cu mâna ei plină de bijuterii. Sau lorzii și doamnele de onoare care sunt aici acum au fost și ei folosiți ca niște vite?

– Nu. Ei vor fi transformați în niște creaturi care se vor hrăni din alții fără urmă de remușcare.

Privirea ei întunecată se aținti asupra mea.

– Sau poate că doar îi vor sacrifica pe cei slabi din mulțime, zise ea.

M-am strâmbat.

– Chiar crezi asta?

– O știu, ripostă, sorbind din pahar.

Mă abțineam cu greu să nu-i dau peste pahar.

– Și cum rămâne cu copiii folosiți în ultimul Ritual? Cei care atârnau de zidul castelului Redrock? am întrebat-o.

– Au slujit zeilor.

– Minciuni, am sâsâit. Abia aștept să-ți văd fața când toate minciunile vor ieși la iveală.

Isbeth rânji și privi peste adunare.

– Chiar crezi că am să permit armatelor tale să asedieze capitala așa cum s-a întâmplat în celelalte orașe? Orașe pe care nici măcar nu le consider o pierdere? Își întoarse capul spre mine. Pentru că nu reprezintă o pierdere. Ce s-a întâmplat în acele orașe nu se va întâmpla și aici. Dacă armatele tale ajung la ziduri, am să umplu porțile și meterezele cu toți nou-născuții din capitală. Iar dragoninii care ți-au mai rămas, armatele pe care le mai ai vor trebui să-și facă drum prin acei copilași nevinovați.

Nu puteam decât s-o privesc pe când îmi dădeam încetul cu încetul seama că vorbea serios. Mi-am înfipt degetele în brațele scaunului în timp ce esența primitivă pulsa

adânc în mine. Un tremur slab mă străbătu, în timp ce priveam statuia, însă doar eu văzusem muritorii atârnați de porțile orașului Oak Ambler și copiii sacrificați la Redrock. Lângă mine, Malik se întinse în timp ce Millicent se întorcea. Bărbatul și femeia care stăteau în fața statuii se încruntară atunci când observară că petalele proaspete ale trandafirilor ce înfloreau doar noaptea începură să... vibreze.

Eu le făceam să vibreze.

Prin mânia pe care o simțeam.

Eu făceam asta.

Am închis pentru o clipă ochii, controlându-mi emoțiile, simțindu-mă ca atunci când purtam vâlul și eram adusă în fața ducelui Teerman. Atunci când trebuia să stau acolo și să îndur orice mi-ar fi făcut. Semăna cu felul în care îmi închideam simțurile față de ceilalți. Însă, de data aceasta, mă feream de propriile emoții. Am redeschis ochii doar atunci când *eather*-ul se domoli. Petalele zăceau acum liniștite pe podea.

– Inteligentă mișcare, zise Regina de Sânge, pe când Malik se relaxa. Observ că ai învățat să-ți controlezi într-o oarecare măsură puterile.

Mi-am relaxat degetele.

– Despre asta vrei să stăm de vorbă? Despre cum ai să măcelărești copii și oameni nevinovați? am întrebat-o.

– Nu eu voi fi cea care-i va măcelări pe acei muritori, zise Isbeth. Armatele pe care le comanzi o vor face. Privirea ei era intensă. Simțeam cum îmi cercetează fiecare bucată a feței. Sau poate că tu o vei face. Așadar, dacă vrei să nu se ajungă la așa ceva, ar fi mai bine să-ți retragi armatele.

Am străpuns-o cu privirea.

– Acum, discutăm despre viitorul regatelor? Chiar crezi că am să negociez cu tine dacă ai de gând să procedezi așa? i-am zis, iar cuvintele ieșeau din mine într-un șuvoi. N-am să-ți dau

Atlantia. N-am să ordon armatelor să se retragă. Și n-am să-ți permit să folosești oameni nevinovați drept scuturi umane.

Isbeth îl privi pe prinț.

– Malik, sper că nu te superi, însă aș dori să discut ceva în privat cu fiica mea.

– Desigur, zise Malik, ridicându-se și făcând o plecăciune. Coborî scările late, trecu pe lângă Millicent și fu în curând înconjurat de doamne de onoare și de lorzi care-i zâmbeau.

– I-a fermecat pe toți, zise Regina de Sânge. N-ar putea să scape de ei nici dacă ar dori s-o facă.

Slujnica îl privi pentru o clipă pe Malik, după care ochii ei se fixară pe un punct îndepărtat al Sălii Mari.

– Știi cum de am supraviețuit atâta vreme? mă întrebă Isbeth după câteva clipe. Datorită răzbunării.

– Ce... clișeu! am remarcat.

Râse scurt și molatic.

– Oricum ar fi, e adevărat. Îmi imaginez că a devenit un clișeu pentru că pe mulți răzbunarea i-a ținut în viață în cele mai întunecate momente ale vieții lor. Momente care pot dura ani sau decenii. Dar eu am să mă răzbun.

– Majoritatea atlantienilor n-au avut nimic de-a face cu ce ai pățit tu și fiul tău, i-am zis. Cu toate acestea, crezi că, dacă vei prelua controlul Atlantiei, ai să te poți răzbuna. Să știi că nu e deloc așa.

– Trebuie... trebuie să-ți mărturisesc ceva, zise Regina de Sânge, întorcându-se spre mine. Mirosea a trandafiri. N-am avut niciodată intenția să domnesc peste Atlantia. N-am nevoie de acel regat. Nici măcar nu-l vreau. Vreau doar să-l văd arzând. Distrus. Vreau ca toți atlantienii să moară.

Casteel

„Va muri în brațele tale...”

Cuvintele lui Millicent mi se tot învârteau în cap. Nu dormisem de când fusese în celulă. Nu mă puteam opri să mă gândesc la cine era și la ce-mi spusese. Era evident sora lui Poppy. Semănau foarte mult. La naiba! Dacă ar fi avut părul de altă culoare și mai puțini pistrui, aș fi zis că sunt gemene. Dar cum rămânea cu ceea ce-mi spusese despre Poppy? Despre ce anume aș fi fost nevoit să fac?

Am mârâit.

Nici vorbă!

Chiar dacă Poppy era atât de puternică încât să fie în stare de distrugerea descrisă de Millicent, n-ar fi făcut-o. Nu avea o asemenea răutate în ea.

Poate că Millicent era sora lui Poppy, însă nu aveam de gând să mă încred în ea. Nu aveam deloc încredere în ce îi ieșea pe gură.

Am auzit ecoul unor pași pe coridor și mi-am ridicat brusc privirea. Vlăjganul Auriu își făcu intrarea. Singur. Nu aducea apă sau mâncare.

– Ce naiba vrei? am mârâit la el, simțindu-mi gâtul uscat.

– Voiam să văd cum mai ești, Maiestate.

– Baliverne!

Zâmbi, machiajul și hainele fiindu-i atât de aurii, încât străluceau cu puterea unui soare.

– Începi din nou să nu arăți prea bine...

N-aveam nevoie de cretinul ăla să-mi spună ceea ce știam deja. Măruntaiele mele erau roase de foame, și puteam să jur că îi percepeam pulsul duduindu-i sub pielea gâtului.

Revenantul rămase locului, privindu-mă.

– Dacă n-ai venit să stăm de vorbă despre vreme, i-am zis trăgănat, mai bine cară-te!

– Impresionant, chicoti Callum.

– Eu? am zis, rânjind. Știu.

– Mă impresionează aroganța ta, zise Revenantul, iar eu am început să mârâi, în timp ce el făcea un pas înainte. Zâmbetul i se lărgi. Ești prins cu lanțuri de un perete, înfometat și jegos, incapabil să-ți ajuți femeia, și cu toate acestea dai dovadă de aroganță.

Mârâitul îmi făcea gâtul să vibreze.

– Nu are nevoie de ajutorul meu, am zis.

– Presupun că nu. Îmi atinse pieptul. M-a înjunghiat ieri. Cu propriul meu pumnal.

Am râs grosolan.

– Asta-i iubita mea!

– Probabil ești foarte mândru de ea, zise el în timp ce îngenunchea. Dar asta se poate schimba lesne.

– Niciodată, am zis, încleștându-mi maxilarul. Orice ar fi.

Mă studie preț de câteva clipe.

– Dragostea. O emoție atât de ciudată! Am văzut-o doborând cele mai puternice creaturi, zise Callum. Mi-am reamintit ce-mi spusese Millicent. Am văzut-o înzestrându-i pe unii cu o putere incredibilă. Dar, în toți anii aceștia, foarte, foarte mulți câți am trăit, am văzut puterea dragostei oprind moartea doar o singură dată.

– Chiar așa?

Callum încuviință din cap.

– Când a fost vorba despre Nyktos și Consoarta sa.

L-am privit, mirat.

– Ești chiar atât de bătrân?!

– Destul de bătrân încât să-mi amintesc felul în care a fost odată orânduită lumea. Destul de bătrân încât să știu când anume dragostea poate reprezenta un avantaj și când o slăbiciune.

– Puțin îmi pasă, i-am zis.

– Ar trebui să-ți pese. Deoarece pentru tine dragostea reprezintă o slăbiciune. Ochii săi decolorați, ce nu clipeau deloc, erau extrem de neliniștitori. Știi cum?

Mi-am dezvelit colții.

– Presupun că ai să-mi spui, i-am zis.

– Ar fi trebuit să te hrănești din ea când ai avut șansa, zise Callum. Ai să regreti faptul că n-ai făcut-o.

– Greșești.

Nu aveam niciodată să regret că nu o pusesem pe Poppy în pericol. Niciodată.

– Mai vedem noi.

Revenantul mă privi timp îndelungat în ochi, după care se mișcă.

Era rapid. M-am tras înapoi atunci când am văzut strălucirea oțelului. Nu aveam unde să mă retrag. Reflexele mele erau groaznice...

Durerea îmi străpunse pieptul, scoțându-mi aerul din plămâni într-un val de foc. Gura mi se umplu instantaneu cu un gust metalic. Mi-am coborât privirea și am observat pumnalul pe care mi-l înfipsese adânc în piept. Sângele mi se scurgea peste piept și abdomen.

Am ridicat privirea, rânjind.

– Mi-ai ratat inima, tâmpitule.

– Știu, zise Revenantul zâmbind și scoțând pumnalul din rană. Am gemut. Ia spune-mi, Maiestate, ce se întâmplă cu un atlantian care nu mai are sânge în vene?

Rana mă ardea, de parcă luase foc, însă măruntaiele mele păreau înghețate. Inima mea tresăltă greoi. Setea de sânge. Absolută și desăvârșită. Asta mi se întâmpla acum.

– Eu am auzit că acel atlantian devine la fel de monstruos ca un Temut, zise Callum, ridicându-se și trecându-și limba peste lama însângerată. Îți urez noroc!

CAPITOLUL 28

Poppy

„Vreau ca toți atlantienii să moară.“

Un fior îmi coborî de-a lungul spinării, în timp ce o priveam drept în ochi pe Regina de Sânge.

– Chiar și Malik?

– Chiar și el, zise ea în timp ce sorbea șampanie. Asta nu înseamnă că am să-l omor. Sau pe iubitul tău. Vreau să fii alături de mine. Nu împotriva mea. Dacă l-aș omorî pe unul din ei, n-aș face decât să-mi stric singură planurile. El, zise, îndreptându-și paharul înspre locul în care Malik era înconjurat de nobili, și fratele lui vor supraviețui mîinii mele. Și n-am nimic împotriva vârcolacilor. Din partea mea, vor putea trăi în liniște și pace. Restul însă? Vor muri. Nu pentru că îi consider vinovați pentru ce mi s-a întîmplat. Știu că n-au avut nici un rol în întemnițarea lui Malec sau în moartea fiului nostru. Sincer, nici măcar pe Eloana n-o consider într-un tot vinovată.

– Chiar așa? am zis, îndoindu-mă de vorbele ei.

– Să nu mă înțelegi greșit. O detest și am plănuit ceva cu totul special pentru ea, însă nu ea e cea care a permis tot ce s-a petrecut. Știu cine e cu adevărat responsabil.

– Cine anume?

– Nyktos.

Eram uluită.

– Dai vina pe Nyktos?

– Dar pe cine altcineva să dau vina? Malec își dorea să fie supus încercărilor sufletelor-pereche. L-a invocat pe tatăl său. Chiar și în starea de adormire, Nyktos ar fi auzit chemarea. I-a răspuns și l-a refuzat, zise Isbeth, iar eu am fost izbită de un alt val de șoc. Ca o consecință a reacției lui Nyktos, Malec m-a ajutat să-mi fac Ascensiunea. Știi ce s-a întâmplat după aceea. Nu dau vina pe Eloana sau pe Valyn. Dau vina pe Nyktos. Ar fi putut preveni tot ce s-a întâmplat.

Nyktos. Chiar ar fi putut s-o facă. Dar nu înțelegeam de ce n-o făcuse, după ce ultimul refuz dusese la moartea unui zeu. Nu avea logică.

– De ce a refuzat? am întrebat.

– Nu știu, zise ea, privindu-și inelul de diamant. Dacă Malec a aflat motivul, mie nu mi l-a împărtășit niciodată. Dar nu mai contează motivul acum, nu-i așa? Pielea din jurul gurii ei se tensionă. Nyktos e de vină pentru ce se întâmplă.

Mie mi se părea că a împiedica să se întâmple ceva și a fi motivul fundamental pentru cele întâmplate erau două lucruri foarte diferite. Isbeth dădea vina pe alții pentru toate acțiunile ei. Mă impresiona și mă șoca felul în care reușea să evite orice urmă de responsabilitate.

– Sincer nu prea înțeleg cum ai putea să te răzbuni pe zeul primitiv al vieții, i-am zis.

Râsetul ei era la fel de ușor precum clinchetul unor clopoței, în timp ce își dădea un zulf de pe obraz.

– Nyktos apreciază toate formele de viață, însă ține foarte mult la atlantieni. Crearea lor a fost rezultatul încercărilor sufletelor-pereche – un produs al *iubirii*. Malec mi-a spus cândva că tatăl său îi percepea pe atlantieni ca fiind copii săi. Pierderea lor mă va răzbuna.

Mă gândeam că era mult mai nebună decât îmi imaginasem.

– Crezi că am să te ajut să omorî sute de mii de oameni? Asta vrei de la mine? am întrebat-o.

– Ai făcut-o deja.

– Nici vorbă...

– Chiar așa?

Am strâns brațele scaunului și m-am aplecat spre ea.

– Ce anume ai impresia că am făcut sau că am să fac?

– Furia ta. Pasiunea ta. Credința ta despre ceea ce e bine și ceea ce e rău. Iubirea ta. Puterea ta. Toate astea. Până la urmă, ești exact ca mine. Ți vei îndeplini menirea pentru care te-ai născut, draga mea fiică. Ridică paharul în cinstea mea. Ai să cauzezi moartea inamicilor mei.

„Vei elibera doar moartea.”

Am tras furioasă aer în piept și m-am retras. Vorbea de parcă nu aveam de ales. De parcă totul fusese predestinat, iar niște cuvinte rostite cu secole înainte erau mai puternice decât propria mea voință.

Energia îmi pulsa în piept, încărcând aerul din jur. Zâmbea sigură pe sine, în timp ce aruncă o privire spre Sala Mare, doldora de muritori. Știam de ce așteptase atâta vreme ca să-mi spună că-și dorea să vadă Atlantia arzând. Îi folosea pe acei oameni drept scut.

Dar, în definitiv, nu o făcuse dintotdeauna?

Greșea însă. Furia mea. Credința mea în bine. Iubirea mea. Puterea mea. Toate reprezentau punctele mele tari. Nu erau slăbiciuni fatale ce aveau să ducă la moartea unui număr enorm de nevinovați.

– Greșești, i-am zis, tremurând în timp ce apucam din nou brațele scaunului. Nu sunt ca tine.

– Sigur, dacă asta ai nevoie să-ți zici, îmi răspunse, zâmbind și făcându-mi cu ochiul. Însă, dacă ar trebui să-i ucizi pe toți cei aflați în

această cameră ca să-l scapi pe iubitul tău, ai face-o fără să eziți. Așa cum am făcut și eu.

Inima mi se opri. Se poticni. Voiam să neg ceea ce spusese. Trebuia s-o fac.

Dar nu puteam.

Realizarea îmi lovi fiecare nerv al corpului.

– Poate că m-ai născut, dar sângele e singurul lucru pe care-l împărțim. Nu semănăm deloc. Niciodată n-o vom face. Nu îmi ești nici mamă, nici prietenă și nici duhovnic, i-am zis, privind cum zâmbetul îi dispare de pe față. Ești doar o regină a cărei domnie se apropie de final. Atâta tot.

Un licăr subtil de *eather* apăru în ochii ei, în vreme ce strângea cu putere paharul. Buzele i se subțiară.

– Nu vreau să ne certăm, draga mea. Nu acum, cel puțin, zise Isbeth, și dintr-odată am simțit în gât gustul amar al tristeții. Însă, dacă-mi forțezi mâna, am s-o fac și eu, și am să-ți demonstrez cât de asemănătoare suntem.

Casteel.

Îl amenința pe Casteel.

Pielea îmi îngheță, în timp ce acel loc găunos și dureros al ființei mele devenea și mai înghețat. Când am vorbit din nou, vocea îmi devenise ca în Massene. Era cuprinsă de fum și de umbre.

– Aș putea să te ucid chiar acum, i-am zis.

Mă privi drept în ochi.

– Fă-o, îmi zise. Dezlănțuie-ți puterea, copila mea! Folosește furia. Ochii ei străluceau, umpluți de *eather*. Însă, înainte s-o faci, amintește-ți că în fața ta nu se află un Ascendent.

Un țipăt scurt și ascuțit străbătu Sala Mare, urmat de sunetul sticlei sparte și apoi de liniște. M-am întors în direcția țipătului, simțindu-mi stomacul întorcându-se pe dos atunci când am văzut cuplul aflat lângă statui căzând în genunchi. Bărbatul și femeia sângerau din ochi

și din urechi, din gură și din nas. Alte țipete mai puternice izbucniră, în timp ce muritorii se îndepărtau de cuplu. Bărbatul și femeia începură să se sfrijească, dărâmându-se, ajunși nimic mai mult decât piele și oase ținute laolaltă de mătase și satin.

Malik și Millicent se îndreptară spre noi în timp ce oamenii urlau, îndepărtându-se. Isbeth însă nu-și luase ochii de la mine. Nici măcar pentru o clipă. Însă ea cauzase moartea celor doi. Puterea ei era...

Era oribilă.

Nu știam dacă eu aș fi fost în stare de așa ceva. Nici nu voiam să aflu.

Regina de Sânge își sprijini spatele de spătarul scaunului, lăsându-și capul într-o parte în timp ce mă studia.

– Cred că ți-ar prinde bine să stai o vreme singură. Măine vom continua să discutăm zise ea, făcând semn unui cavaler să se apropie. Escortează-o în camera ei și asigură-te că rămâne acolo!

M-am ridicat de pe scaun, în timp ce mai mulți cavaleri își părăsiră posturile ca să mă înconjoare.

Nu avea să existe o zi de mâine.

Nu aveam să purtăm alte discuții.

I-am întors spatele și m-am apropiat de marginea alcovului, iar mâinile mele se relaxară. Instinctul îmi spunea că nu mai aveam timp. Nu conta ce își imagina că aveam să fac și nici eu nu credeam că puteam să-mi mai controlez furia într-atât, încât s-o determin să nu mai omoare oameni nevinovați. Instinctul îmi spunea că Isbeth nu avea să-l rănească imediat pe Casteel. Putea să-i măcelărească pe alții înainte să ajungă la el.

Kieran.

Și Reaver.

Ar fi făcut-o pentru a-mi demonstra că eram la fel de instabilă și de crudă ca ea.

„Tot ce vei elibera va fi moartea.“

Poate că mă cunoștea mai bine decât o făceam eu. Poate că profeția era exact așa cum credeau ea și alții. Poate că Willa greșise, iar Vikter fusese pus să păzească pe cineva malefic. Poată că eram *cu adevărat* Vestitoarea.

Pentru că, dacă ar fi procedat după cum mă amenința că avea s-o facă, urma să mă înec în sângele pe care aveam să-l vărs.

Însemna că nu mai aveam timp.

Am căutat însemnul lui Kieran și i-am transmis un mesaj scurt.

„Trebuie să ne ducem planul la îndeplinire în noaptea asta.“

Răspunsul său fu imediat și plin de hotărâre. De la intrarea Sălii Mari, am privit peste umăr spre Regina de Sânge, care se afla în picioare, ținând paharul de cristal în mână, în timp ce mă privea ca o pasăre răpitoare.

Mi-am întors privirea, iar voința mea formulă o imagine în minte. *Eather*-ul pulsă în pieptul meu.

Paharul pe care-l ținea Regina de Sânge se spulberă, amintindu-i că lângă ea nu stătuse Fecioara speriată și supusă.

Luna răsărise deasupra orașului, lumina sa mângâind valurile Mării de Lână. Eu priveam de la fereastră. După zidurile interioare ale castelului Wayfair și ale templelor lui Nyktos și Perses, se ridica zidul orașului.

Era cel mai înalt zid din tot regatul, fiind aproape la fel de înalt precum castelul Wayfair. Sute de torțe luminau fâșia de pământ aflată imediat după zidul orașului, flăcările lor fiind puternice și stabile, servind drept faruri de siguranță și promițând protecție. Ardeau în flăcări.

O distragere.

Una foarte mare.

Mă gândeam la ceață, la felul în care se învoldura împrejurul Temuților și cum acoperea munții Skotos. Era magie primitivă. O extensie a ființei și a voinței lor. Ceea ce însemna, mă gândeam, că putea fi invocată.

Nu știam dacă avea să funcționeze. Nu eram un Primitiv, însă eram descendenta unuia. Esența sa îmi curgea prin vene. Dragoninii răspundeau voinței mele. *Notam*-ul primitiv mă conecta cu vârcolacii.

Mi-am așezat mâinile pe pervazul de piatră al ferestrei, am închis ochii și am lăsat esența să ajungă la suprafață. Aceasta răspunse printr-un iureș exaltant, în timp ce îmi imaginam ceața, așa cum o văzusem în munții Skotos, deasă și asemănătoare norilor. O vedeam cum ieșea din pământ, crescând și întinzându-se. Pielea mi se încălzi în timp ce îmi imaginam cum ceața acoperea dealurile și pajiștile din afara capitalei, îngroșându-se până când acoperea totul în cale. Nu m-am oprit în vreme ce îmi deschideam ochii.

Scântei argintii îmi jucau peste piele în timp ce priveam zidurile orașului și așteptam, amintindu-mi de o altă noapte petrecută într-un alt oraș, pe când eu eram altfel și credeam că zidurile ofereau protecție. Siguranță.

O flacără aflată după zidurile orașului începu să se învoldureze cu sălbăticiune. *Eather*-ul se învârtejea, trecând prin mine, în timp ce eu continuam să *chem* ceața. O invocam. O cream.

O altă flacără, aflată lângă prima, începu să danseze, apoi alta și alta făcură la fel, până când toate începură să se zbată frenetic, aruncând tăciuni la zeci de pași în toate direcțiile. Două torțe aflate la capătul șirului se stinseră primele, urmate cu repeziciune de altele, aruncând fâșia de pământ din fața zidurilor într-o beznă profundă.

Flăcări se aprinseră pe metereze. Săgeți aprinse se ridicară în aer. Arcuiră prin noapte și

căzură, lovind tranșeele umplute cu material inflamabil ce înconjurau întreaga lungime a părții de răsărit a zidurilor exterioare. Focul erupse, aruncând o lumină oranj peste pământ...

Și peste ceața groasă și involburată care înainta spre tranșee. Ceața care intră pe sub materialul inflamabil și acoperi flăcările, sufocând focul.

Cei de pe ziduri și din oraș ar fi crezut că ceața era umplută cu siluetele diforme ale Temuților.

Goarne răsunară pe ziduri, spulberând tăcerea nopții, însă eu nu m-am oprit.

Am continuat să invoc ceața și... am simțit că-mi *răspunde*, acumulându-se în grabă la baza zidurilor. Se răspândi peste structura masivă. Auzeam țipete și am văzut cu ochii minții cum ceața începea să urce, involburându-se până când atingea meterezele și turnurile zidurilor exterioare.

Apoi, am văzut-o înaintea ochilor, devenind ca o perdea de nori lăptoasă, profilată pe cerul nopții.

Îmi țineam respirația, urmărind-o. În ceața aceea nu se aflau Temuți. Nu avea să provoace daune. Nu asta era *dorința* mea. Avea doar să creeze haos și confuzie.

Confuzia și haosul începură pe când o altă goarnă răsună.

Ceața primitivă trecu peste ziduri într-un val enorm, scurgându-se peste acestea. Țipete îndepărtate și panicate sfâșiau aerul, în timp ce ceața pătrundea în Carsodonia și umplea străzile. Urletele de frică răsunau din ce în ce mai aproape, în timp ce ceața acapara districtele și podurile, acoperind dealurile și văile, până când înghiți și zidurile interioare ale castelului Wayfair.

M-am îndepărtat de la fereastră, acoperindu-mi capul cu gluga în timp ce mă răsuceam. Mi-

am trecut cureaua sacului de piele pe sub
pelerină, de-a curmezișul pieptului, și mi-am
scos din teacă pumnalul din os de vârcolac.

Venise vremea să evadăm luptând.

CAPITOLUL 29

Îndreptându-mă spre ușă, mi-am reprimat emoțiile și capacitatea de a distinge între ceea ce e bine și rău. Eram nevoită să o fac dacă doream să-l găsesc pe Casteel și să evadăm împreună.

Degetele mele cuprinseră clanța curbată și aurită a ușii. *Eather*-ul îmi inundă venele, iar scânteii izbucniră din vârfurile degetelor mele. Fâșii subțiri de umbră treceau prin aura argintie. Imaginea mă neliniștea. Energia trecu peste metal, *topind* încuietorea. Am deschis ușa și am pătruns pe coridor.

Un cavaler regal se întoarse și se holbă surprins. M-am aruncat înainte, lovind cu lama pumnalului deasupra plăcilor armurii sale, nimerindu-l în baza descoperită a gâtului. Mi-am învârtit brațul, frângând coloana vertebrală a vampirului. Cavalerul căzu, în timp ce un altul venea spre mine cu sabia scoasă.

Voința mea formă o imagine în minte, iar aceasta se adevăra. Mantia neagră ce acoperea umerii cavalerului se ridică, înfășurându-se în jurul feței sale. M-am aplecat pe sub sabia lui, în timp ce acesta se împleticea. Țipătul său înfundat fu curmat instantaneu în clipa în care i-am înfipt sabia în lateral, între plăcile armurii. Piatra de umbră trecu prin cartilaj și se afundă în inima vampirului.

Pereții castelului începură să se cutremure, pe când porțile grele de fier ale etajului principal începeau să se închidă. Încă doi cavaleri ieșiră din alcovurile înguste ale

coridorului, cu săbiile scoase din teacă, iar măștile care de obicei le acopereau fețele se aflau acum în jurul bărbiilor celor doi.

– Ni s-a ordonat să nu te ucidem, zise unul din ei, făcând un pas înainte. Asta nu înseamnă că nu vom încerca să te rănim.

Nici măcar n-am catadicsit să-i răspund, în timp ce mă avântam spre ei, pumnalul meu fiind mânjit cu sânge de vampir. Voința mea se extinse. Aura mânjită de umbre se revărsă din mine. Cavalerii fură ridicați de pe podeaua de piatră de parcă o mână uriașă îi apucase de glezne, izbindu-i apoi cu tărie de podea și mai apoi de tavan. Oasele lor se auziră pocnind, sfărâmându-se pe sub armură.

Ușile din capătul coridorului fură izbite de perete. Șase cavaleri veneau în grabă dinspre turn, oprindu-se atunci când auziră ecourile unor țipete ascuțite răsunând din părți îndepărtate ale castelului. Unii priviră în urmă. Alții își scoaseră colții la vedere, atacându-mă.

Cu toții îmi stăteau în cale.

Iar timpul era prețios.

Mi-am controlat emoțiile și gândurile. Nu m-am gândit la ceea ce trebuia să fac, la ceea ce *urma* să fac. Puteam să mă gândesc mai târziu la măcelul pe care eram pe cale să-l produc – și pe care îl începusem deja.

Esența se răspândi peste podea asemenea unei pânze de păianjen, argintie și plină de umbre, intrând în cavaleri, ajungându-le la încheieturile oaselor și în fibrele mușchilor și ale organelor. Nu aveau nici o șansă să-și mai folosească armele sau să îi avertizeze pe alții. Nu apucară nici măcar să țipe.

I-am dezmembrat din interior, ferindu-mă să mă gândesc că procedasem exact ca Isbeth. Cavalerii se prăbușiră pe podea în grămezi de piele golită și acoperită de armuri.

Toți în afară de unul.

Un Revenant se afla printre ei, stând în picioare în spatele cadavrelor. Am pornit spre el, retrăgând *eather*-ul.

Râsul său întunecat era reținut.

– Vestitoareo!

– Bună seara!

Bărbatul se aruncă spre mine, iar eu m-am ghemuit, apucând o sabie de pe jos. O mână îmi prinse brațul prin pelerină, în timp ce mă întorceam. Revenantul sări înapoi, așteptându-se să lovesc cu piciorul, însă nu asta plănuiam. Am sărit în picioare, învârtindu-mă în timp ce împingeam sabia prin aer descriind un arc de cerc, lovindu-l pe Revenant cu tăișul lamei chiar la baza gâtului, tăindu-i coloana vertebrală și capul.

Pe când Revenantul cădea, îmi doream să pot vedeam cum capul avea să îi crească la loc, însă nu aveam atâta vreme la dispoziție. Am coborât scările, lăsând în urma mea un coridor ticsit cu moarte.

Coborând în grabă scările în spirală ale turnului, începusem să număr secunde. Dacă memoria îmi era de ajutor, însemna că aveam să dau în coridorul ce se afla în apropierea bucătăriilor și a pasajelor deschise dintre clădiri. Dacă greșeam, aveam o distanță mai mare de parcurs.

Și mult mai multă moarte de semănat în cale.

La etajul al treilea, o ușă se deschise, izbindu-se de perete, și l-am văzut pe Kieran. Era stropit cu sânge pe față și pe gât, însă nu părea rănit.

– Tu ai adus ceața? mă întrebă.

Am încuviințat din cap.

– Nu eram sigură că are să funcționeze, i-am zis.

Se holbă la mine în timp ce coboram ultimele scări.

– Ai invocat ceața, Poppy.

– Da, știu.

– Doar Temuții și Primitivii pot face asta, zise el, făcând ochii mari.

– Păi, acum ai aflat că o pot face și eu. Unde-i Reaver? l-am întrebat, știind că dragoninul nu avea cum să nu răspundă voinței mele.

– Se află acolo de unde vin urletele, răspunse Kieran, acoperindu-și capul cu gluga.

Vai!

– Ar trebui să stăm de vorbă mai târziu despre toată treaba asta cu ceața, zise Kieran, începând să coboare scările. Oare cât timp crezi că mai avem la dispoziție până închid porțile?

– Mai puțin de un minut.

– Atunci, ar trebui să ne grăbim, zise el, în timp ce o ușă aflată la etajul de dedesubt zbură din balamale.

Am ridicat surprinsă din sprâncene în timp ce Reaver ajungea pe scări. Fața și hainele sale nu erau stropite de sânge, ci *musteau* de sânge. Ne privi.

Kieran oftă.

– Mă bucur că măcar nu poartă una dintre cămășile mele.

Dragoninul zâmbi, dezvăluindu-și dinții mânjiți de sânge.

– Îmi cer iertare, ne zise, în timp ce eu îmi puneam pumnalul la loc în teacă. Însă tind să fac mizerie multă atunci când mănânc.

Aveam să mă gândesc la ce spusese cu altă ocazie. M-am apropiat, iar Kieran îi spuse repede ce puneam la cale.

– Era și timpul să încercăm ceva, zise Reaver. Aveam impresia că nu mai plecăm de aici.

Am pufnit indignată.

– O să dăm de mulți gardieni, ne avertiză Kieran atunci când am ajuns la etajul principal.

– Mă ocup eu, am spus, fără să-mi permit să mă gândesc la ce anume însemna asta. Dacă nu ieșeam din castel înainte să se închidă poarta, trebuia să trec prin ziduri și prin muritori – zidurile care protejau muritorii care slujeau în

Wayfair. Poate că acei cavaleri aveau să se dea laoparte din calea noastră. Se întâmplaseră și lucruri mai ciudate de atât.

– Și dacă dăm peste Revenanți? întrebă Kieran.

– Atunci, mă ocup eu, îi răspunse Reaver, în timp ce eu deschideam ușile duble.

În fața noastră se afla un coridor spațios, umplut cu mirosul cinei din acea seară. M-am întors spre stânga, ușurată să văd întunericul ce dădea spre pasajele dintre clădiri. Însă ușurarea mea fu de scurtă durată. Poarta grea de fier continua să coboare, fiind foarte aproape să se închidă.

Kieran avusese dreptate. Aproape douăzeci și ceva de cavaleri se aflau pe coridorul împodobit cu stindarde purpurii. Se aflau și servitori pe coridor. Stăteau printre cavaleri, ținând în brațe coșuri și platouri, fiind evident speriați și zgâriindu-mi scuturile emoționale. Nu știam dacă se temeau de ceața ce ajunsese la ziduri, de cavaleri sau de... fața plină de sânge a lui Reaver. Nu vedeam însă Revenanți.

Oare unde erau?

Cavalerii își dădură imediat seama cine eram, chiar dacă fața mea și a lui Kieran erau ascunse de glugi. Orice speranță că aveau să se dea laoparte se spulberă când unul dintre cavaleri înșfăcă un servitor tânăr. Vasele căzură de pe tava pe care o ținea în mâini, spărgându-se de podea în timp ce cavalerul îl trăgea pe băiat în spate, punându-i o lamă încovoiată la gât. Alți cavaleri procedară asemănător, înșfăcându-i pe servitorii care deveniră agitați. Luând fiecare câte un ostatic, începură să se apropie, iar situația îmi aminti de o altă noapte – una din New Haven.

Măruntaiele mele înghețară.

– Dacă mai faceți un pas spre noi... zise un cavaler, ținându-l bine pe un băiat care tremura. Fața servitorului era plină de lacrimi,

însă acesta nu scotea nici un sunet. O să-i omorâm. Pe toți. După care îi vom omorî pe vârcolac și pe arătarea care se află alături de tine.

– Sincer, m-aș simți lezat de această afirmație, zise Reaver, dar știu că n-are rost, pentru că în curând ceea ce a mai rămas din sufletele voastre va ajunge în Abis.

Am tras adânc aer în piept, iar esența zeului primitiv se uni cu voința mea. Pânza argintie cuprinsă de umbre atacă mai întâi armele cavalerilor, zdrobind lamele pumnalelor, ale cuțitelor și ale săbiilor lor.

Printre ei nu se aflau Revenanți.

– S-au întors umbrele, susură Kieran.

– Știu, i-am zis, atacând apoi cavalerii, făcându-i bucăți, până când din ei rămaseră niște grămăjoare dezordonate.

În câteva clipite, doar servitorii se mai aflau în fața noastră. Aceștia nu se mișcă și nu scoaseră un cuvânt în vreme ce treceam printre ei, însă frica lor crescuse și mai mult, izbindu-se de scuturile mele și apăsându-mi pieptul.

Știam că îi speriasem și că se holbau la mine, crezând că sunt exact ceea ce îi avertizase Isbeth – Vestitoarea. Lucrul acesta mă îngrijora. Groaza lor mă urmări și în pasajele acoperite de ceață, unde aerul avea un miros puternic de flori. Grădinile de trandafiri se aflau în apropiere. Inima îmi bubuia în piept, și m-am întors atunci când o poartă de fier căzu în lăcaș, închizându-i înăuntru pe cei aflați în castel. Priveam într-acolo. Mulți dintre Ascendenți se aflau înăuntru. Ea era acolo, alături de moartea pe care o lăsaserăm în urma noastră.

– Pe aici, zise Kieran, pătrunzând în ceața groasă.

Gâtul meu se uscă, în timp ce luminile de deasupra se stingeau, aruncând pasajele în

întuneric. Nu m-am mai gândit la Wayfair și la ceea ce făcusem înăuntru.

Casteel era singura persoană care mai conta acum, și trebuia să trecem de zidul interior ca să ajungem la temple.

Ne-am îndreptat spre poarta care dădea spre oraș, trecând pe lângă zidurile acoperite de plante agățătoare ale grădinii – un loc în care petrecusem mult timp în copilărie. Locul acela mă bântuia ca un coșmar acum, însă în curând am ajuns într-un alt loc în care copilărisem.

– Nu știi cât timp o să-i ia ceții să se disipeze, i-am avertizat.

– Vântul nu bate, așa că are să dureze ceva, zise Kieran. Să sperăm că se va menține până când îl găsim pe Cas și ajungem la porțile orașului.

– Nu cred că vom avea un asemenea noroc, replică Reaver. Altfel ar fi stat lucrurile dacă foloseai ceața în alt mod, nu doar ca să creezi confuzie.

– N-am de gând să rănesc pe cineva, am ripostat.

– Tocmai de aceea trebuie să ne bazăm pe noroc, zise dragoninul.

Cavaleri regali păzeau porțile castelului Wayfair ce dădeau spre casele celor mai bogați cetățeni ai Carsodoniei. Am încetinit, știind că ceața nu avea să ne țină ascunși prea multă vreme.

Reușisem să ieșim din castel, însă Coroana de Sânge avea să descopere repede că lipseam și că ceața ce apăruse nu ascundea nici un alt pericol. După care orașul întreg avea să se umple de cavaleri.

Am făcut un pas înainte, însă Kieran mă prinse de mână.

– Dacă tot folosești esența, puterile îți vor slăbi, îmi reaminti el. Iar Cas va trebui să se hrănească în curând. Trebuie să nu-ți mai irosești energia.

Mușchii mei se încordată, în timp ce luptam cu impulsul de a accesa *eather*-ul pentru a scăpa repede de cei aflați în fața noastră.

– Ai dreptate, i-am zis.

– Știu, zise el, strângându-mi încet mâna. Însă mă bucur că ești în stare s-o recunoști.

– Mai taci, am murmurat, scoțând pumnalul din teacă. Asta nu înseamnă că n-am voie să mă lupt.

– Așa e, zise Kieran, strângându-mi mâna din nou, după care o lăasă.

Nerăbdarea îmi făcea mușchii să zvâcnească, în timp ce cavalerii regali ne simțeau, cu câteva clipe înainte să părăsim bezna și să ne apropiem de porțile luminate de torțe.

Reaver se aruncă spre ei din beznă, o umbră roșiatică cu păr blond, parcă plutind peste pământul luminat de torțe. Apucă cel mai apropiat cavalier...

Am aflat repede de ce era acoperit complet de sânge, și mi-aș fi dorit să nu fi trebuit să fiu martoră.

Îl apucă pe cavalier de mască, trăgând-o în jos în timp ce își deschidea gura – o gură ce părea enormă, plină de dinți, ce nu semăna deloc cu a unui muritor. Maxilarele sale se închiseră peste gâtul cavalerului, iar dinții săi trecură prin carne și mușchi. Ajunseră imediat până la os. Sângele țâșnea în timp ce Reaver mușcă atât de tare, încât frânse coloana vertebrală a cavalerului. Încercam să mă abțin să nu vărs.

– Amintește-mi, te rog, să nu mă mai cert cu el, murmură Kieran.

– Mda...

Reaver aruncă leșul cavalerului într-o parte și sări în sus, aterizând la câțiva pași depărtare, ghemuindu-se pe când alt cavalier înainta, aruncându-și masca și rânjind. Dinspre el venea un miros de flori de liliac ofilite.

– E un Revenant, l-am avertizat.

– Gata cu joaca! zise Revenantul, ridicându-și paloșul deasupra capului.

– Dimpotrivă, replică Reaver, ridicându-se. Joaca e pe cale să înceapă.

M-am împleticit, dându-mă într-o parte, lovindu-mă de Kieran, în timp ce un jet puternic de flăcări argintii se revărsă din gura lui Reaver. Flăcările îl loviră pe Revenant, după care Reaver se întoarse și aruncă foc înspre alți doi cavaleri. Cu toții începură să ardă ca niște torțe. Urlau și se agitau, reușind să dea foc unui alt cavaler.

În timp ce râdea, Reaver se întoarse și apucă brațul altui cavaler care încerca să-și folosească sabia. Dragoninul se învârti brusc, rupându-i osul. Urletul de durere al cavalerului se opri brusc atunci când Reaver îl mușcă de gât.

Își dădu capul pe spate și se întoarse spre noi, scuipând sânge.

– Aveți de gând să faceți și voi ceva?

– Poate, murmură Kieran, pe când Reaver arunca într-o parte leșul cavalerului.

Mi-am revenit din șoc în vreme ce mai mulți cavaleri ne atacau. Totul se întâmpla atât de repede, încât nu mai aveam timp să-mi dau seama dacă vreunul dintre ei era Revenant. M-am aruncat la atac, apucând brațul unui cavaler. Învârtindu-mă cu putere, m-am întors, folosindu-i greutatea și avântul împotriva sa. Pelerina se înfășură în jurul picioarelor mele pe când mă întorceam și îl aruncam pe cavaler pe spate.

Kieran apăru lângă mine, străpungând brațul cavalerului căzut. M-am aplecat și am apucat sabia din piatră de umbre pe care cavalerul o scăpase. Mi-am pus pumnul în teacă și m-am ridicat pe când sabia unui cavaler se îndrepta spre capul meu.

Am parat lovitura, zguduită de impact. Masca de pânză a cavalerului îi înăbușea mârâitul, în timp ce eu loveam cu piciorul,

nimerindu-l sub centură. Urlă, pierzându-și echilibrul. M-am învârtit, lovindu-l cu sabia în gât. Sângele îmi împrășcă obrajii, în vreme ce Kieran începea să geamă. Inima îmi tresăltă, iar eu m-am întors spre el.

Un cavaler își înfipsese sabia în umărul lui Kieran. Vârcolacul prinse brațul cavalerului, oprindu-l din a-și afunda și mai tare lama în umărul său. M-am îndreptat spre cei doi...

Un jet de flăcări argintii trecu prin aer, lovindu-l pe cavaler. Bărbatul începu să urle, scăpând sabia și împleticindu-se, cuprins de flăcări.

– Ești bine? l-am întrebat pe Kieran, ajungând lângă el.

Mă prinse de mână.

– Sunt bine. E doar o zgârietură.

Mi-am deschis simțurile spre el și am simțit o durere ascuțită și fierbinte. Poate că era o rană mică, însă îl dureau.

– Pot s-o vindec...

– Mai încolo, insistă el. Trebuie să-l găsim pe Cas. E singurul lucru care contează. Își îndreptă privirea spre Reaver. Îți mulțumesc!

– Mă rog, zise dragoninul, apropiindu-se. Vreau doar ca *Liessa* să nu fie necăjită.

Kieran rânji slab, privindu-l pe dragonin în timp ce mă ținea de mână.

– Nu doar Casteel contează, i-am zis în timp ce mergeam pe sub coroanele copacilor de *jacaranda*. Și tu contezi, Kieran.

Crengile doldora de flori și ceața erau prea dese pentru ca lumina lunii să ajungă până la noi, însă simțeam să mă privește în vreme ce îmi canalizam energia spre el. I-am vindecat rana în timp ce treceam pe lângă conacele impunătoare, care erau acum cuprinse de beznă și tăcute ca niște morminte. Mi-am retras mâna doar atunci când n-am mai putut să-i simt durerea. El mă mai ținu pentru o clipă, după care îmi dădu drumul.

Ajunseserăm la ultimul zid interior și la ultima poartă. Locul era păzit de gardieni ai zidului orașului. Vreo șase se aflau în preajma porților, deoarece majoritatea păzeau meterezele zidului ce înconjură orașul.

O săgeată vâjâi prin ceață, trasă de cineva aflat la sol. Mâna lui Reaver zvâcni și prinse săgeata. Își întoarse capul spre gardieni, iar ochii lui albaștri străluceau, pe când pupilele sale deveneau niște tăieturi înguste și întunecate.

– Chiar așa? întrebă Reaver în timp ce ținea săgeata în fața sa și suflă spre ea, dându-i foc. În scurt timp, nu mai rămase nimic din ea. Cine urmează?

Gardienii o luară care încotro prin ceață, aruncându-și armele și lăsându-și caii în urmă.

– Ce muritori isteți, remarcă Reaver.

– Oare cavalerii n-ar fi putut să se comporte și ei la fel?! am zis.

– Nu, pentru că au mai multe de pierdut, cum ar fi sursa de hrană, zise dragoninul în timp ce înainta, privindu-i pe gardienii care se lipiseră de zid de parcă încercau să intre în el. Sunt cu ochii pe voi. Pe voi toți. Dacă veți continua să fiți la fel de isteți, atunci veți supraviețui nopții ăsteia.

Nici unul dintre muritori nu făcu vreun gest, în vreme ce Kieran se uita spre cai.

– Ar trebui să continuăm pe jos, am zis înaintând pe drumul ce trecea pe lângă zidurile fortului ce purta numele Eastfall. Toți se află în case acum. Caii vor atrage atenția asupra noastră atunci când ceața va începe să se disipeze.

– Ai dreptate, zise Kieran privind zidurile fortului. Încotro trebuie s-o luăm?

Cercetam drumul acoperit de ceață ce se afla înaintea noastră.

– Dacă orașul ăsta seamănă cu Oak Ambler, atunci trebuie să aibă o intrare ce duce spre

sistemul de tuneluri.

– De acord, zise Kieran. Știi unde se află cel mai apropiat punct de acces?

– Cred că în Templul lui Nyktos. Ar trebui să încercăm acolo mai întâi.

– Templul Umbrei, zise Reaver.

– Cum anume? l-am întrebat, privindu-l nedumerită.

– Așa se numea templul pe când regatul acesta se numea Lasania. Soarele îl reprezenta pe zeul primitiv al vieții, iar Umbra îl reprezenta pe zeul primitiv al morții, zise dragoninul.

Nu știam că templele erau chiar *atât* de străvechi. Dar până la urmă nu-mi aminteam ca părinții mei să ne fi dus pe mine și pe Ian la acele temple înainte să părăsim Carsodonia. Nu avusesem voie să intru în ele cât timp fusese sub tutela Reginei de Sânge.

Nu mi se permisese să părăsesc castelul.

– Templul pe care tu l-ai numit Templul Umbrei se află cumva în zona Districtului Grădinilor? am întrebat.

– Se află la marginea unui cartier ce înainte se numea Luxe, zise Reaver.

– Mda, am zis, încruntându-mă.

Reaver își șterse sângele de pe față cu antebratul.

– Cred că-mi amintesc cum să ajungem acolo, zise el.

– Cât de bine cunoști Carsodonia?

Trăisem în oraș preț de mulți ani, în vreme ce Reaver fusese în acel oraș cu mult timp în urmă. Atunci când vorbise despre Lasania și Câmpiile Elizee, reieșise că nu petrecuse prea mult timp acolo.

– Destul de bine cât să-mi aduc aminte cum se ajunge acolo, zise el, după care tăcu.

Am grăbit pasul și ne-am îndepărtat de Eastfall. Dormitoarele fortului erau tăcute. Cei care se aflau acolo pentru instrucție fuseseră

trimiși la ziduri sau dincolo de ele, pentru a se confrunta cu presupusul atac al Temuților.

Am aruncat sabia când am ajuns la marginea cartierului Luxe – cunoscut pentru petrecerile extravagante care se dădeau pe acoperișuri și pentru localurile ascunse despre care n-ar fi trebuit să știu. Reaver ne conduse spre unul dintre pasajele pline cu plante cățărătoare despre care Ian îmi povestise deseori. Lui i se permisesse să plece din castelul Wayfair oricând își dorise și să exploreze pasajele pe când eram copii, așa că eu doar auzisem despre tunelurile zăbrelete care șerpuiau pe tot întinsul Districtului Grădinilor și care te duceau oriunde doreai.

Un țipăt distant și ascuțit sparse tăcerea stranie a orașului. O singură creatură putea scoate un astfel de țipăt.

Un *Temut*.

– Zeilor, am șoptit. Ceața. Probabil i-a atras pe Temuții din Pădurea Sângerie. N-am vrut să...

Nu mă gândisem la această posibilitate.

– Atunci, norocul e de partea noastră, zise Kieran din spatele meu, în timp ce îl urmăream pe Reaver printr-un tunel plin cu flori de plante agățătoare. Temuții au să le distragă atenția.

– De acord, zise Reaver.

Aveau dreptate. Dar, acolo unde se găseau Temuții, moartea nu era departe. Mi-am încordat maxilarul. Nu-mi dorisem una ca asta, însă moartea...

Moartea era o prietenă veche, după cum zisese cândva Casteel.

– Nu te mai gândi la asta! mă îndemnă Kieran, atingându-mi umărul. Noi trebuie să ne vedem de ale noastre.

Îmi era imposibil să nu mă gândesc la consecințe. Dacă Temuții reușeau să escaladeze zidul orașului așa cum încercaseră în Masadonia? Zidul nu cedase niciodată, dar, din

câte știam, ceața primitivă nu acaparase niciodată Carsodonia.

Pașii lui Reaver încetău în timp ce ieșeam din pasajul înmiresmat, iar eu observam că nici măcar ceața primitivă nu îndrăznea să acopere Templul lui Nyktos. Doar templul era vizibil.

Se afla la baza colinelor ce urcau spre Stâncile Măhnirii, protejat de un zid de piatră ce înconjură întreaga structură. Strada era goală în timp ce o traversam și treceam prin poarta deschisă, străbătând curtea pavată cu piatră de umbre. M-am înfiorat privind turnurile spiralate ce erau aproape la fel de înalte ca stâncile. Avea foișoare elegante și pereți lucioși și întunecați, asemenea beznei. Noaptea, piatra de umbre lustruită părea că atrage lumina stelelor de pe cer, prinzându-le în piatra de obsidian. Întregul templu strălucea de parcă sute de lumânări fuseseră aprinse și răspândite împrejur.

Am urcat treptele late, trecând printre două coloane groase. Ușile stăteau larg deschise, dând înspre un coridor lung și îngust.

– Dacă acest templu e asemănător cu cel din Oak Ambler, intrarea în subteran ar trebui să se afle în spatele încăperii principale, zise Kieran.

– S-ar putea să dăm peste preoți și preotese, le-am reamintit în timp ce înaintam.

– Cum ar trebui să ne purtăm cu ei? întrebă Kieran.

– Îi ardem?

M-am uitat urât la Reaver.

– Dacă nu ne stau în cale, îi lăsăm în pace, am zis.

– Ce plicticos! comentă el.

– Ar putea să le spună altora că ne aflăm aici, observă Kieran. Nu trebuie să-i ucidem, însă ar trebui să ne asigurăm că păstrează tăcerea.

Am încuviințat din cap îndreptându-ne spre naos – încăperea principală a templului. Razele lunii intrau prin tavanul de sticlă, scaldând

podeaua neagră într-o lumină blândă. Nu vedeam preoți sau preotese. Câteva zeci de candelabre atârnav de-a lungul pereților și dădeau lumină. Nu existau bănci pe care să stea credincioșii. Doar tronul aflat pe o platformă ridicată.

Nu mai văzusem niciodată un tron asemănător.

Era sculptat din piatră de umbre și era mai mare decât tronul din Evaemon și decât cel din castelul Wayfair. Era masiv. Lumina lunii îl mângâia, strălucind peste spătarul ce semăna cu o semilună – la fel ca la tronul din Wayfair.

– A stat vreodată Nyktos pe acel tron? am șoptit.

– Pentru scurt timp, zise Reaver, înaintând.

Am intrat în naos.

– De ce e doar...

Lumânările se aprinseră cu un vâjâit puternic, aruncând o lumină alb-argintie în tot naosul. Mi se ridică părul pe ceafă în timp ce priveam în jur.

Kieran se opri în spatele meu.

– Ce... ciudat!

– Datorită ei s-au aprins, zise Reaver, continuând să înainteze, îndreptându-se spre partea din dreapta a tronului.

– Datorită mie?

– Ai în vene sângele Primitivilor, zise el. Te afli în Templul Primitivului. Acesta reacționează la prezența ta. La esența rămasă aici.

Suna ciudat, însă simțeam energia din naos, învăluind aerul pe care îl respiram. Simțeam energia atingându-mi pielea. *Eather*-ul îmi vibra în piept.

– Ești foarte specială, zise Kieran, rânjind în timp ce înconjuram podiumul.

– Foarte, spuse Reaver sec.

M-am uitat urât la dragonin.

– Mi se pare că vă bateți joc de mine.

– *Extraordinar de specială, adăugă Kieran.*

Mi-am dat ochii peste cap, în timp ce treceam de un șir de coloane. Am văzut mai multe uși, toate închise. Zece în total. Eram cuprinsă de frustrare în timp ce studiam zona.

– Presupun că nu știi ce ușă ar trebui să încercăm, nu-i așa?

– Nu, zise Reaver, oprindu-se. Vraja aceea... Crezi că ar funcționa de aici?

Nu eram sigură. Voiam să o folosesc odată ajunși în subteran, însă Lord Sven spusese că vraja urma să acționeze până când obiectul sau persoana pierdută avea să fie găsită. Mai mult de atât, nu puteam risca să începem să deschidem uși la întâmplare și să dăm nas în nas cu preoții și cu preotesele care se aflau în clădire. Trebuia să încercăm vraja și să sperăm că avea să iasă bine.

– O pot face aici, am zis, apucând sacul de piele, sperând că puteam accesa din acel loc tunelurile de sub templu. Am nevoie de...

Reaver se întoarse brusc, odată cu Kieran. Auziseră pașii înaintea mea. M-am întors și eu, apucând pumnalul, în vreme ce o siluetă al cărei cap era acoperit cu glugă apăru între umbrele coloanelor. Bărbatul se ascunsese atât de bine, că la început abia am reușit să-l observ.

Kieran ridică sabia, iar inima îmi zvâcni în piept. Recunoșteam deopotrivă silueta și vocea.

– N-ai de ce să folosești sabia, zise bărbatul, iar vocea lui mă făcu să mă cutremur. *Malik.* Însă mai era ceva...

– Hai să fim de acord că nu vom putea fi de acord în legătură cu sabia, mârâi Kieran.

– Nu pot să te învinovățesc pentru că gândești așa, zise Malik, descoperindu-și capul. Ochii săi chihlimbarii ne studiară. V-am observat fugind în grabă din castelul Wayfair și dispărând în ceață – lăsând în urmă ditamai dezastrul.

Kieran își coborâse bărbia, ținând calm sabia în mână.

– Chiar așa? zise el.

Malik încuviință din cap, ținându-și mâinile la vedere.

– M-am gândit să vă urmăresc. Sunt singur. Pentru moment. În curând, își vor da seama că lipsiți. Făcu o pauză. Știu de ce sunteți aici.

– Felicitări! se răsti Kieran la el. Înseamnă că nu ești decât o persoană deranjantă, de care mă pot ocupa cu cea mai mare plăcere.

Prințul mă privi.

– M-ai întrebat mai devreme dacă știu cum să ajung la Cas. Știu, zise el, iar simțurile mele se întinseră spre el. Nu avea scuturile ridicate. Am simțit gustul unei convingeri de nezdruncinat. De asta mă aflu aici. O să vă conduc la el, după care veți pleca departe de acest oraș.

– Mda... zise Reaver trăgănat, în timp ce Kieran mă privea. Este foarte convenabil felul în care ai apărut să ne dai o mână de ajutor.

– Deloc. Îmi asum un risc enorm, zise Malik, continuând să mă privească. Îmi poți simți emoțiile. Poți să-ți dai seama că nu sunt aici ca să vă atrag într-o capcană.

– Ceea ce simt nu-mi poate spune dacă minți sau nu. Mai ales dacă încerci să-ți ascunzi anumite emoții sub altele, am zis.

– N-o fac, ripostă Malik, apropiindu-se. Se opri în clipa în care Kieran ridică sabia, îndreptând-o spre pieptul său. Un mușchi din zona tâmplei începu să i se zbată. L-am ajutat pe Cas după ce Isbeth ți-a trimis acel *cadou*. Am făcut tot ce am putut ca să-i vindec infecția. Fie că vreți să mă credeți, fie că nu, să știți că nu-mi doresc ca fratele meu să se afle aici. Îl vreau cât mai departe de locul ăsta. Puteți să aveți încredere că spun adevărul.

– Să avem încredere în tine!? zise Kieran, râzând tăios.

– N-avem timp de pierdut, comentă Reaver. Ori îl omorâm, ori ne asigurăm că nu ne poate trăda.

Ochii lui Malik străluciră pentru o clipă.

– E pentru ea. Ai dreptate. De asta mă aflu aici.

Am simțit un gust acid, aproape amar, pe limbă. Durere sufletească. Era puternic, însă era acoperit de un gust dulceag, amintindu-mi de ciocolată și fructe de pădure.

– Millicent, am zis.

Kieran se încruntă.

– Slujnica?

Malik încuviință din cap.

– Aproape tot ce..., zise Malik, în timp ce vocea i se înăsprea. Aproape tot ce am făcut a fost de dragul ei. Este sufletul meu pereche.

Am rămas cu gura căscată. La *așa ceva* nu mă așteptasem.

– Ce mama dracului?! murmură Kieran, coborând vârful sabiei. Slujnica? Un *Revenant*?! Ființa aceea bizară și poate chiar nebună...

– Ai grijă, zise Malik privindu-l pe Kieran, cuprins de furie. Ți amintești când ți-am zis să nu te încurci cu Elashya, pentru că avea să-ți frângă inima?

– Da, îmi amintesc, zise Kieran. Și ți-am spus că, dacă mai aduci vreodată vorba despre asta, am să-ți sfârtec gâtul.

– Exact, zise Malik zâmbind larg, însă arsura acidă pe care o simțeam promitea violență. Te iubesc ca pe un frate. Probabil nu mă crezi, dar să știi că, dacă mai spui ceva urât despre Millicent, am să-ți sfârtec gâtul.

Am ridicat din sprâncene.

– E chiar emoționant ceea ce se-ntâmplă, sâsâi Reaver, însă n-avem timp de toate astea.

– Ai rămas aici din cauza ei, am zis.

Malik fu străbătut de un fior.

– Am făcut o grămadă de lucruri de neimaginat pentru ea. Lucruri despre care n-

are să afle *niciodată*.

Luând decizia, m-am apropiat de el.

– Te cred. Însă nu înseamnă că am încredere în tine. Arată-ne unde e ținut Casteel! Însă, dacă ne trădezi, am să te ucid cu mâna mea.

CAPITOLUL 30

Malik ne conduse pe lângă rândul de uși, spre măruntaiele templului. Intrarea se făcea printr-o ușă pe care nu ne-am fi gândit să o deschidem niciodată – una care ducea spre o cămară ce avea un zid fals.

Intrarea în camera subterană era îngustă și părea să fie la fel de străveche precum templul, treptele sfărâmițându-se sub greutatea noastră. Ieșea într-un coridor din care porneau mai multe pasaje, și nu făceam mai mult de zece pași înainte de a coti spre dreapta sau spre stânga.

Nu aveam idee cum ar fi putut cineva să țină minte traseul, însă știam cu siguranță un lucru – poate că vraja ar fi funcționat acolo jos, însă n-am mai fi reușit niciodată să ne întoarcem fără să ieșim prin tavan, nimerind cine știe unde. Pentru că mai mult ca sigur nu ne mai aflam de mult sub templu.

Cu toții ne țineam privirea ațintită asupra lui Malik. Neîncrederea lui Kieran în legătură cu fostul său confrate era la fel de intensă ca nevoia șovăitoare de a crede că Malik nu-și părăsise familia și regatul pentru Coroana de Sânge. În el se ducea o luptă. Puteam să-i gust emoțiile și să observ ce se întâmpla cu el de fiecare dată când îmi luam atenția de la drum pentru a-l privi. Maxilarul său era încordat, părea furios. Felul în care respira indica faptul că simțea speranță. Ochii săi trădau dezamăgire. Privirile pe care mi le arunca dovedeau nesiguranță. Oare făcuserăm o

greșeală? Dacă nu, oare motivul pentru care Malik rămăsese alături de Coroana de Sânge putea să justifice toate lucrurile pe care le săvârșise?

– De ce nu l-ai ajutat pe Casteel să evadeze? l-am întrebat. Ai fi putut s-o faci în orice moment.

– Ai văzut în ce hal e. N-ar fi ajuns prea departe, zise Malik, vorbind printre dinți. Disparația sa ar fi fost observată foarte repede. L-ar fi prins, iar situația lui s-ar fi înrăutățit și mai tare.

– Ai fi putut să-l scoți din oraș și să-l aduci la noi, zise Kieran.

– Nu am s-o părăsesc, răspunse Malik fără ezitare. Nici măcar pentru Cas.

Starea de conflict din interiorul lui Kieran spori, însă eu, personal, mă mai relaxasem. Înțelegeam ce spunea. Și eu alesesem să-l salvez pe Casteel în locul tatălui meu, chiar dacă încă nu părăsisem Carsodonia.

– Cât mai avem? îl întreabă Reaver.

– Suntem aproape, îl asigură Malik. Dar trebuie să ne grăbim. L-am întâlnit pe Callum cu câteva minute înainte să sune goarneaua, iar el se grăbea spre Isbeth. Ne-am certat, zise, și atunci i-am observat încheieturile degetelor. Erau roșii, pielea era inflamată și zgâriată, însă rănilor începuseră deja să se vindece. Era limpede că se bătuse cu Revenantul. Callum spunea...

– Ce spunea? am întrebat.

Malik mă privi.

– Vorbea tâmpenii despre Cas. Tot timpul vorbește prostii. Cu toate astea, am avut o presimțire. Urma să mă duc să văd ce mai face Cas chiar când ceața a invadat orașul, apoi v-am observat pe voi.

– Crezi că i-a făcut ceva lui Cas? l-am întrebat, cuprinsă de griji.

– Orice e posibil cu nenorocitul ăla.

Teama începu să crească în mine. Totul în jur părea la fel. Îmi era frică să nu fi fost înșelați. Nu voiam să-l ucid pe Malik în acel labirint subteran.

Am ieșit de după un colț și am simțit miros de putreziciune. Se vedeau pereți umezi, luminați de torțe, precum și un coridor lung și drept ce avea o singură celulă pe stânga. Din interior veni un mârâit groaznic și profund.

Am scâncit. Am început să merg grăbită și apoi chiar să fug, trecând pe lângă Malik.

– Poppy! strigă Kieran după mine în timp ce pătrundeam în celulă...

M-am retras, străduindu-mă să nu țip, în timp ce *creatura* legată cu lanțuri de perete se aruncă spre mine cu brațele întinse. Eram șocată. Picioarele îmi alunecară de sub mine, și am căzut în fund, fără să simt căzătura.

Abia îl mai recunoșteam.

Avea pielea groaznic de palidă, asemenea unui Temut. Trăsăturile feței îi erau contorsionate, buzele îi erau trase, dezvăluindu-i colții care păreau mai groși și mai lungi decât îi știam. Ochii săi... Pe toți zeii! Ochii săi erau negri ca noaptea, nu se mai vedea nici urmă de chihlimbriu. Iar pieptul său...

O rană mare se deschidea în mijlocul toracelui, chiar sub inimă. Abdomenul îi era scaldat în sânge. Sângele acoperea și podeaua. Mi-am dat seama că de asta alunecasem.

– O, zeilor! am exclamat, simțind că mi se frânge inima.

Casteel mușcă aerul, iar lanțurile gemeau în timp ce trăgea de ele. Legătura din piatră de umbre îi intrase în carnea gâtului, însă nu reușea să-l oprească din încercările lui de a mă ataca.

– Nu, zise Kieran prinzându-mă de umeri și trăgându-mă de acolo, în vreme ce agonia sa

îmi ataca simțurile. Se holba la bărbatul care era mult mai mult decât un prieten. *Nu!*

Simțurile mele se deschiseră, întinzându-se spre Casteel, în vreme ce Kieran mă ajuta să mă ridic. Nu simțeam nici un scut emoțional. Nu simțeam durere sau furie. Nici măcar urmă de suferință. Doar un vid purpuriu insidios ce se căsca. O foame nesfârșită.

Nu mai rămăsese nimic din Casteel în miezul furtunii cauzate de setea de sânge.

– Nu era așa ieri, am zis, cutremurându-mă. Rana aceea...

– Callum, mârâi Malik, pătrunzând în celulă. Se lipi de perete, în vreme ce Casteel se întorcea într-o parte, urmărind mișcările fratelui său. Pieptul său însângerat vibra de la mârâituri. Revenantul i-a făcut asta.

Furia explodează în mine, urnind esența primitivă.

– Îl vreau mort.

– Am reținut, zise Reaver, aflat la intrare.

– Trebuie să-l calmăm, am zis, apropiindu-mă de Casteel. După care trebuie să...

Brațul lui Kieran mă apucă de talie, iar vârcolacul mă trase la pieptul său.

– Nu te las să te apropii de el, zise Kieran.

Casteel își mută atenția spre noi. Capul lui se înclină într-o parte în timp ce mârâia.

– E... a mers prea departe, zise Kieran cu voce răgușită.

Inima refuză să-mi mai bată preț de o clipă.

– Nu. Nu-i așa. Nu se poate, am zis, ștergându-mi palma plină de sânge. Vârtejul aurit continua să pâlpâie slab în lumina difuză a lumânărilor. E încă în viață.

– Dar e cuprins de setea de sânge, Poppy. Vocea lui Kieran părea străpunsă de cioburi de durere. Nu te mai recunoaște.

Casteel încercă să ne atace din nou. Lanțurile îl traseră cu putere înapoi. Am țipat, pe când el se împletici și căzu într-un genunchi.

– Țsta nu-i Cas, îmi șopti Kieran, tremurând.
Cuvintele lui riscau să mă distrugă.

– Putem să-l ajutăm. Trebuie să se hrănească, atâta tot. O să fiu bine. Nu mă poate ucide, i-am zis, trăgându-l de braț. Cum nu îmi dădu drumul, m-am întors spre el. Fețele noastre aproape se atingeau acum. Kieran...

– Știu, zise Kieran apucându-mă de ceafă și atingându-mi fruntea cu fruntea sa. Trebuie să se hrănească, însă nu te mai recunoaște, Poppy, repetă. Te va răni. Nu pot să stau și să permit să se întâmple asta. Nu vreau să te văd așa. Nu vreau să-l văd cuprins de remușcări atunci când își va reveni din setea de sânge și va conștientiza ce a făcut.

Un alt fior mă străbătu.

– Dar trebuie să-l ajut... am început să zic.

– Fratele meu are nevoie de hrană și de timp ca să-și revină din setea de sânge. S-ar putea să fie nevoie să se hrănească de mai multe ori. Nu avem timp de toate astea aici, zise Malik, dându-și niște fire de păr de pe față. Trebuie să-l scoatem de aici. Să-l ducem într-un loc sigur, unde vom avea destul timp la dispoziție. Un mușchi din zona tâmpiei îi zvâcnea în timp ce își privea fratele. Știu eu un loc. Dacă reușim să-l ducem acolo, vom fi în siguranță pentru o zi sau două.

– Tu vorbești serios?! țipă Kieran la el, în timp ce capul lui Casteel se întorcea spre el. Chiar crezi că vom avea încredere în tine?!

Buzele lui Malik se subțiară.

– Nu prea aveți de ales, nu-i așa?

– Prefer să ieșim de aici și să dăm nas în nas cu regina aia blestemată, zise Kieran.

– Gândește-te pentru o clipă! Nu avem cum să-l lăsăm să se hrănească aici. Știi bine că are nevoie de timp. Ochii lui Malik străluceau ca niște giuvaiere în timp ce-i vorbea lui Kieran. Dacă încercăm să-l ajutăm aici, nu doar că vom

fi prinși, dar toți – da, absolut toți – ne vom dori să fi murit.

Nu puteam lăsa așa ceva să se întâmple.

– Cum îl scoatem de aici? am întrebat.

– Chiar vrei să îți asumi un asemenea risc? mă întrebă Kieran. Cu el?

– Cât timp îi va lua să-și revină din setea de sânge? l-am întrebat pe Malik în loc să-i răspund lui Kieran. Cât ar dura să își revină cât de cât?

Kieran trase aer în piept și nu mai spuse nimic. Își feri privirea, trecându-și mâna peste față.

– Nu avem de ales, i-am zis pe un ton blând. Malik știe asta. O știi și eu. Și tu o știi. Așadar, hai să ne gândim cum îl putem scoate de aici!

Kieran își lăsă mâna pe lângă corp.

– Va trebui să-l facem să-și piardă cunoștința, zise Kieran.

Gâtul mi se uscă.

– Trebuie să-l rănim?

– Altă soluție nu există, zise Kieran, clătinând din cap. Apoi, trebuie să sperăm că va rămâne destul timp inconștient.

M-am întors spre Casteel, cu inima îndurerată. Acesta se zbătea, încercând să ajungă la mine. Nu-l recunoșteam. Ochii săi erau altfel.

– Nu... nu știu dacă sunt în stare să-l rănesc. N-am folosit niciodată esența pentru așa ceva, iar eu...

– Lasă pe mine, zise Malik. Kieran, am nevoie de tine să-i distragi atenția cât să pot ajunge în spatele lui.

Kieran încuviință scurt din cap și se îndreptă spre Casteel, trecând pe lângă mine. Într-o clipă, Malik trecu pe sub lanț. Casteel se întoarse cu repeziciune, însă Malik se afla deja în spatele său. Își trecu un braț peste gâtul lui Casteel și îi apăsă traheea cu atâta putere, încât riscă să-i sfărâme cartilajul.

Casteel se împinse înapoi, izbindu-l pe Malik de perete, însă fratele său continua să-l strângă de gât. Casteel îi zgâria brațele și se zbătea...

Voiam să-mi feresc privirea. Să închid ochii și să țip, însă mă forțam să privesc ce se întâmpla. Am văzut că mișcările lui Casteel deveniră mai greoaie și lipsite de coordonare, până când se lăsă moale în brațele lui Malik.

Totul dură câteva minute.

Știam că acele minute aveau să mă bântuie.

– Zeilor, oftă Malik, lăsându-l cu grijă pe Casteel din brațe. Privi spre lanțurile din zid. Cum scoatem lanțurile? Sunt prinse destul de bine în zid.

– Reaver, am zis. Le poți distruge?

Dragoninul se apropie, îngenunchind lângă zid. Ne privi.

– Aș sugera să-l lăsăm legat în lanțuri până când suntem siguri că s-a calmat.

– Nu, am zis, înaintând. Dă-i lanțurile jos!

– Asta-mi doresc și eu, zise Kieran. Însă mai mult ca sigur vom avea nevoie de ele atunci când se va trezi.

– Mda, încuviință Malik. Ultimul lucru de care avem nevoie e ca el să ne scape.

Uram toată situația.

– Măcar putem să-i îndepărtăm cătușele din jurul gleznelor și pe aceea din jurul gâtului?

Malik încuviință din cap, privindu-și fratele.

– Asta putem face, zise el.

Reaver se aplecă, căscând gura, în timp ce Kieran mă îndemna să nu mă uit.

– Pe toți zeii! l-am auzit pe Malik exclamând, în timp ce flăcările argintii luminau pereții întunecați. Ești un dragonin. Urmă o clipă de tăcere. Asta-i motivul pentru care acei cavaleri au ajuns niște torțe.

Kieran mă privi în timp ce auzeam lanțul greu lovind podeaua, zăngănind peste piatră. Îmi cuprinse în tăcere obrazii cu palmele. Alt lanț lovi podeaua. Am tresărit. Kieran își trecu

degetele mari de la mână peste obrajii mei, ștergându-mi lacrimile. Un al treilea lanț zăngăni, iar privirea lui Kieran se concentra la altceva acum. După câteva momente, încuviință din cap și mă lăsă să privesc. M-am întors, observându-l pe Reaver punând cu grijă lanțurile peste pieptul rănit al lui Casteel, atașate în continuare de cătușele ce-i legau încheieturile.

Mi-am privit suprafața palmei. Însemnul aurit pâlâia slab în celula întunecată. Casteel era viu. Îmi tot repetam asta. „Trăiește.“

Kieran ajunsese lângă Casteel.

– Am să-l duc eu.

– Nu, zise Malik. E fratele meu. Eu am să-l port. Dacă cineva nu e de acord cu asta, va trebui să se lupte până la moarte cu mine.

Kieran părea în stare să facă una ca asta, însă până la urmă nu se împotrivi.

– Încotro? întrebă el.

Malik se îndrepta spre ieșirea din celulă.

– La o cunoștință.

L-am urmat, oprindu-mă preț de o clipă pentru a atinge unul dintre pereți. Esența trecu vijelios prin mine, iar tavanul celulei se prăbuși.

Nimeni nu mai avea să fie ținut vreodată prizonier acolo.

*

L-am urmat pe Malik prin labirintul de coridoare și tuneluri, până când am intrat într-un pasaj îngust care mirosea a pământ reavăn și a canal. Știam că ne aflam aproape de suprafață.

Deschizătura din fața noastră părea să fie făcută într-un perete de cărămidă ce stătea să se dărâme. Abia am reușit să ne strecurăm prin ea. Mă aflam în spatele lui Malik, însă nu îmi dezlipeam privirea de la Casteel. Nu se mișcase deloc pe sub pelerina cu care-l acoperise Kieran, ascunzându-i trupul și lanțurile.

Nu avuseserăm timp să ne oprim pentru a-i vindeca rana lui Casteel, ceea ce îmi provoca

suferință la fiecare pas. Însă genul acela de rană nu se putea închide în câteva secunde, și riscam să-l trezesc în timpul procesului.

– Ce aveai de gând să faceți odată ce îl găseați pe Cas? mă întrebă Malik pe când mă strecuram prin deschizătură, agățându-mi pelerina de colțurile cărămizilor ciobite. Urma să fugiți prin porțile principale, luptându-vă cu gardienii?

Am tăcut în timp ce priveam în jur. Ceața încă nu dispăruse din acea zonă, însă nu mai era atât de groasă.

– Probabil asta plănuiați, zise Malik, înjurând încet. Chiar crezi că ați fi reușit? Chiar dacă Temuții nu s-ar fi alăturat distracției?

– Tu ce crezi?! zise Kieran, care ajunsese și el lângă noi, alături de Reaver.

– Cred că ați fi fost prinși în subteran. Și, chiar dacă fratele meu n-ar fi fost în halul în care e, Isbeth ar fi procedat exact așa cum v-a amenințat că o va face atunci când și-ar fi dat seama că lipșiți.

– A amenințat că are să umple zidurile și porțile orașului cu copii, am zis, simțind privirea lui Kieran în timp ce mă întorceam, privind în sus. Ceața estompase lumina felinarelor de pe stradă, dar reușeam să-mi dau seama unde ne aflam. Podul de Aur, am zis.

– Da, zise Malik, începând să urce panta, silueta lui aproape dispărând în ceață. Pământul era mocirlos, mustind cu o mîzgă la care nu doream să mă gândesc. Intrarea spre acele tuneluri s-a prăbușit acum câțiva ani. Temuții au tot ieșit pe acolo, însă nimeni n-a reparat spărtura.

– Ies pe acolo? întrebă Kieran, în timp ce gardienii de pe zid trăgeau cu săgeți cu foc spre întunericul de după, luminând cerul.

Mi-am luat privirea de acolo.

– Oare ce crezi că se întâmplă cu muritorii din care vampirii se hrănesc cu prea mare

poftă? Doar n-o să-i lase să revină la casele lor, zise Malik pe când urcam malul, continuând să pășim prin ceața groasă și învolburată. Sunt aruncați în subteran, unde se transformă. Câteodată, ajung la suprafață. Atunci când, știi tu, zeii se înfurie. Desigur, dijmele pe care le primesc templele sunt îndeajuns ca furia zeilor să treacă. Astfel că Temuții dispar pentru o vreme.

Ochii mei se îngustară în timp ce priveam spatele lui Malik.

– Și tu ești de acord cu așa ceva?! Cu faptul că oameni nevinovați sunt transformați în monștri? Cu faptul că oameni săraci sunt jecmăniți într-un asemenea hal?

– N-am zis niciodată că sunt de acord cu așa ceva, zise Malik.

– Cu toate acestea, te afli aici, zise Reaver în timp ce privea ceața și strada pustie. Accepți toate astea de dragul unei femei?

– N-am zis că accept așa ceva, comentă Malik.

Am mers apoi în tăcere multă vreme, însă Kieran părea că-l privea și mai atent pe Malik. Ajunseserăm la marginile districtului înghesuit cunoscut sub numele de Crucea lui Cort, chiar dacă nu puteam vedea clădirile ce stăteau claie peste grămadă, în mănunchiuri. Mi-am dat seama din cauza mirosului mării și a duhorii emanate de mult prea mulți oameni care trăiau mult prea înghesuiți.

Ceața începuse să dispară la marginile aceluia district aflat lângă mare. Am văzut apa atinsă de lumina lunii, însă de pe zidul exterior al orașului se auzeau venind noi ordine răstite, iar săgețile continuau să zboare. Nici o goarnă nu răsună ca să le semnaleze cetățenilor că primejdia trecuse.

Ceața era mai umedă aici, atât de aproape de ocean, iar fruntea îmi era acoperită de broboane de sudoare pe sub glugă. Străzile

înguste păreau goale și tăcute. Nici măcar pașii noștri nu se auzeau în timp ce treceam printre două clădiri cu un singur etaj și începeam să urcăm o cărare abruptă de pământ ce trecea printre niște mesteceni.

– Cine-i cunoștința asta a ta? îl întreabă Kieran, spulberând tăcerea. Și încotro ne îndreptăm? Spre Atlantia?

– Spre Stonehill, am zis, în timp ce Malik pufni. Nu-i așa?

– Da, zise el.

Stonehill era un district situat între Crucea lui Croft și Marea de Lână, acolo unde trăiau cei care aveau ceva bani, însă nu prea mulți. De obicei, o singură familie trăia într-o casă micuță, cu un singur etaj, cu terasă, acoperită cu olane.

– Și cunoștința asta a ta? insistă Kieran în timp ce pășeam pe un alt trotuar vălurit.

– E cineva în care putem avea încredere, zise Malik în timp ce ajungeam în fața unei case ce avea stucaturi pe fațadă, fără curte, în care intrai chiar din stradă. Casa părea învăluită în întuneric. Numele său e Blaz, iar nevasta lui se numește Clariza.

– De unde îi cunoști? l-am întrebat în timp ce Malik lovea baza ușii cu cizma. De ce ar trebui să ne încredem în ei?

– Am cunoscut-o pe Clariza în Orașul Inferior, pe când ea și prietenii ei făceau contrabandă cu butoaie de pe o navă venită din insulele Vodina. Butoaiele aveau un miros suspect. Miroseau a praf de pușcă, zise Malik, lovind ușa din nou. Ar trebui să ai încredere în ei, pentru că acele butoaie chiar conțineau praf de pușcă, pe care intenționează să-l folosească pentru a dărâma zidurile interioare ale castelului Wayfair.

Reaver îl privi.

– Poftim?!

Descendenți. Trebuiau să fie Descendenți. Însă în ce fel era Malik încurcat cu ei?

– Ar mai trebui să știi, zise Malik, că nu te consideră Vestitoarea sfârșitului.

Asta era bine.

– Dar tu? l-am întrebat. Crezi așa ceva?

Malik tăcu.

Ușa se deschise un pic, dezvăluind o parte a unui obraz cu piele măslinie și un ochi căprui. Ochiul privi cu atenție fața lui Malik, apoi observă trupul acoperit pe care îl purta în brațe, după care ne observă pe noi. Ochiul se îngustă.

– Chiar vreau să știu toată povestea?

– Nu din prima, zise Malik, șoptind slab. Dar o să vrei să o afli atunci când o să înțelegi pe cine am în brațe și cine se află alături de mine.

Kieran emana precauție, iar eu simțeam un gust ca de oțet, în timp ce stătea chiar în spatele lui Malik.

– Pe cine porți în brațe? îl întrebă bărbatul de după ușă.

Presupuneam că era Blaz. Nu credeam că Malik avea să răspundă.

Însă o făcu.

– Pe regele Atlantiei, zise Malik.

Am rămas cu gura căscată pe când Blaz zise:

– Minciuni!

– Alături de mine se află soția sa, continuă Malik. Pentru o clipă, mi s-a părut că Reaver avea să-l devoreze. Știi și tu, *Regina*.

– Pe dracu'! exclamă Blaz.

Oftând, Malik mă privi peste umăr.

– Arată-i, îmi ceru.

– Mda, zise Blaz, îngustându-și și mai tare ochiul. Arată-mi și mie ce a fumat omul ăsta de a ajuns să vină la ușa mea într-o noapte ca asta, vorbind tâmpenii.

Faptul că bărbatul nu începuse să țipe din toți rărunchii atunci când auzise de Atlantia mă liniștea într-o oarecare măsură.

Știam că ne aflam într-o situație delicată, așa că am trecut pe lângă Kieran și m-am pus lângă Malik. Mi-am dat jos gluga.

Ochiul îmi cercetă fața și văzu cicatricea de pe frunte.

– Zeilor! zise, pe când Kieran se apleca și îmi puneam iar gluga pe cap. Tu ești. Nu-mi vine să cred!

– Cicatricile mele sunt chiar atât de renumite? am întrebat.

– Cicatricile? murmură Blaz, deschizând larg ușa. Haideți înăuntru!

– Mă neliniștește un pic muritorul ăsta, murmură Reaver.

Și eu eram neliniștită de întreaga situație, însă, atunci când Malik intră în casă, l-am urmat fără ezitare, pentru că-l purta pe Casteel. Kieran mă urmă, și am pătruns într-un mic foaier. Locul nu era luminat, și n-am putut observa decât niște scaune joase.

– Nu după cicatrici te-a recunoscut, îmi șopti Kieran pe când Blaz închidea ușa după Reaver. Ci după ochi. Ai urme argintii în ei. Sunt așa de când ai ajuns în castelul Wayfair.

Am clipit cu repeziciune, chiar dacă nu știam dacă ajuta în vreun fel. Poate ochii mei erau așa datorită adrenalinei.

– Blaz? se auzi o voce slabă venind de pe un coridor îngust, luminat doar de un opaiț pus în perete. Ce se întâmplă?

– Vino aici, zise Blaz, mergând spre coridor. Bărbatul avea părul roșcat, iar barba îi era și mai roșcată. Avem oaspeți. E Elian, alături de niște oaspeți speciali.

– Elian? am șoptit, dându-mi seama că recunoșteam numele.

– E numele lui mijlociu, zise Kieran. După strămoșul său.

Elian Da'Neer. Cel care invocase zeii după războiul cu zeitățile, pentru a repara relațiile cu vârcolacii. Prima legătură între un vârcolac și

un atlantian a fost rezultatul acelei întâlniri. Oare de aceea nu-l știuse Tawny drept Malik, atunci când fusese la Wayfair? Poate el îi spusese că se numea Elian.

După o clipă, o femeie scundă ieși dintr-una dintre încăperile ce dădeau în coridor și ajunse în lumina opaițului. Avea părul întunecat, ce-i ajungea până la umeri, pielea măslinie și bărbia rotundă. Femeia părea să aibă cam aceeași vârstă ca Blaz, undeva pe la 30 de ani. Purta o cămașă de noapte neagră, legată în jurul taliei.

Era înarmată.

Clariza ținea în mână un pumnal de fier cu lamă subțire, în timp ce se apropia încet.

– Ce fel de oaspeți speciali aduci la noi, Elian? întrebă ea, ochii ei întunecați și inteligenți trecând peste grupul nostru și oprindu-se asupra lui Reaver, a cărui față era vizibilă.

Pupilele îi arătau normal, însă, cu toate acestea, muritoarea înghiți în sec.

– Pe Regele Atlantiei, răspunse Blaz, apropiindu-se de ea. Și pe Regină.

– Minciuni, zise Clariza. Iar ai băut prea mult la Ruina Roșie?

Casteel se putea trezi în orice clipă. Am făcut un pas în față, dorind să evit pierderea de timp, pe când încercam să ne dovedim identitatea. Puteam să le arăt pur și simplu. Mi-am dat jos gluga.

– Pe toți zeii! exclamă Clariza, holbându-se la mine.

– Ceea ce spune e adevărul. Mă numesc Penellaphe. Înainte, am fost cunoscută ca Fecioara. Soțul meu se află în brațele lui. A fost ținut prizonier de către Coroana de Sânge, le-am zis, observând că maxilarul Clarizei se încordă. Soțul meu e rănit și trebuie adăpostit cât timp încerc să-l vindec. Am fost aduși aici pentru că ni s-a spus că sunteți de încredere.

Fără să-și ia ochii de la mine, Clariza se lăsă într-un genunchi. Își puse o mână în dreptul inimii și cea care ținea pumnalul se lipi de podea. Soțul său o imită.

– Din sânge și cenușă, zise ea, plecându-și capul.

– Ne vom ridica, termină Blaz.

M-am înfiorat. Vorbele lor trecură prin mine. Însemnătatea lor se schimbase foarte mult de când le auzisem prima dată.

– Nu e nevoie de toate astea, am zis. Nu sunt regina voastră. Mă uitam la Casteel. Avem nevoie de o cameră în care să-l pot vindeca pe soțul meu.

Malik se întoarse brusc spre mine, însă tăcu.

– Poate că momentan nu ești regina noastră, zise Clariza, ridicându-și privirea, însă ești o zeiță.

– Da, așa e, am zis, înghițind cu greu în sec, cuprinsă de griji. Însă nu e nevoie să faceți plecăciuni în fața mea.

– Nu mă așteptam să aud așa ceva de la o zeiță, murmură Blaz. Dar n-am de gând să mă plâng. O luă pe soția sa de mână și se ridicară împreună. Vă stăm la dispoziție.

– Ne trebuie o încăpere, zise Malik. Cu o ușă solidă. Făcu o pauză. Și cu pereți puternici. Ca să fim siguri.

Clariza se încruntă.

– Avem dormitorul pe care l-a folosit mama Rizei, zise Blaz, întorcându-se și începând să meargă într-acolo. Nu știu cât de solizi sunt pereții sau ușa, dar sunt în stare bună.

L-am urmat, trecând pe lângă intrarea camerei de zi și pe lângă o altă ușă închisă. Blaz deschise ușa rotundă aflată în stânga, de cealaltă parte a coridorului.

– A fost înfometat, nu-i așa? întrebă Clariza, pe când soțul său pătrunse grăbit în încăpere, aprinzând o lampă cu gaz aflată pe o noptieră.

Mi-am mutat brusc privirea spre ea, în vreme ce Malik îl lăsa pe Casteel pe patul îngust. Lanțurile zăngăniră în timp ce-l așeza, atrăgându-i atenția lui Blaz.

– Stră-străbunica mea a fost atlantiană, zise Clariza. Bunica obișnuia să-mi spună ce se întâmpla atunci când mama ei nu reușea să dea cu ușurință peste un alt atlantian din care să se hrănească. Din câte-mi amintesc, dacă ajungea înfometată, existau puțini pereți și puține uși pe care nu le putea dărâma.

Voiam să o întreb de ce familia ei alesese să rămână în Carsodonia în loc să meargă în Atlantia, însă aveam s-o fac mai încolo. M-am dus spre pat. Malik trase pelerina de pe Casteel.

– Pe toți zeii, gemu Blaz. Scuze! N-am vrut să... Îmi pare rău!

– Nu-i nimic, am zis.

Inima mă durea în timp ce priveam pielea foarte palidă a lui Casteel și rana lui groaznică.

– Fir-ar să fie! înjură Malik, iar eu am privit fața lui Casteel.

Sprâncenele începură să i se miște. Trăsăturile feței sale începură să se tensioneze.

– Trebuie să plecați, zise Kieran, ajungând lângă Malik, în timp ce acesta apuca deja lanțurile. E pe cale să se trezească.

CAPITOLUL 31

Clariza îl apucă de braț pe soțul ei, începând să se îndrepte spre ușă.

– Am să pregătesc mâncare și am să încălzesc niște apă. O să aibă nevoie.

– Mulțumesc, i-am zis, forțându-mă să zâmbesc, aruncând o privire spre Reaver.

Dragoninul simți ceea ce îmi doream. Se întoarse spre muritori.

– Am să vă ajut, zise Reaver.

Cu alte cuvinte, avea să-i țină sub supraveghere. Poate că erau Descendenți și puneau la cale un atac asupra castelului Wayfair, dar asta nu însemna că aveam încredere în ei.

– Desigur. Ne poți spune de unde vii în timp ce ne dai o mână de ajutor, zise Clariza în timp ce ieșea pe coridor. Mai exact, cât de departe spre răsărit se află țara ta.

În mod normal, cerința ei ar fi sunat ciudat, doar că Reaver chiar provenea din cel mai estic punct al lumii.

– Aveți multe să ne spuneți după ce terminați aici, îi zise Blaz lui Malik, pe când se oprea la intrare. Foarte multe.

Închise ușa după el. L-am privit pe Malik.

– Știu cumva cine ești? l-am întrebat.

– N-au habar, zise el.

Ochii lui Casteel se deschiseră. Irisurile îi erau negre ca noaptea. Nu fusesem pregătită să le văd așa. Inima mi se frânse și mai tare, însă nu aveam timp să stau să rumeg situația.

Sări din pat, atacând asemenea unei vipere încolțite. M-am tras înapoi, lovindu-mă de perete. Degetele lui îmi zgâriară bluza, în timp ce Malik își înfășură lanțurile în jurul antebrațului, icnind pe când îl trăgea pe Casteel înapoi. Înjurând, Malik încercă să-l aducă pe fratele său pe pat, însă Casteel avea o forță ieșită din comun în acea stare.

– Malik îl poate hrăni, zise Kieran când Casteel începu să urle. Am să iau eu lanțurile.

– Nu, am zis, dezlipindu-mă de perete, iar Kieran îmi aruncă o privire. Am foarte mult *eather* în sângele meu. Ar scăpa mai repede de setea de sânge dacă s-ar hrăni din mine.

Kieran nu-mi răspunse.

Malik, însă, o făcu.

– Se posibil ca sângele meu să nu-i fie de prea mare ajutor, în starea în care e, zise, încordându-și maxilarul, în timp ce se lăsa pe călcâie. Ambii știm asta. Ea e o zeiță. Sângele ei e cea mai bună alegere.

Simțeam îngrijorarea lui Kieran umplându-mi gâtul asemenea unei smântâni prea groase. Se temea pentru mine și Casteel.

– Pot încerca să-l vindec mai întâi, am zis. Trebuie doar să-l ating. Ar trebui ca asta să-l calmeze.

Malik ridică neîncrezător din sprâncene, pe când Casteel se întorcea spre el, forțându-l să sară de pe pat și să se dea într-o parte.

– Trebuie ca unul dintre voi să-i distragă atenția, am zis, apucându-l pe Kieran de obraji. Am să-l calmez mai întâi. Bine? N-are să mă rănească.

Ochii albaștri ai lui Kieran străluceau.

– Zeilor, urăsc toată situația!

– Și eu, am zis, sărutându-l pe frunte.

Kieran fu cuprins de un tremur slab, după care se îndepărtă de mine.

– Te rog!

Kieran nu apucă să termine ce avea de zis. Nici nu trebuia s-o facă, în timp ce îl priveam pe Casteel. Se afla la câțiva pași de mine, mârâind și mușcând aerul.

– De data asta, mă duc eu în spatele lui, zise Kieran, privindu-l pe Malik. Fă în așa fel încât să se apropie de tine!

Malik încuviință din cap.

Kieran trase adânc aer în piept.

– De cum îl prind, pune-te pe treabă, Poppy, ai înțeles?

Casteel urlă din nou, asemenea unui Temut. Măruntaiele îmi înghețară.

Însă nu mă temeam.

Niciodată nu-mi fusese frică de el. Nici măcar acum nu mă înspăimânta.

– Gata? întrebă Kieran.

– Da, am zis.

Malik trase lanțurile spre el, încercând să le înfășoare de unul dintre picioarele patului. Casteel se întoarse spre fratele său, luându-și ochii de la Kieran. Vârcolacul ajunsese cu repeziciune în spatele lui Casteel, prinzându-i pieptul cu unul din brațe, imobilizându-i mâinile și trecându-și cealaltă mână pe sub maxilarul său.

Casteel *înnébuni*, zbatându-se, mârâind și scuipând. Se aruncă pe spate, izbindu-l pe Kieran de perete. Zugrăveala se crăpă. Lanțul alunecă de pe piciorul patului.

– *Acum*, icni Kieran.

Accesând *eather*-ul, am început să mă gândesc la întâmplări fericite – amintiri cu Casteel și cu mine sub salcia din Masadonia. El jucându-se cu părul meu și învățându-mă cum se strunește un cal. Toate acestea și multe altele îmi umplură gândurile, pe când mâna mea îi atingea pielea – pielea foarte rece. O strălucire alb-argintie răsări din vârfurile degetelor mele.

– Încetează! icnea Kieran, pe când Casteel se izbea de el, încercând să se elibereze ca să

ajungă la mine. Intensitatea setei de sânge a lui Casteel îl smulse pe Kieran de la perete. Hai, omule!

Casteel se eliberă de mâna pe care Kieran o ținea sub maxilarul său.

– La naiba! gemu Kieran, cizmele lui alunecând peste podeaua de lemn.

Malik interveni, lăsând din mână lanțurile ca să-și apuce fratele de bărbie.

– L-am prins, zise Malik.

– Te rog, Cas, îl implora Kieran. Las-o să te liniștească!

Mârâitul lui Casteel îmi ridică părul pe spate, în vreme ce căldura îmi părăsea corpul. Mi-am dat seama că energia vindecătoare îl cuprinsese în clipa în care trupul lui deveni rigid. Pânza subțire de energie trecu peste el, umplând pentru o clipă încăperea, înainte să-i pătrundă în piele. Rana ce i se căsca în piept fu inundată de *eather*, pe când Casteel se împleticea, prăbușindu-se în brațele lui Kieran. Ambii căzură la podea, iar eu și Malik am căzut și noi.

– Zeilor, icni Malik în timp ce privea cum rana de pe piept a fratelui său se vindeca. Strălucirea dispăruse, dezvăluind un petic rozaliu de piele proaspăt formată. Privi fața lui Casteel. Cas?

Casteel avea pleoapele închise și buzele întredeschise și respira sacadat. Tremura atât de tare, încât îl scutura și pe Kieran.

Mi-am trecut mâna peste brațul său. Pielea îi era încă foarte rece.

– Casteel? am șoptit.

Își deschise larg ochii, și am observat că aceștia își recăpătaseră parțial culoarea aurie, pe când mă privea. Era acolo – reușiserăm să recuperăm o parte din el.

Mi-am ridicat încheietura mâinii spre gura lui.

– Trebuie să te hrănești.

– Nu... nu pot... spuse greoi Casteel, cu glas aspru, pe când își întorcea capul într-o parte.

– Trebuie, i-am zis, mângâindu-i obrazul cu cealaltă mână.

– Abia... abia mă pot controla... îmi zise, privindu-mă, și atunci am observat o strălucire roșiatică în partea întunecată a ochilor săi. Îndepărtează-te de mine!

– Cas...

– Pleacă de aici! zise, iar strălucirea roșiatică începu să crească.

– Idiotule, mârâi fratele său, apucându-l și mai tare de bărbie. N-avem timp să faci pe eroul și să te îngrijorezi că ai să bei prea mult sânge dintr-o zeiță.

Casteel își dădu capul pe spate, lovindu-l pe Kieran în obraz. Tendoanele gâtului său erau încordate pe când își trase buzele, dezvăluindu-și colții.

– Luați-o de lângă mine!

Forța cuvintelor lui mă făcu să cad pe spate.

Malik se întoarse spre mine.

– N-are să se hrănească din tine dacă nu e puternic motivat. Cum ar fi, de exemplu, dacă ți-ar simți mirosul sângelui.

– Nu! urlă Casteel, împingând cu picioarele în podea, încercând să se distanțeze de mine.

Malik îi scăpă bărbia din strânsoare.

– Acum, zise Kieran pe când se chinuia să-l țină pe Casteel locului, încordându-și brațele. Fă-o înainte să scoale tot cartierul.

M-am mișcat repede, scoțând pumnalul din teacă. Am strâns din dinți și mi-am crestat încheietura cu lama cuțitului.

În clipa în care mirosul sângelui meu ajunsese în aer, capul lui Casteel se întoarse spre mine. Întreaga sa ființă părea concentrată asupra sângelui care mi se adunase în rană.

– Hrănește-te, l-am implorat! *Te rog!*

Atunci, capul său se aplecă asupra încheieturii mele.

Colții lui îmi zgâriară pielea pe când gura sa îmi acoperea rana. Îmi venea să țip de fericire când am simțit că gura lui trăgea de pielea mea. Începu să bea cu sete.

– Foarte bine, zise Kieran, mângâindu-i fruntea. Foarte bine.

M-am apropiat, înfășurându-mi piciorul în jurul piciorului său, pe când îi atingeam cu grijă obrazul. Simțurile mele atinseră întinericul mânjit cu purpuriu și involburat ce îl cuprinsese. Căutam prin acea foamete violentă, simțind o durere acidă, pe când îmi treceam degetele peste perii bărbii sale. Am simțit gustul durerii – glacială, pătrunzându-mi până în oase, în timp ce-i mângâiam obrazul. Maxilarul. Simțeam o durere sufletească mai puternică decât cea fizică. Am închis ochii, încercând să-mi canalizez energia spre el și să-i ofer alinare, așa cum făcusem și mai devreme...

Casteel se mișcă dintr-odată, cu totul neașteptat, îndepărtându-și gura de la încheietura mea, mult mai repede decât am fi putut anticipa. Nici unul dintre noi nu reuși să reacționeze la timp. Lanțurile zăngăniră pe podea când el se aruncă asupra mea. Îmi prinse soldurile și mă trase sub el.

Kieran țipă:

– Cas...

Podeaua rece și neregulată de piatră îmi rănea spatele. Inima îmi tresăltă atunci când Casteel trase de cleva pelerinei. Nasturi săriră în toate părțile, căzând cu clinchete ascuțite pe podea. Își lăsă capul în jos cu putere. Colții săi îmi străpunseră pielea gâtului, iar eu am simțit dintr-odată o durere incandescentă, care îmi tăie respirația. Mi-am mușcat buza de jos, pe când el începea să se hrănească fără opreliști, împingându-și gura în gâtul meu.

– Nu e voie, zise Kieran în timp ce stătea deasupra noastră, introducându-și cu forța

antebrațul sub bărbia lui Casteel. Asta nu e voie!

Un mârâit violent străbătu trupul lui Casteel. Mâna lui dreaptă se afundă în părul meu, trăgându-mi capul pe spate, pe când își trecea celălalt braț pe sub mine. Mă trase spre el cât de mult putu.

– Știu că nu-ți convine, însă o să ai de suferit dacă o rănești, îl avertiză Kieran, trăgându-l cu putere pe Casteel de păr.

Mârâitul sfâșietor ce ieși din Casteel venea din străfundurile ființei sale. Simțeam pe limbă gustul disperării ce creștea în el. Era atât de puternic, încât mai că îi auzeam cuvintele: „Nu m-am hrănit îndeajuns”. Dacă-l opream acum...

Aveam să-l pierdem din nou.

Am privit în ochii lui Kieran și m-am forțat să zâmbesc.

– Sunt bine.

– Prostii, mârâi Kieran.

– Chiar sunt bine, am insistat. Era adevărat. Durerea era suportabilă, mai mult o jenă ce începea să dispară. Nu era la fel de plăcut ca în dățile anterioare, însă era cu mult mai plăcut decât felul în care se hrănea un Ascendent. Nu simțeam că-mi sfâșia măruntaiele, ceea ce însemna că soțul meu nu-și pierduse totuși mințile. Nu se pierduse, însă avea nevoie de timp ca să își revină. Are nevoie de mai mult sânge. Pot *simți* asta.

Am reușit să-mi eliberez un braț, iar Casteel scoase un scâncet slab și disperat, iar eu am simțit pe limbă gustul amar al fricii. Credea că aveam să-l îndepărtez? Să-l opresc?

Niciodată.

Mi-am trecut mâna peste obrazul său, simțindu-i mușchii maxilarului acționând pe când înghițea. Degetele mele se jucau cu părul lui.

– Nu-mi place deloc situația, zise Kieran.

– Dacă îl oprim pe Cas înainte să se sature, va fi mult mai rău, zise Malik de undeva din cameră. Știi foarte bine asta.

Kieran mă privi și înjură, plecându-și capul. Își scoase brațul de sub gâtul lui Casteel, însă nu se îndepărtă prea mult. Rămase ghemuit undeva în apropiere.

Lui Casteel nu-i convenea asta. Își întoarse corpul dinspre Kieran, trăgându-mă aproape complet sub el, lipindu-mă de baza solidă de lemn a patului.

Nu își dezlipi gura de gâtul meu, iar eu simțeam cum continua să tragă sânge din mine. Simțeam fiecare înghițitură. Respiram sacadat din cauza felului în care se hrănea din mine.

Simțeam că norii aceia roșietici ce-l cuprinseseră începuseră să plece din interiorul ființei sale. Se disipau. Suferința și disperarea continuau să se învâртеjească în el, însă acum primea destul sânge. Trăgea cu putere, făcându-mă să suspin.

Kieran se apropie, însă eu nu mai simțeam durere. Rana de la gât se încălzise, genul de căldură care era complet nepotrivită în acea situație.

Am închis ochii, concentrându-mă asupra emoțiilor lui Casteel și asupra gustului lor. Simțeam gustul acid al tristeții, însă acea durere glacială începea să dispară. Sub toate acestea, sub acea furtună, simțeam ceva dulceag și cald...

Ciocolată.

Fructe de pădure.

Iubire.

Mârâiturile scoase de Casteel erau acum mai blânde și mai slabe. Nu mai trăgea sângele cu aceeași repeziciune, însă intensitatea nu se modificase. Mâna ce-mi cuprinsese părul se relaxă, iar gâtul meu se relaxă și el, chiar dacă am rămas nemișcată. Aroma afumată și condimentată ce-mi umplea gâtul îmi invadă

sângele. Casteel scoase din nou un sunet grav ce-mi înfioră tot corpul. Se întoarse deasupra mea, iar eu simțeam că trupul începuse să i se încălzească. Am încercat să ignor furtuna ce se isca în interiorul meu, însă faptul că își lipise buzele de gâtul meu și se hrănea din mine mă făcea să mă concentrez doar asupra senzației pe care mi-o provoca trupul său lipit de al meu. Simțeam o apăsare plăcută în sâni și mai jos, între coapse, acolo unde-l simțeam și pe el întărindu-se.

– Ei bine... l-am auzit pe Kieran murmurând, înainte ca limba fierbinte și umedă a lui Casteel să-mi lingă gâtul, făcându-mă să mă înfior.

Am deschis ochii.

– Nu cred că-i momentul să începi cu așa ceva, zise Kieran, luându-l pe Casteel de umeri și trăgându-l în spate.

Casteel mârâi gutural, însă nu mai era același mârâit primitiv și sălbatic pe care-l scosese înainte. Era acum cuprins de un cu totul alt gen de foame. Una căreia trupul meu îi răspunse, invadat de o căldură umedă. Însă alinarea... zeilor, alinarea pe care o simțeam trecând prin mine, era la fel de intensă ca excitarea pe care o simțeam.

Am reușit să-mi eliberez și celălalt braț. I-am cuprins obrazii și i-am ridicat capul. Ochii lui erau din nou aurii.

– Cas, am șoptit.

Ochii săi frumoși străluceau, umeziți de lacrimi.

– *Regina mea*, zise el emoționat.

Un fior îmi străbătu corpul când am observat că pielea lui își recăpăta acea culoare aurie. Mi-am ridicat buzele spre...

Casteel își întoarse capul, lipindu-și obrazul de al meu.

– Nu pot să te sărut, îmi șopti el în ureche. Dacă o fac, am să încerc să fac dragoste cu tine. Am să pătrund atât de adânc în tine, încât am

să mă cufund cu totul. Chiar aici. Chiar acum. Nu contează cine se află în cameră. Mă abțin cu greu să nu încerc să intru în tine chiar acum.

Vai!

Vai, zeilor!

Cineva își dresе vocea. Poate că fratele lui, însă... ei bine, nu voiam să mă gândesc momentan la asta.

Pulsul mi se accelera când am simțit mirosul bogat și afumat care mă acoperea. Mi-am depărtat buzele dintr-odată uscate, în vreme ce el își înălța capul.

– Bine, am zis. Așadar, cum te mai simți? În afară de *știi tu...*

Ochii îi erau parțial acoperiți de genele dese.

– Sunt... aici, zise el, înghițind în sec. Alături de tine.

M-am cutremurat din nou. Nu spusese prea multe, însă știam la ce se referea. Kieran, la fel. Alinarea pe care o simțea acum era puternică și emana din el în valuri răcoritoare, cu miros de pământ reavăn.

Casteel își trecu degetele prin părul meu, atingându-mi obrazul. Un lanț zăngăni pe podea. Își întoarse atenția spre cătușe.

– Trebuie să scap de astea. Chiar acum.

L-am privit pe Kieran.

– Cheamă-l pe Reaver, am zis.

Malik nu ezită, părăsind încăperea. Încetul cu încetul, privirea lui Casteel trecu de la acele lanțuri la mine.

– E în regulă, i-am zis, mângâindu-i părul. O să le dăm jos.

Casteel tăcu, cercetându-mă cu ochii săi strălucitori asemenea unor diamante. Mă privea cu o intensitate mistuitoare. Trăsăturile lui trase începură să-și revină, dar se vedea că nu era complet refăcut.

Reaver intră cu repeziciune în cameră, urmat de Malik. Ușa se închise în spatele lor.

– Lanțurile, am zis. I le poți îndepărta de pe încheieturile mâinilor?

– Desigur, zise Reaver, îngenunchind.

– Slavă zeilor! murmură Kieran. Dacă aş fi în locul tău, nu m-aş...

Casteel îşi întoarse capul, trupul său începând să vibreze pe când mârâia profund spre Reaver.

– Grăbi, termină Kieran propoziția.

Dragoninul îşi întoarse privirea spre Casteel, iar pielea de pe față i se subție brusc. Îi apărură riduri pe obraz și pe gât.

– Chiar așa?

– Liniștește-te, i-am zis lui Casteel, atrăgându-i atenția. El e Reaver, i-am zis, pe când nările i se dilatau. Îmi mai aduci aminte? Ți-am povestit despre el. E un prieten. Un dragonin. N-ai să câștigi lupta dacă ai de gând să-l ataci.

– Cred că ar vrea să încerce, remarcă Malik.

Felul în care Casteel privea mișcările lui Reaver îmi dădea de înțeles că Malik nu era prea departe de adevăr.

Reaver se apropie de noi.

– Trebuie să-ți ridici brațele pe rând, îi spuse lui Casteel. Și încearcă să nu mă muști, pentru că am să te mușc și eu la rândul meu.

Casteel tăcu și își ridică mâna de pe obrazul meu. Îl privi pe Reaver plecându-și capul, observând cât de mult se apropiase dragoninul de mine. Începu să-și dezvăluie colții.

I-am întors capul spre mine, iar ochii săi aurii își pierdură duritatea. Atunci când mă privea, se umpleau de căldură. Tot timpul fusese așa. Chiar din prima clipă pe care o petrecuserăm împreună la Perla Roșie. Voiam să-i spun atâtea. Erau atât de multe de împărtășit, însă tot ce am reușit să-i zic fu:

– Mi-a fost dor de tine.

Fața lui Casteel fu luminată pentru o clipă de o strălucire alb-argintie. Nici măcar nu tresări,

însă maxilarul său zvâcni atunci când cătușa din piatră de umbre căzu pe podea.

– Nu te-am părăsit niciodată, îmi zise.

– Știu, i-am răspuns, cuprinsă de lacrimi.

– Cealaltă mână acum! Îi ordonă Reaver.

Casteel își mută greutatea pe brațul stâng, iar soldurile sale se împinseră și mai tare în ale mele. Îi simțeam acum dorința, era lungă, groasă și rigidă. Ochii săi aurii străluceau.

– Ești în siguranță aici?

– Noi suntem în siguranță aici, i-am zis, mângâindu-i părul, în timp ce o altă mică explozie argintie luminează spațiul dintre pat și trupurile noastre. Pe moment, cel puțin.

Îmi privea buzele. Era cuprins de dorință, iar felul în care mă privea mă făcea să tremur.

– Poppy, îmi șopti el.

Cealaltă cătușă din piatră de umbre lovi podeaua, iar Kieran strânse cu repeziciune lanțurile, pe când Casteel se apleca să mă sărute. Îi simțeam respirația atingându-mi buzele.

– Părăsiți încăperea cu toții! Acum, le ceru Casteel celorlalți.

Pașii lor se îndepărtară de noi, însă Kieran ezită, rămânând lângă noi pe podea. Era cuprins de îngrijorare.

– Cas...

Fu singurul moment în care Casteel își luă ochii de la mine. Își întoarse capul spre Kieran. Ridică mâna bandajată, apucându-l pe vârcolac de ceafă. Cei doi își aplecară capetele și își lipiră frunțile. Am simțit o emoție dulceagă răsărind între ei, mai puternică decât îngrijorarea.

– Ți mulțumesc! zise Casteel.

– Pentru ce? îl întreabă Kieran.

– Pentru tot.

Kieran se cutremură și rămase vreme îndelungată cu fruntea lipită de a lui Casteel, înainte să se îndepărteze. Atunci când Kieran se apropie de mine, Casteel nu încercă să-l

oprească, așa cum făcuse cu Reaver. Kieran îmi dădu părul de pe față și îmi sărută fruntea. Emoțiile îmi umplură gâtul, dar nu mai știam dacă erau ale mele, ale lor sau o combinație a tuturor emoțiilor din acea încăpere.

Kieran nu zise nimic pe când se îndepărta, iar mie îmi venea să nu îl las să plece. Nu înțelegeam de unde provenea acea dorință. Dacă îmi aparținea sau era a lui Casteel. Nu știam de ce mi se părea greșit că *nu* încercam să-l opresc.

Apoi însă, eu și Casteel am rămas singuri, iar ochii aceia aurii și frumoși, plini de pasiune și de iubire, mă priveau. Eram doar noi doi, și nimic *altceva* – *absolut nimic* – nu mai conta. Nici mizeria, nici sângele ce-i acoperea pielea. Nici ceața de afară sau Temuții pe care-i chemasem fără să vreau. Nici ceea ce avea să urmeze – Regina de Sânge sau războiul.

Eram doar *noi doi*, iubirea noastră și nevoia de a sta îmbrățișați.

– Cas, am șoptit.

El mă privea nemișcat, iar eu aveam impresia că nici măcar nu mai respira. Însă dintr-odată se mișcă asemenea unui posedat. L-am simțit în mine, dorința și pasiunea lui încolăcindu-se în jurul dorinței și al pasiunii mele. Simțeam din nou acea apăsare înflorind, vibrând și pulsând, încălzindu-mi sângele și pielea.

Nările lui se dilatară, iar ochii săi aurii erau și mai strălucitori acum. Nu mă rușinam deloc pentru că observa cât eram de excitată.

– *Poppy*, repetă el și mă sărută.

Sărutul acela...

Nu era deloc delicat. Ne-am unit într-o învălmășeală de buze, dinți și emoții extraordinar de puternice. Mâna lui îmi cuprinse șoldul, în timp ce eu l-am prins de păr. Săruturile lui mă înnebuneau. Erau sălbatice. Posesive. Genul de sărutări de care mă lăsam acaparată cu dragă inimă. Limba lui

îmi cerceta interiorul gurii, încolăcindu-se în jurul limbii mele, iar eu simțeam gustul sângelui meu, plin și cald. Eram cuprinsă de un sentiment sălbatic, complet necunoscut.

Își mișca gura peste gura mea, iar colții lui îmi zgâriau buza de jos. Mi-am încolăcit picioarele în jurul taliei sale, însă mâna lui, ce-mi cuprindea șoldul, mă liniști. Își ridică privirea, respirând apăsător. Un picur de sânge strălucea pe buza sa.

Mi-am ridicat capul și am sorbit acea picătură, trăgându-i buza între ale mele. El gemu, închizând ochii pentru o clipă. Atunci când îi deschise din nou, aceștia străluceau, asemenea aurului topit.

Casteel se puse în genunchi, trăgându-se de pe mine. Înainte să intuiesc ce avea de gând, mă prinse iar de șolduri. Mă întoarse pe burtă și mă ridică în genunchi.

– Vreau să-ți simt pielea, zise el pe un ton pe care abia îl recunoșteam.

Coadă mea de păr împletit îmi căzu într-o parte în vreme ce una din mâinile sale îmi căuta marginea tunicii, pe care mi-o trase apoi peste cap. Tunica ajunsese mototolită în jurul încheieturilor mele de la mâini.

Duritatea felului în care trase de material, care se blocă pentru o clipă în jurul sânilor mei, îmi făcu sângele să clocotească. Mâna lui însă... Blândețea cu care își trecu palma peste spatele meu îmi făcea inima să bată cu putere.

Își trecu mâna peste fesele mele, ajungând între coapse, și mă atinse în cel mai fierbinte loc al meu. M-am cutremurat...

Corpul meu se smuci când îmi rupse pantalonii, dezvelindu-mi fesele și acea zonă umedă și sensibilă. Mi-am întors capul într-o parte, surprinzându-l. Am început să mă întorc cu totul...

Un sunet alarmant și cutremurător umplu încăperea. Instinctul mă făcu să înlemnesc, cu

toate simțurile în alertă. L-am privit pe Casteel, însă el era concentrat la ruptura pe care o făcuse în pantalonii mei. Părea la fel de înfometat ca mai înainte, însă acum știam că nu tânjea după sângele meu, ci după altceva.

Îmi ridică șoldurile, dar abia l-am văzut mișcându-se. Știam doar că gura lui era lipită de mine. Mi se tăie respirația. Limba lui începu să exploreze zona aceea umedă și fierbinte din mine, pe când își întorcea capul, smulgându-mi un țipăt de plăcere, în vreme ce unul dintre colții săi îmi atingea mugurul de carne extrem de sensibil. Mișcările limbii sale erau ferme și hotărâte. Mă lingea și mă absorbea. Se *desfăta*, hrănindu-se cu aceeași disperare cu care se hrănise din gâtul meu. Mă pierdusem. Corpul meu încerca să țină pasul, însă mâinile sale mă țineau locului.

Casteel mă devora.

Tremuram, cuprinsă de o căldură feroce și intensă – aproape prea intensă. Degetele de la mâini mi se încovoieră când el își trecu din nou colțul peste mugurul meu de carne. M-am cutremurat, țipând de plăcere. Buzele lui cuprinseră carnea, iar senzația era foarte asemănătoare cu cea pe care o simțisem atunci când mă mușcase de gât. Era prea mult.

M-am abținut să nu țip, pe când simțeam că mă sparg în mii de cioburi înveșmântate în mătase, fiind cu greu în stare să mă controlez în vreme ce eram cuprinsă de spasme de plăcere. Tremuram atunci când își îndepărtă gura. Am simțit cum mă sărută pe spate.

– Miere, mârâi el. Ai gust de miere, iar pielea îți miroase a iasomie. Fir-ar!

L-am privit. Am văzut că își duse mâna la pantalonii mei. Trase de ei, iar nasturii săriră peste podea. Corpul meu fu învăluit de căldură atunci când am văzut că își trage în jos pantalonii murdari, eliberându-și bărbăția lungă, tare și groasă.

Se întinse peste mine, sărutându-mi maxilarul și gâtul, făcându-mă să simt un fior fierbinte de-a lungul șirei spinării. Senzația pielii lui peste spatele meu mă făcu să tremur.

Își trecea buzele peste pielea mea, iar mai apoi i-am simțit colții atingându-mi rana de la gât pe când vârful mädularului său atinge miezul meu umed. Nu își înfipse colții în mine. Îi ținea acolo, în timp ce își încolăcea un braț în jurul șoldului meu, cuprinzându-mi bărbia cu cealaltă mână. Își lăsă capul pe spate și într-o parte. Am fost cuprinsă de un alt fior care îmi tăie răsuflarea. Mușchii mei se încordară din nou într-o clipită. Gemeam în timp ce nerăbdarea mă cuprindea.

– Nu sunt... începu el să zică. Corpul său tremura peste al meu, în timp ce îmi mângâia obrazul, gâtul și brațele, curba taliei. Îmi apucă șoldurile, degetele lui apăsându-mi carnea, iar vocea lui era groasă și plină de dorință. O șoaptă răgușită. Nu sunt... nu sunt în control.

Dorința declanșată de cuvintele lui trecu prin mine vijelios, făcându-mi sângele să clocotească. Senzația era atât de intensă, întărindu-mi sfârcurile și făcându-mă să tremur.

– Nici eu, i-am răspuns.

– Slavă zeilor! icni el, sărutându-mă.

După ce își dezlipi gura de a mea, Casteel mă mușcă din nou de gât, afundându-se adânc în mine. Am țipat, arcuindu-mi spatele. Plăcerea și durerea de care eram cuprinsă trecură prin mine, atingându-mi fiecare nerv și declanșând în mine un extaz pur. Felul în care simțeam că mă umple și mă întinde nu lăsa loc pentru altceva. Mă domina cu prezența sa.

Casteel mă ținea acolo, în genunchi, cu spatele arcuit, în timp ce colții săi rămaseră înfipti în gâtul meu. Se mișca în spatele meu, repede și cu putere, în timp ce sorbea profund din mine. Simțeam fiecare sorbitură și fiecare

mișcare a lungimii sale în tot corpul. Greutatea sa – forța cu care intra și ieșea din mine – mă lipi de podea, ținându-mă acolo. Răceala podelei ce-mi cuprindea sânii și căldura trupului său pe care o simțeam pe spate, în timp ce-mi ținea capul ridicat și gâtul expus, trimiteau șocuri de plăcere indecentă prin mine.

Dintr-odată, mă ridică din nou în genunchi, trăgându-mă și lipindu-mă de pieptul său. Tunica îmi căzu complet, însă brațul său mă trase, iar mâinile sale se aflau acum sub sânii mei. Mă penetra furtunos, iar gemetele pe care le scotea în timp ce se hrănea – gemetele pe care *eu* îl determinam să le scoată – erau *scandaloase*. Și le *savuram*.

Se ridică în picioare dintr-odată. Am icnit surprinsă când picioarele mi s-au săltat de la podea. Zeilor, puterea lui...

Casteel se întoarse dintr-odată, proptindu-mă de capul patului.

– Pregătește-te, Regina mea!

Vocea lui mă aduse din nou aproape de orgasm. M-am ținut de capul patului, nefiind deloc pregătită. Mă ridică pe vârfuri, proptindu-și șoldurile pe fesele mele. Își afundă o mână în părul meu, trăgându-mi capul pe spate.

Când am simțit că gura lui se închide peste semnul lăsat de mușcătură, am fost copleșită de dorință. Se mișcă, dezlipindu-mă de capul patului, împingându-mă în jos, proptindu-mi șoldurile de baza patului. Gura îi era în continuare lipită de gâtul meu, iar el era adânc în mine, pătrunzându-mă din nou și din nou. Degetele mele se înfipseră în pătură, în timp ce gemeam. Își trecu un braț pe sub genunchiul meu. Îmi ridică un picior, schimbând unghiul, iar acum mă pătrundea mai adânc. Îl simțeam mult mai intens. După care parcă *înnebuni*.

Nu aveam scăpare, copleșită de mișcările frenetice ale șoldurilor sale și de gura care sorbea din gâtul meu. Nici nu voiam să scap. Nu știam ce spunea asta despre mine – faptul că nu mai aveam control și nici o limită. Mi se părea că mă posedă cu totul, iar eu acceptam asta voit, în timp ce tăblia patului începu să se izbească de zid cu repeziciune. Gemetele lui. Umezeala sa. Felul în care mă domina total...

Trupul meu se încordă. Orgasmul veni brusc și puternic, explodând în mine în valuri ce pulsau. Cu toate acestea, el nu se opri. Continua să mă pătrundă, iar șoldurile lui se frecau de mine în timp ce eu aveam senzația că pic...

Casteel își luă gura de pe gâtul meu și ieși din mine. Mă întoarse pe spate și mă apucă de șolduri, trăgându-mă spre marginea patului. Intră din nou în mine. Îmi lăsam capul pe spate în timp ce icneam...

Dintr-odată se opri, privindu-mă.

Am observat că privea lanțul delicat de aur pe care stătea inelul său, aflat între sâni mei.

– L-am purtat aproape de inima mea de când l-am primit.

Casteel se cutremură și mă sărută, amuțindu-și tipătul în timp ce se împingea în mine. Mă sărută și mă tot sărută, după care își ridică privirea. Buzele sale roșii ca rubinele se despărțiră.

– Niciodată, mârâi el, punctând fiecare cuvânt cu mișcări puternice din șold. Niciodată nu vom mai sta despărțiți.

– Niciodată, am șoptit, tremurând datorită gustului pe care l-am simțit pe buze – gustul sângelui și al trupului meu.

Își lăsă capul pe pieptul meu. Își trecu vârfurile colților peste sfârc și apoi le afundă în areolă. Trupul meu se arcui pe când el mă mușca.

L-am strâns în brațe, mângâindu-i capul, pe când îmi încolăceam picioarele în jurul șoldurilor sale neobosite. Ațâță din nou focul din mine, până când mușchii din interiorul meu se încordară și mai apoi se relaxară. Casteel icnea, mârâia, iar mișcările lui deveniră din ce în ce mai rapide și mai frenetice. Simțurile mele se deschiseră larg, conectându-mă cu el, și simțeam doar gustul dorinței sale, al iubirii lui. Și se potrivea cu al meu, înconjurându-ne. Niciodată nu mă simțisem așa.

- Te iubesc, i-am zis, oftând, în timp ce atingeam un nou orgasm.

Gura lui se ridică de pe sânul meu spre buzele mele.

- Pe vecie, zise el și mă pătrunse adânc, încordându-se. Nimic nu ne oprea să cădem dincolo de margine, tremurând, cuprinși de extaz.

Împreună.

Pe vecie.

Întotdeauna și pentru vecie.

CAPITOLUL 32

Casteel

O priveam pe Poppy trecând prosopul de-a lungul brațului meu, ștergând urmele de săpun. Toată atenția mea era îndreptată asupra ei. O priveam ca un obsedat.

Cămașa pe care o purta alunecă din nou de pe umărul ei. Se luptase cu mâneca cămășii de când se îmbrăcase cu ea, dar îmi părea bine că pierdea lupta.

Avea pistrui pe acel umăr. Nu-i observasem până atunci. Chiar sub clavicula ei delicată. Îi vedeam printre şuvițele părului ei, deoarece își despletise coada. Părul i se revărsa în valuri de bucle pe jumătate formate.

Poppy se schimbase.

Pistruii de pe nas și obraji aveau o culoare mai întunecată acum, din cauza timpului petrecut la soare. Părul îi crescuse, iar vârfurile ce rămăseseră umede după baia scurtă pe care o făcuse îi atârnavă până aproape de șezut. Fața i se subțiasse un pic. Nu cred că altcineva observase, însă eu o făcusem și mă gândeam că poate nu mânca suficient. Și că...

Nu puteam să mă gândesc la așa ceva fără să nu-mi vină să dărâm pereții ce ne înconjurau. Muritorii buni la suflet care ne adăpostiseră nu meritau una ca asta, așa că m-am concentrat asupra ochilor ei.

De fiecare dată când genele i se ridicau, simțeam de parcă întreaga casă se mișca.

Ochii ei erau așa cum îi văzusem în vis – de un verde primăvărativ străpuns de fuiore de un argintiu luminos. Rămăseseră așa și atunci când îmi revenisem.

Schimbarea ei nu era doar fizică. Emană o *pace* pe care nu o mai văzusem până atunci. Nu era vorba despre calm, deoarece continua să aibă o energie frenetică, de parcă simpla sa prezență făcea ca aerul din jurul ei să se stârneasă. Însă ceva în ființa ei se liniștise acum. Să fi fost vorba despre încrederea în forțele proprii? Sau vreo revelație? Nu știam. Orice ar fi fost, o făcea să fie cea mai frumoasă ființă pe care o văzusem vreodată.

Nu-mi luam ochii de la ea decât atunci când clipeam. Atunci când o făceam, mi se întâmpla ceva ciudat. Mă simțeam de parcă nimic nu era aievea – eram cuprins de o panică stranie și mi se părea că halucinez. Mi s-a întâmplat atunci când am mers la toaletă pentru a mă ușura și a mă bărbieri. În încăpere era întuneric. Nu exista electricitate. Lumina slabă din dormitor nu reușea să străpungă beznă. Preț de o clipă, am avut impresia că mă întorsesem în acea celulă. Am simțit din nou cătușele în jurul încheieturilor mâinilor și ale gleznelor. În jurul gâtului. M-am blocat, sprijinindu-mi o mână de chiuveță, cealaltă cuprinzând briciul.

Așa mă găsi Poppy.

Aduse o lampă cu ea, lăsând-o lângă măsuta de toaletă. Nu zise nimic. Își încolăci brațele în jurul taliei mele și mă îmbrățișă din spate, stând așa până când panica mă părăsi. Până când am reușit să mă bărbieresc.

Nu îmi venea să cred că era acolo.

Nu îmi venea să cred că *eu* eram acolo. Întreg. Aproape bine. Aveam goluri de memorie. Goluri întunecate, cauzate de setea de sânge. Însă acum eram într-o cadă, pusă într-un colț al unei încăperi, sub ceea ce

puteam să jur că era un tablou ce înfățișa munții Skotos.

În timp ce Poppy mă îmbia în apa caldă și curată, insistând să mă spele, îmi povesti tot ce se întâmplase. Ce se petrecuse în Massene. Despre femeia bătrână care canalizase esența primitivă. Ce se întâmplase în Oak Ambler. Despre recuperarea ciudată a lui Tawny și adevărul despre identitatea lui Vikter. Despre cele văzute sub castelul Redrock și în Templul lui Theon. Ce-i spusese Isbeth despre tatăl ei. Motivul pentru care Malik rămăsese în Carsodonia. Știam deja câte ceva din ce îmi spunea. Alte lucruri le auzeam pentru prima oară. Tot ce-mi spuse îmi provocă durere, iar furia începu să mi se strângă în măruntaie, aproape stricând gustul tocanei groase și înmiresmate ce ne fusese adusă.

Uram să văd că fața ei era cuprinsă de vinovăție. De durere. Știam că Regina mea putea să aibă grijă de sine. Mă aflam acum alături de ea datorită puterii sale. A curajului său. Dar știam că ar fi trebuit să mă aflu alături de ea ca să o ajut să poarte toate greutățile.

Însă nu fusese complet singură.

Trebuia să-mi reamintesc constant acest aspect. Era singurul motiv pentru care nu cădeam pradă unui cu totul alt gen de sete de sânge. Promise sprijin. Kieran îi stătuse alături. Și alții, însă Kieran... faptul că știam că el fusese alături de ea mă ajuta să îmi stăpânesc furia.

Eram mândru de ea și de tot ce făcuse. Asta mă ajuta. Poppy era de-a dreptul extraordinară.

Iar eu nu fusesem nimic mai mult decât un monstru legat cu lanțuri de un zid atunci când ea venise să mă elibereze. Nu fusesem în stare nici măcar să-i ajut. Simțeam o apăsare în piept. Fusesem o povară pentru ei. Veriga cea mai slabă.

La naiba! Îmi venea greu să recunosc una ca asta.

- Știi, zise Poppy, smulgându-mă din gânduri, pe când îmi afunda mâna dreaptă în apă. Pantalonii pe care mi i-ai rupt? Ochii ei frumoși și neliniștitori mă priviră, în timp ce îmi ridica brațul drept, ștergându-l de clăbuci. Era singura pereche de pantaloni pe care o aveam.

Presiunea pe care o simțeam în piept se mai domoli. Pesemne îmi simțise emoțiile contradictorii și gândurile.

- Aș minți dacă ți-aș spune că-mi pare rău de soarta lor, i-am zis.

Rânji jucăuș în timp ce îmi trecea prosopul peste partea superioară a brațului.

- Îți apreciez sinceritatea, zise ea.

Am privit-o pe când își lăsa capul într-o parte. Șuvițele ei roșcate se dădură laoparte, lăsând să se vadă cele două răni mici și rotunde de la gât. Văzându-le, corpul îmi reacționează ciudat, reacția mădularului meu fiind în contradicție cu gândurile mele.

Nu eram obișnuit cu asta, pentru că de obicei cele două capete îmi erau pe aceeași lungime de undă când venea vorba despre Poppy.

- Ai mai auzit vreodată vorbindu-se despre *viktori*? mă întrebă ea.

- Nu, însă, având în vedere cum s-a comportat Vikter cu tine, cred că are sens.

Bărbatul se purtase de parcă era tatăl ei, nefiind deloc impresionat de mine. Mă făcea să mă întreb cât de multe văzuseră și știau *viktorii*.

- Tawny mi-a zis că era mândru de mine, șopti ea.

Am înlemnit.

- Crezi cumva că nu era?

- Nu știu, recunosc ea, vorbind răgușit. Speram să fie.

- Cu siguranță era mândru de tine, fie că știa, fie că nu care era scopul său ca *viktor*, am insistat. Trebuie să fi fost mândru de tine.

Ea încuviință din cap.

M-am aplecat și am sărutat-o pe frunte.

– Bărbatul acela – sau ce-o fi fost – te iubea de parcă erai carne din carnea lui. Era mândru de tine.

Poppy clipi cu repeziciune și îmi zâmbi.

– Lasă-te pe spate! N-ai scăpat încă...

– Da, Regina mea, am zis, conformându-mă, iar ea se apropie de mine, înfiorându-se ușor. Te doare? am întrebat-o.

Ochii ei mă priviră.

– M-ai mai întrebat același lucru de cinci ori.

– De șapte ori, am zis. Îmi aminteam doar că mă hrănisem din ea – din încheietura mâinii și de la gât. Știam că nu fusesem tandru. Rănile de la gât stăteau drept mărturie. Zi-mi, te-a durut?

Poppy observă la ce mă uitam.

– Abia am simțit mușcătura, zise ea.

O spusese și înainte, dar știam că mințea. Mai știam că nici după aceea nu fusesem prea tandru cu ea.

– Ai tresărit, am zis.

– Nu e vorba despre asta. Doar o durere în tâmplă și în maxilar. N-are nimic de-a face cu tine. A și trecut.

Nu știam dacă să o cred sau nu.

– Am fost destul de dur cu tine. În timpul hrănirii și după.

Opri prosopul deasupra încheieturii mele.

– M-am bucurat de fiecare clipă mai mult decât crezi, zise ea.

Fericirea mă cuprinse, fără să mă simt îngâmfat. Dintr-odată, o altă grijă răsări în mintea mea, amintindu-mi de altceva. Poppy îmi povestise multe, dar ceva nu menționase încă.

– Ai aflat până la urmă că trebuie să te hrănești cu sânge? am întrebat-o.

Poppy se lăsă pe spate, ținându-mă de braț și încuviințând din cap.

– Se pare că toți zeii trebuie să se hrănească – nu așa mult ca atlantienii. Și nu neapărat dintr-un alt zeu sau atlantian. E bun orice fel de sânge, însă nu și cel de dragonin. Făcu o pauză, încruntându-se. Dar nu mi-e limpede cât de des ar trebui să mă hrănesc. Faptul că-mi folosesc abilitățile va face ca nevoia să apară mai des. Același lucru se poate întâmpla dacă sunt rănită.

– Așadar, trebuie să te hrănești, am zis, ridicându-mi încheietura spre colții mei...

Poppy mă opri, iar strânsoarea ei era caldă.

– Nu-ți irosi sângele. Ai nevoie de el și chiar ar mai trebui să bei.

– Am băut foarte mult din tine, Poppy.

– Mă simt bine, zise ea, aplecându-se spre mine și privindu-mă în ochi. A trebuit să mă hrănesc acum câteva zile, chiar înainte să ajungem pe drumul ce trece printre Trei Râuri și Podul Alb. Simțeam nevoia să mă hrănesc. Trebuia s-o fac.

– Kieran, am zis, privind-o. Te-ai hrănit din Kieran.

Își lăsă capul într-o parte.

– Cum de nu sunt surprinsă de faptul că ți-ai dat seama?

Eram ușurat că vârcolacul o ajutase. Știam că încercase să o facă să se simtă cât mai confortabil și în siguranță, și nu exista rușine pentru așa ceva. Zeilor, îi datoram atât de multe lui Kieran.

– Mă gândeam că nu aveai cum să apelezi la altcineva. Ești apropiată de Delano și de Vonetta – și de ceilalți –, însă relația cu Kieran e... altfel.

– Într-adevăr, șopti ea, aplecându-se și sărutându-mi brațul. Și m-am gândit că nu te deranjează să mă hrănesc din el.

– Puțin îmi pasă din cine te hrănești la nevoie.

– Chiar așa!? zise ea, ridicând dintr-o sprânceană.

– Chiar așa.

– Așadar, dacă aș decide să mă hrănesc din Emil, zise ea, iar maxilarul meu se încordă. Sau din Naill...

– Bine. Ai dreptate, am recunoscut. Nu i-aș fi reproșat niciodată că s-ar fi hrănit dintr-o persoană anume. Când venea vorba despre persoana în cauză însă, ar fi trebuit să se ferească de mine după aceea. Doar din Kieran ai voie să te hrănești.

Poppy râse cu blândețe.

– Am așteptat cât de mult am putut, pentru că nu doream să mă hrănesc din altcineva în afară de tine.

– Îți mulțumesc că-mi spui asta, știi doar cât sunt de egoist. Dar să știi, Poppy, că nu-mi doresc să te abții. Știi bine asta, nu-i așa? I-am căutat privirea. Sănătatea ta e mai importantă decât geloziiile mele.

– Chiar știi, zise ea, mușcându-și buza de jos. M-am simțit altfel când m-am hrănit din el. Puteam să-i văd amintirile, însă a fost complet diferit de felul în care se întâmplă între noi.

– Așa e, am zis, dându-i o șuviță de păr după ureche. Hrănirea din alții nu e la fel de intensă. Noi ne putem controla emoțiile într-o anumită măsură în timpul hrănirii, așa cum putem face ca mușcătura noastră să fie temută sau dorită.

– Mă gândeam la asta, zise ea, rânjind. Te-ai simțit așa când te-ai hrănit din alții? Vreau să știu, din... curiozitate.

– Da, din curiozitate, am zis, zâmbind și trecându-mi degetele peste obrazul ei.

Ea își ridică bărbia.

– Întreb doar pentru că încerc să fiu informată, Cas, zise ea.

Am tremurat de plăcere. Nu puteam să-mi opresc reacția.

– Nu-mi spune așa, i-am cerut.

Își încreți nasul.

- De ce? Îți place când îți spun așa.

- Tocmai asta-i problema. Îmi place prea mult, i-am zis, iar ea zâmbi larg și luminos. Zeilor, puteam trăi doar de dragul acelor zâmbete. Înfloream datorită lor. Mai aveam multe de discutat.

Foarte multe.

Zâmbetul lui Poppy se estompă puțin, în timp ce eu îmi sprijineam brațul drept de marginea căzii.

- Știu. Mă gândesc că putem discuta despre cum să scăpăm din Carsodonia atunci când Kieran și fratele tău se întorc.

Fratele meu.

Am cuprins cu putere marginea căzii. El și Kieran ieșiseră pe când ceața încă acoperea orașul, asigurându-se că nimeni din împrejurimi nu alertase Coroana.

Poppy privi spre ușă.

- Sper să nu se rănească unul pe altul. Se încruntă. Prea tare.

- Îți faci griji pentru Malik? am întrebat-o. Ai încredere în el?

- L-am crezut atunci când mi-a dezvăluit motivul pentru care a rămas aici. I-am gustat emoțiile. O iubește. Însă am simțit și vinovăție, și agonie sub acea iubire. Nu știu dacă din cauza a ceea ce a făcut rămânând aici sau din altă pricină.

Am simțit un stop de empatie pentru el. Doar un strop. Nu îmi permiteam să-mi pară rău de el până când nu eram sigur că nu ne înșela în vreun fel.

Până nu aflam dacă trebuia să-l ucid sau nu.

În afară de asta, nu știam ce să cred. Voiam să cred că alegerile sale fuseseră determinate de iubire, însă nu-mi convenea că alesese un Revenant în detrimentul familiei și al regatului său.

Chiar dacă și eu aș fi procedat la fel de dragul lui Poppy.

Însă Revenantul în cauză...

Era sora lui Poppy.

Ce legătură avea sora ei cu tot ce se întâmpla?

Și cum aveam să-i dau vestea lui Poppy?

Poppy începu din nou să mă șteargă cu prosopul, ajungând la însemnul aurit al cununiei. Se opri brusc.

– Te mai doare? mă întrebă șoptit.

Vedeam că se uita la ciotul degetului meu. Infecția dispăruse. Datorită sângelui ei, pielea mea își revenise și era acum lucioasă și rozalie, cicatrizându-se peste rană.

Poate că și Malik ajutase ca infecția să-mi dispară.

Mă rog...

– Mă doare că știi cum de a ajuns așa degetul meu, i-am zis.

Ea clătină din cap, închizând ochii.

– Nu pentru mine trebuie să te îngrijești, îmi zise.

– Bunăstarea ta e tot ce contează, i-am spus.

Ea se înfioră, aplecându-se și sărutându-mi încheietura degetului. Îmi afundă mâna în apă și întinse prosopul peste marginea căzii. Își scoase lăntișorul pe care se afla inelul meu.

– Asta e al tău. Ți aparține, îmi zise, privindu-mă intens, fascinant. Oare poți purta inelul pe mâna dreaptă?

Mi-am dres vocea, deși gâtul încă mă ustura.

– Îl pot purta oriunde dorești.

– Oriunde? glumi ea, în timp ce degetele ei se chinuiau să desfacă încuietoarea lăntișorului.

– Oriunde vrei, i-am zis. Pe oricare deget de la mână sau de la picior. Îl pot purta prin sfârc. Sau pot să-l topesc și să-i dau o altă formă care să-mi străpungă vârful mădularului. S-ar putea să-ți placă ultima variantă.

Poppy mă privi.

– În... *mădular*?

Mădularul în cauză se întări datorită vocii ei și a felului în care buzele ei pronunțară cuvântul. Am încuviințat din cap.

Obrajii ei se înroșiră în timp ce ea se aplecă spre mine.

– Se poate una ca asta?

– Normal.

– Și nu te-ar durea foarte tare, ca să-l... treci prin...

– Probabil doare mai tare ca focurile Abisului.

Privi pentru o clipă inelul.

– Și... de ce să-mi placă așa ceva?

Zeilor!

Iubeam curiozitatea ei.

– Am înțeles că multora le place senzația pe care le-o oferă.

– Vai, zise ea, suspinând. Și cel care îl poartă se simte la fel de bine?

– Cum să nu, am rânjit, observând că și gâtul i se înroșise.

– Ce interesant! murmură ea, încruntându-se. Aș fi dat orice să aflu la ce anume se gândea. Ea ridică inelul. Cred că mai bine ar sta pe degetul arătător al mâinii tale drepte. Rânji pentru o clipă. Pentru o vreme, cel puțin.

– Pentru o vreme, am zis, chicotind.

Ea se ridică în genunchi pe când eu îi întindeam mâna mea dreaptă. Respiram greoi. Nu crezusem niciodată că puteam să trec într-o clipă de la a vorbi despre mădularul meu la a fi sufocat de emoție, însă asta era situația. Am privit-o punându-mi inelul pe deget, încălzit de atingerea trupului ei. Dintr-odată, văzând inelul pe mână, mă simțeam complet.

Mă simțeam reînnoit.

Ochii ei frumoși mă priveau.

– Tot întrebi dacă eu sunt bine, zise. Tu cum ești?

Simțeam din nou o apăsare în piept, însă de data aceasta senzația era mult mai rece și mai brutală. Într-o clipă, percepeam din nou aceea senzație de panică – de parcă eram înlănțuit și nu mă puteam opune.

Îmi era teamă că nu puteam să-i fiu de ajutor.

– Cas, șopti ea.

Am răsuflat cu greutate și mi-am întrepătruns degetele cu ale ei.

– Cred că trebuie să lucrez mai mult cu mine, ca să-mi ridic scuturile emoționale în preajma ta, i-am zis.

– Nu încerc să-ți citesc emoțiile, replică Poppy, îmbufnându-se. Bine. Mint. Încerc. Știu că nu ar trebui... nu vreau să aflu prin ce ai trecut, mai ales că ți-am văzut rănilor. *Tăieturile*. Sunt atât de multe!

– Mi-au luat sânge, i-am zis, privind-o în timp ce mâinile noastre se atingeau. Zilnic, pentru o vreme. Mi-au pus sângele în niște fiole. M-am gândit că îl foloseau pentru Revenanți, însă s-au oprit cu câteva zile înainte să vii tu.

– Se poate ca Isbeth să-l fi folosit pentru Revenanți, însă cred mai degrabă că l-a folosit pentru Binecuvântare. Și ea privea mâinile noastre împreunate, și am stat amândoi în tăcere un moment prelung. S-a purtat cu tine... la fel ca înainte?

Pieptul îmi ardea în timp ce o priveam.

– Nu s-a atins nimeni de mine de data asta. Nu ca înainte.

Ea suspină, relaxându-se.

– Mă bucur să aud asta, dar nu schimbă cu nimic suferința prin care ai trecut. Mai ales că te-a ținut în acel loc. Aveai urme de mușcături pe picior. Erai înfometat... Se opri, trăgând puternic aer în piept. Când mă privi, am observat că fâșiile argintii de *eather* din ochii ei străluceau. Știu că ai să-mi spui că n-ai nimic. Că ești bine. Știu că ești puternic. Ești cea mai

puternică persoană pe care o cunosc, însă te-au făcut să suferi.

Se aplecă, sărutându-mi degetul, sub inel. Sărutul ei mă încălzi.

– Mi-ai spus odată că nu trebuie să fiu tot timpul puternică atunci când sunt alături de tine. Că pot să *nu* mă simt bine, îmi zise ea, iar mușchii gâtului începură să mă doară. Mi-ai spus că e datoria ta de soț să te asiguri că nu trebuie să mă prefac. Ei bine, e și datoria mea de soție să mă asigur că știi asta. Ești adăpostul meu, Cas. Acoperișul și zidurile mele – fundația mea. Iar eu îți aparțin.

Simțeam un nod în gât în timp ce priveam tabloul ce înfățișa un lanț muntos cuprins de cețuri. Îmi venea să-i spun că sunt bine. Așa făcusem și ultima oară când părinții mei sau alții mă întrebaseră cum mă simțeam. Chiar și Kieran. Deși știam că nu aveam cum să-l mint. Nu doream ca ei să-și facă griji pentru mine. Petrecuseră destulă vreme îngrijorându-se. Nu voiam ca Poppy să fie îngreunată de asemenea griji. Avea destule pe cap.

Însă nici nu voiam să mă prefac în fața ei.

Nu ca înainte.

Eram în siguranță alături de ea.

– O vreme, m-am temut că nu aveam să-ți mai aud vocea decât în vis, i-am zis. Îmi era greu să vorbesc despre asta, însă m-am forțat s-o fac. Nu mi-a fost teamă că n-aveai să încerci să mă salvezi. Știam că aveai s-o faci. Mă speria gândul, însă și mai tare mă speria întunericul celulei. Foamea. Știam că până la urmă aveam să cedez din cauza lor. Că aveam să mă pierd. Că nu aș mai fi fost în stare să-mi recunosc propriul nume când mi l-ai fi pronunțat. Așa că, da, nu sunt... Am înghițit în sec. Nu sunt tocmai bine, însă îmi voi reveni.

– Da, șopti ea. Așa e.

Am tăcut amândoi îndelung. Până la urmă, am privit-o și am văzut *devotamentul* din ochii

ei.

Inima îmi sălta de fericire când vedeam cum mă privea.

– Nu te merit, i-am zis.

– Nu mai vorbi așa! Normal că mă meriți.

– Chiar nu, i-am zis, sărutându-i mâinile. Însă am să mă asigur că voi fi demn de tine, de acum înainte.

– Atunci, eu am să mă asigur că înțelegi că deja ești, îmi zise.

Am rânjit slab.

– Ar trebui să ies din cadă. Kieran probabil s-a întors, am zis.

Aveam și alte lucruri pe care trebuia să i le împărtășesc. De care trebuia să-mi aduc aminte.

– Așa e, zise ea. Se întoarse. Mi-a vorbit prin intermediul *notam*-ului. S-a întors de câteva minute. Cred că doar vrea să ne mai dea timp.

– Trebuie să recunosc, am zis, apucând marginile căzii pe când mă ridicam, că sunt gelos pe toată treaba asta cu *notam*-ul.

– Ei bine, eu am abilitatea asta, iar voi aveți colți, auz special. Vedeți mai bine și aveți mirosul mai ascuțit decât mine, zise Poppy. Se ridică și ea, iar atenția îmi fu atrasă de tivul cămășii ce flutura în jurul coapselor sale, abia acoperindu-i fesele rotunde. Mi se pare corect să am avantajul ăsta.

M-am chinuit să nu-i mai privesc coapsele.

– Presupun că ești dezamăgită că nu-ți poți schimba întruparea, am zis.

– Chiar sunt, recunosc, începând să mă șteargă cu prosopul.

– Mă descurc și singur.

– Știu, îmi zise, făcându-mi semn să ies din cadă. Însă, momentan, simt nevoia să te ajut.

– Cum să nu, am murmurat, privind-o cum trecea prosopul de-a lungul șoldului meu, spre partea inferioară a abdomenului, acolo unde mușchii mei păreau mult mai reliefați decât ar fi trebuit să fie.

Trebuia să mai mănânc din acea tocană, îmi trebuiau mult mai multe proteine. Sângele ei mă ajutase să-mi revin, însă trebuia să mănânc și altceva, ca să pun la loc greutatea pierdută.

Poppy trecu prosopul peste spatele meu. Și, brusc, nu m-am mai gândit la toate kaloriile de care aveam nevoie.

Ea se lăsă dintr-odată pe vine, trecând prosopul în josul piciorului meu stâng. Capul ei... era *chiar acolo*. La câteva degete de mădularul meu, și n-aveam cum să ignor situația. Gâtul mi se uscă. Ridică prosopul, mutându-l spre interiorul coapsei, încet. Tremuram de nerăbdare. Spatele mâinii sale îmi atinse scrotul, iar trupul meu se încordă.

Se ocupă de celălalt picior, pe chipul ei citindu-se seninătatea. *Inocența*. De parcă habar nu avea de efectul atingerilor sale. Pe naiba! Știa foarte bine ce făcea. Zâmbetul ce-i apăruse pe buze o dădea de gol, în timp ce ea îmi mângâia în continuare piciorul.

– Poppy, am avertizat-o, știind foarte bine că, dacă avea să continue tot așa, numai la discuții nu mi-ar mai fi stat gândul.

Începeam deja să mă gândesc la cu totul altceva.

– Hmm? mă întrebă, în timp ce-mi ștergea partea din spate a coapsei.

– Presupun că nu-ți dai seama... am început să-i zic, în timp ce mi-am încleștat maxilarul când își trecu iar mâna printre picioarele mele.

– Să nu-mi dau seama de ce anume? mă întrebă, respirația ei mângâindu-mi coapsa.

– De ceea ce faci, am zis răgușit.

Aruncă prosopul și își așază mâinile pe picioarele mele, privindu-mă. Mai bine zis, privindu-mi mădularul rigid. Felul în care mă privea, felul în care buzele i se depărtau... Obrajii ei îmbujorați. Gândurile îmi erau vraște.

– Știu foarte bine ce fac, îmi zise, mângâindu-mi picioarele.

– Și ce anume *faci*?

– Îți demonstrez cât ești de merituos.

Am vrut să spun ceva, însă ea își lăsă buzele peste cicatricea veche ce se afla pe interiorul coapsei mele. Urma să nu dispăruse cu totul.

Sărutul acela...

Mă nimici.

Dar ea nu se opri. Buzele ei moi continuau să-mi sărute coapsa. Eram tare ca piatra, chiar dacă încă nu mă atinsese. Nu chiar. Reacția mea nu avea nimic de-a face cu faptul că nu făcusem dragoste mai multe săptămâni la rând. Avusesem perioade mult mai îndelungate de abținere. Dorința pe care o simțeam ca pe un pumn în stomac se datora doar ei.

Poppy se retrase pentru o clipă, iar eu am observat că se îmbujorase. Își înfășură degetele în jurul bazei mădularului meu. M-am înecat, încercând să-i pronunț numele, fiind gata să-mi dau drumul.

Ochii ei cu verde și argintiu mă priviră, în timp ce-mi mângâia lungimea.

– Te iubesc, Cas!

– Pentru vecie?

– Și întotdeauna. Vocea ei se îngroșă pe când mă mângâia lent cu palma. Pentru că mă meriți.

Am început să tremur, încleștându-mi și descleștându-mi mâinile. Broboane de transpirație îmi acoperiră fruntea, în vreme ce ea continua să-și treacă palma peste lungimea mădularului meu. O făcea încet și apăsător. În gura ei... pe toți zeii! Gâfâielile ei fierbinți erau îndreptate spre capul mădularului meu. Nici măcar nu mă primise în gura ei, dar deja simțeam acea furnicătură familiară acumulându-se la baza coloanei, acea tensiune profundă.

– Sunt în stare, acum, să cred orice-mi spui, am zis.

Râse ușor, jucându-se cu capul mădularului meu.

– Ai face bine, pentru că, dacă n-ai merita-o, îmi zise, continuând să mă mângâie, nu m-aș afla în genunchi în fața ta.

– Așa e, am zis gemând, nemaifiind în stare să-mi țin mâinile pe lângă trup. I-am atins obrazul. Mi-am trecut degetele prin părul ei mătășos. E ciudat!

– Ce anume?

– Chiar dacă stau în picioare, mi se pare că eu sunt cel care se înclină în fața ta.

Zâmbi larg, iar pielea din jurul ochilor ei se încreți. Zeilor, zâmbetul acela era mult prea rar. Era delicios.

– O merit, șopti ea.

Atunci, mă cuprinse cu gura.

Am țipat de plăcere, grosolan, iar încăperea micuță fu cuprinsă de ecoul vocii mele. Probabil întreaga clădire se cutremura. Nu-mi păsa. Lumea întreagă se concentrează în jurul senzației pe care mi-o dădea gura ei, în jurul felului în care își mișca limba și mâna, oferindu-mi plăcerea supremă.

Încercam să nu mă mișc. N-o trăgeam de păr. Nu încercam să mă afund în gura ei. Nu...

Poppy mă înghiți adânc – mai adânc decât credeam că era în stare – și începu să sugă. Coapsele mele începură să tremure. Mâna mea se afundă în părul ei.

– În ce capitol se afla scena asta în jurnalul domnișoarei Willa?

Râsetul ei vibră prin mine, aproape distrugându-mă, iar eu simțeam că respirația și pulsul i se accelerau. Îi făcea plăcere, plăcerea mea excitând-o. Senzația aceea era cel mai puternic afrodisiac. Șoldurile mele se mișcă. Nu mă puteam abține. Mi-am lipit palma de ceafa ei. Mi-am lăsat capul pe spate și am început să tremur. Nimic. Absolut nimic nu se compara cu ea. Eram foarte aproape, încordându-mă. Zvâcnirile mele deveniră mai intense și mai puțin tandre.

Gemând, m-am retras din gura ei. Mâna ei mă trase de coapsă, însă nu i-am dat de ales. Am ridicat-o în picioare și am sărutat-o. Gura ei avea gustul băuturii de fructe ce fusese servită alături de tocană. Am întors-o cu spatele, ridicându-i tunica.

– Ar trebui să fii mândră de mine, i-am zis, îndepărtând-o de mine cât s-o dezbrac. De data asta, n-am rupt hainele de pe tine.

– Foarte mândră, îmi zise, izbucnind în râs, iar eu am fost cuprins de căldură, sunetul râsetului ei încălzindu-mă asemenea soarelui.

Am condus-o spre pat, imaginându-mi cum aveam să mă afund între acele coapse plinuțe. Însă Poppy își puse mâinile pe umerii mei și mă întoarse.

Mă împinse pe spate și se urcă în pat, încălecându-mă.

– La naiba! am icnit, simțind că inima era gata să-mi sară din piept.

Părul îi acoperea fața, iar ea se aplecă peste mine, prinzându-mi mădularul. Nici nu mai știam ce anume spuneam pe când simțeam căldura ei umedă atingându-mi vârful mădularului. Poate că începusem să mă rog. I-am apucat șoldurile, ajutând-o, în vreme ce ea se lăsa peste mine, încetul cu încetul. Simțeam că aveam să-mi dau drumul înainte să se așeze ca lumea peste mine.

– Zeilor, murmură ea, încordându-se atunci când se lăsă cu totul peste mine.

Își infipse degetele în pieptul meu. Gemu, ridicându-se încet, păstrând doar capul mădularului în ea, după care se lăsă din nou peste lungimea mea.

Poppy continuă jocul, găsind unghiul și ritmul potrivite. Își arcui spatele în timp ce se legăna deasupra mea.

Îmi plăcea să dețin controlul. Așa fusese dintotdeauna. Însă când eram cu Poppy... să o privesc în vreme ce descoperea ce-i plăcea, să o observ trăind și făcând dragoste fără urmă de rușine? Nimic nu avea o mai mare putere. Pentru asta – pentru ea – aș fi renunțat oricând la control.

Și apoi începu cu adevărat să se miște.

Mai repede. Mai fără menajamente. I-am urmat mișcările, afundându-mi degetele în carnea șoldurilor ei. O simțeam umedă în timp ce-mi strângea mădularul. Sâni ei plini și curba taliei sale, coapsele sale, trupul ei... mă duceau la extaz.

Poppy îmi apucă încheietura mâinii stângi, trăgând mâna ce purtase cândva inelul spre sânul ei, spre inima ei. Ne-am împreunat degetele.

Mă avea cu totul.

Îmi deținea inima și sufletul.

În timp ce mă călărea tot mai tare, mi-am dus mâna spre locul în care ne împreunam. I-am găsit acel mugur și l-am apăsat cu degetul mare.

– Zeilor! țipă ea de plăcere, și am simțit cum era cuprinsă de spasme.

– Cred că-ți place așa, am gemut în timp ce se freca de mine.

– Da, admise ea gâfâind. Chiar foarte mult.

Gemetele ei și icnetele mele umpleau camera slab luminată, alăturându-se sunetelor scoase de corpurilor noastre ce se împreunau. Colții mei vibrau. Doream să-i beau sângele, însă luasem deja prea mult. Așadar, m-am concentrat asupra modului în care ne potriveam. Observam felul în care se mișca peste mine, pierdută în plăcere, iubindu-mă și având încredere în mine. Acum și mereu.

Voiam să rămân ore întregi în interiorul ei, să mă pierd complet în ea. Însă ea era deja în mine, îmi intrase pe sub piele și se încolăcise în jurul inimii mele la fel cum se strângea acum în jurul mădularului meu.

Se opinti, lăsându-se în față, trecându-și mâna pe sub capul meu. Îmi aduse gura spre sânul ei. Spre sfârcul întărit și spre urmele mușcăturii pe care i-o făcusem mai devreme. Mi-am închis gura peste sfârcul ei.

– Hrănește-te, îmi șopti, mișcându-și coapsele. Mușcă, te rog!

Nu știu ce anume din cuvintele ei mă făcu să-mi pierd controlul. Mai mult ca sigur faptul că mă rugase. Mi-am tras buzele și mi-am afundat colții în locul în care o mușcasem mai devreme. Ea se cutremură la mine în brațe, țipând de plăcere. Sângele ei îmi atinse limba. Era cald, vâscos și străvechi. Înghițeam cu lăcomie, sorbind din ea, înghițind-o. Sângele ei era asemenea unei furtuni de fulgere ce-mi izbea venele. Putere pură înfășurată în iasomie și cașmir. Felul în care îmi strângea mădularul mă făcea să-mi pierd controlul.

Auzind-o șoptindu-mi numele, simțindu-i sângele în stomac... toate acestea mă făcură să-mi dau drumul.

Orgasmul îmi străbătu coloana. Am prins-o cu putere în brațe, pătrunzând-o puternic, ridicându-ne trupurile de pe pat. Mi-am tras colții din carnea ei și am început s-o sărut pe când continuam să îmi vărs sămânța. Simțeam să mă sfârșesc – în cel mai bun mod. Val după val, mi se părea că nu avea să se încheie vreodată, fiind complet anesteziat de intensitatea orgasmului.

De ceea ce simțeam pentru ea.

Dură ceva ca pulsul să mi se liniștească. Am ținut-o acolo unde mi-o doream – deasupra mea. În momentele tăcute de după, mi-am dat seama de ceva. Degetele îmi rămăseseră încheștate în părul ei pe când deschideam ochii.

– Poppy?

– Da, murmură ea, ținându-și obrazul lipit de pieptul meu.

– Să știi că n-am mai luat acea plantă, i-am zis, cuprins de emoții contradictorii. Cea care are efect contraceptiv.

– Mă gândeam, zise ea, căscând. Am luat eu măsuri.

Am rămas surprins.

– Ai citit și despre asta în jurnal?

Poppy izbucni în râs.

– Nu, zise. Am întrebat-o pe Vonetta.

Mi-am dat seama că trebuia să stau de vorbă cu Netta.

– Mi-a zis ce să iau, de vreme ce un bebe Casteel ne-ar cam încurca în momentul de față, spuse ea.

Am fost izbit dintr-odată de emoții ciudate, un amestec bizar de groază și nerăbdare.

– De ce nu un bebe Poppy? am întrebat-o, dându-i părul din ochi. Cu păr roșcat, pistrui și ochii verzi-argintii.

– Ochii mei au rămas așa?

– Da.

Ea oftă.

– Nu știu de ce. Serios acum, chiar ți-ai dori un copil?

– Normal.

– De multe ori nu-mi dau seama dacă glumești sau vorbești serios.

– Acum, vorbesc serios.

– Nu știu ce să zic. Adică... da. Își încreți nasul. Cândva, mult, mult, mult, mult mai încolo?

– Când nu ne aflăm în mijlocul unui război, de exemplu, i-am zis, zâmbindu-i. Când voi fi pregătit să nu mă mai aflu în centrul atenției.

– Mai degrabă, atunci când voi fi sigură că n-am să uit copilul pe undeva, din greșeală.

Am chicotit, sărutând-o.

– Mai încolo.

– Mai încolo, fu și ea de acord.

I-am dat părul pe spate.

– Vreau să te hrănești și tu, i-am zis.

– Probabil și tu o să mai ai nevoie să te hrănești curând, îmi zise.

– Se poate, dar nu de aia vreau să te hrănești. Nu vreau să fii slăbită, i-am zis. Niciodată, dar mai ales nu când ne aflăm în mijlocul Carsodonei.

Ea încuviință după o clipă.

– O să văd dacă Kieran vrea să...

– O să vrea.

Poppy se încruntă.

– Pari destul de sigur, chiar dacă nu-i vorba despre sângele tău.

– O să vrea, am repetat, gândindu-mă că nu conștientiza câte era în stare să facă el pentru ea.

– Mă rog, murmură ea, lăsându-și bărbia pe pieptul meu. Ar trebui să ne ridicăm din pat. Ne trebuie un plan. Să vedem cum procedăm cu Malik. Să ne dăm seama cum să plecăm de aici. Și, sper, să aflăm ceva despre starea lui Tawny. Să revenim aici. Și s-o ucidem pe scorpie, zise Poppy, iar eu am rămas surprins. Trebuie să-l eliberez pe tatăl meu. I-am promis lui Nektas că am s-o fac. L-ai cunoscut pe când era în întruparea de dragonin, continuă ea, căscând din nou, iar eu eram tot mai surprins. Tatăl meu trebuie să fie undeva în Carsodonia...

– E în castelul Wayfair, i-am zis. Dintr-odată, unul dintre abisurile întunecate ale minții mele cedă. Așa mi-a spus Isbeth.

Ea făcu ochii mari.

– Cum de...

– După ce mi-ai zis cine era acea felină sălbatică, am provocat-o să-mi povestească despre ea. După care am înjunghiat-o în piept. Rânjeam în timp ce-mi aduceam aminte. N-am omorât-o, dar mai mult ca sigur a durut-o.

Poppy clipi.

– Ai înjunghiat-o?

– Da, cu osul unui Temut.

– Ce mi-ar fi plăcut să văd scena. Ochii ei se măriră deodată. Te iubesc atât de mult!

Am izbucnit în râs, conștient de cât de ciudat sunase totul.

– Să revenim la tatăl tău, am zis. Isbeth mi-a zis că îl ține acolo unde s-a aflat dintotdeauna.

– Acolo unde s-a aflat dintotdeauna...
murmură ea, în timp ce eu îmi treceam degetul mare peste maxilarul ei. Încăperile de sub Wayfair, aflate sub coridorul principal. Mă sărută. Mie mi-a spus că nu se află în castel.

– Te-a mințit.

– Mulțumesc, zise Poppy, înfiorându-se.

– Nu ai de ce să-mi mulțumești, i-am zis, sărutând-o. Crezi că-l poți găsi?

Încuviință din cap.

– Cred că da, însă ca să pătrundem din nou în castel...

– Vom găsi o soluție, am asigurat-o. Și ne vom ocupa împreună de lista aceea de lucruri pe care trebuie să le îndeplinim. Mai puțin uciderea lui Isbeth. Chiar îți dorești s-o faci? Atunci, e doar a ta, am zis, iar ea îmi zâmbi într-un fel care, în loc să mă îngrijoreze, mă excită.

– Să știi că lista mea continuă, îmi zise. Mai sunt multe de făcut. Ascendenții. Muritorii. *Regatele*. Părinții tăi.

Simțeam că mă înfurii. Îmi împărtășise ce îi spusese tatăl meu și mama mea.

– Chiar nu vreau să mă gândesc la ei acum, i-am zis.

Ea mă privi.

– Încă sunt foarte supărată pe ei, însă... ei vă iubesc. Și pe tine, și pe Malik. Și cred că această iubire e motivul pentru care nu ți-au spus niciodată adevărul.

– Au greșit.

– Așa-i.

– Foarte tare.

– Știu, dar nu mai avem ce să facem.

– Nu încerca să gândești logic, i-am zis.

– Unul din noi trebuie s-o facă.

I-am cuprins fesele plinuțe, fascinat că fâșiile argintii din ochii ei reacționară instantaneu.

– Ai fost necioplită.

– O să-ți treacă.

– Poate, i-am zis, bucurându-mă de zâmbetul ce-i apăru pe chip în timp ce ne hârjoneam. Totul părea atât de normal. Zeilor, n-aveam niciodată să desconsider asemenea clipe. Uram că trebuia să stric atmosfera. Însă trebuia s-o fac. Trebuie să-ți spun ceva, am început.

– Dacă vrei să-mi zici că mădularul tău e un metamorf, să știi că știu asta deja, îmi spuse ea sec. O simt.

Am râs, surprins.

– Nu-i vorba despre asta, dacă-ți vine să crezi.

– Sunt șocată, replică ea, căscând din nou și cuibărimdu-se la pieptul meu. Ce vrei să-mi spui?

Am deschis gura, privind-o. Clipi greoi. Era obosită, și mă îndoiam că dormise prea mult în ultimele săptămâni. Mai mult, băusem mult din sângele ei. Probabil era extenuată.

Am privit spre fereastra mică. Afară era întuneric. Chiar dacă ceața era încă groasă, știam că aveam să rămânem acolo peste noapte. Temuții se aflau în afara zidurilor orașului. Aveam timp.

Trebuia să ne odihnim.

Poppy trebuia să doarmă și apoi să se hrănească. Erau cele mai importante lucruri. Chiar mai importante decât ce aveam să-i spun despre Millicent. Nu încercam să evit să-i vorbesc despre slujnică. Nu aveam să țin secrete față de ea, oricât de mult mi-aș fi dorit s-o fac. Pentru că știam că ceea ce urma să-i spun avea s-o zdruncine, așa că trebuia să fie odihnită și bine hrănită. Ca să fie puternică. Nimeni nu merita să primească astfel de vești într-o stare de somnolență și slăbiciune.

– Ce e? mă întrebă Poppy, abia șoptind. Ce voiai să-mi spui?

Mi-am trecut mâna peste spatele ei, mângâindu-i părul. I-am atins ceafa, ținându-i obrazul lipit de pieptul meu.

– Voiam doar să-ți spun că te iubesc, am zis, ridicându-mă ca să-i sărut creștetul capului. Din toată inima și din tot sufletul, azi și pentru totdeauna. N-am să mă satur niciodată de tine.

– Asta spui acum...

– Nici într-o sută de ani, i-am zis, privind-o, văzând că zâmbea. Avea un zâmbet frumos. Aș fi putut să trăiesc hrănindu-mă doar cu zâmbetele acelea. Atât erau de prețioase. Fiecare dintre ele era un dar. Nu cred că aș fi putut trăi fără râsul ei. Sunetul acela era atât de important. Îmi schimba viața. Nici într-o mie de ani. *Niciodată n-am să mă satur.*

Mă strânse în brațe și apoi dădu să își înalțe capul.

Am făcut-o să se oprească.

– Știu, am zis. Ar trebui să ne ridicăm, însă... mai lasă-mă să te țin o vreme în brațe. Bine? Preț de câteva clipe.

Poppy se relaxă imediat, așa cum știam că avea să facă. După cum bănuisem, nu mai deschise ochii. Adormi, iar eu... eu îi priveam nasul, buzele ușor despărțite, trecându-mi mâna prin părul ei, în timp ce cuvintele lui Millicent mă ajungeau din abis.

„Are să moară în brațele tale.”

CAPITOLUL 33

Nu puteam să dorm.

Nu când amenințarea lui Millicent îmi tulbura gândurile. Am rămas lângă Poppy, trecându-mi degetele prin părul ei. Bucurându-mă de căldura ei. Îi număram bătăile constante ale inimii. Îi auzeam fiecare respirație, până când am auzit pași apropiindu-se de ușă.

Atunci, m-am ridicat de lângă ea, lăsând-o pe o parte. Nu se trezi. Nu scoase nici un sunet pe când o acopeream cu pătura subțire. Într-atât era de extenuată.

M-am ridicat din pat, oprindu-mă doar ca să-i dau părul de pe față și să-i sărut obrazul. I-am văzut cearcănele de sub ochi. Îmi venea greu să părăsesc salteaua, însă am făcut-o. Meritam o medalie pentru efortul depus.

Oprindu-mă lângă niște haine frumos aranjate pe un fotoliu, am ales o pereche de pantaloni negri. I-am tras pe mine și am privit-o pe Poppy peste umăr. Dormea pe o parte, așa cum o lăsasem, un umăr rămânându-i descoperit, părul răspândindu-i-se peste pat asemenea unui șuvoi de flăcări. Simțeam o apăsare în piept, asaltat de amintiri. Mi-am adus aminte de prima oară când dormisem cu ea în brațe, pe pământul rece al Pădurii Sângerii. Și de ultima oară când dormisem alături de ea, înainte să fiu luat prizonier, în acel pat de pe corabia care se legăna blând. De fiecare dată păruse atât de liniștită. Frumoasă. Puternică. Curajoasă, chiar și atunci când se odihnea.

Îi aparțineam.

M-am întors înainte să cedez și să mă vâr din nou în pat. Carnea mea îi simțea deja lipsa, pe când mă îndreptam spre ușă, deschizând-o.

Kieran stătea rezemat de zid, cu capul lăsat pe spate. Ochii i se deschiseră, privindu-mă. Rămase nemișcat pe când închideam ușa. Își mișcă buzele, însă nu auzeam ce spunea, în timp ce se apleca spre mine. Ne-am întâlnit la jumătatea distanței. Ne-am împleticit pe când ne-am lovit unul de altul. Mâna îi tremură în timp ce mă apucă de ceafă. Emoția din piept deveni apăsătoare, în vreme ce îl îmbrățișam la fel de strâns ca pe Poppy, iar în acea tăcere am mulțumit zeilor – morți, adormiți sau cum or fi fost –, în vreme ce îmi sprijineam fruntea de umărul său. Le mulțumeam zeilor pentru că fusese alături de Poppy. Că era acum acolo. Pentru legătura dintre noi, care era mai puternică decât tradiția sau sângele.

– Ești întreg? mă întrebă Kieran, răgușit.

Am închis ochii.

– În curând, i-am zis.

– Bine, spuse, strângându-mă și mai tare în brațe. Ți-am simțit lipsa, omule. Mult de tot.

– Și eu.

– Și-mi venea să-ți dau un pumn sub centură pentru cum te-ai comportat, îmi zise, iar eu am râs. Încă-mi vine să-ți dau una, sincer.

– Știi de ce am făcut-o.

– Da, zise Kieran. E singurul motiv pentru care nu-ți trag una chiar acum.

Am râs din nou, ridicându-mi capul.

– Mai ales că ți-ar fi frică să nu te ia Poppy la bătaie, am comentat.

– Așa-i, admise el, chicotind grosolan.

L-am prins de umăr și l-am privit în ochi.

– Știi de ce m-am predat, nu-i așa? Trebuia să o opresc pe Isbeth. O rănea pe Poppy.

– Știu, îmi zise. Nu m-aș fi așteptat la altceva din partea ta. Însă nu înseamnă că mi-a

convenit cum ai procedat. Nici lui Poppy nu i-a convenit.

Am încuviințat din cap, simțind că mâna îi tremura din nou. Știindu-l de o viață, vedeam că era îngrozit. Avea întrebări pe care nu mi le adresase. Se temea de răul care se hrănise din mine și de gândul că acele coșmaruri de pe urma cărora suferisem s-ar fi putut întoarce.

L-am prins de obraz și mi-am lipit capul de capul lui.

– Nu a fost ca data trecută, i-am zis. De data asta, mi-au luat doar sânge.

Umbrele îngrijorării sale începură să dispară, însă nu toate.

– Altceva nu ți-au făcut? mă întrebă.

Un mușchi al maxilarului îmi zvâcnea. Îmi aminteam de tăcerea din acea celulă. Răceala ei. Orele, zilele și săptămânile de disperare și tot restul. Mi se întâmplaseră și altele.

Kieran îmi cuprinse obraji cu palmele.

– Mă ai pe mine. O ai pe Poppy. Nu ești singur. Suntem amândoi aici. Întotdeauna și pentru vecie.

La naiba!

Simțeam un nod în gât, iar ochii mi se umeziră.

– Da, am zis, emoționat. Știu.

Trase adânc aer în piept și privi spre ușă. Nu întrebă. Nici nu trebuia.

– Doarme, i-am zis.

Se relaxă vizibil. Ochii lui se închiseră pentru o clipă. Când îi deschise din nou, irisurile sale străluceau.

– Va trebui să se hrănească. Și nu din tine. Am s-o ajut de cum se trezește.

– Mulțumesc!

– N-ai de ce.

– Ba da, am zis.

El ridică din umeri.

– Nu mi-a dispăcut să o hrănesc.

– Îmi închipui, am zis sec.

Zâmbi, dându-mi drumul din îmbrățișare.

– Hai! Mai e niște tocană în oală. Ar trebui să mai mănânci.

– Cum spui tu, mămico.

Kieran pufni și mă conduse prin coridorul scurt și îngust, ce trecea pe lângă alte două uși închise. Am privit în urma mea, însă nu auzeam nimic.

– Care-i situația afară? am întrebat.

– Ceața se subțiază aici și în zonele mai înalte ale orașului, însă rămâne la fel de densă în zonele mai joase. Kieran pătrunse în bucătăria în care ardeau lumânări, luând un bol de pe unul dintre rafturile de pe perete. Se pare că încă luptă cu Temuții. Dacă și-au dat seama că lipsim, încă n-au ieșit în forță să ne caute.

– Situația are să se schimbe curând, am zis, cercetând încăperea spațioasă. Jaluzele acopereau fereastra aflată în spatele mesei. Mai multe pumnale stăteau împrăștiate pe suprafața mesei. Cât timp crezi că mai avem la dispoziție?

– Probabil restul nopții și poate ziua care urmează. Se apropie de oala atârnată peste vatră. Trebuie să ne mișcăm înainte de noaptea care urmează.

Era logic. Pe timp de zi nu trebuia să ne confruntăm cu cavalerii. Cum rămânea însă cu Revenanții? Era o cu totul altă poveste. Poate că Isbeth nu trebuia să se ascundă pe timpul zilei la fel ca Ascendenții, însă n-ar fi îndrăznit să se arate în lumina soarelui și să se deconspire.

Am privit din nou intrarea.

– Unde sunt restul? am întrebat.

Mai exact, mă interesa unde se afla fratele meu.

– Muritorii – Blaz și Clariza – dorm, zise Kieran, punând tocană în bol cu ajutorul unui polonic. Sunt oameni de treabă. Ți-a spus Poppy că femeia e un membru al Descendenților?

– Da, am răspuns, luând bolul și o lingură, simțindu-mi stomacul chiorăind în clipa în care am mirosit tocana.

Mă simțeam ciudat ținând bolul într-o mână ce avea acum doar patru degete, însă aveam să mă obișnuiesc.

Kieran se îndreptă spre masă și se așează la ea. Eu am ales să rămân în picioare, pentru că petrecusem mult prea mult timp în șezut.

– Dragoninul patrulează pe afară, și sper că a rămas nevăzut și că s-a abținut să dea foc cuiva, continuă Kieran.

Am ridicat din sprâncene pe când mestecam bucățile de legume și de carne de pui. Mi-am amintit ceva ce-mi zisese Poppy.

– Chiar a încercat să te muște? l-am întrebat.

– Normal, zise Kieran, enervat. Nu prea are maniere. Mai mult ca sigur că ți se va părea amuzant.

Am rânjit, înghițind tocana groasă. Rânjetul îmi dispăru, în timp ce Kieran mă privea. Îmi venea greu să-l întreb, pentru că, dacă aș fi aflat că fratele meu dispăruse, mi-aș fi pierdut cumpătul. Însă trebuia să aflu.

– Unde-i Malik?

– Doarme în camera din față. A ațipit pe un divan, zise Kieran.

Simțeam ceva. Nu știam dacă eram surprins sau ușurat.

Kieran se aplecă spre mine.

– Te-a ajutat cât timp ai fost închis în acea celulă?

– L-am văzut o singură dată. Mi-a vindecat infecția, am zis, arătându-i mâna ce avea un deget lipsă.

– O singură dată?

– Mi-a dat de înțeles că era prea riscant pentru mine să vină să mă vadă mai des, am răspuns în timp ce mâncam.

– Ai încredere în el?

– Sincer, nu știu ce să cred despre el, am recunoscut. Tu ai încredere în el?

Kieran se scărpină în bărbie.

– Sustine că ne poate ajuta să facem rost de o corabie. Că am putea fi scoși clandestin din oraș.

– Chiar așa? M-am apropiat de vatră și mi-am umplut din nou bolul, știind că trebuia să mă întremez cât mai repede, ca să am grijă de nevoile lui Poppy. Ai încredere în el într-atât încât să pui în mâinile lui siguranța lui Poppy?

– Am încredere într-o mână de oameni când vine vorba despre Poppy, zise Kieran. Iar fratele tău nu se află printre acele persoane. Însă ne-a ajutat să te scoatem de acolo. N-a încercat să fugă și ar fi putut alerta oricând gărzile. N-a făcut-o. A riscat destul de mult și știe foarte bine ce i se va întâmpla dacă va fi prins.

M-am gândit.

– Nu cred că ne va trăda, am zis.

Kieran încuviință din cap.

– Cu toate astea, reprezintă un risc enorm pentru noi, am spus, ridicând lingura plină de tocană la gură.

– Slujnica.

– Dacă e cu adevărat sufletul lui pereche, Isbeth se va folosi de ea ca să-l controleze. Probabil a făcut-o de la început.

– Dacă Isbeth află, zise Kieran. Crezi că ar fi lăsat-o pe slujnică în viață dacă ar fi aflat despre relația lor?

– Da.

Kieran se încruntă.

– De ce crezi asta? mă întrebă.

– Pregătește-te, pentru că am să-ți dau lumea peste cap, am zis, terminând tocana și așezând bolul lângă mine. Millicent e fiica lui Isbeth. Tatăl ei e Ires. E sora lui Poppy.

Kieran rămase cu gura căscată preț de mai multe clipe.

– Pe toți zeii!

– Mda, am zis, lăsându-mi un braț peste abdomen, trecându-mi cealaltă mână peste față. Dacă n-aș fi văzut-o pe Millicent fără machiaj, n-aș fi crezut-o. Însă e adevărat. Seamănă tare mult cu Poppy.

– Serios? zise Kieran, îndreptându-se.

Aș fi râs, dar situația nu era deloc amuzantă.

– Sunt sigur că Malik știe asta, am zis.

Kieran clătină încet din cap, pe când își lăsă mâna pe masă, lângă pumnale.

– Însă e un Revenant, zise el, povestindu-mi despre modalitatea prin care fiicele și fiii născuți ca al treilea copil al unei familii erau transformați în Revenanți.

Era logic ce-mi spunea, având în vedere felul în care fuseseră creați muritorii.

– E *asemănătoare* unui Revenant, i-am zis, povestindu-i lui Kieran ce-mi spusese Millicent.

Confuzia însă rămânea, deoarece spusele slujnicei nu fuseseră deloc clare.

– Zeilor, murmură Kieran. I-ai zis lui Poppy?

– N-am vrut s-o încarc acum cu așa ceva, pentru că era extenuată. Am să-i zic după ce se trezește și se hrănește...

– La naiba!

– Mda.

– Are s-o dea peste cap povestea, zise Kieran.

– Cu siguranță, am spus, simțind cum mușchii umerilor îmi erau cuprinși de crampe.

Kieran își trecu mâna peste cap. Părul îi crescuse de când îl văzusem ultima oară.

– Stai așa! Ți-a spus Poppy că profetia era mult mai amplă? Ți-a povestit ce a zis Tawny?

– Mi-a spus părți din profetie – la naiba! Partea despre prima și a doua fiică. Nu am făcut legătura atunci. Menită pentru regele ce fusese cândva promis. Am privit spre coridor. Dacă Malik vorbește serios că ea e sufletul lui pereche, atunci totul se leagă.

– Și, în același timp, nu, deoarece Poppy n-are de gând să refacă târâmurile.

Am încuviințat din cap.

– Millicent s-a identificat ca fiind prima fiică, i-am zis. Zicea că e eșecul mamei sale.

– Eșec?

– Nu știu ce ar trebui să însemne asta. Mă gândesc că e ceva legat de planurile lui Isbeth. M-am îndepărtat de blat, amintindu-mi ce-mi spusese Millicent. Mi-a zis că Isbeth plănuiește să refacă târâmurile.

M-am apropiat de fereastră și am dat un pic laoparte jaluzelele, văzând noaptea acoperită de ceața subțire.

Kieran se răsuci pe scaun.

– Am auzit despre asta. Unul dintre preoții din Oak Ambler i-a zis lui Poppy că asta îi e menirea.

Am închis ochii, lăsând jaluzelele să cadă la loc. Amintindu-mi cuvintele întortocheate rostite de Millicent și de Regina de Sânge, mi-am dat seama că dintr-odată aveau noimă.

– Millicent mi-a spus că târâmurile pot fi refăcute doar atunci când mai întâi vor fi distruse. Cred că așa a dat Isbeth greș cu Millicent. Probabil că ea ar fi trebuit să treacă prin Sacrificiu și să-și încheie Ascensiunea spre statutul de zeitate. Nu cred, însă, că Millicent a supraviețuit Sacrificiului.

– Așadar, crezi că Isbeth a transformat-o în Revenant pentru a o salva? mă întrebă Kieran, nevenindu-i să creadă. Crezi că i-a păsat atât de mult de ea?

– Cred că, în felul ei bizar, o iubește pe Poppy. Cred că tocmai de aceea nici nu m-a atins cât m-a ținut captiv acum. L-am privit pe Kieran. Și mai cred că o iubește pe Millicent în același mod dereglat. Până la urmă, toate astea se întâmplă pentru că i-a murit primul copil, nu-i așa?

- Rahat! zise Kieran, privind bârnele din tavan. Așa, și?! Crezi, așadar, că Millicent a fost prima ei încercare, iar Poppy, a doua, de a crea o ființă care să distrugă tărâmurile.

- Mda.

- Poppy nu va face niciodată așa ceva. Niciodată, zise Kieran printre dinți.

Îl iubeam foarte mult pe vârcolac în acele clipe. Loialitatea lui față de Regina noastră însemna totul.

- E adevărat că a făcut niște lucruri despre care nu știi - când a devenit cu totul altceva... Ca atunci când a văzut ce ți-a făcut Isbeth.

Încercam să-mi controlez furia. M-am abținut cu greu să nu apuc unul dintre pumnale și să-l înfig într-un zid. Trebuia să trec peste sentimentul de vină.

- Cu toate acestea, a rămas Poppy, zise Kieran, iar umbrele ce-i trecură peste față dispărură. Poate că Isbeth a reușit să creeze o zeitățe puternică, însă, în definitiv, a dat greș.

- Sunt de acord cu tine, am zis, ajungând lângă masă. Trebuie să fie mai mult. Știu că mi-a mai zis unele lucruri. Însă capul meu, omule... e plin de goluri. Îmi amintesc cu greu. Mi-am pus mâinile pe masă și m-am aplecat spre el. Știu că Millicent mi-a zis că trebuie să o opresc pe Poppy. Că, foarte curând, eu am să fiu singurul în stare să o oprească.

- Să o oprești. Adică să... zise Kieran încordându-se, iar trăsăturile sale se schimbă cu repeziciune. Păli. Ochii îi străluceau. Să o ucizi?

- Nu se va întâmpla una ca asta, am zis.

- Sigur că nu! mârâi el. Am să-l iau pe Reaver și am să-i dau foc lui Millicent.

- Chiar crezi că Poppy are să-ți permită una ca asta după ce va afla cine e Millicent? l-am întrebat, iar Kieran mârâi slab. Nu cred că Millicent îi vrea moartea lui Poppy. Am

impresia că ea consideră că nu există altă soluție.

– Pentru că ea crede că Poppy e Vestitoarea.

Am încuviințat din cap.

– Nu e. Și nu-mi pasă care-s diferențele subtile între faptul că își dorește cu adevărat moartea lui Poppy și faptul că are impresia că nu există altă scăpare decât uciderea ei.

I-am întâlnit privirea.

– Știi foarte bine că, dacă o va amenința pe Poppy, am s-o predau personal în mâinile lui Reaver. Prefer ca Poppy să mă urască decât să fie rănită.

Kieran se propti de spătarul scaunului, răsfirându-și degetele pe masă.

– Poppy nu te va urî niciodată.

Am pufnit.

– O subestimezi când vine vorba despre capacitatea ei de a simți emoții puternice.

– Deloc chiar, îmi zise el. Era cât pe ce să distrugă Solisul ca urmare a iubirii pe care o simte pentru tine.

Iubire.

Cuvintele lui Isbeth răsăriră din întuneric.

„N-am vrut niciodată să am o asemenea slăbiciune.”

M-am îndreptat.

„Iubirea poate deveni o armă, slăbind...”

Inima începu să-mi bată puternic.

– Ce-i? mă întrebă Kieran. Ce s-a întâmplat?

– Poppy mi-a spus că dragoninul i-a explicat că nu și-a încheiat Sacrificiul, am zis. Millicent îmi spusese același lucru. Tocmai de aceea Isbeth procedase în felul în care o făcuse. Tocmai de aceea mă luase prizonier. De aceea așteptase.

– Așa, și? întrebă Kieran.

– Un zeu nu e destul de puternic pentru a distruge tărâmurile, Kieran. Isbeth știe asta.

Un zeu n-ar fi fost destul de puternic să facă după cum susținea Millicent. Nu ar fi putut să

o ajute pe Isbeth să se răzbune pe Nyktos.

Kieran vru să spună ceva, însă privirea i se îndreptă spre fereastra acoperită. Ochiul i se lărgiră, iar eu mi-am dat seama că se gândea la același lucru ca mine. Era imposibil, însă...

Kieran se întoarse spre mine.

– Ceața. Cas, ea nu a invocat-o. A *creat* ceața primitivă.

Câteva ore mai târziu, pe când soarele răsărea deasupra orașului, eu zăceam în pat alături de Poppy, cu spatele sprijinit de tăblia patului și cu gleznelor încrucișate. Ea nu se trezise când am urcat înapoi în pat, însă se cuibărise lângă mine, lăsându-și obrazul pe pieptul meu.

Nu dormisem mai mult de o oră. Însă din cu totul alte motive decât înainte. Pur și simplu, am stat acolo, jucându-mă cu părul ei în timp ce dormea. Copleșit de ea. Văruit.

Ușa se deschise puțin, iar Kieran intră. Pășea încet și cu grijă, apropiindu-se de pat.

– Urăsc să fac asta...

– Știu, am zis, privind-o pe Poppy. Kieran nu dorea s-o trezească. Nici eu, însă trebuia. Timpul nu mai era de partea noastră.

I-am dat părul de pe obraz și am sărutat-o pe frunte.

– Regina mea, am zis blând, trecându-mi degetul peste maxilarul ei. Sprâncenele lui Poppy se apropiară ușor, în timp ce ea se cuibărea mai bine în brațele mele. Am rânjit în timp ce Kieran se așeza lângă ea. Deschide ochii ăia frumoși!

Genele ei se mișcă cu repeziciune și apoi se ridică. Privirea ei era somnoroasă. Umbrele gri din spatele ochilor săi erau tot acolo, însă fâșiile argintii străluceau, trecând prin verdele primăvărat.

– Cas, zise ea.

Am oftat.

– Ești tortura mea preferată, i-am spus, sărutând-o pe frunte. Kieran e cu noi.

Ea își întoarse puțin capul, privind peste umăr.

– Salutare!

Kieran îi zâmbi, pe când se apleca peste șoldul ei, proptindu-și mâna pe saltea. Trăsăturile sale căpătară o blândețe pe care nu o mai văzusem de mult.

– Bună dimineața, zise el.

– Dimineața?! replică ea. Am dormit atât de mult?

– Nu-i nimic. Aveai nevoie de odihnă, și oricum nu aveam cum să plecăm mai departe, i-am zis, strângând-o de un umăr.

– Te-ai odihnit? o întrebă Kieran.

– Dar tu ai reușit să te odihnești?

– Desigur, minți Kieran cu atâta ușurință, încât îmi venea să-l cred.

Poppy îl privi pentru o clipă, apoi se uită la mine.

– Cum te simți? mă întrebă.

– Absolut divin, i-am zis, mângâindu-i clavicula cu degetul.

Ea mă studie cu atenție și apoi se ridică în capul oaselor, pătura adunându-se în jurul coapselor ei, pe când cărlionții ei ciufuliți săltau în toate direcțiile.

– Malik mai e aici? întrebă ea.

Am ignorat senzația din piept și mi-am încolăcit brațul în jurul taliei ei, dându-mi seama că era pe cale să coboare din pat.

– Da, am zis.

– Tocmai l-am văzut, spuse Kieran, privind-mă. Încă doarme.

– Și Reaver? întrebă ea pe când o trăgeam între picioarele mele, lipind-o de pieptul meu. Ea nu opuse rezistență, sprijinindu-se de mine cu atâta relaxare, încât îmi venea greu să cred că fusese un timp când stătuse lângă mine încordată toată. Cum se...

– E bine, îi zise Kieran. N-a mai ars pe nimeni. Făcu o scurtă pauză. De când suntem aici.

Am ridicat dintr-o sprânceană.

– Reaver, zise Poppy, oftând, lăsându-și mâna pe brațul meu, e obsedat de chestia asta – să le dea foc oamenilor. Probabil e ceva specific dragoninilor.

– Poate îi e specific doar lui, zise Kieran sec.

– Așa-i. Rânji în timp ce îmi ridică mâna și o sărută. Cum rămâne cu ceața? Au reușit Temuții să pătrundă în oraș? Cum o să...

– Prea multe întrebări, zise Kieran, izbucnind în râs, în timp ce se apleca și îi dădea o șuviță rebelă de păr laoparte. Ai răbdare!

Ea îl privi cu ochii mijiți.

– Nu cred că pot.

– Ba da, am replicat eu, iar acum mă privea urât pe mine.

I-am zâmbit.

– Nu-mi zâmbi! se răsti ea.

Zâmbetul meu se lărgi.

– Ce tăfnoasă ești!

Privirea ei se îmblânzi, chiar dacă își ținea bărbia ridicată.

– Gropițele tâmpite, murmură ea.

Râzând, m-am aplecat și am sărutat-o.

– Iubești gropițele mele, i-am zis. Și acum, trebuie să te hrănești!

Vru să spună ceva, însă tăcu.

– M-am oferit voluntar fără să mă întrebe, o liniști Kieran. La cât *eather* ai folosit și la cât sânge i-ai dat lui Cas, e absolut necesar să te hrănești.

Poppy rămase tăcută preț de o clipă.

– Știu, însă... începu ea să zică.

I-am cuprins bărbia cu degetele, privind-o în ochi.

– Sper că nu eziți din cauza mea.

– Nu, zise ea, sărutându-mi degetele. Își fixă privirea asupra lui Kieran. Însă nu-mi place să

mă folosesc de el de parcă ar fi un bufet.

Sprâncenele lui se arcuiră.

– În primul rând, zise Kieran, îmi place să mă gândesc că sunt mai mult decât atât. Îmi place să mă gândesc că sunt ditamai restaurantul!

Mi-am lipit chipul de creștetul capului ei, chinuindu-mă să nu izbucnesc în râs.

– Bine atunci, Domnule Fel Principal, știi foarte bine că în general nu-mi place să mă folosesc de dumneata în vreun fel, zise Poppy. Mișcându-se brusc, își înfipse cotul în stomacul meu, făcându-mă să icnesc. Cât despre tine, cred că e timpul să te potolești. Nu-i nimic hazliu aici!

– Sigur că nu, Regina mea, i-am răspuns, ascunzându-mi rânjelul în părul ei.

Încercă să mă lovească din nou cu cotul, însă mi-am trecut celălalt braț în jurul ei, oprind-o în timp ce râdeam. Mi-am întors capul și am sărutat-o pe obraz.

– Nu-l folosești. E un act care servește amândurora, am zis.

Poppy se întoarse spre mine.

– Cum anume? mă întrebă.

Kieran vru să spună ceva, dar se opri atunci când văzu că-l privesc.

– Deoarece, i-am zis, îl face să se simtă util.

Ea își dădu ochii peste cap.

– Poppy, spuse Kieran aplecându-se și atingându-i bărbia cu degetele, întorcându-o spre el. Știi foarte bine că mă bucur să-ți fiu de ajutor. Nu simt că mă folosești. Pur și simplu, îmi permiți să-ți fiu de folos. E o diferență mare între cele două.

Ea îl privi tăcută, și aveam impresia că încerca să-i citească emoțiile. Orice simțise, știam că trebuia să-i mulțumesc mai târziu lui Kieran, deoarece ea încuviință din cap, oftând.

– Bine, zise Poppy.

M-am relaxat instantaneu. Am sărutat-o. N-a trebuit să mai zic ceva. Kieran își ridică mâna, oferindu-i-o, iar Poppy se încordă atunci când eu mi-am aplecat gura spre mâna vârcolacului. Poppy se mișcă, pentru a-mi face loc. Am ezitat preț de o clipă, privind-o. Unghiile ei se înfipseră în carnea mea pe când colții mei străpungeau carnea lui Kieran. Am simțit un gust metalic pe limbă. N-am băut și nici n-am mușcat prea adânc. Kieran nici nu se mișcă, însă Poppy îi aruncă o privire îngrijorată.

– N-am nimic, zise Kieran.

Am ridicat capul, ținând în continuare brațul lui Kieran, în vreme ce el ducea spre gura ei brațul din care începuse să curgă sânge. Ea rămase nemișcată o clipă, apoi își lipi gura de rană.

Kieran se mișcă atunci.

Zvâcni reținut. Bănuiam că Poppy nu observase, în timp ce îi strângeam șuvițele de păr ce-i căzură peste chip, dându-i-le peste umăr.

Mi-am luat mâna de pe brațul lui Kieran și am strâns-o pe Poppy de talie, așezându-mi o mână pe șoldul ei. Ea tresări datorită atingerii, după care își trase piciorul pe sub pătură, atingându-l pe al meu. Cu cealaltă mână o mângâiam pe spate.

O priveam – genele ce-i atingeau obrazul, felul în care gâtul ei se mișca cu fiecare nouă înghițitură, în timp ce-mi mișcam degetele peste șoldul ei, descriind cercuri. Simțeam mirosul familiar. Am zâmbit, sărutându-i creștetul și apoi tâmpla.

Unghiile ei continuau să se înfigă în carnea mea, pe când obrații ei se îmbujorau. Ochii ei se deschiseră dintr-odată, privindu-l pe Kieran. Ticălosul rânjea, fiind foarte mândru de sine, și bănuiam că ea dăduse iar peste amintirile lui, iar el îi arăta acum ceva ce ei i se părea extrem de necuviincios.

Și de interesant.

Mirosul se intensifică, fiind acompaniat de un altul, iar sângele meu începu să clocotească. Poppy se fâțâi nerăbdătoare, iar șoldul ei se frecă de mădularul meu. Am strâns-o de șold, trăgând-o spre mine.

Poppy mai înghiți o dată și apoi își îndepărtă gura.

– Îți mulțumesc, îi șopti lui Kieran, atingându-i brațul chiar sub mușcătură. Mâinile ei străluceau, acoperite de energia argintie. De fiecare dată când o vedeam făcând așa ceva, eram profund impresionant. Cele două înțepături dispărură în câteva clipe. Apoi, Poppy își luă mâinile de pe brațul lui. Să știi că ești un nesuferit, îi spuse.

Kieran râdea, iar pielea din jurul ochilor i se încrețise.

– Ai băut destul?

– Da, zise Poppy, rezemându-se de pieptul meu.

– Foarte bine, spuse Kieran. Mă privea cu ochi luminoși – ochi în care *eather*-ul îi pulsa dincolo de pupile, în timp ce își duse o mână la ceafa lui Poppy și apoi o sărută pe frunte. Se ridică din pat. Am să vă aștept afară.

În clipa în care ușa se închise în urma lui Kieran, i-am cuprins obraji și am întors-o spre mine. Roșeața pielii ei se intensificase.

– Regina mea?

Își umezi buzele cu vârful limbii.

– Da?

– Te vreau pe mădularul meu, i-am zis, aplecându-mă și lingându-i buzele. Chiar acum.

Poppy se cutremură.

Mi-am lăsat mâinile pe lângă corpul ei, ridicându-i șoldurile și obligând-o să se salte în genunchi. Gurile noastre se întâlniră. Gura ei avea un gust cald și dulce. Mâinile ei îmi atinseră umerii și ceafa. Trebuia să vorbim

despre o mulțime de lucruri importante și aveam o grămadă de treabă, dar simțeam nevoia să intru în ea. Mi-am desfăcut pantalonii, chinându-mă să nu-i rup. Apoi, am tras-o spre mine.

Atingerea ei caldă și umedă mai că mă duse dincolo de culme. La fel ca gâfâielile ei, pe când intram în ea. Mi-am trecut degetele prin părul ei, apoi i-am cuprins fesele.

– După cum spuneam, i-am zis, trăgând-o spre mine, ești genul meu preferat de tortură.

Ea gemu, începând să tremure.

– Iar tu ești genul meu. Icni pe când îi strângeam fesele în palme, trăgând-o peste mădularul meu. Ești orice pentru mine.

I-am supt buza de jos.

– Știu, i-am zis.

– Ești arogant.

– E adevărul, am zis, sărutând-o și savurând gustul sărutului. Îi simt gustul sângelui pe limba ta.

Coapsele ei zvâcniră delicios, însă ea începu să se retragă. Am oprit-o.

– Nu-i nimic greșit, i-am zis, continuând să-i mișc șoldurile. Tu ce gust simți?

– Nu l-ai gustat? mă întrebă ea printre gâfâieli.

– Mie mi se pare că are un gust pământos.

– Sângele lui are gustul unei dimineți de toamnă, îmi zise.

– Sunt un pic invidios pe tine, i-am mărturisit, trecându-mi mâna peste șezutul ei moale și un deget peste interiorul feselor ei, împingând cu el carnea aflată între. Corpul ei se încordă pe când icnea. Te doare?

– Nu, șopti ea, respirând sacadat. Doar se simte altfel.

– Însă e o senzație plăcută? am întrebat-o, privind-o cu atenție, ca să-mi dau seama dacă arăta urme de disconfort.

– Da, zise ea, mușcându-și buza de jos.

I-am zâmbit și am început să-i mișc iar șoldurile.

– Ai citit despre așa ceva în jurnalul domnișoarei Willa?

– Poate, zise ea, roșind și mai tare.

Am chicotit, sărutând-o. Mâinile ei începură să tremure.

– Ți-a stârnit curiozitatea? Pot să pariez că da.

– Poate un pic, admise ea.

– Zeilor, am zis, mușcând-o jucăuș de gât, evitând rănilor care aproape se vindecaseră. Ador cartea aia!

– Nu mă miră... zise ea, zvâcnind. Era din ce în ce mai fierbinte și mai umedă. Nu mă gândeam că o să mă simt atât de... Geamătul ei o făcu să se cutremure, pe când eu apăsam degetul tot mai adânc în interior. Nu credeam că o să mă simt...

– Cum?

– Așa. Își lipi fruntea de fruntea mea. Înfierbântată. Neastâmpărată. Plină.

Respira sacadat, și nu cred că era conștientă de faptul că nu-i mai conduceam mișcările. Mă călărea, respirația ei fierbinte revărsându-se peste buzele mele, corpul ei șerpuind peste al meu. Se bucura că era neastâmpărată. O auzeam în felul în care gemea. În felul în care îmi strângea mădularul și degetul. Atunci când atinse orgasmul, mă făcu și pe mine să-mi dau drumul. Ne-am cutremurat amândoi, iar eu mă simțeam de parcă îmi pierdusem controlul asupra tuturor mușchilor din corp.

Îmi venea greu să ies din ea și să o las acolo, în pat, încovrigată pe o parte, arătând sfârșită în cel mai indecent mod posibil. N-am petrecut prea mult timp în toaletă, unde m-am spălat, înainte să mă așez din nou lângă ea.

Poppy era trează, deși avea ochii pe jumătate închiși. Zâmbetul ei molatic radia liniște, și uram că trebuia să i-o stric.

Însă nu aveam de ales.

Acum, era odihnită, hrănită și satisfăcută.

Speram doar că, în starea în care era, putea să proceseze informația pe care urma să i-o împărtășesc.

– Trebuie să-ți spun ceva. N-o să-ți vină să crezi. O să te șocheze.

Starea lui Poppy se schimbă imediat. Zâmbetul îi dispăru, și mă privea atentă.

– Ce anume?

Am inspirat profund în timp ce trăgeam de tivul cămășii ei.

– E vorba despre slujnica despre care fratele meu susține că e sufletul lui pereche.

– Millicent?

– Da. Ea, am zis, înghițind în sec. A venit la mine în celulă de câteva ori. Ea i-a zis lui Malik despre rana infectată de la mâna mea. După care a mai venit o dată, chiar după ce m-ai văzut în celulă. Mi-a arătat ceva. Tocmai de aceea știu că spusele ei sunt adevărate. Am văzut-o cu ochii mei. Ea... e sora ta, Poppy. Sora ta bună.

CAPITOLUL 34

Poppy

– Sora mea? Mi se păruse că nu-l auzisem ca lumea. M-am ridicat în capul oaselor, de parcă așa s-ar fi schimbat cele spuse de el. Nu are cum să fie sora mea, Casteel.

Am simțit un gust de vanilie acumulându-mi-se în gât, pe când el își trecea degetul mare chiar pe sub cicatricea de pe obrazul meu.

– Așa e, Poppy.

Simțeam o barieră care respingea din start ideea.

– Crezi așa ceva pentru că ți-a spus ea?

– Pentru că mi-a *arătat*, am zis cu blândețe. Ai văzut-o fără machiaj?

M-am încruntat.

– Nu.

– Eu da, zise el, trecându-și degetul peste curbura maxilarului meu. Am văzut-o cum arată după ce și-a spălat machiajul și vopsea de păr.

– Stai o clipă! S-a *îmbăiat* în fața ta?

– Oarecum, zis Casteel. Buzele lui se arcuiră, iar gropița din obraz îi deveni vizibilă. Și-a cufundat capul în apă dintr-odată, în cada ce fusese adusă în celula mea.

Ce ciudat!

Apoi, mi-am amintit felul în care se cățăraseră pe scaun, stând cu capul în jos fără nici un motiv.

– Părul ei nu e negru, continuă el, iar eu mi-am amintit de culoarea mată a părului ei și de

faptul că în unele părți părea pestriț. Are părul foarte blond, aproape alb.

Am tresărit când în minte mi-a venit o imagine – aceea a femeii care îmi apăruse în acele vise ciudate sau amintiri bizare. Pe care o considerasem Consoarta. Avea părul așa deschis la culoare, că mă făcea să mă gândesc la lumina lunii. Inima începu să-mi bată cu putere.

– Și chipul ei? Casteel se aplecă spre mine, trecându-și mâna peste gâtul meu. Are ochii tăi, doar că sunt de altă culoare. În rest, e ca tine. Nasul ei. Structura trăsăturilor sale. Chiar și forma maxilarului. Casteel îmi căuta privirea. Are mult mai mulți pistrui decât tine, însă de la depărtare parcă îți este geamănă, Poppy.

Mă holbam din nou la el, nevenindu-mi să cred. Parcă era *geamăna* mea? Dacă așa stăteau lucrurile, cum de nu-mi dădusem seama? Însă machiajul îi acoperise fața în mare parte, și îmi fusese greu să-i disting trăsăturile.

Casteel nu putea să aibă dreptate. Mai mult ca sigur fusese înșelat. Păcălit.

M-am lăsat pe spate, scuturând din cap.

– N-are nici o noimă! Revenanții provin din al treilea copil al familiei. Dacă chiar e sora mea... înseamnă că mai am *încă* doi frați. Înseamnă că ar trebui să fie o zeiță.

– La asta m-am gândit și eu – că ar fi trebuit să fie o zeiță. Însă nu e. Bănuiesc că nu a supraviețuit Sacrificiului, iar Isbeth s-a folosit de cunoștințele despre Revenanți pentru a o salva, îmi zise Casteel.

Am râs și am simțit cum îngrijorarea lui Casteel mi se acumula în gât, pregnantă și groasă asemenea smântânii.

– N-are cum... dacă e cu adevărat sora mea... M-am oprit, amintindu-mi disperarea ei – lipsa de speranță asemănătoare cu ce simțisem din partea lui Ires pe când eram copil. Am înghițit tare în sec. A zis că m-a văzut atunci când eram

copil. Dacă e adevărat, de ce nu mi-a spus că e sora mea?

– Poate n-a putut. Nu știu, zise Casteel, dându-mi laoparte câteva șuvițe de păr. Însă e sora ta.

Oare era adevărat? Oare Ian știuse? Mi-am amintit șocul de pe chipul ei când el fusese ucis. Durerea ei. Pe când eu și Ian eram mici, nu văzuserăm alți copii în castel, iar ea îmi spusese că era aproape la fel de bătrână precum Casteel.

O soră?

Zeilor! Pur și simplu, îmi venea greu să cred una ca asta.

Mi-am amintit vorbele lui Isbeth.

„Era furios, însă, atunci când ne-am împreunat, ca să te concepem, nu l-am forțat. Nici atunci, nici cu altă ocazie.”

Nici cu altă ocazie.

Pe moment, nu băgasem în seamă vorbele ei. Sau poate că înțelesesem că se culcase cu el doar de două ori.

– Dacă e fiica lui Isbeth, atunci cum de acceptă ca tatăl ei să fie ținut într-o cușcă? l-am întrebat, însă nu l-am lăsat să răspundă. Nu are cum să nu știe că Isbeth îl ține prizonier undeva. Chiar nu-i pasă? O fi ca mama ei?

– Nu cred, zise Casteel. Dacă nu s-ar fi dus să-i spună lui Malik...

– *Malik*, am spus, ridicându-mă din pat, căutându-mi hainele. Malik ar trebui să știe.

– Se poate, zise Casteel, ridicându-se și dându-mi și cămașa ce ajunsese sub pat. Dădu să mai zică ceva, însă rămase tăcut în timp ce se îmbrăca iute cu o cămașă neagră care părea prea largă pentru el. Trebuia să nu mă mai îngrijorez atât. Avea să recupereze greutatea pierdută și să-și recapete forța – probabil mai repede decât mă așteptam.

Pantalonii îmi erau un pic strâmți, însă, pentru că nu aveam alții, nu puteam să mă

plâng. Cineva îmi împrumutase o vestă, cu foarte multe găici în față. Am îmbrăcat-o, începând să închid găicile, atentă să nu îmi scape vreuna.

– Dă-mi voie să te ajut, zise Casteel.

Îi luă o clipă să se obișnuiască cu faptul că îi lipsea arătătorul de la mâna stângă, însă apoi se descurcă de minune. Mai bine decât mine.

Intimitatea pe care o împărtășeam îmi liniștea mintea. Gândurile mi se calmară în timp ce îl priveam. La început, mi se păruse că vesta avea șapte sute de găici. Nu avea chiar atâtea. Mai degrabă, vreo treizeci. Mi se părea un moment atât de firesc. Unul pe care cuplurile obișnuite îl împart în fiecare zi.

Îmi fusese dor de asemenea momente.

Degetele lui îmi mângâiau sânii pe când încheia ultimele găici.

– Ți-am spus că-mi place la nebunie cum îți stă îmbrăcată așa?

– Cred că da, i-am răspuns, aranjând tivul vestei care mi se întindea peste coapse. De fiecare dată când m-am îmbrăcat așa, mă gândeam la cât de mult îți place.

Gropița îi apăru din nou în obraz, dar acum n-o mai consideram enervantă. Își trecu un deget peste corsajul vestei. Marginea fusese brodată cu dantelă, având aceeași nuanță de gri cu vesta.

– Cred că mi-ar plăcea și mai mult dacă n-ai purta cămașa pe dedesubt.

– Cu siguranță, am zis eu jucăuș.

Sânii mei și abdomenul întindeau deja găicile la limită, iar decolteul era destul de vizibil. Dacă n-aș fi purtat cămașa, întregul regat s-ar fi minunat de ce ar fi văzut.

Îi apăru și cealaltă gropiță, în celălalt obraz, în timp ce-mi sufleca mâneca de la cămașă.

– Știu că ce ți-am spus te-a șocat, și ai mai încasat astfel de șocuri în ultimele luni, zise Casteel, aranjând mâneca suflecată în jurul

cotului meu. Știu că are să te afecteze în clipa în care vei accepta situația.

Mă afecta deja.

– Îmi imaginez că n-aveai nevoie de așa ceva chiar acum. Apucă cealaltă mânecă, procedând exact la fel cum făcuse cu prima. Însă nu puteam să-ți ascund o asemenea veste.

L-am privit. Părul negru lucios îi căzuse peste frunte, acoperindu-i aproape în întregime ochii. Maxilarul îmi era atât de familiar, iar obrajii nu-i mai păreau la fel de supti ca înainte. De patruzeci și cinci de zile visam să stau în fața lui. Nu-mi dorisem nimic altceva, iar acum se afla înaintea mea.

După ce termină cu mâneca, m-am întins și l-am sărutat tandru. Trăsăturile lui se îndulcira sub atingerea mâinii mele.

– Nu mai știu ce să gândesc sau să cred, însă ai făcut bine că mi-ai spus. Aș fi făcut la fel dacă ai fi avut un alt frate sau o altă soră cutreierând țărâmul.

Casteel rânji.

– Nu cred că familia mea e la fel de interesantă ca a ta, zise el.

L-am privit pe când îmi puneam pumnalul în teaca de pe coapsă.

Casteel mă aștepta la ușă. Ochii lui aveau culoarea aurului topit în timp ce mă privea. Încet, privirea lui se ridică spre fața mea.

– Mă excită felul în care stă pumnalul acela atârnat de coapsa ta.

Am zâmbit, apropiindu-mă.

– Mi se pare un pic dereglat că gândești așa, i-am zis.

– Doar un pic? Se pare că începe să-ți placă.

– Pentru că ai început să mă corupi.

– Ți-am mai spus, Regina mea, îmi zise, atingându-mi bărbia și apoi prinzându-mă de mijloc în timp ce deschidea ușa, făcându-mi inima să tresalte. Zeilor, cât îmi lipsiseră micile

lui atingeri. Doar cei care au oricum o minte murdară pot fi corupți.

Am izbucnit în râs, în timp ce am intram pe coridorul ce mirosea a cafea, dând nas în nas cu Kieran.

Stătuse rezemat de zid și se îndreptă când ne văzu.

- Nu stau de mult aici, zise el, trecându-și privirea peste noi. Veneam să vă spun că ar fi cazul să nu vă mai mozoliți atât.

- Mincinosule! murmură Casteel, rânjind. Mai mult ca sigur că ai stat pe hol de când am început.

Kieran nu răspunse, iar Casteel se îndreptă spre el, pe când simțurile mele se deschiseră spre vârcolac. Părea îngrijorat, iar amuzamentul jucăuș pe care-l simțisem în timp ce mă hrăneam din el dispăruse. Nu era îngrijorat doar din cauza lui Casteel. Simțeam că nu era singurul motiv pentru care rămăsese lângă camera noastră. Mă gândeam că, pur și simplu, simțea nevoia să fie în apropierea lui Casteel.

Probabil și Casteel simți asta, pentru că îl îmbrățișă pe Kieran.

Faptul că i-am văzut împreună, îmbrățișați, mă umplu de căldură. Nu mai exista o legătură între cei doi – o rupsesem atunci când făcusem Ascensiunea. Însă dragostea pe care o simțeau unul pentru celălalt depășea o asemenea legătură. Simțeam totuși o urmă de tristețe, pentru că mă îndoiam că soțul meu împărtășise ceva din toate astea și cu fratele său.

Cei doi nu-și ziseră nimic, însă între ei părea că exista un soi de comunicare nonverbală, care probabil venea din faptul că se cunoșteau de foarte mult timp.

Casteel întinse un braț spre mine. L-am luat de mână. Mă trase lângă el, iar într-o clipă toți trei ne strângeam în brațe. M-am cutremurat, încercând să nu plâng, simțindu-mă cuprinsă

de o emoție puternică. Gestul atât de simplu fusese atât de puternic, încât îmi reaminti că momentul de tandrețe nu era ceva legat strict de ei doi. Avea de-a face cu toți trei.

Am tras adânc aer în piept, simțind pentru prima oară în câteva săptămâni că respiram cu adevărat. Am închis ochii pe când căldura celor doi mă înconjura și pătrundea în interiorul meu. Ajungea în acel loc înghețat aflat în miezul ființei mele, la care încercam să nu mă gândesc. Se încălzise atunci când rămăsesem singură și goală alături de Casteel. Când nu simțisem decât pielea lui atingând-o pe a mea. Senzația de răceală revenise atunci când îl ajutasem să se spele. Dispăruse o vreme pe când mă hrănisem și după aceea. Revenise în timp ce mă îmbrăcasem.

Acum însă, simțeam doar căldură.

Kieran își schimbă poziția, lipindu-și fruntea de a mea.

– Te-ai odihnit cum trebuie? mă întrebă. Ai băut destul sânge?

Am încuviințat din cap, făcând un pas înapoi, însă Casteel mă trase înapoi în îmbrățișare.

– Trebuie să stau de vorbă cu Malik, am zis.

Casteel mă privi.

– I-am zis și lui Kieran, în timp ce tu dormeai.

– Crezi că e adevărat? l-am întrebat pe Kieran.

– La început, nu mi-a venit să cred, însă nu văd de ce ar minți sau cum de ar putea semăna cu tine atât de mult, zise Kieran. Malik e în bucătărie.

– Mă mir că încă e aici, spuse Casteel, iar eu m-am încordat, simțind neîncrederea din vocea lui.

Kieran încuviință din cap.

– Pot să înțeleg de ce, zise el.

Mâna lui Casteel reveni pe spatele meu și rămase acolo în timp ce îl urmam pe Kieran de-a lungul coridorului ce dădea în bucătărie. Făcusem câțiva pași, înainte ca un singur cuvânt să-mi ocupe gândurile.

Soră.

Am oftat, trecând prin intrarea rotunjită. Camera era bine luminată, însă jaluzelele fuseseră trase, ascunzând soarele dimineții. Blaz și Clariza stăteau la masa uzată, a cărei suprafață era mată și străbătută de tăieturi de diverse mărimi. Urme lăsate de pumnalele și săbiile care zăcuseră pe ea.

Malik era așezat lângă ei, privind ceașca de cafea pe care o ținea între mâini. Nu își ridică privirea în timp ce noi intram, însă umerii i se tensionară odată cu ai lui Casteel. Cei doi nu se îmbrățișară. Păreau ca doi străini.

Scaunele răcâiră podeaua de lemn, în timp ce Blaz și Clariza se ridicau, iar eu bănuiam că erau pe cale să îngenuncheze.

– Nu e nevoie, le-am zis.

Cei doi făcură un schimb de priviri. Blaz rânji, pe când se așeza la loc pe scaun.

– Vă mulțumim că ne-ați primit în casa voastră, zise Casteel, în timp ce-mi mângâia spatele. Știu că v-ați asumat un risc enorm.

– E o onoare pentru noi, oricât de mare ar fi riscul, spuse Clariza, ochii ei lărgindu-se în timp ce își împreuna mâinile. Arăți mult mai bine.

– Mă simt mult mai bine, răspunse Casteel, înclinându-și capul.

– Vreți o ceașcă de cafea, Maiestate? întrebă Blaz.

– Mi-ar face plăcere, zise Casteel privind-mă, iar eu am încuviințat din cap. Vă rog, nu folosiți astfel de titulaturi, nu suntem conducătorii voștri.

Clariza zâmbi în timp ce se ridica.

– Vă aduc două cafele. Blaz tinde să pună mai mult lapte și zahăr decât cafea în ceașcă.

– Nu mi se pare nimic greșit, zise bărbatul, lăsându-se pe spătarul scaunului.

Eram total de acord. Clariza se îndreptă spre vatră. Trebuia să aflăm cele mai noi vești, însă Malik stătea la masă cu capul plecat și cu trupul rigid. L-am privit pe Casteel. El se uita la Malik. O făcuse de când intraserăm în bucătărie. Am privit în jur, încruntându-mă.

– Unde-i Reaver? am întrebat.

– Se spală, zise Malik, sorbind din cafea.

– În sfârșit, murmură Kieran, iar Casteel îl privi.

Am vrut să spun ceva, însă am tăcut. Atunci, Malik își ridică în sfârșit privirea. Întrebarea izbucni dintre buzele mele fără să vreau.

– Millicent chiar e sora mea? l-am întrebat.

Mai multe perechi de ochi mă priviră, în timp ce eu simțeam curiozitatea cu gust de lămâie a muritorilor acumulându-mi-se în gât. Malik însă... Ochii lui se îngustară în timp ce se îndrepta în scaun.

– Blaz? Riza? Nu-mi face plăcere să vă rog una ca asta, însă ați putea să ne lăsați singuri câteva minute?

Blaz își dădu ochii peste cap.

– Nu știu ce să zic. Tare aș fi vrut să aud răspunsul la acea întrebare. Așa cum m-ar interesa să aflu și cine anume e Millicent, zise el.

– Sunt sigur că da, replică Malik.

Clariza ne aduse cele două cești de cafea.

– Avem și biscuiți dacă vă e foame, spuse ea, în timp ce eu luam în mână una din ceștile de culoare crem. Eu și Blaz o să mergem să vedem ce face Reaver.

– Mulțumesc, am șoptit.

Ea mă privi pentru o clipă, apoi încuviință din cap. Se întoarse spre soțul ei.

– Haide!

- Chiar așa? zise Blaz. Știi doar cât sunt de băgăcios, iar tu-mi ceri să plec?

- Da, zise ea, privindu-l ferm, impresionându-mă, pe când sorbeam cafeaua fierbinte și gustoasă.

Blaz oftă și mormăi în timp ce se ridica.

- Să știi că am să trag cu urechea, ne avertiză el.

- Nici gând! exclamă Clariza, luându-l de braț. O să stea să se plângă la noi în dormitor, adăuga ea.

- Aș putea să gem în loc să mă plâng, spuse Blaz, ridicând sugestiv din sprâncene.

- Cu cât vorbești mai mult, zise ea, în timp ce părăseau bucătăria, cu atât îți scad șansele.

Casteel sorbi și el din cafea.

- Îmi plac cei doi, spuse el în timp ce muritorii ieșiră de pe coridor.

- Sunt oameni de treabă, admise Malik, privindu-mă. Millicent ți-a spus că e sora ta?

- Mi-a spus mie, răspunse Casteel. Mi-a arătat.

- Nu-l crezi? mă întrebă Malik.

- Cred că asta i s-a spus, dar nu înțeleg cum ar putea fi posibil, am zis. Chiar dacă seamănă cu mine...

- Chiar seamănă cu tine, mă întrerupse Malik, iar eu simțeam dintr-odată un gol în stomac. Un mușchi îi zvâcni deasupra tâmplei. E bizar cât de bine seamănă cu tine.

- Nu doar la trăsături fizice, zise Casteel, continuând să mă mângâie pe spate, calmându-mă și ancorându-mă în realitate. Și la personalitate seamănă.

Mi-am întors capul spre el.

- Poftim?! Vorbim despre aceeași persoană?! am întrebat, privindu-l pe Kieran. Aceeași care s-a năpustit în cameră și s-a așezat pe scaun cu capul în jos, fără motiv?!

- Aveți aceleași ticuri. Felul în care vă... mișcați, zise Casteel, iar eu am simțit că aveam

să rămân veșnic încruntată. Eu nu *mă năpusteam* nicăieri. Și mai are tendința să...

– Turuie? termină Malik propoziția, rânjind.

M-am uitat urât la el.

– Eu nu turui!

Casteel se înecă cu cafeaua, în timp ce Kieran se săltă pe blat, ridicând din sprâncene.

– Chiar n-o fac, am insistat.

– Ba da, zise Reaver, intrând în bucătărie. Îl privi pe Casteel. Eu sunt Reaver. Îmi pare bine de cunoștință! Mă bucur că nu m-ai mușcat și că n-a trebuit să te ard de viu.

Nu aveam ce să zic la asta.

– Și mie îmi pare bine de cunoștință, spuse Casteel, tăgănat, ochii săi strălucind plini de uimire și de amuzament în timp ce-l privea pe dragonin. Mulțumesc pentru ajutor!

– Mă rog, zise Reaver, trecând pe lângă noi și apropiindu-se de farfuria acoperită lăsată lângă vatră.

– Așa, am zis, privindu-l pe Malik, în timp ce Casteel îl urmărea pe Reaver cu privirea. Mi-am dat seama că era prima oară când vedea un dragonin. Dacă Millicent chiar e sora mea, cum de e un Revenant și nu o zeiță? Oare are dreptate Casteel? A avut probleme în timpul Ascensiunii?

Malik tăcu.

Casteel încetă să-mi mai mângâie spatele, în timp ce Reaver mușca dintr-un biscuit.

– Dacă aș fi în locul tău, aș spune tot ce știu, îi zise Casteel lui Malik.

– Sau ce?! ripostă Malik, lăsându-și capul într-o parte, gestul pe care îl făcea adesea și Casteel. Mă gândeam că poate chiar era adevărat că frații au aceleași ticuri. Ai de gând să mă forțezi s-o fac?!

Casteel râse sec.

– Nu cred că de mine trebuie să te temi, răspunse Casteel.

– Așa-i, murmură Malik, rânjind în timp ce mă privea. Trecu o clipă de tăcere. Cas are dreptate. Millie... ar fi devenit zeiță dacă ar fi supraviețuit Sacrificiului. Însă n-a făcut-o.

– Stai o clipă, zise Reaver, ștergându-și firimiturile de la gură cu dosul palmei. Slujnica aceea e sora lui Poppy?

Kieran oftă.

– Pe unde-ai fost?!

– Evident că nu în această bucătărie! se răsti Reaver la el.

Vârcolacul își dădu ochii peste cap. Reaver își concentră atenția asupra lui Malik.

– Ires e tatăl ei? îl întreabă. Atunci când Malik încuviință din cap, dragoninul ridică din sprâncene, surprins. La naiba! *Ea* o să fie... începu dragoninul, apoi scutură din cap, mușcând din nou din biscuit. Dacă e adevărat, slujnica ar fi avut nevoie de sânge ca să...

– Să știi că are un nume, îl întrerupse Malik, sec. O cheamă Millicent.

Reaver își lăsa capul într-o parte, și, preț de o clipă, am crezut că urma să scuie foc.

– *Millicent* ar fi avut nevoie de sânge foarte puternic pentru a-și încheia Ascensiunea spre statutul de zeiță. Adică ar fi avut nevoie de sângele unui zeu. Sau de sângele descendentului unui zeu. Arată spre Malik. De la un atlantian, de exemplu. Sângele lor e puternic, însă nu garantează succesul. Nimic nu-l garantează. Mă privi. Și tu ai fi putut să mori.

Casteel se încordă.

– Însă am supraviețuit, i-am reamintit, ceea ce era evident.

– Pe Millie n-a ajutat-o, spuse Malik. Sângele *tău* n-a fost destul de puternic.

Simțeam un gol în stomac în vreme ce îl priveam pe Casteel.

– Poftim?! murmură el.

– Isbeth ți-a luat sângele în timp ce te-a ținut prizonier și i l-a dat lui Millicent, sperând că avea să fie suficient. Însă erai deja prea slab. Isbeth a calculat greșit efectul pe care l-a avut prizonieratul asupra ta.

Casteel îl privea pe Malik, trăsăturile lui devenind ascuțite și dure. M-am apropiat de el și mai mult. Era la fel de șocat ca mine.

– Dar Isbeth îl are pe Ires, zise Kieran. De ce nu s-a folosit de sângele lui?

– Cușca în care îl ține Isbeth anulează *eather*-ul din sângele lui, lăsându-l slăbit. Sângele lui e inutilizabil, ne explică Malik. Un alt aspect pe care nu l-a luat în calcul. Tocmai de aceea te-a ținut atunci când i-a ucis pe ceilalți atlantieni. Avea nevoie de sângele tău.

Mi-am dus mâna la tâmplă, în timp ce Casteel începea să mă mângâie din nou pe spate.

– Atunci cum s-a transformat în Revenant? am întrebat.

– Callum, spuse Malik. I-a arătat lui Isbeth ce trebuie făcut.

– Nenorocitul ăla auriu? mârâi Casteel.

– Și cât de bătrân e acest Callum? întrebă Reaver, mijind ochii.

– E bătrân. Chiar nu știu cât de bătrân. Nu știu de unde a venit, însă e foarte bătrân. Callum știa cum se creează Revenanți. E nevoie de magie. Magia primitivă străveche, zise Malik. Oricât de degenerată ar fi Isbeth – și e mai degenerată decât vă puteți închipui –, își iubește fiicele. În felul ei complet dezaxat.

Stomacul meu fu din nou cuprins de greață.

– N-o putea lăsa pe Millie să moară, așa că s-a folosit de acea magie străveche. Iar pentru că Millie avea *eather* în sânge, vraja a funcționat, zise Malik după o clipă. Vraja a salvat-o, și astfel a devenit prima fiică. Apoi, Isbeth a început să complateze pentru a mai încerca o dată. Cu o a doua fiică.

Prima fiică.

Profeția completă, pe care ne-o spusese Tawny, vorbise despre o primă fiică cu sângele plin de foc, menită regelui cândva promis. Zeilor! Noi chiar ne gândiserăm că profeția se referea la Malik.

Slujnica aceea era sora mea, prima fiică despre care se vorbea în profeție, iar noi...

– Suntem rezultatul nevoii de răzbunare a unei femei nebune, am zis.

– Nu, spuse Casteel, privindu-mă și coborând ceașca de cafea. Ești mai mult de atât. Ai fost dintotdeauna mult mai mult de atât.

Așa era. Mi-am repetat asta în gând, până când am simțit că o credeam.

Malik zâmbi slab.

– Millie ar fi trebuit să tacă. Doar câțiva știau adevărul despre ea, iar acum toți sunt morți. Malik își privi fratele. Știa ce avea să se întâmple dacă își împărtășea secretul cu alții. Persoanele în cauză erau ucise, iar Millie încasa din plin nemulțumirea lui Isbeth.

M-am încordat.

– Așa că nu pot să nu mă întreb de ce ți-a spus ție, zise Malik. Sigur a avut un motiv pentru care și-a asumat un asemenea risc. Malik își privi fratele, fără să clipească. Nu-i așa, Cas?

Casteel așeză ceașca pe masă.

– Mi-a spus unele aiureli, zise Casteel.

– Nu mă îndoiesc, replică fratele său.

Casteel își luă mâna de pe spatele meu și făcu un pas înainte. Kieran se încordă, iar ochii săi albaștri străluceau.

– Dă-mi voie să vă explic, zise Casteel, folosind acea voce mieroasă ce preceda un act de violență. A spus unele lucruri care poate sunt adevărate și altele care ar putea fi niște minciuni ordinare.

Malik chicoti.

– Mi se pare că ți-a spus ceva ce nu voiai să auzi.

– Știi ce vreau să aud? zise Casteel, coborându-și bărbia. De ce anume te afli tu aici. De ce ne ajuți.

– Poate ar trebui să-i spui soției tale motivul pentru care sora ei și-a asumat un asemenea risc, zise Malik.

– Aveți de gând să vă bateți? murmură Reaver.

– Așa se pare, zise Kieran, privindu-l. N-ar fi deloc ieșit din comun.

Inima începu din nou să-mi bată cu putere.

– Ce-a spus sora mea? am întrebat.

– Urma să-ți zic, mârâi Casteel, iar eu îi simțeam furia trecându-mi peste piele. Dar nu e ceva ce merită repetat.

Malik ridică surprins din sprâncene.

– Poate că tu ești cel care nu vrea să recunoască adevărul, zise el. Nu te pot învinovăți. Nici eu n-aș vrea să cred una ca asta.

– Ce anume? am întrebat, prinzându-l pe Casteel de braț, oprindu-l în timp ce mai făcu un pas spre fratele său. Ce ți-a spus?

Își întoarse privirea spre mine, însă tăcu. Mi-am întins simțurile, dar m-am izbit de un zid. Îmi venea greu să respir. Casteel mă bloca, ceea ce nu putea să însemne decât că...

– Ai fost creată din același motiv ca Millie. Pentru un singur scop, zise Malik. Sora ta nu a reușit să-și încheie Ascensiunea. Tu ai reușit. Ai vorbit deja despre scopul tău. Însă tu te concentrezi doar asupra Atlantiei, când, de fapt, ceea ce ți-e menit e mult mai amplu. Scopul tău e să...

– Să refac regatele, am zis. Tărâmurile. Știu. Am mai auzit asta.

Malik clătină din cap.

– Scopul tău este să *distrugi* tărâmurile. Pe cel al muritorilor, dar și Câmpiile Elizee. În acest

fel plănuiește Isbeth să le refacă.

– Mi se pare un pic exagerat, murmură Reaver.

Am făcut un pas în spate. Isbeth îmi spusese că-și dorea să vadă Atlantia arzând. Însă Malik vorbea acum despre cu totul altceva. Suna de parcă...

„Sfârșitul va veni dinspre apus, pentru a distruge răsăritul și pentru a nimici tot ce se află între ele.”

Am tras cu greu aer în piept, simțind un gol în stomac.

Ce spunea profeția? Că prima și a doua fiică aveau să refacă tărmurile și să aducă sfârșitul. Nu. Nu însemna că, dacă așa suna profeția, chiar avea să se întâmple. Nu conta ce își dorea Isbeth.

– În primul rând, nu sunt destul de puternică pentru a face una ca asta, am zis.

Malik se aplecă peste masă.

– În primul rând, nu ești încă destul de puternică. Nu ai încheiat Sacrificiul. Apoi, vei fi destul de puternică.

– Destul de puternică pentru a distruge tărmurile? am întrebat, râzând. Un zeu nu e chiar atât de puternic.

– Nu cred că ești așa ceva, zise Casteel.

M-am întors încet spre el.

– Poftim?!

– Mi-am dat seama de asta acum ceva vreme, îmi zise el. Nu înțeleg prea bine cum se poate, însă nu cred că ești o zeiță.

– Atunci, ce naiba sunt? am întrebat, exasperată.

– O Primitivă, spuse Malik.

Mi-am dat ochii peste cap.

– Serios acum, am zis.

– Are dreptate, interveni Reaver, și cu toții ne-am întors spre el. Ești o Primitivă – născută din carne de muritor.

CAPITOLUL 35

Un tunet înfundat îmi umplu urechile. Mâna mea căzu de pe brațul lui Casteel.

„Născută din carne de muritor, o mare putere primitivă se ridică...”

– La început, am crezut că știi, zise în continuare Reaver, smulgându-mă din gânduri. Ai reușit să invoci dragoninii. Controlai *notam*-ul primitiv... Însă apoi mi-am dat seama că nu știai aproape nimic.

Refuzam să scot vreun sunet.

– Și nu te-ai gândit să-i zici?! îl întreabă Casteel. Atunci când ți-ai dat seama că nu știa?

Dragoninul ridică din umeri.

Casteel se îndreptă. Eu eram copleșită de emoții, însă el era cuprins de furie.

– Mi se pare mie sau tocmai *ai ridicat din umeri*?!

– Așa-i, zise Kieran, privindu-l urât pe dragonin. Stai liniștit, așa se comportă el.

– Mă gândeam că avea deja destule pe cap, zise dragoninul. Faptul că știa sau nu n-ar fi schimbat cu nimic situația. Supraviețuise începuturilor Sacrificiului. Poate să-și încheie Ascensiunea fără să se afle în pericol.

– Nici nu știu ce să spun, am zis, clipind repede. Puteai să-mi spui, ca să fiu pregătită. Ca să nu aflu una ca asta în aceeași zi în care am aflat că am o soră. Sau când...

– Se pare că totuși știi ce să spui, mă întrerupse Reaver, sec. Încă nu ți-ai încheiat Sacrificiul, dar să știi că ești pregătită.

- Ești groaznic, i-am șoptit, amintindu-mi dintr-odată că îmi spusese că dragoninii îmi simțeau voința. „Așa a fost dintotdeauna cu Primitivii.” Când eu replicasem că nu eram așa ceva, tăcuse. Îmi dădeam seama că nu-mi zisese niciodată că aș fi o zeiță.

- O clipă. De ce ar indica prezența *notam*-ului faptul că e una dintre Primitivi? Întrebă Kieran. Și zeii folosesc *notam*-ul.

- De ce gândești așa? Reaver se încruntă. E vorba despre *notam*-ul primitiv. Nu despre cel al zeilor. Doar un Primitiv poate forma orice tip de *notam* - o legătură de o asemenea putere.

- Pentru că... începu Kieran, apoi trase o înjurătură. Cred că nimeni nu știa cu adevărat. Noi presupuneam că totul are legătură cu zeii.

- Greșit, zise Reaver.

Din haosul ce-mi cuprinsese mintea, dintr-odată ceva căpătă sens.

- Tocmai de aceea Malec n-a avut niciodată *notam*-ul, am zis, privindu-i pe Casteel și pe Kieran. Credeam că era din cauză că puterile sale slăbiseră, dar, de fapt, el nu era unul dintre Primitivi. Mi-am întors privirea spre Reaver. Tocmai de aceea ai spus că aveam să fiu mai puternică decât tatăl meu. Că nu trebuia să mă hrănesc atât de des. Cât despre ceață... n-am invocat-o, nu-i așa?

- Doar un Primitiv poate *crea* ceața, zise Reaver, iar părul blond îi căzu peste obraz în timp ce mai lua un biscuit. Înseamnă că mai ai foarte puțin înainte să-ți închei Sacrificiul. Tocmai de aceea ochii tăi arată așa.

- Fâșiile de *eather*? am întrebat. Au să rămână acolo?

- S-ar putea ca ochii tăi să devină complet argintii, ca ai lui Nyktos, îmi zise. Sau s-ar putea să rămână așa cum sunt acum.

Simțeam că amețesc și m-am împleticit. Casteel mă prinse de gât. Se întoarse spre mine și se apropie.

– O Primitivă? zise el rânjind și privindu-mă. Nici nu știu cum să-ți mai spun. Regină? Înălțimea Ta? Nimic nu pare că se mai potrivește.

– Poppy, i-am șoptit. Spune-mi Poppy!

Își trecu buzele peste vârful nasului meu și apoi îmi șopti în ureche:

– Am să-ți spun cum vrei tu, cât timp știu că sunt al tău.

Am râs, simțind zâmbetul lui Casteel pe obrazul meu. Reușise să mă tragă de pe marginea prăpastiei de panică, în care riscam să mă afund.

Reaver icni, îngrețșat.

– Nu-mi vine să cred că i-ai spus una ca asta, zise el.

– Din păcate, murmură Kieran.

I-am ignorat.

– Știai? l-am întrebat pe Casteel.

– Tocmai îmi dădusem seama. Unele lucruri pe care le-au spus Isbeth și Millicent nu aveau sens. Sau, pur și simplu, n-am reușit să-mi amintesc la timp, zise el.

L-am privit.

– Cum ar fi?

– Cum ar fi planurile lui Isbeth. Sau atunci când mi-a dat să beau sânge și mi-a spus... Ochii lui aurii fură dintr-odată cuprinși de umbre. Îi închise pentru o clipă, după care privi spre Reaver. E ceva ce nu înțeleg, îi zise dragoninului. Cum de Poppy e una dintre Primitivi, iar Malec sau Ires nu sunt?! Și cum de e o Primitivă născută din carne de muritor?

Reaver tăcu, în timp ce lăsa deoparte biscuitul pe jumătate mâncat.

– Nu pot răspunde, zise dragoninul.

– Nu poți sau nu vrei? îl întreabă Casteel, privindu-l cu ochii săi ca două giuvaiere de aur.

Reaver îl privi pentru o clipă pe Casteel și mai apoi se întoarse spre mine.

- Nu pot. Tu ești prima Primitivă născută după zeul primitiv al vieții. Nu știi de ce. Doar el poate răspunde unei asemenea întrebări.

Ei bine, era greu de crezut că am fi putut merge până în Câmpiile Elizee prea curând pentru a afla răspunsul.

- Mai important de atât e motivul pentru care Regina de Sânge crede că ea va distruge tărâmurile, zise Reaver, privindu-l pe Malik.

- N-o va face, spuse Casteel fără ezitare sau urmă de îndoială. Regina de Sânge e complet mistuită de dorința de răzbunare, încât e convinsă că o poate folosi pe Poppy.

- Și eu am crezut același lucru, la început, zise Malik. Însă apoi am aflat că Isbeth nu e singura care crede că ultima Aleasă avea să devină Vestitoarea și Aducătoarea de Moarte și Distrugere.

- Porcării, mârâi Casteel, în timp ce continua să mă mângâie. Profetia e o minciună.

- Nu dacă a fost rostită de un zeu, zise Reaver. Nu când a fost rostită de către zeița Penellaphe, strâns legată de parce.

Malik mă privi.

- Faptul că Isbeth te-a numit după zeița care a glăsuț profetia nu poate fi o coincidență. S-a gândit că așa urma să aibă noroc cu parcele.

Pentru o clipă foarte scurtă, am fost cuprinsă de panică. *Eather*-ul începu să-mi vibreze în piept. Dacă era să devin o Primitivă, urma să devin pe atât de puternică pe cât spunea profetia. L-am privit pe Kieran, care înțelesese la ce mă gândeam. Și se gândea la ce-l rugasem să facă. Kieran scutură scurt din cap.

Am început să mă îndepărtez, fără să fiu sigură încotro doream să mă îndrept. Mi-am reamintit însă că eram mult mai mult decât unealta răzbunării lui Isbeth.

Nu... nu eram unealta ei. Nu eram arma ei. Îmi aparțineam doar mie înseși.

Gândurile mele – idealurile, alegerile și credințele mele – nu fuseseră stabilite de dinainte și nu erau controlate de altcineva în afară de mine. Panica se mai domoli, în timp ce încercam să respir.

– Orice ar spune profeția, alegerile le fac eu, am zis. *Eu* îmi controlez acțiunile. N-aș face niciodată așa ceva, iar dintr-odată am simțit o șoaptă din acel loc aflat adânc în interiorul ființei mele. Încercam cu disperare să ignor șoapta. N-am de gând să mă comport așa cum crede Isbeth că am s-o fac.

– Ai făcut-o deja, zise Malik, iar un fior îmi trecu peste piele în clipa în care auzeam cuvintele lui Isbeth ieșind din gura lui. Te-ai născut. Sângele tău a fost vărsat, și ai început Ascensiunea. În timpul acesteia, ai renăscut – născută din nou din carnea și focul Primitivilor. Te-ai trezit. Malik clătină din cap. Poate că ai dreptate. Poate că voința ta e mai puternică decât profeția. Mai puternică decât parcele și decât ceea ce crede Isbeth. Asta credea Coralena. Era sigură că vei aduce schimbarea, dar nu așa cum și-ar fi dorit-o Isbeth.

Eram cuprinsă de valuri de căldură, urmate de frisoane.

– Ai cunoscut-o pe mama mea? l-am întrebat, dându-mi imediat seama că așa era.

El se afla în Wayfair când ea fusese slujnică acolo.

– Da, zise el, întorcându-și privirea. Credea că, dacă primeai o șansă – dacă erai crescută departe de Isbeth și de Ascendenți –, nu aveai să devii Vestitoarea care urma să distrugă tărâmurile.

M-am cutremurat, amintindu-mi de noaptea aceea.

– Trebuie s-o facem, zise bărbatul fără chip. Știi foarte bine ce are să se întâmple.

– E doar o copilă...

– *Și din cauza ei se va sfârși totul.*

– *Sau poate că va aduce doar sfârșitul lor.*

Începutul...

Inima îmi bubuia.

– Începutul altei ere, am șoptit, încheind ce-i spusese Coralena lui...

Malik mă privi, iar stomacul îmi fu cuprins de greață.

Casteel mă prinse de talie și mă îmbrățișă.

– Poppy? Își apropie capul de al meu. Ce-ai pățit?

Pielea îmi era în continuare cuprinsă de căldură și de frisoane în timp ce îl priveam pe fratele lui Casteel, însă nu-l mai vedeam. Vedeam doar un bărbat peste al cărui chip jucau umbre.

Silueta învăluită într-o mantie neagră.

Cel Întunecat.

– *Poppy*, zise Casteel, iar îngrijorarea lui trecea peste mine în valuri, în timp ce mă strângea și mai tare în brațe.

Simțeam gustul amar al rușinii umplându-mi gâtul, în timp ce Malik spuse răgușit, cu voce joasă:

– Ți-ai amintit.

Vocea aceea.

Vocea *lui*.

– Nu, am șoptit, nevenindu-mi să cred.

Malik tăcu.

– Ce naiba se întâmplă? întrebă Casteel, strângându-mă de talie. M-am aplecat, forțându-mă să înghit fierea care îmi urcase pe gâtlej.

– Eram terminat atunci, îi zise Malik lui Casteel. Ai avut dreptate. Ce-i făcuseră Preelei mă distrusese. Dar nu i-am fost niciodată loial scorpiei de Isbeth. *Niciodată*.

Casteel se încordă când auzi acel nume.

– Preela? am șoptit.

– Femeia vârcolac care era legată de el, mârâi Kieran.

O, zeilor!

- Nu după ce ți-a făcut Isbeth. Nu după felul în care Jalara a chinuit-o pe Preela. Nu după ce m-a forțat să-i fac lui Mil...

Se opri și oftă. Durerea pe care o emana îmi zgâria pielea. O jale care trecea prin oase și durea mai tare ca orice rană fizică. Era atât de puternică, încât abia mai puteam simți surprinderea lui Casteel și a lui Kieran. Mă pierdusem în acea agonie rece ca gheața.

- Am vrut s-o ucid pe Isbeth. Zeii știu că am încercat înainte să descopăr ce e. Aș fi continuat să încerc, Casteel, însă acea profeție... Nările i se dilatără, în timp ce scutura din cap. Dintr-odată, nu mai era vorba despre ea. Despre mine. Despre tine. Despre Millie. Nici unul dintre noi nu mai conta. Doar Atlantia conta. Solisul conta. Contau oamenii care ar fi plătit prețul pentru ceva de care nu erau vinovați. Trebuia să o opresc.

Casteel mă lăsă din brațe și se întoarse spre fratele său.

Malik închise ochii.

- Nu puteam să-i permit lui Isbeth să distrugă Atlantia sau tărâmul muritorilor. Nu puteam să-i permit să o distrugă pe Millie. Pentru că asta îi făcea. Era cuprins de mânie și de vinovăție, stârnind *eather*-ul din pieptul meu. Ochii lui mă priveau dintr-odată. Trebuia să fac ceva.

Simțeam că podeaua se clătina sub mine. Nu-mi mai simțeam picioarele. Ceașca din spatele meu se răsturnă, rostogolindu-se pe blat. Reaver o prinse, ochii lui îndreptându-se spre jaluzelele care începuseră să tremure. Pumnalele începură să salte și ele pe masă.

- Ce anume a trebuit să faci? întrebă Kieran, însă Casteel tăcea, pentru că... zeilor! Punea lucrurile cap la cap. Se lupta cu el însuși, încercând să creadă spusele fratelui său.

Malik mă privea în continuare. Avea vocea răgușită.

– Eram pregătit să fac orice pentru a o opri pe Isbeth, iar Coralena știa asta. Pentru că și Leopold o știa.

Însă ea...

„*El e viktor-ul ei.*“

Îmi reveniră amintirile nopții aceleia petrecute în Lockswood, limpezi, neumbrite de traumă. M-am sprijinit de blat în timp ce le revedeam, una după alta. Vedeam limpede imaginile, succedându-se cu repeziciune, incredibil de clare.

Eram șocată de ce îmi dezvăluiau.

Furia mă străbătu, arzând orice urmă de îndoială. Însă nu simțeam doar o singură emoție. Eram cuprinsă de o furtună de emoții, iar jalea era acum mult mai puternică, pentru că-mi aduceam aminte. *În sfârșit.* O parte din mine – care ori nu fusese atinsă de acea furie, ori poate provenea din acel loc înghețat din mine – *înțelese* până la urmă.

– Îmi amintesc totul, am zis, iar camera încetă să mai tremure. M-am liniștit, privindu-l pe Malik. De ce? De ce n-ai pus capăt atunci?

Casteel se întoarse spre mine, și vedeam că pielea îi devenise palidă, aproape la fel de palidă ca atunci când fusese cuprins de setea de sânge.

– Am făcut o grămadă de lucruri îngrozitoare – fapte ce au să mă bântuie mult după ce voi fi murit –, însă pur și simplu n-am fost în stare. Râse sumbru. Se pare că efectiv n-am fost în stare să omor un copil.

– Poftim?! izbucni Kieran.

– Nu, zise Cas cu duritate. Felul în care pronunțase cuvântul nu lăsa loc de interpretare. Era o proclamație. O rugămintă. Spune-mi că nu-i adevărat!

Mi-aș fi dorit din tot sufletul să nu fi fost așa.

- Am avut ocazia. Atunci când te-am scos din dulapul acela, mai ții minte? Eram pregătit s-o fac. Să pun capăt. Dar n-am fost în stare. Și am încercat din nou, zise Malik, lăsându-și capul pe spate și privind tavanul. Mi-am dus mâna la gât, reamintindu-mi senzația lamei reci care zăcuse acolo. Am încercat din nou, însă atunci am văzut ce văzuse Coralena.

„O văd. O văd privindu-mă.”

Amintirile acelea dezlănate căpătau dintr-odată sens.

- Ce-ai văzut? Pe cine? am întrebat.

Ochii lui Malik se închiseră, iar Casteel rămase nemișcat.

- *Pe ea.* Consoarta. Am văzut-o în ochii tăi, privindu-mă.

Am oftat, în timp ce Reaver înjura.

- Nu știu cum ar fi posibil. E adormită, nu-i așa? zise Malik. Însă am văzut-o.

- Consoarta nu doarme foarte adânc, zise Reaver. Câteodată, unele întâmplări ajung la ea și o trezesc parțial.

- Tu ești Cel Întunecat, zise Casteel pe același ton dulceag ce promitea violență.

M-am întors spre el, conștientă că ar fi trebuit să-l privesc mai din timp. Dacă n-aș fi fost acaparată de acele revelații, aș fi observat mai repede că era cuprins de un vid de mânie înghețată. Tu ai dus Temuții în hanul din Lockswood. Te-ai dus acolo ca s-o ucizi.

- Temuții au urmat dărele de sânge pe care le-am lăsat în urma mea, recunosc Malik. Știam că doar așa aș fi putut să trec de Coralena și de Leo.

Kieran zise ceva. Îl făcu pe Malik să tresară, însă Casteel devenise un ghem de furie ce-mi atingea esența din piept. Trebuia să-mi închid simțurile. Era prea mult.

Ochii lui Casteel străluceau acum, iar vocea sa - zeilor! Vocea lui era lină și emana putere.

Șoaptele sale bubuiau prin cameră și peste pielea mea.

– Ia un pumnal de pe masă, Malik! șopti Casteel.

Iar Malik, fratele său, apucă un pumnal cu o mână tremurândă. Un pumnal lung și gros, cu lama foarte ascuțită. Tendoanele gâtului i se încordară.

– Pune-te în genunchi! îi porunci Casteel.

Malik se cutremură, însă îl ascultă, căzând în genunchi.

– Pune-ți pumnalul la gât, îi ceru regele, iar vocea lui părea făcută din fier și catifea.

Îl constrângea.

Folosea forța de constrângere.

Malik se conformă.

– Să știți de la mine, zise Reaver, că eu n-am de gând să curăț după.

Eu nu știam ce să cred. Pe de o parte, mă bucuram că soțul meu își recăpătase vigoarea. Pe de altă parte, tocmai încerca să-și forțeze fratele să-și taie singur beregata.

Așadar, Malik încercase să mă ucidă. Cumnatul meu. Mă simțeam ciudat, pentru că înțelegeam cum de ajunsese să creadă că ar fi fost bine dacă m-ar fi ucis.

Știam însă că nu-i puteam permite lui Casteel să procedeze așa. Nu avea să-l ucidă pe Malik, însă rana ar fi fost groaznică, iar Casteel nu trebuia să se împovăreze cu un asemenea gest. Nu voiam să-l las să poarte o asemenea greutate.

Am făcut un pas înainte, privindu-l pe Kieran. El se uita urât la Malik, respirând sacadat. Vârcolacul nu avea să-mi țină partea.

– Oprește-te, Casteel! i-am cerut.

– Nu te băga, lătră el, neluându-și ochii de la fratele său.

Își ridică bărbia. Un firicel de sânge se scurgea de-a lungul gâtului lui Malik.

– Nu-ți permit, am zis. Malik nu mi-a făcut rău. S-a oprit chiar înainte s-o facă.

– S-a oprit?! Tu te auzi ce spui?! ripostă Casteel. Te-a rănit.

– Așa-i, șopti Malik.

M-am uitat urât la prinț.

– Mai bine taci, i-am zis.

– Te-a lăsat acolo, să fii sfâșiată de Temuți! urlă Casteel.

– Dar nu-i așa. M-a scos de acolo, am zis. Îmi amintesc limpede acum.

– Temuții o apucaseră, spuse Malik. O mușcaseră. O zgâriaseră cu ghearele...

– Gura! am sâsâit la Malik pe când Casteel se cutremură. I-am atins brațul. Credea că procedează corect. Greșea. Însă s-a oprit. Nu mi-a făcut rău...

– Nu mai vorbi așa! zise Casteel, întorcându-și capul spre mine, ochii lui străpungându-mă ca două sulițe aurite. Forța de constrângere se disipă, acum că își îndreptase atenția spre mine. Pumnalul lovi podeaua, iar Malik se lăsa moale. Ți-a făcut rău, Poppy. Poate nu cu propriile mâini, însă acei Temuți nu te-ar fi atacat dacă nu i-ar fi adus el acolo.

– Așa e, i-am zis, atingându-i obrazul și canalizând...

– Oprește-te! îmi ceru Casteel, trăgându-se. Nu îndrăzni să-ți folosești puterile asupra mea! Trebuie să simt ce mi se-ntâmplă!

– Bine. Mă opresc, i-am zis, atingându-i din nou obrazul. De data asta, nu se mai trase înapoi, dar simțeam că era în continuare încordat. Ai dreptate. Temuții n-ar fi fost acolo dacă nu i-ar fi ademenit Malik, însă el a urmat ordinele lui Isbeth. Ea e de vină.

– Asta nu schimbă cu nimic situația, zise el privindu-mă intens, în timp ce Malik se ridica. Nu e nevinovat. N-a fost manipulat. A făcut o alegere...

– Pentru a-și proteja regatul. Pentru a te proteja *pe tine*. Nici unuia dintre noi nu trebuie să îi placă alegerea sa și nici nu trebuie să fim de acord cu ea, însă putem să încercăm să îl înțelegem.

– Ce să înțelegem?! Că era gata să omoare un copil? Că a luat în calcul una ca asta? replică el, infuriat. Că era gata să te pună în pericol? Pe tine?! Sufletul meu pereche?

– Nu știa asta pe atunci, i-am zis.

– Chiar dacă aș fi știut, aș fi procedat la fel, recunosc Malik. Aș fi...

– Mai taci! am țipat la el.

Malik clătină din cap.

– E adevărul.

Casteel se mișcă fulgerător. Nici Reaver nu cred că l-ar fi putut opri dacă ar fi vrut s-o facă. Străbătu bucătăria și îl lovi pe fratele său cu pumnul în maxilar. Lovitura îl aruncă pe Malik înapoi în scaun. Nu reuși să-și revină. Casteel îl trânti la podea, lovind atât de repede, că abia îi vedeam brațul mișcându-se. Loviturile răsunau în bucătărie.

– Casteel! am țipat.

Îl apucă pe Malik de guler, ridicându-l de pe podea, continuând să-l lovească.

M-am întors spre Kieran.

– N-ai de gând să-l oprești?!

– Deloc, zise Kieran, încrucișându-și brațele. Nenorocitul o merită.

Se părea că Malik se săturase. Îl prinse pe Casteel de încheietură și-l răsturnă, după care se ridică, plin de sânge. Răgazul dură doar câteva clipe, căci Casteel se ridică din nou și-l izbi cu genunchiul în bărbie, dându-i capul pe spate.

Căzură din nou la podea, rostogolindu-se la picioarele mesei.

M-am întors spre Reaver...

– Degeaba te uiți la mine, zise acesta, mestecând biscuitul. Eu mă distrez de minune.

Am mijit ochii.

– Sunteți inutili, am zis, întorcându-mă spre cei doi frați. Eram foarte aproape să-i iau pe amândoi la bătaie. Accesând *eather*-ul, am ridicat o mână. O strălucire argintie se răspândi peste degetele mele. Terminați, am zis, acoperindu-le icnelile. Ori nu mă auziseră, ori mă ignorau. Pe toți zeii! Eu ar trebui să fiu mai furioasă decât voi și, când colo, sunt cea rațională și calmă!

Mi-am închipuit în minte că-i despart, iar imaginația mea se uni cu esența – și tactica mea funcționează. Poate prea bine, pentru că pe moment nu mă gândeam să nu-i rănesc.

Se rostogoleau pe jos ca niște bebeluși supradimensionați, iar dintr-odată erau trași de-a lungul podelei în direcții opuse. Malik se izbi de zidul de sub fereastră cu atâta forță, încât casa se cutremură. Am tresărit, în timp ce Kieran îl prindea pe Casteel, care era pe cale să-l dărâme.

Casteel mă privi. Buza îi era spartă, și se sprijinea de picioarele lui Kieran.

– Ce naiba?!

– *Întocmai*, am zis, retrăgând *eather*-ul.

– Rahat! murmură Malik, lăsându-se pe o parte și tușind, în timp ce se sprijinea într-un braț. A durut mai tare decât pumnii încasați de la el. Cred că mi-ai fisurat câteva coaste.

– Am să-ți sparg fața dacă mai spui ceva, i-am zis.

– Să-i spargi fața? repetă Casteel, surprins.

– Și pe a ta, l-am avertizat.

Fața îi fu cuprinsă de un rânjel însângerat, iar acea gropiță nesuferită îi apărură în obraz. Știam că era pe cale să spună ceva ce m-ar fi făcut să-l pocnesc.

– Scuze că vă întrerup, zise Clariza din ușă. Intrase fără s-o fi observat careva.

M-am întors spre ea, simțind că mă înroșesc. În ochii ei se vedea spaima.

– E o armată de gardieni pe stradă și verifică fiecare casă.

Am uitat totul într-o clipă. Casteel sări în picioare și se apropie de mine în vreme ce își ștergea sângele de la gură.

– Cât sunt de aproape?

– La două case distanță, zise Blaz, trecând pe lângă Clariza.

Avea mai multe mantii la el, înmânându-ni-le și îndreptându-se spre masă, de unde luă două pumnale. Ascunse unul din ele în cizmă.

Malik înjură.

– Trebuie să plecăm de aici. Chiar acum!

– Iau eu armele noastre, zise Kieran.

– Ieșiți prin spate, zise Blaz, aruncându-i Clarizei un pumnal cu lamă subțire, pe care ea îl ascunse în mânecă. O să le distragem atenția cât de mult putem.

Eram îngrijorată de soarta lor.

– Nu veniți cu noi?

Ascunzând un alt pumnal asupra sa, Clariza îmi zâmbi.

– Mi-ar plăcea să-mi văd casa strămoșească, și plănuiam să ajung acolo într-o bună zi, însă locul nostru e acum aici. Niște oameni depind de noi.

– Descendenți? o întreabă Casteel, în timp ce Kieran se întoarce, dându-i o sabie.

Avea sacul meu de piele la el.

Blaz încuviință din cap.

– Elian vă poate spune că sunt destui care se opun Coroanei de Sânge. O rețea întreagă ce lucrează din interior ca să-i dărâme pe Ascendenți. S-ar putea ca apropierea armatelor voastre să le grăbească sfârșitul, însă, până în acea clipă, noi trebuie să rămânem aici.

Auzind numele strămoșului său, Casteel îl privi pe Malik și se apropie de Blaz, prinzându-l de umăr.

– Mulțumesc – vă mulțumesc amândurora pentru ajutorul vostru!

Clariza făcu o plecăciune, în timp ce eu luam mantia pe mine.

– E o onoare pentru noi, zise ea.

Se auzi o bătaie în ușă, iar Casteel se întoarse spre mine, luându-mi obrazii între palmele sale. Atingerea lui mă calmă.

– Regina mea?

– Da?

– Cred că acum, zise el trecându-și degetele peste marginea glugii, în timp ce o trăgea peste capul meu, o să poți crăpa fețe în voie.

Am râs, iar inima mea se mai potoli. M-am întors spre Clariza și Blaz, în timp ce Reaver și Malik se îndreptau spre ieșirea din spate.

– Aveți grijă de voi! am zis.

– Trebuie să plecăm, insistă Malik, acoperindu-și capul cu gluga, în timp ce se auzea o altă bătaie în ușa de la intrare.

Clariza își ridică bărbia și își puse pumnul în dreptul inimii.

– Din sânge și cenușă, zise ea în timp ce Blaz făcea la fel.

– Ne vom ridica, termină Casteel, ducându-și mâna în dreptul inimii și făcând el, Regele, o plecăciune în fața lor.

M-am pus în spatele lui Kieran, privindu-l pe Malik, în vreme ce Blaz străbătea coridorul.

– Au să fie în siguranță atunci când vor intra gărzile peste ei?

– Se poate, zise Malik.

Vorbele lui nu mă linișteau.

– Să știi că mai avem de povestit, îi zise Casteel, trecând înaintea mea, acoperindu-și fața cu gluga.

Nici vorbele lui nu erau prea liniștitoare.

– Mai încolo, zise Kieran, atingându-mi spatele cu mâna.

– Încotro? întrebă Reaver, care ajunsese la ușă.

– Spre port, zise Malik. Spre Orașul Inferior.

Dragoninul încuviință din cap și deschise ușa...

Afară aşteptau patru gardieni regali, mantiile lor albe fiind scuturate de vânt.

– Unde aveţi impresia că mergeţi?! întrebă cel mai bătrân.

Reaver era singurul care nu purta mantie, însă gardianul ne aruncă o privire, văzu că purtam glugi care să ne ascundă chipurile şi scoase sabia din teacă.

– Înapoi! ne ordonă.

Nici n-am avut când să invoc *eather*-ul.

Reaver îl atacă, prinzând braţul cu care gardianul ţinea sabia, întinzându-se spre gâtul său. Maxilarul i se lăsa uşor, iar gura i se căscă. Un sunet jos îi ieşi din piept în timp ce un suvoi de flăcări îi tâşnea dintre fălci.

Priveam uimită.

– Zeilor! murmură Casteel, încordându-se în timp ce privea cum flăcările argintii îl consumau pe gardian.

– Mda, zise Kieran.

Reaver îl împinse pe gardianul care urla în altul, iar focul îl cuprinse şi pe celălalt bărbat. Întorcându-se, Reaver dezlănţui un alt jet puternic de flăcări, mistuindu-i şi pe ceilalţi.

Mirosul cărnii arse se ridica odată cu vântul, întorcându-mi stomacul pe dos.

Reaver se întoarse spre noi.

– Calea e liberă.

Din casă veni un tipăt de durere, făcându-mă să mă întorc. Clariza ţipa, speriată.

– Trebuie să plecăm, zise Malik, dând laoparte rămăşiţele arse cu piciorul.

Aşa era, dar...

– Ne-au ajutat, am zis.

– Ştiau preţul, răspunse Malik, în timp ce casa răsună de ţipete grosolane.

– Şi noi îl ştiam când am bătut la uşa lor, am zis.

Kieran mă apucă pentru o clipă de mantie, apoi se relaxă.

– De acord, spuse Casteel, apucând sabia.

– Pe tot ce-i mai sfânt! murmură Malik. Nu e momentul să faceți pe eroii. Dacă ne prind...

– N-au s-o facă, zise Casteel, privindu-mă.

Am încuviințat din cap, lăsând esența să ajungă la suprafață, în timp ce auzeam pași grei pe coridor. Mai mulți membri ai Gărzii Regale veneau în fugă spre noi. *Eather*-ul îmi acoperi pielea, iar voința mea se uni cu esența. O pânză argintie îmi străbătu mâna, întrepătrunsă de umbre, strălucirea fiind și mai puternică acum.

– Asta-i ceva nou, observă Casteel.

– E așa de câteva săptămâni, zise Kieran, în timp ce gardienii se opriră.

Scăpară săbiile din mâini, în timp ce gâturile lor se lăsau într-o parte, frânte instantaneu.

– Probabil o să te îngrijoreze că spun asta, însă mă îndoiesc că te va surprinde, zise Casteel, iar gustul afumat și aromat pe care-l simțeam în gură acoperi gustul morții. Mi se pare foarte excitant ce-ai făcut.

– Ceva nu-i în regulă cu el, murmură Reaver în spatele nostru. Nu-i așa?

Kieran pufni, în timp ce alt soldat intra pe coridor. Esența se întinse spre el, în timp ce-mi coboram bărbia. Pânza de energie pulsă și apoi se retrase.

– Un Revenant, am strigat.

Gardianul rânji. I-am văzut ochii. Erau de un albastru spălăcit.

Casteel se întoarse brusc, apucând un pumnal de pe masă și aruncându-l într-o mișcare fluidă. Lama își lovi ținta, înfigându-se între ochii Revenantului.

– Să vedem cât are să-ți ia să-ți revii după o asemenea lovitură, comentă Casteel.

– O să-și revină în clipa în care își scoate lama de acolo, se auzi o voce. Revenantul auriu ieși din umbrele coridorului. Era Callum.

– Tu, zise Casteel, cuprins de furie.

– Mi se pare că te simți mult mai bine decât ultima oară când te-am văzut, spuse Callum.

Eram cuprinsă de mânie. Nu era singur. Avea alți șase gardieni cu el. Toți cu ochii spălăciți.

– Reaver, am zis. Vreau să te rog să faci ceva pentru mine și am impresia că ai să fii tare bucuros!

Callum îl privi pe Reaver, ridicând dintr-o sprânceană.

– Cred că știi ce ești, zise Revenantul.

– Cred că, în curând, ai s-o afli pe pielea ta, replică dragoninul, scoțând fum pe nări.

– Mai încolo, ripostă Callum, ridicându-și mâna.

Clariza apărură pe coridor. Avea nasul însângerat. Callum își ținea acum lama pumnalului la gâtul ei. Blaz era ținut de un alt gardian.

– Ești într-atât de laș, încât să-i folosești drept scut? l-am întrebat, furioasă.

– Îmi spui laș, zise Callum, în timp ce eu simțeam gustul mâniei Clarizei, fierbinte și acidă. Mie mi se pare că sunt isteț.

– Nenorocitul are chef de glume, zise Kieran.

– La nesfârșit, comentă Callum privindu-l pe vârcolac. Când terminăm aici, cred că am să te păstrez, îi zise lui Kieran. Tot timpul mi-am dorit un lup drept animal de companie.

– Du-te-n mă-ta! mârâi Kieran.

Cei doi soți ținuți captivi nu emanau doar furie. Simțeam că erau hotărâți. Pregătiți să moară.

Nu puteam permite una ca asta.

– Oprește-te! i-am zis lui Reaver.

Dragoninul mârâi, însă fumul din nările sale dispăru.

Callum zâmbi.

– Unii ar spune că mila e un semn de slăbiciune, zise el.

– Așa și e, se auzi o altă voce, iar toți mușchii din corpul meu înghețară.

Callum și celălalt Revenant se dădură laoparte, iar eu m-am pus în fața lui Casteel. O

siluetă înveșmântată în purpuriu își făcu apariția, însă știam că nu era vorba despre o slujnică.

Mâini suple dădură laoparte gluga, dezvăluind ceea ce știam deja.

Isbeth se afla în fața noastră. Nu mai purta coroana de rubine și nici machiajul care-i albea pielea. O mai văzusem așa doar în iatacul ei. Avea tenul rozaliu. Atunci, demult, chiar înainte de apus, îmi arătase acea bijuterie – un diamant prețuit în tot regatul datorită strălucirii sale argintii.

„Cele mai frumoase lucruri din întregul regat au adesea linii zimțate și inegale, cicatrici care le intensifică splendoarea în moduri nemaivăzute, pe care nici ochii și nici mintea noastră nu le pot percepe sau nu pot măcar începe să le înțeleagă”, îmi spusese ea.

Era adevărat. Așa cum și cei asemănători ei, cu trăsături simetrice și cu pielea perfectă, puteau fi de o urâtenie și de o răutate fără margini. Mama mea era cea mai monstruoasă ființă dintre toate. Cât despre sora mea? Poate că nu-și dorea ca târâmurile să fie distruse, însă făcuse ceva ca să o oprească pe mama noastră?

– Compasiunea ta pentru muritori e admirabilă, însă nu reprezintă un avantaj, zise Isbeth, privindu-l pe Reaver cu ochii săi întunecați. O regină adevărată știe când să sacrifice niște pioni.

– O regină adevărată n-ar face niciodată una ca asta, i-am zis, dându-mi jos gluga. Doar un tiran s-ar gândi la oameni ca la niște pioni demni de sacrificiu.

Ea rânji.

– Hai să fim de acord că nu putem fi de acord, zise. Își întoarse capul spre Casteel. Unul din voi mi-a distrus celula. M-aș bucura dacă aș primi niște scuze.

– Ți se pare că o să ne cerem scuze față de tine? o întrebă Casteel, schimbându-și poziția

ca să-l acopere pe Malik, care își ținea fața ascunsă în glugă.

Kieran făcu la fel.

– S-au întâmplat și lucruri mai ciudate, spuse Isbeth. Chiar mai ciudate decât o ceață primitivă care a atras Temuții din Pădurea Sângerie spre zidurile orașului. Foarte inteligentă mișcare! Impresionantă, chiar.

– Puțin îmi pasă de părerea ta, i-am zis.

Isbeth ridică dintr-o sprânceană și se uită prin bucătărie, strâmbându-se dezgustată.

– Chiar credeai că ai putea scăpa?! Că ai ieși din capitală la pas, luând cu tine ceva ce-mi aparține?!

Am mârâit, în timp ce *eather*-ul îmi pulsa în piept.

– Nu despre tine vorbeam, îmi zise Isbeth. Privirea ei se îndreptă undeva în spatele meu, iar zâmbetul ei deveni malițios. Ci despre *el*.

Casteel se încordă pe când Regina de Sânge îl privea pe Malik.

– El nu-ți aparține, zise Casteel.

– Am fost atât de mândră de tine, spuse Isbeth. Și iată că un alt Da'Neer m-a trădat. Sunt de-a dreptul șocată!

– Te-am trădat?! replică Malik, nevenindu-i să creadă. Mi-ai capturat și torturat fratele. M-ai folosit după cum ai vrut. Și mă acuzi *pe mine* de trădare?!

– O luăm de la capăt, zise Isbeth, dându-și ochii peste cap. Zeilor, mai lasă de la tine!

– Să ți-o trag! izbucni Malik.

– Nici unul din noi nu a fost interesat de asta vreme de mulți ani, ripostă ea. Așa că nu, mulțumesc.

Am simțit cum mi se face greață în vreme ce mă holbam la femeia asta – la bestia asta – care era mama mea.

Ea își întoarse privirea spre mine.

– Dacă ai fi rămas locului, ai fi putut evita toată situația asta. Azi, am fi putut sta de vorbă

și ți-aș fi dat de ales. Ai fi putut să-l eliberezi pe Casteel, zise ea. Haosul ăsta ar fi fost evitat. Însă trebuie să admit că respect felul în care ai procedat. E mult mai dramatic așa! Și mie îmi place să mă dau în stambă! zise ea.

Mi-am strâns pumnii.

– Despre ce vorbești?

– Îți dau de ales, repetă ea. O fac pentru că sunt pregătită să te iert, adăugă.

– Ești plină de iluzii, am zis, dându-mi seama că ea credea cu adevărat ceea ce spunea.

Isbeth miji ochii.

– Știi unde e ținut Malec. Așa ai spus. Dacă vrei să părăsești orașul alături de iubitul tău, ai să-l găsești pe Malec și ai să mi-l aduci.

CAPITOLUL 36

– Poftim?! exclamă Malik, fiind la fel de confuz ca mine.

Însă confuzia nu era singura emoție pe care o simțeam. Ceva mai difuz emana dinspre...

Callum se holba la Regina de Sânge, ținând-o bine pe Clariza, însă ochii lui trădau faptul că fusese luat prin surprindere.

– Ce legătură are Malec cu toată situația?! întrebă Casteel.

– Are, zise Isbeth, jucându-se cu inelul ei de diamant. Adu-mi-l, iar el îmi va oferi ceea ce-mi doresc.

– Crezi că te va ajuta să distrugi țărâmurile? Să-l pedepsești pe Nyktos? o întrebă Casteel. Știi că e întemnițat de foarte multă vreme. Nu va fi în stare să vorbească, darămite să te ajute să distrugi totul.

Privirea lui Isbeth deveni dură.

– Ba da, mă va ajuta.

– Maiestate, zise Callum. Nu cred că...

– Liniște! îi porunci Isbeth, fixându-și privirea asupra mea.

Revenantul înlemni, iar privirea i se îngustă. Era evident că nu știa ce plănuia Isbeth.

Eu, la rândul meu, eram uluită. Își imagina că în felul acela aş fi ajutat la distrugerea Atlantiei și a țărâmurilor? Eliberându-l pe Malec? Casteel avea dreptate. Malec n-ar fi fost în stare să o ajute să-și ducă planurile la îndeplinire.

– Lasă-mă să înțeleg, am zis. Ai impresia că am să plec de aici ca să-l găsesc pe Malec, pentru ca mai apoi să-l aduc în Carsodonia, ca

să-l folosești pentru a-mi distruge regatul și țărâmurile?!

– Întocmai, zise Isbeth.

M-am uitat la Reaver, care tăcea, privind-o pe Regina de Sânge.

– De ce nu vrei doar să-ți spun unde anume se află? am întrebat-o.

– Pentru că n-aș avea încredere în tine, zise ea.

– Și totuși, ai încredere că ți-aș îndeplini cererea odată ce aș pleca de aici?

Isbeth mă privi.

– După cum spuneam, eram pregătită să îți ofer libertatea lui Casteel în schimb. Încă sunt dispusă la troc, zise ea.

– Ți se pare că mai sunt în lanțuri? o întrebă Casteel.

– Poate că nu-ți mai stau în jurul gâtului, dar sunt tot acolo. Doar că acum sunt în jurul gâturilor tuturor – în diferite moduri. Revenanții au înconjurat locuința asta jalnică. Districtul e plin de ei. Prea mulți pentru ca amicul vostru să-i ardă fără să pună în pericol o grămadă de oameni nevinovați, la care voi țineți atât de mult. Ar fi trebuit să îmi imaginez că aveți să aduceți un dragonin cu voi, zise ea, privindu-l nemulțumită pe Callum. Acesta o lăsase pe Clariza în mâinile altuia, însă continua să se ascundă în spatele ei. Oricum ar fi, vă anunț vă aventura voastră șarmantă – și cât se poate de distructivă – a luat sfârșit. Și, chiar dacă nu aveți o părere prea bună despre mine, să știți că pot fi o regină foarte generoasă.

Mai că m-am înecat.

– Găsește-l pe Malec și adu-mi-l, și am să te las să pleci. Am să-l las și pe Casteel să plece. Mă privea îndeaproape, așteptând. Răspunsul tău ar trebui să vină repede, Penellaphe. Știu că ești dispusă să faci orice pentru el.

Chiar aș fi făcut *orice* pentru Casteel, însă Malec era un *zeu* – unul care fusese închis într-

un mormânt cu sute de ani în urmă. Era fiul zeului primitiv al morții și al Consoartei sale. Nici nu voiam să-mi imaginez ce-ar fi însemnat eliberarea lui.

M-am uitat din nou spre Reaver. Expresia de pe chipul lui era indescifrabilă. Oare ce-ar face Nyktos și Consoarta lui dacă Malec ar fi eliberat? Pe de altă parte, din câte știam, nu făcuseră nimic atunci când acesta fusese întemnițat.

Asta își dorea Isbeth de la mine? Pentru asta mă născusem? Atunci de ce așteptase atât de mult timp până să-mi ceară așa ceva? Ar fi putut s-o facă din clipa în care mă văzuse. Ar fi putut să-mi trimită oferta împreună cu acel *cadou*.

Ceva nu se lega. Mai degrabă, nimic nu se lega. Începând cu ceea ce ar fi putut să-i ofere Malec pentru a-și atinge scopurile și încheind cu ceea ce credea că s-ar fi întâmplat după aceea.

– Și dacă sunt de acord? Ce se va întâmpla?! Tu și Malec veți distruge Atlantia, veți reface tărâmurile și gata?! Dacă refuz?

Ochii ei deveniră duri.

– Dacă refuzi, am să mă asigur că ai să regreti până în clipa în care îți vei trage ultima suflare.

Esența primitivă se involbură, apăsându-mi pielea. Știam că Isbeth se referea la Casteel.

– Și, dacă ai să faci una ca asta, tu ce crezi că o să pățești? am întrebat-o.

– Știu ce ai să faci, zise ea, zâmbind. Și mai știu că n-ai să lași să se ajungă în acel punct. Până la urmă, ai să-ți vii în fire și ai să-mi asculți porunca. O știu, pentru că, fie că vrei, fie că nu vrei s-o recunoști, suntem la fel. Îți pasă de Casteel mai mult decât de regatul tău.

– Gura! mârâi Casteel, făcând un pas înainte.

Mai mulți Revenanți se apropiară.

– E adevărat, zise Isbeth. Ea e la fel ca mine. Diferența e că eu am curajul s-o recunosc.

Isbeth mă privi din nou. Așadar, ce alegi?

Încercam să anticipez ce-ar fi urmat. Eram sigură că puteam să o ucid. Era puternică, însă aveam să-mi dezlănțui întreaga forță asupra ei. Cel puțin aveam s-o rănesc foarte tare.

Dar dacă spusele ei erau adevărate și eram înconjurați de Revenanți, Reaver nu i-ar fi putut arde pe toți, iar locuitorii nevinovați ar fi avut de suferit. Cei la care țineam s-ar fi putut afla printre victime.

Partea aceea înghețată din mine...

Cea care avea gustul morții...

Nu era asemenea mamei mele.

Era ceva mult mai rău.

L-am privit pe Casteel. El încuviință scurt din cap. Uram fie și gândul de a face precum îmi cerea Isbeth, însă mai mult ca sigur știa că Malec nu avea cum s-o ajute să-și ducă la bun sfârșit planul de răzbunare. Nu credeam că el avea vreun pic de-a face cu planurile ei. Oferta asta venea din dorința ei disperată de a fi din nou alături de sufletul ei pereche, oricât de slăbit ar fi fost. Asta era slăbiciunea ei.

Puteam s-o exploatez. Aveam să-i spun că eram de acord cu cererile ei, fără să intenționez să i le îndeplinesc.

– Am să ți-l aduc pe Malec, i-am zis.

Isbeth nu se bucură. Tăcu pentru o vreme.

– M-ai întrebat cum pot avea încredere că vei face ceea ce-ți cer? L-am avut o dată pe regele tău, pentru a fi sigură de cooperarea ta. Acum, ce va trebui să fac pentru a mă asigura că nu mă trădezi?

– Presupun că nu poți decât să aștepti și să vezi ce se va întâmpla, i-am răspuns.

Isbeth râse cu buzele lipite și apoi îl privi pe Callum. Fu singurul avertisment. Revenantul ezită preț de o clipă, însă apoi acționează foarte rapid. Scoase un pumnal negru și se repezi la atac. *Piatră de umbră*. Reaver se întoarse spre el, în timp ce Casteel își scosese deja sabia.

Însă Revenantul era incredibil de rapid.

Callum trecu lama din piatră de umbre peste brațul lui Kieran, în timp ce șoptea ceva – într-o limbă pe care nu o înțelegeam, însă căreia esența din pieptul meu îi răspunse. Un fum gros, negru-roșiatic se ridică peste tăietura superficială, la fel ca fumul care apăruse în acea încăpere din Massene, ieșind din Vessa.

– Ce naiba?! urlă Kieran în timp ce Malik îl prinse, trăgându-l în spate.

O umbră trecu peste trupul lui Kieran, aruncându-l pe Malik înapoi, pe când Casteel își înfigea sabia în pieptul lui Callum.

O dâră de sânge se scurgea din brațul lui Kieran, în timp ce încerca să scape de acea umbră. L-am prins de umăr pe când fumul i se afunda în carne, dispărând.

– Ce-ai făcut?! am strigat, panicată, întorcându-mi capul spre Isbeth. Îmi aminteam de corpul ghemuit al lui Tawny, imobilizat după ce fusese lovit cu o lamă din piatră de umbre.

Callum se împletici, scoțându-și lama din piept.

– Zeilor! zise el, scuipând sânge pe când se prăbușea peste masă. Doare... bâigui Revenantul, căzând pe podea, mort pentru moment.

Inima îmi bătea nebunește în piept. Mi-am pus mâna peste rana lui Kieran, invocând căldura vindecătoare.

– Nu trebuie să intri în panică, zise Isbeth încet. Va fi bine. Piatra de umbre nu are cine știe ce efect asupra unui vârcolac. Blestemul pe care l-a aruncat Callum asupra lamei, însă, ar trebui să te îngrijoreze.

– Poftim?! izbucni Casteel, iar ochii lui păreau cuprinși de furtuni aurite.

– Blestemul are o limită de timp, și doar eu îl pot ridica, zise Isbeth. Întoarce-te cu Malec, altfel vârcolacul va muri.

Kieran gemu, iar eu eram din nou cuprinsă de furie.

Casteel o atacă pe Isbeth, însă Malik se întoarce, oprindu-l pe fratele său... Kieran se aruncă și el la atac.

– Las-o, zise Reaver, prinzându-l din spate. Îl privea pe vârcolac. Potolește-te!

Kieran mârâia, descotorosindu-se de brațul lui Reaver, dar se potoli, respirând sacadat. Tăietura de pe braț era tot acolo. Trebuia doar s-o ating, și avea să dispară.

Isbeth nici nu se mișcase. Părea plictisită. O uram. Zeilor, o *uram* atât de mult!

– Am nevoie de timp, i-am zis. Ceea ce înseamnă că și Kieran are nevoie de timp.

Ochii ei luciră.

– Ai o săptămână la dispoziție, zise ea.

– O să-mi trebuiască mai mult. Regatul e mare. Am nevoie de trei săptămâni.

– Două. Vârcolacul tău va fi bine în tot acest timp. După care...

– Prea bine, am zis, simțindu-i îngrijorarea lui Kieran.

Două săptămâni păreau mult timp, însă noi habar nu aveam de unde să începem căutările în Pădurea Sângerie. Dacă am fi reușit să ne dăm seama de locul în care era posibil să se fi aflat mormântul lui Malec...

– Mai am nevoie de ceva. Ceva ce i-a aparținut cândva lui Malec.

– De ce? mă întrebă Isbeth, încruntându-se.

– Contează?!

– Depinde. Voi primi obiectul înapoi?

– Nu știu. Poate. Dacă-l am, pot ajunge mai repede la mormântul lui, am zis.

Isbeth îl privea pe Callum, care începuse să reînvieze. Își țuguie buzele, privind inelul de diamant pe care-l purta.

– Am inelul ăsta. I-a aparținut. Mi l-a dat cadou.

– Știam că e făcut din aur atlantian, murmură Casteel.

– Îmi va fi de ajutor, am zis.

Așa cum și sângele meu ar fi trebuit să-mi fie de ajutor, conform spuselor lui Lord Sven.

Dădu să-și scoată inelul de pe deget, ezită și apoi îl scoase cu totul, pe când Callum începea să se ridice cu greu.

– E tot ce mi-a mai rămas de la el, zise ea, ochii strălucindu-i de lacrimi nevărsate. E tot ce mai am.

N-am zis nimic.

Nu simțeam absolut nimic în timp ce-mi țineam palma întinsă.

– Am nevoie de inel ca să-l găsesc pe Malec.

Țuguindu-și buzele, se întinse și lăsă inelul în palma mea deschisă. L-am luat, punându-l în săculețul de piele, alături de căluțul de jucărie. Ea se înfioră, și, pentru o clipă, am simțit gustul amar al tristeții ei.

Nu-mi păsa.

– Ne vom întâlni la Templul Oaselor, în afara zidurilor orașului, de azi în două săptămâni, zise Isbeth, luându-și privirea de la săculețul de piele în care pusesem inelul. Ține minte!

– Desigur.

Templul străvechi se afla între punctul cel mai nordic al Carsodonei și Pensdurth, construit înainte ca zidurile orașelor să fie ridicate. Acolo erau îngropate oasele preoților și ale preoteselor.

– Așa rămâne, zise Isbeth, făcând un pas înapoi și oprindu-se. Am să le permit lui Casteel, dragoninului și vârcolacului să meargă cu tine. Malik, însă, va rămâne aici.

– După cum spuneam, zise Casteel, ochii săi strălucind, locul lui e lângă noi acum. Va veni cu noi.

– E în regulă, spuse Malik, trecând pe lângă Kieran. Mergeți și găsiți-l pe Malec!

– Nu, ripostă Casteel, întorcându-se.

Am știut instantaneu că Malik își dorea să rămână lângă Isbeth. Nu de dragul ei, ci pentru Millicent. Strălucirea crudă și nerăbdătoare din ochii lui Isbeth îmi spunea că Malik avea să plătească un preț groaznic pentru faptele sale, poate chiar să-și piardă viața. Probabil era conștient de asta.

– Nu-l poți avea, i-am zis lui Isbeth. Îl vrei pe Malec? Atunci, ne vei lăsa pe toți să plecăm, inclusiv pe Malik și...

M-am oprit înainte să-i spun numele. Numele *surorii* mele. Nu se găsea printre Revenanții strânși acolo. Dacă i-aș fi rostit numele, aș fi pus-o în pericol.

– Lasă-mă să trec, mârâi Malik, iar eu îi simțeam panica apăsându-mi pieptul.

– Nici gând! exclamă Casteel.

– Nu-ți ceream voie.

Casteel îl împinse înapoi.

– Știu.

L-am prins pe Malik de braț.

– Nu ești de folos *nimănui* dacă ești mort.

Își eliberă brațul, iar eu mi-am amintit de Casteel atunci când fuseserăm în Oak Ambler. Felul în care i se oferise lui Isbeth. Benevol. Pentru mine. Nimeni nu reușise atunci să-l oprească. Nimeni nu avea cum să-l oprească acum pe Malik, iar Casteel își dădu seama de asta. Îl privi pe Kieran.

Vârcolacul îl izbi pe Malik în ceafă cu mânerul sabiei. Sunetul mă îngrețoșă. M-am întors spre Kieran.

– Ce-i?! întrebă Kieran, prinzând trupul inconștient al lui Malik cu ajutorul lui Casteel. N-o să pățească nimic.

– Hmm, murmură Callum, ștergându-și sângele de la gură cu dosul palmei. Ce neașteptat!

– De acord, zise Isbeth, surprinsă.

– El sau Malec, am zis. Tu alegi.

Ochii ei se îngustară din nou, după care ea oftă.

– Cum vrei. Ia-l! Mă plictisiseam oricum de el. Puteți să treceți pe porțile zidului ca un grup de oameni civilizați. Sper că nu aveți de gând să faceți o altă scenă în timp ce plecați. Se întoarse, trăgându-și gluga pe cap. Se mai opri pentru o clipă. Mai e ceva, zise ea. Îmi făcu cu ochiul.

Atât.

Clariza și Blaz înțepeniră brusc, ochii lor holbându-se, doar albul rămânând vizibil. Fețele lor deveniră brusc palide. Fisuri minuscule apărură pe obraji, gâturile și pielea lor. M-am lăsat pe Casteel, în timp ce pielea lor începea să se încrețească pe când ei cădeau – ajungând niște coji goale.

Un gardian îi lovi cu cizma, iar acele coji se transformară în praf.

– Nu încerca să-i readuci la viață, zise Callum. Nimeni nu-și mai revine după așa ceva.

Am fost cuprinsă de șoc, în timp ce priveam fâșiile de carne putrezită ce zăceau pe podea. Mâinile îmi tremurau în timp ce îmi ridicam privirea.

– Știi ce se spune, zise Isbeth, acoperindu-și fața cu un văl purpuriu. Singurul Descendent de treabă e unul mort.

Vâjâitul îmi reveni în urechi, lovindu-mi pieptul, iar esența ajunsese la suprafață într-o clipă. Nu puteam să mă controlez. Nici măcar n-am încercat, în timp ce în gât mi se acumula un gust cunoscut, plin de umbre și foc.

Moarte.

Puterea străveche îmi pulsa în oase, îmi umplea mușchii și îmi curgea prin vene, intrându-mi în piele. Am urlat, dând morții glas.

O lumină argintie plină de umbre groase și involburate ieși din mine. Cineva țipă în timp

ce înaintam, iar podeaua începu să se *crape*, aşchii de lemn sărind de sub paşii mei. Temperatura din cameră scăzu până când toţi cei aflaţi acolo scoteau aburi pe gură. Masa şi scaunele se făcură praf în timp ce furia mea se izbea de pereţi. Aceştia se întinseră, împinşi în afară. Tencuiala şi piatra începură să geamă. Acoperişul se cutremura, după care pereţii se *spulberară*, în timp ce o senzaţie uleioasă şi întunecoasă mă năpădea pe dinăuntru. Ceva străvechi. Îngheţat. Care vestea ceva.

Unele pietre se făcură cenuşă în lumina soarelui. Bucăţi mari de piatră zburară prin aer, doborând Revenanţii care stăteau afară, lovind şi trecând prin clădirile din apropiere, în timp ce lumina şi umbrele se întindeau tot mai departe, formând tentacule strălucitoare şi groase. Pielea îmi era cuprinsă de frisoane şi de căldură în acelaşi timp. Fuseseră şi gardieni muritori printre Revenanţi. Masa de energie îi găsi, oprindu-i pe când mă atacau. Nu mai rămase nimic din ei.

Eram pregătită să distrug totul.

Un vânt sărat intră în casă, împreună cu tipete ascuţite. Urlete ce aduceau spre mine un gust amar. Frică. Vântul şi urletele îmi făceau părul să vâlurească, în timp ce eu invocam esenţa. Nori negri se adunară deasupra casei şi deasupra mării, îngroşându-se şi vuind. Aşchiile continuau să sară din podea, în timp ce înaintam spre Revenanţii care o păzeau pe Isbeth. Ea stătea în mijlocul lor, şi, chiar dacă faţa îi era acoperită, simţeam că zâmbea. Îi simţeam plăcerea. *Entuziasmul*. Îmi juca în gât, împreună cu moartea şi groaza muritorilor care ieşiseră în stradă, fugind din case în timp ce pereţii acestora începeau să se crape şi să se cutremure. Acoperişurile se dărâmară, fiind luate de vânt, în timp ce un fulger lovea stâncile.

– *Așa! Dă frâu liber mâniei!* am auzit o voce îndemnându-mă. Semăna cu cea care îmi șoptise în beznă cu mulți ani în urmă. *Așa, Vestitoareo!*

Asta îmi și doream.

Voința mea începuse să-mi părăsească ființa, chemând...

Un braț mă prinse de talie, pătrunzând prin masa de energie ce mă înconjura. Atingerea mă neliniști. O mână îmi atinse bărbia, trăgându-mă înapoi.

– Oprește-te! îmi zise o altă voce, una care încălzea acele locuri înghețate din mine, potolindu-mi fierbințeala pielii.

Casteel. Era atât de curajos! Atât de loial! Mă trase spre pieptul său, nefiindu-i teamă de energia ce-mi juca peste piele. Nu avea de ce să se teamă. Pe el nu aveam să-l rănesc vreodată.

– Trebuie să te *oprești*, îmi zise.

– Nu, i-am spus, vocea fiindu-mi cuprinsă de umbre și foc. Un alt acoperiș se desprinsese, zburând în mare. M-am săturat.

Am dat să mă eliberez din îmbrățișarea lui.

Casteel mă ținu cu fermitate.

– Nu proceda așa! E exact ceea ce-și dorește. Revenanții nu atacă pe nimeni, Poppy, zise el, șoptindu-mi în ureche. Privește în jurul tău, Poppy!

Îmi întoarse capul ca să văd...

Puteam observa tentaculele groase de *eather* scuipând tăciuni, casele ruinate din jur, norii întunecați și muritorii care îngenuncheaseră, punându-și mâinile în cap în timp ce se ascundeau după copaci și se lipeau de pereții de piatră ce tremurau. I-am văzut pe străzile din Stonehill, adăpostindu-și copiii, în timp ce crengile copacilor plesneau și cădeau la pământ. Erau îngroziți, împingându-se unul în altul, plângând și *rugându-se*.

Nu aveam să le fac rău.

– Nu ești ca ea, zise Casteel, strângându-mă în brațe. Exact asta îți dorește. Dar tu nu ești așa.

L-am văzut pe Kieran, iar tendoanele gâtului său erau încordate, de parcă era pe cale să-și schimbe întruparea... De parcă încerca să alunge gândul că ar fi trebuit să ducă la îndeplinire ce-l rugasem în Oak Ambler.

M-am cutremurat. Am închis ochii. Nu eram... Nu eram ca ea. Nu eram moartea. Nu asta voiam. Eu nu speriam muritori și nu-i răneam. Nu eram ca ea. *Deloc. Deloc. Deloc.* Panicată, mi-am închis simțurile și am tras esența primitivă înapoi. *Eather*-ul plin de umbre se retrase, întorcându-se spre mine. Greutatea forței nedezlănțuite mi se așază din nou în piept, apăsându-mă, în timp ce deschideam ochii.

Norii negri se împrăștiară, iar acum soarele strălucea din nou, lucind peste vârfurile săgeților cu cap din piatră de umbre ce zăceau în arcurile întinse ale Revenanților care ținteau spre noi – spre mine. Muritorii se ridicaseră și rămăseseră tăcuți, iar eu simțeam cum frica lor îmi zgâria scuturile emoționale.

Apoi, am auzit șoaptele lor.

Mi-am întors privirea spre rămășițele lui Blaz și ale Clarizei. Am fost zguduită din nou în timp ce-mi mutam privirea. N-o mai vedeam pe Isbeth între acei Revenanți, însă Callum era acolo.

Se afla la câțiva pași distanță. Părul îi era vâlvoi, iar cămașa aurie, pătată de sânge. *Zâmbea.*

M-am smucit în brațele lui Casteel.

– Mai încolo, îmi șopti el, mângâindu-mi obrazul. Mai încolo, vom juca peste oasele lui. Îți promit!

Callum își lăsă capul într-o parte – singurul indiciu că se putea să fi auzit vorbele lui Casteel. Zâmbetul i se lărgi, iar eu știam că nici

unul dintre ei nu fusese sigur că aveam să reacționez așa, dar speraseră să o fac. Pentru că șoaptele acelea...

Tocmai mă comportasem exact așa cum le cerusem generalilor atlantieni să *nu facă* odată ce cucereau orașele. Distrusesem case. Poate că-i și rănisem pe unii dintre muritorii nevinovați. În furia mea, devenisem exact așa cum mă descrisese Isbeth.

Vestitoarea.

CAPITOLUL 37

Casteel

Poppy se încordă, stând rezemată de pieptul meu, pe când treceam călare pe lângă o turmă de oi aflată la păscut. Primisem caii la marginea districtului Stonehill. Tăcuse de când lăsaserăm în urmă casele distruse, dar acum părea că altceva o afecta.

Mintea mea era dată peste cap de când plecaserăm din Carsodonia, însă gândurile începuseră să mi se mai liniștească în timp ce-i priveam creștetul, iar părul ei roșcat strălucea în soare.

Poppy mă privi și îmi zâmbi pentru prima oară de când părăsiserăm orașul.

– *Padonia*.

Inima mea tresăltă când i-am văzut zâmbetul.

– Poftim?!

Poppy închise ochii și ridică o mână. Atunci, am înțeles. Poppy folosisese în ultimele ore *notam*-ul pentru a comunica cu vârcolacii – mai exact, cu Delano.

Dintr-odată, *notam*-ul avea o cu totul altă însemnătate pentru mine.

Eram iarăși uluit, în timp ce o priveam cum se concentra din nou. Soția mea era o *zeiță primitivă*.

Și mi se păruse înainte că nu eram demn de iubirea ei...

Îmi venea să râd, însă nu puteam, pentru că încă eram bântuit de moartea celor care ne adăpostiseră în casa lor.

Mă bântuia și felul în care reacționaseră ceilalți muritori față de Poppy, alegând să fugă de ea, speriați.

Priveam acum dealurile înverzite. Vedeam doar oi, fermieri speriați și gardieni. Nu puteam să-i învinuiesc pe muritori. Grupul nostru sărea în ochi, și nu pentru că mergeam în afara zidurilor fără escortă sau fără hăitași.

Parțial, se datora faptului că, acum, Kieran era în întruparea lui de vârcolac. Mergând pe lângă noi, era mai mare decât orice lup pe care-l văzuseră fermierii sau gardienii vreodată. Mai era și Malik, legat cu unele dintre lanțurile cu care fusesem eu legat, suit pe un cal condus de către dragonin. Ne temeam să nu încerce să se întoarcă în Carsodonia cu prima ocazie ivită.

Curbura frumoasă a buzelor lui Poppy dispăru în timp ce mă privea.

– Am reușit să vorbesc cu Delano, zise ea, de parcă nu necesitase nici un efort. De parcă acesta se afla la câțiva pași distanță. Ar fi trebuit ca armatele să ne aștepte în Trei Râuri, însă mi-a zis că au fost nevoiți să se îndrepte spre Padonia. E în apropiere de Lockswood.

Am strâns-o mai tare de mijloc.

– Știu unde e, i-am zis. Nu știam prea multe despre acea comunitate de fermieri. Nu știam ce Ascendenți domneau acolo sau câți erau. Știam însă că se afla des sub atacul Temușilor, fiind foarte aproape de Pădurea Sângerie. Ți-a spus de ce au mers într-acolo?

Ea clătină din cap.

– Delano mi-a zis că are să-mi explice când ajungem acolo și că o să înțeleg motivul. Mare parte a armatelor se află acolo, cu excepția câtorva batalioane pe care le-au lăsat în urmă, să păzească orașele cucerite.

Îmi atinse din nou brațul.

– Nu știu ce i-a atras într-acolo. Nu plănuiam să cucerim Padonia. Trebuia să ne concentrăm mai întâi asupra orașelor mai mari. Însă... am simțit că trebuie să fi avut un motiv întemeiat. Probabil s-a întâmplat ceva groaznic acolo, zise Poppy.

Doar zeii știau ce nenorocire îi atrăsese înspre acea așezare. Mi-am mutat centrul de greutate, punându-mi mâna pe coapsa ei în timp ce mă uitam dincolo de dealuri, spre strălucirea purpurie de la orizont, acolo unde începea Pădurea Sângerie.

– Padonia e mai aproape de Pădurea Sângerie decât Trei Râuri, am zis. Ne vom întâlni acolo cu toată lumea, vom vedea ce se întâmplă și apoi ne vom îndrepta spre Pădurea Sângerie.

Poppy își întoarse capul spre mine.

– I-am zis lui Delano despre Malik. Nu i-am transmis prea multe, în afară de faptul că situația lui e complicată. Făcu o pauză. Mă gândeam că tatăl tău ar trebui înștiințat.

Deși nu eram sigur că tatăl meu o merita, prietenii noștri cu siguranță meritau să fie înștiințați. Mi-am plecat capul și am sărutat-o pe obraz.

– Mulțumesc! i-am zis.

Zâmbetul îi reapăru, însă ea își întoarse capul brusc, începând să-și maseze maxilarul.

– Ești bine? am întrebat-o cu blândețe, în șoaptă.

Dragoninul și Kieran ne priveau deja, atenți.

– Mă doare un pic. Cred că mi-am scrâșnit dinții, zise ea, privindu-i pe muritori, atingându-mi brațul. Atingerea aceea... zeilor! O prețuiam atât de mult! Mai multe clipe de tăcere trecură între noi, înainte ca ea să spună: Trebuia să mă aștept din partea ei să facă ceva groaznic.

Știam că doar la asta se gândise de când părăsisem capitala, trecând pe lângă case împodobite cu stindarde albe. Stindarde care, conform spuselor lui Malik, arătau că erau casele unor Descendenți.

– Faptul că gestul ei te-a luat pe nepregătite înseamnă că nu ești deloc asemenea ei. Mi-am plecat capul și i-am sărutat tâmpla din nou. E, pur și simplu, genul de persoană de la care nu vei ști niciodată la ce să te aștepti.

Poppy privi înainte, în locul în care orizontul părea scăldat în sânge.

– În cât timp crezi că vom ajunge în Padonia? mă întrebă.

– Cam într-o zi, poate chiar mai repede dacă forțăm. Nu cred însă că acești cai ar putea suporta ritmul.

– Nici eu, zise ea, mângâind iapa. Trebuie să se odihnească.

Am mai mers câteva ore. De-a lungul drumului, Kieran inspecta fermele abandonate, făcându-ne semn atunci când găsea ceva folositor. Câteva pături. Carne afumată de vită. Dragoninul văzuse niște cireși. Nu era mare lucru, însă ne-am descurcat.

Cerul începea să se coloreze în violet și albastru-închis pe alocuri atunci când Poppy reuși să se smulgă din propriile gânduri.

– După ce-l găsim pe Malec și ne asigurăm că blestemul s-a rupt... zise Poppy, lăsându-se pe mine, cu trupul devenit deodată rigid, trebuie să îi punem capăt.

Să îi punem capăt.

Îmi petrecusem mare parte din viață încercând să distrug Coroana de Sânge. Trecuse așa de mult timp, încât nu-mi venea să cred că acum eram foarte aproape de a reuși.

- Așa-i, am zis, mângâindu-i coapsa cu degetul mare, știind că-i plăcea asta la fel de mult ca mie. Încercam să-mi aduc aminte de templul străvechi pe care Isbeth îl stabilise ca punct de întâlnire. Templul Oaselor se află în umbra capitalei. Armatele noastre ar putea pătrunde în Carsodonia prin porțile de la miazănoapte.

- Nu e cel mai bun punct de acces, zise Poppy. Ar trebui să traversăm Stonehill și Crucea lui Croft, fără să putem să avertizăm populația.

- Așa-i, am zis, și simțeam o apăsare în stomac. Însă porțile de acolo nu sunt la fel de rezistente ca porțile principale.

Ea încuviință din cap, oftând.

- Pânzele acelea albe de la ferestrele și ușile caselor? În Masadonia se foloseau pentru a indica faptul că acele locuințe fuseseră infectate de Temuți. Nu știam că semnifică și altceva, cu atât mai puțin că indică adăposturile Descendenților.

Nici eu nu știusem.

- Câți sunt? îl întrebă Reaver pe Malik, iar eu m-am încordat. Știi câți Descendenți sunt?

Malik ridică privirea.

- Mii, poate chiar mai mulți. Toți s-ar răzvrăti în clipa în care ar afla că armatele atlantiene se află la zidurile Carsodoniei.

- Mii, murmură Poppy. Înseamnă... destul de mult.

- Sute de mii, însă, cred că ești Vestitoarea, zise Malik. Cele petrecute în Stonehill nu vor face decât să le întărească această credință.

Poppy înlemni.

- Mai taci! i-am zis.

- Nu o lua personal, îi zise el lui Poppy. Doar îți spun adevărul.

Am reușit să mă abțin cu greu să nu sar de pe cal și să-l iau din nou la bătaie pe fratele meu. Aveam destul de multe de împărțit. Până la urmă, puteam să înțeleg de ce voia să rămână pe lângă Regina de Sânge – la naiba, aș fi procedat la fel dacă Isbeth ar fi ținut-o prizonieră pe Poppy. Însă el era Cel Întunecat, cel care îi bântuise coșmarurile lui Poppy. Și o privea acum mai mult decât merita s-o facă.

Poppy îmi strânse încheietura mâinii, iar eu mi-am descleștat maxilarul, luându-mi privirea de la Malik.

– Nu-mi vine să cred că aveți de gând să i-l aduceți pe Malec, zise Malik. Că sunteți dispuși să faceți orice vă cere.

– Poate că ultima lovitură încasată te-a făcut să uiți că nu avem de ales, i-am zis, privindu-l urât. Nu ne permitem să i se întâmple ceva rău lui Kieran.

Malik îl privi pe vârcolac, care se uita la el de parcă dorea să-i sfărtece piciorul. Malik se cutremură, dezmoțindu-și mâinile ce-i fuseseră legate la spate.

– Să știi că nu-mi doresc să pățești ceva, îi zise lui Kieran.

– Puțin îmi pasă de ceea ce vrei tu, i-am zis.

– Ce matur din partea ta! îmi aruncă Malik.

– Du-te naibii!

Poppy mă strânse din nou de încheietură.

– Isbeth n-are să se bucure prea mult de Malec, pentru că o voi ucide, zise Poppy. Malec nu reprezintă un risc. Va fi într-o stare jalnică. Cel puțin cât timp se va afla în prezența ei. Și, chiar dacă riscăm eliberându-l, e un risc pe care merită să ni-l asumăm.

Dragoninul se încruntă.

– Chiar atât de tare vă temeți de blestem? întrebă el, și părea cea mai idioată întrebare din lume.

– Da, îi zise Poppy sec. Chiar atât de tare ne temem.

Dragoninul își lăsa capul într-o parte.

– Se poate ca blestemul să nu aibă nici un efect asupra vârcolacului, începu el, după care se opri. În egală măsură, s-ar putea să aibă. Esența pe care a folosit-o Revenantul duhnea de putoarea lui Kolis. Un blestem primitiv. Așadar, probabil ar trebui să vă faceți griji.

M-am uitat lung la dragonin.

– Vrei să ne împărtășești gândurile tale? am întrebat.

– Nu-mi vine să cred că trebuie să vă explic, murmură dragoninul. Tu și Kieran sunteți legați de Poppy. Iar ea probabil are să trăiască veșnic. Cât timp viața ei nu e pusă în pericol, voi doi ar trebui să nu aveți de ce să vă temeți.

Poppy trase repede aer în piept.

– Din nou însă, continuă dragoninul, e vorba despre un blestem primitiv, așa că...

Dragoninul continua să vorbească, dar eu nu-l mai ascultam. Unghiile lui Poppy se înfipseră în încheietura mea, în timp ce-l privea pe Kieran. Acesta încetinise doar pentru că așa făcuse și calul nostru. Observasem că mușchii i se încordaseră pe sub blană.

– La naiba! murmură Malik, râzând grosolan. Trăsăturile feței i se relaxară. Nici nu m-am gândit la asta.

Am strâns-o pe Poppy de talie. Strânsoarea ei asupra încheieturii mele se potoli. Ea se relaxă.

M-am relaxat și eu.

Poppy

Gândurile mele treceau de la ce aflasem la ceea ce se întâmplase, în timp ce ridicam tabăra, mâncând carne afumată și cireșe. Ne aflam sub niște nuci.

Nu mă simțeam deloc bine.

Casteel însă îmi era alături.

Era liber. La fel și fratele său – fie că-i convenea situația, fie că nu. Faptul că ambii erau liberi era tot ce conta.

Sau aproape tot.

Din păcate, mă îngrijoram din cauza blestemului pe care Callum îl aruncase asupra lui Kieran. Pieptul mă apăsa în timp ce îmi aminteam de fumul acela ce-i intrase în piele. Mi-am amintit ce spusese Reaver, gândindu-mă că ar fi existat totuși o soluție, în cazul în care nu reușeam să-l găsim pe Malec sau dacă Isbeth se decidea să ne înșele, așa cum și noi plănuiam să facem cu ea.

Era prima oară când mă gândeam că Împreunarea ar fi putut fi...

Partea superioară a maxilarului meu fu cuprinsă de o durere cumplită, ce mă făcu să icnesc. Tresărind, mi-am frecat obrazul. Durerea se mută în rădăcinile dinților mei, dispărând apoi la fel de repede cum apăruse.

– Te doare capul? mă întrebă Kieran, care stătea lângă mine, transformat la loc în întruparea sa de muritor.

– Un pic, i-am zis, privindu-i brațul. Tăietura superficială era tot acolo. Atingerea mea nu-l ajutase. Tu cum te simți?

– La fel ca ultima oară când m-ai întrebat. Sunt bine, îmi zise Kieran, privindu-mă cu atenție. N-ai spus mare lucru toată ziua.

Am ridicat din umeri.

– Aveam multe pe cap, i-am zis.

– Așa-i, zise el. Știu că te gândești la ce-ai făcut în Stonehill.

Voiam să spun ceva, însă am tăcut. Mă gândeam la o grămadă de lucruri. Nu reușeam să nu mă mai gândesc la faptul că acel loc înghețat din mine începuse să crească în clipa în care Isbeth îi ucisese pe cei care ne ajutaseră.

– Mi-am pierdut controlul, am șoptit.

– Nu-i așa.

– Asta doar pentru că a intervenit Casteel.

Kieran se apropie.

– Chiar crezi asta? Că eu sau Cas am fi putut să te oprim?

Atunci când nu i-am răspuns, îmi cuprinse bărbia între degete, ridicându-mi privirea spre el.

– Tu te-ai stăpânit. Nu uita asta! îmi zise.

Îmi doream să fi fost adevărat. Și el își dorea. Însă nu era așa.

– Nu uita ce mi-ai promis! am zis.

– Mi-aș dori să uit, Poppy, răspunse. Însă nu pot.

– Îmi pare rău, i-am zis, simțind că mă arde gâtlejul.

– Știu, zise, ridicându-și privirea. Uite-l pe Cas!

M-am întors chiar când Casteel ieșea dintre copaci. Iscodise zona înconjurătoare să vadă dacă Temuții lăsaseră urme prin împrejurimi.

– Suntem în siguranță? l-am întrebat.

– La fel ca în oricare alt loc, zise Casteel pe când Kieran se ridica, trăgându-mă jucăuș de o șuviță de păr. Probabil eram foarte ciufulită. Casteel îmi întinse mâna. Hai! Vreau să-ți arăt ceva, zise el.

L-am privit curioasă și l-am luat de mână. În timp ce mă ridicam, am observat că vârcolacul se opri în dreptul lui Malik, care era păzit de către Reaver.

– Ai grijă, îmi zise Casteel în timp ce mergeam printre copaci. Nu am văzut urme lăsate de Temuți, dar sunt foarte multe nuci verzi căzute în preajmă.

Privind în jos, mă întrebam cum anume aș fi putut să le evit, deoarece pământul era acoperit de umbre și pietre.

– Ce vrei să-mi arăți?

– E o surpriză, îmi zise.

Ne-am afundat în pădure, iar ultimele raze ale soarelui abia mai treceau printre crengile copacilor. Cas dădu laoparte o creangă joasă.

- Aici, îmi zise, trăgându-mă după el. Privește!

Am trecut pe lângă el, aplecându-mă pe sub creangă. Casteel mă adusese la marginea pâlcului de nuci, acolo unde dealurile coborau spre o vale umplută cu nuanțe de albastru și violet care absorbeau ultimele raze ale soarelui. Un râu șerpuia printre copacii frumos colorați, având apa atât de limpede, încât am știut că era Râul lui Rhain.

- Pădurea Glicinelor, zise Casteel, prinzându-mă în brațe. Se întinde de-a lungul drumului spre Padonia, până la Pădurea Sângerie.

- Am uitat de pădurea asta, am zis, ridicându-mi privirea spre orizontul care părea pătat cu purpuriu. Ce priveliște minunată!

- Uluitoare, murmură el, iar, când l-am privit peste umăr, am observat că se uita la mine.

Mă trase spre pieptul său, și, zeilor... Îmi dădeam seama cât de mult îmi lipsiseră astfel de clipe. Îmbrățișarea sa – trupul meu lipit de al lui. Felul în care mă mângâia, ușurința cu care mă lăsam cuprinsă de brațele lui. Mi-am închipuit că ai să apreciezi priveliștea, zise el, însă mai aveam un motiv pentru care te-am ademenit aici.

M-am gândit instantaneu la ceva necuviincios. Credeam că simțea nevoia să se hrănească, ca să-și recapete forțele complet. Corpul meu reacționează imediat, încălzindu-se.

- Alt motiv?! Tu?! Niciodată.

Râse și îmi sărută obrazul.

- Voiam să văd cum te simți. Știu că ai primit o grămadă de vești neașteptate.

L-am privit surprinsă.

- Motivul era că vrei să *stăm de vorbă*?!

- Desigur, îmi zise, mângâindu-mi un sân cu palma, făcându-mă să gem. Doar nu crezi că vreau altceva de la tine!

- Sunt bine, i-am zis, mușcându-mi buza.

Mâna lui începu să coboare.

– Îți amintești ce mi-ai spus în Stonehill? Ceva ce eu am spus primul. Nu e nimic greșit în a recunoaște că nu te simți bine, îmi zise.

– N-am uitat. Inima mea tresăltă, în timp ce priveam vântul mișcând tulpinile grele ale glicinelor din vale. Să știi că nu mă mai afectează atât de mult să aflu noi secrete și informații despre propria persoană, i-am zis.

– Nu știu dacă să consider asta o reacție potrivită sau nu, replică el.

Nici eu nu mai știam ce să cred.

– Pur și simplu, așa stau lucrurile, i-am zis. Încerc... Încerc să mă adaptez situației. Tu cum te simți?

– Încerc să-mi imaginez ce anume stă ascuns sub vestă, dincolo de toate găicile alea, îmi zise, mângâindu-mi abdomenul. Mai ales că eu le-am prins.

Am râs.

– Nu-i adevărat!

– Ba da, zise, și respirația lui îmi dezmierdă buzele. Și încerc să deslușesc și nevoia mea de a-i sfârteca beregata fratelui meu. După cum vezi, sunt în stare să mă gândesc la mai multe lucruri deodată.

Inima mi se poticni în piept.

– Cas...

Mă sărută, în timp ce pieptul lui bubuia, iar mâna lui trecu peste sânul meu, degetele lui iscusite găsindu-mi sfârcul întărit prin vesta subțire. Mă pișcă. Nu tare, dar suficient cât să-mi facă șoldurile să tresară, în timp ce sânii mei erau cuprinși de o plăcere neastâmpărată.

– Nu vreau să mai vorbesc despre el. Poate mai încolo, îmi zise.

Voiam să știu la ce se gândea, dar simțeam că era supărat și confuz. N-am insistat, pentru moment. L-am sărutat, iar el continua să se joace cu sfârcul meu prin materialul vestei.

– Mă gândeam că ești absolut minunată, îmi zise, ridicându-și buzele de pe ale mele. Ești o adevărată forță, Poppy.

Fierbințeala se domoli în mine, în vreme ce acel loc înghețat din străfundul ființei mele începu să se miște, iar *eather*-ul pulsa. Mi-am întors privirea spre vale.

– Cu siguranță ceva sunt, am zis.

Degetele lui nu se mai jucau cu sânul meu.

– Ce vrea să însemne asta?

Am încercat să vorbesc, însă nu găseam cuvintele potrivite.

– Am... am distrus casa aceea, am zis.

– Așa-i, admise Casteel, iar mâna ce mă ținea de șold începu să se îndrepte spre buricul meu.

– Și am distrus și alte locuințe. Am închis ochii, pe când degetele sale se mișcau peste sânul meu. Era să omor oameni nevinovați.

– Așa-i.

Inima mi se poticni din nou.

– Însă n-ai făcut-o, continuă el, iar mâna lui dreaptă coborî sub buricul meu. Știi foarte bine.

Știam doar că nu simțisem durere atunci când plecaserăm din Stonehill, dar era posibil să fi curmat vreo viață nevinovată.

– Ești sigur de asta? am întrebat șoptit.

– Da, îmi zise el. N-ai rănit nici un nevinovat, Poppy.

– Pentru că m-ai oprit, i-am șoptit, sărutându-l, în timp ce el îmi descheia pantalonii. Materialul începu să-mi alunece de pe coapse. *Casteel...*

– Ce-i?!

Respirația mea deveni mai alertă pe când își trecea degetele pe după materialul subțire al lenjeriei mele intime.

– Știi foarte bine ce...

– Știu doar că nu eu te-am împiedicat să rănești oameni nevinovați, zise el, afundându-și degetele între coapsele mele.

Corpul mi s-a cutremurat, în vreme ce am deschis larg ochii.

Era ciudat – contrastul dintre seriozitatea conversației și felul în care răspundea trupul meu la atingerile lui lascive. Mi-am depărtat picioarele, lăsându-l să ajungă cu ușurință acolo unde își dorea.

– Cum de știi asta?!

– Pentru că, dacă ți-ai fi dorit așa ceva, îmi zise, trecându-și un deget peste carnea mea înfierbântată, dacă voința ta ar fi acționat în felul acela, i-ai fi rănit pe acei muritori înainte ca eu să te pot opri. Își împinse un deget în miezul fierbințelii, făcându-mă să gem. Efortul de a te opri a fost conștient. Știu, pentru că înțeleg cum funcționează esența, Poppy.

Priveam copacii de glicină din depărtare, în timp ce degetul lui se mișca încetisor, înainte și înapoi, fără să mă pătrundă prea adânc. Șoldurile mele căutau acele pătrunderi. Venele mi se umpluseră de căldură, iar nodul rece ce-mi pulsa în apropierea esenței începuse să se relaxeze. Poate că soțul meu avea dreptate. Atunci când invocasem ceața, dorința mea nu fusese să rănesc pe cineva. La fel se întâmplase și atunci când mă cuprinsese valul acela de furie.

Dar oare la fel se întâmplase și când explodase furia în mine?

Atunci, nu gândisem deloc. Fusesem, pur și simplu, furioasă. Avusesem doar noroc chior?!

– Înțelegi, nu-i așa? mă întrebă Casteel, iar respirația lui fierbinte îmi atingea gâtul. Doar tu îți poți controla voința.

Inima începu să-mi bată puternic, pe când degetul lui pătrundea tot mai adânc, iar culorile pastelate ale copacilor de glicină deveneau tot mai întunecate.

- Voința ta nu e controlată de o profeție, continuă el, colții lui ascuțiți zgâriindu-mi pielea gâtului și făcându-mi pulsul să o ia razna. Nu e controlată de o regină sau de oricine altcineva în afară de tine. Mai introduse un deget, iar genunchii mei se încordară, în timp ce mă ridicam pe vârfuri. Nu ești o vestitoare a morții și a distrugerii, Poppy. Ești vestitoarea schimbării și a noilor începuturi. Spune-mi că ești conștientă de asta.

- Sunt, am zis, gemând.

Casteel își lăsă capul într-o parte și își afundă colții exact în același loc ca înainte, năucindu-mă. Mușchii mi se încordară, iar coapsele mele se strânsură peste mâna lui, în timp ce senzația incandescentă a mușcăturii mă străbătea, urmată îndeaproape de un val de plăcere profundă, pe când el începea să bea din sângele meu.

Cutremurându-mă, am închis ochii, în timp ce continua să bea din mine, pătrunzându-mă cu degetele. Vocea aceea vicleană pe care o auzeam continua să mă mustre. Voiam din tot sufletul să-i spun că îl credeam, așa cum și Kieran îl credea, însă nu puteam. Așa că l-am mințit. Nu mi-a făcut plăcere. Senzația era neplăcută. Așa cum nu îmi plăcea că-l făcusem pe Kieran să promită ceva ce nu avea voie să-i împărtășească lui Casteel. Atingerile lui - degetele și gura lui - alungau însă mai mult decât acea senzație înghețată. Estompau vinovăția pe care o simțeam, în timp ce călăream degetele lui, izbindu-mă de palma sa și de mădularul lui tare. Aveam simțurile deschise, fiind învăluită de savoarea afumată a dorinței sale și de dulceața iubirii lui, care mă împinseră spre un orgasm brusc, ce veni în valuri, în timp ce el își puse cealaltă mână peste gura mea, oprindu-mă să țip de plăcere.

Încă tremuram atunci când își scoase degetele din mine încet, mai sorbind o dată din gâtul meu. Brațul lui se retrase de pe talia mea, în timp ce își ridica mâna. M-am întors pe jumătate, oprindu-mă atunci când i-am văzut ochii auri, plini de dorință. Am gemut când buzele lui însângerate s-au închis peste degetele sale umede.

– Nici nu știu care parte din tine e mai delicioasă, murmură el.

Întregul meu corp se înfierbântă.

– Ești... foarte, foarte rău, i-am zis.

Rânjea, dar era copleșit de dorință în timp ce m-am întins spre pantalonii lui. Tăcu, privindu-mă cum i-i descheiam, trăgându-i de pe coapsele lui musculoase. Trupul i se cutremură în timp ce-i cuprindeam mădularul cu degetele, și gemu atunci când m-am lăsat în genunchi în fața lui.

– Cine-i ăla rău? mă întrebă, excitat.

– Tu, i-am zis, trecându-mi mâna peste lungimea sa. Și reprezintă o influență proastă pentru mine.

Mâna lui îmi cuprinse ceafa, trăgându-mă spre el, până când buzele mele îi atinseră vârful mădularului.

– Ți-am mai zis, Poppy. Doar cei răi pot fi influențați.

Am rânjit, bucurându-mă de acele clipe în care existam doar noi doi.

– Am citit ceva în jurnalul Willei, i-am zis.

– Fac pariu că ai citit tot felul de lucruri în jurnalul acela, replică el, jucându-se cu părul meu. Ce-ți vine în minte chiar acum?

– Scria acolo că o venă anume... De exemplu, vena asta, i-am zis, trecându-mi degetul mare peste ea. Începu să geamă. Vena asta e foarte sensibilă. E adevărat?

– Se poate, zise el, tresărind.

– Willa mai scria că devine și mai sensibilă atunci când o lingi, am zis, îmbujorându-mă.

– Ce-ar fi să-ți satisfaci curiozitatea și să încerci? Muncă de documentare, bineînțeles.

Am râs și am decis să aflu, trecându-mi limba peste acea venă groasă. Willa nu greșise. Era cu adevărat un punct sensibil. Lichidul lipicios începuse deja să se acumuleze în jurul capului mădularului său în clipa în care l-am cuprins în gură. L-am înghițit cât de mult am putut, fără să-mi fac griji, știind că îi plăcea la nebunie. O simțeam din felul în care îmi strângea ceafa. Începu să miște din șolduri, iar eu simțeam pe limbă un gust condimentat, amestecându-se cu gustul pielii sale.

– Știi, cred că... începu el să zică, tremurând în timp ce-mi dădea șuvițele de păr din ochi cu cealaltă mână. Cred că-ți place să ai mădularul meu în gură, îmi zise în timp ce eu sugream și mai tare. El oftă. Și mai cred că îți place când îți vorbesc așa.

Fața mea se înroși și mai tare, pentru că avea dreptate.

– Regina mea e foarte... Înjură, și ritmul șoldurilor lui se intensifică. Zeilor!

Casteel nu se retrase. Mă ținut acolo în timp ce își dădea drumul, tremurând din tot corpul, cuprins de orgasm. Când se mai liniști, i-am sărutat partea de dedesubt a mădularului și coapsa, înainte să-i închei pantalonii. Își lăsă mâinile pe umerii mei, însă nu mă trase în picioare. Se așeză lângă mine, trăgându-mă în poala sa, sprijinindu-mă de pieptul lui. Amândoi respiram sacadat în timp ce îmi încheia pantalonii.

– Mai trebuie să vorbim despre ceva, îmi zise, aranjându-mi marginea vestei.

Își lăsase bărbia pe creștetul meu, și priveam luna răsărind. Aveam multe de discutat, însă bănuiam despre ce voia să-mi vorbească.

– Împreunarea?

Mă luă în brațe.

– La ce te gândești? mă întrebă.

Mă gândeam la o grămadă de lucruri. Mă gândeam la absolut tot în acele clipe tăcute, în timp ce luna continua să urce pe cer.

– Nu pot reînvia vârcolaci, i-am zis, nefiind sigură dacă nu cumva îi mai spuseseam asta pe când îl spălasem în Stonehill. Nici dragonini. Nu pot reînvia ființe care aparțin de două lumi.

Casteel tăcu.

– Și Kieran nu a fost afectat, chiar dacă pe mine m-a îngrozit atunci când am aflat. Nu vreau să-l pierd. M-am cutremurat, închizând ochii și oftând. Abia dacă mă pot gândi la așa ceva.

– Atunci, n-o mai face, îmi zise Casteel, mângâindu-mi obrazul în timp ce-mi ridica bărbia. Am deschis ochii. N-o să-l pierzi pe Kieran.

– Mi-aș dori să pot crede asta. Mi-am întors capul, sărutându-i mâna ce fusese rănită. Vreau să cred că vom reuși să-l găsim pe Malec, iar Isbeth nu ne va trăda. Mi-aș dori să cred că vom cuceri Carsodonia fără să suferim pierderi. Că noi și cei la care ținem vom supraviețui acestui război. Însă doar basmele au un asemenea sfârșit. Realitatea va fi cu totul alta.

Casteel îmi mângâie chipul, și, pentru un moment, m-am bucurat de atingerea sa, nemaigândindu-mă că exista și altceva.

– Putem încerca să facem să fie așa, zise el.

– Prin Împreunare, am șoptit.

Încuviință din cap în timp ce mă privea.

– Dar nu va proteja pe toată lumea, zise.

Simțeam o durere în piept.

– Dacă aș putea face ritualul cu toți cei de care îmi pasă, oricât de ciudat ar fi, am zis în timp ce Casteel îmi zâmbea jucăuș, aș face-o. Dar nu cred că funcționează așa, nu?

– Nu cred, zise el.

Am oftat.

- Însă, în felul acesta, măcar tu și Kieran veți fi mai protejați, corect? Împreunarea ar putea anula blestemul.

- Corect, zise el, trecându-și degetul mare peste buza mea inferioară. După încheierea Împreunării, vom trăi la fel de mult ca tine. Vom îmbătrâni în același ritm cu tine. Mă sărută. Însă e o decizie foarte importantă, Poppy. Vei avea de purtat responsabilitatea pentru viața mea și a lui Kieran.

- Însă, fiind regină, sunt responsabilă pentru viața tuturor supușilor mei, nu-i așa? l-am întrebat. E valabil și pentru tine, ca rege.

Casteel zâmbi, iar eu am fost învăluită de gustul bogat și dulce al scorțișoarei. Iubire. Mândrie. l-am sărutat degetul mare.

- Așa e. Însă ce urmează să se întâmple acum e puțin diferit. Îmi dădu câteva șuvițe de păr după ureche. Împreunarea poate fi intensă.

Gâtul mi se încălzi.

- Știu, i-am zis.

- Chiar dacă nu se va transforma în ceva sexual, intimitatea actului va depăși chiar și așa ceva.

Am înghițit în sec.

- Ce presupune ritualul? am întrebat, nefiind sigură că puținele informații pe care le promisem de la Alastir despre Împreunare erau adevărate.

- Trebuie să aibă loc sub lumina lunii, undeva în natură. Nu știu de ce, se pare că așa trebuie să se întâmple pentru ca ritualul să funcționeze. Anumite aspecte ale ritualului sunt de natură magică și nu au nimic de-a face cu sângele. Am auzit zvonuri conform cărora, câteodată, Împreunarea nu a funcționat. Poate din cauză că intențiile celor implicați nu erau pure, zise Casteel. În afară de partea asta oarecum necunoscută, între noi nu trebuie să se afle nimic. Și, da, asta înseamnă, printre altele, că va trebui să fim complet goi.

– Vai, am zis, roșind și mai tare.

– Trebuie să fim goi și deschiși unul față de celălalt. Deschiși față de natură și de parce, îmi explică el, iar eu m-am abținut să nu-mi dau ochii peste cap atunci când l-am auzit menționându-le pe parce. Trebuie să rămânem aproape unul de celălalt în timpul întregului ritual.

– Și vom bea unul din celălalt?

– Tu te vei hrăni din noi, îmi zise, atingându-mi gâtul, acolo unde se hrănise din mine, spunându-mi în detaliu ce trebuia să se întâmple. Și îmi zise destule, și cred că trupul mi se înroșise ca Pădurea Sângerie. După cum ți-am spus, s-ar putea ca lucrurile să devină destul de... intense.

Înțelegeam foarte bine.

– Nu văd cum ar putea fi altfel, i-am zis.

– Tu vei decide, îmi zise el. Dacă ai nevoie să se întâmple ceva anume, așa va fi. Se va întâmpla doar ce vrei tu. Mă voi asigura de asta. Kieran va face la fel. E simplu.

Nu mi se părea chiar atât de simplu. M-am întors spre el, privindu-l în ochi.

– Și dacă ar fi ca lucrurile... să devină mai intense? Ce s-ar întâmpla după aceea? Între noi?

Își lăsă capul într-o parte, privindu-mă.

– Mă iubești, nu-i așa?

– Da.

– Și eu te iubesc, îmi zise, atingându-mi obrazul. Și îl iubești și pe Kieran.

Am tresărit, simțind un gol în stomac.

– Eu...

Chiar nu știam cum să răspund.

– Eu îl iubesc, zise Casteel în tăcerea care se lăsă peste noi. Nu în același fel ca pe tine. Nimeni nu m-a făcut să simt ceea ce simt pentru tine. Și nimeni n-o va mai face vreodată.

Aveam gâtul uscat. Nu era nevoie să-mi spună așa ceva. Știam.

– Țin foarte mult la Kieran, i-am zis.

– Și el ține la tine.

Ochii îmi ardeau, și din cine știe ce motiv ciudat mă holbam la gâtul lui Casteel.

– Nu știu cum să-ți explic ceea ce simt, pentru că nu înțeleg.

– Nu-i nimic, îmi zise. Pricep. Chiar credeam că înțelegea. Mai e ceva, spuse Casteel.

Am clipit, ștergându-mi lacrimile, în vreme ce îl priveam.

– Mai sunt și alte aspecte de luat în calcul? Chiar așa?!

El încuviință din cap.

– Noi doi trebuie să fim conștienți că s-ar putea să nu fie singura Împreunare prin care vom trece. În cazul în care Kieran își va găsi pe cineva, s-ar putea să-și dorească să-i ofere persoanei iubite aceeași oportunitate. Și atunci, va trebui să repeți ritualul.

– Pentru ca acea persoană să trăiască la fel de mult precum Kieran, am zis. Bineînțeles că aș trece din nou prin Împreunare dacă el și-ar dori asta.

– Normal că ai face-o pentru el, îmi zise Casteel, trecându-și mâna prin părul meu, sărutându-mi tâmpla.

– Tu ce crezi că-și dorește Kieran? l-am întrebat. Ar vrea, oare, să treacă prin ritual?

– Sincer? mă întrebă Casteel, privindu-mă, după ce tăcuse îndelung.

– Normal.

– Înainte să apari în peisaj, Kieran ar fi fost de acord cu așa ceva doar pentru că i-aș fi cerut-o eu. Nu datorită legăturii dintre noi, ci pentru că ar face orice pentru mine. La fel cum și eu aș face orice pentru el. Acum, însă? Ar face-o de dragul tău.

M-am încruntat.

– Însă noi o facem pentru el.

– Și, într-un fel întortocheat, pentru mine. Însă ar trece prin ritual dacă tu ți-ai dori asta, zise Casteel.

Stomacul și pieptul îmi fremătau de parcă erau cuprinse de un stol de păsări ce își luau zborul dintr-odată.

– Și dacă am lua decizia să trecem prin ritual, când anume ar avea loc?

– La cum te știi, mă gândesc că ai vrea să aibă loc cât mai repede cu putință, îmi zise, sărutându-mi fruntea. Cred însă că ar trebui să așteptăm până când intrăm în Pădurea Sângerie și ajungem în Padonia...

– Însă...

– E o decizie importantă, Poppy. Iar ritualul, odată săvârșit, nu mai poate fi anulat. Poate crezi că nu ai nevoie de timp de gândire, și poate că așa și e, însă vreau să ai suficient timp la dispoziție.

– Tu însă nu trebuie să stai să te gândești, i-am zis. Știi ce vrei.

Îmi mângâie chipul, dându-mi laoparte câteva șuvițe de păr.

– Așa e, însă eu am crescut știind foarte bine ce e Împreunarea și ce presupune. Pentru tine e ceva nou.

Mă bucuram că îmi dădea timp de gândire. Ritualul era un pas important, și exista posibilitatea ca blestemul primitiv să continue să funcționeze asupra lui Kieran chiar și după Împreunare. Simțeam însă că merita încercat. Mai ales că Împreunarea avea să-i protejeze pe Kieran și pe Casteel în bătăliile ce urmau.

Și mai însemna și că nu aveam să fiu nevoită să-mi iau vreodată adio de la ei.

Mai mult decât atât, știam că, în cazul în care Kieran ar fi fost nevoit să-și țină promisiunea față de mine, iar eu anticipasem greșit reacția lui Casteel în acea situație, soțul meu nu avea să îi poată face cu adevărat rău lui Kieran. Ambii ar fi fost în siguranță dacă eu aș ajuns să fiu întemnițată într-un mormânt.

L-am privit pe Casteel și am suspinat.

– O să mă gândesc, dar sunt sigură că nu-mi voi schimba părerea. Vreau să facem Împreunarea.

CAPITOLUL 38

Casteel

Stăteam lângă Poppy, care dormea sub nuc. Adormise în clipa în care își așezase capul pe pelerina mea, pe care o folosea pe post de pernă. Nu voiam s-o deranjez, însă nici nu mă puteam opri să o ating. Parcă eram posedat. Aranjasem de zeci de ori pelerina cu care se acoperise. Mă jucasem cu părul ei, dându-i deoparte şuvițele subțiri ce-i căzuseră peste obraz, sperând că vântul avea să le aducă înapoi, ca s-o pot atinge din nou.

Era ridicol. Păream un obsedat, însă mă linișteam atingând-o, mai ales când eram învăluți de liniște și de întuneric. Mâna mea tremura în timp ce îi trăgeam mai bine pelerina peste umăr. Faptul că o atingeam mă ajuta să nu mă mai gândesc la acea celulă întunecată și să fiu cuprins de frică și de panică.

Mi-am luat cu greu ochii de la ea, privindu-l pe Malik, care stătea legat de unul dintre copaci. Își lăsase bărbia în piept, însă știam că era treaz.

Și puteam să jur că încerca să găsească o metodă de a scăpa.

Nu știam ce să cred despre el, însă un lucru îmi era clar. Nu îi era loial lui Isbeth. Nu dorea să se întoarcă la Coroana de Sânge.

Se gândea la sufletul lui pereche.

Cu toate acestea, nu credeam că aveam să fiu în stare să-l iert.

Nu știam dacă aveam să-i iert vreodată pe părinții mei pentru minciunile lor.

Kieran ieși din întuneric, venind lângă mine. Se ghemui alături de mine, șoptind:

– O păzesc eu.

Eram cuprins de emoții contradictorii.

– Nu știu dacă vreau să stau de vorbă cu el, i-am zis.

Kieran îl privi pe Malik, strângând din dinți.

– Poate că nu vrei, însă ar trebui s-o faci.

– Încerci să-mi dai sfaturi înțelepte?!

– Cineva ar trebui s-o facă, replică el.

Am rânjit.

– Să sperăm că găsim pe careva care să își asume rolul ăsta, am zis.

Kieran chicoti, privind-o pe Poppy.

– Să știi că niciodată n-a dormit atât de adânc pe când erai prizonier. Abia dacă reușea să adoarmă. Și, atunci când reușea, avea coșmaruri. Cred că din cauza asta doarme atât de bine acum. Trupul ei încearcă să recupereze somnul pierdut.

Am închis ochii.

Auzind toate astea... La naiba! Mă durea sufletul. I-am atins obrazul, ca s-o pot *simți*.

– Dacă aș reuși să-i iau toată durerea pe care a simțit-o, aș face-o, am zis.

– Însă ai proceda exact la fel.

– Nu.

Kieran oftă.

– Ceea ce a zis Reaver mai devreme...

M-am întors spre el, văzându-i fața luminată de razele argintii ale lunii.

– Te referi la Împreunare?

Kieran încuviință din cap.

– Reaver nu era sigur că ar putea anula efectele unui blestem primitiv, zise el.

– S-ar putea totuși să o facă.

Tăcu în timp ce o privea pe Poppy.

– Nu vreau să vă simțiți obligați s-o faceți de dragul meu. O să-l găsim pe Malec și o s-o omorăm pe scorpia aceea.

L-am privit. Maxilarul îi era încordat. Părea hotărât. Mai văzusem expresia aceea de o mie de ori. Așa arătase și când plecaserăm spre Solis pentru a o găsi pe Fecioară. Și atunci când îi ordonasem să rămână în Atlantia când eu plecasem, în încercarea mea idioată de a-i ucide pe Regele și Regina de Sânge, cu mulți ani în urmă. Știam, privindu-i zâmbetul, că era oarecum amuzat, așa cum fusese și când se aflase pentru prima oară în preajma lui Poppy. Știam cum arăta atunci când era furios sau când era desfigurat de jale. Văzusem când devenise glacial. Gol pe dinăuntru. Știam cum arăta atunci când se uita la cineva la care ținea foarte mult. Atunci, tensiunea din jurul gurii îi dispărea. Trăsăturile lui Kieran se *îmblânzeau*. Așa arătase când o privise pe Elashya, de fiecare dată când vorbise despre ea. Arăta aproape la fel acum când o privea pe Poppy.

Mi-am pus o mână pe umărul lui.

– Nu suntem înfrățiți datorită sângelui. Și nu suntem prieteni doar datorită legăturii dintre noi, i-am zis, în timp ce îl priveam în ochi. Nu ne suntem loiali unul altuia doar din curtoazie sau datorită tradiției ori unei titulaturi. Am fost tot timpul mai presus de toate astea. Și, în multe feluri, suntem două jumătăți ale aceluiași întreg. Legătura dintre noi doi e un pic diferită decât cea dintre mine și Poppy, însă nu cu mult. Știi bine asta.

Kieran închise ochii.

– Am vorbit cu Poppy, i-am zis.

– M-am gândit că de asta ați plecat, spuse el, după care se opri. Ei bine, ăsta a fost unul dintre motive.

Am rânjit, privindu-l.

– Când vine vorba despre Împreunare, să știi că vrem s-o facem pentru că asta ne dorim. Nu din obligație, i-am zis. E spre binele tău, dar și al nostru.

Kieran înghiți în sec.

– Vreau doar să știi – vreau ca *ea* să știe – că nu mă aștept să o faci.

– Știm bine asta, i-am zis.

Kieran își dresă vocea.

– Așadar, ați vorbit despre asta?

– Da, i-am zis, strângându-l de umăr. Presupun că știi ce anume am decis. Ce a decis ea.

– Da, zise Kieran, deschizând ochii. Tu ce părere ai despre asta?

– Știi bine care-i părerea mea, am zis.

Kieran rânji.

– Ești curios?

– Când vine vorba despre ea, sunt constant curios, i-am zis.

– Da, zise el, privind-o. Presupun că a avut foarte multe întrebări.

Am rânjit.

– Toate dintre ele valide, și probabil în secret ți-ai fi dorit să-i poți răspunde tu la ele, ca să te simți util.

Kieran râse.

– Așa-i.

– I-am zis să-și acorde timp, ca să fie sigură că e ceea ce își dorește, am spus, iar el încuviință din cap. Dacă decide să treacă prin Împreunare, o vom face când ne întoarcem din Pădurea Sângerie.

– Foarte bine. Vreau să fie sigură că își dorește asta, zise Kieran. Du-te și vorbește cu fratele tău! Poppy va fi în siguranță alături de mine.

– Știu, i-am zis, strângându-l încă o dată de umăr, după care m-am ridicat, îndepărtându-mă.

Privind în urmă, am observat că vârcolacul se așază în locul meu, vigilent și alert. Pieptul mi se încălzi.

Am străbătut luminișul. Malik nu părea conștient că mă apropiam, însă eram sigur că știa. Am îngenuncheat în fața lui, iar pieptul îmi era cuprins de emoții urâte. N-am zis nimic. Nici el nu zise nimic pentru o vreme. Atunci când începu să vorbească, îmi doream să n-o fi făcut-o.

– Mă urăști, îmi zise.

Am strâns din dinți, mișcându-mi gâtul dintr-o parte în alta. Chiar îl uram? Da. Și nu.

– Nu ți-o iau în nume de rău, continuă, întinzându-și un picior. Știu că m-ai căutat atâta amar de vreme. Am auzit cum îți zic Descendenții. Cel Întunecat...

– Însă tu erai singurul Întunecat care a contat vreodată.

Umerii i se tensionară.

– Nu voiam să mă cauți. Aș fi vrut să renunți. Mă rugam să renunți. Și mă gândeam că aveai să auzi despre mine – un bărbat pe nume Elian, văzut adesea în Wayfair. Speram că ai să-ți dai seama că te-am trădat și ai să renunți. N-ai făcut-o. Trebuia să-mi fi imaginat. Tot timpul ai fost încăpățânat...

– Puțin îmi pasă de toate astea, i-am zis. Nici nu vrei să știi ce aș fi în stare să fac de dragul lui Poppy, așa că pot să te înțeleg. Tot ce ai făcut a fost de dragul sufletului tău pereche. În clipa în care am dat glas cuvintelor, am simțit cât de dureros de adevărate erau. Am făcut-o pe Poppy să sufere ca să te pot elibera. Am mințit-o. Am trădat-o. Și, da, sunt de vină pentru toate astea. Va trebui să mă împac cu asta. Însă nu pot să înțeleg ce erai în stare să-i faci pe când era copil, indiferent de ce ai fi crezut că avea să facă odată devenită adult. Era totuși un copil. Iar tu – cel care ura violența de orice fel – n-ai fi luat *niciodată* în calcul să rănești un copil.

Malik tăcu.

Emoțiile îmi strângeau pieptul.

– Nu contează că n-ai fost în stare să mergi până la capăt. A fost rănită din cauza ta, Malik. A suferit teribil.

– Știu, îmi zise, de parcă îi era greu să recunoască.

Îmi venea să-l rănesc doar pentru faptul că admitea asta.

– Chiar știi? Ai habar de cicatricile ce nu se pot vedea? Cât de adânci sunt? Faptele tale au torturat-o ani întregi. M-am lăsat într-un genunchi, sprijinindu-mi o mână în iarba răcoroasă, ca să nu mi-o înfig în fața lui. Ai lăsat-o acolo să moară.

Malik își ridică privirea. Ochi identici cu ai mei mă priveau.

– Nu e adevărat. A încercat să-ți spună în Stonehill. Cum crezi că a supraviețuit în acea noapte?! Fie că era sau nu un zeu primitiv, încă nu-și începuse Sacrificiul. Se lăsă spre mine, ajungând atât de aproape cât îi permitea lanțul. Știi bine că ar fi murit dacă aș fi lăsat-o acolo. Cei care au supraviețuit acelei nopți nu ar fi reușit s-o scoată de acolo. Eu am făcut-o. Am dus-o înapoi în Carsodonia, iar nenorocita aia... Se opri, cuprins de un tremur, în timp ce râdea gutural. Aspru. N-am lăsat-o acolo.

Îl priveam. Poppy îmi spusese că o scosese din Lockwood. Malik nu mințise. Însă mai conta?

– Ar trebui ca asta să te absolve de păcate?!

– La naiba, nu! Pentru că ai dreptate. Eu i-am pricinuit acele cicatrici vizibile și invizibile. Malik se sprijini de trunchiul copacului. Am văzut-o pe Penellaphe. Nu foarte des. Isbeth o ferea de majoritatea oamenilor, însă am văzut-o înainte să o acopere cu acel văl. Am înțeles la ce a fost supusă din cauza acțiunilor mele. Crede-mă, nu ți-ai fi dorit să o vezi pe atunci.

M-am ridicat brusc, îndreptându-mă spre el, dar oprindu-mă în clipa când l-am văzut pe Kieran apărând în luminiș. I-am întors spatele fratelui meu, trăgând în piept aerul răcoros al nopții, încercând să-mi potolesc mânia.

– Alastir a spus vreodată cuiva că m-a văzut? mă întrebă Malik.

M-am întors spre el.

– Pentru că a făcut-o.

Zeilor!

– Nu.

Malik închise ochii.

– M-a văzut și m-a recunoscut. Nu știu dacă ar trebui să mă simt ușurat sau nu că n-a spus nimănui.

Oare? Poate că părinții mei mințiseră și în această privință. Oare de aceea crezuseră că Malik era pierdut? Oare de aceea insistaseră ca eu să acced la tron?

– În noaptea aceea în care am privit în ochii lui Penellaphe și am văzut-o pe Consoartă în ei, am crezut-o pe Coralena. Să știi că avea dreptate, îmi zise după o clipă. Am crezut că Penellaphe avea să pună capăt Coroanei de Sânge. Cu trecerea anilor însă, mi-am dat seama că nu conta cine era Penellaphe cu adevărat. Conta doar dacă Isbeth reușea sau nu să-i exploateze puterea. Malik deschise ochii. Știi că are să reușească. Ai văzut ce s-a întâmplat în Stonehill. În Oak Ambler. Isbeth știe să-i stârnească mânia, iar Poppy răspunde cu furie de fiecare dată.

– Ține-ți fleanca! i-am zis.

– După ce-și va încheia Sacrificiul, nu va mai răspunde cu furie. Va răspunde cu moarte. Exact pe asta se bazează Isbeth. Ceva ce...

M-am repezit înainte și mi-am înfipt mâna în gâtul lui.

- Poppy nu va distruge niciodată un regat, cu atât mai puțin un țărâm, am zis. Orice ar încerca Isbeth să facă. Kieran ne privea. Ea, în comparație cu mama ei și cu mine, își poate controla furia.

- Știi cât de mult mi-ar plăcea să cred una ca asta? Îmi zise el cu vocea spartă.

Am înghețat, privindu-l.

- Numai să te gândești să-i faci rău, și am să te sfârtec, i-am zis.

- Dacă aș fi vrut să-i fac ceva, aș fi făcut-o pe când era mică și trăia în Wayfair, zise el. N-am făcut-o. Așa cum nici Millicent n-a făcut-o.

- Așa-i, am zis. Millicent a zis că eu trebuie s-o fac, după ce Poppy își încheie Sacrificiul.

- Nu i-a fost ușor să-ți spună una ca asta.

- Nu mi s-a părut că era prea chinuită spunând asta.

- Millicent n-o cunoaște pe sora ei, însă nu i-ar dori un asemenea sfârșit. Încearcă doar să protejeze populația. Malik mă privea intens. Îmi pare rău că a trebuit să auzi una ca asta! Chiar îmi pare rău! Să știi așa ceva... faptul că în curând doar tu o vei mai putea opri...

- N-are de ce să-ți pară rău pentru mine, frățioare, i-am zis, apăsându-i traheea atât de tare, încât l-am făcut să tresară. N-am să-mi bat prea tare capul, deoarece nu intenționez să-i fac una ca asta, iar ea nu-mi va da niciodată motivul s-o fac.

- Și dacă te înșeli? mă întrebă, forțându-se să vorbească.

- Nu va fi așa, i-am zis, dându-i drumul și îndepărtându-mă înainte să fac ceva ce aș fi regretat. Îl vom găsi pe Malec. Și i-l vom duce lui Isbeth.

- Însă ceea ce spunea dragoninul legat de Împreunare...

- Încă n-am făcut-o, am zis, privind cerul, nefiind sigur de ce anume îi spusese una ca asta.

– La naiba! Vorbești serios?! Ești căsătorit cu sufletul tău pereche și nu ai făcut Împreunarea? Tu? Kieran? Ei drăcie... Ceva din vechiul Malik ieși la suprafață atunci. Credeam că ai făcut-o deja. Se pare că și dragoninul a crezut la fel. Făcu o mică pauză. O veți face? S-ar putea să nu aibă efect împotriva unui blestem primitiv, însă...

– Nu te privește! Fie că am trecut prin Împreunare, fie că nu, nu-mi voi asuma un asemenea risc, i-am zis. Nici Poppy.

Malik privi spre Kieran. Vârcolacul se întorsese lângă Poppy și se aplecase peste ea, de parcă își folosea trupul pe post de scut.

– Sigur nu ai făcut Împreunarea?

– Da, am zis sec.

– Hmm, murmură el.

Trecură mai multe clipe de tăcere între noi.

– De ce n-ai încercat s-o ucizi după aceea? I-am întrebat, nefiind sigur că-mi doream să aflu – pentru că, după cum spusese, Poppy își putea controla furia mult mai bine ca mine. De ce n-a încercat s-o facă Millicent, dacă și ea credea în profetie?

Malik scutură din nou din cap.

– E sora ei. Millie n-ar fi fost în stare de așa ceva. Chiar dacă Penellaphe n-ar fi trebuit să afle vreodată despre existența ei.

– Și tu? Ai încetat să mai crezi în ce spunea Cora?

– Eu, pur și simplu, n-am fost în stare. Și, atunci când a crescut, au trimis-o în Masadonia, zise Malik. Apoi, am auzit despre Cel Întunecat. Despre tine. Și m-am gândit că...

– Ce?

– Că aveai s-o ucizi, ca să te răzbuni pe Coroana de Sânge.

Am înjurat printre dinți și mi-am luat privirea de la el. Cândva, chiar aș fi încercat s-o ucid. Înainte să o cunosc. Pe când o știam doar ca fiind Fecioara. Acele momente mă afectau și acum.

Mi-am trecut mâna peste chip. Nu știam dacă mai conta că Malik se răzgândise în clipa în care ar fi trebuit să o ucidă. Dacă avea să conteze vreodată. Am îngenuncheat din nou.

– Vrei sau nu s-o învingi pe Isbeth? Și Coroana de Sânge?

Ochii lui Malik deveniră duri.

– Vreau să ardă.

– Și Millicent? l-am întrebat.

– Vrea același lucru ca mine. Privi spre locul în care dormea Poppy. Vrea să scape de mama ei. Să poată să-și trăiască viața.

– Dacă asta îți dorești, nu te vei întoarce în capitală, ca să te omoare ea. Vei lupta alături de noi. Ai să ne ajuți să-l găsim pe Malec, iar împreună o vom ucide pe Isbeth. Ne vei ajuta să ducem totul până la capăt.

– Am să vă ajut, zise Malik. N-am să încerc să fug.

L-am ascultat, dorindu-mi să-l cred la fel de mult cum îmi doream să cred și ce spusese despre Poppy. Însă încrederea putea fi câștigată doar prin fapte.

– Mai vreau să știu ceva despre noaptea aceea din Lockswood. Ce naiba ar fi trebuit să însemne poezioara aia?

– Poftim?! zise el, încruntându-se. Ce poezie?

– Cea despre floricica de mac. Cea pe care, dacă o culegi, începe să sângereze, i-am zis, cercetându-i reacția.

– Dacă asta-i o poezie, pare cea mai mare aiureală, zise el. Habar n-am despre ce vorbești. N-am auzit niciodată așa ceva.

Meterezele zidului împrejmuitoare al Padoniei deveniră vizibile pe când ajungeam în culmea dealului stâncos, a doua zi dimineață. Nerăbdarea și hotărârea mă cuprinseseră, fiind și un pic uluit de ceea ce vedeam. Pădurea Glicinelor, pe care o văzusem cu o seară înainte, înconjura orașul și drumul de pământ ce ducea spre el, iar crengile pline cu flori albastre și mov începeau să facă loc purpuriului-închis, marcând marginea Pădurii Sângerii.

Poppy era captivată de peisaj. Speram că așa avea să uite că trecuserăm cu o oră în urmă de drumul ce ducea spre Lockswood. Umerii i se relaxaseră atunci când glicinele deveniseră vizibile. Cu toate acestea, fusese tăcută mare parte a dimineții.

Schimbându-mi poziția în șa, m-am uitat spre Malik. După conversația cu el din noaptea de dinainte și iminenta reîntâlnire cu tatăl nostru, speram că nu greșisem îndepărtându-i lanțurile, permițându-i să călărească nestingherit.

Nu doream ca armatele noastre să-și vadă prințul în lanțuri.

Poppy își trecu mâna peste brațul meu, ce-i înconjura talia, în timp ce se întorcea spre mine.

– Ești bine? mă întrebă.

– Nu prea știu, i-am zis, privind-o. Mă gândeam la ce anume am să-i spun tatălui meu.

– Te-ai gândit la ceva anume?

– Nimic cuviincios, i-am zis, râzând sec.

Poppy privi spre podul care trecea peste Râul lui Rhain, care se vedea printre plantele cățărătoare, cu flori albastre-purpurii.

– Putem să mai așteptăm dacă nu ești pregătit, îmi zise.

– Nu e nevoie, am zis, sărutându-i creștetul. Mai bine să vorbesc cu el cât mai repede.

Se vedeau corturile, și se părea că armatele își făcuseră tabăra în afara zidului. Era riscant, însă probabil decizia fusese luată ca să nu fie distruse câmpurile din interior.

Dinspre oraș se auzi un vuiet care ne atrase atenția. Am încetinit calul, în timp ce Kieran se oprea alături, iar spre noi venea acum sunet de copite și tălpi care băteau pământul.

– Avem vizitatori, am zis.

Strângând-o de șolduri, am descălecat. I-am întins mâna, iar Poppy o luă într-a sa fără să mă întrebe nimic și fără să ezite. Calul pe care călăream abia se obișnuise cu Kieran în întruparea sa de vârcolac, și știam că foarte curând aveam să fim înconjurați de mulți alți vârcolaci. Nu-mi doream să se sperie și s-o arunce pe Poppy din șa.

Ea își țuguie buzele.

– Încă nu-mi vine să cred că nu aud și nu văd mai bine ca voi. Mi se pare ridicol.

– Și nici nu-ți poți schimba întruparea, i-am zis în timp ce zgomotul se apropia și devenea mai puternic.

– Mda, zise ea.

– Ești perfectă așa cum ești, i-am spus, sărutându-i colțul buzelor. Chiar dacă ai un auz mediocru.

– Ce siropos, îmi zise, rânjind în timp ce mă privea printre gene, cu ochii ei verzi-argintii. Însă draguț.

Un lup alb țâșni printre glicine, alergând spre noi. Zâmbeam în timp ce Delano aproape se aruncă pe mine.

– Vai, murmură Poppy, calmând calul agitat.

L-am prins în brațe pe vârcolac, împleticindu-mă. Delano nu era cel mai mare dintre vârcolaci, însă era greu ca un taur și la fel de puternic. Am ajuns să mă las într-un genunchi, ca să-l pot potoli, în timp ce își lipise capul de al meu.

– Mi-a fost dor de tine, i-am zis, prinzându-i capul între mâini, îmbrățișându-l până când un vârcolac de culoare cafenie, mai mic, însă identic cu Kieran în restul privințelor, își făcu drum până la mine.

Pieptul mi se încălzi în timp ce o îmbrățișam pe Netta. Era și mai neastâmpărată, aproape dărâmându-mă.

– Și de tine mi-a fost dor, am zis.

– Cu mine cum rămâne? se auzi o voce tărăgănată.

O mângâiam pe Netta pe cap în timp ce răspundeam:

– Nu m-am gândit deloc la tine, Emil.

– Vai, zise atlantianul, răsând, și apoi l-am auzit vorbind cu mult mai multă blândețe: Eram sigur că aveți să-l aduceți înapoi.

Am privit în timp ce nenorocitul cu păr castaniu luase mâna lui Poppy, ținând-o peste armura lui din aur și oțel. Era prima oară când nu-mi venea să-i trag un pumn. Doar pentru că o privea cu adorație și respect.

Și pentru că n-o ținu prea mult de mână.

Alți vârcolaci mă înconjurară, și am renunțat, rămânând într-un genunchi, în timp ce veneau să se lipească de mine sau să mă atingă cu capetele. I-am așteptat bucuros. Faptul că se comportau așa era un semn de respect, și mă simțeam onorat să fiu tratat în acest fel.

Când am reușit în cele din urmă să mă ridic, am fost străfulgerat de o altă emoție. Vedeam că o întâmpinau la fel și pe Poppy – ea își afunda fața în blana gâtului lui Delano, îmbrățișându-l strâns pe Netta. Auzeam cum râdea în timp ce vârcolacii o înconjurau. Felul în care îi privea, cu iubirea strălucindu-i în ochi, și faptul că vârcolacii o adoraу îmi făceau pieptul să se umfle de mândrie. Îmi venea să plâng.

Ea era soția mea.

Sufletul meu pereche.

Zeilor!

Mi-am dres vocea, privindu-l pe atlantianul înalt care stătea în fața mea.

– M-am abținut, zise Naill. Nu voiam să fiu călcat în picioare.

Râzând, l-am luat în brațe.

– Mă bucur să te văd, i-am zis.

– Și eu pe tine, îmi spuse, cuprinzându-mă pe după umeri. Parcă n-a fost la fel fără tine.

– M-am întors, am zis, suspinând.

– Știu. Încearcă să nu mai dispari.

– N-am de gând s-o fac.

Naill mă mai strânse o dată în brațe înainte să se îndepărteze. Mă prinse de încheietura mâinii stângi. Privirea fu scurtă, însă ochii lui chihlimbarii deveniră duri.

– O să-i facem să plătească, zise el.

– Așa e, am aprobat, strângându-i mâna.

Naill se dădu laoparte, iar Perry mă îmbrățișă. Armura lui mă incomoda, însă puțin îmi păsa. Amândoi am stat așa, tăcuți, după care el zise:

– Arăți bine.

– Așa mă și simt, i-am spus. Ai avut grijă de Delano?

– Da. Mi-am ocupat timpul numai cu asta, zise Perry râzând, iar ochii lui chihlimbarii străluceau. Nu ne-am îndoit pentru o clipă de faptul că Regina noastră și Kieran aveau să te găsească. Nici măcar pentru o clipă.

– Nici eu, am zis.

Perry făcu un pas înapoi, privindu-l pe Malik. Brațul care mă ținea de umeri se încordă.

– Zeilor, el e!

– Mda, am zis, în timp ce Delano se apropia de Malik.

Ceilalți vârcolaci priveau cu atenție, precauți. Nu știau ce să creadă despre prinț. Tensiunea se simțea în aer.

– Pare... începu Naill, care ni se alăturase, iar eu am observat că unul dintre mușchii maxilarului lui Perry zvâcnea.

– Nu arată deloc așa cum m-aș fi așteptat, zise Emil.

Cu alte cuvinte, nu arăta ca o epavă, numai carne și os, așa cum arătasem eu când mă întorsesem după decenii de captivitate.

Emil mă luă de mână, iar eu l-am tras spre mine, îmbrățișându-l.

– Delano mi-a zis că Malik n-a vrut să se întoarcă. Așa e? mă întrebă Emil.

Perry ne privi.

– Poppy i-a spus că situația e complicată.

– Așa și este, am zis, luând-o pe Poppy în brațe atunci când ea se apropie de noi, fără să-mi iau privirea de la fratele meu.

Malik îngenunche în fața lui Delano, în vreme ce Kieran se apropia, privindu-i pe amândoi. Fratele meu spuse ceva, însă nu puteam auzi ce anume. Orice spusese, Delano îi răspunse, frecându-și capul de mâna lui Malik.

Malik se înfioră, iar ceilalți vârcolaci observară. Tensiunea din aer dispăru. Poppy se lipi de mine, atingându-mi pieptul, în timp ce Malik își puneă mâna tremurândă pe creștetul lui Delano. Malik închise ochii pe când degetele lui Poppy îmi apucară cămașa. Fratele meu își întoarse capul, frecându-și obrazul de umăr. Știam ce simțea Poppy. Emoția se putea citi pe fața lui Malik. Tristețe.

Preela, vârcolacul care fusese cândva legat de Malik, fusese sora lui Delano.

CAPITOLUL 39

Coboram dealul, mergând înspre Padonia, înconjurați de zeci de vârcolaci ce înaintau în ritm cu noi pe drumul îngust. Netta și alți câțiva vârcolaci se întorseseră deja în oraș. Se auzeau goarne răsunând, în timp ce lăsam în urmă desișul, iar valea Padoniei se deschidea în fața noastră.

Vedeam o mare de corturi albe ridicate la marginea Râului lui Rhain, ajungând până la baza zidului exterior, acolo unde... Mi se tăie respirația.

Stindarde.

Stindarde cu alb și auriu fremătau deasupra meterezelor, fiecare dintre ele purtând blazonul atlantian ales de Poppy – un soare peste care stăteau încrucișate o sabie și o săgeată.

Zeilor.

O făcuse.

Schimbase blazonul vechi de secole. Arătase regatului și țărâmului că între rege și regină exista un echilibru de putere, chiar dacă în fapt ea era cu mult mai puternică decât mine.

Am fost cuprins de o emoție neașteptată. Am strâns-o pe Poppy și mai tare în brațe.

– Ești absolut perfectă, i-am șoptit la ureche.

Ea își întoarse privirea spre mine.

– De ce?

– Pentru tot ce faci, i-am zis, cu lacrimi în ochi. Pentru absolut tot.

Poppy privi spre zidul exterior.

– Stindardele, șopti ea. Îți plac?

– Abia aștept să-ți arăt cât de mult îmi plac, i-am răspuns, ciugulind-o de ureche, făcând-o să geamă.

Se îmbujoră, iar eu simțeam, după cât de excitată era, că și ea abia aștepta să-mi demonstreze cât de mulțumită era.

M-am îndreptat în șa, privind zidul exterior. Ramurile glicinelor urcaseră peste zid, aproape acoperindu-l.

– Glicinele alea sunt o problemă, am murmurat.

– Sunt frumoase, șopti Poppy. Țasta-i cel mai frumos zid pe care l-am văzut vreodată.

– Așa o fi, însă n-are să-ți convină ce am de zis, am avertizat-o.

Ea oftă.

– Cred că știu ce vrei să spui. Zidul ar trebui curățat.

Am rânjit.

– Ar fi trebuit curățat mai demult. Glicinele au șubrezit structura.

– Așa e, zise Emil, care se afla un pic înaintea noastră – Kieran era între noi și Emil, iar Naill mergea călare în stânga noastră. În partea dinspre răsărit, zidul are mai multe spărturi.

– Ei bine, Ascendenții n-au fost niciodată celebri pentru felul în care s-au îngrijit de infrastructură, murmură Poppy. Apropo de Ascendenți, ce s-a ales de curtenii care supervizau Padonia?

– Au abandonat orașul înainte să ajungem în apropierea lui, zise Emil, icnind dezgustat. Așa cum au făcut și în Podul Alb...

– Și în Trei Râuri, zise Malik, ieșind din mușenia autoimpusă. Majoritatea curtenilor s-au refugiat în Carsodonia. Au început să sosească din momentul în care Poppy l-a decapitat pe Jalara.

Naill îl privi.

– Ei bine, Ascendenții n-au părăsit pur și simplu Podul Alb sau Padonia.

Teama mă cuprinse.

– Ce-au făcut? am întrebat.

– Nu s-a întâmplat ca în Oak Ambler. Au lăsat în urma lor un cimitir în Podul Alb. Naill vorbea fără să ne privească. Așa cum au făcut și la nord de Pompay.

– Zeilor, zise Poppy. Au fost...

– Nici un muritor – adult sau copil – n-a fost lăsat în viață în Podul Alb, zise Perry, înghițind cu greu, cuprins de furie. Mii erau morți, și mulți dintre ei se transformaseră deja. Am pierdut câțiva vârcolaci și soldați. Erau mult prea mulți Temuți.

Poppy se sprijini pe mine, plecându-și capul. Îmi doream să-i pot spune ceva, însă nu știam ce. Rămăsesem fără cuvinte.

– Au procedat la fel și în Padonia, însă aici oamenii au luptat, continuă Naill, în timp ce Poppy își ridica privirea spre el. Au murit foarte mulți oameni, însă nu la fel de mulți ca în Podul Alb. Au reușit să ucidă și câțiva Ascendenți.

– Ce s-a întâmplat în Trei Râuri? am întrebat, încercând să-mi controlez furia.

– Ascendenții au fugit, însă nu s-au atins de muritori, zise Emil. Nu știm de ce. Poate că Ascendenții de acolo au fost altfel decât ceilalți. Chiar nu știu.

– Tu știi? l-am întrebat pe Malik.

Acesta pălise, privind înainte.

– Nu aveam habar ce s-a petrecut în Podul Alb sau aici, zise el, răgușit. Însă l-am văzut pe Dravan la curte – el e ducele din Trei Râuri. E destul de discret. Nu știu prea multe despre el.

– Dar ai auzit vorbindu-se despre el? îl întreabă Naill, și privirea i se îngustă atunci când Malik încuviință din cap. Cât de complicată a fost situația ta, *prințule* Malik?

– E o poveste lungă, am zis, în timp ce peste drum trecu o umbră, făcând coroanele

glicinelor să se miște în vreme ce înaintam. Nu avem timp acum pentru așa ceva.

Am apucat să văd printre nori o urmă de gri, înainte ca umbra să treacă peste pod și peste corturi. Am rămas cu gura căscată în timp ce o creatură la fel de mare ca Setti se așeză pe metereze, coarnele sale strălucind în soarele ce ieșise dintre nori.

Dragoninul scoase un tril blând care-mi făcu pielea de găină.

– *Meyaah Liessa?* zise Reaver, aducându-și calul în dreptul nostru. Dacă nu mai ai nevoie de mine, eu o să...

– Da, zise Poppy, zâmbind. Poți face ce vrei.

Dragoninul își plecă fruntea și descălecă, dându-i frâiele lui Perry. Dispăru apoi cu repeziciune în pădure.

– Ea e Nithe, zise Poppy, arătând spre dragoninul gri de pe metereze.

Nu puteam decât să încuviințez din cap. Zeilor, nu-mi venea să cred că vedeam din nou un dragonin.

Alte două umbre trecură pe deasupra noastră, în timp ce traversam podul. Un dragonin verde, un pic mai mare ca Nithe, și un altul, un pic mai mic decât ea.

– Cea verde e Aurelia, zise Poppy. Iar cel negru cu maro e Thad.

Am încuviințat din nou din cap, în timp ce dragoninii își întindeau aripile, începând să aterizeze. Atinseră pământul de o parte și de alta a porții. Ghearele lor groase se înfipseră în metereze, iar crengile glicinelor tremurară în timp ce dragoninii își întindeau gâturile lungi. Își ridicară capetele spre cer, iar coarnele lor vibrau în timp ce răgetele lor umpleau valea.

Un răget le răspunse din pădure. Am privit cerul în timp ce o umbră mult mai mare apăru deasupra noastră. Priveam uimit, în timp ce un dragonin negru cu violet trecea pe deasupra corturilor și a zidurilor.

– Iar acela e Reaver, zise Poppy.

– Într-adevăr, am murmurat, privindu-l. Reaver era de două ori mai mare decât un armăsar de război, însă plutea lin prin aer, fără să scoată un sunet.

Ceilalți trei dragonini se înălțară, părăsind zidul cu băți puternice din aripi, ce făcură valea să vuiască. Li se alăturară lui Reaver, zburând deasupra Padoniei. Nu credeam că aveam să văd vreodată așa ceva, în timp ce traversam podul, alături de vârcolaci. Umplură drumul ce ducea spre porți împreună cu soldații care ieșiseră din corturi.

Mi-am adus calul mai aproape de al lui Malik. El privea înainte, rigid ca un mort. Pe când Emil și ceilalți treceau pe lângă el, soldații ne văzură pe Malik, pe Poppy și pe mine, moment în care *sunetul* erupse.

Se auzeau strigăte de bucurie. Săbiile aurite ale atlantienilor erau ridicate în aer și apoi lovite de scuturile lor. Pe scuturi se afla noua emblemă atlantiană. Apoi, cu toții îngenuncheară, lovindu-și palmele și mânerul săbiilor de pământ.

Poppy se lăsă pe mine, în vreme ce ovațiile continuau, iar porțile orașului se deschiseră. Nu era obișnuită cu o asemenea primire. Drace, nici eu nu mă obișnuisem cu adevărat să fiu primit așa, iar de data aceasta chiar era un moment special.

Așa erau întâmpinați Regele și Regina.

Am luat-o de mână, în timp ce traversam cele două brațe ale Râului lui Rhain și treceam de porți. Ovațiile continuau și în interiorul zidurilor, acolo unde soldații ridicaseră tabăra lângă intrare.

Sunetul ne urmări în timp ce ajungeam la câmpurile cultivate, unde se vedeau muritorii, printre tulpinile de porumb, ridicându-și secerile și ovaționând. Muritorii *se bucurau*.

M-am lăsat pe Poppy.

- Te-au primit la fel în Oak Ambler sau în Massene?

Poppy mă strângea foarte tare de mână.

- Nu, îmi zise, tremurând. Zâmbea pe când Kieran se apropia de noi, cu urechile ciulite. E copleșitor, zise ea.

Am strâns-o și mai tare în brațe, în timp ce înaintam călare de-a lungul drumului, trecând pe lângă casele și magazinele din care muritorii ieșeau, împânzind străzile, pe când alții se opreau în drum, făcând plecăciuni, cu o mână în dreptul inimii, proptindu-și cealaltă palmă în pământ.

Emil o privi pe Poppy peste umăr.

- Planul tău a funcționat, apropo. Muritorii au auzit cum ne-am comportat în Massene și în Oak Ambler, înainte să ajungem în Trei Râuri. Știau din timp că nu veneam să-i cucerim. Așa s-a întâmplat și aici.

Zâmbetul de pe fața lui Poppy se lărgise.

- A fost planul *nostru*, zise ea. Al tuturor celor care ne-au urmat. Al tău. Al Vonettei. Al tuturor.

Emil zâmbi, lăsându-și bărbia în piept pe când își întorcea privirea, îmbujorându-se.

Îmi țineam bărbia sus, mândru. Poppy se temuse să accepte coroana. Se temea că nu avea să fie o Regină bună pentru că nu se simțea pregătită, antrenată sau destul de experimentată. Cu toate acestea, era conștientă că jucase un rol important în tot ce se întâmplase.

Glicinele creșteau de-a lungul drumului ce ducea spre conacul din centrul orașului. Pădurea se întinsese până aici, acoperind zidul interior.

Corturi mai mari fuseseră ridicate în jurul fortăreței și în curtea de după zidurile interioare. Am privit înainte, inima tresăltându-mi când i-am văzut pe generali așteptând la intrarea conacului.

Mai mulți atlantieni mai tineri se apropiară de noi, privindu-ne fericiți și făcând plecăciuni, în vreme ce descălecam. Strânseră caii, în timp ce Vonetta se întorcea, trecând pe lângă generali. Nu era singură. O muritoare pe care n-o mai văzusem din Oak Ambler o urma. Arăta complet altfel acum, având părul alb strâns în coadă. Mă simțeam ciudat în timp ce o priveam pe Tawny.

Poppy trecu prin spatele meu, îndreptându-se spre Netta și Tawny. Muritoarea o îmbrățișă, iar eu m-am încordat fără motiv...

Kieran mă privi. Ridică din sprâncene. Mă avertizase că era ceva ciudat la Tawny. Nu neapărat rău. Doar altfel. O senzație pe care nu reușeam să o deslușesc.

– Cum ești? o întrebă Poppy, luând-o pe Tawny de mână. Pari mai caldă.

– Un pic, admise Tawny zâmbind. Datorită faptului că Vonetta mă ține ocupată.

Poppy ridică dintr-o sprânceană, iar Netta rânji.

– Eu și Gianna o învățăm pe Tawny să se lupte. Învăță repede.

– Asta datorită lecțiilor lui Poppy, replică Tawny.

– Te-am învățat doar că trebuie să lovești cu partea ascuțită a armei, zise Poppy.

Tawny rânji, dându-i drumul la mână.

– Păi, asta-i jumate din ceea ce ar trebui să știi, comentă Tawny.

M-am relaxat, în timp ce Poppy se întorcea spre Netta.

– Vreau să te mai îmbrățișez o dată, acum, că ești în întruparea de muritoare.

Râzând, Netta îi făcu pe plac, în timp ce Delano stătea în apropiere.

– Mi-a fost dor de tine! zise Poppy. Sper că ești bine. N-ai fost rănită, nu? Ești...

– Sunt bine, îi zise Netta, prinzând-o de umeri. Cu toții suntem bine.

– E meritul tău, spuse Poppy. Ai condus foarte bine armatele.

– Am primit ajutor din plin.

– Adică, din partea mea, interveni Emil.

Clătinând din cap, i-a înmănat unui servitor frâul calului.

– Unde e Setti? E aici? am întrebat.

– Da, Maiestate, zise bărbatul. A primit doar fân proaspăt și nutreț, așteptând să vă întoarceți.

– Mulțumesc!

M-am răsucit, găsind-o pe Tawny lângă mine. Zeilor! Ochii ei... păreau cu totul lipsiți de culoare.

– Mă bucur să văd că te ții bine, am zis.

Mă privea la fel de direct cum o priveam și eu.

– Și eu mă bucur că, după spusele tuturor, o iubești pe Poppy la fel de mult cât te iubește ea... și nici nu trebuie să-ți dau un pumn pentru că ai mințit-o.

Poppy se întoarse spre ea.

– Tawny!

– Sau pentru că ai răpit-o, adăugă Tawny.

– *Tawny!* insistă Poppy, venind lângă noi în timp ce Netta râdea.

– Ce-i?! Muritoarea care dădea senzația că era *altceva* își încrucișă brațele peste piept. Vreau doar să spun că toți...

– Chiar ne-a întrebat pe *toți*, sublinie Emil.

– Toți au spus că îi ești complet devotat lui Poppy, zise Tawny.

– Nu asta ai vrut să spui, comentă Poppy.

Încercând să nu râd, mi-am înclinat capul.

– Dacă simți nevoia să-mi tragi un pumn în față, n-am să te opresc, i-am zis.

Poppy mă privi urât.

Prietena ei mă studia de parcă încerca să-și dea seama dacă merita efortul.

– Am să țin minte propunerea, zise ea.

– Ba n-ai s-o faci! zise Poppy. N-ai voie să-i tragi un pumn regelui.

– Evident că cineva a uitat să-ți menționeze tocmai ție acest aspect, îi zise Kieran, trecând pe lângă Poppy.

– L-ai lovit? o întreabă Tawny.

– Nu. Nu chiar, zise Poppy, roșind.

– Să știi că m-a înjunghiat, i-am zis, luând-o pe Poppy de mână. În piept.

– Zeilor! exclamă Poppy, în timp ce Tawny se holba la noi. Încetează să mai spui asta altora!

– O meritam, am adăugat, iar zâmbetul îmi dispăru în timp ce priveam spre intrare, observând că Hisa li se alăturase generalilor. Cel care o urma îmi atrase însă atenția. Tatăl meu. Tensiunea îmi cuprinse umerii, în timp ce priveam spre Malik, care tocmai descăleca. M-am întors spre Naill și i-am șoptit: Vreau ca tu și Emil să stați cu ochii pe Malik.

– Am înțeles, zise Naill, încuviințând din cap.

Ținând-o pe Poppy de mână, însoțit de Kieran, Netta și Delano, am pornit spre tatăl meu. Știind că Malik se afla în spatele meu, mă pregăteam pentru o reuniune destul de ciudată.

I-am recunoscut pe generalii din fața mea. Lizeth Damron se afla lângă tatăl lui Perry, care avea acum o barbă impresionantă. Privirea mea se fixă asupra lui Aylard, generalul despre care mă avertizase Poppy. Toți îngenuncheară.

– La'Sere a rămas în Trei Râuri, zise Netta. Murin se află la Podul Alb.

– Ți-au dat de furcă? întreabă Poppy în timp ce Tawny se apropia de Netta. Aylard?

– Nimic ieșit din comun, zise Vonetta pe când generalii se ridicau și se dădeau laoparte.

L-am privit pe tatăl meu, și dintr-odată m-am blocat, nemaifiind în stare să înaintez. El coborî o treaptă. Părea mai în vârstă decât îmi aminteam – ridurile din jurul ochilor erau mai adânci, iar colțurile gurii sale păreau înconjurate de șanțuri. Armura îi scârțâi în

timp ce se lăsa într-un genunchi, făcând plecăciunea.

– Te poți ridica, zise Poppy, așa cum o învățasem, pentru că se părea că eu nu mai eram în stare să scot un cuvânt.

Nu m-am mișcat atunci când tatăl meu se ridică, privindu-mă cu ochii săi aurii.

– *Cas*, zise el.

Dintr-odată, eram un băiețel, cu mult înainte de Sacrificiu, și simțeam nevoia să alerg spre el și să-l iau de mână. Însă nu mă puteam mișca.

Poppy mă strânse de mână, amintindu-mi că nu eram singuri. Alții ne priveau, și mulți dintre ei nu aveau habar că fostul lor rege și fosta lor regină știuseră de ani buni cine era cu adevărat Regina de Sânge.

M-am cutremurat în timp ce Poppy își desprindea mâna de a mea și o lua pe a tatălui meu. El mă prinse de braț, iar ochii îi străluceau în timp ce mă strângea în brațe. L-am simțit pe tatăl meu, care întotdeauna îmi păruse mai mare și mai puternic decât oricine, tremurând. Am închis ochii, începând și eu să tremur. Furia pe care o simțeam se lupta cu iubirea, și știam că nu era momentul să-l iau la întrebări. Avea să răspundă pentru ceea ce făcuse, însă când aveam să fim singuri. Nu avea rost să o facă în public, când eram foarte aproape de a încheia războiul împotriva Coroanei de Sânge.

– N-am vrut să o las să plece după tine, zise tatăl meu. I-am cerut să rămână alături de noi. Dar m-a pus repede la respect.

Am râs.

– Nici nu m-aș fi așteptat la altceva din partea ei, am zis.

– Mă bucur că a făcut-o, adăugă, strângându-mă și mai tare în brațe, șoptind: Știu că avem multe de discutat.

– Așa-i, i-am zis, înghițind în sec și făcând un pas în spate, luând-o pe Poppy de mână.

Însă mai încolo.

El încuviință din cap, privind-o în sfârșit pe Poppy. Dădu să-i vorbească, însă atunci îl observă pe fratele meu. Se albi la față, de parcă văzuse o fantomă. Malik... nici măcar nu-l privea.

Tatăl nostru înghiți cu greu în sec și se apropie de el.

– Malik, spuse, iar vocea părea să frângă duritatea ce se acumulase în interiorul său.

Tatăl nostru îi pronunțase numele de parcă privea un copil care murise.

Malik se uita ținută la glicinele care crescuseră peste conac, iar fața îi era lipsită de expresie.

– Mă bucur să te văd, tată, zise el, sec. Vocea îi era goală. Arăți bine.

Tatăl nostru înțepeni preț de câteva clipe, după care deveni asemenea cuiva aflat pe câmpul de luptă care îl privea pe cel care tocmai îl răpusese.

– Și eu mă bucur să te văd, fiule, zise, răspunzând pe același ton distant pe care-l folosisese Malik. Un mușchi îi zvâcni la tâmplă, semn că totuși simțea ceva. Și lui Malik îi zvâcni un mușchi în același loc. Tatăl nostru își drese vocea. V-am pregătit băutură și mâncare. Se întoarse brusc spre noi. Presupun că avem multe de discutat.

– Așa-i, i-am zis, privind-o pe Regina noastră, care se lipise de mine. Trebuie să ducem un război la bun sfârșit.

Tatăl meu se uita la mâna mea stângă în timp ce îi puneam la curent, pe el și pe ceilalți generali, cu cele întâmplare în Carsodonia și cu cerințele lui Isbeth, pe când mâncam friptură și beam bere.

Încerca să-și ascundă reacția atunci când văzu cum îmi arăta mâna. Ceilalți se comportară la fel. Mă gândeam că ar fi fost mai bine pentru ei să o fi ținut ascunsă, însă lipsa

degetului era o realitate. Era necesar să se obișnuiască. Așa că mi-am ținut mâna pe masă, în văzul tuturor.

– Oare ce vrea Regina de Sânge cu Malec? întrebă Sven.

Poppy se mișcă la mine în poală în timp ce privea masa, degetul ei trecând peste creșătura pe care o făcuse în lemn. O luasem la mine în poală atunci când se întorsese de la toaletă. Poate că nu era cea mai cuviincioasă poziție pentru conversația noastră, însă puțin îmi păsa de ce credeau ceilalți. Voiam ca ea să stea la mine în brațe. Simțeam nevoia să fie cât mai aproape de mine. Mă liniștea și mă făcea să mă simt mai puternic.

Și, pur și simplu, îmi plăcea să-i simt șezutul rotund la mine în poală.

În stânga mea stătea Kieran, bând bere. Malik era așezat între Emil și Naill. Știind că generalii o cunoșteau pe Regina de Sânge ca fiind Ileana, nu le puteam spune prea multe. Malik tăcuse în tot acel timp. Nici măcar nu se uitase la halba de bere pe care o tot umplea. Până în clipa în care Sven îi adresează o întrebare. Acum, îl privea pe tatăl nostru.

Acesta se uita și el la masă, în timp ce își ridică halba și bău zdravăn. Oftă, uitându-se la Malik și mai apoi la mine.

– Numele adevărat al Reginei de Sânge e Isbeth, zise el.

Am rămas surprins în timp ce Poppy își ridică brusc privirea. Generalii rămaseră șocați. Nu mă așteptam ca tatăl meu să le spună adevărul. Privindu-l pe fratele meu, mi-am dat seama că și el era la fel de surprins ca mine. Părea că se bucura de jena tatălui nostru. Malik rânji.

Lord Sven își reveni primul, lăsându-se pe spătarul scaunului.

– Desigur, nu te referi la Isbeth pe care o cunoaștem cu toții.

– Ba da, este exact acea Isbeth, zise tatăl meu. Amanta lui Malec.

– Primul vampir, murmură Aylard.

– Fals, replică tatăl meu, privindu-l pe generalul atlantian. N-a fost niciodată vampir. Malec a ajutat-o să-și facă Ascensiunea, însă un zeu nu poate crea un vampir. Un zeu poate crea cu totul altceva.

– Isbeth e semizeu, zise Poppy privindu-i pe ceilalți. Un zeu fals, însă totuși un zeu, în acele privințe care contează. S-a dat drept un Ascendent în tot acest timp, iar puțini Ascendenți știu ce este ea cu adevărat.

Aylard o privi pe Poppy.

– Însă tu ai știut, în tot acest timp? Ai știut și nu ne-ai spus? Nu-i venea să creadă, în timp ce Poppy încuviința din cap. Obrajii săi supti se înroșiră, cuprinși de furie. Cum de ai putut să ne tăinuiești o asemenea informație?!

Nu-mi plăcea deloc tonul lui.

– Era genul de informație de care urma să fiți înștiințați la momentul oportun, i-am zis, înainte ca Poppy să poată interveni. Furia și șocul tău n-ar trebui îndreptate spre *Regina ta*. Nu de la ea ar trebui să ceri explicații.

Aylard înțepeni, înroșindu-se și mai tare.

– Fiul meu spune adevărul. Eu și Eloana suntem de vină. Noi am ascuns adevărata identitate a Ileanei, zise tatăl meu. Regina noastră ar fi putut să dezvăluie adevărata identitate a Reginei de Sânge oricând, însă cred că n-a făcut-o datorită respectului pe care îl are față de noi. Tatăl meu mă privi. Respect de care eu și Eloana nu suntem demni.

Am suspinat, mutându-mi privirea în altă parte.

Sven clătina din cap, nevenindu-i să creadă.

– Ați ținut acest secret timp de ani – sute de ani.

Tatăl meu încuviință din cap.

- Era o informație necesară, zise Aylard, dregându-și gâtul. Schimbă ceea ce știm despre Regina de Sânge. Nu-și dorește doar putere.

- Vrea răzbunare, zise Sven.

Emil fluieră uimit, așezat lângă Kieran.

- Ce situație complicată!

Nu puteam să nu fiu de acord cu el.

- E irelevant dacă Regina ne-a ascuns adevărul din respect sau din alt motiv. Fără supărare, Maiestăților Voastre, zise Aylard, făcându-mă să îmi întorc privirea spre el. Știați că era aproape un zeu și ne-ați ascuns informația, în timp ce plănuiați să trimiteți armatele noastre la război împotriva ei? Ar fi trebuit să fim informați.

Poppy își îndreptă spatele.

- Am să mă ocup eu de Isbeth. Armatele noastre nu vor fi implicate.

- Nu contează! zise Aylard. N-ai dreptul să...

- Ai grijă! l-am avertizat.

Kieran lăsă halba pe masă în timp ce îl fixa cu privirea pe generalul atlantian.

- Am impresia că situația va deveni din ce în ce mai incomodă, îi zise Kieran lui Emil.

Emil pufni.

- Îți sugerez să te gândești mult și bine la ce anume vrei să-i spui Reginei mele, i-am zis generalului, privindu-l în ochi. Altfel, vei afla destul de repede cum răspunde Regele tău atunci când Regina e insultată. Țin să te avertizez că s-ar putea să fie ultimul lucru pe care-l vei face pentru multă vreme de acum înainte.

Aylard păli, înțepenind și luându-și ochii de la mine.

- Aveți cu toții dreptate. În același timp, vă înșelați, am zis, după ce m-am asigurat că Aylard înțelesese mesajul. Ceea ce știm se schimbă. Se schimbă istoria regatului nostru. Viitorul însă rămâne la fel. Coroana de Sânge trebuie distrusă, pentru ca războiul să se

încheie. La asta trebuie să ne concentrăm. La asta și nimic mai mult.

Generalul vârcolac se aplecă spre Hisa, șoptindu-i ceva, și mai apoi îl privi pe tatăl meu.

– De acord, spuse Damron. Cred că știm cu toții de ce și-l dorește pe Malec.

– Știm și în același timp nu știm, replică Poppy în timp ce o strângeam cu blândețe de coapsă. Are motive personale. Îl iubește, însă, de asemenea, crede că el îi va putea oferi ceea ce își dorește.

– Atlantia? întrebă Damron.

– Distrugerea Atlantiei, spuse Poppy. Se auziră înjurături la masă. Ea crede că el va reface tărâmurile, unindu-le într-unul singur. Asta-i scopul ei.

Tatăl meu rămase surprins.

– N-ar avea cum să o ajute, zise, privind-o pe Poppy. Mai mult ca sigur nu se află într-o stare prea bună.

– Așa-i, admise Poppy, dându-și o șuviță de păr din ochi. Tocmai partea asta a planului ei nu are sens. Ți amintești ce a spus Framont – preotul din Oak Ambler? Am avut dreptate în privința identității Adevăratului Rege. Era vorba despre Malec. Nu știm însă de ce crede Isbeth că el ar putea să o ajute în vreun fel.

În timp ce Poppy vorbea, îl priveam pe Malik, încercând să-mi dau seama dacă avea să menționeze profeția sau părți din aceasta care puteau indica faptul că Poppy ar fi Vestitoarea. N-o făcu. Cel puțin, nu încă.

– Până la urmă, va reuși să-și recapete puterile, zise Vonetta, care se așezase lângă mine și Poppy. Nu-i așa?!

Tatăl meu încuviință din cap.

– Ar trebui să se hrănească foarte mult, și îmi imaginez că asta i-ar lua destul timp. Chiar și așa, nu se poate ști care va fi starea sa mentală.

I-am făcut lui Naill un semn scurt din cap, iar acesta se ridică, împreună cu Emil. Cei doi îl luară pe Malik și îl scoaseră din încăperea. Poate că Malik fusese de acord să ne ajute să învingem Coroana de Sânge și poate că știa ce plănuiam să facem după ce aveam să îl ducem pe Malec, însă nu trebuia să afle și detaliile planului. Aveam încredere în el până la un punct, însă nu eram prost.

– Nu-i vom pune acel timp la dispoziție, le-am zis celorlalți, după ce Malik părăsi încăperea. Maxilarul tatălui nostru se încordă atunci când îl văzu pe Malik plecând, însă nu spuse nimic. Vom face așa cum ne-a cerut Isbeth și i-l vom duce pe Malec, însă doar pentru ca ea să ridice blestemul aruncat asupra lui Kieran și ca s-o atragem în afara Carsodonei. Nu va apuca să-l folosească pe Malec. Atunci când ne vom întâlni cu ea, peste două săptămâni, vom pune capăt acestui război, o dată pentru totdeauna.

Generalii ascultau cu atenție, iar Damron zise:

– Îmi place cum sună planul ăsta.

Discuția despre felul în care aveam să cucerim Carsodonia decurse fără cusur, având în vedere felul în care începuse. Aylard înțelesese că era bine să-și țină gura. Am stabilit că Murin și La'Sere aveau să fie chemați înapoi din orașele înconjurătoare. Cyr se afla prea departe în Oak Ambler pentru a fi chemat. Nu aveam destul timp la dispoziție ca să-l așteptăm, însă aveam să-i dăm de știre. Am discutat despre felul în care urma să asediem Carsodonia, știind că planurile trebuiau să rămână flexibile, iar dragoninii trebuiau și ei puși la curent odată ce se întorceau din zborul lor.

– Ai vești de la Eloana? îl întrebă Poppy pe tatăl meu. A reușit să-ți spună unde anume l-a întemnițat pe Malec?

Tatăl meu își dresе vocea.

– Da. Chiar înainte să ajungeți în Padonia. Eloana a reușit să-mi deа câteva detalii, zise, în timp ce Poppy se apleca spre el, iar coada împletită îi căzu peste un umăr. Temnița lui Malec se află în partea nord-estică a Pădurii Sângerii.

– Înseamnă că se află... începu Poppy, ridicându-și coada împletită.

– Lângă Masadonia, completă Delano în timp ce eu îmi treceam degetul mare peste curbura șoldului ei. La câteva zile distanță de aici.

– A spus și altceva? întrebă Poppy.

– Știi cum e acolo, în Pădurea Sângerie, zise tatăl meu. Știi că totul arată la fel. Însă mi-a zis că în acea parte a pădurii există niște ruine. Rămășițele а ceva ce а existat cu mult înainte de Pădurea Sângerie. Malec s-ar afla foarte aproape de acel loc.

– Pe vremuri, erau numeroase orășele prin preajmă, zise Sven, scărpinându-se în barbă. Însă, pe vremea Războiului Celor Doi Regi, nu mai rămăseseră decât câmpuri.

Așadar, orice s-ar fi аflat acolo era ceva străvechi. Poate fusese vechi și în timpurile în care zeii erau treji.

– Ne ajută informația, zise Poppy privind-mă, iar Kieran încuviință din cap. Pot folosi vraja de care mi-ai povestit, îi spuse lui Sven. Am ceva ce i-a aparținut lui Malec. Un inel.

– Isteț din partea ta, replică Sven, zâmbindu-i călduros.

Ea se îmbujoră. M-am aplecat, sărutând-o pe gât.

– Atunci când îl găsim, zise ea, nu cred că trebuie să încercăm să-l trezim. Știe careva dintre voi dacă așa ceva е posibil?

Tatăl meu clătină din cap, privind-l pe Sven.

– Ei bine... începu lordul, și Perry umplu un pahar cu whisky, punându-i-l sub nas.

Depinde. A fost îngropat într-un sicriu?

– Da, zise tatăl meu. Un sicriu acoperit cu oase de zeități.

– Ce-o să ne mai distrăm cărând chestia aia după noi, comentă Kieran.

– Presupun că, dacă nu deschideți sicriul, Malec ar trebui să rămână în aceeași stare, zise Sven.

– Adică inconștient, lămuri Poppy, iar Sven o privi curios. Așa a aflat tatăl meu că s-a întâmplat ceva. În clipa în care Malec și-a pierdut cunoștința, Ires s-a trezit.

– Foarte interesant, murmură Sven, scărpînându-se în barbă. Așadar, e fiul zeului primitiv al vieții și al Consoartei lui, iar întemnițarea sa a afectat într-o oarecare măsură mediul înconjurător.

– În afară de Pădurea Sângerie? am întrebat, iar Poppy își îndreptă spatele. La naiba! Nu-mi venea să cred că abia acum îmi dădusem seama. Asta-i motivul pentru care există Pădurea Sângerie. Copacii au crescut ca urmare a faptului că el a fost îngropat acolo.

– Așa cum copacii cresc în preajma ta, zise Kieran, privind-o pe Poppy.

– Credeam că știați toate acestea, spuse Sven, surprins.

– Se pare că nu știau, remarcă fiul său, iar Delano rânji, pentru că era adevărat.

Poppy își lăsă capul într-o parte, privindu-l pe tatăl meu.

– Cine a ajutat-o pe Eloana cu vraja primitivă? Știm a cui esență primitivă a folosit?

– Nu pe a mea, zise Sven.

– Cred că Wilhelmina a ajutat-o, zise tatăl meu, iar nici unul dintre noi nu se aștepta la un asemenea răspuns. Cât despre esența folosită... n-aș putea spune.

– Știm, oare, ce se va întâmpla cu Malec odată ce înfrângem Coroana de Sânge? întrebă Hisa. Îl îngropăm, pur și simplu, la loc?

Toți ochii din cameră, inclusiv ai lui Aylard, ne priviră. N-am răspuns, știind foarte bine că nu eu trebuia s-o fac, ci Poppy.

– Nu, zise ea, îndreptându-și umerii. Trebuie să ne asigurăm că se întoarce la fratele său, la Nyktos și la Consoartă.

CAPITOLUL 40

Poppy

Discuțiile despre planurile noastre se întinseră până seara, dar am reușit să petrec și niște timp alături de Tawny. Am pătruns apoi în încăperile noastre, bucuroasă să gădesc două căzi adânci, așezate una lângă alta, pline cu apă fierbinte.

În timp ce Casteel rămase în urmă – sperând să poată sta de vorbă cu tatăl său –, eu am inspectat dormitorul, în vreme ce mă dezbrăcam. Bârnelor vizibile de pe tavan și pereții de piatră văruiți îmi aduceau aminte de dormitorul din New Haven. Acesta era însă mult mai maiestuos și avea zone de relaxare și zone pentru luat masa, toate despărțite de paravane. Ușile dulapului cu haine erau deschise, iar înăuntru am găsit hainele pe care mi le adusese Vonetta. Însă ceea ce am văzut pe umerășul de lângă mă făcu să zâmbesc.

Haine pentru Casteel.

Chiar nu se îndoiseră că aveam să ne întoarcem. Împreună.

O cutie se afla în partea de jos a dulapului – cea care conținea coroana regelui Jalara. O alta avea să-i țină în curând companie. Încă nu știam ce aveam să fac cu cele două coroane, odată ce le-aș fi avut.

M-am dus spre masa de lângă pat, atingând cutia de trabucuri ce conținea coroanele noastre.

Am oftat, luându-mi mâna de pe cutie și mergând spre una din căzi. Durerea îmi reveni, afectându-mi maxilarul în timp ce mă îmbăiam. Mi se păruse că spălasem de pe mine praful unei săptămâni întregi. M-am șters cu un prosop și am îmbrăcat un halat. Se auzi o bătaie în ușă în timp ce îmi legam cordonul.

– Intră, am zis, trecând de cealaltă parte a paravanului.

Kieran intră, închizând ușa după el.

– Ești singură? Mă gândeam că Tawny e cu tine.

– A fost, dar se simțea obosită și s-a dus să se întindă.

Kieran privi în jur.

– Voiam să văd cum te mai simți.

Am ridicat dintr-o sprânceană.

– Sunt bine. Tu?

– Perfect.

Îl priveam.

Kieran se uita și el la mine.

– Ești cumva aici deoarece Casteel stă de vorbă cu tatăl său? l-am întrebat.

El râse grosolan.

– E atât de evident?

– Cam da, am zis, făcându-i semn să se așeze pe unul dintre scaunele de lângă șemineul în care focul nu fusese încă aprins. O carafă transparentă ce conținea un lichid chihlimburiu se afla pe o mäsută, împreună cu niște pahare. Vrei ceva de băut?

– Desigur, răspunse el, iar eu am turnat în pahare. Mă gândeam că, dacă aș fi rămas în preajmă, Cas m-ar fi folosit ca scuză pentru a nu vorbi cu tatăl său.

Am simțit un junghi în piept în timp ce îi înmănam un pahar lui Kieran.

– Sper că vorbește cu tatăl său și cu Malik, însă...

– Are multe pe cap, zise Kieran, alegând să se sprijine de pervazul șemineului în timp ce eu

m-am așezat pe unul dintre scaune. S-ar putea să nu aibă starea potrivită pentru a auzi ce are să-i spună tatăl său.

Am sorbit din whisky-ul afumat, gândindu-mă la ce-mi spusese Valyn.

– Nu cred că o să-i placă ce va auzi de la tatăl lui.

– Sunt de aceeași părere, zise Kieran, sorbind din pahar, privind prin fereastra îngustă, în timp ce eu mă uitam la cicatricea subțire de pe antebrațul său.

Mi-am tras picioarele sub mine și m-am afundat în scaunul comod, în timp ce-l priveam pe Kieran. Casteel ar fi venit mai repede la mine dacă ar fi știut că eram singură. Iar Kieran ar fi putut s-o viziteze pe sora lui sau pe unul dintre prietenii pe care nu-i văzuse de săptămâni bune. Ar fi putut petrece timp cu Malik. Însă probabil nu era pregătit să stea de vorbă cu el. Oricum ar fi fost, Kieran se afla acum alături de mine din cu totul alte motive, și bănuiam care anume puteau fi acelea.

– Casteel ți-a spus că am discutat despre Împreunare? l-am întrebat.

Kieran mă privi.

– Da, zise, apoi lăsă să treacă un moment de tăcere. Mi-a zis că ești de acord.

Încercând să nu roșesc, am mai sorbit un pic din pahar.

– Mi-a dat câteva zile să mă gândesc, însă știu deja răspunsul. N-am de gând să-mi schimb părerea.

Ochii săi albaștri mă priveau.

– Ar fi bine să-ți iei răgazul.

– Am s-o fac, însă nu-mi voi schimba răspunsul. Casteel mi-a explicat tot. Știu ce presupune ritualul – ce s-ar putea întâmpla sau nu.

Eram la curent. Casteel îmi explicase totul în detaliu. Indiferent de ce urma să se întâmple între noi pe când ei își uneau esența cu a mea,

momentul avea să fie intim. Intens. Avea să ne schimbe viața. Nici unul dintre noi nu mai avea să fie la fel după.

– Ești sigur că asta îți dorești cu adevărat? am întrebat.

– Eu ar trebui să te întreb asta, Poppy.

Mi-am sprijinit paharul pe genunchi, în timp ce-l priveam așezându-se pe scaunul din fața mea.

– N-am purta conversația asta dacă n-aș fi sigură, am zis.

– Așa e, zise Kieran, apropiindu-se de mine, cu paharul în mână. Simt același lucru, Poppy. Mă aflu aici pentru că vreau să fiu alături de tine. Ochii săi albaștri străluceau. Cred că puțini vârcolaci ar refuza Împreunarea cu un rege și o Primitivă.

Obrajii mei se încălziră. Încă nu-mi venea să cred că eram o Primitivă, însă, pe moment, nu conta asta.

– Nu ești orice vârcolac, am zis. N-aș alege pe altcineva în afară de tine.

Kieran își coborî bărbia, iar eu am simțit în gură un gust dulceag, ce contrasta cu gustul whisky-ului.

– Nu mă emoționa, zise Kieran. Faci situația să devină ciudată.

Am râs.

– A venit clipa când reușesc să fac și eu ceva ciudat, am zis.

El clătină din cap și se atinse pe ceafă. Trecură câteva momente prelungi.

– Știi că-l iubesc pe Cas, nu-i așa?

– Da, am șoptit. Și el te iubește pe tine.

– Aș face orice pentru el. Aș face orice pentru tine, zise el, pe același ton pe care-l folosisese și Casteel. Mă privi. Faptul că știu că ești dispusă să faci asta pentru mine înseamnă... Înghiți în sec. Chiar nu am cuvinte să exprim ceea ce simt, însă nu doresc să fac Împreunarea asta pentru că tu ești o zeiță Primitivă, iar Cas – un

rege. Vreau s-o fac pentru că vă iubesc pe amândoi.

Simțeam un nod în gât, fiind copleșită de emoție.

– Acum, tu ești cel care mă face să mă emoționez, am zis.

– Îmi pare rău! spuse Kieran.

– Nu-i adevărat.

Kieran rânji, îndepărtându-și mâna de la ceafă, în timp ce eu mă abțineam cu greu să nu-l întreb ce fel de iubire simțea pentru Cas. Pentru mine. Știam că nu era ceva împărtășit între membrii aceleiași familii și că depășea iubirea pentru prieteni. Știam că era altfel decât ceea ce simțise pentru Elashya sau decât ceea ce împărtășeam eu și Casteel. Mai știam, însă, că sentimentele mele pentru Kieran erau altfel decât cele simțite pentru Delano, Vonetta sau Tawny. Era pur și simplu... *mai mult*.

El se rezemă de spătarul scaunului, stând picior peste picior.

– Iar ai privirea aia, remarcă el.

– Ce privire?

– Cea care îmi dă de înțeles că vrei să întreb ceva.

– Ba nu, am zis.

Kieran ridică circumspect dintr-o sprânceană.

Am oftat, enervându-mă faptul că mă cunoștea atât de bine. Adunându-mi curajul, am băut zdravăn din pahar. Nu mă ajută prea mult.

– Și... ce fel de iubire simți? l-am întrebat.

El îmi studie trăsăturile până când am început să mă simt stânjenită.

– Există multe feluri de iubire, însă, când vine vorba despre tine, e genul de iubire care mi-a permis să... Oftă, iar maxilarul i se încordă. E genul de iubire care m-a determinat să-ți fac acea promisiune, Poppy. E genul de

iubire care te-a determinat pe tine să-mi ceri așa ceva.

Casteel

Dormitorul era slab luminat atunci când am intrat. Am simțit mirosul lui Kieran în jurul șemineului, unde două pahare zăceau pe o măsuță. Mi-am dat jos armele și chingile ce le țineau, în afară de un pumnal, și le-am lăsat pe cufărul de lângă paravan.

Inima îmi tresăltă în piept când am privit spre pat, văzând-o pe Poppy dormind pe o parte, cu pătura strânsă în jurul taliei și halatul desfăcut, dezvăluindu-i umărul gol. M-am dezbrăcat și m-am spălat cu apa caldă din cadă, crezând că inima nu avea să mi se mai liniștească vreodată, în timp ce o priveam. Mi se părea că nu aveam să mă obișnuiesc niciodată cu gândul că eu îi aparțineam, iar ea îmi aparținea.

M-am șters cu prosopul și m-am îndreptat spre pat. Nu doream s-o trezesc. Mă rog... nu era chiar așa. Voiam să-i văd ochii aceia frumoși. Să-i văd zâmbetul. Să-i aud vocea. Râsetul. Da, doream să fie trează, însă oricum avea să fie dimineață în curând. Trebuia să ne odihnim, pentru că drumul pe care trebuia să-l străbatem prin Pădurea Sângerie nu avea să fie ușor. Am dat cu grijă pătura laoparte și m-am strecurat în pat, încercând să n-o ating pe Poppy. Dacă o atingeam, aveam să petrec întreaga noapte privind tavanul, așteptând să mi se domolească erecția.

Am închis ochii, calmându-mi respirația, și, ca prin miracol, am reușit să adorm. Nu știu cât am dormit până când m-am trezit din nou în acea celulă întunecată, auzind deopotrivă ghearele unui Temut zgâriind piatra și zăngănitul lanțurilor. Legătura de la gât mă strângea atât de tare, încât abia reușeam să

înghit sau să respir, iar durerea ce-mi cuprinsese mâna și...

M-am trezit tresărind, văzând umbre trecând peste bârnele tavanului. „Nu mai sunt acolo.“ Inima mea bătea cu putere. „Sunt aici.“ Aerul îmi şuiera în plămâni, în timp ce repetam cuvintele ca pe o rugăciune.

Salteaua se mișcă în timp ce îmi treceam mâinile peste chip, simțind bătăturile palmelor și degetul lipsă.

Poppy se întoarse spre mine, lipindu-și trupul pe jumătate gol de mine.

– Mi-a fost dor de tine, murmură ea.

Zeilor!

Inima mea.

Vocea ei.

Mă calma.

Mi-am trecut un braț în jurul spatelui ei, simțindu-i căldura și moliciunea.

– Și mie mi-a fost dor de tine.

Ea se apropie și mai mult, trecându-și un picior între picioarele mele.

– Ai stat de vorbă cu tatăl tău?

– Destul cât să-i spun că va trebui să mai aștepte ca să-mi spună ce credea că trebuie să-mi spună, i-am zis, trecându-mi degetele prin părul ei. N-a fost deloc încântat să audă asta, însă n-a insistat.

– Așadar, n-ai stat de vorbă cu el.

– N-am nevoie acum de una ca asta, am zis. Nimic din ce mi-ar fi putut spune nu avea să mă facă să înțeleg de ce el și mama mea ascunseseră identitatea Reginei de Sânge. Acum, avem altele pe cap. Trebuie să-l găsim pe Malec. Să ne întâlnim cu Isbeth. Să punem capăt războiului.

Ea îmi mângâie pieptul.

– Te înțeleg, îmi zise. Căscă moale. Tocmai de aceea nici eu nu i-am pus mai multe întrebări lui Malik despre noaptea aceea din Lockwood sau despre Coralena și Leo.

I-am privit creștetul. Nu era pregătită pentru ce avea Malik să-i spună. Așa cum nici eu nu eram pregătit să-i confrunt pe tatăl și pe fratele meu.

– Ar trebui să te culci la loc, am zis.

– Am s-o fac, însă mâna ei începu să se îndrepte spre abdomenul meu.

– Nu mi se pare că asta ai de gând să faci.

Poppy tăcu preț de câteva clipe.

– Ești bine? mă întrebă.

Oare simțise că avusesem un coșmar? Sau, pur și simplu, se trezise pentru că simțise că eram copleșit de emoții? Am închis ochii și am tras adânc aer în piept. Când nu i-am răspuns, pentru că nu eram în stare s-o fac, ea își întoarse capul și mă sărută pe piept.

– Ai să fii bine, șopti ea.

– Da, așa e.

– Știu, zise ea, coborându-și mâna sub pătură.

Corpul meu tresăltă în clipa în care își trecu vârfurile degetelor peste capul mădularului meu, ce începuse să se întărească. Ea se ridică.

Nu mă mai lăsă să spun nimic. Nici n-aș fi încercat să spun ceva. Mă sărută prelung. Mi-am strâns brațele în jurul ei, iar ea îmi despărți buzele cu limba. Ne-am sărutat până când pulsam de dorință.

Zeilor, de fiecare dată dorința pe care o simțeam pentru ea îmi cauza cea mai dulce durere.

– Cas, șopti ea, cuprinzându-mi mădularul, am nevoie de tine.

Cuvintele ei mă făcură să tremur. Conștientizam faptul că eu eram cel care avea nevoie de ea, iar ea știa asta foarte bine – știa că atingerile ei mă aduceau cu picioarele pe pământ. Îmi reaminteau că eram acolo.

– Chiar acum, îmi ceru ea.

Ordinul ei îndrăzneț mă făcu să chicotesc, în timp ce-i mângâiam obrazul.

– Ce anume vrei de la mine?

– Știi bine, îmi șopti.

– Poate, i-am zis, trecându-mi mâna peste gâtul ei și peste urmele mușcăturilor, mângâindu-i un sân și sfârcul ce se întărise pe sub materialul de bumbac al halatului. Mâna mea continuă să coboare, trecând peste abdomen și ajungând între picioarele ei. Însă ar fi bine să-mi spui. Mi-am trecut degetele peste umezeala ei înfierbântată, zâmbind în timp ce ea începea să geamă. Ca să fiu sigur.

Mă strânse mai tare de mädular.

– Vreau să mă atingi, îmi zise, sprijinindu-și fruntea de a mea. Te rog!

– Nu va trebui niciodată să mă rogi, i-am zis, trecându-mi un deget peste miezul ei. Însă îmi place felul în care o faci.

Poppy tresări în clipa în care mi-am strecurat un deget în ea. Mă mușcă încet de bărbie, făcându-mi trupul să tresalte din nou. Mi-am afundat mai mult degetul în ea.

– Așa? am întrebat-o.

– Da.

Am sărutat-o, jucându-mă cu degetul, înainte și înapoi.

– Și așa?

Respiram sacadat.

Își arcui spatele în timp ce mâna ei începu să se miște în același ritm cu degetul meu. Șoldurile ei începură să se miște și ele.

– Mm-hmmm, gemu ea.

Mi-am trecut degetul mare peste clitorisul ei, fascinat de felul în care corpul ei se încorda – iar mâna ei nu se mai mișca. Am rânjit.

– Și dacă fac și asta? am întrebat-o.

Ea gemu, iar eu simțeam că aș fi putut s-o ascult preț de o eternitate.

– Chiar îmi place așa, zise ea, dând drumul mädularului meu și apucându-mi încheietura mâinii, trăgându-se din atingerea mea. Însă vreau mai mult.

Poppy își schimbă poziția, dându-mi drumul mâinii și proptindu-se în coate. Halatul îi căzu de pe umeri. Eram foarte fericit că ochii mei puteau vedea atât de bine.

Sânii ei rozalii aveau sfârcurile tari. Obrajii i se înroșiseră. Își depărtase picioarele și mă invita spre ea. Am început să salivez văzând-o. M-am ridicat în capul oaselor.

– Ești minunată, i-am zis, cercetându-i îndelung goliciunea. Știi ce nu înțeleg?

– Ce anume?

– Cum de nu-ți petreci toată ziua cu degetele tale frumoase între acele coapse minunate, am zis, trecându-mi mâna pe sub halatul ei și prinzând-o de șold. Eu așa aș face dacă aș fi în locul tău.

Ea râse.

– Atunci, n-ai mai face mare lucru.

– Dar ar merita, i-am zis. Îi priveam mâna, care i se odihnea pe abdomen, la câteva degete distanță de locul acela călduros al ei. Tocmai mi-am dat seama de ceva, am zis. Gâtul îmi era uscat. Tu te-ai atins vreodată?

Ea se îmbujoră și mai tare și, după o clipă, încuviință din cap. Am fost străfulgerat de dorință.

– Mi-ar plăcea enorm, am zis, luându-i mâna și lingându-i degetul ce purta inelul de cununie, să-mi arăți cum anume te atingi.

Ea gemu, în timp ce îi așezam mâna între picioare. Am lăsat-o acolo, și, pentru o clipă, nu credeam că avea s-o facă.

Dar n-ar fi trebuit să mă îndoiesc de ea.

Regina mea nu se dădea înapoi de la nimic.

Tendoanele delicate ale mâinii sale se mișcau asemenea clapelor de pian în timp ce se pătrundea cu degetul, mișcându-l încet înainte și înapoi.

– Zeilor, am gemut, nu te opri!

Ea începu să gâfâie în timp ce continua să se joace, mirosul excitației ei cuprinzându-mi

simțurile. O priveam, obsedat, fără să clilesc. Ea începu să gâfâie din ce în ce mai tare, iar coapsele ei se mișcau în ritmul degetului.

– Cas, gemu ea.

Eram aproape de orgasm doar privind-o. Erau șanse mari să-mi dau în curând drumul dacă o ținea tot așa.

– Vreau să te venerez, am zis.

Poppy se cutremură.

Apoi, am început s-o venerez, începând cu degetele ei de la picioare, urcând spre gambe și coapse. Degetul ei se mișca mai repede în timp ce mă apropiam, și m-am oprit pentru o clipă, ca să-i ling umezeala. Ea țipă de plăcere, arcuindu-și spatele în timp ce eu continuam să o venerez, croindu-mi drum peste abdomenul ei și peste formele rotunde ale șoldurilor sale. Nu mă grăbeam, știind că mai aveam ore bune până când ar fi trebuit să ne pregătim de plecare. M-am ocupat cum trebuie de sânii ei, lingându-i și sugându-i, până când începu să tremure, până când eram tare și pulsam de plăcere. Abia atunci i-am adus mâna la gura mea, lingându-i gustul de pe degete.

– Cred că va trebui să-mi arăți asta zilnic de acum înainte, i-am zis.

– Zeilor, gemu ea. Ești atât de rău!

– Așa-i, am zis. Mi-am împreunat degetele cu ale ei și ne-am apăsat mâinile în saltea, lângă capul ei, în vreme ce mi-am strecurat un picior între coapsele ei moi. Mi-am lăsat toată greutatea pe ea, afundându-mă în moliciunea ei caldă, iar ea mă primi zâmbind. Pot însă să fiu și cuminte. Sau chiar mai neastâmpărat de atât. O să fiu așa cum mă vrei.

– Eu doar te vreau, îmi zise, atingându-mi obrazul. Așa cum ești.

Zeilor!

Tremuram ca un vlăstar fragil în vânt în clipa în care capul mădularului meu atinse căldura

ei. M-am afundat în acea căldură umedă, cuprins de plăcere.

– Te iubesc! Te iubesc atât de mult!

Ea mă cuprinse în brațe, strângându-mă în timp ce-și ridica picioarele, încolăcindu-le în jurul soldurilor mele și îmboldindu-mă.

– Și eu te iubesc, întotdeauna și pentru vecie!

Mi-am ignorat colții care începuseră să pulseze. Nu aveam să mă hrănesc. Nu aveam să-i iau nimic în această noapte. Aveam doar să-i ofer.

Inima îmi bătea nebunește în timp ce începeam să mă mișc peste ea, intenționând să nu mă grăbesc, ca să dureze cât mai mult. Însă sunetele moi pe care le scotea, atingerea corpurilor noastre și tot ce se întâmplase înainte făceau așa ceva aproape imposibil. Nimic nu se simțea ca ea. Absolut nimic nu se compara cu felul în care mă făcea să mă simt. Simpla ei prezență îmi invada fiecare celulă a corpului. Nu mai existam. Ea nu mai exista. Existau doar gurile noastre alipite, mâinile și soldurile noastre împreunate. Eram atât de apropiați, încât am simțit când Poppy fu cuprinsă de orgasm. Spasmele ei mă făcură să-mi pierd controlul. Orgasmul meu trecu prin mine în valuri, făcându-mă să tremur.

Poppy mă sărută încet. Zeilor, însemna totul pentru mine! Uram că trebuia să ies din ea, dar știam că mai aveam un pic până să cad lat peste ea. Am scos un geamăt prelung și m-am retras, lăsându-mă pe o parte. Am luat-o în brațe și am strâns-o cât de tare am putut. Ea făcu la fel. Când am adormit, am știut că de data asta coșmarurile nu aveau să mă mai găsească.

Regina mea n-ar fi permis una ca asta.

CAPITOLUL 41

Poppy

Temutul se împleticea prin ceața groasă, ochii săi roșii ca tăciunii fiind cuprinși de o foamete irațională. Pielea pământie și pătată abia îi mai atârna de craniu.

– Āla... zise Casteel, întorcându-se brusc, mișcările sale fiind la fel de grațioase ca ale dansatorilor care participaseră odată la balurile din Masadonia, retezând capul unui Temut cu o mișcare scurtă a sabiei sale din piatră de umbre. Āla e cu adevărat vechi.

Vechi era puțin spus.

Nu știam când fusese transformat acel Temut. Pielea îi era într-o condiție la fel de îngrozitoare ca hainele. Își căscă gura, arătându-și colții. Urlând, Temutul se aruncă spre mine. Mi-am strâns mânerul pumnalului din os de vârcolac...

Un vârcolac grațios, de culoare roșcată, ieși din ceață și ateriză pe spatele Temutului, doborându-l.

– Serios acum, am mormăit. Āla ar fi trebuit să fie al meu.

Am simțit însemnul de cedru și vanilie care ajunse la mine prin *notam*. Am auzit râsul Vonettei străbătându-mi gândurile.

Am privit-o, puțin enervată.

„Nici măcar n-ar trebui să fii aici, acum, că ești regenta.”

Râsetul ei se înteeți, în timp ce sfârteca pieptul Temutului cu ghearele, mușcându-i inima.

– Ce scârbos, am zis, strâmbându-mă.

– Mai sunt destui de înjunghiat, spuse Emil, prinzând un alt Temut și împingându-l în scoarța reavănă și gri a unui copac. Sunt peste tot. Ai de unde alege.

M-am întors când un țipăt ascuțit străpunse aerul. Zeci de Temuți înaintau prin ceață.

Ne aflam de trei zile în partea de nord-est a Pădurii Sângerii, dar era pentru prima oară când dădeam peste o astfel de ceață. Mai văzusem Temuți, pe ici, pe colo, cel mult șase deodată. Însă în acea zi (sau poate că era noapte – ne era greu să ne dăm seama, pentru că pătrunseserăm adânc în pădure, unde lumina soarelui nu mai răzbea printre copaci, fiind în schimb constant năpădiți de zăpadă), se părea că dăduserăm peste un întreg cuib.

Am sărit în lateral, pe când Naill doboră alt Temut, care parcă răsărise din pământ.

– Numai mie mi se pare ciudat că am dat peste atâția Temuți într-un singur loc?! am întrebat, pregătindu-mă, în timp ce Temuții învăluți în ceață veneau spre noi, țipând ascuțit.

– Deloc, zise Casteel, scoțând din teacă o a doua sabie scurtă din piatră de umbre și apropiindu-se de mine.

Kieran, în întruparea sa de muritor, aruncă un pumnal, fixând un Temut de un copac, în timp ce noi, împreună cu Naill, Perry și șase vârcolaci, formam un cerc.

– Poate că ne apropiem de ruine sau de locul în care e înmormântat Malec, zise Kieran.

Asta credeam și eu. Am lovit cu piciorul, dărâmând un Temut care ajunsese în calea lui Delano. El își trecu lama prin pieptul Temutului, în vreme ce eu mă întorceam, înjunghiindu-l pe altul în inimă. Voiam să folosesc vraja de localizare în clipa în care ajungeam la ruine, așa că speram că eram aproape.

Am făcut un pas înainte, evitându-i pe Sage și pe un alt vârcolac, care adunaseră Temuții într-un cerc strâns. Mi-am trecut pumnalul prin inima unui Temut care era mai mult os decât carne.

– Aș putea și eu să vă ajut, zise trăgănat Malik, care stătea sprijinit de o căruță, ținând frâiele cailor.

Nu-i dăduserăm de ales, așa că fusese nevoit să vină cu noi în Pădurea Sângerie. Aveam încredere în el că nu urma să se întoarcă în Carsodonia, dar atât. Trebuia să rămână alături de noi.

Casteel se aruncă înainte, retezând capetele a doi Temuți deodată. Ochii săi aurii mă priveau.

– Ai auzit ceva? mă întrebă.

– Nu, am zis, urmându-l, prinzând din zbor una dintre săbiile scurte pe care Casteel o aruncă în direcția mea.

Sage împinse un alt grup de Temuți înainte. M-am învârtit, retezând capul unuia și înfigându-mi pumnalul în pieptul altuia. Kieran trecu pe lângă mine, doborând un altul.

– Mi-ar trebui o armă, zise Malik în timp ce eu mă roteam, văzându-l pe Perry tăind un Temut în două cu un topor din piatră de umbră. Orice armă, continuă Malik, chiar și un băț ascuțit.

– Mi se pare că totuși aud ceva, zise Casteel în timp ce sărea peste Rune, un vârcolac cu blana în negru și maroniu care venise cu noi. Vârcolacul prinse un Temut în timp ce Casteel ateriza, lovind cu sabia. Vocea asta supărătoare repetă același lucru, mai zise Casteel.

– „Pot avea o sabie?” zise Kieran ironic, azvârlind un Temut într-o parte. „Un pumnal? Un băț...”

– Ce comportament matur, comentă Malik.

– Nu primești nici o armă, zise Casteel către Malik, lovind un Temut în spate, în timp ce eu îl înjunghiam pe altul în gât. Era mic. Prea mic.

Ia-ți gândul! N-o să pui mâna nici măcar pe o piatră.

Am simțit cum Malik își dădu ochii peste cap.

– Parcă m-ați crezut atunci când am zis că vreau să mă lupt cu Coroana de Sânge, spuse Malik.

L-am privit pe Casteel ridicând dintr-o sprânceană, în vreme ce Vonetta aducea un alt Temut, trăgându-l de gleznă.

– Sunt sigur că asta crezi că vrei să faci, zise Casteel, în timp ce eu îl distrugeam pe Temutul pe care Vonetta îl ținea de gleznă.

– Și cum anume ar trebui să mă lupt cu Coroana de Sânge neînarmat?! întrebă Malik.

– Ce-ar fi să te folosești de personalitatea ta extraordinară de plăcută? replică Naill.

M-am ghemuit, în timp ce sabia lui Casteel îmi trecea pe deasupra capului.

– O să vedem atunci când va fi cazul, zise Casteel, ajutându-mă să mă ridic. Mă sărută scurt. Stomacul meu fu cuprins de o senzație plăcută, în timp ce Casteel se întorcea, trecându-și sabia prin pieptul altui Temut. Privi peste umăr, spre fratele său. Până atunci, încearcă să taci dracului din gură.

Kieran rânji spre mine, în timp ce eu îmi dădeam părul de pe față.

– Mă îndoiesc sincer că are să se întâmple așa ceva, zise Kieran.

– Așa-i, am zis, atacând un Temut care o ținea pe Sage de coadă, înfigându-mi pumnalul la baza craniului creaturii.

– Ce naiba?! zise Emil, privindu-și mâna. Ceva se scurge din copacii ăștia. Ce e?!

– Ai o singură șansă să ghicești, comentă Perry, împingându-l pe Malik într-o parte atunci când un Temut se porni spre el. Numele pădurii e grăitor.

– Dezgustător, murmură Emil, ștergându-și de coapsă substanța ce-i mânjea palma.

Nu știam dacă acei copaci supurau într-adevăr sânge, însă cu siguranță nu părea să fie sevă normală. Am decis că era mai bine să nu mă mai gândesc la asta.

– Atenție! țipă Naill. În dreapta noastră!

Eu și Casteel ne-am întors în aceeași clipă. Prin ceața groasă, vedeam niște forme venind spre noi.

– Sunt cu zecile, zise Casteel în timp ce vârcolacii începură să mârâie.

Pufnind enervată, l-am privit pe Casteel.

– Știu că mi-ai zis să nu folosesc *eather*-ul, dar situația devine...

Frunzele de deasupra capetelor noastre se mișcă, în timp ce un vânt puternic trecea prin luminiș, disipând ceața și ridicând o miasmă de putreziciune. Mi-am lăsat capul pe spate în timp ce Kieran sărea și înjunghia un Temut în piept. O umbră și mai profundă se lăsa deasupra noastră, estompând puțină lumină care ajungea la noi printre crengile dese ale copacilor.

– Era și timpul, murmură Kieran, atingându-și pe spate sora, care tocmai se pregătea să atace noul grup de Temuți.

Folosind *notam*-ul, am oprit vârcolacii, chemându-i înapoi. Câteva urlete îmi răspunseră prin ceață, apropiindu-se de noi în grabă. Casteel mă prinse de talie, trăgându-mă la pieptul său.

– Ai grijă! îmi murmură el la ureche.

Mai multe crengi se rupseră și căzură în preajma noastră asemenea săgeților, în timp ce Reaver trecea printre copaci, atingând pământul pădurii cu aripile strânse în jurul trupului.

Kieran se dădu într-o parte.

– Zeilor! Așa face de fiecare dată. Ochii săi albaștri străluciră. Zici că o face intenționat.

Am preferat să tac, în timp ce Reaver își întindea gâtul lung și începea să ragă. Un șuvoi

de foc argintiu ieși din gura sa, cuprinzându-i pe Temuți. Focul îi elimină într-o clipită, distrugând zeci în câteva secunde, lăsând în urmă doar cenușă și ceața, ce începea acum să se retragă.

– Ce drăguț din partea lui că a decis să ni se alăture! zise Emil, făcându-l pe Kieran să rânjească în timp ce Reaver îl privea urât. Atlantianul își ridică mâinile. Voiam să spun că mă bucur să te văd.

– Crezi că a găsit ceva? mă întrebă Casteel.

– Sper, am zis, punându-mi pumnul în teacă, în timp ce Casteel își lua sabia înapoi. Reaver își luase zborul cu o zi înainte, căutând ruinele. Au trecut deja trei zile. Înseamnă că mai avem trei zile ca să plecăm de aici. Și încă una pentru a ajunge în Padonia.

– O să fie bine, mă liniști Casteel, aranjându-mi mantia. O să ajungem la timp la Templul Oaselor.

Am încuviințat din cap, însă știam că ne-ar fi luat cam trei zile să ajungem la Templul Oaselor. Mi-am mușcat buza de jos când am simțit un junghi de durere în maxilar. Trebuia să-l găsim pe Malec și să ne întoarcem în Padonia pentru a ne putea odihni. Pentru a ne putea pregăti.

– Nu te îngrijora, mă sfătui Kieran, apropiindu-se de noi. Îmi aranjă coada împletită peste umăr. Știu că e mai ușor de zis decât de făcut, continuă el, însă vom fi bine. Vom reuși.

Casteel îmi sărută tâmpla, privindu-l pe dragonin, care își schimbase întruparea.

– Iar trebuie să-l văd pe Reaver gol, murmură el.

Toată lumea se obișnuise cu asta. În timp ce majoritatea încercau să-i privească doar fața, Sage îl studia de sus până jos fără nici o jenă, în orice întrupare s-ar fi găsit ea.

– Am văzut niște ruine la distanță de o zi de aici, zise Reaver, în timp ce Naill îi înmâna niște haine. Pare să fie un fost orașel.

Am ajuns la ruine în mai puțin de o zi. Nu înțelegeam cum reușise Reaver să le vadă din cer. Nu mai rămăseseră decât niște fundații de piatră și câteva ziduri în mare parte dărâmate.

– Aici trebuie să fie, nu? întrebă Vonetta, în timp ce Casteel mă prindea de mijloc, ajutându-mă să cobor de pe Setti.

Mi se părea drăguț din partea lui, mai ales că m-aș fi putut descurca și singură acum.

– Mai mult ca sigur, am zis, întorcându-mă spre Reaver. Ai mai văzut și altceva?

– Am ajuns până la malul mării, zise el, sărind pe dărâmăturile unui zid. N-am văzut nimic altceva. Ruinele sunt întinse. Pădurea se îndesește de aici încolo, însă ruinele astea nu aparțin unui sătuc.

– Se îndesește mai mult de atât? întrebă Emil.

Reaver încuviință din cap, în timp ce zăpada se învârtejea peste ruine.

Kieran scoase săculețul de piele, aducându-mi-l, în vreme ce Delano, în întruparea sa de vârcolac, împreună cu ceilalți, se răspândeau printre ruine, stând de pază.

– Crezi că e locul potrivit? mă întrebă Kieran.

– Sinceră să fiu, sper că da, am zis, punând punga de piele pe un zid și deschizând-o.

Kieran chicoti pe când Perry se apropia, iar Malik descăleca încet, sub supravegherea atentă a lui Naill.

– Oare ce a fost aici?

– Habar n-am, zise Casteel, încruntându-se, în timp ce privea ruinele. Poate că totul a căzut în ruină pe când Malec dormea.

Un fior îmi străbătu pielea în timp ce scoteam pergamentul și o bucată subțire de cărbune. Gândul că un întreg oraș plin de

oameni fusese șters de pe fața pământului măneliniștea.

Casteel puse o piatră pe pergament, ca să-l oprească din a se mai mișca.

– Mulțumesc, am murmurat, scriind numele lui Malec pe foaie. Care era numele lui de familie? am întrebat.

– O’Meer, răspunse Casteel.

L-am privit pe Reaver.

– Chiar asta era numele lui de familie?

Reaver se întoarse spre mine și tăcu pentru o clipă.

– Nu.

– A avut un nume de familie?

– Nyktos nu a avut, însă... Vântul îi mișca părul. Probabil ar fi răspuns la numele Mierel.

– Mierel, am repetat, apăsând cărbunele pe pergament și lăsând o urmă. Era numele de familie al Consoartei?

Reaver tăcu pentru o clipă.

– Da, spuse el. Cândva.

L-am privit pe Casteel în ochi, după care am început să scriu. Malec Mierel. *Eather*-ul îmi pulsa în piept.

– Și acum? întreabă Casteel, atingându-mi brațul.

Am căutat în săculețul de piele de pe șold, dând laoparte jucăria pe care ar fi trebuit să i-o înapoiez lui Casteel. Am scos inelul de diamant și l-am așezat peste numele scris pe pergament.

– Mai e nevoie doar de sângele meu, am spus.

– Asta-mi aduce aminte, murmură Casteel, scoțându-și pumnalul, că ar trebui să-ți fac cadou un diamant foarte mare.

Am rânjit la el, ducându-mi mâna spre pumnal.

– Ar trebui.

Casteel ținea pumnalul.

– Nu vreau să văd cum te tai, zise.

– Preferi să fii tu cel care să-mi ia sânge? am întrebat.

– Nu în modul ăsta, zise el, privindu-mă într-un fel care mă făcu să mă încălzesc pe dinăuntru. Însă prefer s-o fac eu decât să te rănești singură.

– Ce drăguț... și bizar! am zis.

– Mai degrabă, *bizar*, comentă Kieran, încrucișându-și brațele peste piept.

Vonetta și Emil se apropiară.

– Gata? întrebă Casteel. Când am ridicat mâna și am încuviințat din cap, el se aplecă și mă sărută. Îmi mușcă buza în timp ce o înțepătură ascuțită îmi trecu prin deget. Gata!

Simțindu-mă și mai încinsă decât mai devreme, mi-am ținut degetul peste inel și peste pergament, strângând pielea, până când sângele începu să picure. Câtiva stropi atinseră inelul și pergamentul.

– Sper că are să se și întâmple ceva, murmură Vonetta.

– Întotdeauna, îi zise Emil.

– Ți amintești ce ți-a spus tatăl meu? mă întrebă Perry.

Am încuviințat din cap, dregându-mi vocea.

– Invoc esența zeiței Belle – cea care vânează și găsește lucrurile pierdute. O rog să mă ghideze și să mă conducă spre ceea ce caut.

Tăceam cu toții. Nimeni nu îndrăznea să respire, în timp ce sângele meu pătrundea în pergament, peste numele lui Malec. Când am crezut că nu pronunțasem corect incantația, pergamentul se *aprinse* acolo unde picurase sângele meu.

Vonetta tresări, lovindu-se de Emil, în timp ce o flacără singuratică țâșni în aer, aproape la fel de înaltă precum copacii. Flacăra era rece. *Înghețată*. Esența din sângele meu se stârni, în timp ce flacăra se învăpăia violent, scăzând și cuprinzând pergamentul din care nu mai rămase curând nimic în afară de inelul lui Malec, ce zăcea acoperit de cenușă pe zidul dărâmat.

Mâna lui Casteel îmi atinse spatele, în timp ce Kieran își deschidea brațele. O pală de vânt veni de deasupra și din spatele nostru, prinzând cenușa și ridicând-o în aer. Pentru o clipă, am fost cuprinsă de panică, însă m-am liniștit în momentul în care cenușa se uni cu vârtejurile de zăpadă stârnite, particulele cenușii luminând precum licuricii.

– Mamă, murmură Naill în timp ce pâlnia de cenușă strălucitoare începu să se învârtă, formând un ciclon care trecu printre el și Malik, îndreptându-se spre copaci.

– Se mișcă prea repede, observă Kieran, dându-se înapoi, în timp ce Reaver sărea de pe zid. O lumină argintie începu să facă zigzaguri printre copaci, întinzându-se tot mai mult. Mult prea repede.

Ne-am pregătit să o urmăm, iar vârcolacii săreau peste ruine, încercând s-o ajungă din urmă...

Cenușa strălucitoare căzu dintr-odată, asemenea unei zăpezi luminoase. Vârcolacii se opriră în timp ce lumina rămânea în urmă, formând o cărare strălucitoare ce străbătea Pădurea Sângerie.

– E chiar frumos, șopti Vonetta.

Emil o privi și clătină din cap.

– Ei bine, zise Malik trăgănat, făcând un pas înainte, cred că a funcționat.

Casteel rânji, însă buzele arcuite îi înghețară. Expresia i se schimbă, iar maxilarul său se încordă.

Zeilor, mă întrista să-l văd așa.

L-am atins pe braț. Casteel îmi zâmbi. Ochiul său însă era trist.

– Ar trebui să ne grăbim, zise el. Nu știm cât timp are să țină vraja.

Luând inelul, l-am pus la loc în săculețul de piele pe când Casteel îl aducea pe Setti.

– Dă-i timp, mă sfătui Kieran. Amândoi au nevoie de timp.

– Știu, am zis, însă, în vreme ce urmam cărarea luminoasă și unduitoare, o neliniște cuprinse din nou partea aceea găunoasă din mine. Eram copleșită de o teamă pe care nu o puteam identifica, dar pe care o simțeam ca pe un avertisment.

Că timpul nu era mereu de partea mea.

Cărarea unduitoare și luminoasă se strecura printre copaci. Casteel mergea călare pe Setti, în timp ce eu pășeam alături de Delano, aflat în dreapta mea, fiind prea nerăbdătoare ca să mai pot sta în șa. Nu eram singura. Reaver se afla în fața noastră, iar vârcolacii erau și mai departe. Kieran mergea călare alături de Casteel, iar Malik ajunsese în dreptul meu, habar nu aveam cum.

Probabil tocmai de aceea Delano se afla atât de aproape de mine, încât mi se freca uneori de picioare.

– Încep să cred că această cărare ne va duce până la Marea de Lână, zise Malik, scoțând aburi pe gură.

– Mă gândesc la același lucru, am zis.

Mergeam de mai mult de o oră, iar cărarea dispărea în spatele lui Emil și al Vonettei, care închideau procesiunea.

Tăcerea se lăsă peste noi, iar eu știam că Malik mă privea. Știam că acele priviri începuseră să-l irite pe Casteel.

Tocmai evitam niște crengi joase atunci când Malik zise:

– De ce nu m-ai întrebat despre noaptea aceea?

Am simțit o arsură în gât, și nu știam dacă era din cauza lui Casteel, a lui Kieran sau a amândurora.

– Cu siguranță ai foarte multe întrebări despre noaptea aceea, zise Malik, privind drept înainte. Și că ai destul de multe să-mi spui.

Am scos un râset aspru.

– Așa e, dar nimic din ce-aș avea de spus n-are cum să schimbe trecutul, i-am zis.

Răspunsurile sale n-ar fi avut cum să schimbe starea mea mentală sau pe a lui Casteel. Voiam totuși să aflu ceva.

– Cum anume a murit Coralena? l-am întrebat.

– Ești sigură că vrei să afli? mă întrebă Malik, oftând și dând laoparte o creangă. A fost forțată să bea sângele unui dragonin.

Reaver înțepeni, iar eu am simțit oroare și jale izbindu-se una de alta. Regretam deja întrebarea.

– S-a stins repede, zise Malik, în timp ce Delano se băga în mine, frecându-și capul de degetele mele înmănușate. Nu înseamnă că n-a fost groaznic. E adevărul. Cora a fost... Isbeth o plăcea. A fost una dintre puținele dăți când moartea n-a fost una chinuitor de lungă.

Mi-am ținut buzele, clătinând din cap. Nu știam cum să răspund. Nu știam cum să mă simt.

– Cas a... începu Malik privind peste umăr și mai apoi concentrându-se asupra mea, mi-a zis că ai auzit o poezioară în noaptea aceea. Să știi că nu eu am fost cel care a recitat-o.

L-am privit, având gâtul uscat. Uitasem de asta.

– Știu, am șoptit, înfiorându-mă în timp ce esența îmi pulsa în piept. Poezioara a venit după. Nu am auzit vocea ta. Am auzit...

Semăna cu vocea pe care o auzisem în Stonehill, cea care mă îndemnase să-mi dau frâu liber furiei. Să aduc moartea. Nu Isbeth fusese cea care mă îndemnase s-o fac.

– Poppy? l-am auzit pe Casteel, simțindu-i îngrijorarea.

M-am oprit. Delano se lăsă pe picioarele mele, în timp ce inima îmi bubuia...

Un însemn îmi atinse gândurile, aducându-mi aminte de picuri de ploaie.

„Sage?”

„Am găsit capătul cărării”, zise ea. „E ceva aici. Ceva rău.”

Am ridicat din sprâncene, privindu-l pe Casteel, care ajunsese în dreptul meu călare pe Setti.

– Vârcolacii au găsit capătul cărării. Sage spune că pare să fie ceva rău acolo.

Trăsăturile lui Casteel deveniră dure, în timp ce încuviința din cap. În câteva minute, am ajuns la vârcolaci, care se plimbau neliniștiți printre niște coloane dărâmate, în fața unui perete de stâncă înalt cât zidul unui oraș, acoperit de copaci sângerii. Simțeam ceva neplăcut acoperindu-mi pielea. Senzația mă neliniștea.

Cărarea se termina la marginea copacilor, în fața unui deal stâncos ce părea mai mult un munte. Cărarea începuse să dispară.

– Ce naiba?! murmură Casteel, coborând de pe cal. E un munte acoperit de copaci sângerii.

– Nu l-am văzut din aer, zise Reaver. Aici probabil că pădurea e cea mai deasă.

Casteel trecu pe lângă mine, înaintând printre copacii deși.

– Se vede o intrare acolo, în stâncă.

Delano mă urmă, în timp ce mă alăturam lui Casteel, privind și eu în acea beznă vastă.

– Vezi ceva?

– Pare a fi un tunel, zise el, mijind ochii. Kieran și Vonetta, voi ce vedeți?

Kieran se apropie de noi, aplecându-se ca să vadă mai bine.

– E un tunel. Unul natural, asemănător cu cei din munții de acasă. E destul de lat ca să trecem prin el în șir indian.

Am tras adânc aer în piept.

– Va trebui să trecem prin el, așa-i? am întrebat.

Sage îmi atinse mâna, iar cuvintele ei îmi pătrunseră în gând.

„Vom merge noi înainte.”

– Nu, am zis cu voce tare, ca să-i împiedic pe ceilalți. Habar nu avem ce se află înăuntru.

„Tocmai de aceea ar trebui să intrăm noi primii”, îmi transmise Delano.

– Poppy, zise Casteel.

– Nu vreau să dea peste cine știe ce grozăvie, am spus.

– Nici eu, admise el, apropiindu-se de mine.

– Simțurile noastre sunt mai ascuțite decât cele ale atlantienilor sau decât ale tale, zise Vonetta.

Kieran încuviință din cap.

– Are dreptate. Vom ști dacă se află ceva acolo de care să trebuiască să ne ferim cu mult înaintea voastră, zise Kieran.

– Degeaba pierdeți timpul discutând, interveni Malik. N-are rost. Ceva vine spre noi.

Ne-am întors capetele spre intrare. Nu vedeam nimic în afară de beznă...

Vântul lovi dintr-odată copacii, scuturându-le crengile. Aerul mirosea ciudat, și se auzi un urlet care mă făcu să mă înfior.

– Aș avea cu adevărat nevoie de o armă acum, zise Malik.

Reaver ridică privirea. Copacii se liniștiră, însă urletul continua să se apropie. Un geamăt venit dinspre tunel ne ajunse la urechi, străbătând beznă.

– Ce ar putea să fie?! întrebă Kieran, scoțându-și sabia din piatră de umbre. Temuți?

În întuneric se vedeau siluete apropiindu-se.

Nu erau Temuți.

Ieșiră dintre copaci, îmbrăcate în negru. Pielea lor era asemenea cerii. Chiar dacă acele ființe păreau să aibă ceva ce semăna cu o față – ochi întunecați, două găuri în loc de nas, guri –, arătau absolut groaznic. Gurile le erau lăbărțate, ca și cum un zâmbet continuu le fusese sculptat pe chip și apoi... li se *cususeră* buzele. Erau mai mult oase decât carne.

– Zeilor, murmură Casteel.
Știam ce erau. Și el știa.
Stârvuri.

CAPITOLUL 42

– Minunat, murmură Emil, în timp ce Vonetta icnea. Iar nenorociții ăștia.

Gurile lor cusute...

Aveau să mă facă să am coșmaruri.

– Nu, îl avertiză Reaver pe Rune, care se apropiase de tunel. Nu-i mușca. Nu au sânge în vene, ci otravă.

Casteel îl privi pe dragonin.

– Te-ai mai luptat cu Stârvuri.

– Nu de felul acesta, zise Reaver, ridicându-și sabia. Aceștia sunt străjeri. Asemănători hăitașilor. Probabil nu v-ați mai luptat cu asemenea Stârvuri până acum.

– Va trebui să te cred pe cuvânt, zise Casteel.

– Ai face bine, replică Reaver. Mizeria pe care o conțin poate să lichefieze măruntaiele vârcolacilor.

Am tresărit.

– Nu-i atacați! le-am ordonat vârcolacilor. Păziți-l pe Malik!

Nici unul dintre vârcolaci nu părea mulțumit, cu atât mai puțin Delano, dar se conformară, înconjurându-l pe prințul atlantian, care era la fel de nemulțumit.

– Poate ar trebui să le dai foc, zise Kieran. Mai ales că tot îți place să dai foc la chestii.

– Focul nu are efect asupra lor, zise Reaver. Sunt deja morți.

– *Poftim?!* izbucni Casteel, iar eu aveam atât de multe întrebări, care trebuiau însă să mai aștepte.

Eather-ul îmi pulsa în piept, în timp ce apucasem mânerul pumnalului din os de vârcolac. Stârvurile păreau o combinație ciudată între cei invocați de către Nevăzuți în Golful lui Saion și cei care păziseră Câmpiile Elizee. M-am cutremurat. Esența primitivă funcționase pe Stârvurile și scheletele de acolo, însă nu știam dacă urma să aibă efect și asupra celor care ne atacau acum.

– Va trebui să-i rezolvăm în mod convențional, zise Casteel, trecându-și sabia în cealaltă mână.

Stârvurile ieșiră din tunel și se opriră, ținându-și brațele pe lângă trup. Cu toții. Erau vreo zece.

– Crezi că mai au mâini? mă întrebă Casteel.

Am privit spre mânecile robelor lor, însă erau prea lungi ca să-mi pot da seama.

– Nu-mi vine să cred că asta te interesează acum, i-am zis.

– Dar tu la ce te uiți? mă întrebă Kieran.

– Nu vezi în ce hal le arată gurile?!

– Desigur, murmură Casteel.

– Nu mă pot opri să mă holbez la ele.

Kieran mă privi urât.

– Chiar așa?!

– Cineva le-a cusut gurile. E foarte neliniștitor, însă presupun că-i mai bine așa, am zis.

Casteel se uită la mine.

– De ce?!

– Pentru că înseamnă că nu pot... Am tăcut în timp ce un Stârv își înclină capul într-o parte. Un geamăt jos și gutural ieși din gura sa cusută.

– Ce... ciudat! zise Emil.

Vonetta clătină din cap, strângând pumnalele în mâini.

– Tu ești regele...

– Șarmului și al frumuseții? completă Emil.

– Regele remarcilor evidente, zise Vonetta.

Rânjetul îmi îngheță pe buze atunci când Stârvurile se mișcă la unison – erau extrem de rapide. Lame lungi și subțiri ieșiră cu repeziciune din mânecile lor – străluceau asemenea onixului lustruit în razele slabe ale soarelui ce pătrundea printre coroanele copacilor.

– Piatră de umbre, am murmurat, în timp ce Naill înconjura un copac.

Unul dintre Stârvuri își întoarse brusc privirea în direcția lui Naill. Capul său chelbos se lăsă într-o parte. Creatura se mișcă, roba învolburându-se în urma sa asemenea unui fuior de umbre. Perry se întoarse, parând lovitura unui Stârv, o încheștare între beznă și purpuriu.

Celelalte Stârvuri se aruncară spre noi, mișcându-se în formație. Le-am atacat în timp ce sabia lui Casteel descrie un arc prin aer, decapitând Stârvul care încercase să mă apuce de braț.

– Nu sunt asemenea scheletelor din Câmpiile Elizee, zise Casteel. Dacă reușim să le decapităm sau să le înjunghiem în inimă, le învingem.

– Slavă zeilor! zise Emil, decapitând alt Stârv.

M-am ghemuit pe sub brațul întins al altuia. Am observat că Stârvul nu încercase să mă atace, ceea ce mi se păru ciudat. Sărind în picioare în spatele creaturii, în timp ce aceasta se întorcea spre mine, i-am implântat pumnalul în piept. Stârvul se cutremură și se frânse, foarte asemănător cu felul în care mureau Ascendenții loviți cu piatră de umbre. Creatura însă nu începu să se crape. Pur și simplu, se ofili, de parcă toată umezeala îi ieșise din trup într-o clipă, făcându-se praf. În urma sa rămase doar mirosul florilor ofilite de liliac.

O mână îmi prinse umărul, iar degetele osoase mă traseră înapoi. M-am răsucit, lovind cu putere mâna Stârvului, încercând să scap

din strânsoare. Casteel sări prin aer, izbindu-se de Stârv, făcându-l să se învârtă. M-am întors, lovindu-l pe Stârv cu pumnalul în piept în timp ce Casteel rânjea către mine, înainte să se arunce peste altul.

Delano îmi transmise gândurile sale în timp ce făceam un pas înapoi.

„*Stârvurile nu te atacă.*”

I-am urmat însemnul, în timp ce unul dintre Stârvuri îl ataca pe Perry.

„*Am observat*”, i-am comunicat lui Delano.

„*Poate te recunosc.*”

Era posibil, însă nu încetau să-i atace pe ceilalți și continuau să încerce să mă prindă pe mine. Două Stârvuri se apropiau, cu armele pe lângă trup. *Eather*-ul vibra în mine, împingându-se în pielea mea. Mi-am deschis simțurile, însă, la fel ca în cazul celorlalte Stârvuri, nu simțeam altceva decât un vid – ceva întunecat și găunos.

Kieran împinse un Stârv într-un copac.

– Vin alții, zise el, înfigându-și lama sabiei în pieptul creaturii. Încă zece.

– Normal, am comentat, pregătindu-mă să-i înfrunt.

– Măcar nu răsar direct din pământ, zise Vonetta în timp ce înjunghia alt Stârv în piept.

– Măcar atât, întări Naill, învârtindu-și sabia prin aer.

Un Stârv aflat în stânga mea părea că voia să ajungă în spatele meu.

– Nu prea cred, am zis.

M-am întors brusc, lovind creatura în piept cu piciorul. Aceasta se împletici. M-am învârtit, lovind cu pumnalul din os de vârcolac antebrațul altui Stârv. Lama ascuțită din piatră de umbre trecu cu ușurință prin pielea subțire și osul gol pe dinăuntru, tăind brațul creaturii. Degetele creaturii se desprinseră de pe mânerul sabiei din piatră de umbre, pe care am prins-o. Am folosit-o ca să retez capul celuiilalt Stârv.

Sabia din piatră de umbre se transformă în praf în clipa în care Casteel îl doborî pe Stârvul căruia îi aparținuse.

– Îmi plăcea sabia, am zis, îmbufnându-mă.

Kieran se uită la mine, în timp ce împingea deoparte un alt Stârv.

– Asta e, zise el.

– Nu sunteți deloc haioși, le-am zis, prinzând mai bine pumnalul în mână. Sper că știți că n-aveți pic de haz...

– Zeilor! exclamă Emil, dându-se cu un pas în spate. Gurile lor. Pe tot ce-i mai sfânt! Gurile lor.

– Abia acum bagă de seamă că au gurile cusute? Întrebă Casteel în timp ce înjunghia alt Stârv.

– Ți-am spus că e deranjant, am comentat, împingând deoparte mâna altui Stârv. N-ai voie să mă atingi.

Stârvul își lăsă capul într-o parte și îmi zâmbi. Sau cel puțin încercă. Cusăturile se întinseră și se rupseră. Gura i se căscă, ceva negru și lucios ieșindu-i din ea.

– De ce trebuie să fie șerpi?! am zis, sărind înapoi, oripilată în timp ce un șarpe venea spre mine, fiind greu de distins pe pământul întunecat. Șerpi. Urăsc șerpii!

– V-am avertizat, zise Emil, lovind șarpele cu sabia.

Creatura scoase un țipăt ascuțit care ne făcu urechile să țiuie.

– Ce naiba?! izbucni Malik, sărind pe rămășițele unui zid dărâmat.

– Nu ne-ai dat detalii, țipă Vonetta la el, îndepărtându-se în vreme ce Sage atacă pământul, iar șarpele zbură prin aer. Din nou, ai uitat să ne dai detalii.

– Ai spus doar „gurile lor“! am zis, privind pământul, după ce pierdusem șarpele din ochi. De ce? De ce șerpi?

- Majoritatea Stârvurilor au șerpi în interior, zise Reaver, tăind un șarpe cu sabia.

Nu-mi venea să cred. Un alt Stârv înaintă spre mine, iar un șarpe dezgustător i se scurse din gură. M-am lipit cu spatele de un bolovan. Cățărându-mă pe el, stăteam acum în genunchi.

- Nu mai vreau! am zis. Funcționează *eather*-ul pe aceste creaturi? l-am întrebat pe Reaver.

- Da, zise el în timp ce lovea alt șarpe, dezgustat. Doar pentru că ești o Primitivă pe cale să-și încheie Sacrificiul.

Casteel se întoarse spre mine, rânjind.

- Cumva te-ai urcat pe un bolovan de frica șerpilor?

- Da.

- Adorabil!

- Mai taci, i-am zis, iar *eather*-ul îmi pulsa violent în piept, în timp ce Casteel chicotea.

Am lăsat energia să ajungă la suprafață. O strălucire argintie străbătu pământul care era plin de șerpi. Trei. Șapte...

Kieran turti capul unuia cu călcâiul cizmei sale. Sunetul scos de lovitură mă făcu să icnesc. Fierea îmi urcase în gât.

Șase. Văzusem șase șerpi. Probabil erau mai mulți, și aveam impresia că nu aveam să mai pot dormi zece ani de acum încolo. Esența primitivă se supuse voinței mele, răspândindu-se ca o pânză de păianjen strălucitoare, argintie, întrepătrunsă de umbre colcăitoare. Cuprinse pământul, izbucnind în flăcări atunci când atingea un șarpe. Acele ființe de coșmar începură să țipe, făcându-se scrum, în timp ce mie îmi țiuiau urechile.

Stârvurile rămase se întoarseră spre mine. Asemenea soldaților schelet din Câmpiile Elizee, esența îi atrăgea la fel cum sângele îi atrăgea pe Temuți. Cusăturile de pe gurile lor se rupseră, iar șerpii căzură la pământ, îndreptându-se spre bolovan.

– Ar fi cazul să-ți folosești întreaga putere primitivă pe creaturile astea, zise Malik.

Pielea și mâinile îmi erau cuprinse de furnicături, încălzindu-se pe când vederea periferică începea să capete nuanța alb-argintie. Puterea vuia prin venele mele. Esența îmi erupse din mâini împreună cu flăcări argintii.

Eather-ul pocni, țâșnind pe lângă Perry și Delano, lovindu-l pe Stârvul din spatele lor, în timp ce esența lungea pământul, rostogolindu-se și dând foc altor șerpi. M-am întors spre ultimul Stârv rămas care se pregătea să atace vârcolacii. Într-o clipită, dispăru, făcut scrum.

Dintr-odată, între copaci nu mai existau creaturi care puteau să scuie șerpi din gură.

– Mai vin alții? am întrebat.

Kieran se apropie de intrarea tunelului.

– Nu cred, zise el.

– Dați-vă înapoi, le-am cerut, căci îmi venise o idee.

Folosind *eather*-ul, m-am întors spre tunel și am trimis un fuior de energie spre interiorul acestuia. Lumina lovi pereții tunelului în timp ce se înainta, ajungând într-o peșteră.

Văzând că nu mai existau și alte Stârvuri în interior, am retras *eather*-ul. Strălucirea argintie dispăru.

– A fost cineva mușcat de acei șerpi? întrebă Reaver. Ați face bine să răspundeți imediat. Mușcătura lor e toxică.

Toți răspunseră negativ, în timp ce Delano își sprijini labele din față pe bolovan, atingându-mi brațul. L-am mângâiat pe cap, în timp ce-mi puneam pumnalul în teacă.

Respirând greoi, l-am privit pe Reaver.

– Vreau să știu, am zis, încercând să-mi liniștesc bătăile inimii, de ce anume au șerpi în ei.

– Nu au măruntaie sau organe, zise Reaver. Interiorul lor e plin cu șerpi.

Ne-am întors cu toții spre Reaver. Perry icni, de parcă era pe punctul de a voma. Eu continuam să-l mângâi pe Delano pe cap.

– Ei bine... acum, mi se pare și mai greșos, am zis. Mai bine nu întrebam.

Casteel se opri în fața mea, întinzându-mi o mână.

– Sunt bine, i-am zis. Vreau să mai stau un pic pe bolovanul ăsta.

– Cât timp? mă întrebă, în vreme ce Delano urca și el pe bolovan, așezându-se pe burtă, lângă mine.

– Nu sunt sigură.

Buzele sale se mișcară.

– Să nu îndrăznești să zâmbești, l-am avertizat.

– Deloc, jură el, și știam foarte bine că mințea. Nu mai sunt șerpi, Poppy.

– Nu-mi pasă.

Casteel mă avertiză fluturând un deget.

– N-ai voie să rămâi acolo, Regina mea! Trebuie să ajungem la Malec și s-ar putea să avem din nou nevoie de puterile tale primitive.

L-am privit cu ochii mișiți.

– Mă enervează când ai dreptate.

– Înseamnă că ești adesea enervată, zise Casteel.

Kieran pufni.

– Coboară, te rog, de acolo înainte să vină și sora mea lângă tine.

– Mai am un pic și asta fac, recunosc Vonetă, în timp ce continua să privească pământul, căutând să vadă dacă nu mai erau șerpi.

Delano îmi atinse din nou brațul, iar eu am oftat, luându-l pe Casteel de mână și sărind jos. Delano mă urmă.

– Dacă mai văd vreun șarpe, este vina ta, l-am avertizat pe Casteel.

Râzând, Cas mă sărută pe cap.

– Adorabil!

– Presupun că n-am fost singurul care a observat că Stârvurile n-au atacat-o pe Poppy, zise Perry, în timp ce Malik cobora și el de pe rămășițele zidului.

– Da, am zis, întorcându-mă spre Reaver. M-au recunoscut, oare, ca fiind nepoata lui Malec?

– Probabil au simțit esența primitivă, zise Reaver.

– Stârvurile care au fost invocate de către Nevăzuți au atacat-o, zise Casteel.

– Nu știu cine sunt acești Nevăzuți sau cum anume au reușit să invoce Stârvuri, zise Reaver. Spuneți-mi mai multe!

I-am explicat pe scurt.

– Probabil toată treaba cu Nevăzuții a început pe când voi, dragoninii, dormeați, am zis.

– Așa se pare, murmură Kieran.

– Trei lucruri, zise Reaver, ținând trei degete ridicate. În primul rând, trebuie să mă odihnesc. Altfel, devin morocănos.

– Cine se dă sensibil acum?! comentă Kieran.

– Și, dacă devin morocănos, tind să dau foc la chestii, după care mănânc pe careva, continuă Reaver, iar eu am închis ochii pentru o clipă. În al doilea rând, nu ne-am întâlnit cu orice fel de Stârvuri, care pot fi invocate de oricine. Stârvurile astea erau străjeri.

Am deschis ochii.

– Și care-i diferența?

Reaver mai ținea un singur deget ridicat.

– Majoritatea au fost cândva muritori – cei care au invocat un zeu și i-au jurat credință până la moarte în schimbul unor favoruri acordate de acel zeu. Hăitașii vânează. Străjerii – după cum le spune numele – păzesc. Obiecte. Persoane, de obicei. Însă străjerii, asemenea hăitașilor și căutătorilor, pot simți ceea ce caută. Ori găsesc acel obiect și îl aduc înapoi, ori mor încercând să-l protejeze.

Am privit din nou pământul. Creaturile acelea fuseseră cândva muritori?! Zeilor...

Acum, îmi părea rău că le omorâsem.

Casteel mă cuprinse de talie.

– Așadar, Stârvurile astea au stat aici sute de ani? îl întrebă Casteel.

Reaver încuviință din cap.

– Ce plictisitor! comentă Emil.

– Din nou, îi zise Vonetta, privindu-l, spui ceea ce e mai mult decât evident.

– Nu mama ta i-a trimis pe străjerii ăștia aici, zise Reaver.

– Ce vrei să spui? întrebă Casteel, mijind ochii. Și, te rog, încetează să-i mai arăți degetul mijlociu lui Kieran!

– Îl arătam tuturor. În fine! Reaver coborî încet degetul mijlociu. Cred că acest munte s-a format pentru a păzi mormântul lui Malec, însă Stârvurile acestea n-au fost invocate de magia primitivă. Au fost trimise aici de către un Primitiv.

M-am întors încet spre gura peșterii.

– Crezi că Nyktos i-a trimis? am întrebat. El și Consoarta știau unde se află fiul lor?

Reaver tăcu vreme îndelungată.

– Atunci când Malec a părăsit Câmpiile Elizee, a făcut-o înainte ca restul să adoarmă. Nu a fost o despărțire plăcută, însă zeul primitiv al vieții, chiar și în adormire, ar fi putut să-i simtă vulnerabilitatea. Oasele zeităților le-au blocat probabil abilitatea de a afla unde anume era, zise Reaver, iar eu mi-am dat seama că era foarte posibil ca Isbeth să îl țină pe Ires în condiții asemănătoare. În timpul somnului, probabil că zeul primitiv al vieții a invocat străjerii ca să-l păzească.

*

N-a mai fost nevoie de abilitățile mele speciale. Nu mai apărură alte Stârvuri atunci când am intrat în peșteră, în al cărei capăt am găsit un sicriu acoperit de oase, pe jumătate

îngropat în pământ. Sicriul probabil conținuse toate Stârvurile.

Nu doream să mă gândesc la una ca asta. La modul în care Nyktos încercase să-și protejeze fiul. Reaver distrusese rădăcinile copacilor ce se încolăciseră în jurul lanțurilor. Probabil era bântuit de faptul că nu reușea să-l găsească pe Ires, în adormire sau în trezie. Probabil tocmai de aceea Consoarta dormea atât de neliniștită.

Am lăsat lanțurile de os pe sicriu, în cazul în care cel din interior s-ar fi trezit. Cu toții tăceam, ascultând cu atenție în timp ce scoteam sicriul de lemn, fără însemne, afară din peșteră, așezându-l în căruță. Reaver a rămas alături de el în timp ce ne-am început drumul înapoi spre Padonia.

La început, m-am îngrijorat că Malec avea să se trezească și să încerce să fugă, însă să-l văd pe Reaver stând lângă sicriu, cu o mână pe el, cu ochii închiși, m-a făcut să simt un amestec ciudat de emoții.

Pe când ne apropiam de marginea Pădurii Sângerii, l-am întrebat pe Reaver ce-l preocupa.

– Ai fost prietenul lui Malec?

El privi sicriul o vreme, înainte să-mi răspundă:

– Atunci când eram mai tânăr, înainte să înceapă să viziteze țărâmul muritorilor, zise el.

– Și prietenia s-a schimbat după aceea? îl întreabă Casteel, în timp ce-l conducea pe Setti pe lângă niște grămezi de piatră.

Reaver încuviință din cap.

– Nu mai era interesat de Câmpiile Elizee și, încetul cu încetul, a început să nu mai țină la cei care trăiau acolo.

– Îmi pare rău să aud asta! zise Casteel, privindu-l pe Malik, care venea călare, urmat de Naill.

Reaver îi urmări privirea.

– Ciudat că numele fratelui tău seamănă atât de mult cu al lui Malec, nu-i așa?

Eu am rămas tăcută.

– Mama noastră l-a iubit pe Malec. Într-un fel, o va face întotdeauna. L-a numit pe fratele meu în parte ca să... începu Casteel.

– Ca să onoreze ce-ar fi putut fi? îl întrebă Reaver.

– Mda, zise Casteel, după care tăcu pentru câteva clipe. Mă gândeam la ce-ai spus. Dacă Nyktos a trimis străjeri care să-l păzească pe Malec înseamnă că aflase că acesta fusese întemnițat, nu-i așa? N-ar fi putut să-l scoată de acolo?

Reaver tăcu o clipă.

– Ar fi putut s-o facă. Probabil că Malec era foarte slăbit atunci când a fost îngropat. Rănit. Probabil Nyktos și Consoarta au simțit asta. Însă nu au intervenit.

Am privit sicriul, simțindu-mă din nou cuprinsă de neliniște. Cei doi încercaseră să-l protejeze, nu să-l elibereze.

– Știi de ce n-au intervenit? întrebă Casteel.

Reaver clătină din cap.

– Nu, dar presupun că aveau motivele lor.

Nici unul dintre noi n-a dormit prea bine în următoarele nopți. Eram mai îngrijorați de *cine* stătea în sicriu decât de creaturile Pădurii Sângerii. Sentimentul deveni mai suportabil în clipa în care am ieșit de sub coroanele copacilor, după nouă zile.

– Oare ajungem în Padonia până la apusul soarelui? am întrebat.

– Da, zise Kieran, care își aduse calul lângă al nostru.

– Ne vom putea odihni o zi înainte să plecăm spre Templul Oaselor, spuse Casteel.

– Mi-aș dori să fi avut mai mult timp la dispoziție. Au!

M-am lăsat pe Casteel, ducându-mi palma la maxilarul ce începuse dintr-odată să mă doară.

Casteel se încruntă, privindu-mă.

– Ce ai pățit?

- Nu știu, am zis, simțind un gust metalic în gură. Mă doare gura.

Mi-am atins partea superioară a maxilarului.

- Dacă te doare, zise Casteel, prinzându-mă de încheietură, poate că n-ar trebui să mai zgândări locul.

- Ar fi mult prea logic, comentă Kieran, în timp ce Casteel îmi trăgea mâna de la gură.

- Nu țin minte să te fi întrebat pe tine, i-am răspuns vârcolacului.

Kieran rânji. Însă rânjetul îi dispăru iute.

- Poppy, zise Casteel, îngrijorat. Ți sângerează gura.

- Poftim?! am replicat, trecându-mi limba peste gingie. Acum, înțeleg de ce simțeam sânge pe limbă. Scârbos!

- Cas... murmură Kieran, privindu-l.

M-am încruntat, deschizându-mi simțurile spre ei. Grijă dispăruse.

- Ce-i?! am întrebat.

- Te doare gura sau maxilarul? mă întrebă Casteel, ținându-mă de încheietură, de parcă se aștepta să continui să zgândăresc locul dureros.

Ceea ce nu era exclus.

- Mai degrabă maxilarul superior, am zis. Durerea îmi ajunge câteodată până la tâmplă.

- Vine și pleacă? mă întrebă Casteel.

Am încuviințat din cap.

- Da. Acum, nu mă mai doare. Cred că sângerarea s-a oprit. L-am privit. De ce mă întrebi?

Casteel zâmbi.

- Cred că știu de ce te doare. Zâmbetul i se lărgi și gropița îi apărură în obraz. Cel puțin, sper că e așa.

Zâmbind, Kieran clătină din cap în timp ce Casteel îl conduse pe Setti la marginea drumului, iar Emil și Vonetta trecură călare pe lângă noi. Vârcolacii care ne urmau făcură la fel, în timp ce Casteel trăgea lângă Reaver, care

rămăsese în spatele căruței. Malik și Naill călăreau de o parte și de alta a căruței.

– Ce este? întrebă Reaver.

– Habar n-am, am spus.

– Vreau să te întreb ceva, zise Casteel, lăsându-mi încheietura.

– Minunat, murmură Reaver.

Casteel nu părea deranjat de lipsa de entuziasm a dragoninului.

– Primitivii au colți? mă întrebă Casteel.

Mă holbam la el, surprinsă.

Reaver se încruntă.

– Da, spuse el. Ce întrebare neașteptată! Normal. Cum altfel crezi că s-ar putea hrăni?!

Cealaltă gropiță apărui pe fața lui Casteel, în timp ce își lăsa bărbia în piept.

– Cred că de aceea te-a tot durut maxilarul, îmi zise.

Am rămas blocată.

– Așadar, crezi că o să-mi iasă colții? am întrebat.

Casteel încuviință din cap.

– Mie mi-au ieșit colții când am fost gata să-mi închei Sacrificiul. M-a durut gura și mi-a sângerat din când în când. Ca atunci când îți ies dinții.

– Sunt absolut surprins că nu v-ați dat seama de asta până acum, zise Reaver, întorcându-ne spatele.

Urma să am... colți!

Zeilor!

Mi-am ridicat imediat mâna, iar Casteel mă prinse din nou de încheietură, chicotind.

– Lasă-ți gura în pace, Poppy!

Cum să fac asta?! Îmi creșteau colții! Mi-am trecut limba peste maxilar, dar n-am simțit nimic ciudat. Am simțit gustul amuzamentului zaharat al lui Casteel, însă asta nu era tot. Simțeam un gust afumat și condimentat în gât.

Mi-am întors capul spre el.

– Te bucuri, nu-i așa?

– Normal, îmi zise, în șoaptă. Abia aștept să-ți simt colții pe piele.

M-am îmbujorat.

– Cas...

– Și în alte locuri, adăugă el.

– Zeilor, murmură Kieran.

Casteel râse și mă sărută. Apoi, îmi spuse la ce trebuia să mă aștept, vorbind despre lucruri mai cuviincioase. Colții aveau să apară, împingând ceilalți dinți, ceea ce mi se părea destul de scârbos. Îmi zise că aveau să coboare după ce străpungeau gingia. Nu părea deloc plăcut.

– Chiar nu e, admise Kieran. Cas a fost mai plângăcios ca un bebeluș atunci când i s-a întâmplat.

– Ei bine, spune-mi tu cum te-ai simți dacă ți-ar apărea dintr-odată doi dinți noi, zise Casteel.

M-am gândit la dinții mei tot restul călătoriei și credeam că acele gânduri aveau să-mi bântuie visele. Nu mă deranja ideea de a avea colți. M-ar fi ajutat să mă hrănesc mai ușor. Însă lucrurile nu aveau să mai fie la fel.

Altă dovadă că mă schimbam foarte mult.

Și mă schimbam în continuare.

CAPITOLUL 43

După ce ne-am întors în Padonia, l-am lăsat pe Malec la grajduri. Mi se părea cumva greșit, dar nu știam unde altundeva l-am fi putut ține. Nimeni nu-și dorea în mijlocul Sălii Mari un sicriu în care se afla un zeu.

Am pus inelul lui Isbeth înapoi în săculețul de piele, alături de calul de jucărie. Chiar trebuia să i-l înapoiez lui Casteel, însă, în timp ce stăteam pe marginea patului, după ce mă îmbăiasem, purtând nimic altceva decât o cămașă de noapte transparentă pe care o găsisem în dulap, nu mă mai gândeam la Malec, la inel sau la căluț. Decisesem că nu avea rost să mă îmbrac cu altceva deoarece... Deoarece oricum urma să mă dezbrac.

Eram un pic neliniștită. Durerea din maxilar și din tâmplă reapăruse, pe când petrecusem timp alături de Tawny, însă dispăruse aproape complet în vreme ce mă îmbăiam. Nu știam dacă mă durea capul din cauza Sacrificiului și a ieșirii colților, după cum spusese Reaver, sau pentru că știam ce urma.

Împreunarea.

Nu voiam să mă gândesc prea mult la asta. Nu pentru că eram nesigură sau fiindcă îmi era teamă, ci pentru că știam că, dacă aveam să mă gândesc prea mult la asta, aveam să ajung o epavă din cauza neliniștii.

Nimeni nu avea nevoie de așa ceva.

Am reușit să ațipesc, în timp ce Casteel se îmbăie, și mi se păru ciudat să mă trezesc fără

să-l găsesc pe Kieran alături de mine, încovrigat lângă șoldul meu.

Casteel ieși din baie purtând doar niște pantaloni.

– Tu și bretelele tale caraghioase, zise Casteel, trăgând de una din bretelele cămășii de noapte. Cum te mai simți?

– Bine, i-am zis.

El ridică dintr-o sprânceană.

Am râs.

– Sunt bine. Pentru că încerc să nu mă gândesc la faptul că avem un zeu, într-un sicriu, în grajduri.

– Da, cred că toți încearcă să nu se gândească la asta, zise el, așezându-se lângă mine.

– Unde-i Kieran? l-am întrebat.

Casteel rânji.

– Ne așteaptă, spuse el.

Stomacul meu mai făcu o tumbă.

– Bine.

Ochii lui aurii mă priviră.

– Ești sigură că vrei să faci asta?

– Da, am zis fără ezitare. Sunt. Tu?

– Desigur, îmi spuse, ridicându-mi breteaua pe umăr.

– Și Kieran? am întrebat. El mai vrea?

– Da, răspunse, zâmbind. Tocmai de aceea ne așteaptă.

Am tresărit.

– Atunci, ce mai așteptăm? am zis.

Casteel chicoti.

– Pe tine te așteptăm.

Am dat să mă ridic, însă el îmi cuprinse obrazul.

– Ce-i? l-am întrebat.

– Nimic, îmi zise, luându-mi mâna într-a lui, iar însemnele noastre se atinseră. Te iubesc! Te voi iubi întotdeauna, până la capăt.

Inima îmi tresăltă în timp ce m-am aplecat spre el, cuprinsă de o emoție atât de puternică

și de profundă, încât nu reușeam să pun în cuvinte ceea ce simțeam.

– Și eu te iubesc! am zis.

Casteel mă sărută încet. Dulce. Cu o blândețe care mă făcu să mă încălzesc, atingând până și acele locuri găunoase din străfundul ființei mele.

– Ești pregătită, Regina mea? îmi șopti.

– Da.

Purtând o mantie și aproape nimic altceva pe dedesubt, Casteel mă luă de mână și mă conduse de-a lungul unui coridor lăturalnic. Am părăsit conacul nevăzuți, pe niște uși ce duceau spre o grădină neîngrijită care ar fi fost pe placul Kirhei.

Grădina îmi amintea de Jasper.

– Unde-i Jasper? am întrebat.

– Cu tatăl meu și cu Hisa, răspunse Casteel.

– Nu cu Vonetta?

– Cred că ea e cu Emil, spuse, ridicând o sprânceană în timp ce mă conducea printr-un pasaj. Ceva se întâmplă între ei, nu-i așa?

– Abia acum îți dai seama? l-am întrebat.

El pufni.

– Mă întreb dacă și-a dat seama și Kieran.

– Cred că a început să se prindă pe când părăseam Oak Ambler.

Casteel rânji.

– Atunci, mă rog pentru Emil.

– Mai degrabă pentru Kieran, dacă încearcă să se bage. Vonetta îl place pe Emil. Nu cred că va aprecia că fratele ei își bagă nasul.

– Așa-i.

Casteel mă ținea de mână, în timp ce intram în Pădurea Glicinelor, trecând de zidul interior al fortăreței, afundându-ne tot mai mult în pădure. Auzeam sunetul unei ape curgătoare în timp ce treceam printre plantele cățărătoare ce păreau violet-argintii în lumina lunii. În timp ce mergeam, Casteel îmi povesti felul cum

reuşiseră el şi Kieran să nu se piardă în timp ce explorau tunelurile, pe când erau mici. Îşi scriseseră iniţialele pe pereţii de piatră – şi mă întrebam dacă nu cumva procedaseră la fel şi acum. Poate că vârcolacul îşi cioplise numele în trunchiurile copacilor, ajutându-l pe Casteel să găsească drumul prin labirintul copacilor deşi.

Vocea lui Casteel, cuvintele lui – el cu totul – reuşiseră să-mi alunge emoţiile, în timp ce dădeam laoparte o altă perdea de plante căţărătoare. Ajunseserăm la malul Râului lui Rhain. Atunci l-am văzut pe Kieran.

Stătea pe mal şi se ridică atunci când am intrat în luminiş. Purta doar pantaloni, asemenea lui Casteel. Îl văzusem la bustul gol de sute de ori şi câteodată chiar gol-puşcă, însă acum situaţia era cu totul alta.

– Credeam că aţi adormit.

– Cred că m-ar fi înjunghiat dacă aş fi permis să se întâmple așa ceva, zise Casteel.

– N-am vrut să aţipesc, i-am zis.

– Nu-i nimic, spuse Kieran, privind cerul înstelat. Mi-a făcut plăcere să vă aştept aici. E un loc foarte frumos. Liniştit.

Chiar așa era. Apa râului era atât de limpede, încât părea un şuvoi argintiu. Se auzeau păsări ciripind în copaci, şi totul era învăluit în mirosul greu şi dulce al glicinelor. Kieran mă privi, iar inima îmi tresăltă în piept. Nu îmi puteam permite să mă gândesc la altceva decât la ce se întâmpla aici. Mi-am deschis simţurile, şi am fost cuprinsă de gustul sărat al hotărârii lui Kieran. Simţeam şi ceva dulce şi molatic, un pic efervescent şi afumat. Nu simţeam îndoială. Acelaşi lucru simţeam şi din partea lui Casteel – sau *aproape* acelaşi lucru. Simţeam un amuzament zaharat, înfierbântat şi condimentat. Am privit în jur.

– Suntem singuri?

Kieran încuviinţă din cap.

– Nimeni nu se va putea apropia de noi.

O spuse cu convingere, iar eu bănuiam de ce. M-am întors spre Casteel.

– Suntem păziți?

– De către vârcolaci, zise el. Nu sunt în apropiere. Nu vor vedea sau auzi nimic, dar se vor asigura ca nimeni altcineva să nu se apropie.

Am încuviințat din cap.

– Știu... ce urmează să facem?

– Te-ar deranja dacă ar ști? mă întrebă Kieran.

M-am gândit la asta și mi-am dat seama că nu mă deranja. Dacă Vonetta nu era cu Emil, ci printre vârcolacii care ne păzeau, atunci îmi părea rău pentru ea. Pentru că mai mult ca sigur situația ar fi fost ciudată pentru ea.

– Deloc, am zis.

– O percep ca pe o mare onoare, zise Kieran. Faptul că au ocazia să stea de pază în timpul unui asemenea ritual.

– Vai, am șoptit. Mă bucur că sunt de acord.

Casteel zâmbi și mă sărută pe frunte. Am oftat, simțind mirosul decadent de pin și condimente puternice înconjurându-mă. Respirația sa îmi jucă peste buze și peste obraz în timp ce el îmi șoptea la ureche.

– M-am gândit că are să-ți placă aici, lângă râu.

– Chiar îmi place, i-am zis.

– Bine, spuse, sărutându-mă sub ureche. Te mai întreb o dată. Și am să tot întreb. Chiar vrei să faci asta?

Am încuviințat din cap, simțind cum mi se usucă gâtul.

Buzele sale îmi trecură peste marginea urechii, făcându-mă să mă înfior.

– Trebuie să te auzim, Regina mea.

– Da, am zis, dregându-mi vocea. Sunt sigură.

Mă sărută sub ureche în timp ce îmi mângâia gâtul. Îmi dădu jos mantia.

– Ne putem opri oricând, zise el.

– Știu, am spus, simțind cum își trece degetele pe sub bretelele subțiri ale cămășii de noapte, trăgându-mi-le de pe umeri, făcându-mă să mă înfior.

– Se va întâmpla doar ceea ce-ți dorești să se întâmple, îmi zise, sărutându-mă. Orice ai crede că vrem de la tine și orice ai simți.

– Nu ne așteptăm la nimic din partea ta, adăugă Kieran, apropiindu-se.

– Știu, am zis, iar inima îmi bătea atât de repede, încât mai avea un pic până să-și ia zborul asemenea unei păsări sălbatice. Mă simt în siguranță cu voi doi.

– Veșnic, zise Kieran.

– Și pentru totdeauna, completă Casteel, sărutându-mi bărbia.

Eram cuprinsă de emoție. Îmi venea să plâng. Îi iubeam. Pe amândoi. În feluri diferite și din motive diferite, pe care nu le înțelegeam, însă chiar îi iubeam. Mă simțeam neliniștită simțind toate astea.

Măinile lui Casteel traseră cămașa de noapte de pe mine, și dintr-odată lumina lunii îmi atingea pielea. Tremuram, însă nu cred că avea nimic de-a face cu aerul răcoros. Casteel mă sărută cu blândețe.

Apoi, îmi șopti:

– Poți să deschizi ochii atunci când ești pregătită.

Făcu un pas în spate, iar emoția îmi coborî în stomac. Îmi venea să-mi acopăr goliciunea, însă am reușit să mă abțin. Pentru că știam că exista o parte necunoscută a Împreunării, ceva ce nu presupunea cuvinte sau sânge, nu doream să fac ceva din cauza căruia ritualul să nu funcționeze.

Simțeam privirile celor doi, de parcă mă mângăiau. Erau pline de căldură, și aveam senzația că mă *venerează*.

În acele clipe auzeam doar susurul apei și păsările cântând, asemenea unui cor străvechi – și primitiv – magic și furtunos.

Am deschis ochii.

Mai întâi, l-am văzut pe Casteel în lumina lunii. Semăna cu un zeu. Trăsăturile lui erau minunate. Ochii săi erau precum aurul topit. Am simțit un gust dulceag adunându-mi-se în gât, amintindu-mi de fructe de pădure trase în ciocolată, cu un pic de scorțișoară. Eram copleșită de iubirea și mândria lui, fiind cu totul cuprinsă de emoții.

Apoi, l-am văzut pe Kieran lângă Casteel, umăr lângă umăr. Așa cum fuseseră înainte să apar eu în viața lor. I-am privit trăsăturile neîmblânzite și linia puternică a maxilarului său lat. Pielea lui era maronie-argintie în lumina lunii, având un efect hipnotizant. Îmi aducea aminte de o ființă supranaturală creată de imaginația mea. Ochii săi erau foarte albaștri, iar strălucirea *eather*-ului din spatele pupilelor sale era foarte vie. Dinspre el simțeam o emoție dulce și molatică. Nu era la fel de intensă ca a lui Casteel, însă avea aceeași însemnătate.

Ambii se dezbrăcaseră în acele momente de tăcere în care eu stătusem cu ochii închiși. Trupurile lor păstrau urmele anilor de antrenament și de luptă în liniile mușchilor și în cicatricile pe care le purtau. Casteel avea mult mai multe cicatrici, și mă durea să le văd, însă și Kieran avea destule. Nu observasem până atunci urmele lăsate de niște gheare ce-i străbăteau pieptul. Kieran părea mai suplu, mușchii săi erau mai reliefați, în timp ce trupul lui Casteel încă se refăcea după chinurile prin care trecuse. Mă gândeam că poate Kieran arăta așa și datorită faptului că alerga foarte mult atunci când se afla în întruparea de vârcolac. Îmi și venea să-l întreb, însă m-am oprit.

Apoi, am privit mai jos. Știam că nu era înțelept din partea mea. Nu pentru că ei nu și-ar fi dorit asta, ci pentru că acum chiar mă uitam cu atenție. Îi văzusem pe ambii dezbrăcați, însă, în cazul lui Kieran, încercasem să mă comport cuviincios.

Eram extrem de necuviincioasă acum, căci privirea mea se fixase asupra șoldurilor lor – și erau, ei bine... nu mai puțin scandalosi decât mine.

Știam că lui Casteel îi plăcea fiecare părticică din trupul meu – șoldurile pe care poate unii le-ar fi găsit prea plinuțe, coapsele care poate erau prea groase și abdomenul pufos. Cicatricile mele. Însă era limpede că ambii mă priveau fascinați. Poate că nu avea nimic de-a face cu ceea ce vedeau. Ci cu ceea ce simțeau. Cu ceea ce împărtășeam. Oricum o fi fost, erau...

Zeilor!

– Mereu atât de curioasă, murmură Casteel.

Mi-am ridicat privirea, roșind.

Casteel rânji, iar eu am văzut gropița apărându-i din nou în obraz.

– Mai taci! i-am zis.

El chicoti, însă, atunci când mă privi, ochii săi păreau să mă întrebe ceva.

Am înghițit în sec, sperând să reușesc să-mi potolesc bătăile inimii în timp ce briza nopții străbătu malul râului. Inima încă îmi bătea cu putere în piept, însă vocea nu mă părăsise.

– Sunt pregătită, am zis.

Ambii părură să inspire la unison, apoi se apropiară împreună de mine.

CAPITOLUL 44

Simțeam că mi se înmoaie picioarele, în timp ce eram străbătută de o furtună de senzații atât de rapide și de schimbătoare, încât abia de conștientizam câteva. Emoțiile pe care le simțeam se transformară în curiozitate și mai apoi în nesiguranță, până când, în cele din urmă, am fost copleșită de nerăbdare, neștiind ce avea să se întâmple. Era vorba despre întregul ritual. Urma să ne unim esențele. Aveam să ne simțim altfel la final? Aveau lucrurile să se schimbe între noi după ce aveam să facem schimb de sânge și poate chiar de mai mult?

Cu pumnalul în mână, Casteel se opri foarte aproape de mine, în timp ce Kieran se puse în spatele meu. Nici unul din ei nu mă atingea, însă apropierea trupurilor lor îmi încălzea pielea.

Stând așa, mi-am adus aminte de New Haven, atunci când Kieran fusese acolo, iar Casteel simțise nevoia să se hrănească. Situația de acum semăna destul de mult cu cea de atunci.

Numai că de data aceasta eram goi-puşcă.

Credeam că are să-mi fie mai ușor să ignor faptul că eram dezbrăcați, fiindcă nu mai puteam să le văd părțile intime. Însă nu era deloc așa. Dintr-odată eram și mai conștientă de asta.

Casteel se uită spre Kieran și încuviință din cap. Kieran își lipi pieptul de mine. Am tresărit atunci când i-am simțit atingerea pielii fierbinți

peste partea inferioară a spatelui meu, în timp ce își muta greutatea de pe un picior pe altul.

– Scuze, zise Kieran, iar respirația lui îmi gădilă umărul. Ești foarte frumoasă, iar eu, ei bine... Se opri pentru o clipă, și niciodată nu-l simțisem atât de emoționat. Încerc să mă comport cât mai... cuviincios.

– E în regulă, i-am zis, înghițind în sec, asigurându-mă că simțurile mele erau închise. Atât îmi mai lipsea – să mă conectez cu sentimentele lui Kieran. N-ar fi fost nicicum de folos. Reacția ta... fizică e normală, i-am zis, înroșindu-mă.

Așa cum și tremurul pe care-l simțeam ca urmare a atingerii lui Kieran era o reacție normală.

Casteel rânji, iar gropița sa indolentă reapăru pe obrazul stâng, privirea lui fiind de-a dreptul obraznică.

Eu și Kieran încercam să ne comportăm cât mai cuviincios. Se părea că soțul meu nu avea de gând să facă la fel. Își mușcă buza de jos, dezvăluindu-și vârful unui colț.

Nu eram deloc șocată de comportamentul său.

Kieran oftă.

– Nu ajuți deloc, omule.

Chicotind, Casteel mă privea.

– Tu vei bea prima, îmi reaminti el cu blândețe. Mă privea adânc în ochi. Din pieptul meu mai întâi, apoi din gâtul lui Kieran. După care vom bea unul din altul. Și la final amândoi vom bea din gâtul tău. Din clipa în care vei începe să bei și pe tot parcursul ritualului, va trebui să ne aflăm constant lipiți unul de celălalt.

Roșeața obrazilor mei se extinse, și am încuviințat din cap încercând să-mi opresc imaginația să o ia razna. Casteel îmi explicase toate lucrurile acestea. Fiindcă un vârcolac nu putea bea sânge asemenea unui atlantian, se

folosea o lamă care să-i extragă esența, printr-o tăietură din apropierea inimii, în mijlocul pieptului, în locul în care simțeam și eu *eather*-ul pulsând nerăbdător. După care se lua sânge din gâtul vârcolacului, pentru că într-un fel specia lor reprezenta un soi de intermediar, făcut să lege durata vieții unui atlantian de sufletul său pereche. În cazul nostru, vârcolacul urma să-și lege durata vieții de a noastră, iar cei doi aveau să-și lege durata vieții de a mea. Mai apoi, se bea sânge din cea mai puternică persoană – cea care avea să conțină esența forței acelei legături.

Eu.

Casteel continua să mă privească, mângâindu-mi obrazul.

– Trebuie să spui cuvintele pe care ți le-am zis, îmi aminti el.

Am tras aer în piept, amintindu-mi cuvintele și ce trebuia să fac.

– Casteel Da'Neer, accepți această Împreunare de bunăvoie? am întrebat, ridicându-mi mâna stângă, ce-mi tremura.

– Da, zise el, luându-mi mâna stângă cu mâna sa stângă.

Păsările tăcură.

Am ridicat mâna dreaptă.

– Kieran Contou, accepți această Împreunare de bunăvoie?

– Da, zise Kieran, cuprinzându-mi mâna dreaptă cu mâna sa dreaptă, ducând mâinile noastre împreunate spre mijlocul pieptului meu, acolo unde se afla și mâna lui Casteel, alături de mâna mea stângă.

Aerul din jurul nostru deveni neclintit.

Odată ce am rostit cuvintele – foarte puține, dar aveam senzația că tot tărâmul le auzise –, esența primitivă se stârni și mai tare, de parcă se trezise și asculta.

– Te iubesc, Penellaphe Da'Neer! șopti Casteel, sărutându-mă. Din clipa asta și până în

ultima clipă.

M-am înfiorat. Cuvintele nu aveau nici o legătură cu Împreunarea.

- Și eu te iubesc, Casteel Da'Neer! i-am șoptit. Din clipa asta până în ultima *noastră* clipă.

Și el se înfioră, ridicând pumnalul. Fără să-și întoarcă privirea și fără să ezite, trecu lama ascuțită peste pieptul său, creștându-și pielea. Sângele apăru imediat. Casteel aruncă pumnalul și se apropie de mine. Faptul că am simțit atingerea trupului său, în timp ce Kieran stătea lipit de spatele meu, iar erecția lui Casteel se împingea în abdomenul meu, mă făcu să mă înfior.

Inima începu din nou să-mi bată cu putere, atât de repede, încât mă miram cum de reușea să mențină un astfel de ritm, în timp ce Casteel își punea mâna dreaptă pe Kieran. Oare Kieran simțea cât de tare îmi bătea inima? Oare Casteel reușea s-o audă?

Kieran își puse mâna stângă pe ceafa lui Casteel, și eram toți trei conectați.

Mă așteptau, și nu trebuia să aștepte prea mult. M-am întins, pulsul meu galopând, în timp ce trupurile lor păreau să se muleze pe mișcările trupului meu, de parcă deveniseră două coloane de sprijin. Ceea ce mi se părea ironic, deoarece în curând eu aveam să fiu cea care urma să-i susțină pe ei.

Mi-am pus gura pe rana lui Casteel, iar el tresări. I-am simțit reacția în tot corpul. Simțeam furnicături în buze. Am început să-i beau sângele.

Parcă nu mai băusem din el de o veșnicie. Sângele lui avea gust de citrice. Am băut, sugându-i pielea, trăgându-i esența în mine.

Casteel gemu, iar trupul său vibra pe sânii mei, vibrația trecând prin mine și ajungând până la Kieran. Casteel își lăsă capul pe spate. Gustul lui - a esenței sale - mă trezi complet.

Mă simțeam de parcă mă prăbușeam în gol. Sângele lui era cald și vâscos, încălzindu-mi și mai tare pielea. Mi-am dat dintr-odată seama că până atunci nu fusesem atentă la efectul sângelui său. Poate că era mai bine așa, pentru că dintr-odată fiecare celulă a corpului meu părea să zvâcnească, iar *eather*-ul începu să-mi pulseze în piept.

– Poppy, gemu Casteel, atingându-mi creștetul cu bărbia. Ajunge!

Îl auzisem, însă continuam să beau, până când locul acela ascuns și găunos din mine începu să se încălzească...

– Dacă nu te oprești, spuse Casteel, încordându-se, s-ar putea ca ritualul să înceteze pe loc, iar noi doi să începem o cu totul alt fel de împreunare.

L-am auzit. Roșind ca reacție la avertismentul lui senzual, mi-am dezlipit cu greu gura de pieptul lui și l-am privit.

Faptul că îl vedeam atât de excitat nu mă ajuta să mă concentrez asupra a ceea ce aveam de făcut. Mi-am coborât privirea, trecându-mi limba peste buza de jos, prinzând ultimul strop de sânge rămas acolo.

Casteel gemu din nou, strângându-mă de mână.

– *Potolește-te!* îmi ordonă. Altfel, Kieran o să înceapă să roșească.

– Da, veni răspunsul destul de confuz al lui Kieran. Fix asta are să se întâmple.

Aveam impresia că doar eu eram cea care roșise, în timp ce m-am dat un pic laoparte, încât Kieran să poată ajunge la Casteel. Poziția făcea ca anumite zone ale sale să intre în contact cu anumite zone ale mele, iar eu încercam să ignor toate astea pe când Kieran începea și el să bea din Casteel.

Soțul meu tresări din nou, iar ochii săi aurii și arzători mă priveau. Abia reușeam să mai respir în timp ce Kieran bea din el, iar Casteel

mă privea, respirând sacadat. La început, mă temeam că nu-și permitea să piardă atât de mult sânge, însă, atunci când mi-am deschis un pic simțurile pentru a ajunge la el, mi-am dat seama că nu era cazul să mă îngrijorez.

Pasiunea lui era asemenea unui uragan, și abia reușeam să-i fac față. Își trase buza peste gingie, dezvelindu-și colții, în timp ce Kieran continua să bea din el. Am simțit o durere dulce trecându-mi prin sâni și ajungându-mi până între coapse. Nările lui Casteel se dilatără, iar el mârâi excitat.

Mă simțeam un pic amețită atunci când Kieran se opri, iar cei doi se întoarseră spre mine, Casteel ajungând în spatele meu. Buzele și gâtul încă îmi erau cuprinse de furnicături, iar senzația începuse să se răspândească prin mine în timp ce-l priveam pe Kieran.

Kieran mă privea adânc în ochi. Am tresărit, observând fâșiile de *eather* din ochii lui. Își întoarse capul într-o parte, expunându-și gâtul. Casteel se aplecă peste mine, încercând să ajungă până la Kieran, și acum ne atingeam cu totul. Fiecare terminație nervoasă a corpului meu reacționează, simțindu-i lipiți de mine într-un mod atât de *necuviincios*. Mai mult ca sigur că simțiseră cum îmi tresălta inima, în timp ce Casteel își înfipse colții în gâtul lui Kieran. Mai mult ca sigur simțiseră tremurul meu destul de indecent, în timp ce îl priveam pe Casteel mușcându-l pe Kieran.

Bându-i sângele.

Nu eram în stare nici măcar să clilesc.

Abia respiram în timp ce priveam gâtul lui Casteel mișcându-se la fiecare înghițitură. Fața lui Kieran se relaxă, iar buzele i se depărtară. Simțeam erecția groasă și pulsândă a lui Casteel atingându-mi partea de jos a spatelui.

Încercam să îmi imaginez cum anume ar fi reușit cineva să nu fie afectat de ceea ce se întâmpla.

Casteel își luă gura de pe gâtul lui Kieran, iar mirosul sângelui său ajunsese până la mine. Esența mi se învâртеjea nebunește în piept, în timp ce Casteel continua să mă strângă în brațe. M-am întins spre gâtul lui Kieran, iar atingerea corpurilor noastre îmi făcu gândurile să o ia razna. Pielea lui... era și mai fierbinte acum și mai fermă. Poate mai subțire. Mi-am pierdut echilibrul. Nu știam de ce. Nu mă simțeam slăbită, însă nu eram prea sigură pe picioare, de parcă eram o săgeată trasă fără vreo țintă anume.

Tremuram în timp ce mi-am lipit gura de gâtul lui Kieran. Sângele lui avea gust de sălbăticie și pădure, complimentându-se în mod surprinzător cu gustul sângelui lui Casteel, iar gândul mă făcu să chicotesc înfundat. Măinile lor mă cuprinseseră. Probabil se gândeau că o luam razna, însă nu mintea era cea pe care nu o puteam controla, ci corpul meu, în timp ce beam din Kieran. Îi simțeam pieptul mișcându-se sacadat peste sâni mei. Greutatea corpului său în timp ce sugeam din esența sa... Ereția fierbinte și tare a lui Casteel ce-mi atingea spatele, respirația lui care îmi mângâia umărul. Gura lui. *Colții* lui îmi împungeau pielea. M-am cutremurat. Nu mai reușeam să-mi controlez abilitățile. Gustul bogat al sângelui său, un gust decadent, se pierdu în amestecul de condimente afumate ce mi se acumulase în gât. Nu știam din partea cui venise, dacă nu cumva dinspre amândoi. Sau poate venea de la mine.

Noaptea părea a trage cu urechea, în timp ce Casteel reuși să mă oprească, mușcându-mă ușor cu colții. Nu mai aveam în interiorul ființei mele locuri înghețate, chiar dacă tremuram, în timp ce Casteel mă răsucea spre el.

Își sprijini fruntea de a mea.

– Ești bine? mă întrebă, respirând greoi.

Am încuviințat din cap, simțind mirosul sângelui lui Kieran în respirația sa.

– Vreau să te aud spunând-o, zise Kieran, care respira la fel de greoi precum Casteel.

– Da, am șoptit, pielea mea fiind cuprinsă de furnicături cauzate de fierbințeala lui Casteel și de sângele lui Kieran, trupul meu pulsând datorită căldurii trupurilor lor. Sunt bine.

– Va trebui să te mușc de două ori, mă avertiză Casteel, iar eu mi-am amintit, în vreme ce degetele mele de la picioare începură să se strângă, cuprinzând iarba umedă și răcoroasă. O să fie... intens.

Kieran mă strânse mai tare de mână.

Casteel mă sărută repede și așteptă să-i dau voie, chiar dacă nu mai era nevoie de așa ceva. Am închis ochii și mi-am lăsat capul pe pieptul lui Kieran, dezvăluindu-mi gâtul lui Casteel.

Pentru o clipă, am rămas nemișcați, iar așteptarea părea prea greu de îndurat.

Casteel se mișcă fulgerător. Am tresărit în clipa în care colții lui mă străpunseră, surprinzându-mă. Chiar dacă îmi doream asta. Pur și simplu, nu aveai cum să te pregătești pentru așa ceva. Melanjul de plăcere atotcuprinzătoare și durere ascuțită era neliniștitor. Însă Casteel nu bău din mine. Își ridică gura și mă mușcă din nou, de cealaltă parte a gâtului. Corpul meu se arcui, iar eu simțeam atingerea trupurilor celor doi, deschizând ochii în clipa în care Casteel începu să bea din partea stângă a gâtului meu.

Kieran făcu la fel, bând din partea dreaptă.

Am țipat, nu de durere, ci ca urmare a intensității senzației stârnite de apăsarea gurile lor asupra gâtului meu. Era prea mult. Brațele mele începură să tremure fără să le pot controla, însă cei doi mă cuprinseseră, și am rămas uniți. Un amalgam de senzații mă cuprinsese asemenea unei ploi torențiale. Întregul meu corp se încordă, până aproape de

punctul în care începea să doară. Sunetul fluxului de sânge din urechile mele se estompă, și mai puteam auzi doar sunetele scoase de cei doi – icnete sălbatice și pline de dorință, în timp ce beau din mine.

Ochii mei se fixară asupra cerului și a stelelor, ce păreau că începuseră să se rotească, devenind din ce în ce mai strălucitoare.

Simțeam că și eu străluceam.

Eather-ul ajunsese la suprafață, o lumină argintie întrepătrunsă de umbre, care ieși din miezul pieptului meu, înfășurându-se în jurul lui Casteel și al lui Kieran, în funii luminoase care ne înconjurau trupurile.

Gurile și limbile lor îmi apăsau gâtul, și nu știam dacă erau conștienți că tocmai ne combinam esențele. Nu credeam că puteau să vadă cum acele funii argintii deveneau din ce în ce mai luminoase. Căldura lor începuse să-mi ardă interiorul, umplându-mi gâtul, pieptul, acumulându-se în miezul ființei mele. N-am mai reușit să-mi controlez abilitățile, iar emoțiile lor se alăturară emoțiilor mele, luându-mă pe sus.

Nu doar gurile lor se mișcau. Și eu mă mișcam. Șoldurile mele se mișcau. Corpul meu se mișca. M-am întors între ei, începând să gem în timp ce sfârcurile se frecau de pieptul lui Casteel, fesele mele împingându-se în șoldurile lui Kieran. Tălpile mele alunecară pe iarbă, iar o coapsă fermă intră între coapsele mele. Schimbarea de poziție mă neliniști. Simțeam coapsa lui Kieran atingându-mă în acel loc în care Casteel mă dezmiardase cu câteva zile în urmă. Tremuram, simțindu-i atingerea.

Acționam fără să gândesc. Fără să mă rușinez. Eram condusă de instinct, în timp ce funiile de energie continuau să ne înconjoare. M-am frecat de coapsa lui Kieran, strângând mâinile celor doi din ce în ce mai tare. Eram copleșită, și, cu toate acestea, îmi doream mai

mult. Gemeam în timp ce ei continuau să-mi bea sângele. Presiunea continua să se acumuleze în mine, iar eu mi-am strâns coapsele în jurul coapsei ce mă atingea în acel loc...

Am strigat, surprinsă, atunci când unul din ei – sau poate amândoi – m-a ridicat. Vârfurile degetelor mele abia mai atingeau pământul. Dintr-odată, nu mă mai frecam de o coapsă, ci de un mădular fierbinte. Încetul cu încetul, am simțit că gurile lor se potoliră și se retraseră de pe gâtul meu, deși eu încă le puteam simți atingerea până în miezul ființei.

Am deschis ochii, văzând că funiile de esență continuau să vibreze în jurul nostru.

Casteel și Kieran gâfâiau încet. În rest, stăteau nemișcați, deși le puteam simți dorința. Un miros condimentat îmi acoperea pielea, iar sângele îmi era la fel de condimentat. Era aproape dureros, însă nici unul din ei doi nu se mișcă. Eu continuam să mă frec de acea coapsă, de acel mădular, devenind din ce în ce mai umedă, fiind conștientă că acum cei doi vedeau coconul argintiu ce ne înconjura. Știam că mă priveau. Că îmi vedeau sânii, șoldurile, fața. Îmi rezemasem capul pe pieptul lui Kieran în timp ce ochi aurii mă priveau. Mă priveau la fel de lacom cum privisem și eu, în timp ce Casteel și Kieran băuseră fiecare din sângele celuilalt, iar o parte ascunsă din mine, una recent descoperită, se bucura de toate acestea – de senzualitate, de libertate și de puterea primitivă.

Cei doi mă țineau în brațe, în timp ce eu continuam să călăresc coapsa și erecția din ce în ce mai umedă. Cei doi nu se mișcau pentru că ajunseserăm în acel punct... O linie. O limită. Dansam de-a lungul ei. Erau acolo cu mine, inimile lor bătând puternic, și știam că ar fi fost ușor să pun capăt momentului. Știam că nu s-ar fi mișcat, că mi-ar fi permis să-mi caut

fără urmă de rușine plăcerea pe care eram pe cale să o simt. Știam că aveau să-mi permită să-i conduc.

Așteptau.

Funiile de esență zumzăiau și se zbăteau în jurul nostru, iar ochii aceia aurii mă priveau. Am încetat să mă mai mișc, și știam că în acea clipă eram cu toții niște scânteii care jucau, vii, pe cale să erupă, devenind nimic mai mult decât foc și carne.

Îmi doream să fiu focul.

Voiam să ard.

– *Da*, am șoptit, iar funiile începură să zvâcnească.

Casteel tremura. Kieran, la fel. Nici unul nu se mișcă timp îndelungat. După care Cas luă mâinile noastre împreunate și le sărută. Kieran făcu la fel cu mâna mea dreaptă. Tremuram.

– Nu te merit, mârâi Casteel și, înainte să-i pot răspunde, mă sărută.

Zeilor!

Sărutul acela nu se asemena cu nici un alt sărut. Simțeam gustul sângelui meu pe buzele lui. Am simțit și gustul lui Kieran în timp ce își afunda limba în gura mea. Bău din mine, în timp ce palma lui aspră îmi mângâie șoldul și talia. Cei doi încă mă țineau de mâini, și nu mai știam care mână mă atinge, însă funiile de energie erau tot acolo. Le puteam auzi sâsâind și învârtindu-se în timp ce o palmă îmi trecu peste abdomen, cuprinzându-mi un sân care ardea să fie atins. Am gemut în gura lui Casteel. Buzele sale îmi sorbiră geamătul în timp ce niște degete găseau sfârscul meu excitat. Casteel își dezlipi gura de a mea doar în clipa în care eram sigură că aveam să leșin și începu să-mi sărute gâtul, trecând peste mușcături, coborând tot mai mult. Limba sa îmi atinge un sân, trecând peste degetele care erau acolo. Geamătul meu se pierdu în geamătul pe care l-am simțit de-a lungul spatelui meu.

Măinile lor se desprinseră de ale mele, dar funiile rămăseseră în jurul nostru, între noi, în noi. Mi-am dus o mână la ceafa lui Casteel. Mi-am trecut brațul pe după brațul lui Kieran, înfigându-mi degetele în bicepsul său. Casteel trase de sfârcul meu întărit, după care îl luă în gură, împreună cu degetul care se afla acolo. Am gemut puternic.

– *Porcule*, icni Kieran.

Casteel râse, după care mârâi, în timp ce corpul meu se arcuia din nou.

O mână mă prinse de șold, îndemnându-mă să mă mișc. Am gemut, simțind carnea tare, alunecând peste erecția înfierbântată. Niște degete îmi mângâiau abdomenul, trecând peste buric și îndreptându-se mai jos. Respiram din ce în ce mai apăsător, în timp ce un deget ajunse în acel punct sensibil aflat între coapsele mele. Degetul continua să se joace acolo, în timp ce Casteel își îndreptă atenția spre celălalt sân al meu.

– N-aș vrea ca ăsta să nu se simtă băgat în seamă, zise el, atingând sânul și ridicându-l spre gura sa.

Mâna lui Kieran rămăsese pe celălalt, umezit după sărutul lui Casteel, iar eu nu știam cine își ținea mâna pe șoldul meu și degetul cui se juca acum cu...

Am țipat de plăcere în timp ce acel deget trecu prin fierbințeala acumulată și intra în mine. Trupul meu ardea în timp ce degetul se mișca la unison cu gura ce îmi cuprinsese sânul. Cu fiecare nouă mișcare a acelei guri, degetul se afunda în mine. Degetele mele strânseseră și mai tare mâna lui Casteel. Unghiile mele intraseră în carnea brațului lui Kieran.

– Zeilor, am zis, gâfâind.

– Începi cumva să te rogi? întrebă Kieran, iar respirația lui era fierbinte, mângâindu-mi gâtul și urmele mușcăturii.

M-am înfiorat.

– Poate, am zis, iar degetul intră și mai adânc, începând să se miște cu repeziciune.

Casteel începu să râdă, ridicându-și privirea. Își trecu limba peste buzele mele.

– Și pentru ce te-ai ruga? mă întrebă Kieran, lipindu-și obrazul de al meu.

– Poftim? am întrebat, în timp ce Casteel mă săruta. Ce-ai spus?

– Te-a întrebat pentru ce anume te-ai ruga, zise Casteel, iar degetului din mine i se alătură un altul. Cred că știu.

Kieran chicoti senzual. Niște dinți îmi atingeau urechea.

– Mai mult ca sigur știi, dar vreau s-o aud pe ea spunând-o, zise Kieran.

– Nu-mi vine să cred că pui întrebări, am gemut în timp ce niște degete mă trăgeau de sfârc, iar altele intrau tot mai adânc în mine. Mai ales tu.

– E singura ocazie în care aş putea pune întrebări, zise Kieran, iar eu am simțit că mă mușcă de umăr. Pentru ce anume te-ai ruga?

– Pentru ceva care să-ți aducă mai multă plăcere decât un deget? întrebă Casteel. Sau două? Sau poate ți-ai dori să simți atingerea unei limbi între coapsele tale minunate?

Sângele meu fierbea.

O limbă fierbinte îmi ostoia durerea din umăr. Poate că fusese limba lui Kieran. Poate că el mă sărutase. Am deschis ochii, însă nu se afla acolo. Casteel era acolo și mă săruta.

Niște degete îmi cuprinseseră fesele, trăgându-mă pe acea coapsă, pe acel mădular. Ambele începuseră să tremure.

– Te-ai ruga pentru un orgasm? întrebă o voce înfierbântată, ce-mi șoptea în ureche.

– Mai mult ca sigur.

– Nu-mi prea sunteți simpatici în momentul ăsta, am zis.

– Nu prea te pricepi să minți, *meyaah Liessa*, zise Kieran. Nu-i adevărat. Aproape pot să gust

cât de mult îți place ce se întâmplă acum.

– E doar egoul tău prea umflat, am replicat eu. Înainte să mai pot spune ceva, cineva îmi trase capul pe spate, sărutându-mă.

– Bănuiesc că vrea doar să te audă pronunțând un cuvânt necuviincios, zise Casteel. El fusese cel care mă sărutase. Mădular. Excitată. Orgasm. I-ai face un hatâr.

– Mai degrabă, am impresia că tu vrei să auzi toate astea din partea mea, am zis, gemând.

– Mai mult ca sigur, zise el, chicotind. Spune-ne ce-ți dorești, Regina mea!

Totul se opri. Degetele. Săruturile. Măinile. Șoldurile mele. Am mormăit, frustrată.

– Ce vrei? mă întrebă Kieran.

Unghiile mele se înfipseră și mai tare în pielea lui, iar el râse.

– Vreau... vreau să am orgasm, am zis. Sunteți mulțumiți?

– Extaziat, admise Casteel.

– Mai mult decât extaziat, adăugă Kieran.

Mi-am plecat capul din nou, iar o limbă îmi intră în gură. Nu mi-am dat seama că mă lăsau la pământ până în clipa în care genunchii mei atinseră iarba umedă. Am deschis ochii, iar funiile luminoase erau tot acolo, înconjurându-ne, atât de strălucitoare, încât noi nu păream nimic mai mult decât niște umbre.

Eram *lacomi*. Măini. Guri. Limbi. Dinți. Colți. Atât de lacomi, iar fierbințeala din sângele meu izbucni în flăcări. Devenisem un foc ce-i cuprinse și pe ei.

Nu mai știam cine mă apucase de șolduri, cine mă săruta, știam doar că ajunsesem lipită de pieptul unuia din ei, în timp ce celălalt se lăsase peste spatele meu. Știam că unul îmi acoperi gura cu a sa, oprindu-mi țipătul de ușurare, atunci când am simțit că eram pătrunsă de mădularul gros și tare, cu repeziciunea cu care fusesem pătrunsă mai înainte de degetele lui Cas. Știam doar că mâna

îmi fusese condusă spre un alt mädular. Orgasmul veni repede, trecând peste mine în valuri. Icnetul subit pe care l-am auzit și felul în care niște mâini mă pironiră îmi dădură de înțeles că nu fusesem singura care ajunsese la orgasm. Mă întinseră pe o parte, sărutată de cel care mă ținea din spate, trecându-mi un picior peste șoldul său, în timp ce celălalt mă poseda fără încetare, până am ajuns din nou la orgasm. Poate că mă pătrunseseră amândoi în acea noapte, pe rând. Sau poate doar unul din ei intrase în mine. Știam însă cine mă întinsese pe spate, în poala cui stătusem, în timp ce un cap cu păr negru se strecura între coapsele mele, lingându-mă și torturându-mă cu gura, gustându-mă până când am simțit că mă fac țândări. Până când am simțit ceva fierbinte improșcându-mi spatele, un orgasm cauzat de mișcările mele frenetice în timp ce eram devorată.

– Ca mierea, murmură Casteel, ridicându-și capul, în timp ce eu simțeam că nu mai aveam oase în corp.

Nici nu-mi aminteam cum ajunsesem în brațele lui Casteel sau cum ajunseserăm toți trei îmbârligați, extenuați, sub funiile luminoase. Am zăcut așa până când funiile din jurul nostru dispărură în carnea noastră, unite de esența, de respirația și de trupurile noastre – din acea clipă până când aveam să ne dăm ultima suflare.

CAPITOLUL 45

Pielea noastră începuse să se mai răcorească în timp ce stăteam întinși pe malul apei, trupurile noastre fiind atinse de razele lunii. Eram încolăciți unul în jurul celuilalt, cu brațele și picioarele încolăcite, iar eu eram atrasă spre Casteel, ca întotdeauna. Obrazul meu se sprijinea pe pieptul său, iar capul lui Kieran stătea pe umărul lui.

Știam că Împreunarea reușise datorită felului în care vibra *eather*-ul în pieptul meu. Acele funii argintii ne conectaseră unul de celălalt, și așa avea să fie până la *final*.

Tăceam în timp ce păsările ciripeau, undeva deasupra noastră, în vârful coroanelor glicinelor. Nu era o tăcere ciudată, ci una firească. Inima lui Casteel bătea constant sub obrazul meu, iar eu simțeam bătăile inimii lui Kieran mângâindu-mi spatele.

Zăcând acolo, înconjurată de căldura lor, simțindu-le mirosul bogat, căutam o urmă de rușine sau de regret pentru că eu fusesem cea care ne ghidase peste acea limită, permițând ca Împreunarea să fie cu mult mai mult. În acele momente liniștite, când inimile noastre băteau la unison și respirațiile noastre curgeau în același ritm, mi-am dat seama că nu aveam de ce să ne rușinăm. Nici unul din ei nu regreta ceea ce se întâmplase. Simțeam doar blândețe și liniște.

Pace.

Le simțeam pacea interioară.

O simțeam pe a mea.

Nu știam dacă ar fi trebuit să mă simt ciudat din cauza a ceea ce se petrecuse între noi. Mi-am dat seama că nu *trebuia* să mă simt neapărat în vreun fel anume. Nu mai conta cum aș fi judecat întâmplarea cu un an în urmă. Conta doar ce simțeam acum. Ceea ce simțeam cu toții. Și simțeam ceva bun. *Normal*.

Frumos.

Casteel se mișcă, întorcându-și privirea spre mine. I-am zâmbit, în timp ce el îmi sărută creștetul. Degetele lui se întrepătrunseră cu ale mele. O parte din mine și-ar fi dorit să putem rămâne pe malul râului, sub glicine, în acel locșor pe care îl construiserăm și care acum ne aparținea doar nouă.

Însă nu puteam să facem asta. Lumea ne aștepta la câțiva pași depărtare, alături de toate lucrurile la care nu-mi permisesem să mă gândesc în timpul ritualului.

Kieran se mișcă, scoțându-și brațul de sub mine și Casteel, iar eu mi-am amintit. M-am întors spre el.

– Mai ai rana aceea pe braț? l-am întrebat.

Kieran își ridică brațul.

– A dispărut, șopti el, întorcându-și brațul pe toate părțile, în timp ce simțeam din partea lui un gust zaharat și acidulat, în timp ce era cuprins de mirare.

Mă simțeam dintr-odată mai ușurată în timp ce-i priveam pielea imaculată.

– Oare înseamnă că Împreunarea a anulat blestemul? am întrebat.

– Nu știu, mărturisi Casteel. Nu vom afla până când Isbeth nu va încerca să dea înapoi și să refuze să ridice blestemul.

– Ceea ce înseamnă că va trebui să i-l aducem pe Malec, am zis, privindu-l pe Kieran.

El încuviință din cap.

– Știu că nu vrei să aștepti ca să afli ce se va întâmpla, îmi zise, și avea dreptate. Însă cred că va trebui să continuăm conform planului.

- Ca să fim siguri, am zis, mușcându-mi buza de jos, în timp ce îmi lăsam din nou capul pe pieptul lui Casteel. Știam că Împreunarea reușise. Văzuserăm cu toții funiile argintii de energie. Rana de pe brațul lui Kieran dispăruse, însă nu puteam fi siguri că Împreunarea anulasă și blestemul primitiv. Vă simțiți altfel? i-am întrebat.

Casteel își dresă vocea.

- Am simțit furnicături, răspunse el.

M-am încruntat.

- Vorbești serios sau doar încerci, din nou, să fii indecent?

- Oare când *nu* sunt indecent? ripostă Casteel, chicotind.

- Are dreptate, zise Kieran, atingându-mi un umăr cu mâna. Dar cred că acum a fost doar parțial indecent. Știu despre ce vorbește. Și eu am simțit furnicături, peste tot corpul.

- Atunci când funiile s-au înfășurat în jurul nostru, zise Casteel, întorcându-și capul spre mine. Le-am simțit în interior. Călduțe.

Am rânjit.

- Și acum? am întrebat.

- Nimic neobișnuit, spuse Kieran.

Casteel îmi mângâie dosul mâinii cu degetul mare.

- Indecent, zise el.

- Deci nimic diferit? am întrebat.

- Nu.

Kieran se ridică, luându-și mâna de pe umărul meu și depunând în locul ei un sărut. Drăgălășenia gestului său mă emoționează. Mi-am ridicat capul ca să-l privesc îndreptându-se spre râu.

- Ce face? am întrebat.

Casteel își ridică brațul, acoperindu-mi umerii, compensând răceala pe care am simțit-o când Kieran plecă.

- Cred că vrea să înoate, zise Casteel.

Kieran chiar asta făcu. Se aruncă în apă, cufundându-se și reapărând la suprafață după o clipă.

– Apa aia e, probabil, destul de rece, am zis.

– E chiar plăcută, spuse Kieran, privindu-ne. Ar trebui să veniți și voi.

Am clătinat din cap.

– Mersi, însă nu-mi prea vine acum să-mi înghețe părțile intime, zise Casteel, în timp ce-mi mângâia umărul.

– Lașilor! exclamă Kieran, îndepărtându-se un pic de mal.

Casteel chicoti.

– Poppy s-ar supăra dacă partea ei favorită din corpul meu ar fi în vreun fel afectată.

Mi-am dat ochii peste cap, în timp ce Kieran izbucnea în râs.

– Ești ridicol, am murmurat.

– Da, dar mă iubești, zise Casteel, întinzându-mă pe spate în timp ce se aplecă peste mine. Mai ales atunci când sunt ridicol.

Mi-am pus mâna pe pieptul lui.

– Așa-i, am zis.

Gropița din obrazul său drept apăru, în timp ce el îmi dădea o șuviță de pe față.

– Cum te simți? mă întrebă. Și nu mă refer la faptul că te furcă ceva în interior.

– Mă simt... ca de obicei, am zis, trecându-mi mâna prin părul său.

– M-ar ajuta mai multe detalii, Regina mea.

– Mă simt bine. Nu regret nimic, am zis, mângâindu-i chipul și gropița. Nu mă simt rușinată. Mă bucur că am făcut Împreunarea. Mă rog să fi funcționat, și... și mi-a plăcut totul legat de ritual.

Ochii lui Casteel mă priveau cu atenție.

– Mă bucur să te aud spunând asta.

– Credeai că am să regret?

– Nu, sau cel puțin speram că n-ai să regreti, zise el, șoptindu-mi în timp ce-mi mângâia maxilarul. Să te gândești la ceva, să treci prin

acea experiență și să *simți* ce vine după sunt trei stări complet diferite.

Avea dreptate.

– Dar tu? l-am întrebat.

– Părerea mea? Mă sărută pe nas. De ce mă întrebi ceea ce știi deja?

M-am îmbufnat.

Casteel chicoti.

– Mă simt onorat, *meyaaah Liessa*. Îmi sărută colțul buzelor. Uimit. Ușurat. Ales. Da, mă simt ales. Iubit. Îmi mușcă încet buza de jos, înfiorându-mă. *Intrigat*. Își ridică privirea, clipă în care și cealaltă gropiță a sa își făcu apariția. Dar să revenim la furnicături. Îmi mângâie brațul, trecând peste curbura sânelui meu cu vârfurile degetelor. Mai simți furnicături?

– Ca de fiecare dată când mă atingi, i-am zis.

– Știam, murmură el, sărutându-mă din nou. De data aceasta, sărutul fu mai prelung și mai senzual. Mă gândesc să mă joc cu soarta și să-mi pun în pericol părțile alea mai sensibile ale corpului meu sărind în apă. Vii și tu?

Am clătinat din cap.

– Rămân aici.

– Sigur?

– Da. Atunci când ezită, l-am împins în joacă. Hai, du-te!

L-am sărutat din nou, și, dată fiind căldura pe care o simțeam, m-am gândit că poate ar fi trebuit să sar și eu în apa înghețată, ca să mă pot răcori. Casteel se ridică, luând de pe jos una dintre mantiile aruncate într-o parte. Ingenunche, făcându-mi semn să mă ridic puțin. În timp ce mă conformam, îmi acoperi umerii cu mantia.

– Apropo, zise el, cuprinzându-mi bărbia cu degetele, ești foarte frumoasă așa, înfășurată în nimic altceva decât o mantie. La fel de frumoasă ca atunci când porți mătăsuri alese sau doar pantaloni și tunică. Cât despre felul în care te-ai mișcat între noi în noaptea asta? Felul

în care ni te-ai oferit? zise el, iar eu am tresărit. Felul în care esența ta a ieșit din tine și ne-a înconjurat? Ne-a pătruns? M-a pătruns? M-am simțit demn de un asemenea cadou.

Ochii mi se umplură de lacrimi în timp ce mă sărută. Nu puteam să vorbesc în timp ce el se ridică, iar eu l-am privit intrând în râu. Încercând să alung lacrimile, mi-am tras mantia sub bărbie. I-am privit pe Casteel și pe Kieran stând în apa ce le ajungea până la talie, sperând că știau că ambii fuseseră demni de ceea ce se întâmplase.

Speram să știe că mă simțeam foarte norocoasă.

M-am înfășurat mai bine în mantie, ignorând faptul că acel pustiu reapăruse în mine, asemenea unui musafir nepoftit, rugându-mă zeilor adormiți să fiu demnă de ei.

M-am trezit la răsărit, în brațele lui Casteel. Nu mult după aceea, mă întinse pe spate, și ne-am apropiat încet, sărutându-ne și explorându-ne corpurile de parcă am fi avut tot timpul din lume.

Nu era deloc așa.

Timpul se scurgea, însă, în vreme ce razele soarelui intrau încetul cu încetul în încăpere, ne bucuram de bătăile inimii celuilalt.

– Când ai de gând să stai de vorbă cu tatăl tău? l-am întrebat, ridicându-mă în capul oaselor, cu ochii încă închiși, în timp ce Casteel trecea peria prin părul meu.

– Curând, îmi zise.

Am ridicat dintr-o sprânceană.

– În câteva ore plecăm spre Templul Oaselor, așa că sper că ai de gând s-o faci cât mai curând.

– Promit, îmi zise el, încercând să-mi descâlcească părul cu blândețe. Cum reușești să-ți încâlcești părul în halul ăsta?!

Am pufnit.

- M-am întrebat și eu de o mie de ori același lucru.

Râsul său era blând și dulce, iar eu am zâmbit, bucurându-mă de el la fel de mult precum Casteel. Se liniști în timp ce reușea să-mi descâlcească părul, concentrându-se apoi asupra unei alte porțiuni.

- Tatăl meu nu are să fie deloc bucuros atunci când o să afle ce anume am decis, zise.

Avea dreptate.

După ce reveniserăm de pe malul Râului lui Rhain, petrecusem dimineața zilei următoare în pat, dormind... câteodată. Până la urmă, am reușit să devenim responsabili. Ne-am întâlnit cu generalii ca să discutăm în detaliu planurile. Eu și Casteel deciseseam că trebuia să le aducem anumite lucruri la cunoștință.

Nici unul din noi nu știa ce plănuia Isbeth cu adevărat sau ce anume putea să facă, și, pentru că eram foarte aproape de a-mi încheia Sacrificiul, nu eram deloc infailibilă, oricât de greu îi era lui Casteel să recunoască asta. Aș fi putut fi rănită grav sau chiar mai rău. Ceea ce însemna că nu mai aveam să fiu singura afectată, deoarece acum eram legată de Casteel și de Kieran.

Simplul gând că o asemenea catastrofă s-ar fi putut întâmpla îmi întorcea stomacul pe dos. Însă trebuia să accept că era o posibilitate. Ceea ce însemna că trebuia asigurată o continuitate a conducerii. Din fericire, stabilisem deja asta.

Vonetta *era* regenta Coroanei.

Dacă eu și Casteel n-am fi fost în stare să domnim, Vonetta ar fi urcat pe tron. Trebuia să rămână sănătoasă și întreagă pentru ca asta să se poată întâmpla. Așadar, eu și Casteel ne-am folosit autoritatea pentru a-i ordona Vonettei să rămână în Padonia alături de 50 000 de soldați. Desigur, nu fusese deloc fericită să primească un asemenea ordin, dar, atunci când îi înțelesese însemnătatea, fusese aproape

copleșită, arătând deodată de parcă avea nevoie să stea jos.

Nu fusese șocată că s-ar fi putut ivi ocazia ca ea să domnească peste Atlantia. O șocase motivul pentru care așa ceva s-ar fi putut întâmpla.

Casteel și-ar fi folosit autoritatea chiar și atunci când venea vorba despre tatăl său, după cum observase și Kieran atunci când îi zisese răm ce decizie luaserăm.

– Am terminat, zise Casteel, așezându-mi părul pe umăr, aplecându-se și sărutându-mă pe gât.

– Mulțumesc!

– Cu plăcere, îmi zise, coborând din pat cu o grație pe care eu nu aveam s-o dobândesc niciodată, nici chiar ca Primitivă.

I-am privit pieptul și abdomenul sculptat, în timp ce îmbrăca tunică neagră pe care o purta pe sub armură, bucuroasă să observ că trupul i se mai întremase. În câteva zile avea să ajungă din nou la greutatea optimă. Era chiar miraculos efectul sângelui meu asupra lui.

Se întoarse spre mine în timp ce se încălța cu cizmele.

– Mă duc să vorbesc cu tatăl meu chiar acum, îmi zise.

– Vrei să vin cu tine? l-am întrebat.

Casteel clătină din cap.

– Ar fi mai bine dacă n-ai veni, îmi zise. Mă privi în timp ce își lega curelușele cizmelor. Probabil va vorbi despre lucruri pe care el și mama ar fi trebuit să mi le spună acum multă vreme. După care, dacă ai fi cu noi în încăpere, te-aș privi, gândindu-mă la cât de diferit ar fi stat lucrurile dacă am fi știut adevărul cu mult înainte, și mi-ar veni să-i trag un pumn.

– Să nu-ți lovești tatăl, Casteel!

El rânji și începu să-și lege curelușele celeilalte cizme.

– Îmi ordoni, Regina mea?

– N-ar trebui să fac una ca asta.

– Însă?

– Da.

Se aplecă și mă sărută.

– Kieran o să fie cu mine. Nu mă va lăsa să-l pocnesc pe tatăl meu.

Amintindu-mi că vârcolacul îl lăsase de multe ori pe Casteel să-și pocnească fratele, nu eram prea sigură că ar fi făcut mare lucru în acest caz.

– Ne întâlnim în sala de primire? mă întrebă Casteel, atingându-mi obrazul.

Am încuviințat din cap, sărutându-l prelung, dorindu-mi să fi avut mai mult timp de petrecut împreună. După ce Casteel plecă, mi-am legat părul în coadă și m-am ridicat din pat, îmbrăcându-mă aproape ca el. Purtam niște colanți groși ca niște pantaloni, în care am băgat cămașa neagră, alegând o vestă cu brocart auriu. Mi-am legat teaca pumnalului din os de vârcolac de coapsă, zâmbind în timp ce mă gândeam că Isbeth ar fi considerat această ținută nedemnă de o Regină. Nu mi-am pus armură și nici n-am scos coroana din cutie. Aveam s-o fac mai încolo. Părăsind încăperea, am trecut pe la bucătărie, de unde am înșfăcat o brioșă, apoi am mers afară, lăsându-i lui Casteel suficient timp ca să stea de vorbă cu tatăl său.

L-am văzut pe Thad stând cocoțat pe zidul ce domina grajdurile, cu aripile lipite de corpul său îngust, negru-marونیu. I-am urmat privirea vigilentă, iar inima îmi tresăltă.

Terminând brioșa, am traversat curtea năpădită de vegetație și am intrat în grajduri. Înăuntru se aflau doar câțiva cai, majoritatea fiind împreună cu soldații care-i îmbrăcau în armură. M-am oprit să-i dau lui Setti un cub de zahăr și să-l mângâi înainte să mă îndrept spre partea din spate a grajdurilor. Fânul scrâșnea sub pașii mei în timp ce coteam.

Sicriul de lemn al lui Malec rămăsese în căruță, lângă ieșirea din spate. Mai multe oase lunguiețe și albe zăceau peste capacul sicriului, și am observat că pintenii de os fuseseră înfipti în lemnul sicriului.

Mă străbătu un fior. Sicriul. Prezența lui Malec. Afecta aerul din jur, răcindu-l. Mi se făcu pielea de găină. M-am apropiat, ținându-mi respirația asemenea unui copil prostuț, lipindu-mi palma de sicriu.

Lemnul era *cald*.

Mi-am retras mâna, atingându-mi pieptul, acolo unde *eather*-ul zumzăia, iar acel loc înghețat din interiorul ființei mele începu să se simtă dureros.

Oare lemnul în care aveam să fiu întemnițată, dacă era cazul, urma să fie rece?

Am oftat, neliniștită de gândurile sumbre ce mă cuprinseseră. Nu aveam să am aceeași soartă ca Malec...

Auzind pe cineva călcând pe fân, m-am întors brusc, scoțându-mi pumnalul din teacă.

Malik se afla pe coridorul dintre boxe, surprins.

– Agitată? mă întrebă.

– Aș zice, mai degrabă, precaută, am replicat, coborând pumnalul, fără să-l bag însă înapoi în teacă. Nu îl însoțea nimeni. Ai venit aici de unul singur?

– Știu că n-ar trebui să fiu aici, zise și zâmbi, semănând foarte mult cu Casteel în acele clipe, ceea ce mi se părea un pic bizar. Sunt însă foarte priceput să mă aflu acolo unde n-ar trebui să fiu.

– Da, am încuviințat.

– Sunt sigur că Naill își va da curând seama că nu sunt la mine în celulă – scuze, la mine în cameră, zise el.

L-am privit apropiindu-se.

– Ce cauți aici? l-am întrebat.

– Am văzut pe geam că te îndreptai spre grajduri, îmi zise, oprindu-se în spatele căruței, atingând și el sicriul.

Nu reacționează la faptul că acesta era cald, ceea ce mă făcu curioasă.

– Ți se pare cald? l-am întrebat.

El clătină din cap.

– Ție așa ți se pare? mă întrebă.

Voiam să-i răspund, însă, în loc de asta, am ridicat din umeri.

– Sper că nu te afli aici ca să-i faci ceva, în încercarea de a ne opri să ne ducem planul la îndeplinire, i-am zis.

Malik râse.

– Nu pot spune că nu mi-a trecut prin minte.

– Ai risca viața lui Kieran? l-am întrebat, stomacul întorcându-mi-se pe dos, pentru că uram – categoric *uram* – faptul că trebuia să așteptăm să vedem dacă Împreunarea reușise să alunge blestemul sau urma să avem nevoie de ajutorul lui Isbeth pentru a-l anula.

– Mi-au trecut tot felul de lucruri prin minte, adăugă el. Însă prefer să nu fiu ars de viu de un dragonin.

– N-ar trebui să fie singurul motiv care să te oprească.

– Așa-i. Înainte, lucrurile n-ar fi stat astfel, zise el, iar eu știam că se referea la perioada de dinainte să fie luat prizonier de către Coroana de Sânge. Însă nu mai sunt aceeași persoană ca atunci, zise el, iar eu i-am simțit gustul tristeții acumulându-mi-se în gât.

– Ai ajuns genul de om care ar alege să sacrifice persoanele care țin la el?

Gura i se strâmbă într-un zâmbet zeflemitor.

– Tu pe cine ai fi fost în stare să sacrifici pentru libertatea lui Casteel? mă întrebă.

– N-am sacrificat pe nimeni, am ripostat.

Malik mă privi.

– Chiar așa?

M-am încordat.

– Am să-l eliberez pe tatăl meu.

Trecu un moment prelung de tăcere între noi.

– Știm amândoi că, dacă ai fi avut de ales, l-ai fi ales pe Casteel. Privi sicriul. Ca să fiu sincer, mă bucur să știu asta. Casteel merită pe cineva care ar fi în stare să dea foc țărâmului de dragul lui.

– Tu nu ai face la fel?

Râse sec.

– Vorbești serios?!

Îi studiam trăsăturile frumoase, pe care se citea detașarea.

– Ai suferit decenii de chin de dragul lui Millicent. Ea n-ar face, oare, la fel pentru tine? l-am întrebat.

Malik râse din nou, de data aceasta cu sinceritate.

– Nu. Ea cred că mai degrabă mi-ar da foc mie, nu țărâmului.

Eram surprinsă.

– Ai spus că sunteți suflete-pereche...

– Da, admise el, întorcându-se spre mine. Dar ea nu știe asta.

Eram dintr-odată confuză, amintindu-mi că-mi spusese la un moment dat că de dragul ei făcuse lucruri groaznice de care ea nu avea să afle niciodată.

– Cum de nu știe?

– Pur și simplu, nu știe.

– Dar, atunci, tu de unde știi?

Își lăsă capul într-o parte.

– Pui cam multe întrebări.

– Mi s-a mai spus asta.

– Și ți-a mai zis cineva că ăsta-i un semn de inteligență?

– N-a fost nevoie, am replicat. Știam deja.

Malik zâmbi.

– Pur și simplu, știu, și gata, zise el.

Simțind că nu aveam să aflu mai multe de la el legat de acel subiect, am ales să-l întreb și alte

lucruri în privința cărora eram curioasă.

– Crezi că Millicent o să fie acolo atunci când ne vom întâlni cu Isbeth?

Umerii săi se încordară.

– Zeilor, sper că nu. Însă probabil că va fi. Va insista ca Millicent să fie cu ea.

Mi-am mușcat buza de jos în timp ce priveam lanțurile de os.

– De ce n-a încercat Millicent s-o oprească?

– Ce te face să crezi că n-a încercat? mă întrebă Malik. Ai văzut de ce e în stare Isbeth. Millie e puternică, însă nu e semizeu.

Avea dreptate, însă...

– Atunci, de ce n-a încercat să măucidă? am întrebat. Crede că sunt Vestitoarea, nu-i așa? A avut o ocazie, așa cum și tu, la rândul tău, ai avut una – mai ales că pe atunci eram doar un copil.

– Millie n-a încercat niciodată să se convingă că ar putea ucide un copil sau pe propria soră, zise Malik ținându-mă cu privirea. Nu e malefică, în ciuda faptului că e fiica lui Isbeth.

Aparent însă, cei doi mă considerau pe mine malefică.

– Și tu? Ai fost destul de malefic încât să te crezi în stare să ucizi un copil, am zis.

– Am fost destul de disperat, recunosc Malik. Destul de labil, încât m-aș fi alăturat oricărui scop.

Mi-am amintit ce-i spusese Casteel.

– Și vârcolacul de care erai legat? Preela? Ce s-a întâmplat de te-a marcat atât de tare?

– Jalara a ucis-o în fața mea, zise el sec, iar eu am crezut pentru o clipă că jalea ce mă cuprinsese îmi aparținea. N-a făcut-o repede și nu i-a oferit o moarte demnă. Felul în care s-au comportat cu ea – el și ceilalți – înainte să... Malik se întoarse spre mine. Nu trebuie să întrebi ce i-au făcut. O parte din ea e cu tine acum. Ții acea bucată din ea în mână chiar acum.

Încet, am privit pumnalul din piatră de umbră, cu mânerul din os de vârcolac ce nu se încălzea niciodată sub atingerea mea.

– Nu se poate, am zis.

Malik tăcu.

L-am privit.

– De unde știi una ca asta? l-am întrebat.

– Am văzut fiecare pumnal făcut din oasele ei. N-am să uit niciodată cum arată.

Mâna începuse să-mi tremure.

– Pumnalul a fost un cadou pentru Coralena, care la rândul ei i l-a făcut cadou lui Leopold, zise el, un mușchi zbătându-se sub tâmpla lui. Sunt curios să aflu cum anume a ajuns în posesia ta.

– Vikter mi l-a dăruit, am șoptit. Și el era un *viktor*.

Malik zâmbi slab.

– Mi se pare că așa a vrut *soarta*, nu-i așa?

Casteel

De la fereastra sălii de primire, priveam soldații călărind înspre zidul orașului pentru a se alătura armatelor aflate în afara porților Padoniei.

200 000 de bărbați și femei se pregăteau să pună capăt războiului. Gata de luptă. Pregătiți să-și sacrifice viața. Greutatea loialității și a determinării lor îmi apăsa pieptul și umerii mult mai mult decât armura pe care o purtam.

Kieran se apropie de mine, atingându-mi umărul cu al său. M-am uitat la el. Era îmbrăcat în haine de culoare neagră, tivite cu aur, însă nu își îmbrăcase armura. Își tunsese vârfurile părului de ultima oară când îl văzusem. I-am privit brațul unde fusese tăietura. Împreunarea funcționase. Chiar dacă fuseserăm tot timpul foarte apropiați, niciodată inimile noastre nu bătuseră la unison ca acum. Oare reușise Împreunarea să rupă blestemul?

Inima lui tresăltă odată cu a mea. Mă privi.

– Oare vreau să știu la ce te gândești?

M-am întors cu spatele la fereastră.

– Mă gândeam că mi-aș dori ca toți soldații ăștia să apuce să vadă tărâmul pe timp de pace. Nu mințeam. Dar știu că nu va fi așa.

El încuviință din cap.

– Am să-ți spun ce i-am zis și lui Poppy, dar mă gândesc că știi deja, deoarece mi-ai spus exact același lucru atunci când am plecat din Atlantia pentru prima oară împreună cu tine.

Știam la ce se referea.

– Nu poți salva pe toată lumea, însă îi poți salva pe cei pe care îi iubești. Cum a reacționat Poppy când i-ai spus asta?

Kieran zâmbi.

– Ești aici, nu-i așa?

– Și tu la fel.

– Așa e, zise, apoi tăcu pentru o clipă. L-am chemat pe tatăl tău, după cum mi-ai cerut. E pe drum. Intenționezi să-ți folosești autoritatea în fața lui?

Am încuviințat din cap.

– N-are să-i convină.

– Știu, însă va trebui să accepte situația. Am tras adânc aer în piept și m-am întors, în timp ce tatăl meu intra în sală alături de Lord Sven, ținându-și sub braț coiful de care nu mai urma să aibă nevoie.

– M-ai chemat? mă întrebă tatăl meu, iar ridurile din colțul ochilor săi păreau mai adânci decât cu o zi în urmă.

Mi se părea ireal că eu eram cel care îl chema în audiență pe tatăl meu.

Kieran se întoarse, stând umăr lângă umăr cu mine.

– E ceva ce n-am apucat să vorbesc cu tine ieri, i-am zis tatălui meu.

Tatăl meu își înclină capul, însă ochii lui Sven, ce începură să se îngusteze, îmi dădeau de înțeles că el bănuia ce urma să zic. Maxilarul i se încordă, însă încuviință cu repeziciune din cap, fără ca tatăl meu să observe.

– Eu și Regina... am început, iar tatăl meu se încordă auzindu-mă folosind titulaturile formale. Fiind rege atâta vreme, știa că ceea ce urma să zic nu lăsa loc de discuții. Am decis că, fiindcă Netta va rămâne în Padonia ca regentă, va trebui să aibă alături niște lideri experimentați.

Obrajii tatălui meu se înroșiră.

– Cas...

– Cineva în care armatele rămase în urmă și populația Atlantiei să se poată încrede, am continuat, vocea mea înăsprindu-se în timp ce îl priveam. Cineva pe care regenta să se poată bizui în cazul în care eu sau Regina nu am mai fi în stare să domnim.

Tatăl meu oftă, iar obrajii săi deveniră palizi.

– Știi că s-ar putea întâmpla așa ceva, i-am zis. Uram să recunosc, însă era o posibilitate. Poppy nu-și încheiase Sacrificiul. Teoretic, încă era o zeiță, iar zeii erau mult mai ușor de ucis decât Primitivii. Dacă ea ar fi fost ucisă, eu și Kieran i-am fi urmat imediat.

Eu oricum m-aș fi sacrificat, chiar dacă n-am fi făcut Împreunarea.

– Așa este, s-ar putea întâmpla, admise tatăl meu. Însă mai e și Jasper care ar putea s-o ajute pe Netta.

– Jasper n-a condus niciodată armate, zise Sven. E adevărat că populația Atlantiei are încredere în el, însă nu ar fi în stare să conducă armatele rămase.

Un mușchi zvâcni la tâmpla tatălui meu.

– Iar tu crezi că eu sunt demn de o asemenea încredere? mă întrebă el.

M-am încordat.

– Cred că ai reuși s-o ajuți pe regentă să ia cele mai bune decizii pentru regat și că nu vei fi destul de nesăbuit încât să repeți greșelile făcute.

Tatăl meu îl privi pe Kieran.

– Sfetnicul vostru ar trebui să rămână...

– Dacă vom fi înfrânți pe câmpul de luptă, Kieran nu va putea să o ajute pe regentă, l-am întrerupt eu.

În ochii tatălui meu apăru o lucire ce dădea de înțeles că pricepuse – și o urmă de ușurare. Înțelegea la ce mă refeream și înțelegea și că eu și Kieran aveam să fim mai protejați pe câmpul de luptă.

– Așadar, eu voi rămâne aici, în timp ce ambii mei fii pleacă la luptă? mă întrebă el.

– Da, am zis. Așa e și firesc.

Tăcu pentru un moment prelung, după care suspină.

– Dacă așa îmi ordoni, mă voi supune.

Mi-am lăsat capul într-o parte.

– Nu ai de ales, i-am zis.

Umerii i se încordară.

– Spune-mi ceva, ca de la fiu la tată. Această decizie a fost luată doar datorită încrederii pe care o are poporul în mine și experienței mele?

Eu și tatăl meu aveam multe de discutat odată ce războiul se sfârșea. Și, chiar dacă ne pregăteam pentru posibilitatea de a da greș, o făceam doar pentru că era necesar ca un rege și o regină să gândească responsabil. Deși credeam cu toată ființa mea că nu avea să se ajungă în acea situație. Cu toate acestea, am zis ceea ce trebuia zis.

– Tu ești cel care m-a învățat că nu am cum să salvez pe toată lumea. Însă îi pot salva pe cei pe care îi iubesc.

Poppy intră împreună cu Tawny și Vonetta la scurt timp după ce întâlnirea cu tatăl meu se încheiase, însă eu am devenit conștient de prezența ei când mi-am simțit inima tresăltând. Nu știam dacă asta se datora lui Kieran sau mie. Pentru că și el se holba la ea, la fel ca mine.

Coadă ei de păr de culoarea vinului îi zăcea peste armura ce îi cobora de la umeri până la șolduri. Avea, de asemenea, piese de armură ce-i protejau coapsele și tibiile. I se vedea mânerul sabiei atârnat la șoldul stâng. Armura ei nu ieșea cu nimic în evidență – și nici mantia albă ce-i acoperea spatele. Nici un fel de însemne speciale sau de înflorituri, în afară de blazonul atlantian ce-i fusese pictat pe platoșă, așa cum apărea pe fiecare armură a armatelor noastre.

Cu toate acestea, nimeni nu părea atât de puternic și de impunător ca ea.

Poppy arăta ca o zeiță a războiului – ba nu, ca o *zeiță primitivă* a războiului.

Stomacul îmi fu cuprins de un vârtej de dorință înfierbântată, în timp ce o priveam înaintând pe lângă unul dintre pereții sălii. Sentimentul era la fel de puternic ca valul de respect ce mă cuprinsese. Fiecare pas pe care-l făcea demonstra încrederea nu doar a unei Regine, ci și a unui soldat, unul care, asemenea soldaților ei, era pregătit să lupte până la moarte.

Colțurile buzelor i se arcuiră un pic în sus, în timp ce mă privea, iar cicatricea de pe obrazul ei deveni mai roșie. Nu încercam să ascund ceea ce simțeam. Voiam să știe că mi se părea uluitoare în timp ce veneam în întâmpinarea ei.

I-am luat mâinile între ale mele și mi-am plecat gura spre urechea ei, șoptindu-i:

– Vreau să te posed în timp ce ești îmbrăcată în armura asta. Oare crezi că reușim să facem cumva să fie posibil una ca asta?

Ea tresări, făcându-mă să zâmbesc.

– S-ar putea să nu fie prea confortabil pentru tine, îmi zise.

– Ar merita, am replicat, sărutându-i cicatricea de pe tâmplă, îndreptându-mă de spate. Am vorbit cu tatăl meu.

Obrajii ei începură să revină la culoarea obișnuită, însă inima continua să-i bată cu putere – la fel ca și a mea și ca a lui Kieran.

– Cum a primit veștile?

– Atât de bine pe cât era de așteptat, am zis, privind cutia de trabucuri pe care o aducea Netta.

– Mai bine decât am crezut, admise Kieran, apropiindu-se.

O trase pe Poppy de coada împletită, iar ea rânji către el.

– Sper ca așa să fie, zise Netta. Pentru că eu va trebui să am de-a face cu el în viitorul apropiat.

– Ce ții în cutia aceea? am întrebat-o.

Tawny ridică dintr-o sprânceană.

– Mă întrebam același lucru.

– Coroanele, zise Netta, întinzându-mi cutia. Poppy a plecat fără ele. Nu știu sigur dacă pur și simplu a uitat sau a făcut-o intenționat.

Poppy ridică din umeri.

– O, zise Tawny, ochii ei mărimdu-se, iar eu am reușit să observ cum un pic de culoare începuse să revină în privirea ei. Eu încă n-am apucat să văd coroanele.

Am ridicat capacul cutiei, iar Tawny icni. Oasele aurite se aflau acolo, strălucind în lumina soarelui ce intra prin fereastră.

– Sunt minunate! exclamă Tawny, privind-o pe Poppy. Aș purta o asemenea coroană zi și noapte. Chiar și în pat.

Am ridicat dintr-o sprânceană, dându-mi seama că nu făcusem dragoste cu Poppy în timp ce purta coroana. Un zâmbet îmi apăru încet pe buze. Poppy se uită urât la mine.

Kieran oftă.

– Fără să vrei, i-ai dat idei lui Cas, zise el.

– Sunt curioasă, replică Tawny, în timp ce eu ridicam o coroană din cutie.

– Ba nu, nu ești, interveni Poppy fulgerător.

– Stai așa, am murmurat și i-am pus coroana pe cap. Perfect.

Tawny o privea pe Poppy în timp ce lua cealaltă coroană din cutie.

– Sunt făcute din oase adevărate? întrebă Tawny.

– Da, am zis.

– Chiar așa? întrebă Tawny, care dintr-odată nu mai părea atât de îndrăgostită de coroane.

Poppy se strâmbă în timp ce eu îmi plecam capul.

– Încerc să nu mă gândesc la asta prea des, recunosc eu.

– Ale cui sunt oasele? întrebă Tawny.

– Cred că nimeni nu știe răspunsul la această întrebare, zise Kieran. Știm doar că nu sunt oasele unor zeități. Unii cred că sunt oasele unui zeu.

– Sau a unui Primitiv, zise Netta. Dar își dezvăluie înfățișarea adevărată doar atunci când sunt purtate de o zeitățe sau de un zeu. Sau de un Primitiv.

Poppy îmi așează coroana pe cap.

– Poftim, șopti ea, cu ochii lucind în timp ce mâinile ei rămaseră o clipă locului. Ochii ni se întâlniră, și mi se păru că tot tărâmul dispăru în acea clipă. Acum, e perfect.

Eram dintr-odată emoționat. Nu datorită coroanei pe care o purtam, ci datorită mâinilor care o așezaseră acolo.

Se auzi o trâmbiță răsunând în afara zidului. I-am atins obrazul lui Poppy, după care am lăsat-o în compania lui Tawny și a Nettei, înainte să trebuiască să se despartă de ele. Tatăl meu își făcu din nou apariția, alăturându-li-se Nettei și lui Tawny în timp ce ieșeam în curte, îndreptându-ne spre caii care ne așteptau. Naill și Emil erau și ei acolo, împreună cu vârcolacii. Armăsarul gri ce se afla lângă Setti era din spița acestuia. Phobas fusese numit după armăsarul de luptă al zeiței păcii și a răzbunării. Eram surprins să-l văd, dar știam că avea să fie un cal foarte bun pentru Poppy.

Se auzi o altă trâmbiță, iar stindarde cu alb și auriu se ridicară de-a lungul drumului ce ducea spre porțile Padoniei și dincolo de acestea. Noi trei ne-am oprit în capătul scărilor. Vârcolacii își plecară capetele, în timp ce un murmur jos se auzea venind dintre glicine. Fără să mă pot opri, am privit în sus. Patru umbre treceau peste rândurile soldaților, în timp ce Poppy

ajunse între noi, luându-mă pe mine și pe Kieran de mână.

– Din sânge și cenușă, am strigat, ridicând mâna mea împreună cu a lui Poppy. Oamenii repetară cuvintele ce reverberară prin oraș și prin valea din împrejurimi.

Poppy mă privi, după care se întoarse spre mulțime, ridicând mâna lui Kieran.

– Ne-am ridicat!

Poppy

Călătoria de două zile până la Templul Oaselor, ce se desfășura printr-o porțiune îngustă a Pădurii Sângerii, era, în mare, lipsită de dificultăți. Fuseseră câteva atacuri ale Temuților, însă fuseseră respinse cu repeziciune, deoarece ni se alăturaseră generalul Murin și soldații săi, împreună cu divizia lui La'Sere, care veniseră din Podul Alb și din Trei Râuri.

Armatele noastre își ridicară tabăra în afara Pădurii Sângerii înainte de lăsarea nopții, iar în timp ce luna lumina cortul nostru, Casteel începu să bea sânge dintr-o venă a gâtului meu. Primisem din partea lui asigurări că se recuperase, așa că și eu am început să beau dintr-o tăietură pe care și-o făcuse pe piept. Actul atât de intim devenise unul firesc, așa că nu am ezitat când el îmi conduse buzele spre locul în care sângera.

Gustul lui...

Ca întotdeauna, era bogat, semănând cu al citricelor, încălzindu-mi venele și acel spațiu găunos din interiorul ființei mele. Se mișca deasupra mea și mai apoi mă pătrunse, șoptindu-mi numele. Am adormit în brațele lui și m-am trezit în mijlocul nopții, dezorientată din cauza visului pe care-l avusesem. Îmi aminteam doar frânturi din el. Văzusem spatele unei femei care purta o coroană de diamante

negre. Avea părul argintiu și stătea pe un tron asemănător cu cel pe care-l văzusem în Templul lui Nyktos. Femeia *plânsese*. În spatele său se afla un bărbat cu părul de culoarea nisipului. Ceva la el îmi păruse familiar. Dăduse să se întoarcă și rostise un singur cuvânt. Însă mă trezisem înainte să-i pot vedea fața.

Tristețea visului se strânse în gâtul meu asemenea aromei unei beri acre. Femeia aceea... era Consoarta. Știam asta. Iar bărbatul...

Îmi dăduse *senzația* că era Vikter.

Chiar dacă era un *viktor*, de ce îl văzusem alături de Consoartă? Nu avea logică. Mi-am dat încetul cu încetul seama că pătura ajunsese sub mine și am devenit conștientă de căldura pe care o simțeam din față și din spate. Gândurile legate de acel vis ciudat dispărură.

Îmi cuibărisem obrazul în căușul umărului lui Casteel, fiind încolăcită cu el de parcă era un soi de ursuleț, peste care îmi pusesem un picior, în vreme ce unul din brațele sale era în jurul taliei mele. Mă ținea strâns, de parcă până și în somn îi era teamă că aveam să mă îndepărtez de el.

Dar el nu era singura sursă de căldură.

Am tras adânc aer în piept, simțind miros de mirodenii, pin și cedru, ce-mi aducea aminte de noaptea cufundată în ceață petrecută în munții Skotos.

Kieran dormea în spatele meu.

Nu știam când ni se alăturase, însă își trecuse piciorul printre picioarele mele, iar brațul îi zăcea mai jos de șoldul lui Casteel. Am deschis ochii. În lumina lunii ce trecea prin pânza cortului, am văzut că mâna mea și a lui Kieran zăceau pe abdomenul lui Casteel.

Eram strâns lipiți unul de celălalt. Simțeam respirațiile lor adânci și line, fiind sigură că, dacă m-aș fi concentrat îndeajuns, aș fi auzit cum și inimile noastre băteau la unison.

Știam, așa cum știusem și în munți, că eu și Kieran ne îndreptaserăm spre Casteel. El avea propriul câmp gravitațional, la care noi reacționam în somn. La fel ca în noaptea aceea, nu părea să fie nimic indecent în cuibăreala noastră. Acum, mi se părea firească. Mai ales că trecuserăm împreună prin Împreunare.

Am așteptat să apară rușinarea. Soldații și vârcolacii ne înconjurau. Mulți probabil știau că în cortul nostru se afla și Kieran acum, însă nu era nici o rușine în asta. Simțeam că așa trebuia să fie. Știam că ar fi trebuit să adorm la loc.

Sau să-mi dau un pumn.

Pentru că mi se părea prostesc.

Oare aș fi reușit să mă lovesc atât de tare încât să leșin?

Zeilor, aproape că-mi doream să aflu.

Am închis ochii, însă nu am reușit să adorm, oricât de cald îmi era. Oricât de în siguranță mă simțeam între ei doi. Îmi venea ușor să nu mă gândesc la ceea ce ne aștepta.

Kieran se mișcă în spatele meu, iar eu am tresărit. Blănurile pe care Casteel le aranjase în jurul meu se aflau între mine și Kieran, însă, atunci când se mișcă, piciorul său se împinse și mai mult între ale mele. Mișcarea îl făcu pe Casteel să mă strângă și mai tare în brațe, degetele sale înfigându-se în șoldul meu pentru câteva clipe. Mi-am mușcat buza de jos, iar pulsul mi se accelerează când i-am simțit pe cei doi atingându-mă. Am început să tremur. Îmi țineam ochii închiși în timp ce...

Nu știam ce făceam, însă gândurile îmi ajunseră din nou la noaptea petrecută cu ei pe malul Râului lui Rhain, în timp ce-mi treceam degetele peste abdomenul lui Casteel. Kieran își găsi poziția după câteva clipe, respirând liniștit, în timp ce eu zăceam acolo, complet nemișcată.

Secunde se transformară în minute, iar mintea mea începu să hoinărească în timp ce

ascultam vântul mișcând frunzele și sforăiturile înfundate ale celor suficient de norocoși încât reușiseră să adoarmă. Când Kieran dormise alături de mine cât timp Casteel lipsise, fusese doar o singură dată în întruparea sa de muritor, în noaptea în care îl făcusem să-mi promită că avea să mă îngroape dacă aş fi devenit un pericol. Nu ştiam dacă însemna ceva. Între noi trei, totul rămăsese la fel, dar, în același timp, totul părea să se fi schimbat după Împreunare. Relația noastră era la fel ca înainte, dar acum simțeam o intimitate care nu existase până atunci. O apropiere. O legătură de care ne reaminteam de fiecare dată când simțeam că inimile noastre băteau la unison. Chiar îmi doream să dorm în loc să mă gândesc la...

Niște degete îmi atinseră bărbia, făcându-mă să tresar. Am deschis ochii și mi-am lăsat capul într-o parte. Niște ochi aurii străluceau prin umbrele nopții. Inima mea începu să bată mai tare în timp ce Casteel își trecea degetul mare peste buza mea de jos. Mi-am cerut scuze că l-am trezit, însă el se aplecă spre mine, sărutându-mă. Sărutul fu moale și foarte dulce. Nu ştiam care dintre felurile în care mă săruta îmi plăcea mai mult, dar săruturile de acest gen erau speciale, având gustul dragostei și al devotamentului.

Așa erau și săruturile mai profunde, cele întunecate, pline de dorință și de nevoie. Sărutul pe care tocmai îl primisem se transformă într-un asemenea sărut. Casteel își trecu limba printre buzele mele, atingând-o pe a mea, oprindu-mă din a mai scoate vreun sunet. Mă strânse și mai tare în brațe, apăsându-mi carnea șoldurilor cu palmele, trăgându-mă și mai aproape de el, trimitând un val de plăcere dezlănțuită prin mine.

Casteel își desprinse buzele de ale mele, însă nu se îndepărtă.

– Dormi, Regina mea!

– Ar trebui ca voi, amândoi, să vă culcați la loc, zise Kieran din spatele meu.

Am rămas surprinsă când Casteel rânji.

– Dormi, repetă el, sărutându-mă înainte de a-mi sprijini din nou capul de umărul său. Își coborî mâna acolo unde Kieran o ținea pe a mea, iar acum mâinile noastre se atingeau. Casteel nu folosisese forța de constrângere, însă am închis ochii, adormind în timp ce ne țineam toți trei de mână.

CAPITOLUL 47

Am lăsat în urmă valea Niel, în timp ce soarele apunea, cerul schimbându-și culoarea, devenind de un albastru-violet din ce în ce mai întunecat. Kieran mergea călare în dreapta lui Casteel, iar Delano se afla lângă mine, în timp ce partea de miazănoapte a zidului ce înconjura Carsodonia se ridica înaintea noastră. Zona în care se aflau Templul Oaselor și Pensdurth era la un nivel mult mai înalt decât restul Carsodoniei, cam ca Masadonia, iar aerul era un pic mai răcoros și mai puțin umed. O priveam pe Sage în timp ce țineam frâul lui Phobas.

Sage se îndepărtă de haită, urmată de diviziile generalilor Sven și Murin, îndreptându-se spre porțile principale ale Carsodoniei, după cum plănuiserăm. Dragoninii rămăseseră în zonele puternic împădurite aflate în spatele nostru, deoarece nu voiam să-i dezvăluim Coroanei de Sânge că supraviețuiseră atacului petrecut cu ceva timp în urmă. În cazul în care nu se aflase, ne doream ca lucrurile să rămână așa. Pentru că dragoninii zburau foarte repede, le-ar fi luat câteva minute să ajungă până în locul în care ne aflam.

Am privit în spate, unde Hisa și câțiva gardieni regali mergeau în urma căruței. Mă tot uitam în acea direcție, de parcă mă așteptam ca sicriul lui Malec să dispară dintr-un moment în altul.

Un gând complet idiot, la fel ca acelea din toiul nopții.

Inimile noastre băteau liniștite în timp ce înaintam, sub privirile precaute ale gardienilor de pe ziduri. Aveau arcurile la îndemână, însă nici unul dintre ei nu trase asupra noastră în timp ce ne apropiam, stindardele noastre atlantiene vâlvorind sub briza un pic sărată. Liniștea ce se lăsase era oarecum intimidantă și fu spulberată de trâmbițele ce începură să răsună de pe ziduri. Aceleași care sunaseră și atunci când apăruse ceața. Mă întrebam dacă nu cumva locuitorii intraseră la adăpost, ascunzându-se de această dată de cei pe care o credeau Vestitoarea de Moarte și Distrugere.

Am privit spre arcașii de pe ziduri și mi-am întins simțurile spre ei. Am simțit un gust amar în gât, atingând *eather*-ul care se involburase, neliniștit.

– Le e teamă, am zis.

– Ar trebui să le fie, spuse Casteel, în timp ce eu îl priveam. Casteel se uita și el la gardieni. Armatele atlantiene nu au ajuns niciodată atât de departe spre vest.

– Nici măcar în timpul Războiului Celor Doi Regi, zise Kieran. Majoritatea gardienilor probabil nici măcar n-au mai văzut un atlantian sau un vârcolac.

– Mai mult ca sigur sunt șocați de faptul că arătăm exact ca ei, zise Emil în spatele nostru, unde mergea călare alături de Naill și de Malik. Și că nu semănăm deloc cu Temuții.

– Așa e, am zis. Înseamnă că, atunci când acest război se va sfârși, după ce vom încheia domnia Coroanei de Sânge, va trebui să le demonstrăm locuitorilor din Carsodonia și celor din restul Solisului că nu suntem niște monștri. Nu va fi la fel de ușor ca în Padonia sau în celelalte orașe aflate mai la est, am mai zis, cu toate că doar în Padonia fusese cu adevărat ușor.

– Într-adevăr, zise Casteel, privindu-mă. Ne va lua timp, însă timpul e de partea noastră.

Am încuviințat din cap. Era adevărat că aveam timp, însă așa se întâmpla și cu Ascendenții care își părăsiseră orașele, abandonându-le sau lăsând doar moarte în urma lor. Acești Ascendenți se aflau acum în spatele zidurilor Carsodonei. Trebuia să ne ocupăm de ei.

Mai important, pentru moment, cel puțin, era ceea ce ne aștepta.

Templul Oaselor acoperea orizontul, fiind o structură întinsă construită pe o fundație formată din mii de blocuri de piatră. În interiorul templului se aflau rămășițele îngropate ale preoților și ale preoteselor. Templul era la fel de înalt ca zidul orașului, cu unele coloane din marmură și calcar chiar mai înalte și cu trepte abrupte care urcau de-a lungul părții de nord și a celei de sud. Coloanele dinspre est erau acoperite de plante cățărătoare, ce începuseră să năpădească și coloanele dinspre vest.

– Ei bine, zise Naill, privind pământurile din spatele templului, se pare că Regina de Sânge și-a adus niște prieteni cu ea.

– Chiar așa, murmură Casteel. Mă așteptam la una ca asta.

Într-adevăr. Isbeth nu s-ar fi întâlnit niciodată cu noi în câmp deschis fără să aducă forțe substanțiale cu ea.

În lumina lunii ce începuse să răsară, pământul părea roșiatic dincolo de templu, blocând porțile nordice și întinzându-se cât puteai vedea cu ochiul. Soldați în armuri negre cu purpuriu erau aliniați scut lângă scut, fețele fiindu-le acoperite de coifuri și de văluri.

– Ce sunt? mă întrebă Casteel.

Mi-am întins simțurile spre soldați. Simțeam un amalgam de emoții. O îndârjire sărată. Un vid vast. Frică. O senzație găunoasă mult mai

estompată din partea celor care reușiseră să-și țină emoțiile protejate.

– Muritori, cavaleri și Revenanți, am zis.

– Ce deschisă la diversitate pare Regina de Sânge, murmură Kieran.

Am ridicat privirea spre Templu. Nu vedeam cine se afla acolo. Era, oare, Millicent alături de mama noastră? Avea să intervină în sprijinul ei odată ce planurile noastre ar fi devenit evidente? Sau avea să ne ajute pe noi?

Casteel dădu semnalul, iar caii noștri încetîniră înainte să se oprească, în timp ce ne apropiam de baza templului. Mă privi, iar eu am încuviințat din cap, trăgând repede aer în piept.

Am lăsat frâul din mână în timp ce descălecam. Casteel făcu la fel. Ceilalți mă urmară, în vreme ce Casteel se ducea spre locul în care așteptau generalii.

– Amintiți-vă planul, le zise Casteel. Vârcolacii vă vor alerta când va sosi clipa.

Generalul Aylard și Sven încuviințară din cap, în timp ce Naill și Emil coborâră cu grijă sicriul lui Malec din căruță.

– Fiți precauți! ne strigă Sven.

Amintindu-mi vorbele pe care le mai auzisem, i-am răspuns:

– Și fiți curajoși!

Hisa îmi zâmbi în timp ce îi ajuta pe Naill și pe Emil. Casteel îl prinse pe Malik de braț, iar eu am zâmbit. Zâmbetul îmi dispăru rapid.

– Stai aproape de mine, îi zise Casteel fratelui său. Nu face nimic care să periclitizeze situația noastră sau viața ta.

Malik avea o expresie stoică pe chip, dar încuviință din cap.

– Ai putea măcar să zâmbești, îi zise Kieran, în timp ce Casteel îi lăsă brațul. De data asta, ai sabia la tine.

– Vai, mulțumesc din suflet! murmură Malik, în timp ce Casteel se uita urât la Kieran. Sunteți

conștienți de faptul că mi-ați dat voie să am doar un minim de protecție, nu-i așa?!

– Ce zici să nu te mai văicărești atât și să pui umărul la treabă? replică Naill, icnind. E destul de greu blestematul ăsta pentru un zeu adormit.

Înjurând printre dinți, Malik apucă partea din față a sicriului.

– Poate că nu el e greu, ci voi sunteți neputincioși, comentă Malik.

– Spune asta din nou, îl avertiză Hisa, ochii ei chihlimbarii strălucind de sub coif, și am să te snopesc în bătaie.

Malik tăcu și îi ajută să coboare sicriul, însă buzele sale zvâcniră, în timp ce eu simțeam un gust zaharat în gură.

– Ce e cu bărbatii Da'Neer de se amuză atunci când o femeie îi amenință? am întrebat.

Kieran pufni, luându-mă de mână și întorcându-mă spre el.

– Mai mult ca sigur că răspunsul e complicat, zise el, luându-mi coroana și ridicând-o, ca să nu se agațe de părul meu.

Eu și Casteel deciseseam că nu aveam să ne purtăm coroanele. Oricum urma să fim ținte și preferam să nu ieșim prea mult în evidență.

– Genul ăsta de probleme se datorează generațiilor de dinainte, adăugă Kieran.

– Mă simt extraordinar de jignit, zise Casteel, alăturându-se nouă, în timp ce eu zâmbeam.

– Evident, ripostă Kieran, luându-mi coroana și punând-o în cutia care era ținută de către un gardian regal – una mult mai arătoasă, din lemn, gravată cu emblema Atlantiei. Presupuneam că lumea se săturase de acea cutie de trabucuri. Apoi, Kieran se întoarse spre Casteel și îi luă coroana de pe cap cu aceeași blândețe, punând-o lângă a mea. Gardianul încălecă și se îndepărtă, ca să ducă acea cutie la adăpost. Sunteți gata?

Casteel mă privi.

– Regina mea?

Pulsul îmi crescuse puțin, iar eu simțeam în piept nerăbdarea înflorind. Esența vibra.

– Da, am zis.

– Atunci, a sosit clipa, spuse Casteel, sărutându-mă. Buzele lui erau sărate. Mă luă de mână. Își trecu degetul mare peste însemnul aurit din palma mea. În seara asta, totul se va sfârși într-un fel sau altul. După care am să găsesc diamantul acela despre care-ți povesteam. Mă mai sărută o dată. Înainte de asta însă, am să mă bucur de tine. În armură.

– Zeilor, zise Kieran, oftând și râzând în același timp.

Casteel zâmbi.

– Nu-i ca și cum nu te-ai fi gândit la așa ceva, zise el.

Ochii mei se lărgiră, în timp ce Kieran părea că se îneacă de răs. Ce simțeam venind din partea lui, în timp ce Casteel chicotea, nu era însă stânjeneală. Era un sentiment ascuțit și greu, însă trecu prea repede pentru a-l putea identifica. Ochii mei se ațintiră asupra lui Kieran, în timp ce Casteel mă lua de mână.

– Îți ascunzi emoțiile? l-am întrebat pe Kieran.

– Niciodată, zise el, având o expresie inocentă pe chip.

– Sigur, am murmurat, în timp ce Casteel ne conducea în jurul căruței, înspre templu.

În clipa în care am început să urcăm scările, urmați de Delano și de ceilalți vârcolaci, orice simțise sau nu simțise Kieran nu mai conta. Ceea ce urma să se întâmple era mai important decât mine – decât Casteel și decât mine. Mai important decât Kieran. Viitorul regatelor depindea de ce urma să se întâmple în acea noapte. Nu exista o modalitate de a mă pregăti mental pentru așa ceva. Cu puțină vreme în urmă, purtam vălul și eram cunoscută drept Fecioara. Inima îmi bătea atât de repede ca

atunci când ajunseserăm la zidul orașului Oak Ambler, iar eu am început să tremur.

În timp ce ne apropiam de capătul scărilor, chiar pe când simțeam că picioarele aveau să mă lase, Casteel se opri. Se întoarse spre mine și mă strânse de mână.

– Îți mai amintești ce ți-am zis în Evaemon?

Am clătinat din cap, gândurile succedându-se prea repede ca să pot încerca să-mi amintesc la ce anume se referea.

Se uită în ochii mei, auriul din ai lui lucind sub lumina stelelor.

– Ai înfruntat Temuți și vampiri, bărbați care purtau măști din carne de muritor. Ai înfruntat atlantieni care voiau să te rănească, ai cucerit orașe și m-ai eliberat, îmi zise, atingându-mi obrazul. Ești mai mult decât o Regină. Mai mult decât o zeiță pe cale să devină o Primitivă. Tu ești Penellaphe Da'Neer și ești neînfricată.

Respirația mi se opri în piept.

Kieran îmi atinse obrazul, întorcându-mă spre el. Îmi zâmbi.

– Și tu nu fugi de nimeni și de nimic.

Eram cuprinsă de emoții, la fel ca în Evaemon, iar cuvintele lor avură un efect atât de puternic, încât *eather*-ul începu să-mi vibreze în piept.

Aveau dreptate.

Eram curajoasă.

Puternică.

Nu-mi era teamă.

Am încuviințat din cap, privind înainte, pe când Delano se freca de picioarele mele, în vreme ce mai mulți vârcolaci treceau pe lângă noi. Mi-am ridicat bărbia și mi-am îndreptat umerii, inima bătându-mi măsurat pe când ajungeam în capătul scărilor.

Delano rămase lângă mine, în timp ce toți ceilalți vârcolaci se răspândiră, trupurile lor zvelte sub razele lunii strecurându-se printre statuile din piatră ce reprezentau zei

îngenuncheați, aliniați pe drumul ce ducea spre ea.

Îmbrăcată într-o rochie mulată purpurie peste care purta un veston de aceeași culoare, Regina de Sânge ne aștepta în fața altarului pe care erau de obicei depuse trupurile neînsufleteite ale preoților și ale preoteselor. Coroana ei de rubine și diamante strălucea asemenea stelelor de pe cer, la fel ca rubinul pe care-l purta într-o nară și precum centura acoperită de bijuterii pe care o avea în talie. Buzele ei erau la fel de purpurii ca îmbrăcămintea, iar ea părea în același timp extraordinar de frumoasă și cumplit de înfricoșătoare.

Mama mea.

Inamicul meu.

Nu era singură. Callum se afla în dreapta sa, aurit precum soarele. Zeci de gardieni regali și de cavaleri o flancau, în timp ce un rând de slujnice se afla în spatele altarului, însă doar una dintre ele îmi atrase atenția.

Millicent era îmbrăcată la fel ca restul slujnicilor, într-o tunică purpurie, fără mâneci, care îi era mulată pe șolduri. Purta pantaloni de aceeași culoare, având câte un pumnal atașat de fiecare coapsă. Fața îi era machiată, la fel și brațele. Masca pictată îi ascundea trăsăturile pe care le văzuse Casteel. Acele trăsături atât de asemănătoare cu ale mele. Avea părul prins în cozi împletite de fiecare parte a capului, iar restul părului de culoare neagră îi era pieptănat pe spate.

Privind-o, știam că nu-și proteja emoțiile. Simțeam neliniștea ei puternică și acidă îmbinându-se cu îngrijorarea ce atârna greu, în timp ce ne privea pe noi și mai apoi pe Malik. Nu știam ce anume se întâmpla între ei – cum sau de ce îl displăcea, după cum susținuse Malik, fiind în același timp îngrijorată de

soarta lui. Nu știam cui anume îi era loială, și în acele clipe chiar nu mai conta.

Doar mama noastră conta.

– Ai adus o armată cu tine și ești îmbrăcată ca pentru război, observă Regina de Sânge. Ar trebui să fii îngrijorată?

Am privit-o și m-am oprit să încerc să-i sondez emoțiile.

– Ar trebui să fii mereu îngrijorată, i-am zis.

Isbeth zâmbi scurt și făcu un pas înainte, ținându-și mâinile pe talie.

– Sper că n-ai bătut atâta cale doar ca să faci pe deșteapta. Unde e Malec?

– E cu noi, însă mai întâi va trebui să ridici blestemul, am zis.

– Altfel, ce? interveni Callum.

Delano își coborî capul și își dezveli colții, începând să mârâie. Am accesat *notam*-ul, calmându-l – liniștindu-i și pe ceilalți vârcolaci care se răspândiseră de-a lungul templului, instinctele lor fiind stârnite de prezența atâtor vampiri și Revenanți.

– Altfel, vom da foc sicriului, zise Casteel, calm. După care te vom ucide.

– Mă tot ameninți cu moartea, comentă Revenantul, însă, cu toate astea, iată-mă viu și nevătămat.

– Am să ridic blestemul în momentul în care văd că îl aveți pe Malec și că încă e în viață, zise Isbeth înainte ca Revenantul să mai poată spune ceva. Vreau dovada că v-ați ținut partea voastră de înțelegere înainte să mă țin și eu de cuvânt.

L-am privit pe Casteel. El încuviință scurt din cap, și, prin *notam*, l-am contactat pe Rune, care aștepta alături de ceilalți. Răspunsul vârcolacului ajunse instantaneu la mine.

– Este adus chiar acum, am zis.

Isbeth se îndreptă spre scări, în timp ce Casteel îi zise:

– E încă adâncit în somn.

– Desigur, zise ea, privindu-l scurt.

Am aruncat o privire spre Millicent, care începuse să se apropie.

– Va rămâne așa până în clipa în care î se va da sânge.

O vedeam pe Millicent venind tot mai aproape, și m-am încordat.

– Până atunci, va dormi foarte adânc, zise Isbeth. În clipa de față, absolut nimic din cele două tărâmură nu l-ar putea trezi.

– Cu toate astea, ești de părere că se va trezi dacă va fi hrănit cu sânge, după care îți va oferi ceea ce vrei? o întrebă Casteel, în timp ce eu mă apropiam.

– Sunt sigură de asta, zise Isbeth.

I-am văzut pe Malik și pe ceilalți ajungând în capătul scărilor. Isbeth își desprinsese mâinile și cu una din ele își atinse pieptul, în timp ce ceilalți treceau printre statuile zeilor îngenuncheați. Millicent se împletici, iar eu îi simțeam îngrijorarea apăsându-mi umerii.

Lăsară sicriul pe podea, apoi Malik și ceilalți se dădură înapoi. M-am apropiat, atingând săculețul de piele de pe sold. Mi-am trecut degetele peste căluțul de lemn, scoțând inelul. L-am lăsat pe suprafața plată a sicriului, alături de lanțurile de os. Isbeth ridică mâna. Mai mulți cavaleri se apropiară, ochii lor neînsuflețiți și întunecați fiind singurul lucru care se putea observa la ei în timp ce ridicau sicriul, purtându-l spre altar. Millicent se apropie de mine.

Delano o privi circumspect, în timp ce ochii ei palizi îl priveau pe Malik și mai apoi pe mine.

– Unde e blondul? întrebă ea în șoaptă. Cel numit Reaver. Dragoninul tău.

– Ți-e teamă că s-ar putea afla prin preajmă? o întrebă Casteel, în timp ce Isbeth se întoarse cu spatele la noi.

Millicent nu se uită la el.

– Nu, zise ea, privindu-mă, și, fiind atât de aproape una de cealaltă, îmi venea greu să nu observ că aveam aceeași înălțime. Însă voi ar trebui să vă îngrijorați.

Am rămas surprinsă, în timp ce cavalerii începură să tragă lanțurile de os de pe sicriu.

– De ce?

Privi peste umăr, acolo unde oasele începură să se lovească de podeaua templului.

– Pentru că ea nu a întrebat unde este, zise Millicent, iar Kieran își îndreptă brusc atenția spre ea. Oare de ce nu se îngrijorează de cel care ar putea să îi nimicească pe majoritatea celor aflați în templu?

M-am uitat spre altar. Isbeth își punea inelul de diamant la loc pe deget – nici nu știam de ce îmi bătusem capul să i-l înapoiez –, în timp ce un cavaler introducea vârful sabiei sale sub capacul sicriului. Lemnul începu să pârâie. Isbeth nu părea să știe unde se afla Millicent. Era complet concentrată asupra sicriului, stând într-o parte a altarului. Callum însă ne privea.

– Nici n-a menționat faptul că lipsesc 50 000 de soldați din armatele voastre față de momentul când ați traversat valea Niel, continuă Millicent, ținându-și privirea în pământ. Un alt cavaler se concentra asupra mijlocului capacului de sicriu, iar eu am auzit un trosnet. Ea știe că acei soldați nu mai sunt alături de voi, ceea ce înseamnă că au fost trimiși altundeva.

Privind-o pe Millicent, îmi venea să-i spun sute de lucruri. Îmi doream să aflu atâtea, însă tot ce am reușit să zic a fost:

– Știu.

Millicent mă privi, și am știut că înțelesese la ce mă refeream. Știa că aflasem cine era ea.

Un colț al buzelor ei se ridică și apoi coborî.

– Atunci, ar mai trebui să știi că această situație nu e deloc în regulă, zise Millicent.

Mi se făcu pielea de găină, în timp ce cavalerii ridicau capacul sicriului. Millicent se întoarse, în timp ce cavalerii lăsau capacul pe podea, dându-se apoi cu un pas în spate. Isbeth se apropie de sicriu, încet, aproape temătoare.

Malik ajunsese lângă Kieran. Nu o privea pe Millicent, însă știam că ei i se adresa atunci când șopti:

– Ești bine?

Nu am auzit răspunsul lui Millicent. Eram complet concentrată asupra lui Isbeth, care apucase marginea sicriului, privind în interiorul acestuia. Am simțit agonia săgetându-mă, trecând prin mine, luându-mă prin surprindere. Emoția venise dinspre Isbeth. Regina de Sânge se cutremură.

Malec nu arăta deloc bine. Obrajii săi supti erau acoperiți de păr roșcat-marونی. Buzele sale extraordinar de uscate erau depărtate, trase peste colți, de parcă își pierduse cunoștința în timp ce urla. Era scheletic, un sac de oase și carne. O umbră a bărbatului care fusese cândva. Văzându-l, ți se făcea milă, oricare ar fi fost faptele sale.

– Vai, iubitul meu, șopti Isbeth și apoi începu să vorbească într-o limbă guturală pe care nu o înțelegeam.

– Atlantiană străveche, zise Kieran.

Poate că nu înțelegeam ce spunea, însă simțeam agonia ei îmbinându-se cu dulceața iubirii. Tristețea. Nu simțeam ușurare din partea ei. Bucurie sau nerăbdare. Doar o durere ce pătrundea până la os, atât de înghețată, încât durea mai tare decât orice altă rană fizică.

– După cum vezi, ne-am ținut de cuvânt, zise Casteel, făcând-o pe Isbeth să tacă. Acum, ridică blestemul!

Isbeth rămase nemișcată și tăcută timp de ceea ce mie mi se păru o eternitate. Inima îmi tresăltă. Dacă nu avea să facă după cum

promisese, iar Împreunarea nu reușise să alunge blestemul...

L-am luat pe Kieran de mână. El era stoic, ascunzându-și emoțiile, în timp ce Casteel părea cuprins de o furtună de furie.

Apoi, Isbeth încuviință din cap.

Callum se apropie, îndepărtând-o pe Millicent. Reacția ei față de el fu tulburătoare. O văzusem învingându-l pe Delano în întruparea sa de muritor, de parcă nu fusese nimic mai mult decât un copil. Revenantul acesta însă se presupunea că era străvechi. Esența se involbură în mine pe când se apropia. Prin *notam*, l-am îndemnat pe Delano să se îndepărteze.

– Ridică brațul rănit, zise Callum, zâmbind afabil.

Revenantul nu părea deloc intimidat de privirile pe care i le aruncau ceilalți.

Am dat drumul mâinii lui Kieran, iar el se conformă cererii lui Callum. Revenantul își lăsa capul într-o parte.

– Unde e semnul blestemului? întrebă el. Ridică dintr-o sprânceană, în timp ce mă privea. Zâmbetul său se lărgi. A dispărut, adăugă.

– Da, răspunse Casteel.

– N-ar fi trebuit să dispară.

– Așa, și?! zise Casteel moale, vocea sa calmă fiind mai mult o amenințare.

– Nimic. Mi se pare doar interesant, zise Callum, în timp ce cuprinse brațul lui Kieran cu degetele și își scoase pumnalul cu lamă dintr-o piatră de un alb lăptos. S-ar putea să usture.

– Dacă îl rănești, vei regreta, l-am avertizat.

– Voi face o tăietură superficială, la fel ca înainte, zise Callum. Însă presupun că nu prea am ce să-i fac ca să-l rănesc grav. Se mișcă repede, făcând tăietura în același loc pe antebrațul lui Kieran. Nu-i așa?!

Nu m-am chinuit să-i răspund, în timp ce din tăietură se ridica o umbră slabă. Inima îmi tresăltă. Însemna că Împreunarea nu fusese mai puternică decât blestemul? Nu știam și nu eram sigură că aveam să aflăm vreodată. Știam însă că asta nu mai conta.

– Zeilor, murmură Naill, în timp ce o ceață întunecată ieși din sângele lui Kieran și se ridică, dispărând în noapte.

– Gata, spuse Callum lăsând brațul lui Kieran și punându-și la loc pumnalul ciudat, în timp ce zâmbea.

– Atât? îl întrebă Casteel.

Revenantul încuviință din cap.

Kieran își mișcă fulgerător brațul, iar eu am văzut piatra de umbre strălucind, după care vârcolacul împlântă pumnalul în pieptul lui Callum, până la mâner.

– Mulțumesc! mârâi Kieran, scoțând pumnalul. Nenorocitul!

Callum se împletici. Gura îi era plină de sânge.

– La naiba!

Millicent izbucni în râs, în timp ce Callum se izbea de podea.

– Mă amuză de fiecare dată, zise ea, trecând peste trupul Revenantului. Își revine repede, din păcate. Data viitoare, înjunghie-l în cap!

– Așa am să fac, murmură Kieran în timp ce mă privea. Sunt bine... îmi zise, iar eu îi atingeam rana.

Oftă când căldura vindecătoare îl pătrunse. Privirea lui se îndreptă spre Casteel.

– Las-o să facă ce știe, zise Casteel, care se concentra acum asupra lui Isbeth. O face să se simtă bine.

Kieran tăcu, și, atunci când mi-am retras mâna, rana dispăruse.

– Te simți bine? l-am întrebat, neavând încredere în Revenant.

Kieran încuviință din cap.

– E bine, zise Millicent. Regina însă mai are un pic și se va vâri în sicriu.

– N-ar fi neapărat un lucru rău, comentă Emil.

Am râs, însă nu pentru mult timp, observând că Isbeth stătea aplecată peste trupul lui Malec.

– E sufletul meu pereche – parte din mine. E inima mea. Sufletul meu. E totul pentru mine. Dacă Nyktos ne-ar fi lăsat să trecem încercările, am fi fost alături.

– Și ați fi domnit peste Atlantia, adăugă Casteel.

– Nu prea cred. Nu mai voia să aibă de-a face cu acel regat blestemat, zise Isbeth. Am fi călătorit prin țărâm și ne-am fi găsit un loc liniștit. Am fi rămas acolo, împreună. Alături de fiul nostru. De copiii noștri.

Nu știam dacă vorbea serios sau nu, însă mă durea să o văd așa.

Isbeth își trecu mâna peste obrazul lui Malec, tremurând în timp ce se apleca și mai tare peste el, buzele sale aflându-se la câteva degete de buzele lui palide și uscate.

– Te iubesc acum la fel de mult ca prima oară când ne-am văzut în grădina de trandafiri! Am să te iubesc veșnic, Malec! Veșnic.

Eram copleșită de greutatea emoțiilor pe care Isbeth nu încerca să le ascundă. Plângea, lacrimile mânjindu-i pudra albă ce-i acoperea fața.

– Știi, nu-i așa? întrebă ea, atingându-și centura cu nestemate. Trebuie să știi, chiar și acum, în timp ce dormi atât de adânc. Trebuie să știi cât de mult te iubesc.

Degetele lui Isbeth atinseră gâtul lui Malec, iar ea îl sărută.

– Dezgustător, murmură Emil.

Chiar așa.

Și foarte trist. Oricât de groaznică și de malefică era Isbeth, era în stare să iubească profund și dureros. Avea să o doară și mai tare

când urma să afle că nu intenționez să o lăsăm să-l păstreze pe Malec.

– S-a trezit idiotul, murmură Kieran, în timp ce Callum se ridică. Atenție!

Casteel mă prinse de mână. Îmi făcu cu ochiul. Venise clipa. Luându-mi ochii de la scena tristă care se desfășura în fața noastră, mi-am accesat simțurile, simțind *notam*-ul și căutând însemnul lui Sage.

– Tocmai de aceea trebuie să înțelegi, continua să-i vorbească Isbeth lui Malec. Știi cât de mult l-am iubit pe fiul nostru. Înțelegi de ce trebuie să fie așa. Că nu se poate altfel.

Concentrarea mea dispăru, întorcându-mă spre Isbeth odată cu Millicent. Isbeth își ridică un braț. Casteel mă trase spre el atunci când lama din piatră de umbre străluci. Centura de nestemate pe care Isbeth o purta la mijloc ascundea un pumnal cu lamă din piatră de umbre. Am accesat *eather*-ul, îngrijorată că avea să folosească pumnalul asupra celor care se aflau în jurul ei...

Isbeth țipă, și, zeilor, era un țipăt plin de suferință. Înfipse pumnalul în pieptul lui Malec. În inima sa.

Am rămas cu gura căscată.

Isbeth tocmai...

Îl înjunghiase pe Malec în inimă cu un pumnal din piatră de umbre.

Piatra de umbre putea ucide un zeu. Îmi aminteam că Reaver îmi spusese asta.

Nu avea nici o logică. În nici un târâm. Însă ea... îl omorâse pe Malec. Sufletul ei pereche.

– Ce naiba?! exclamă Casteel, lăsându-mi mâna, în timp ce Millicent se împleticea, făcând ochii mari.

Kieran injura, în timp ce Isbeth își lua mâna de pe pumnal. Trupul ei se lipi de al lui Malec.

– Îmi pare rău! Îmi pare atât de rău, zise ea, începând să plângă. Îmi pare foarte rău!

Brățele îmi căzură pe lângă corp. Șocul pe care-l resimțeam privind mânerul incrustat cu rubine ce ieșea din pieptul lui Malec mă ținut locului. Uimirea trecea în valuri peste mine, venind dinspre toți cei care fuseseră martori la întâmplare. Toți, mai puțin unul.

Revenantul aurit, încă acoperit de sânge.

Callum zâmbea.

Teroarea îmi copleși simțurile, în timp ce Callum se întoarse spre mine. Își împreună mâinile și făcu o plecăciune.

– Îți mulțumesc! zise el.

Esența se involbură violent în mine. L-am prins pe Callum de braț.

– Îți sunt recunoscător că ai făcut ceea ce spunea profeția! Mulțumesc pentru că ți-ai îndeplinit scopul, Vestitoareo! Ochii pali ai lui Callum străluceau pe sub masca aurită pe care o purta, iar *eather*-ul vibra prin venele mele. Nu s-a întâmplat exact așa cum a fost prezis sau cum mulți dintre noi am înțeles că ar trebui să se întâmple, însă profețiile... până la urmă, detaliile nu sunt tot timpul exacte, iar interpretările sunt variate.

– Nu înțeleg, zise Millicent, ochii ei trecând de la Callum la mama noastră.

– Ce anume nu înțelegi? o întrebă Callum.

– Nu înțeleg nimic, zise ea. Nimic din ce s-a întâmplat.

– Te referi la ce s-ar fi putut întâmpla cu tine dacă n-ai fi fost un eșec? zise Callum, iar Malik se aruncă spre el, fiind oprit de Casteel, care fu mai rapid. Ai fi putut să sângerezi pentru el, iar el te-ar fi recompensat peste măsură.

Millicent se dădu înapoi, pălind. Mă privi în ochi, iar eu am înțeles. Gura mi se uscă în timp ce îl priveam pe Malec.

– Ar fi trebuit să fiu eu în locul lui, așa-i?

– Ai reușit acolo unde ea a dat greș, zise Callum. Iar eu te așteptam de foarte multă vreme. *El* aștepta acest sacrificiu. Echilibrul

asupra căruia insistă parcele. Așteptând pe cineva născută din carne de muritor, pe cale să devină o mare putere primitivă. Ai venit, după cum ne fusese promis, însă..., zise Callum, întinzând un braț. Însă n-ai fost singura. Cât timp ambele aveți sângele zeului primitiv al vieții în voi și erați iubite, asta îl putea *regenera*. Ea avea nevoie de tine – cineva din spița lui de sânge – pentru a-l găsi pe Malec. Știam cu toții că Ires n-ar fi făcut așa ceva. Ar fi trebuit să-l eliberăm. Și el n-ar fi fost tocmai dornic să ne ajute.

– Ce?! întrebă Naill.

Callum ridică privirea.

– Nu mi-am imaginat că avea să procedeze așa. Până în clipa în care a cerut să i-l aduceți. Chiar și atunci, nu am crezut cu adevărat că avea să-l ucidă, sincer să fiu. Callum râse. Credeam că șansele erau împărțite între tine și Malec.

Inima îmi bubuia, iar eu mi-am apăsât pieptul cu mâna, în timp ce norii apăruseră deasupra mării, întunecând cerul. Eram pe punctul de a deveni o Primitivă, și dintr-odată mi-am dat seama de ce evenimentele luaseră acel curs. Motivul pentru care Isbeth așteptase până acum pentru a-și pune în practică planul vechi de secole. Trebuisse să aștepte până când îmi începusem Sacrificiul ca să poată să... Am privit spre altar. Ca să mă poată ucide. Însă tocmai...

Nu eu mă aflam pe acel altar.

Malec nu era Adevăratul Rege al Tărâmurilor, așa cum crezusem. Tot ce se întâmpla nu avea nimic de-a face cu mine sau cu el. Eram doar simpli pioni.

Dintr-odată, m-am gândit la profetie.

– *Aducătoarea de Moarte și Distrugere*, am murmurat, iar Casteel mă privi. Cea care „aduce” moartea și distrugerea, nu cea care o

cauzează. Mi-am ridicat mâna la gură. Profeția aceea blestemată... Eu tocmai asta am făcut.

– Fir-ar! mârâi Malik.

– Nu cred că e momentul, zise Casteel printre dinți, însă vreau doar să-ți atrag atenția că n-am susținut niciodată că ai putea reprezenta moartea și distrugerea.

Kieran se uită urât la el, pentru că, într-adevăr, nu era cel mai bun moment. Îmi dădeam seama că ar fi trebuit să luăm în seamă reticența lui Malik de a i-l aduce pe Malec lui Isbeth. Poate că nu știuse cu exactitate motivul, însă trebuia să-l fi ascultat...

Nu. Chiar dacă am fi știut, nu ne-am fi oprit. N-am fi riscat viața lui Kieran. Bun sau rău, așa era să fie.

– Ce se-ntâmplă? întrebă Millicent. Cine e cu adevărat Vestitoarea?

– Ea e, răspunse Callum. Avertismentul.

Ochii lui Millicent se lărgiră.

– Ce credeai, draga mea?! Că *ea* avea să distrugă tărâmurile? Callum mă privi. O Primitivă născută din carne de muritor? Ea? Râsetul său prinse ecou și se răspândi prin vale. Chiar așa?!

M-am încordat.

– În altă situație, te-aș fi considerat necioplit, am zis.

– Nu intenționez să vă jignesc, Maiestatea Voastră, zise el, prefăcându-se că se pleacă în fața mea. Ar fi durat veacuri până când ai fi devenit *într-atât* de puternică – asta dacă acea putere nu te-ar fi înnebunit cu mult înainte.

Millicent clătina din cap, în timp ce Isbeth continua să bocească – iar teroarea din jur creștea neconținut. Ultima parte din ceea ce spusese Callum era ceva de care aveam să ne preocupăm mai târziu.

– Nu, am zis.

– Ba da, spuse Callum. Tu ar fi trebuit să zaci pe altar. Asta fusese planul. Totul era legat de

tine, zise el, arătând spre Millicent și apoi spre mine. Și de tine. Da, ne vom ocupa de tine mai târziu, adăugă, făcând cu ochiul. Acum însă, a sosit clipa.

– Pentru ce, idiotule? mârâi Kieran, apucând mânerul sabiei.

Revenantul închise ochii.

– Timpul să vă închinați în fața Adevăratului Rege al Tărâmurilor.

Casteel se îndreptă spre el.

– Și cine e de presupus a fi acela? îl întrebă Casteel.

Presiunea îmi apăsa umerii. Un fior îmi străbătu ceafa. Acel sentiment opresiv și greoi – pe care-l simțisem și în noaptea în care Vessa doborâse dragoninii, precum și în pădurea de lângă Trei Râuri – îmi acoperea pielea. Îl simțisem și când ne aflaserăm în Stonehill, când auzisem *acea* voce care mă îndemnase să-mi pierd controlul.

Aceeași voce pe care o auzisem noaptea, în Lockswood, atunci când plutisem prin neant.

– A așteptat, zise Callum, ignorându-l pe Kieran, plecându-și bărbia, ochii săi strălucind, iar vocea sa fiind moale și plină de venerație – cam ca a preoților și a preoteselor din Oak Ambler. În tot acest timp, el a dormit agitat. A fost bine hrănit, sub Templul lui Theon.

Kieran păli, în timp ce eu mă cutremuram.

– Copiii, am zis. Ritualul suplimentar.

– Trebuia să fie destul de puternic pentru a se putea trezi, zise Callum, mușcându-și buza de jos. Când ai renunțat la veșmântul de muritor pentru a-ți începe Ascensiunea, l-ai eliberat. Curând, atunci când Malec își va da ultima suflare, își va fi recăpătat întreaga forță. În toți acești ani – secole peste secole –, a tot așteptat. A dormit foarte agitat după nașterea ta. Te-a *simțit*. A așteptat cheia potrivită care să desfacă lacătul, floarea de mac ce trebuia culeasă și privită cum sângerează.

Casteel fu cuprins de o furie incandescentă, iar eu îi simțeam gustul în gât, adunându-se într-un șuvoi de acid. Se mișcă atât de repede, încât nici nu i-am văzut mâna trecând prin carnea pieptului lui Callum, apucând inima Revenantului împreună cu bucăți de țesut însângerat.

Malik și Millicent se întoarseră spre el.

– Ce-i?! mârâi Casteel, aruncând inima într-o parte. Nu mai puteam să-l ascult. Nici n-am să-mi cer iertare. Dă-l naibii!

Însemnul lui Delano îmi atinse simțurile.

„Ceva se apropie...”

Nu, ceva era deja printre noi.

Moartea.

Distrugerea.

Mirosul de flori de liliac ofilite.

Zeilor!

M-am panicat, întorcându-mă într-o parte.

– *Kolis.*

CAPITOLUL 48

O explozie de energie, pe care n-am văzut-o, însă pe care am simțit-o, erupse din Malec. Era întunecată. Uleioasă. Ne sufoca în timp ce se izbea de noi. Nu primiserăm un avertisment – nu avuseserăm timp să ne pregătim. Statuile zeilor îngenuncheați explodară de-a lungul templului. Eu și Casteel alunecărăm câțiva pași, lovindu-ne de Kieran. El ne prinse pe amândoi, în timp ce Malik își pierdea echilibrul și se sprijinea într-un genunchi. Întorcându-mă, i-am văzut pe Delano și pe ceilalți vârcolaci lipindu-se de podea, arătându-și colții și plecându-și urechile. Energia aceea care adăsta îmi făcea pielea să tremure. Mirosea a flori ofilite de liliac.

Prinzându-mă de braț, Casteel se îndreptă și se întoarse spre Kieran.

– Ești bine?

Kieran încuviință din cap, în timp ce pietricele cădeau pe podea. Urmă un sunet, huruitul jos al tunetelor ce veneau de undeva de jos, crescând în intensitate, în timp ce pământul începea să se cutremure împreună cu Templul Oaselor. Fundația altarului pe care fusese pus Malec se sfărâmă, coborând cu aproape treizeci de centimetri în podea. Crăpături adânci porniră dinspre altar, împingându-i pe vârcolaci înapoi. Din fisuri ieșea o ceață gri, mirosind a flori ofilite de liliac.

A moarte.

– Se poate opri, țipă Millicent. Dacă e nevoie de un sacrificiu – de moarte –, Malec încă n-a murit. Încă respiră. Nu putem să...

Crăpăturile explodară, bucăți de piatră sărind în toate direcțiile. Țipam în timp ce o bucată mare de piatră o lovi pe Millicent în tâmplă, împingându-i bărbia pe spate. Se împletici, iar picioarele îi cedară, însă Malik se întoarse, prinzând-o înainte să atingă podeaua. Sângele îi curgea pe o parte a feței, în timp ce Malik o ținea de ceafă.

– O să fie bine, zise el, răgușit. O să fie bine. Trebuie doar să se trezească.

Speram că avea s-o facă repede. Podeaua care se cutremura ne împiedica să stăm în picioare, iar crăpăturile se răspândiră, devenind tot mai late, în timp ce acopereau suprafața de piatră, una dintre ele îndreptându-se spre Casteel. El sări, evitând cu eleganță spărtura, însă mai mulți gardieni regali nu fură atât de norocoși. Dispărură în fisuri, țipetele lor fiind curând înghițite de adâncuri. Coloanele tremurau, în timp ce crăpăturile se răspândeau peste scările aflate de ambele părți ale Templului Oaselor, acolo unde așteptau armatele atlantiene. Revenanții se aflau de cealaltă parte. Atât ei, cât și armatele noastre se împrăștiară, pentru a evita crăpăturile.

Cutremurul încetă, însă ceața gri continua să se ridice. Vârcolacii înaintau, mirosind ceața, în timp ce un gardian începu să strige după ajutor.

Naill se întoarse spre gardianul care atârna de marginea unei crevase, degetele acestuia fiind acum aproape albe.

– Zeilor, icni el...

– Stai! îi ordonă Casteel lui Naill. Ai auzit?

– Vă rog, ajutați-mă! urla gardianul.

– Nu... am început să zic atunci când sunetul ajunsese până la mine. Ceva *zgâria* piatra.

În jurul nostru soldații priveau pământul, în timp ce Delano și Rune înaintau alături de alți

vârcolaci. Miroseau ceața și crăpăturile late.

Naill se aplecă, încercând să-l atingă pe gardian, dar acesta începu să urle. Am simțit o durere ascuțită înțepându-mi simțurile, în timp ce atlantianul sări înapoi, iar gardianul dispăru.

– Ce... începu să zică Naill, rămas cu mâna în aer.

Frica amară îmi acoperea interiorul gurii. M-am întors spre vârcolacii aflați la baza templului, care începuseră să se îndepărteze de crăpături. Se întoarseră brusc și o zbughiră, învălmășindu-se și alunecând pe iarba umedă.

– Nu i-am văzut niciodată pe vârcolaci fugind de ceva, zise Emil, scoțându-și sabia din teacă.

– Nici eu, admise Casteel, scoțând și el sabia.

Țipătul îngrozit al altui soldat atlantian străpunse aerul, în timp ce era tras într-o crăpătură.

– E ceva în pământ, zise Emil.

– Nu ceva, zise Callum, întorcându-se pe o parte, iar rana sa... zeilor, nu mai sângera, deși continua să fie acolo – o deschizătură lată în pieptul său. Sunt gardienii Adevăratului Rege. Dakkaii.

– Ce anume? întrebă Kieran, ținând o sabie în fiecare mână.

– Nu mai contează ce sunt, am zis, strângându-mi pumnii și accesând esența. Nu vor fi aici pentru multă vreme.

Callum rânji.

– Nici tu, replică el.

Mi-am folosit voința pentru a chema dragoninii.

– Orice ar fi... se apropie! strigă Casteel, iar sunetul pe care-l auzeam îmi amintea de niște guzgani furișându-se cu repeziciune peste pietre. Casteel mă privi. Ai grijă de oamenii noștri! Ne ocupăm noi de ce se află aici.

Vederea mea periferică începu să capete nuanța alb-argintie, în timp ce încuviințam din

cap.

Pe fața lui apăru o gropiță, în vreme ce se pregătea de atac. O clipă mai târziu, dintr-o crăpătură ieșiră niște creaturi aproape la fel de mari ca Setti, pielea asemănătoare unei carapace fiind netedă și neagră ca noaptea. Aveau aceeași formă ca vârcolacii, însă erau mult mai mari și nu aveau trăsături, în afară de două tăieturi în loc de nări și guri late, pline de dinți ascuțiți.

Ființe ieșite dintr-un coșmar.

Unul dintre dakkai se aruncă spre Emil, însă reflexele sale fură mai rapide. Își înfipse sabia în pieptul creaturii. *Eather*-ul argintiu îmi învălui brațele, în timp ce Casteel se învârtea, tăind capul altei creaturi. Delano sări peste o fisură, izbindu-se de un dakkai care-l atacase pe Malik, în timp ce acesta încerca să o ajute pe Millicent să se ridice.

Am privit soldații aflați la baza templului, bucuroasă să văd că Setti și mulți dintre cai fuseseră dezlegați și lăsați să scape, în timp ce tot mai multe creaturi ieșeau din pământ. Am trimis o rafală de esență, lovind un șir de dakkai. Stomacul mi se întoarse pe dos auzind cum li se sfărâmau oasele. Se prăbușiră, însă alții le luară locul. M-am îndreptat spre trepte, în timp ce *eather*-ul se agita în pieptul meu. Am trimis o altă rafală de energie, mult mai puternică decât prima, ce înghiți toate creaturile apărute.

– Păzea! țipă Naill, prinzându-l pe Rune de ceafă și trăgându-l înapoi, în timp ce o umbră ieși dintre nori, trecând pe deasupra noastră.

Un șuvoi de flăcări argintii trecu peste podeaua templului, în timp ce Aurelia scuipă în jos, lovea creaturile. Alte pâlnii de foc cuprinseră pământul de la baza templului, în timp ce Nithe și Thad sosiră să ne ajute.

– Protejați-vă regele! țipă Isbeth de pe altar, ridicându-și capul.

Fața îi era mânjită de machiajul scurs din cauza lacrimilor.

Armata de Revenanți răspunse cu un țipăt războinic. Atacă, o mare purpurie asaltând laturile templului. Nithe ateriză lângă soldați împreună cu Thad, în timp ce eu îl vedeam pe Malik luptându-se cu Callum.

- La naiba! zise Casteel, împingând un dakkai cu piciorul.

Sări peste o crăpătură, luându-mă de talie și trăgându-mă în spatele unei coloane.

Trupul lui Casteel mă lipi de coloană, în timp ce săgeți cădeau peste curtea și podeaua templului. Pentru o clipă foarte scurtă, pentru mine existară doar trupul și mirosul lui, însă acea clipă fu repede curmată. Am tresărit, o durere fierbinte atacându-mi simțurile, urmată de țipete de durere.

- Săgețile vin de pe ziduri, zise Casteel. Îi poți elimina pe arcași?

Am privit pe după coloană, încercând să număr arcașii, în timp ce un alt nor de săgeți lovi. M-am tras înapoi...

- Închide-ți simțurile, îmi ceru el, atingându-mi obrazul. Închide-ți simțurile, Regina mea!

Am tras adânc aer în piept, încuviințând din cap. Mi-am închis simțurile cât de bine am putut.

- Te descurci? mă întrebă.

- Da, i-am zis, privindu-l în ochi.

Casteel făcu un pas înapoi, întorcându-se ca să-și implânte sabia într-un dakkai, în timp ce eu ieșeam de după coloană. M-am concentrat asupra zidurilor, iar esența răspunse de îndată. Arcurile căzură din mâinile soldaților, în timp ce gâturile li se frângeau. Trupurile lor se prăbușiră. Știam că alții aveau să le ia locul, însă, până atunci, urma să avem un răgaz.

M-am întors înjurând, în timp ce o hoardă de dakkai atacau templul. *Eather*-ul ieși din mine într-un arc de foc, transformându-i pe

toți în cenușă. În fața mea, niște dakkai se întoarseră, urlând în timp ce renunțau să-i mai atace pe Naill și pe Emil. Își ridicară capetele, sărind spre mine, în timp ce Kieran i se alătura lui Casteel. Esența trecu prin mine, în vreme ce-mi ridicam mâinile spre creaturile ce urcau în fugă scările și spre cele aflate în templu. Un șuvoi de flăcări asemănător celui scos de dragonini erupse din palmele mele, lovind creaturile. Acestea se prăbușiră, tresărind și fumegând. Nu aveam timp să ne ocupăm de ele.

– Încercați să ajungeți la Malec, le-am zis lui Kieran și lui Casteel. Scoateți-i pumnalul din inimă.

– Așa vom face, răspunse Casteel, sărutându-mă pe obraz înainte să se arunce iar în luptă.

În mintea mea, mi-am imaginat esența înconjurându-mă, înconjurând templul, ferindu-se de Revenanți, însă cuprinzându-i pe dakkai. Privirea îmi deveni cu totul argintie, iar acel gust îmi ajunsese în gât. Partea înghețată din mine începu să pulseze. Am încercat să respir mai adânc pentru a alunga durerea, în timp ce zeci de șuvoaie de lumină ieșeau din mine, străbătând templul și curtea de dedesubt.

Când am retras *eather*-ul, nici un dakkai nu mai trăia. Am zâmbit, încercând să ajung la Sage prin intermediul *notam*-ului.

Nu mai simțeam *nimic*.

Respirația mi se opri atunci când am văzut-o pe Isbeth. Își ținea mâinile pe pieptul lui Malec, oftând.

– Vin alții, țipă Emil.

M-am întors, iar inima îmi ajunsese în gât când am văzut atâția dakkai. Ieșeau din crăpături, iar de data aceasta erau *sute*, cățărându-se unul peste celălalt, ghearele lor asemenea unor lame tăind piatra și pământul. Și ei...

Zeilor, se aruncau în valuri asupra armatelor și asupra vârcolacilor. Sângele țâșnea în aer.

Aurelia încercă să-și ia zborul, însă nu fu destul de rapidă. Creaturile se aruncară pe spatele și pe aripile ei, sfâșiind-o cu ghearele și mușcând-o.

– Nu! am țipat, chemând *eather*-ul, dorindu-mi ca dragoninii să-și ia zborul.

Thad se ridică, scuturându-se de dakkai în timp ce câțiva soldați atlantieni trăgeau cu săgeți în cei care o copleșiseră pe Aurelia. Esența se întinse dinspre mine peste dakkaii ce acoperiseră scările, mârâind și deschizându-și fălcile.

O umbră întunecată trecu pe deasupra mea, iar o pală de vânt îmi dădu coada împletită peste chip. Reaver ateriză, făcând tot templul să se cutremure, în timp ce își trăgea aripile pe lângă corp, întinzându-și gâtul și trimițând un șuvoi de foc peste dakkaii aflați în templu și peste cei care urcau scările. Flăcările erau atât de strălucitoare, încât mă orbiră pentru o clipă, și l-am văzut pe Reaver abia atunci când se schimbase în întruparea sa de muritor.

– Nu mai folosi esența! Atragi dakkaii spre tine. N-ai să reușești să-i învingi pe toți, zise Reaver, ghemuit și gol, aflat lângă mine. Trebuie să oprești ceea ce i-a făcut să se dezlănțuie. Atât.

L-am privit pe Callum. Rânjea. Știa.

– Bine, am zis, scoțându-mi săbiile. Nu aveam timp să-i explic totul. Are legătură cu Malec. E pe moarte. De asta au apărut dakkaii. Dacă moare, Kolis își va recăpăta complet puterile.

– Dacă e să se întâmple așa ceva, cu toții vom dori să fim morți, zise Reaver. Du-te la el! *Acum.*

Reaver se ridică. O lumină argintie și sclipitoare îi cuprinse trupul ce începu să se alungească și să se întindă. Solzii îi înlocuiră pielea, iar aripile îi ieșiră de pe spate.

Reaver se înalță, aruncând un șuvoi de foc, lovind dakkaii care încercau să mă atace. Inima îmi ajunsese în gât, în timp ce priveam peste umăr spre curtea templului luminată de focul lui Reaver, și știam că nu aveam cum să-i ajut pe soldații aflați acolo. Malec nu trebuia să moară. Asta conta acum. M-am întors, scoțând pumnalul din os de vârcolac, în timp ce îmi înfigeam sabia în burta unui dakkai, întorcându-mă și ajungând față în față cu un gardian regal. Nu m-am lăsat să simt nimic în timp ce-i tăiam gâtul.

M-am tras înapoi, flăcări erupând la câteva degete de chipul meu, în timp ce Nithe zbura pe deasupra mea. Am ajuns acolo unde crăpăturile ce străbăteau podeaua nu erau foarte late. Zeilor, totul era haos – se auzeau mârâituri și icnete ieșind din flăcări, din ceață și din fum, din trupurile ce se prăbușeau. Am văzut-o pe Hisa, rămasă fără coif și cu fața mânjită de sânge, în timp ce-și înfigea sabia într-un dakkai. Se întoarse spre mine.

– Putem să... începu ea.

Am tresărit atunci când glasul i se curmă. O lamă din piatră de umbre îi ieșea din piept.

Soldatul scoase lama, iar Hisa căzu, trupul ei izbind podeaua. Rămăsese cu ochii deschiși. Știam că, dacă un pumnal din piatră de umbre putea ucide un zeu, avea să ucidă un atlantian mult mai repede. L-am privit pe Revenantul care o ucisese, aruncându-mă spre el, săbiile mele trecând prin armură și oase. I-am sfârtecat umerii, tăindu-i brațele în timp ce-mi simțeam gâtul arzând, *eather*-ul împingându-se în pielea mea. M-am lăsat pe spate, împingându-l pe Revenant în calea lui Reaver și a focului său, întorcându-mă apoi spre Hisa. M-am îndreptat spre ea...

– Pumnalul, zise Millicent, înfigându-și sabia în pieptul altui Revenant. Trebuie să scoatem pumnalul din pieptul lui Malec.

M-am întors spre Isbeth, care își ținea mâna pe mânerul pumnalului, având ochii închiși. *Hisa*. Zeilor, nu aveam timp. Furia mă copleși în timp ce înjuram, despărțindu-mă cu greu de *Hisa*.

Am lovit un *dakkai* în plină săritură, izbind cu sabia ceafa acestuia, în timp ce ghearele lui se înfigeau în brațul meu. Durerea era incandescentă, însă am ignorat-o în timp ce mă învârteam, înfigându-mi pumnalul în pieptul unui gardian. Prin acel haos al morții, plin de fum și de ceață, îl vedeam pe Casteel lovind în *dakkai* și în gardieni. Avea sânge pe gât, pe braț. Kieran era la fel, în timp ce îndepărta un *dakkai* de pe un soldat. Am auzit un chelălăit ascuțit și m-am întors. *Dakkaii* îl atacau pe Rune, doborându-l. Mă îndreptam spre el, când un *Revenant* îmi tăie calea, ieșind din fum și ceață.

– Rahat! am izbucnit, parându-i lovitura cu antebrațul, în timp ce-l căutam pe Rune folosind *notam*-ul, iar gâtul îmi ardea din ce în ce mai tare atunci când mi-am dat seama că nu simțeam nimic venind dinspre vârcolac.

Eather-ul pulsă violent în pieptul meu, în timp ce mă învârteam, lovindu-l pe *Revenant* în piept. Am ignorat dorința de a folosi *eather*-ul, tăind capul creaturii.

O umbră sări prin fum. Labele lui Delano mă loviră în piept, doborându-mă, scoțându-mă din calea unui șuvoi de flăcări.

– Mulțumesc! am zis, prinzându-l pentru o clipă de ceafă, sărutându-i fruntea. Trebuie să ajungem la Malec.

„*Sunt cu tine*”, veni răspunsul său.

Ne-am ridicat, străbătând templul. Delano se aruncă la atac, doborând un gardian. Eu mi-am înfipt sabia în altul, în timp ce un *dakkai* doboră alt gardian, sfârtecându-i gâtul cu dinții săi ascuțiți. *Dakkaii* îi evitau pe *Revenanți*, însă îi atacau fără discriminare pe muritori.

- Naill! țipă Emil, împingând de pe el cadavrul unui dakkai, în timp ce se ridica, armura sa fiind sfâșiată. Avea o rană ce-i străbătea abdomenul. La naiba! icni el, lovind cu sabia pe când alt dakkai îl ataca.

Naill... fusese doborât, iar armura lui fusese sfâșiată. Inima mi se frânse.

- Nu, zise Casteel, ochii săi aurii strălucind pe când o bestie se aruncă de pe zid, dărâmând un vârcolac. Prinse viteză, trecând pe sub creatură și eviscerând-o cu sabia. Sări repede în picioare și se îndreptă spre Naill.

- Ajungeți la ea! țipă Millicent, în timp ce-l prindea pe Malik de braț, împingându-l într-o parte.

Armura sa fusese sfărâmată de ghearele unui dakkai. Mi se tăie respirația când am văzut că Millicent fusese aruncată înapoi, având un dakkai peste ea. Nu aveam destul timp.

Mi-am închis simțurile, întorcându-mă spre altar. Isbeth avea o sabie în mână.

Țipete se auziră din spatele nostru. M-am oprit din alergare, uitându-mă în spate, văzând cum gardienii de pe zidurile Carsodonei aprindeau săgeți și ținteau. Începură să tragă în dakkaii care escaladau zidurile. Inima îmi tresăltă. Dacă acei dakkai reușeau să pătrundă în oraș...

Voința mea ajunsese la dragonini, și am văzut-o pe Nithe întorcându-se spre ziduri. N-am căutat-o pe Aurelia. Nu eram în stare. Nu voiam s-o fac, în timp ce începeam să alerg, sărind peste un cadavru. Am strâns mai tare pumnalul în mână. Fiecare parte a ființei mele se concentra asupra lui Isbeth, care își ridicase sabia, brațele și mâinile sale tremurând în vreme ce lama stătea deasupra gâtului lui Malec. Am înțeles ce avea de gând. Am aruncat pumnalul spre ea.

Mi-am ținut respirația, în timp ce pumnalul se învârtea prin aer, îndreptându-se spre Isbeth.

Capul ei zvâcni, iar pumnalul se răsuci și începu să vină înapoi.

– Rahat! am zis, alunecând, Delano lovindu-se de mine și aruncându-mă într-o parte.

Aerul îmi ieși din plămâni atunci când m-am izbit tare de podea. Delano ateriză cu jumătate de trup peste mine, iar eu am icnit, prinzându-l de umeri și privindu-l în ochi.

– Nu era nevoie, am zis. Aș fi... Am simțit atunci ceva umed și fierbinte atingându-mi mâna. Blana lui era plină de sânge. Cuprinsă de groază, am observat că pumnalul meu i se înfipsese în piept. Am scăpat sabia din mână.

– *Nu!* am țipat.

Delano se cutremură. Am accesat *eather*-ul, canalizând toată energia vindecătoare de care eram în stare. Nu-mi mai păsa de dakkai. Nu-mi mai păsa nici de Malec sau de Kolis, pentru că nu voiam să-l pierd pe Delano. Nu aveam să-l pierd. Nu puteam să...

Blana dintre degetele mele dispăru, fiind înlocuită de piele. Păr blond îi acoperi ochii ce nu mai clipeau. Nu mai reușeau să focalizeze. Nu mai vedeau.

– Nu! l-am întors pe Delano cu grijă pe o parte, prinzându-l de umeri și scuturându-l. Nimic. Am pus mâna pe pumnal, însă m-am oprit. Te rog! Te rog, nu muri! Ridică-te, Delano, te rog! *Te rog!*

Nimic.

Am început să plâng, în vreme ce un fluviu de flăcări argintii îmi trecu pe deasupra capului, învăluind monștrii care se îndreptau spre noi. Eram cuprinsă de jale. L-am tras pe Delano spre mine, în timp ce cineva urla. Emil se împletici, iar săbiile îi scăpară din mâini, în vreme ce el cădea într-un genunchi în fața Revenantului care-i înfipsese o suliță în piept. Kieran ajunse lângă el, răgând în timp ce îi tăia capul Revenantului.

Casteel se întoarse, arătându-și colții pe când îl înjunghia pe alt Revenant. Sângele îi acoperea fața și armura. Sub mâinile mele, trupul lui Delano începea deja să se răcească.

– Ți-am spus, fiica mea, zise Isbeth, vocea ei ajungând până la mine în acea nebunie, că aveai să-mi dai ceea ce-mi doresc.

Fisura din interiorul ființei mele ce se căscase în clipa în care murise Vikter se lărgi, venind din acel loc găunos din mine. Trupul meu tresări, în timp ce o furie plină de jale se scurgea din mine, înghețată și nesfârșită. Sabia îmi căzu din mână, în timp ce cealaltă mână se ridica de pe Delano. Furia se uni cu esența Primitivilor, apăsându-mi pielea, în timp ce mă ridicam și mă întorceam încet.

O priveam pe Isbeth, care ridicase din nou sabia deasupra lui Malec, și am țipat.

Energia ieși din mine, sfârâind și aruncând scântei, revărsându-se peste podea și izbind-o pe Isbeth, doborând-o. Scăpă sabia, în timp ce încerca să-și recapete echilibrul. Templul se cutremura, în vreme ce energia pulsa, ieșind din mine și lovind creaturile care se apropiau.

Isbeth se ridică, făcând un pas înapoi. Se încordă, ridicând o mână.

– Nu mă stârni, Penellaphe! zise ea.

– Am să te ucid, am amenințat-o, îndreptându-mă spre ea, iar *acea* voce plină de fum și de umbre părea să vorbească în locul meu. Am să te sfâșii.

Ochii ei străluciră, iar ea se dădu câțiva pași înapoi. Aruncă înspre mine o undă de *eather*.

Râdeam.

Energia mă lovi, și am absorbit-o – *acea* durere incandescentă, arzătoare –, lăsând-o să-mi intre în piele și să devină parte din mine. După care am trimis-o înapoi.

Isbeth fu izbită de o coloană. Impactul făcu marmura să se crape, iar mama mea căzu în genunchi.

– Au! mârâi ea, ridicându-și capul.

Zâmbeam în timp ce sângeram – din cauza loviturilor încasate –, mânjind piatra. Rădăcini ieșeau din crăpături noi apărute în piatră în timp ce mă apropiam de ea.

Pielea de pe frunte i se crăpă pe când mă apropiam tot mai mult, în timp ce în spatele meu răsăreau copaci sângerii. Sângele apăru în rana ce-i trecea peste tâmplă, chiar deasupra ochiului stâng. O altă tăietură apăru pe fruntea ei, trecând printr-o sprânceană.

O altă undă de *eather* mă lovi, în timp ce ea reușea să se pună pe picioare. Am absorbit și acea lovitură pe când gâtul mă ustura. Simțeam o durere în mijlocul spatelui, iar maxilarul îmi pulsa de durere. Am ridicat mâinile, și toate armele căzute se ridicară de pe podeaua templului și zburară spre ea.

Isbeth își trecu mâna prin aer, împrăștiind armele în toate părțile.

– Ce scamatorie ieftină! zise ea.

Ajungând mai aproape de ea, mi-am lăsat capul într-o parte când o bucată de piatră o izbi în lateralul capului. Sângele îi tâșni din nas și din gură.

– Ce zici de scamatoria asta, *mamă?!*

Isbeth se împletici, încercând să nu cadă în genunchi. Își întoarse capul spre mine.

– Vrei să mă ucizi? În felul acesta n-ai să reușești să-i aduci înapoi pe cei căzuți. Nu va opri ceea ce vine...

Un val de *eather* ieși din mine, lovind-o pe Isbeth. Ea căzu pe spate, râzând.

Aerul se încărcă în jurul meu, fulgere izbucnind deasupra mea. Le-am absorbit energia, privind-o pe Millicent încercând să ajungă la Malec. Isbeth o atacă. Un impuls luminos îmi lovi piciorul, ricoșând și izbind-o pe Millicent, în timp ce ea apuca pumnalul înfipt în pieptul lui Malec. Millicent se dădu înapoi, aterizând într-o baltă de sânge aflată

lângă o coloană dărâmată, ținând pumnalul în mână.

– Trădată de ambele mele fiice, zise Isbeth, ștergându-și sângele de pe chip. Sunt atât de mândră!

M-am avântat spre ea, înșfăcându-i coroana. Urlă în timp ce giuvaierele se agătară de părul ei. I-am smuls ghemotoace de păr trăgându-i coroana de pe cap. Furia mă împingea de la spate, și am plesnit-o cu coroana peste chip, făcând-o să se prăbușească la podea.

– Zeilor, icni ea, scuipând sânge și dinți. Nu era necesar să-mi faci asta!

Energia crescuse, iar eu am sfărâmat coroana, schije de rubine și diamante căzând pe podea. Am ingenuncheat, luând-o de păr. Lumina și umbrele îmi jucau pe sub piele în timp ce o priveam.

– Domnia ta s-a sfârșit, i-am zis.

– L-am ales pe Malec, spuse ea, apucându-mi brațul, atingerea ei arzându-mi pielea. L-am ales pe el, pentru că nu am fost în stare să teucid. Nu am vrut s-o fac, pentru că te iubesc, îmi șopti, lovindu-mi pieptul cu mâna.

Eather-ul trecu prin mine, făcându-mă să pierd controlul, ridicându-mă și aruncându-mă înapoi. Fiecare terminație nervoasă mă durea pe când *eather*-ul se răspândea prin trupul meu. Parcă fusesem lovită de fulger, rămânând fără suflu și fără control asupra musculaturii mele. Știam că mă prăbușeam, dar nu puteam face nimic pentru a ameliora impactul.

– Poppy! țipă Casteel.

Toate oasele mele au tremurat atunci când m-am lovit de podea. Vedeam lumini sclipind în fața ochilor, în timp ce mă întorceam pe o parte. Respirația îmi ardea plămânii. Coastele mă dureau, în timp ce încercam să mă ridic în capul oaselor. Durerea din spate se răspândește spre umeri, iar acele lumini continuau să pulseze în fața ochilor mei, lăsându-mă să văd

doar frânturi din haosul care mă înconjura. Reaver căzuse, lumini puternice scânteind din el pe când încerca să se descotorosească de dakkai. Malik o acoperea cu brațul pe Millicent, încercând să o protejeze. Trupurile lor păreau intacte. Dragoninii nu mai zburau, iar Kieran îmi striga numele, în timp ce luminițele continuau să joace...

Dintr-odată, nu mai vedeam luminițe. Nici culori. Nu mai auzeam nimic.

Apoi, o scânteie argintie pulsă și se extinse, iar în acea lumină am văzut-o. Avea părul de culoarea lunii, acoperindu-i umerii și căzând într-un șuvoi de cârlionți încâlciți. Un strat de lumină aproape îi ascundea pistruii ce-i acopereau nasul și obrajii. Pielea ei părea ca suprafața unei perle datorită acelei străluciri argintii ce o acoperea. Am recunoscut-o datorită acelor vise, care, de fapt, nu fuseseră vise. Ochii ei se deschiseră, și am văzut că erau verzi ca iarba de primăvară – un verde prin care treceau fâșii subțiri de *eather* luminos.

– Nu ar fi trebuit să se întâmple așa, șopti ea, dar de data asta nu mai plângea cu lacrimi de sânge.

Simțeam venind dinspre ea o furie acidă și fierbinte. O furie nesfârșită pe care nu o simțisem niciodată, pe care n-aș fi putut s-o simt niciodată, deoarece crescuse în decenii. În secole.

Trupul meu fu cuprins de spasme, în timp ce-mi aminteam ce-mi spusese Reaver – ce îi spusese Vikter lui Tawny. Felul în care începea profeția. *Născută din carne de muritor, o mare putere primitivă se ridică, moștenitoarea pământurilor și a mărilor, a cerurilor și a tuturor tărâmurilor. Un tăciune întunecat, o lumină în flacără, întruparea focului în carne...*

Rostindu-i numele, stelele se vor coborî din cer și munții se vor rostogoli în mare...

Numele ei însemna putere, însă doar atunci când era rostit de cineva născut ca ea, posedând o putere primitivă foarte mare.

„Mi-a zis că tu îi știi deja numele“, îmi spusese Tawny.

Femeia mă privi, și mi-am amintit felul în care pluteam prin vid înainte să apară în fața ochilor mei. Când îmi spusese că n-ar fi trebuit să fie așa. Când îmi zisese că avusesem tot timpul acea putere în mine.

Dar nu fusese singurul lucru pe care mi-l spusese. Acum, îmi aminteam. Îmi spusese numele ei. Mă implorase să o trezesc.

Cum de Consoarta era atât de puternică?

Pentru că nu era doar Consoarta.

Mă privi și îmi zâmbi, iar eu... am înțeles. Și ea așteptase.

Am deschis ochii și am privit prin fum și ceață, văzându-i pe Casteel și pe Kieran înconjurați de dakkai. De Revenanți. Se apropiau de ei, în timp ce eu mi-am apăsât palmele de podeaua de piatră. Mâinile mele se afundară în piatră, iar eu mi-am dat capul pe spate și am strigat acel nume. Nu pe al Regelui Zeilor, ci pe al Reginei Zeilor.

Pe al *adevăratului* zeu primitiv al vieții.

CAPITOLUL 49

Ochii întunecați ai lui Isbeth mă priveau. Buzele i se mișcau, însă nu puteam auzi ce spunea. Casteel se întoarse, iar sângele țâșnea prin aer, în timp ce un fulger lovea templul – mă lovea pe *mine*.

Durerea lui Casteel și frica lui Kieran se izbiră de mine pe când armura și cizmele mele se sfărâmară. Hainele mele ajunseră fâșii în vreme ce fiecare celulă a corpului meu mă durea, iar durerea era atotcuprinzătoare. Avea să mă ucidă. Avea să-i ucidă pe ei.

Plămânii mi se blocau.

Inima îmi tresăltă.

Aveam sânge în gură. Dinții mi se subreziseră, iar doi dintre ei îmi căzură din gura întredeschisă. Templul nu se cutremura. Însă întreg *tărâmul* se cutremura violent. O greutate mare îmi apăsa omoplații, ajungând până în adânc, înspre acel loc în care *eather*-ul vibra și se învârteja. Sângele meu se răci, după care se înfierbântă. Un zumzet îmi lovi oasele și mi se răspândi prin mușchi. Aerul deveni încărcat, iar trupul meu... *se schimbă*. Totul începu cu un hureit undeva în adâncul meu, după care hureitul deveni un răget, la fel de puternic precum tropăitul a o mie de cai ce veneau spre mine. Sunetul continua să crească în timp ce mă ridicam. Mâinile și brațele îmi erau acoperite de pete de umbră și lumină care-mi mișunau pe sub piele.

Mi-am ridicat privirea, iar umbra pe care o aruncam mi se părea dintr-odată ciudată. Îmi

vedeam capul, umerii și două... *aripi*. Asemenea statuilor care păzeau orașul Dalos, în care trăiseră Primitivii. Doar că acum aripile erau din *eather*, o învolburare de lumină și întuneric. Trupul meu devenise acoperit de o lumină argintie scânteietoare, dar și de umbre nesfârșite.

Vag, mi-am dat seama că eram privită de către Kieran și Casteel. Aveau ochii mari și mă priveau uimiți. Le simțeam sentimentele în gât și atingându-mi pielea.

Apărură niște nori groși, plini de umbre. Vântul începu să bată, dându-mi părul pe spate și făcându-mi hainele sfâșiate să fluture. Vântul mirosea a flori de liliac *proaspete*.

Apoi, aerul însuși se despică, aruncând scântei, în timp ce o ceață groasă și albă ieși din spintecătură, acoperindu-mă și pe mine, și cadavrele.

O formă mare, gri cu negru, de câteva ori mai mare decât Setti, ieși zburând din acea deschizătură ivită în aer, aripile sale fiind atât de mari, încât, pentru o clipă, acoperiră luna ce începea să răsară. Se auzi un alt răget asurzitor pe când dragoninul plutea pe deasupra templului, deschizându-și maxilarele puternice. Un șuvoi de flăcări argintii izbucni, devenind o pâlnie ce izbi creaturile care încercau să se cațäre pe zidurile orașului.

– *Nektas*, zise răgușit Casteel.

M-am concentrat cu totul asupra lui Isbeth. Stătea în spatele altarului, ținută locului. Furia pe care o simțeam venind dinspre femeia din viziune se uni cu a mea.

Ea.

Seraphena.

Adevărata zeiță primitivă a vieții.

De la ea promisem darul vieții și al vindecării. Nu de la Nyktos. De la el promisem umbrele, abilitatea de a ucide și acea răceală pe care o simțeam în piept.

Voința mea ieși din mine, străbătând Templul Oaselor și curtea de dedesubt, răspândindu-se în depărtare. Am făcut un pas, de parcă eram dintr-odată infinită. Primitivă.

Puterea impregna aerul, în timp ce aura se retrăgea un pic, atât cât să pot vedea patina luminoasă ce se așternuse, devenind asemenea perlelor, argintie și străbătută de umbre. Cu fiecare pas pe care îl făceam, pietrele tremurau și se crăpau, iar ceața mă urma, acoperind trupurile.

Înaintam, trecând cu tălpile goale prin bălți de sânge, peste scuturi zdrobite și săbii rupte. După care am început să *plutesc*. Trupurile soldaților, ale vârcolacilor și ale dragoninilor – ale prietenilor mei, la care țineam – se ridicară împreună cu mine. Delano. Naill. Emil. Hisa...

– E prea curând, țipă ascuțit Isbeth, iar frica ei – *teroarea ei* – era la fel de intensă ca jalea sa, făcându-mă să mă simt străpunsă de stropi de gheață. Se împletici peste cadavrul unui dakkai și se lipi de altarul pe care zăcea Malec. Ce ai făcut? mă întrebă.

Simțeam că mă ridic pe când trupul lui Reaver și al lui Malik pluteau, părăsind bălțile de sânge în care zăcuseră. Mi-am dat capul pe spate. Apoi, dintr-odată, totul se *opri*. Vântul. Gemetele. Inima mea. Doar Nektas zbura de-a lungul zidurilor orașului, lăsând un val de foc alimentat de esență în urma sa. Mi-am deschis degetele.

Am dat glas furiei mele. Furiei *ei*. Țipătul care-mi ieși din gâtleej nu era doar al meu. Era *al nostru*.

Sunetul lovi aerul ca o undă de șoc, spulberând piatra și dărâmând copacii sângerii proaspăt răsăriți. Casteel se întoarse, încercând să-l protejeze pe Kieran, însă nu era nevoie. Nu aveau să fie răniți, în timp ce furia mea se ridica deasupra capetelor noastre, rupând cerul

în două. Începu să plouă torențial, cu stropi de sânge.

Millicent se ridică greoi, iar ochii ei pali se măriră surprinși, în timp ce un dakkai sărea spre ea prin fum, urmat de alții. Cinci alergau spre ea, ghearele lor aruncând bucăți de piatră în timp ce se înfigeau în podea. Mi-am întors capul spre ei, și asta a fost tot. Dakkaii pur și simplu dispărură, distruși de simpla mea privire. Nu rămase nimic în urma lor, nici măcar cenușă, în timp ce valul de energie se răspândea, prinzându-i pe Revenanții și pe dakkaii rămași, transformându-i în praf.

Ploaia de sânge se opri, dar nici măcar un strop nu mă atinsese. M-am întors spre Isbeth.

– Tu, am zis, iar vocea mea conținea atât de multă putere și violență dezlănțuită, încât până și eu m-am înfiorat.

Așa eram acum... dar era și Seraphena alături de mine. Esența ei – conștiința ei – se mișca prin mine.

– E prea târziu, zise Isbeth.

Simțeam că avea dreptate și în același timp nu. Își trecu mâna peste chipul însângerat.

– S-a săvârșit deja, adăugă ea.

– *Ea* știa ce plănuiai, i-am zis. *Ea* a văzut în timp ce dormea. A văzut *totul*.

Teroarea lui Isbeth mă făcu să mă înec, pe când ea clătina din cap.

– Atunci, trebuie să știe că am făcut-o de dragul lui Malec. Pentru fiul și nepotul ei, pe care ceilalți i-au luat de lângă mine.

– Ai făcut-o degeaba, am zis, ridicându-mi mâna, iar trupul lui Isbeth deveni rigid, gura deschizându-i-se fără să scoată un sunet. Norii se îngroșară, în timp ce trupul ei se ridica, plutind la câțiva metri de podea. Ai fost făcută din dragoste. L-ar fi iertat pe Malec pentru faptele ce au dus la crearea ta. Însă ura ta? Jalea ta? Dorința ta de răzbunare? Ți-au putrezit mintea mai mult decât ar fi putut-o face sângele

unui zeu. Ceea ce ai devenit – ceea ce ai adus asupra tărâmurilor – nu te va scăpa.

Brațul lui Isbeth se trase înapoi. Pocnetul osului ei rupt răsună prin aer, iar durerea pe care o simțeam venind dinspre ea era incandescentă.

– Ceea ce ai săvârșit în aceste tărâmurii nu te va vindeca și nici nu-ți va alunga durerea, am zis, frângându-i și celălalt braț. Nu-ți va aduce nici glorie, nici pace, nici iubire.

Picioarele lui Isbeth se frânseseră de la genunchi, iar eu am absorbit durerea, făcând-o parte din mine.

– Pentru ce ai făcut împotriva celor din spița ei, vei fi anulată, am zis. Sângele începu să se scurgă din ochii lui Isbeth. Din nasul ei. Din gura ei. Nimic nu va mai rămâne din amintirea ta în istoriile ce încă nu au fost scrise. Nimeni nu va ști că ai existat și nimeni nu va afla despre faptele tale ca muritoare, așa cum nu se va ști nimic despre infamia de care ai dat dovadă ca regină. Nu meriți să fii amintită.

Șira spinării lui Isbeth *pocni*. Trunchiul ei păru că se ofilește, căzând flasc pe spate, iar durerea pe care o simțeam venind dinspre ea... era absolută.

Dintr-odată, am simțit o nouă conștientizare. O trezire. Ceva al cărui ecou nu se găsea în acel tărâm, ci în Câmpiile Elizee, undeva adânc în Orașul Zeilor, pe când Nektas ateriza în spatele meu. O prezență mă umplu, și, vorbind, din mine răsună vocea adevăratei zeițe primitive a vieții.

– Cândva, mi s-a spus că toate ființele merită o moarte onorabilă și rapidă. Nu mai cred una ca asta. Moartea ta, Isbeth, va fi dezonorantă și nesfârșită. Nyktos așteaptă să începi să-ți petreci eternitatea în Abis.

Prezența mă părăsi, în timp ce Nektas își întindea aripile, răspândind în toate direcțiile cenușa celor distruși. În clipele ce urmară,

simțeam doar sentimente contradictorii. Apatie și tristețe. Ură și iubire. Ușurare și frică. Îmi era milă de femeia frântă ce-mi stătea în față, o femeie care se distrusese singură, cu mult timp în urmă. Uram ce devenise.

Isbeth nu-mi fusese niciodată mamă, însă... însă o iubisem cândva, iar ea mă iubise, în felul ei total denaturat. Asta însemna ceva.

Dar nu era îndeajuns.

Mi-am coborât mâna, iar stropi de sânge apărură peste pielea ei. Porii îi sângerau. Am început să tremur, în timp ce pielea ei începea să crape și să se cojească, mușchii și ligamentele îi plesneau, oasele i se făcură bucăți, iar părul îi căzu.

– Nu privi! I-am auzit pe Casteel spunându-mi, în timp ce încerca să ajungă la mine. Închide ochii! Nu...

Însă o priveam.

M-am forțat să privesc în timp ce mama mea, Regina de Sânge, își dădea ultima suflare. Am privit până când Isbeth nu mai era – până când tărâmul dispăru din fața ochilor mei.

CAPITOLUL 50

Încetul cu încetul, mi-am dat seama că cineva îmi atingea obrazul. Cineva își trecea degetele de-a lungul maxilarului meu, pe sub buzele mele. Cineva îmi mângâia părul. Auzeam o voce. Mai multe voci. Două erau totuși distincte.

– Poppy, zicea una.

– Deschide ochii, Regina mea! îmi cerea cealaltă – mai degrabă, mă implora –, și nu aveam cum să îi refuz vreodată ceva.

Am deschis ochii, văzând o pereche de ochi de culoarea mierii privindu-mă. *El*. Soțul și Regele meu. Sufletul meu pereche. Lumea mea. Avea sânge pe chip și în păr, însă nu era rănit. Pielea lui era caldă. Degetele sale erau calde.

– Cas, am zis.

Casteel scoase un sunet grosolan, ceva între un râset și un oftat, izvorând de undeva din adâncul ființei sale. Mă sărută pe frunte.

– *Regina mea*.

I-am atins maxilarul. El tresări, sărutându-mi din nou fruntea. Încetul cu încetul, mi-am dat seama că aveam capul în poala sa, însă nu brațul lui îmi sprijinea gâtul. Casteel își ridică privirea, iar eu am văzut doi ochi albaștri.

Kieran îmi zâmbea în timp ce-mi mângâia obrazul.

– Mă bucură faptul că ai decis să ni te alături, zise el.

– Nu-mi... am început, înghițind în sec.

Gura mi se simțea ciudat. Am ridicat mâna ca să...

Kieran mă prinse de încheietură.

– Răspunsul e *da*, îmi zise.

Mi-am trecut încet limba peste dinții de sus.
Dintr-odată, am simțit ceva ascuțit.

– Ai grijă, murmură Casteel. O să-ți ia ceva
să te obișnuiești cu ei.

Zeilor.

– Am colți!

Kieran încuviință din cap.

– Cas o să te ajute să te obișnuiești cu
folosirea lor.

L-am privit pe Casteel.

– Cum arată? l-am întrebat.

– Ca niște... colți.

– Nu mă ajută descrierea.

– Sunt adorabili.

– Cum pot niște colți să fie adorabili?! *Stai!*
am zis.

Nu colții mă preocupau, nici faptul că-mi
încheiasem Sacrificiul. M-am ridicat atât de
repede, încât Casteel și Kieran se traseră
deoparte, ca să nu mă lovesc de ei. Mi-am
ridicat privirea spre coloanele crăpate și spre
Naill...

Naill stătea sprijinit de o coloană, cu capul
dat pe spate și ochii închiși, însă pieptul său se
mișca – chiar dacă fusese spintecat. Pielea lui
maronie își pierduse paloarea morții.

L-am privit, știind că-l văzusem căzând. Îl
văzusem murind.

– Nu-mi...

Un bot umed îmi atinse brațul. Am văzut
niște ochi albaștri și blana albă străbătută de
șuvițe roșcate. M-am cutremurat.

– Delano?

Însemnul lui îmi atinse gândurile.

„*Poppy.*“

Țipând de fericire, l-am îmbrățișat. Casteel
izbucni în râs, în timp ce eu îmi îngropam fața
în blana lui Delano. Nu știam cum de
supraviețuise și nu mă puteam opri din

tremurat pe când îl îmbrățișam, simțind atingerea blănii sale. Kieran mă mângâia pe spate, iar eu mi-am dat seama că plângeam – boceam, mai degrabă –, în timp ce-l țineam strâns pe Delano. El îmi permise s-o fac, lipindu-și trupul de al meu. Era *viu*.

– Poppy, îmi șopti Casteel, trăgându-mă de umeri. Lasă-l să respire!

I-am dat cu greu drumul lui Delano, însă acesta nu se îndepărtă. Casteel mă prinse de mijloc, din spate. Își lăsă capul pe umărul meu, în timp ce Kieran îmi ștergea lacrimile de pe față cu atingeri ușoare. Am privit...

Inima mi se opri din nou atunci când l-am văzut pe Emil ridicându-se; armura sa distrusă dispăruse, rana făcută de sulită fiind și mai vizibilă. Era... se afla lângă Hisa, care stătea sprijinită de zid, mâinile atârându-i flasc între genunchi pe când mă privea.

– Cum? am întrebat, răgușită. Cum de trăiesc?

– Datorită ție, zise Kieran.

M-am încruntat.

– Poftim?!

– Tu, zise Casteel, sărutându-mi obrazul. I-ai adus înapoi. Pe toți.

– Privește, mă îndemnă Kieran atingându-mi bărbia, întorcându-mi capul spre curtea de la baza templului.

Nu-mi venea să cred.

Soldații trăiau, evitând crăpăturile din pământ. Unii se odihneau, asemenea lui Emil și Hisei. Purtau urmele bătăliei. Armurile lor erau distruse. Hainele le erau ferfeniță. Aveau sânge uscat pe trupuri.

– Ai leșinat, îmi zise Casteel, lipindu-și fruntea de tâmpla mea. Acea a fost clipa în care au reînviat. Toți. Chiar și gardienii aceia afurisiți.

– A fost cel mai nebunesc, zise Kieran, tresărind, și cel mai frumos lucru pe care l-am

văzut vreodată.

– Au apărut acele mici... nici nu știu cum să le zic, spuse Casteel, râzând emoționat. Un fel de globuri de lumină? Mii – sute de mii – au coborât din cer. De parcă însăși stelele cădeau pe pământ.

„Rostindu-i numele, stelele se vor coborî din cer...”

M-am încordat, întorcându-mi capul spre zidurile orașului, acolo unde i-am văzut pe Aurelia și pe Nithe alături de Thad. Însă nu-l vedeam pe...

– Unde e Reaver? am întrebat.

– L-a dus pe Malec înapoi în Câmpiile Elizee.

Inima îmi trepidă atunci când am auzit din nou vocea pe care o auzisem și în Câmpiile Elizee. Kieran se întoarse, iar eu l-am văzut pe Nektas ghemuit lângă altar, părul său negru cu șuvițe argintii căzându-i peste umerii goi și peste pielea de culoarea bronzului, pe care se puteau vedea urmele solzilor.

– Cum de porți pantaloni?! am întrebat mirată.

Casteel râse, strângându-mă și mai tare în brațe.

– Cum de tocmai asta ți-a venit să întrebi?!

– Dacă l-ai fi văzut pe Reaver gol de atât de multe ori ca noi, ți s-ar fi părut o întrebare justificată, îi răspunse Kieran.

Ochii lui Nektas, cu pupilele lui subțiri și verticale, se fixară asupra mea.

– Pot să fac să apară îmbrăcăminte pe mine, dacă vreau. Reaver nu are încă vârsta necesară ca să poată face una ca asta, adăugă Nektas.

Am ridicat dintr-o sprânceană.

– Chiar așa?

– S-ar putea să fie mai în vârstă decât tot ce știi tu, dar, în comparație cu mine, e abia un puiș, zise Nektas, iar inima mi se strânse, căci mi-am amintit de puișii *lui*. De Jadis. Iar mulți dintre noi îl cunoaștem ca Reaver-Funduleț.

Casteel înlemni.

– Stai o clipă, zise Kieran. Poftim?!

– E o poreclă pe care Reaver o prefera când era foarte tânăr, spuse Nektas, ridicând din umeri. Ceea ce voiam să spun este că nu e destul de puternic încă pentru a putea face să-i apară haine pe trup.

Nu m-am mai gândit pentru moment la poreclă.

– Îmi pare rău pentru Jadis! Eu... am început, după care am tăcut, dorindu-mi să mai fi putut spune și altceva, știind însă că nu mai erau și altele de spus.

Nektas închise ochii pentru o clipă.

– Ea nu a murit, zise el.

– Poftim?! Reaver credea că ea a fost... Și m-am oprit, pentru că nu voiam să zic „ucisă”. De unde știi? l-am întrebat.

– O pot simți. Se află aici, în acest tărâm. Nektas deschise ochii, privind cerul. Eu sunt tatăl ei. Reaver n-o poate simți ca mine. Ea trăiește.

Șocată de acea dezvăluire, mi-am spus că era o veste bună. Și chiar era. Doar că... nu știam unde se afla. De ce nu o folosiseră Isbeth?

– O vom găsi, am zis.

Nektas încuviință din cap.

– Așa este, întări el.

– Reaver l-a dus pe Malec în Câmpiile Elizee? am întrebat, privind sicriul ajuns țândări pe altar. Înseamnă că Malec trăiește?

– Pentru moment, spuse Nektas.

Ei bine, nu era tocmai liniștitor, însă tot mă simțeam ușurată. M-am sprijinit de Casteel.

– Slavă zeilor! am murmurat, privind înspre Hisa și Emil, în timp ce Delano se lăsă pe burtă, lipindu-se de picioarele mele. M-am întors, căutându-i pe... Unde e Malik? Am tresărit. Unde e Millicent?

– Millicent a fugit, zise Casteel, iar Malik s-a dus după ea.

Îmi părea bine că ambii trăiau. Însă, oare, Millicent fugise pentru că văzuse moartea mamei noastre? Pentru că eu o omorâsem? Oare se temea ca nu cumva să-i împărtășească soarta? Era supărată? Furioasă?

Am înghițit în sec, alungând acele gânduri până când urma să am timp să le diger.

– Cum de am reușit să reînviez pe toată lumea? am întrebat.

Trebuia să fi fost *voința* mea. Mi-am adus aminte. Îmi lăsasem *voința* să iasă din mine, în timp ce ceața le acoperea trupurile, chiar dacă nu eram zeița primitivă a vieții.

– Nu doar tu i-ai reînviat. Nu ești încă atât de puternică. Ai fost ajutată, zise Nektas, în timp ce îl priveam. Zeița primitivă a vieții te-a ajutat, iar Nyktos le-a prins sufletele înainte ca ele să intre în Vâlcea sau în Abis, după care le-a dat drumul, întorcându-le din cale.

– Ar fi fost de preferat ca inamicii noștri să nu fi reînviat, murmură Kieran.

Dragoninul îl privi.

– E vorba despre echilibru. Trebuie să existe întotdeauna un echilibru. Mai ales că zeița primitivă a vieții a permis ca un asemenea act să aibă loc.

Am fost străbătută de un fior.

– Seraphena – Consoarta. Ea este adevărata zeiță primitivă a vieții.

– Ea este moștenitoarea pământurilor și a mărilor, a cerurilor și a tărâmurilor, spuse Nektas, vorbind încet. Însă cuvintele sale erau pline de respect și îmi reverberau în piept asemenea tunetului. Focul din carne, zeița primitivă a vieții și Regina Zeilor. Cea mai puternică Primitivă, pentru moment.

Pentru moment?

– Cum adică? întreabă Casteel.

– Consoarta a ajuns zeița primitivă a vieții într-un mod alambicat, zise Nektas, privindu-mă. Totul a început cu străbunicul tău,

Penellaphe, Eythos, pe când el era zeul primitiv al vieții. Iar fratele său Kolis era adevăratul zeu primitiv al morții.

- Așadar, Kolis este străunchiul meu? am întrebat, uitând cu totul, deocamdată, de faptul că Nektas tocmai spusese că Seraphena era zeita primitivă a vieții doar pentru moment.

Nektas încuviință din cap, în timp ce Emil și Naill se apropiau, evitându-l pe dragoninul străvechi pe când ascultau.

- Istoria strămoșilor tăi e chiar mai interesantă decât credeam inițial, murmură Casteel, iar Kieran pufni. Ce are Kolis de-a face cu asta?

- Ca să nu lungim povestea, zise Nektas, Kolis s-a îndrăgostit de o muritoare. A speriat-o, în timp ce ea culegea flori pentru o nuntă. Atunci când a fugit de el, a căzut de pe...

- Stâncile Măhnirii, am zis, uluită. Numele ei era Sotoria, nu-i așa? Așadar, s-a întâmplat cu adevărat. Ian... Ian mi-a spus povestea după ce și-a făcut Ascensiunea, am zis, întorcându-mă spre Casteel. Credeam că inventase totul.

- Interesant, murmură Nektas. Povestea e reală. Kolis s-a dus la Eythos, rugându-l să o readucă la viață. Acesta l-a refuzat, știind că reînvierea morților nu trebuia să se întâmple prea des. Privirea lui se concentră asupra mea, iar mie îmi venea dintr-odată să intru în pământ. Din cauza refuzului, Kolis a prins ciudă pe fratele său, începând să folosească un soi de magie prin care să-i fure esența, ceea ce i-ar fi permis să devină zeul primitiv al vieții, Eythos devenind astfel zeul primitiv al morții. Însă nici unul din ei nu era menit să îndeplinească astfel de roluri. Kolis n-a reușit să-i extragă complet esența lui Eythos și nici să-și șteargă întru totul propria esență. Un tăciune de viață a rămas în Eythos, iar alt tăciune a trecut către Nyktos. Eythos se temea că fratele

său ar fi găsit acel tăciune în Nyktos, așa că l-a luat.

– Și l-a pus într-o muritoare, am încheiat eu. În Consoartă. De aceea ea era doar parțial muritoare.

– Atunci, ce-i cu Nyktos? întrebă Kieran. Credeam că era zeul primitiv al vieții și al morții.

– Este unul dintre zeii primitivi ai morții, zise Nektas. Însă nu e *adevăratul* zeu primitiv al morții, așa cum n-a existat niciodată un zeu primitiv al vieții și al morții. Titlul l-a primit cu mult după ce adormise, și n-ar fi răspuns niciodată la el.

– Simt nevoia să mă așez, doar că sunt deja așezată, am bâiguit, iar Casteel îmi mângâie ceafa. Dintr-odată, răspunsurile și tăcerile lui Reaver aveau sens. Așadar, de aceea numele ei nu poate fi rostit. Pentru că ea e zeița primitivă a vieții. *Ce... porcărie!*

Mai multe perechi de ochi mă priveau.

– Așa e! Toată lumea avea impresia că Nyktos le-a făcut pe toate, și, când colo, fusese Seraphena. Oare Nyktos a creat vârcolacii? A fost el cel care s-a întâlnit cu Elian pentru a aplană situația după ce zeitățile au fost ucise?

– Nyktos s-a întâlnit cu atlantianul și cu lupii *kiyou*, zise Nektas. Însă esența Consoartei a dat viață vârcolacilor.

L-am privit timp îndelungat.

– Mi se pare foarte sexist și patriarhal!

Casteel se cutremură.

– Are dreptate, zise el.

– Într-adevăr, admise Nektas. În același timp, nu. Consoarta a ales să fie așa. A ales să rămână necunoscută. Nyktos păstrează tăcerea pentru că așa dorește ea.

– De ce? am întrebat.

– Să știi că mi-aș dori să aflu și eu răspunsul la întrebarea asta, spuse Kieran.

- Din cauza situației de acum, zise Nektas. Din cauza tuturor faptelor lui Nyktos și ale Consoartei. Toate sacrificiile pe care le-au făcut pentru a evita situația de acum.

Auzeam semnale de alarmă răsunându-mi în cap.

Amuzamentul lui Casteel dispăru.

- La ce anume te referi? îl întrebă el.

Dragoninul îl privea pe Casteel, lăsându-și capul într-o parte.

- Faptele lui Kolis au avut consecințe catastrofale. Din cauza acestora, nu s-a mai născut nici un alt zeu primitiv. Ascensiunea Consoartei a fost ca un fel de... repornire cosmică, zise Nektas. Doar nașterea unui copil de sex feminin care ar fi trecut prin Ascensiune ar fi condus la un nou început. Totul începe cu tine și cu copiii tăi, dacă vei alege să ai copii. Ei vor fi primii zei primitivi născuți de la Nyktos încoace.

- Eu... am zis, simțind că amețesc. E destul de mult!

- Așa e, admise Casteel, mângâindu-mi gâtul. De ce numai o femeie ar fi putut reîncepe ciclul?

- Pentru că sexul se ia după cel al persoanei care deține titlul de zeitățe primitivă a vieții - în cazul de față, Seraphena.

- Așadar, dacă esența lui Eythos n-ar fi fost furată de către Kolis, iar Nyktos ar fi devenit zeul primitiv al vieții, așa cum ar fi trebuit, atunci Malec și Ires ar fi fost zei primitivi? întrebă Casteel. Dar nu s-a întâmplat asta pentru că a fost nevoie ca un descendent de sex feminin să se nască.

Nektas încuviință din cap, iar eu eram bucuroasă că soțul meu înțelesese firul evenimentelor, pentru că eu chiar nu reușeam.

- Dar ce legătură au toate acestea cu ce încercam să prevenim noi să se întâmple? întrebă Kieran.

Nektas mă privi.

– Ca urmare a faptelor săvârșite de Nyktos și de Consoartă în încercarea de a-l opri pe Kolis – echilibrul cerut de parce –, alți zei primitivi nu se mai puteau naște. Nu am timp să vă explic motivele din spate, ar dura veacuri, zise Nektas. Însă Nyktos ar fi trebuit să fie ultimul zeu primitiv născut, iar Consoarta ar fi fost ultima zeitățe primitivă născută din carne de muritor. Tu, îmi zise el încet, n-ar fi trebuit să exiști.

– Poftim? am întrebat, cu glas firav.

Dragoninul rânji pentru o clipă scurtă.

– Nu ai nici un motiv să te scuzi pentru conspirația ce a dus la crearea ta, îmi zise el. Malec și Ires se născuseră deja. În încercarea de a-l opri pe Kolis, Malec și Ires nu ar fi trebuit să aibă copii. Însă Malec a făcut-o, pentru că... așa e el, zise Nektas, oftând. Și au avut noroc.

– Pentru că riscau să li se nască o fiică, am zis, înfiorându-mă. De aceea el și Ires au rămas în Câmpiile Elizee.

– Până când n-au mai rămas acolo, zise Nektas, privind cerul. Nu le fusese interzis să pătrundă în acest tărâm. Au fost născuți aici. Însă fuseseră sfătuiți să nu vină aici. Riscul era prea mare. Generarea acelei reporniri cosmice a dus la anularea pașilor făcuți de Nyktos și de Consoartă în încercarea de a-l opri pe Kolis.

Însă noi reușiserăm să oprim procesul. Malec trăia. Pentru moment.

– De ce s-au născut pe tărâmul muritorilor?

– Nyktos și Consoarta credeau că era mai sigur așa.

Răspunsul său mă făcea și mai nedumerită, însă aveam alte întrebări mai importante pentru el.

– Așadar, eu ce sunt? O chichiță? am întrebat, iar Kieran se încruntă. Una de care Isbeth a aflat și a încercat să profite? Mă

gândeam că poate Malec îi spusese sau...
Callum! Unde e?

Casteel mârâi.

– Cred că a dispărut în clipa în care ai pronunțat numele Consoartei, zise Casteel.

– Pentru că știa ce însemna, spuse Nektas, iar trăsăturile sale se ascuțiră. Trebuie găsit și eliminat.

– E în capul listei, mărturisi Kieran.

– Foarte bine, zise Nektas, privindu-mă din nou. Nu ești doar o chichiță. Ești multe lucruri. Zeița primitivă a sângelui și-a oaselor – adevărata zeiță primitivă a vieții și a morții. Vorbise folosind același ton ca atunci când vorbise despre Consoartă, iar esența vibra prin mine. Aceste două esențe n-au existat niciodată într-o singură persoană. Nici în Consoartă, nici în Nyktos.

– E un lucru bun sau rău? am întrebat șoptit.

– Încă nu putem ști, zise Nektas.

Brățele lui Casteel se strânseseră în jurul meu.

– Știm deja că e de bine, zise el.

Nektas îl privi, iar eu începeam să mă simt neliniștită.

– Atunci, asigură-te că așa e, zise Nektas. Se ridică grațios. L-ați găsit pe Ires?

Am lăsat grijile deoparte și mi-am dres vocea, trecându-mi limba peste colți. Am tresărit, dându-mi seama că era timpul să mă ridic. Casteel și Kieran mă sprijineau, de frică să nu mă prăbușesc din nou.

– Știu unde se află, am zis.

– Atunci, du-mă la el, îmi ceru Nektas.

Am început să mă întorc, dar m-am oprit, căci ceva îmi atrase atenția.

– Ce e aia? am întrebat.

Kieran dădu laoparte o sabie ce căzuse peste plantele cățărătoare care crescuseră pe trepte. O porțiune a acestora era de culoarea cenușii. Nu păreau arse. Doar că erau gri. Culoarea se

răspândise, ajungând și la mușchiul de dedesubt.

M-am aplecat, încercând să ating o plantă cățărătoare, însă Casteel îmi prinse mâna.

– De ce simți nevoia să atingi totul? mă întrebă el, în ochii săi aurii citindu-se deopotrivă osteneala și amuzamentul.

– Nu știu. Poate pentru că sunt o persoană căreia îi place să atingă lucruri? am răspuns, zâmbind. Ce crezi că s-a întâmplat aici?

– E din pricina lui Kolis, spuse Nektas, aflat în spatele nostru. După cum am zis, pașii care au fost făcuți pentru a-l opri au fost anulați.

Toți trei îl priveam și am tresărit. Casteel miji ochii.

– Malec trăiește. Am oprit planurile lui Isbeth, zise el.

– Nu ați oprit nimic, replică Nektas.

Stomacul mi se întoarse pe dos, când am înțeles, în sfârșit, despre ce vorbiseră Callum și Isbeth – motivul pentru care simțiserăm că nu reușiserăm să-i oprim și că ajunseserăm prea târziu.

– Kolis e deja treaz, am zis.

Nektas încuviință din cap.

– Ceea ce s-a întâmplat în noaptea asta l-a eliberat.

– Zeilor! mârâi Kieran.

– Ați reușit doar să încetiniți procesul, împiedicându-l pe Kolis să se întrupeze. Însă o va face dacă e lăsat în pace, adăugă Nektas, privind planta cățărătoare de culoarea cenușii. Răul său a ajuns pe acest tărâm, începând să-l infecteze. Tocmai de aceea zeita primitivă a vieții te-a ajutat să reînviezi atâția oameni. Vei avea nevoie de fiecare dintre ei dacă speri să-l oprești.

– Să-l întemnițăm din nou? am întrebat.

– Trebuie ucis, răspunse Nektas.

Am rămas cu gura căscată.

– Și cum ar trebui să facem asta?! Întrebă Casteel, cuprins de furie și de frustrare. Dacă nici măcar zeița primitivă a vieții și Nyktos n-au fost în stare s-o facă?

– Dacă aș fi cunoscut răspunsul, crezi că m-aș mai fi aflat aici? replică Nektas. Pupilele lui se îngustară și mai apoi se dilatară. Duceți-mă la Ires! Trebuie s-o găsim pe Jadis. După care va trebui să mă întorc în Câmpiile Elizee, iar voi va trebui să vă pregătiți. Kolis nu e singurul care s-a trezit. Consoarta și Nyktos nu mai dorm. Înseamnă că zeii se vor trezi în Câmpiile Elizee și în tărâmul muritorilor, iar mulți nu îi sunt loiali zeiței primitive a vieții. Războiul vostru n-a luat sfârșit. Abia a început.

MULȚUMIRI

Țin să mulțumesc echipei minunate de la Blue Box – Liz Berry, Jillian Stein, M.J. Rose, Chelle Olson, Kim Guidroz și tuturor celorlalți care au ajutat ca lumea din seria *Din sânge și cenușă* să prindă viață. Țin să le mulțumesc impresarului meu Kevan Lyon, lui Tarin Fagerness, lui Jenn Watson și asistentei mele, Malissa Coy, pentru munca asiduă și pentru susținere. Mai vreau să le mulțumesc lui Stephanie Brown și lui Jen Fisher pentru că au conceput o linie de articole de promovare absolut minunate. Mulțumiri enorme lui Hang Le pentru copertele năucitor de frumoase pe care le-a creat. Multe mulțumiri lui Sarah Maas, lui Stacey Morgan, Lesei, lui J.R. Ward, Laurei Kaye, Andreei Joan, lui Brigid Kemmerer, lui K.A. Tucker, lui Tijan, Vonettei Young, Monei Awad și tuturor celor care m-au ajutat să rămân întreagă la minte, să râd și să fiu creativă. Mulțumesc echipei ARC pentru susținere și pentru recenziile sincere și le mulțumesc tare mult membrilor grupului JLAAnders pentru că reprezintă cel mai bun grup de cititori pe care un autor și l-ar putea dori. Le mulțumesc și celor din Blood and Ash Spoiler Group, pentru că au făcut etapa de redactare nespus de distractivă și pentru că au fost de-a dreptul uimitori. Însă, până la urmă, nimic din toate acestea nu ar fi fost posibil fără voi, cititorii. Nu vă voi putea mulțumi nicicând îndeajuns.